

Giới thiệu Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng

Truyện Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng, câu chuyện nói về chuyện tình yêu của cặp vợ chồng trẻ, họ yêu nhau muốn được sống cùng nhau nhưng rồi tất cả những lời hẹn ước ngày hạnh phúc đều tan biến hết chỉ vì lòng hận thù quá lớn.

Họ lấy nhau chưa được bao lâu thì mọi chuyện tồi tệ nhất lại ập xuống gia đình nhỏ này, cô nghi ngờ anh chính là người hại chết cha cô và rồi tất cả bao nhiêu hận thù cứ dồn lên người anh cùng với những lời nói nguyên rủa anh xuất phát từ miệng cô. Anh không hề giận gì cô vẫn muốn được yêu thương cô và chấp nhận chờ chờ cho cô nhưng không được cô đáp lại.

Suốt bao nhiêu năm chia tay anh vẫn chờ đợi cô từng phút từng ngày mong có ngày cô hiểu ra mọi chuyện mà tha thứ cho anh. Lòng tin cô dành cho anh không còn nữa thì làm sao có thể nói lời tha thứ cùng lời xin lỗi với anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Hạnh phúc

Trong biệt thự nhà họ Lâm “Cô Hinh Ý, mau bỏ điện thoại xuống đi, như vậy mà để bà hai nhìn thấy sẽ nói rằng cô không hiểu chuyện đó.” Chị Hằng cầm tờ yến đi về phía Hinh Ý. Hinh Ý mếu máo, làm vậy là vì bên cạnh những người thân yêu nhất cô mới có biểu tình như vậy, có lẽ nếu để người trong công ty nhìn thấy sẽ bị chấn động, bởi vì trong lòng họ cô vĩnh viễn là “người phụ nữ sắt” thì sẽ không thể nào có loại biểu tình như thế này được.

Ở trên thương trường Lâm Hinh Ý là loại người gặp thần giết thần, gặp phật giết phật. Từ lúc cô tiếp nhận tập đoàn Lâm thị từ tay cha cô, chỉ mới tốt nghiệp MBA ở Harvard (master business administration – bằng master về thương mại) không có kinh nghiệm về kinh doanh trong xí nghiệp lớn, bên trong Lâm thị có nhiều cổ đông đang chờ xem kịch vui, nhưng không ai ngờ tới, Lâm thị dưới sự lãnh đạo của cô thì càng ngày càng lớn mạnh, trở thành công ty duy nhất trong nước có thể sánh ngang tới tập đoàn Giang thị.

“Không nói chuyện nữa, chị Hằng đến la em rồi kia, hay là anh đi nghỉ ngơi sớm chút đi, không nên quá mệt mỏi, ngày mai gặp! Bye! Bye”

Sau khi Hinh Ý cúp điện thoại, lại làm nũng với chị Hằng, nói: “Cũng đâu phải gặp mặt, chỉ là nói chuyện điện thoại thôi mà.” Chị Hằng để tờ yến xuống, đi qua xoa đầu Hinh Ý, thương yêu nói: “Ngày mai sau khi kết hôn rồi, không phải có cả đời để nói sao? Không nên gấp gáp nhất thời, phải tuân theo phong tục mới được. Mỗi cô dâu trước ngày kết hôn thì không thể gặp mặt chút rở đâu.” Hinh Ý nhỏ giọng hỏi: “Thật sự nói chuyện trong chốc lát cũng không được sao?” Chị Hằng chán nản, cô chủ của chị ở nhà cứ thích làm nũng như vậy. Chị nói: “Hãy mau anh tờ yến xong thì đi ngủ đi! Nếu không ngày mai cậu chủ nhà họ Giang nhìn thấy cô dâu của mình như vậy sẽ bị chấn động: Sao cô dâu của mình lại xấu như vậy?” Hinh Ý không tức giận mà chỉ cười.

Chỉ ngày mai thôi, còn ngày mai nữa là cô có thể gả cho người kia rồi.

Cô còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh ở lễ đường của trường trung học, đó là một buổi dạ tiệc gây quỹ, tuy rằng chỉ là một buổi tiệc gây quỹ nhỏ, nhưng bởi vì là trường quý tộc nổi danh của cả nước, tự nhiên tiệc tối này cũng là dịp tập hợp của những người nổi danh.

Tối hôm đó, cô gặp được một thiếu niên mặc âu phục màu trắng ngồi trước cây đàn dương cầm sang trọng, dung ngón tay trắng nõn thon dài tấu ra khúc nhạc khó khăn nhất thế giới “Khúc nhạc ca đức bảo biển tấu” Thiếu niên kia có gương mặt dễ nhìn, mũi cao cao, ánh mắt sâu thẳm giống như biển. Thật ra Hinh Ý tự mình cũng là một người đẹp mười phần vẹn mười, nhìn thấy bạn bè cùng chị họ của mình thường mang ảnh của thần tượng về, nhưng vẫn nhìn không được mà tán thưởng khí chất của người này. Người đẹp thì rất nhiều, nhưng mà người đồng thời có cả khí chất thì rất hiếm, cả người tỏa ra một vẻ tự tin cùng vẻ mặt tâm hồn, trên người anh cũng tìm được một vẻ hài hòa kinh người.

Lúc này, một nữ sinh bên cạnh Hinh Ý lặng lẽ nói với cha mẹ: “Đây là thái tử của tập đoàn Giang thị, thật đẹp trai nha, đàn dương cầm lại hay như vậy, anh ấy chính là hội trưởng hội học sinh của trường!” Mà dường như cha mẹ của cô ấy cũng chỉ hứng thú đối với cái danh “thái tử tập đoàn Giang thị”. Vì vậy rất hưng phấn mà nói với con gái: “Phải chú động một chút a!” Nữ sinh kia lại có chút cảm giác thất bại nói: “Anh ấy rất bình dị gần gũi, chúng con ai cũng biết anh ấy luôn tránh xa những chuyện thị phi, cũng không hề có quan hệ không minh bạch với nữ sinh nào. Đối với nữ sinh luôn lễ phép mà xa cách!”

Hinh Ý cười thầm trong lòng, không minh bạch với các người làm gì a, sau lưng anh ta có cả một Giang thị mà! Cần gì những nhóc con như các cô kết bạn với anh ta.

Theo lẽ thường của dạ tiệc chính là tiệc rượu, điều khiến cho Hinh Ý giật mình chính là Giang Vũ Chính lại đến mời cô khiêu vũ, tuy không cảm thấy mình là cô bé lọ lem, cũng không phải lần đầu tiên khiêu vũ với bạn học nam, nhưng mà tim cô vẫn đập cực kì nhanh, mặt đỏ hồng, may mắn ngọn đèn khá mờ, bằng không thì thật xấu hổ.

Chuyện về sau chính là thái tử tập đoàn Giang thị đường đường chính chính theo đuổi tiểu thư của tập đoàn Lâm thị Lâm Hinh Ý, cũng là một đoạn giai thoại truyền khắp trường cùng giới thương nhân. Ở bên cạnh Vũ Chính, Hinh Ý mới biết vì sao Vũ Chính lại chơi đàn dương cầm lợi hại như vậy, thì ra mẹ của Vũ Chính trước đây là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới, nhưng sau khi kết hôn lại ở nhà chuyên tâm giúp chồng dạy con.

Kì thật trước đây Hinh Ý cũng có nói với Vũ Chính chuyện sau khi kết hôn, cô là một người phụ nữ hiện đại tuyệt đối độc lập, hi vọng chính mình sau khi kết hôn có thể có được sự nghiệp của riêng mình, cô sợ Vũ Chính sẽ không thích vợ của mình xuất đầu lộ diện. Nhưng Vũ Chính sau khi nghe thấy lại cười nói: “Anh cũng không phải là người gia trưởng, hơn nữa mẹ cũng rất thương anh, cho nên cũng sẽ rất thương em, sẽ không nói gì đâu. Còn có nha, anh cũng muốn vợ mình sẽ chia sẻ một chút với mình!” Hinh Ý rất cảm động, cô biết rõ từ trước tới nay Vũ Chính đều luôn giúp đỡ mình, bằng không chỉ mới vào đời làm sao cô lại có bản lĩnh đứng vững trong giới thương nhân như vậy. Anh không dễ dàng nói ra lời yêu, nhưng sẽ dùng hành động để chứng minh: Lâm Hinh Ý là người mà Giang Vũ Chính anh muốn chính thức che chở cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Kết hôn

Về mặt Giang Vũ Chính khó xử đứng trước cửa lớn nhà họ Lâm, bởi vì hôm nay kết hôn nên anh vui mừng vô cùng, nay lại lọt vào cánh cửa của đoàn phù dâu cùng bạn bè thân thiết của Hinh Ý mà trước nay anh chưa từng có cơ hội trải nghiệm.

Thật ra phù dâu của Hinh Ý phần lớn là nhân viên của hai công ty Giang Lâm, bình thường lại “không vừa mắt” với chủ tịch Giang cao cao ở trên, nhất định phải thừa dịp ngày hôm nay chủ tịch Giang mới hai mươi tuổi đã nổi tiếng trong giới thương nhân, hô mưa gọi gió phải xấu mặt.

Trạm kiểm soát đầu tiên là cửa chính của biệt thự, đây là cửa không khó khăn nhất, cho nên các chị em nhất trí quyết định để cho chủ tịch Giang dễ dàng vượt qua cửa kiểm soát.

Khi đoàn xe đến nơi tốt đẹp dừng trước cánh cửa lớn nhà cô, phù rể đi phía trước, sớm đã đưa ra một bao lì xì đã chuẩn bị từ trước gọi là “Tiền lì xì để qua cửa”. Chỉ là các chị em không chịu chấp nhận, nói là với tài lực của chủ tịch Giang thì bao tiền lì xì “nhỏ nhỏ” này làm sao lại keo kiệt như vậy!

Tiền đó, không phải là công cụ giải quyết mọi chuyện dễ dàng nhất ư, những tình anh trong giới thương nhân này phóng khoáng nói: “Các cô muốn bao nhiêu?” các chị em trăm miệng một lời nói: “Chín trăm chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín đồng.” Cuối cùng còn có ý cường điệu: “Tiền mặt!”

Nhóm phù rể vô cùng khó xử, ai kết hôn mà lại mang theo nhiều tiền mặt như vậy chứ?

Lúc này, nam chính của hôm nay bước xuống, anh mở cửa xuống xe, trong nháy mắt làm cho phái nữ thậm chí muốn té xỉu, tuy bình thường cũng ở công ty ngẫu nhiên nhìn thấy ông chủ, chỉ là tại sao chú rể lại có thể đẹp trai như vậy chứ! Quần áo vest màu trắng được cắt may bởi nhà thiết kế nổi tiếng Italy, từ trên xuống đều lộ ra vẻ cao quý và nhã nhặn. Ngay cả ánh mắt ôn hòa lúc này cũng không còn thấy vẻ lạnh lùng ngày thường, nhẹ nhàng vui vẻ có thể làm cho người ta tan ra mất. Chú rể chậm rãi mở miệng nói: “Các vị hãy nể mặt cho, tôi sẽ ghi chi phiếu ngay bây giờ, về phần tiền mặt thì chờ đến bữa tiệc tối nay sẽ đưa đến tay các vị, được không?”

A, mọi người nào dám nói không được, rất nhanh đã mở cửa chào đón đoàn xe đón dâu đi vào.

Trạm kiểm soát thứ hai chính là cửa chính ở phòng lớn, cái này thì không thể tùy tiện cho xong việc được, mọi người trong nhà mẹ đẻ của cô dâu đều lớn tiếng nói, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho cậu nhóc Giang kia.

Vì vậy chú rể rút ra một phong bì đồ thăm ghi câu đố cần phải giải, Vũ Chính không cần hỏi cũng biết chính là Hinh Ý giờ trò quý, bởi vì có một lần cô giận anh không chịu hát cho cô nghe, anh nói mình hát khó nghe muốn chết, cô không tin, nói có thể đàn ra một bản nhạc bằng đàn dương cầm như vậy, khẳng định là hát cũng rất hay. Cuối cùng vẫn bị anh từ chối, không ngờ tới hôm nay lại vẫn bị móc ra.

Anh nhìn thấy những chữ thật to viết trên bao đỏ: hát bài “Phượng hoàng hoa cổ”. Bên phù dâu mang đến hai cái hoa cổ (một loại nhạc cụ dùng cho điệu múa dân gian) để lên tay Vũ Chính, anh nhìn nhìn mọi người xung quanh, về mặt mỗi người đều ý nói anh hãy tự cầu phúc. Đành phải kiên trì, anh nhìn lên cửa sổ phòng của Hinh Ý, hít một hơi thật sâu, dù sao cả đời chỉ có một lần, đành phải chịu thôi mà!

“Tay trái chiêng, tay phải trống, tay cầm chiêng chống mà ca hát, khúc ca khác ta sẽ không hát, chỉ biết hát khúc “Phượng Hoàng ca” ~~~~~ nam chi đắc chí không sợ rét,.....” tiếng hát tuy không có âm điệu ngọt ngào như ca sĩ chuyên nghiệp, nhưng lại rất trầm bổng, rất thuần hậu, làm cho người nghe cảm thấy thoải mái.

Trên lầu truyền đến một tiếng cười lớn, dưới lầu có thể mọi người đã cổ nhin đến mức mặt đỏ rần, nhưng không ai dám cười ra tiếng.

Đáp án cuối cùng của cô dâu dĩ nhiên là: cho qua!

Trạm kiểm soát thứ ba chính là cửa phòng cô dâu, trong lúc này không có bất kì người nào ngăn lại, thậm chí cửa cũng chỉ khép hờ, Vũ Chính biết rõ ý tứ của Hinh Ý.

Anh đứng trước cửa nhẹ giọng nói: “Hình Ý, anh là Vũ Chính nè, có thể vào không?” Trước mặt vẫn không có tiếng trả lời, tất cả mọi người đều khó hiểu, nhóm phù rở thậm chí còn sốt ruột thay anh.

Chủ rở lại đứng trước cửa, nghiêm túc nói tiếp: “Từ lần đầu tiên em xuất hiện trước mặt anh, anh đã bắt đầu yên lặng chú ý đến em, em kiêu ngạo, em độc lập, vẻ đẹp của em, đều khiến cho anh không có cách nào tự kiềm chế được mà yêu em. Yêu không phải là hứa hẹn mà là phải dùng cả đời để chứng minh. Hình Ý, có thể cho anh một cơ hội được nắm tay em cùng nhau bước đi, cho đến vĩnh viễn không?”

Giọng nói của Vũ Chính dịu dàng đến nỗi có thể chảy ra nước, đôi mắt thâm tình nhìn cánh cửa, dường như muốn nhìn xuyên qua cánh cửa, nhìn thẳng vào trong lòng của cô.

Cả phòng đều rất yên tĩnh, dường như đang nín thở chờ đợi thứ gì đó. Cuối cùng, người sau cánh cửa khẽ lên tiếng: “Ừm!”

Cửa chậm rãi mở ra, lộ ra vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc của cô dâu đang mặc một chiếc áo cưới trắng thuần khiết, khóe mắt còn vương nước mắt. Vũ Chính nắm tay Hình Ý, lại dùng tay lau đi nước mắt trên mặt cô, thấp giọng nói: “Đưa ngón!”

Mọi người có mặt đều hoan hô, có người còn cảm động khóc ròng, hiện trường là một bầu không khí vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tuần trăng mật 1

Đêm tân hôn, chú rở và cô dâu đã bận cả ngày nhưng không thấy mệt mỏi, chỉ cảm thấy hạnh phúc. Bởi vì hai người đều biết là từ hôm nay trở đi, họ sắp sửa chính thức tan ra và hòa tan vào trong sinh mạng của nhau.

Hình Ý nằm trên lòng ngực Vũ Chính, dùng ngón tay vẽ vài vòng lên vòm ngực anh hỏi: "Nói đi, tại sao muốn kết hôn? Lần trước rõ ràng em nghe thấy trong hôn lễ của chị họ anh nói với chồng chị họ là anh ấy đang nhảy vào hố lửa mà. Không phải anh không muốn kết hôn sớm hay sao?"

Thì ra Hình Ý còn nhớ kĩ chuyện lần đó.

Cô nghe thấy anh rầu rĩ cười, vì vậy dùng sức nhéo anh một cái, Vũ Chính hít một hơi, tội nghiệp nói: "Vợ yêu trong ngày đầu tiên sau tân hôn đã muốn muu sát chồng huh? Chúng ta kết hôn sao có thể so với chuyện Lý Tín kết hôn với chị họ em? Bọn họ căn bản không có tình cảm, chỉ là cuộc hôn nhân dựa trên lợi ích làm ăn của hai nhà. Mà chúng ta là đôi bên yêu thương lẫn nhau, cuối cùng có tình sẽ thành người thân!"

Nghe thấy Vũ Chính thản nhiên trả lời, Hình Ý cũng cười, đứng vậy nha, bọn họ là con trong những gia đình như vậy, có mấy người có thể kết hôn chính thức cùng người mình yêu mến đây? Họ thật sự rất may mắn mới có thể quen biết nhau, hiểu nhau, và yêu nhau.

Lúc này Vũ Chính đang dùng lực len len lỏi lỏi vào bờ vai của Hình Ý, nói dịu dàng: "Hơn nữa, người như Lâm Hình Ý, là người con gái có tài lại có tiền, có rất nhiều đàn ông hận không thể có được. Anh không thể không tranh thủ nắm bắt cơ hội sớm lấy em về nhà được!" nói xong lại hôn hôn Hình Ý, cô dường như đang làm nũng dụi dụi vào lòng ngực anh.

Cả đêm nay, căn phòng tràn ngập hương vị nồng nàn.

Sau tân hôn, Vũ Chính cùng Hình Ý chính thức bước vào hành trình tuần trăng mật. Thật ra hai người cũng rất bận rộn, phải trông nom công ty của riêng mình mà mỗi ngày đều phải dự không hết các hội nghị.

Nhưng hành trình tuần trăng mật của họ đã được lên kế hoạch trước đó rất lâu, vì để đền bù cho nỗi tiếc vì không đi được chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp đại học, Hình Ý sớm đã giao hẹn với Vũ Chính, bất kể có bận thế nào thì tuần trăng mật nhất định phải đi du lịch vòng quanh thế giới.

Nhớ đến chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp đại học, Hình Ý cảm thấy đặc biệt tiếc nuối, toàn bộ các bạn đại học đều tập hợp thành một đoàn du lịch đến Hawaii, cô đương nhiên là muốn đi cùng người mình yêu nhất. Vũ Chính lại nói bởi vì việc học ở Mỹ bận rộn nên không có cách nào đi được, càng thâm hơn chính là trước khi xuất phát Hình Ý lại đột nhiên bị sốt cao. Khi đó cô còn nói dù sao Vũ Chính không đi, cô cũng không cảm thấy hứng thú nữa, không đi được cũng có cái tốt.

Chỉ là không ngờ tới Vũ Chính là lên lút đến Hawaii để tạo cho cô một vui mừng ngạc nhiên. Khi cô nhận được điện thoại của Vũ Chính ở Hawaii, một Hình Ý luôn kiên cường độc lập trước mặt mọi người lại nhìn không được trở nên nghẹn ngào, dù sao chuyến du lịch tốt nghiệp cả đời chỉ có một lần. Về sau bởi vì cô xuất ngoại đi du học và Vũ Chính lại trở về nước tiếp nhận công ty của gia tộc nên càng ngày càng bận rộn nên không thể đi được.

Lúc này đây, cô cùng Vũ Chính thật sự chỉ muốn bắt đầu một hành trình tuần trăng mật cả đời chỉ có một lần, cô tin tưởng đây tuyệt đối đây là chuyến du lịch lãng mạn nhất của bọn họ.

Trạm thứ nhất trong tuần trăng mật của Hình Ý cùng Vũ Chính chính là Saipan, được mệnh danh là bán đảo "thiên đường nhân gian". Nước biển trong suốt lóng lánh, bãi cát trắng như sữa cùng những rặng san hô đủ màu sắc, tạo thành bán đảo Saipan Tây Thái Bình Dương (Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Marianaphía tây Thái Bình Dương)

Ban ngày, Vũ Chính sẽ dạy cho Hình Ý lái loại máy bay nhỏ, chơi trò lái xe máy trên nước, còn mang cô đi lặn sâu xuống biển.

Đêm đến, hai người nắm tay nhau tản bộ trên bãi cát trắng xóa, thưởng thức điệu múa truyền thống của người dân bản xứ. Khi nhìn thấy Hình Ý đang cùng những người dân bản xứ nhảy một điệu múa không biết tên, cười tươi giống như bầu trời đêm đầy ánh sao, Vũ Chính đã âm thầm nói với mình, anh muốn cả đời này cho cô một cuộc sống như công chúa, ở bên cạnh che chở cho cô.

Trạm thứ hai chính là thành phố Florence (Florence là tên tiếng anh của Firenz là thủ phủ của vùng Toscana, Ý) có lịch sử lâu đời. Nhà thơ Từ Chí Ma đã gọi nơi đây là thành phố mộng ảo, cho dù không đi tham quan bất cứ nơi nào, chỉ đứng trên một con phố nhìn lễ rửa tội tang thương trong lịch sử này cũng là một loại cảm thụ.

Ngày đầu tiên Vũ Chính cùng Hình Ý đến Florence thì trời đã đổ mưa. Họ ngồi ngồi ở một quán cà phê bên bờ sông Arno, nhìn dòng nước sông màu xanh ngọc bích chậm rãi chảy xuôi ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi lã tả trên mặt sông, mật độ dày đặc làm mặt sông rung động.

Bên kia bờ sông là một bãi cỏ xanh, có một đôi vợ chồng già đang dắt tay nhau bước chầm chậm trong làn mưa. Hình Ý uống một thóp cà phê, nhìn đôi vợ chồng già vẫn gắn bó bước đi trong làn mưa bên kia bờ sông, cầm tay Vũ Chính nói: "Đến khi chúng ta được bảy tám mươi tuổi cũng sẽ giống như họ, đúng không?" Vũ Chính dùng ngón tay vuốt nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: "Đương nhiên rồi! Cô bé ngoan!"

Họ đứng bên bờ ngắm từng chiếc xuồng màu đỏ đang chạy cực nhanh trên sông, kéo theo một vệt nước trắng xóa, bên cạnh bờ còn nghe thấy rất nhiều tiếng thuyền máy lớn nhỏ. Dọc theo hai bên bờ sông, những tòa nhà màu hồng phấn cùng vàng nhạt trong làn mưa bụi hiện ra như mộng như ảo.

Giờ khắc này, dường như tất cả những thứ ấy đều đã trở thành thiên vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Đêm đến là lúc hai người họ vô cùng cuồng nhiệt, như muốn làm mình tan biến trong thân thể của đối phương, hai người đang không ngừng cố gắng tiến về phía đối phương, quần quýt cho đến bình minh.

Sáng ngày thứ hai, lúc Vũ Chính ăn bữa sáng, nhìn Hình Ý ngay trước mặt không hề có chút hình tượng, ăn như hổ đói mà đành phải mím môi cười. Hình Ý giả vờ giận dỗi lườm Vũ Chính một cái.

Vũ Chính đành phải nhún nhún vai đầu hàng nói: "Tiếp theo chuẩn bị đi đâu đây?" trên thực tế họ ra khỏi cửa căn bản không vạch trước lộ trình của tuần trăng mật, hơn nữa họ còn có máy bay riêng của mình, tất nhiên muốn đi đâu thì đi.

Hình Ý nghiêng đầu nghĩ, cười nói: "Đến ngôi nhà nhỏ của chúng ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: tuần trăng mật 2

Đêm tân hôn, chú rể và cô dâu đã bận cả ngày nhưng không thấy mệt mỏi, chỉ cảm thấy hạnh phúc. Bởi vì hai người đều biết là từ hôm nay trở đi, họ sắp sửa chính thức tan ra và hòa tan vào trong sinh mạng của nhau.

Hình Ý nằm trên lòng ngực Vũ Chính, dùng ngón tay vẽ vài vòng lên vòm ngực anh hỏi: "Nói đi, tại sao muốn kết hôn? Lần trước rõ ràng em nghe thấy trong hôn lễ của chị họ anh nói với chồng chị họ là anh ấy đang nhảy vào hố lửa mà. Không phải anh không muốn kết hôn sớm hay sao?"

Thì ra Hình Ý còn nhớ kỹ chuyện lần đó.

Cô nghe thấy anh rầu rĩ cười, vì vậy dùng sức nhéo anh một cái, Vũ Chính hít một hơi, tội nghiệp nói: "Vợ yêu trong ngày đầu tiên sau tân hôn đã muốn mưu sát chồng huh? Chúng ta kết hôn sao có thể so với chuyện Lý Tín kết hôn với chị họ em? Bọn họ căn bản không có tình cảm, chỉ là cuộc hôn nhân dựa trên lợi ích làm ăn của hai nhà. Mà chúng ta là đôi bên yêu thương lẫn nhau, cuối cùng có tình sẽ thành người thân!"

Nghe thấy Vũ Chính thân nhiên trả lời, Hình Ý cũng cười, đúng vậy nha, bọn họ là con trong những gia đình như vậy, có mấy người có thể kết hôn chính thức cùng người mình yêu mến đây? Họ thật sự rất may mắn mới có thể quen biết nhau, hiểu nhau, và yêu nhau.

Lúc này Vũ Chính đang dùng lực len lỏi vào bờ vai của Hình Ý, nói dịu dàng: "Hơn nữa, người như Lâm Hình Ý, là người con gái có tài lại có tiền, có rất nhiều đàn ông hận không thể có được. Anh không thể không tranh thủ nắm bắt cơ hội sớm lấy em về nhà được!" nói xong lại hôn hôn Hình Ý, cô dường như đang làm nũng dụi dụi vào lòng ngực anh.

Cả đêm nay, căn phòng tràn ngập hương vị nồng nàn.

Sau tân hôn, Vũ Chính cùng Hình Ý chính thức bước vào hành trình tuần trăng mật. Thật ra hai người cũng rất bận rộn, phải trông nom công ty của riêng mình mà mỗi ngày đều phải dự không hết các hội nghị. Nhưng hành trình tuần trăng mật của họ đã được lên kế hoạch trước đó rất lâu, vì để đền bù cho nuối tiếc vì không đi được chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp đại học, Hình Ý sớm đã giao hẹn với Vũ Chính, bất kể có bận thế nào thì tuần trăng mật nhất định phải đi du lịch vòng quanh thế giới.

Nhớ đến chuyến du lịch sau khi tốt nghiệp đại học, Hình Ý cảm thấy đặc biệt tiếc nuối, toàn bộ các bạn đại học đều tập hợp thành một đoàn du lịch đến Hawaii, cô đương nhiên là muốn đi cùng người mình yêu nhất. Vũ Chính lại nói bởi vì việc học ở Mỹ bận rộn nên không có cách nào đi được, càng thấm hơn chính là trước khi xuất phát Hình Ý lại đột nhiên bị sốt cao. Khi đó cô còn nói dù sao Vũ Chính không đi, cô cũng không cảm thấy hứng thú nữa, không đi được cũng có cái tốt.

Chỉ là không ngờ tới Vũ Chính là lên lút đến Hawaii để tạo cho cô một vui mừng ngạc nhiên. Khi cô nhận được điện thoại của Vũ Chính ở Hawaii, một Hình Ý luôn kiên cường độc lập trước mặt mọi người lại nhin không được trở nên ghen ngạo, dù sao chuyến du lịch tốt nghiệp cả đời chỉ có một lần. Về sau bởi vì cô xuất ngoại đi du học và Vũ Chính lại trở về nước tiếp nhận công ty của gia tộc nên càng ngày càng bận rộn nên không thể đi được.

Lúc này đây, cô cùng Vũ Chính thật sự chỉ muốn bắt đầu một hành trình tuần trăng mật cả đời chỉ có một lần, cô tin tưởng đây tuyệt đối đây là chuyến du lịch lãng mạn nhất của bọn họ.

Trạm thứ nhất trong tuần trăng mật của Hình Ý cùng Vũ Chính chính là Saipan, được mệnh danh là bán đảo “thiên đường nhân gian”. Nước biển trong suốt lóng lánh, bãi cát trắng như sữa cùng những rặng san hô đủ màu sắc, tạo thành bán đảo Saipan Tây Thái Bình Dương. (Saipan là hòn đảo lớn nhất và là thủ đô của Thịnh vượng chung Quần đảo Bắc Mariana thuộc Hoa Kỳ, một chuỗi 15 hòn đảo nhiệt đới nằm trên quần đảo Mariana phía tây Thái Bình Dương)

Ban ngày, Vũ Chính sẽ dạy cho Hình Ý lái loại máy bay nhỏ, chơi trò lái xe máy trên nước, còn mang cô đi lặn sâu xuống biển.

Đêm đến, hai người nắm tay nhau tản bộ trên bãi cát trắng xóa, thưởng thức điệu múa truyền thống của người dân bản xứ. Khi nhìn thấy Hình Ý đang cùng những người dân bản xứ nhảy một điệu múa không biết tên, cười tươi giống như bầu trời đêm đầy ánh sao, Vũ Chính đã âm thầm nói với mình, anh muốn cả đời này cho cô một cuộc sống như công chúa, ở bên cạnh che chở cho cô.

Trạm thứ hai chính là thành phố Florence (Florence là tên tiếng anh của Firenze là thủ phủ của vùng Toscana, Ý) có lịch sử lâu đời. Nhà thơ Từ Chí Ma đã gọi nơi đây là thành phố mộng ảo, cho dù không đi tham quan bất cứ nơi nào, chỉ đứng trên một con phố nhìn lễ rửa tội tang thương trong lịch sử này cũng là một loại cảm thụ.

Ngày đầu tiên Vũ Chính cùng Hình Ý đến Florence thì trời đã đổ mưa. Họ ngồi ngồi ở một quán cà phê bên bờ sông Arno, nhìn dòng nước sông màu xanh ngọc bích chậm rãi chảy xuôi ngoài cửa sổ, mưa phùn rơi lán tăn trên mặt sông, mật độ dày đặc làm mặt sông rung động.

Bên kia bờ sông là một bãi cỏ xanh, có một đôi vợ chồng già đang dắt tay nhau bước chầm chậm trong làn mưa. Hình Ý uống một hớp cà phê, nhìn đôi vợ chồng già vẫn gầy gó bước đi trong làn mưa bên kia bờ sông, cầm tay Vũ Chính nói: “Đến khi chúng ta được bảy tám mươi tuổi cũng sẽ giống như họ, đúng không?” Vũ Chính dùng ngón tay vuốt nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: “Đương nhiên rồi! Cô bé ngốc!”

Họ đứng bên bờ ngắm từng chiếc xuồng màu đỏ đang chạy cực nhanh trên sông, kéo theo một vệt nước trắng xóa, bên cạnh bờ còn nghe thấy rất nhiều tiếng thuyền máy lớn nhỏ. Dọc theo hai bên bờ sông, những tòa nhà màu hồng phấn cùng vàng nhạt trong làn mưa bụi hiện ra như mộng như ảo.

Giờ khắc này, dường như tất cả những thứ ấy đều đã trở thành thiên vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Đêm đến là lúc hai người họ vô cùng cuồng nhiệt, như muốn làm mình tan biến trong thân thể của đối phương, hai người đang không ngừng cố gắng tiến về phía đối phương, quần quýt cho đến bình minh.

Sáng ngày thứ hai, lúc Vũ Chính ăn bữa sáng, nhìn Hình Ý ngay trước mặt không hề có chút hình tượng, ăn như hổ đói mà đành phải mím môi cười. Hình Ý giả vờ giận dỗi lườm Vũ Chính một cái.

Vũ Chính đành phải nhún nhún vai đầu hàng nói: “Tiếp theo chuẩn bị đi đâu đây?” trên thực tế họ ra khỏi cửa căn bản không vạch trước lộ trình của tuần trăng mật, hơn nữa họ còn có máy bay riêng của mình, tất nhiên muốn đi đâu thì đi.

Hình Ý nghiêng đầu nghĩ, cười nói: “Đến ngôi nhà nhỏ của chúng ta đi.”

Chamonix là một thị trấn nhỏ nằm dưới chân núi Mont- Blanc, là một dãy núi cao nhất của vùng Alpes, địa điểm trượt tuyết nổi tiếng của nước Pháp. Có một con sông nhỏ chảy qua thị trấn làm cho thị trấn nhỏ vốn thuộc loại tiên cảnh lại càng thêm ý thơ. Ngôi nhà nhỏ của Vũ Chính và Hình Ý nằm trong thị trấn tiên cảnh này.

Nói đến ngôi nhà nhỏ này thì còn có một câu chuyện nữa, đó chính là khi Vũ Chính còn theo học ở Mỹ đã dùng khoản tiền đầu tiên mình kiếm được để mua nó.

Bởi vì khi còn sinh viên, Vũ Chính đã là một cao thủ trượt tuyết. Còn Hình Ý bởi vì lòng đam mê trượt tuyết của Vũ Chính mà cũng yêu thích trượt tuyết, từ đó về sau càng không thể dứt ra được. Một lần ngẫu nhiên trong điện thoại, Vũ Chính nghe thấy Hình Ý phàn nàn khu trượt tuyết trong nước chỉ để cho trẻ con chơi nên đã quyết định mua một ngôi nhà nhỏ tại vùng Alpes. Nhưng bởi vì bận việc nên Hình Ý chưa bao giờ đi đến “ngôi nhà nhỏ” của mình.

Có lẽ vì đêm qua quá mệt mỏi, từ Florence lên máy bay đi đến thành phố gần Chamonix rồi lại ngồi trực thăng đi đến Chamonix, Hình Ý vẫn luôn mơ mơ màng màng ngủ. Đến khi Vũ Chính nhẹ nhàng nói bên tai cô: “Heo con, về đến nhà rồi!” cô mới mở đôi mắt nhập nhèm ra, nhìn thấy thế giới tuyết trắng xóa bên ngoài cửa sổ, lập tức tỉnh lại. Thị trấn nhỏ này đẹp quá!

Thật là đẹp, cô không phải chưa từng đi đến nước Pháp. Nhưng những lần trước đến Pháp cùng bạn bè hay chị họ chỉ ở Paris phồn hoa sôi động, ở đó mua sắm vài bức tranh, còn đi Milan xa hoa, ở đó xem các show diễn...

Nhưng nơi này không tráng lệ mà chỉ mang đến cho người ta một vẻ đẹp yên bình. Điều bất ngờ nhất chính là nơi này lại là cái nôi nổi tiếng thế giới của các môn vận động như trượt tuyết, leo núi, nhảy dù trên không. Có thể kết hợp giữa vẻ yên bình và cảm giác kích thích như vậy thì trên toàn thế giới chỉ có nơi này.

Vũ Chính nhìn thấy bộ dạng ngẩn ngơ của cô, lảng lạng đội mũ cho cô, quàng cổ thật kín, nửa ôm nửa bế cô rời khỏi máy bay. Chỉ vào ngôi nhà trước mắt nói với Hình Ý: “Nhà của chúng ta đây!”

Hình Ý nhìn ngôi nhà kiểu Tây hai tầng màu hồng trước mặt, không giống với bất cứ ngôi nhà nào xung quanh, làm cho người ta cảm thấy ấm áp.

Đi xuyên qua khu vườn nhỏ, Vũ Chính mở cửa, Hình Ý quan sát xung quanh, cảm động đến thiếu chút nữa rơi nước mắt. Bởi vì trong nhà tất cả đều thiết kế dựa theo “dream house = ngôi nhà mơ ước” của cô, nhớ khi còn học đại học, có một buổi sáng cô nói chuyện điện thoại với Vũ Chính, kể về ngôi nhà trong mơ của mình, hưng phấn nói một tràng, cô không ngờ tới anh lại để ý đến nó như vậy. Thậm chí dùng loại sàn nhà nào, thảm loại nào, còn lò sưởi ấm áp bên góc tường, trên tường treo những vật trang trí nào, vị trí nhà bếp... Cô quay đầu lại, nhìn thấy Vũ Chính đang ngắm nhìn cây đàn dương cầm như đang nhớ lại kỉ niệm nào đó, trong đôi mắt đều là vẻ tươi cười.

Cô nhẹ nhàng tụt xuống khỏi anh, nói đùa: “Có phải nhớ đến tình nhân cũ không? Nói mau, đã cùng người phụ nữ nào tới nơi này rồi?”

Vũ Chính nhìn cô, đôi mắt đảo qua một vòng, càng thêm vui vẻ nói: “Là cùng một người phụ nữ đến nghỉ mát.” Hình Ý không ngờ anh lại thừa nhận, liền trừng mắt nhìn anh, ra vẻ như nếu anh không cho em một lời giải thích hợp lý thì đêm nay đi ra ngoài mà ngủ.

Vũ Chính cười lớn nói: “Được được, anh đầu hàng, là đến cùng nữ thư kí trong lúc đi họp, nhưng làm sao anh dám mang cô ấy về nhà của chúng ta?” Đáng vẻ anh giống như đang bị vợ quản lí nghiêm ngặt.

Hình Ý không tin: “Giang thị căn bản không có trụ sở nào ở Pháp, anh tới đây họp cái gì hả?” Em van anh, có nói dối cũng phải nhìn xem em là ai chứ!

Vũ Chính nghiêm túc nói: “Giang thị không có nhưng anh có nha!” Thật sự thì anh cũng đã sớm muốn tách khỏi Giang thị, hình thức kinh doanh gia tộc có quá nhiều tiêu cực, hơn nữa còn có mấy người anh em họ kia luôn làm le, những năm gần đây tình hình phát triển của Giang thị không tiến không lùi, ban giám đốc cũng có bất hòa, bọn họ đã muốn như vậy, thì cứ để cho bọn họ chó cắn chó là được rồi. Anh lộ ra một nụ cười sắc bén.

Đôi mắt Hình Ý cũng lộ ra một vẻ cảnh cáo nguy hiểm: “Nói, anh còn có bao nhiêu chuyện mà em không biết vậy?”

Vũ Chính ôm cô nói: “Không có, thật mà.”

Hình Ý cũng vòng tay ôm lại anh, ở trong lồng ngực của anh nói rầu rĩ: “Từ nay về sau không cho phép giấu em bất cứ chuyện gì.”

“Được.”

“Từ nay về sau chỉ cho anh cùng em tới nơi này.”

“Được.”

“Từ nay về sau chỉ cho anh đánh đàn cho em nghe.”

“Còn anh thì sao đây? Anh lấy bông đút vào lỗ tai đàn cho em nghe sao?”

Hình Ý dùng sức捏 vào tay anh một cái, Vũ Chính bị đau hít một hơi thật sâu, ra vẻ anh chồng nhỏ nói: “Được.”

“Sau nay già rồi chúng ta sẽ đến nơi này, chỉ có hai người chúng ta, cùng nhau ở lại đây.” Hình Ý tiếp tục tưởng tượng về cuộc sống tốt đẹp của họ.

Vũ Chính ôm cô đứng đưa nói: “Không cần phải già mới đến đây ở nha, em thích ở bao lâu thì ở. Đây vĩnh viễn là ngôi nhà của chúng ta.”

Rong chơi trên con đường quê yên tĩnh, Hình Ý giống như một đứa trẻ cái gì cũng nhìn không đủ, kết quả là trên đường về nhà cô mệt mỏi vô cùng.

Vũ Chính ngồi xổm xuống nói: “Lên đây đi!” Hình Ý giống như một đứa trẻ ăn trộm đường, liếc nhìn chung quanh, dù sao cũng không phải trong nước, không có ai chụp ảnh. Vì vậy cô hạnh phúc nằm trên lưng Vũ Chính, thật rộng, thật thoải mái.

Vũ Chính vừa đi vừa nói: “Thật sự thì ở đây bốn mùa trong năm đều rất đẹp, mùa xuân có thể cưỡi ngựa, mùa hè có thể đánh golf...” anh không nghe thấy cô đáp lại nên nghĩ cô đã ngủ. Nhưng cô đột nhiên áp vào lỗ tai anh nói: “Vũ Chính, anh sẽ công em cả đời như vậy chứ?” giọng nói rất nhẹ, không giống một chút nào với người tự tin như cô, dường như không phải lời nói của cô công chúa Hình Ý vênh váo tự đắc. Vũ Chính, thật sự thì em cũng sợ, người vĩ đại như anh, dịu dàng như anh, sao có thể không sợ chứ?

Vũ Chính cũng nhẹ nhàng mà vô cùng kiên quyết: “Không phải chỉ một đời một kiếp, mà là vĩnh viễn.”

Hình Ý giống như đang nói mớ mà lặp lại: “Ừ, vĩnh viễn ~ vĩnh viễn.”

Dấu chân nhỏ phủ kín trên con đường dài tuyệt phủ kín, dường như cứ đi thẳng, đi thẳng như vậy, thật sự có thể đi đến vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Thời gian ngừng trôi

Ngày hôm sau bầu trời vô cùng tươi sáng, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi, chiếu vào ngọn tuyết phủ đầy tuyết phía xa xa, cho dù đứng bất kể ở góc độ nào thì Chomanix cũng là một bức tranh nên thơ.

Sáng sớm Hình Ý đã âm ỉ đòi lên đỉnh núi Mont Blanc thuộc dãy núi Alps, đó là dãy núi cao nhất của châu Âu, cao 4810m, nơi này có cáp treo dài nhất thế giới. Cô đã không thể đợi được muốn được đi trên con đường trượt tuyết tốt nhất, dài nhất thế giới này.

Nhìn thấy Hình Ý như một đứa trẻ, Vũ Chính cũng cảm thấy rất vui. Thật ra thì anh cũng biết tại sao Hình Ý lại hưng phấn như vậy, hoàn toàn không giữ hình tượng trước mặt mọi người. Mỗi ngày đều phải dốc sức để sinh tồn trong đám lang sói kia, chỉ hơi không cẩn thận thì đã có thể vạn kiếp bất phục. Lâm thị tuy không lớn bằng Giang thị, nhưng một cô gái phải tiếp quản mọi việc trong gia tộc, loại gian nan này làm cho anh nghĩ đến là đau lòng. Nhưng anh sẽ không để cho Hình Ý của anh bị tổn thương, hơn nữa hiện tại anh cũng đã đủ sức tự mình có thể bảo vệ được cho Hình Ý.

Bọn họ nhân lúc cáp treo đã đến đỉnh núi, đứng trên đỉnh núi ngắm nhìn ngọn núi chạy dài không dứt, nhìn Mont Blanc xinh đẹp, sợ hãi nói: “Đây đúng là ‘tiểu hoàng tử’ thành phố hoa hồng, thật đẹp, giống như tiên cảnh vậy, thật hy vọng thời gian có thể dừng lại ngay giờ phút này.” Cô không phải chưa từng đi du lịch, càng không phải chưa từng đến thăm thành phố xinh đẹp này. Nhưng giờ phút này, cô thật sự bị vẻ đẹp kia làm sợ hãi. Hay có thể nói là phong cảnh này bởi vì người đứng bên cạnh cô mà trở nên thật xinh đẹp.

Vũ Chính tuy đã đến đây rất nhiều lần, nhưng đi cùng với Hình Ý, giờ phút này cảm thấy đây chính là nơi xinh đẹp nhất. Anh giương cây gậy tuyết trên tay lên, dùng tiếng Pháp nói: “Quý cô, trận đấu thể thao của chúng ta hiện tại bắt đầu, xin mời.” Sau đó rất ra dáng thân sĩ làm động tác xin mời.

Hai người trượt rất nhanh trên nền tuyết, Hình Ý thật sự rất khâm phục Vũ Chính, đây là lần thứ hai cô nhìn thấy Vũ Chính trượt tuyết. Lần đầu tiên là khi còn học đại học ở trong nước, cô cầu xin anh dạy cô trượt, anh lại cười cô còn thua kém một đứa trẻ người nước ngoài. Hình Ý là người có cá tính mạnh mẽ, trong lòng nghĩ anh có gì đặc biệt hơn người, vài năm nữa em nhất định sẽ giỏi hơn cả anh. Trong lòng người yêu cô đã trở thành “trò cười”. Nhưng qua nhiều năm như vậy, cô lại nhìn thấy kĩ xảo của Vũ Chính, cảm thấy mình vẫn còn là một “cô nhóc”.

Vũ Chính nghĩ thầm trong lòng: “Mình làm vậy có phải hơi hăng quá không, đến hường tuần trăng mật chứ đâu phải đến để thi đấu thể thao.” Vì vậy anh chạy chậm lại đợi cô.

Lòng tự trọng của Hình Ý bị Vũ Chính đã kích mãnh liệt, tinh thần không chịu thua cùng tính không thích người khác nhường mình bị Vũ Chính khơi dậy. Cô đột nhiên thay đổi đường trượt, cố gắng đuổi theo đến ngọn núi bên kia.

Chỉ là bởi vì cô chưa quen cách thay đổi đường trượt nên bị ngã sấp xuống, hơn nữa chân ván trượt tuyết lại kẹt vào vách băng, cô lại ngồi ngay trên vách núi băng, nghiêng người nhìn xuống vực nên khiến tay run lên nhẹ nhẹ.

Vũ Chính đi đến nhìn thấy tình hình như vậy, đôi đồng tử tức tức co rút lại, sau đó nói với Hình Ý: “Dừng cử động, anh đến đây.” Vừa nói vừa tháo tất cả trang thiết bị trên người xuống hết.

Tuy giọng nói của Hình Ý vẫn rất cố gắng đè nén, nhưng vẫn hơi run run: “Em nghe thấy tiếng băng vỡ ra, anh đừng đến đây.”

Anh như không nghe thấy mà bình tĩnh đi qua, tay điều khiển ván trượt rất tốt, chỉ là không đợi đến khi đến gần Hình Ý, khối băng đột nhiên có xu thế rơi xuống. Cô chỉ nhớ giờ khắc cuối cùng mình đã hét lên cùng với bị Vũ Chính đẩy ra khu vực an toàn, lưng đập vào vách núi đau đớn sau đó mất đi ý thức.

Cuối hình tất cả hình ảnh dường như đã dừng lại trên khung cảnh ngọn núi phủ tuyết trắng xóa.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không tin

Trong giấc mộng Hình Ý nghe được một số người nói bằng tiếng Anh, tiếng Pháp, còn có tiếng Trung, đang trong cuộc họp sao? Còn nghe thấy tiếng nức nở của vài người. Thật là quá đáng ghét, cô chậm rãi mở mắt ra, cố gắng thích ứng với ngọn đèn chói mắt.

Cô nhìn thấy bác sĩ mặc áo trắng, y tá, còn có mẹ, còn có chị Hằng, nhưng lại thiếu gì đó? Hình như là thiếu cái gì.

Lâm mẹ nhìn thấy con gái bảo bối tỉnh lại thì cười vỗ vỗ tay cô nói: “Cuối cùng đã tỉnh lại, con đã ngủ ba ngày rồi. Bác sĩ nói không có vấn đề gì, chỉ là bị chấn động thôi.” Chỉ là trong ánh mắt của bà căn bản không có chút vui vẻ nào.

Hình Ý cố gắng nhớ lại mấy hôm trước đã làm gì, tại sao lại phải vào bệnh viện. Đột nhiên, ánh mắt của cô nhìn chăm chăm vào một chỗ. Cô nhớ đến, cô cùng Vũ Chính đi hưởng tuần trăng mật, đi Nepal, trượt tuyết... Còn có, ngoài ý muốn tuyết lở. Đúng, Vũ Chính, Vũ Chính?

Cô cầm lấy tay Lâm mẹ đang ngồi bên mép giường, khẩn trương nói: “Vũ Chính? Vũ Chính đang đi cùng con, hiện tại anh ấy đang ở đâu?”

Nụ cười trên mặt Lâm mẹ cứng đờ, chị Hằng bưng một chén cháo tới: “Tiêu thụ, ăn cháo trước đi a. Ngủ lâu như vậy, cô nhất định rất đói bụng.”

Lâm mẹ lập tức nhận lấy nói: “Ăn cháo trước đi a!”

Sắc mặt Hình Ý lập tức ngưng trọng, chậm rãi nói: “Có ai có thể nói cho tôi biết, chồng của tôi Giang Vũ Chính đang ở đâu không?”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của chính cô.

Cô lại dùng tiếng Pháp hỏi, nhưng mà không có ai trả lời.

Lúc này có người gõ cửa, một người Pháp đi vào. Anh ta hỏi: “Xin hỏi ở đây ai là Giang phu nhân, cô Lâm Hình Ý?”

“Là tôi.”

“Giang phu nhân, xin chào. Tôi là cảnh sát nước Pháp. Tôi đến đây thông báo với cô tình hình điều tra về việc ngày 15 tháng 1 cô cùng một người nữa đi trượt tuyết trên đỉnh núi Mont Blanc thuộc dãy núi Alps thì đột nhiên gặp sự cố tuyết lở.”

Hình Ý đờ đẫn nhìn về phía trước, tuyết lở, cô nhớ đến nơi xinh đẹp kia, tuyết lở.

Cảnh sát người Pháp nói tiếp: “Tại một vách đá trên đỉnh núi chúng tôi đã phát hiện ra cô, lúc ấy cô đã hôn mê. Hơn nữa cách đó không xa nơi cô hôn mê, chúng tôi phát hiện ra dụng cụ trượt tuyết cùng với GPS của chồng cô. Chúng tôi đã kịp thời dùng trực thăng đưa cô đến đây. Thật may, cô không có việc gì. Chỉ là chúng tôi rất tiếc phải thông báo với cô, bởi vì chồng cô Giang Vũ Chính tiên sinh khi rơi xuống núi đã tháo GPS của anh ấy xuống, tuy cảnh sát nước Pháp chúng tôi cùng với người nhà của cô đã dùng trực thăng cố gắng tìm kiếm Giang tiên sinh, chỉ là hiện tại đã qua thời gian vàng tốt nhất để cứu viện, chúng tôi vẫn chưa có biện pháp tìm ra Giang tiên sinh. Trải qua cuộc thảo luận của các chuyên gia, chúng tôi cho rằng khả năng sống sót của Giang tiên sinh là vô cùng nhỏ...” (GPS – Global Positioning System, là hệ thống định vị toàn cầu)

Hình Ý không còn nghe thấy những câu sau của anh ta nữa, cái gì mà khả năng còn sống vô cùng nhỏ? Anh ấy rõ ràng còn ở trước mặt cô, rõ ràng vẫn còn.

Cô không biết vì sao mình lại đi tới Nepal, giống như một du hồn mà leo lên đỉnh núi đầy tuyết kia. Cô quỳ gối tại nơi mình đã gặp chuyện không may, ôm lấy mặt đất. Vũ Chính của em à, anh ở trong này sao? Nghe được tiếng em gọi không? Em tới đây, em sẽ không bỏ lại anh một mình, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.

Bầu trời trong xanh, quang đãng, chúng ta sẽ ở nơi tuyết trắng này mà tìm kiếm sự vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chỉ mong tất cả đều là mơ

Hình Ý đột nhiên mở mắt ra, thì ra thật sự chỉ là một giấc mơ, chỉ là mơ. Cô nhìn xung quanh, thì ra đang ngồi trên trực thăng, chính mình vẫn còn đang bị cố định vững chắc trên chiếc giường cồng kềnh, nhưng nhìn xung quanh đều không có Vũ Chính. Cô lập tức dùng tiếng Pháp hỏi y tá, nhưng các y tá đều

không biết.

Cô đang cảm thấy lo lắng thì lúc này máy bộ đàm của phi công phát ra âm thanh: “Xin tất cả các phi công hãy chú ý, đã tìm được xác của nạn nhân nam, nhưng vẫn còn dấu hiệu của sự sống. Xin tất cả các máy bay hãy chấm dứt tìm kiếm, trở về căn cứ.”

Rất ngắn gọn, nhưng lại làm cho nỗi bất an của Hình Ý nhẹ đi, Vũ Chính còn sống, giấc mộng không phải thật, Vũ Chính của cô không sao, thật tốt. Sau đó vì thể lực còn kém nên cô lại thiếp đi, giấc ngủ cực kì yên ổn.

Khi tỉnh lại thì Hình Ý lại trông thấy bác sĩ, vị bác sĩ người Pháp hỏi cô một số vấn đề sức khỏe, bởi vì vợ và muốn đi gặp Vũ Chính cho nên trả lời có phần hấp tấp. Cuối cùng bác sĩ nói với cô: “Không có gì đáng ngại, chắc là ngày mai có thể xuất viện.” Sau đó thì bước ra khỏi cửa.

Trước khi bác sĩ ra khỏi cửa Hình Ý đã kịp thời hỏi một câu: “Còn người cùng tôi, chính là người đi trượt tuyết cùng tôi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngày mai anh ấy có thể xuất viện không?”

Bác sĩ người Pháp hơi ngần người hỏi: “Vị kia cùng đi với cô sao? Hiện tại anh ấy đang ở trong phòng ICU, tôi không phải bác sĩ chính cho anh ấy cho nên không biết tình trạng của anh ấy thế nào.” Thật ra cho dù có biết rõ thì anh ta cũng không nói! Đôi vợ chồng còn trẻ như vậy, xảy ra chuyện ngoài ý muốn đó cũng thật đáng tiếc nha. (ICU – Intensive care unit: phòng hồi sức cấp cứu, phòng dành cho các trường hợp đặc biệt nghiêm trọng)

Hình Ý cũng ngần ngại cả người, ICU, Vũ đang ở trong ICU. Cô liều lĩnh giật chiếc kim tiêm xuống, xông thẳng ra ngoài. Bác sĩ muốn ngăn cản cô, nhưng nghĩ ngợi một chút rồi dừng lại.

Hình Ý chạy lòng vòng trong hành lang bệnh viện, cô không biết phòng ICU ở đâu. Cô dừng lại, bắt lấy tay một y tá, giọng run rẩy hỏi: “ICU ở đâu?” Trên thực tế toàn thân cô đều đang run rẩy, y tá chấn động và kinh ngạc nhìn cô, nói không ra lời. Cô hét to một lần nữa: “ICU ở đâu?” Mọi người trong hành lang đều bị tiếng hét của cô hấp dẫn sự chú ý. Cô chưa từng có biểu hiện như vậy, bộ dạng giống như đang nổi điên, đôi mắt đỏ hồng nhìn y tá chăm chăm. Y tá nói: “Lầu 7”. Ngày hôm đó trong bệnh viện, cả ngày mọi người đều bàn tán về việc một người phụ nữ châu Á chân trần chạy như điên trong hành lang bệnh viện.

Khi cô đến phòng ICU, hỏi y tá chịu trách nhiệm ở đó thì nước mắt đã rơi đầy mặt, nức nở hỏi y tá về chuyện của Vũ Chính. Y tá nói người bệnh đang được giải phẫu, chủ yếu là tổn thương não bộ cùng xương sống, còn có cả nội tạng. Muốn biết tình trạng chi tiết thì phải hỏi bác sĩ chính.

Lúc này, một bác sĩ người Pháp bước ra từ phòng phẫu thuật. Hình Ý lập tức chạy đến bắt lấy tay ông ta hỏi: “Người đang ở trong kia, anh ấy hiện tại thế nào rồi?”

Bác sĩ trầm ngâm một lát: “Cô đã là vợ của anh ta thì chúng tôi tất nhiên phải giải thích cho cô về tình trạng lúc này của bệnh nhân. Tình trạng hiện giờ của chồng cô thật sự không được tốt. Đội cứu hộ của chúng tôi đã phát hiện ra anh ta ở trên vách đá, do từ trên cao rơi xuống nên ngoài bị thương ngoài da thì não và một số cơ quan nội tạng của bị tổn thương, trong lúc cấp cứu đã nhiều lần xuất hiện tình trạng tụt huyết áp nghiêm trọng và phải nhiều lần dùng biện pháp kích tim. Cô, xương cột sống cũng bị gãy, có khả năng sẽ gây nên tổn thương cột sống. Bây giờ còn đang trong tình trạng hôn mê. Hiện tại chúng tôi vẫn còn đang làm phẫu thuật, hy vọng cô có thể chuẩn bị tâm lý...”

Hình Ý ngã ngồi trên mặt đất, nhìn đèn đỏ trên cửa phòng phẫu thuật. Chính cô cũng không biết mình đã nghe được những gì, cô chỉ biết câu “Hãy chuẩn bị tâm lý” có ý gì. Sao có thể như vậy? Giấc mộng là giả nhưng không ngờ lại thành sự thật. Cô vui đầu thật sâu vào hai cánh tay, vì cô, đều là vì cô mà Vũ Chính mới trở nên như vậy. Nếu như cô không hiểu thẳng như vậy, không kiêu ngạo như vậy... Vũ Chính cũng sẽ không vì cứu cô mà rơi xuống núi. Nhiều chỗ bị thương như vậy, sẽ rất đau, Vũ Chính của cô có phải rất đau không? Chính cô cũng rất đau, đau đến mức trái tim như thắt lại, nước mắt rơi xuống mang theo vị nhàn nhạt của thuốc sát trùng, càng rơi càng nhiều.

Không biết qua bao lâu, cô lơ mơ nghe được tiếng bước chân, tưởng rằng đã làm xong phẫu thuật, thật nhanh ngẩng đầu lên, thì ra là người lớn hai nhà chạy tới. Mẹ Lâm chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng như vậy của con gái, kinh hãi thiếu chút nữa thì té xỉu. Vợ vàng chạy đến đỡ con gái dậy, đem cô ôm chặt vào lòng ngực, vuốt tóc của cô nói: “Không có chuyện gì đâu, sẽ không có chuyện gì đâu.” Lời nói cũng nghẹn ngào, càng nói thì Hình Ý càng khóc lớn.

Mà mẹ Giang thì chỉ nhìn vào cửa phòng phẫu thuật, bà là một người gia giáo, tuy chồng mất sớm nhưng vẫn nuôi dạy một đứa con xuất sắc như vậy. Bà tin con mình nhất định có thể vượt qua ải này, nhất định có thể.

Đèn phòng phẫu thuật rốt cuộc đã tắt, nhìn thấy bác sĩ từ bên trong bước ra, lòng của mỗi người đều căng thẳng, giống như đã chờ đợi một thế kỉ, cùng nhau chờ đợi kết quả, cùng đợi lời tuyên án.

Bác sĩ chậm rãi tháo khẩu trang xuống nói: “Thực xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Não của người bệnh đã chết, người bệnh đã vĩnh viễn sống đời sống thực vật. Nếu như mọi người đồng ý tháo thiết bị hô hấp ra thì có thể tuyên bố tử vong.”

Mẹ Giang nghe xong thì lập tức ngất đi, quản gia nhà họ Giang đứng bên cạnh lập tức đỡ lấy bà, đưa bà đến phòng bệnh.

Ngọn đèn trắng toát trong bệnh viện phủ trên khuôn mặt Hình Ý cũng đang là một mảnh trắng bệch.

Y tá đẩy Vũ Chính ra khỏi phòng phẫu thuật, tuy mỗi người đều đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của anh thì đều không nhận được mà há miệng thờ đốc vì kinh ngạc. Bộ dạng vô cùng thê thảm, đầu của anh sưng lớn, hai mắt đen nhánh nay bầm tím, phần xương sọ bên phải lún vào, bởi vì cầm bị gãy xương nên mí mắt phải cũng bị động máu tím xanh, chỗ khí quản bị rạch ra gắn máy thở, xoang mũi cũng gắn hai cái ống.

Mẹ Lâm chịu không được quay đầu đi, không dám nhìn.

Chỉ mình Hình Ý nhìn Vũ Chính, ánh mắt dịu dàng như nước. Vũ Chính của cô còn thờ, sao có thể gọi là chết được? Cô sờ lên ngón tay còn đeo nhẫn cưới của Vũ Chính, nơi này vẫn còn truyền đến hơi ấm. Cô ngồi xồm xuống, ghé vào tai anh nói: “Em sẽ không buông tha cho anh, anh cũng không được buông xuôi.” Đang trong tình trạng hôn mê sâu nên Vũ Chính không có bất kì phản ứng nào, nhưng cô biết rất rõ anh đã nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kiên trì

Hình Ý thật lòng không phải nổi giận vì những lời nói của bác sĩ người Pháp, cô vừa bảo thư kí liên lạc với bệnh viện tốt nhất ở Mỹ, vừa phong tỏa toàn diện tin tức Vũ Chính xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Tình hình trong nước trước tiên có thể tạm thời ổn thỏa, cô biết rõ em họ của Vũ Chính vẫn luôn dòm ngó địa vị của anh ở Giang thị, không ngừng tìm kiếm cơ hội đã kích anh, cho nên chuyện này nhất định không thể cho Giang Vũ Minh biết.

Hình Ý đứng bên ngoài khung cửa thủy tinh của phòng ICU, vô cùng kiên định nhìn Vũ Chính đang nằm trong phòng, cô lúc này không được mềm yếu, không được tự trách. Vũ Chính cần cô, cô tuyệt đối không thể buông xuôi. Cô nắm chặt lấy chiếc nhẫn cưới trên ngón vô danh.

Tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, chính là thư kí mà cô tin nhiệm nhất.

“Chủ tịch, qua lời cố vấn của nhiều chuyên gia, tôi nhận thấy bệnh viện lý tưởng nhất chính là bệnh viện Johns Hopkins tọa lạc tại Maryland, Baltimore * bệnh viện ở tiểu bang Maryland của Mỹ*. Viện trưởng bên ấy cùng một số giáo sư chuyên gia thuộc trung tâm cấp cứu quốc tế sẽ đáp máy bay đến Pháp. Khoảng 9 giờ sáng mai sẽ tới Pháp.”

“Ừ, trong nước cô hãy tiếp tục truyền ra ngoài tin tức chúng tôi vẫn còn đang hưởng tuần trăng mật, có việc gì lập tức báo cho tôi biết.”

“Vâng”

Sáng ngày thứ hai, cô an bài người đưa mẹ Lâm cùng mẹ Giang về nước. Mẹ Giang hai mắt đầm lệ nhìn cô, nắm lấy tay của cô nhưng lại không nói nên lời.

Hình Ý không khóc, chỉ cười nói với mẹ Giang: “Con sẽ chăm sóc thật tốt cho anh ấy.”

Mẹ Lâm cũng nhìn đứa con gái quật cường của mình, nghẹn ngào nói: “Cũng phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình.”

Ở ngoài phòng bệnh, bác sĩ chuyên khoa đến từ Mỹ cùng với bác sĩ người Pháp đang tiến hành bàn giao người bệnh, kể cả máy hô hấp, hai máy hỗ trợ tiêu hóa, ống tiểu, ống truyền dịch, bệnh án. Sau đó liền dùng máy bay riêng bay thẳng đến bệnh viện Johns Hopkins.

Trên máy bay, Hình Ý nắm lấy tay Vũ Chính, nhìn những đám mây bay trên dãy núi Alps, thầm nguyện một lời, cô cùng Vũ Chính nhất định sẽ ở bên nhau trong căn nhà nhỏ của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Chẩn đoán bệnh

Bệnh viện Jonh Hopkins mang tông màu đỏ, chung quanh cây cối mọc thành bụi, phong cảnh trang nhã. Đi vào sảnh lớn của bệnh viện cũng không ngửi thấy chút mùi thuốc sát trùng nào mà là hương thơm nhàn nhạt. Chất lượng phòng bệnh cũng được giám sát nghiêm ngặt, có thiết bị máy móc chuyên điều chỉnh bộ lọc khí.

Việc đầu tiên sau khi xuống máy bay chính là giúp Vũ Chính làm các loại kiểm tra, siêu âm não, làm kiểm tra điện não đồ EEG (electroencephalogram), chụp cộng hưởng từ MRI (Magnetic Resonance Imaging: là một kỹ thuật chẩn đoán y khoa tạo ra hình ảnh giải phẫu của cơ thể nhờ sử dụng từ trường và sóng radio), làm các xét nghiệm máu và nước tiểu, các loại kiểm tra được khẩn trương thực hiện đến ngày hôm sau.

Sau khi tất cả các kiểm tra kết thúc, các chuyên gia mới bắt đầu hội chẩn, Hình Ý không làm được gì, chỉ có thể đứng bên ngoài phòng bệnh nhìn Vũ

Chính đang cố gắng dựa vào máy thở mà sinh tồn. Cô nhớ Vũ Chính gọi cô là heo con, đút cô ăn tiramisu (một loại bánh ngọt trắng miêng nổi tiếng của Ý), khi cô chơi ăn gian thì đầu hàng nhận thua...thì nước mắt từng giọt từng giọt lăn trên khuôn mặt trắng nõn. Van xin người, ông trời ơi, nhất định phải giúp anh ấy khỏe lại.

Sau khi các chuyên hội chẩn xong thì liền gọi Hình Ý vào trong văn phòng.

“Bà Giang, vấn đề chủ yếu trước mắt là phải dự phòng biến chứng cùng trị liệu những tổn thương thần kinh cho ông Giang. Tuy não nguyên của người bệnh tổn thương không nặng, nhưng tổn thương ở phần não thứ cấp thì vô cùng nghiêm trọng, nguyên nhân chủ yếu là do máu tụ bên ngoài màng cứng gây nên thoát vị màng não, bởi vì thoát vị trong thời gian quá dài nên các mô não bị đè ép, thiếu máu cục bộ, tụt huyết áp, các nguyên nhân trên tạo nên tình trạng hôn mê sâu. Sau khi nhập viện làm các kiểm tra phát hiện ra não giữa xuất hiện tình trạng tắc nghẽn mạch máu, não thứ cấp tổn thương cục bộ. Hiện tại người bệnh tuy có thể tự thở, ho theo phản xạ, thực hiện nhai nuốt, nhưng khả năng khôi phục lại ý thức hay không thì rất khó kết luận.”

Quá nhiều những danh từ tối nghĩa, cho dù sống ở Mỹ nhiều năm nhưng Hình Ý cũng phải nhờ đến người phiên dịch mới có thể hiểu được hoàn toàn.

“Nhiều cơ quan nội tạng của người bệnh bị tổn thương, thậm chí bị tổn thương nên tiểu ra máu, khoa ngoại đã sử dụng quá nhiều loại thuốc có tác dụng kháng khuẩn, cộng thêm việc sử dụng rất nhiều các biện pháp trị liệu cho nên khả năng lây nhiễm rất khó tránh khỏi, trong lúc trị liệu phải chú ý đặc biệt đến việc lây khuẩn. Cổ, cột sống, xương ngực bị gãy cũng có khả năng tạo thành tổn thương tủy sống, kèm theo đó là những biến chứng phát sinh cũng có thể làm tăng thêm những tổn hại về não, sẽ ảnh hưởng đến quá trình khôi phục ý thức.”

Cô không phải bác sĩ y tá chuyên nghiệp nhưng cũng biết tình trạng của Vũ Chính rất nguy hiểm. Nhớ đến anh đang nằm trên giường bệnh, yên tĩnh giống như không hề tồn tại.

Trong đầu luôn hiện lên vách núi cao phủ đầu tuyết trắng, hiện lên hình ảnh Vũ Chính bị ngã xuống núi, hiện lên hình ảnh lúc bọn họ ở trên đỉnh núi, Vũ Chính lộ ra nụ cười sáng lạn. Những hình ảnh ấy không ngừng trở về, Florence, đảo Saipan, hôn lễ...Cô ép buộc bản thân mình không được nghĩ đến, nhưng mà vẫn bất lực luôn nghĩ về nó. Mỗi phút mỗi giây đều giống như cầm một con dao cắt vào da thịt cô, từng dao từng dao lẳng trì chính mình, dường như chỉ cần muốn thì bọn họ lúc nào cũng có thể trở lại như trước kia.

Mỗi lúc nghĩ đến mình không thể làm được gì, Hình Ý lại cảm thấy mình rất vô dụng, không giúp được gì cho anh, chỉ có thể nắm lấy tay anh hoặc ở bên tai nói vài lời cô vũ, cô bắt đầu cảm thấy có chút chán nản. Những lời đã nói với mẹ trước khi lên máy bay thật ra một chút chắc chắn đều không có, có thể cô không có cách nào, nhưng bắt cô phải tự tay mình chấm dứt tính mạng của người mà cô yêu nhất, cô làm không được. Nhưng mỗi ngày khi cô nhìn Vũ Chính nằm trên giường bệnh, cô sẽ lại hoài nghi mình đến cùng đã làm đúng hay sai? Bởi vì kể từ khi cô ở bệnh viện tại Pháp kiên trì muốn đưa Vũ Chính đến đây, cô nghe thấy bác sĩ nói với y tá làm như vậy sẽ chỉ làm cho người bệnh thêm khổ sở, đó là cách làm nhục bệnh nhân. Chỉ là cô tin tưởng vững chắc Vũ Chính nhất định sẽ tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chờ đợi

Thư kí riêng đã giúp cô tìm một khách sạn ở gần bệnh viện, thật ra mấy ngày nay đã ngày đêm cực nhọc, trông chừng Vũ Chính mà không thể yên ổn nghỉ ngơi, cho tới bây giờ cô vẫn chưa bước vào phòng thuê một bước. Luôn ngủ trên ghế sofa trong phòng bệnh, bởi vì môi của Vũ Chính phải thường xuyên được làm ướt nên thỉnh thoảng cô lại dùng một miếng bông thấm nước chấm chấm lên môi anh. Những việc này y tá sẽ làm nhưng mà cô nghĩ cho dù có là việc nhỏ đi nữa thì cô cũng muốn tự mình làm cho anh. Bởi vì anh đã từng nói “Muốn bước vào sinh mạng của cô, cùng cô chia sẻ buồn vui yêu giận”. Mà hiện tại chính là lúc cô phải hòa tan để bước vào sinh mạng của anh.

“Vũ Chính, y tá phải đâm một mũi kim vào anh để lấy máu làm xét nghiệm, có thể sẽ đau, anh cố chịu một chút nha.” Sau đó lại ghé vào tai anh nói: “Tuy y tá rất dịu dàng, nhưng mà không xinh đẹp bằng em đâu.”

“Vũ Chính, chúng em trở mình cho anh, nằm yên một thời gian quá lâu sẽ làm cho da anh bị lở loét dẫn đến bị hoại tử.”

“Vũ Chính, có đàm, em sẽ hút đàm ra cho anh...Chắc là anh không thoải mái, em sẽ nhanh chóng hút hết đàm cho anh, hút sạch rồi anh sẽ thấy thoải mái hơn.”

Mỗi một ngày, Hình Ý không giây phút nào dừng lại việc kêu gọi ý thức của anh trở về, bác sĩ nói phương pháp này rất có ích cho việc làm cho người bệnh tỉnh lại. Lúc mới bắt đầu, cô chỉ có thể nhìn y tá làm, nhưng mà dần dần cũng theo y tá học được một số công việc của một hộ lý. Hiện tại, một số việc cơ bản hàng ngày của hộ lý cô đã có thể tự mình làm được.

Bởi vì Vũ Chính chẳng những bị gãy xương sườn, cột sống, xương ngực mà xương cổ cũng gãy, xoay người lại có thể thấy sau lưng có chút dị dạng, cho nên khi xoay người cho Vũ Chính chỉ có thể lựa chọn nằm ngửa hoặc xoay sang bên trái, ba người cùng nhau đỡ đầu, chân, thân cuộn tròn lại để xoay người cho anh. Mỗi khi thấy anh bị di chuyển như một con cá gỗ, lòng Hình Ý đều co thắt lại.

Bác sĩ nói: “Trải qua vài lần làm phẫu thuật và vật lý trị liệu, hiện tại thân thể của cậu Giang đã khá hơn trước nhiều, nhưng còn cần phải chờ anh tỉnh lại cùng với làm thêm một vài quan sát trị liệu nữa.”

Lúc ấy Hình Ý đã rất vui sướng hỏi có phải anh sẽ nhanh chóng tỉnh lại không.

Bác sĩ lại nói tiếp: “Nhưng mà những biến chứng phát sinh có khả năng sẽ làm tăng thêm tổn hại đến chức năng não, sẽ ảnh hưởng đến quá trình khôi phục ý thức. Thêm vào đó bởi vì thần kinh xương sống cùng tay phải tổn thương nghiêm trọng, làm cho nửa người dưới của người bệnh tê liệt cùng tay phải bị mất khả năng hoạt động.”

Hình Ý khẽ giật mình, lập tức nói với bác sĩ: “Chỉ cần anh ấy còn sống, vẫn còn sống chính là đặc ân tốt nhất ông trời ban cho tôi.”

Ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ, cô ngồi xụi lơ trên mặt đất, cắn răng khóc nức nở, nước mắt tùy ý rơi trên khuôn mặt không trang điểm. Chỉ cần anh còn sống, nhưng còn sống là tất cả sao?

Vũ Chính có thể nuốt, nhưng răng không thể nhai hết, Hình Ý dùng ống hút nước, chen vào kẽ răng nói: “Vũ Chính, nuốt đi, nuốt đi.” Chỉ 160 ml nước mà phải đút trong gần một tiếng. Có thể cô chính là một người kiên nhẫn, dường như trên thế giới này, chỉ có cô là quan tâm đến sự tồn tại của Vũ Chính.

Cô còn mua dự phòng miếng lót tai, đệm lót chân, đệm lót mông, còn đặc biệt mang cho Vũ Chính đôi vớ đàn hồi dự phòng bị tắc tĩnh mạch, bởi vì người bệnh hôn mê hai tay hai chân không được hoạt động, khiến cho máu khó lưu thông, dễ dàng gây nên tình trạng tắc tĩnh mạch.

Mỗi ngày Hình Ý đều giúp Vũ Chính vận động và mát xa tay chân, ngày ngày nhìn tấm thân gầy gò, lòng đều ần ần co rút đau đớn. Đặc biệt sau khi bác sĩ tuyên bố nửa người dưới bị liệt cùng với tay phải tàn phế, cô càng kiên trì không ngừng mát xa cho Vũ Chính.

Trong nước rất nhiều cuộc điện thoại đã gọi đến, nói suốt hơn một tháng, tuần trăng mật cũng nên chấm dứt rồi, làm sao lại không có chút tin tức nào truyền về. Mỗi lần đều làm cho Hình Ý thấy áp lực, cô vốn có thể giám sát áp lực cho mình, nhưng mà ở bên kia Giang hình như có chút vấn đề, không có người quản lý nên mọi việc đều loạn cả lên. Tên Giang Vũ Minh kia càng kêu gào muốn chủ tịch lập tức xuất hiện, nếu không sẽ bầu lại ban giám đốc. Cô không phải người của Giang thị, tất nhiên cũng không có quyền nhúng tay vào, dần dần cảm thấy cục diện như đang vượt khỏi tầm khống chế của mình.

Chỉ là cho dù như vậy, cô cũng không biểu lộ chút lo lắng nào trước mặt Vũ Chính còn đang hôn mê sâu, chỉ ở bên cạnh anh ôn lại những chuyện vui trước kia cùng tương lai của bọn họ.

“Vũ, sau này anh muốn có bao nhiêu đứa con vậy?”

“...”

“Em đã nghĩ rồi, hai đứa là vừa, sinh con trai trước rồi sinh con gái. Bởi vì anh trai có thể chăm sóc cho em gái nha! Anh biết không, khi còn bé em rất muốn có một anh trai.”

“...”

Hình Ý vừa cẩn thận giúp Vũ Chính làm vài động tác vận động, vừa nói chuyện phiếm với anh, cô tin tưởng anh đang nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Kỳ tích

Hôm nay, Hình Ý cứ theo ngày thường mà làm những việc của một hộ lý cho Vũ Chính. Cô lau chùi toàn thân cho anh, khi cô cởi cúc áo của anh ra, đôi mắt nóng lên, nước mắt nóng hổi thiếu chút nữa đã nhỏ lên người anh. Mấy lần làm phẫu thuật phục hồi chức năng khiến cho trên người anh đầy những vết sẹo, hơn nữa từ khi hôn mê đến nay đã hơn một tháng đều phải dựa vào ống truyền dịch mà duy trì sự sống, anh gây đến nỗi đã có thể đếm được cả xương sườn.

Cô nhẹ nhàng dùng ngón tay vuốt ve vết thương đã đóng vảy, hít hít mũi, cổ nở một nụ cười gượng nói: “Nhìn xem, đáng người Vũ Chính của chúng ta thon thả như vậy. Các y tá người Mi ngoài kia rất muốn cướp đi công việc chăm sóc anh của em đấy. May mắn vợ của anh lại em, bằng không thì anh phải chịu thiệt rồi.”

Sau đó cô ngẩng đầu lên, vô cùng dịu dàng nhìn khuôn mặt anh, tái nhợt mà không có sức sống, nhưng khí chất vẫn mạnh mẽ như vậy, vẫn động lòng người tựa như khi mười lăm tuổi cô gặp anh.

Chỉ là, Hình Ý cũng không ngờ sau một khắc Vũ Chính lại chậm rãi mở mắt ra, không có tiêu điểm mà nhìn về phía trước, chỉ nháy mắt hai cái rồi lại

nhắm mắt lại ngủ tiếp. Cô vừa không ngừng la hét tên của Vũ Chính, vừa nhấn chuông gọi bác sĩ. Giờ khắc này, một người phụ nữ kiên cường như vậy cũng kiêu không được mà rơi nước mắt, lúc bác sĩ đi vào thì đã khóc đến không còn chút hình tượng nào. Chỉ là, giọt nước mắt trong giờ khắc này vô cùng ngọt ngào.

Bác sĩ bận rộn chạy qua chạy lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ vui mừng nói với Hình Ý: “Chúc mừng cô, bệnh nhân thật sự đã tỉnh lại, nhưng mà dù sao thì thời gian hôn mê cũng tương đối dài, cho nên công tác phục hồi sau này còn cần phải cố gắng nhiều.”

Hình Ý ngẹn ngào nói: “Nhưng mà vừa rồi khi anh ấy tỉnh lại, ánh mắt nhìn tôi giống như một người xa lạ. Trước kia chồng của tôi chưa bao giờ nhìn tôi như vậy, có phải sau khi tỉnh lại bị di chứng gì không, chẳng hạn như mất trí nhớ?”

Bác sĩ trầm ngâm một chút rồi nói: “Tình huống này trước đây cũng từng có, nhưng mà khả năng không lớn, xin cô cứ yên tâm. Ngày mai chúng tôi sẽ làm kiểm tra tổng quát cho Giang tiên sinh. Đến lúc đó sẽ có số liệu phân tích tường tận tình hình hiện tại của Giang tiên sinh.”

Tuy Hình Ý rất muốn bảo bác sĩ làm cho Vũ Chính tỉnh lại ngay bây giờ, nhưng mà bác sĩ nói bệnh nhân bị hôn mê lâu ngày nên thân thể còn rất yếu ớt, hơn nữa rất dễ dàng mệt mỏi, cho nên Hình Ý chỉ yên lặng nhìn anh, chờ đợi anh tỉnh lại. Chỉ là, chờ đợi như vậy làm cho cô cảm thấy rất ngọt ngào, bởi vì dù có chờ đợi bao lâu, cô cũng có thể chắc chắn rằng anh nhất định sẽ tỉnh lại. Vũ Chính của cô quả nhiên không bỏ lại cô một mình.

Ngày hôm sau lúc Vũ Chính tỉnh lại, cô còn chưa kịp nói lời nào với anh thì bác sĩ đã đến bên giường bệnh của anh làm đủ mọi kiểm tra. Cô chỉ có thể tro mắt đứng chờ một bên, tuy cũng rất nóng lòng muốn biết tình hình, nhưng mà cô phải vững vàng, kiên nhẫn đợi.

Rốt cuộc lúc bác sĩ chấm dứt cuộc kiểm tra, Hình Ý nhìn xa xa thấy Vũ Chính đã rất mệt mỏi, nghĩ rằng hôm nay mình sẽ không có cơ hội trò chuyện với anh thì ánh mắt của Vũ Chính dừng lại trên người cô, tuy rất mệt mỏi không thể thổ lộ được gì, nhưng về điệu dáng trong ánh mắt kia lại không giống với hôm qua. Hình Ý ngạc nhiên bị anh nhìn, hốc mắt hồng hồng, lại đột nhiên nở một nụ cười thật tươi. Vũ Chính dường như muốn cố vũ nên nháy mắt vài cái thật sâu rồi lại ngủ thiếp đi.

Giờ phút này Hình Ý đã không thể kìm nén được nước mắt nữa, lại cười to lên, rồi lại khóc lớn, thì ra tình cảm của con người có thể dễ dàng vỡ òa như vậy, chỉ vì cảm động mà có thể cười có thể khóc. Một người rõ ràng bị bác sĩ tuyên bố não đã chết, một người rõ ràng bị nói là vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại chỉ có thể sống đời sống thực vật, đã phải cố gắng bao nhiêu mới có thể trở về từ cõi chết đây? Bây giờ cô mới hiểu vì sao các bác sĩ người Mỹ có thể dứt khoát tiếp nhận một bệnh nhân như vậy, không chỉ có tiền tài đánh động đến bọn họ, càng bởi vì sức sống mãnh liệt cùng ý chí chiến đấu của Vũ Chính đã chạm được đến ý thức về sự mạng của một người thầy thuốc.

“Bệnh nhân đã khôi phục ý thức, chỉ là những việc làm sau này sẽ không dễ dàng hơn so với việc thức tỉnh ý thức người bệnh, bởi vì quá trình phục hồi chức năng sẽ dài dằng dặc, kế tiếp khó khăn gặp phải còn rất nhiều. Hy vọng người nhà có thể trợ giúp thật tốt. Nhưng mà, tôi tin tưởng Giang tiên sinh nhất định sẽ hồi phục thật tốt, bởi vì tôi chưa từng thấy người nào ngoan cường như anh ấy, còn có cô nữa, một người vợ xinh đẹp kiên cường, tôi đã được nhìn thấy người phụ nữ đẹp nhất rồi.”

Sau khi nói xong bác sĩ nhìn Hình Ý đang ngập nước mắt mỉm cười, rồi nhìn ra ánh mặt trời cùng cảnh sắc ngoài cửa sổ, bệnh viện Johns Hopkins đầu xuân đẹp và tràn đầy sức sống, khiến cho ông cảm thấy thật ra thì cuộc sống rất đơn giản, chỉ là níu giữ lấy sinh mệnh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Giấu diếm

Vũ Chính bắt đầu bước vào giai đoạn trị liệu thứ hai, điều trị phục hồi chức năng. Thật ra thì như bác sĩ nói, trị liệu phục hồi chức năng mới là giai đoạn thách thức ý chí người bệnh nhất. Mỗi ngày như mọi ngày lặp đi lặp lại một động tác, vô cùng mệt mỏi.

Nhìn thấy Vũ Chính gian nan chỉ để làm những động tác gơ tay lên, buông tay xuống, đầu đầy mồ hôi, có lúc cần rằng, Hình Ý tự hận mình không thể thay anh chịu nổi đay đoạ này. Chỉ là Vũ Chính xoay đầu lại, yếu ớt cười cười với cô, nụ cười âm áp như ánh mặt trời phương đông.

Bởi vì Vũ Chính vừa tỉnh lại, hơn nữa tổn thương cột sống quá nặng cho nên lúc mới đầu mỗi ngày chỉ có thể ngồi vài phút. Nói là ngồi nhưng thật ra chỉ là nghiêng người trên giường bệnh khoảng 15 độ, bởi vì phần eo cần bàn không thể chịu được áp lực. Mỗi một lần Hình Ý mát xa hay xoay người giúp anh đều vô cùng dịu dàng cẩn thận, bởi vì hiện tại Vũ Chính của cô cũng yếu ớt giống như một đứa trẻ sơ sinh vậy.

Mặc dù Vũ Chính biết con đường mà tiếp theo mình sẽ phải đi sẽ vô cùng khó đi, nhưng mà anh chưa bao giờ tỏ ra một chút thất vọng nào trước mặt Hình Ý, thậm chí về sau còn làm nũng như một đứa trẻ.

“Vũ Chính đến giờ uống thuốc rồi. Chúng ta uống thuốc nước trước được không?” Hình Ý nâng giường bệnh lên cao, chuẩn bị đút thuốc nước cho anh uống trước. Vũ Chính là một người đặc biệt, từ nhỏ rất ghét uống thuốc nước, nếu lúc nào phải uống thì nhất định phải uống trước lúc anh uống những thuốc khác.

“Bụng no lắm, uống không nổi.” Vũ Chính xoay sang hướng khác nói.

Hình Ý cảm thấy rất buồn cười, trước kia cô chưa bao giờ nhìn thấy Vũ Chính trẻ con như vậy. Hoặc là nói, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy anh bị bệnh, trước kia anh giống như người không bao giờ mắc bệnh. Chỉ là bây giờ thì... Hình Ý kéo dài suy nghĩ của mình. Cô cười to lên nói với anh: “Bướng bỉnh, uống mới có thể nhanh khỏi bệnh. Không phải anh nói ở trong phòng bệnh rất buồn bức sao? Bác sĩ nói vài ngày nữa là có thể tập ngồi. Đến lúc đó em và anh sẽ cùng nhau tản bộ trong vườn hoa, được không?”

Vũ Chính cố nén một nụ cười gian xảo, chậm rãi nói: “Muốn uống cũng được, nhưng mà...”

Hình Ý đã biết anh muốn làm gì.

“Nhưng mà cái gì?”

“Phải hôn anh trước, hôm nay em vẫn chưa hôn anh.” Vũ Chính trẻ con nói.

“Được được được, làm sao mà đến hôm nay em mới phát hiện ra mình đã gả cho một anh bạn nhỏ vậy nhỉ?”

Anh thấy gian kế đã thành, vừa kè sát vuốt ve mặt Hình Ý, vừa nói: “Miệng, miệng...”

Đang lúc hai người hôn nhau thì điện thoại của Hình Ý vang lên. Cô đành phải ngượng ngùng đứng lên ra ngoài nghe điện thoại.

Khi cô nghe xong điện thoại bước vào thì Vũ Chính đã ngủ. Hình Ý nghĩ lại để cho anh chạy thoát lần nữa rồi.

Thật ra thì Vũ Chính không có ngủ, anh nhắm mắt lại nghĩ, điện thoại của ai mà không thể nghe trước mặt anh, nhất định là Giang thị đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà nếu Hình Ý không muốn làm cho anh lo lắng, anh phải làm thế nào đây? Thân thể của mình đã tàn phế, ngoại trừ tay trái có thể dần dần khôi phục lại năng lực, các cơ ở tay phải và toàn bộ cơ thể vì bị teo lại nên hiện giờ đã xuất hiện tình trạng liệt, nửa người dưới không có chút cảm giác gì, mỗi một lần Hình Ý lau chùi hay mát xa cho Vũ Chính, nhìn những bộ phận cơ thể mình không có chút cảm giác, tận sâu nơi đáy lòng anh thấy vô cùng đau đớn!

Bầu trời hôm nay đặc biệt tươi sáng, ánh mặt trời xuyên qua bức màn che hắt vào phòng bệnh hạng nhất của bệnh viện John Hopkins.

Sau khi bác sĩ làm các kiểm tra cho Vũ Chính thì nói với Hình Ý: “Hôm nay tình trạng sức khỏe của anh ấy không tệ, thời tiết tốt như vậy, thật đúng là cơ hội tốt để tản bộ.”

Thật ra thì một tuần trước Vũ Chính cũng đã chính thức ngồi được, chỉ là thời gian duy trì chỉ có thể hơn 10 phút. Trải qua một tuần lễ tập luyện, hiện tại đã có thể ngồi hơn một tiếng.

Cô vui vẻ cười với Vũ Chính, sau đó gọi hộ lý riêng vào.

Trước tiên Hình Ý cẩn thận nâng Vũ Chính dậy, giúp anh tựa vào đầu giường, rồi giúp anh mặc quần áo và đội mũ tử tế vào. Mặc một bộ quần áo trắng ngồi tựa lưng vào đầu giường, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt và nhìn có vẻ hơi gầy, nhưng phong thái lại vô cùng tuấn lãng trông như một vì sao lấp lánh nơi chân trời.

Hộ lý ôm lấy Vũ Chính, sau đó cẩn thận đặt anh lên chiếc xe lăn có đệm lót mềm mại. Bởi vì tay phải của anh không hoạt động được, thân thể hơi nghiêng về bên trái, hai chân cũng vô lực mà đặt trên bàn đạp. Cẩn thận giúp anh điều chỉnh tư thế xong, cô còn giúp anh mang tất và giày.

Lúc cô mang tất vào cho anh, nhìn thấy bàn chân tái nhợt của anh, nước mắt thiếu chút nữa thì rơi xuống. Bởi vì tuy vẫn thường xuyên mát xa, nhưng các cơ bắp ở chân vẫn bị teo lại. Nhưng so sánh với trước kia thì rõ ràng đã gầy yếu hơn rất nhiều, hơn nữa một chút sức sống cũng không có.

Lúc cô ngẩng đầu lên, Vũ Chính đang nhìn ra ngoài cửa sổ, không hề nhìn cô. Cô cẩn thận lấy ra một tấm chăn dày, đắp vào chân cho Vũ Chính rồi đẩy anh ra khỏi phòng.

Đây là lần đầu tiên Vũ Chính ra khỏi phòng kể từ hai tháng bị thương, anh cố gắng thích ứng với ánh sáng bên ngoài. Bệnh viện John Hopkins không hổ là bệnh viện tốt nhất của Mỹ, toàn cảnh bệnh viện như một khu dân cư cao cấp, chung quanh đều là cây cối xanh tươi, còn có một bãi cỏ lớn.

Hình Ý dừng lại dưới hàng ghế dài bên tàng cây, lại điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái cho Vũ Chính, giúp anh đắp lại tấm chăn đã rơi xuống. Tuy đã là đầu xuân, nhưng vẫn còn chút lạnh lạnh, quan trọng nhất là người bị liệt phải đặc biệt giữ ấm, bằng không sẽ bị teo cơ rất nguy hiểm.

Vũ Chính nhắm mắt, chậm rãi hít một hơi, khẽ nhàng nói với Hình Ý: “Cảm giác có thể tư hô hấp thật là tốt.”

Sau khi cô nghe xong thì sững sờ, một giọt nước mắt rơi trên bãi cỏ. Cô nhớ đến thời gian anh phải dựa vào thiết bị hô hấp mới có thể thở, nhớ đến bác sĩ người Pháp nói anh sẽ không tỉnh lại, nhớ đến sau khi chuyển đến bệnh viện Mỹ ba lần tình trạng trở nên nguy kịch. Người cô yêu bởi vì sự kiêu ngạo của mình mà chịu khổ, lại vui vẻ chịu đựng sự thật mình sẽ không thể đứng dậy được nữa như vậy. Cô nửa ngồi nửa quỳ trước xe lăn của Vũ Chính, nằm trên đầu gối không hề có cảm giác của anh, nức nở nói: “Thật xin lỗi...”

Vũ Chính chậm rãi giơ cánh tay trái đã phục hồi được 80% chức năng của mình lên, vuốt ve mái tóc của Hình Ý nói: “Đức ngốc!”

Lúc này, cách đó không xa sau một thân cây, có một người cầm máy ảnh không ngừng hướng màn hình chụp bọn họ. Đèn loang loáng làm cho Vũ

Chính hơi chói mắt, nhưng anh không biểu lộ ra, giả vờ như không biết.

Nhưng Hình Ý đã chú ý tới, cô không đuổi theo người kia, chỉ duỗi tay nắm chặt tay trái của Vũ Chính nói: “Bác sĩ nói không thể ra ngoài quá lâu, chúng ta vào trong đi, được không?”

Không đợi Vũ Chính trả lời, cô kéo phanh xe lẩn, đẩy xa vào trong tòa nhà bệnh viện.

Buổi chiều hôm nay, sau khi Vũ Chính ngủ trưa dậy, cô liền nói với anh muốn chuyển đến Trung tâm phục hồi chức năng Mount Sinai nằm trên đại lộ 5 Manhattan ở New York.

“Bác sĩ nói hiện tại anh đã bước vào giai đoạn phục hồi chức năng, đó là bệnh viện được công nhận là nơi điều trị phục hồi chức năng xương sống tốt nhất, sẽ càng giúp cho quá trình hồi phục của anh. Ngày mai chúng ta sẽ xuất phát, được không?” Hình Ý nắm nững nâng cánh tay phải của anh lên mát xa vào những vị trí mất cảm.

Cả phòng bệnh yên lặng, Vũ Chính không trả lời cô. Cô cũng cảm giác thấy không khí có chút kì lạ, ngừng đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Cả người Vũ Chính đều ngầy ra như vậy, vô cùng yên tĩnh. Cô biết rõ đó chính là biểu hiện tức giận, mỗi khi anh tức giận sẽ yên tĩnh dụ thường như thế.

Qua một lúc lâu, anh chậm rãi mở miệng: “Em còn muốn giấu diếm anh bao lâu?”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Tức giận

Không khí bốn phía dường như cũng đồng loạt ngưng đọng lại, Hình Ý nghe thấy tiếng tim của mình đập nhanh hơn, bàn tay của cô đang mát xa cho Vũ Chính cũng ngừng lại.

Vũ Chính lại mở miệng nói: “Em còn muốn giấu diếm anh bao lâu nữa?” Anh dường như không có chút biểu hiện kích động nào, bình tĩnh giống như đang nói chuyện không liên quan đến mình.

Hình Ý cố gượng cười, vô cùng đè nén nói: “Em nào có giấu diếm anh chuyện gì đâu?” Cô không thể tỏ ra sợ hãi trước mặt anh, chỉ là mỗi lần đều bị anh nhìn thấu, giống như có thể nhìn thấu lòng của cô.

Vũ Chính cười khò: “Chẳng lẽ hiện tại trong mắt em anh lại là một người tàn phế sao? Giang thị rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giọng điệu cao hơn vừa rồi, anh rất ít khi không thể khống chế được, trước mặt người khác chưa từng như vậy. Nhưng mà hôm nay anh lại tỏ ra mất bình tĩnh trước mặt người mình yêu nhất, anh chịu không được nha, chịu không được cảm giác mình như một đứa ngốc không biết gì, chịu không được người mình yêu ở trước mặt mình cố chống đỡ che đậy. Đó chính là đang ở trước mặt người khác công khai biểu thị sự bất lực của anh, nhu nhược của anh.

Cho tới bây giờ Hình Ý cũng chưa bao giờ thấy Vũ Chính như vậy, đôi mắt đỏ ngầu như một con sư tử đang bị thương. Đôi mắt cô cũng hồng hồng nói: “Em chỉ muốn để anh được an tâm dưỡng bệnh mà thôi, về phía Giang thị anh cứ yên tâm, tuyệt đối sẽ không đổi chủ. Lâm thị sẽ không tiếc hết thảy để ủng hộ anh, đợi đến khi anh khỏe lại...”

Vũ Chính nhắm mắt lại, mỗi một yếu ớt nói: “Em không hiểu, thứ anh quan tâm không phải là Giang thị, mà là em đó!”

Sau giữa trưa ánh mắt hắt vào phòng bệnh, nhưng lại không thể đánh vỡ được cục diện bê tắc này.

Hình Ý trước giờ luôn được anh nâng nui trong lòng bàn tay, hôm nay lại phải chịu đựng thái độ lạnh lùng như vậy của anh nha! Vì vậy cô cũng tức đến đỏ mặt, cắn răng nói: “Đúng, em không hiểu anh. Là lỗi của em, hết thảy đều là em sai. Nếu không phải vì lời nói của em, anh cũng sẽ không biến thành như vậy, nếu không phải vì lời nói của em, anh vẫn còn là một Giang Vũ Chính kiêu ngạo lúc trước. Nếu đã chán ghét em như vậy, thì em đi là được chứ gì!” Cô vừa khóc vừa chạy ra khỏi phòng.

Chỉ là không đợi cô chạy ra khỏi cửa phòng thì bên trong đã truyền đến một tiếng động thật lớn. Cô quay đầu lại, nhìn sang. Vũ Chính từ trên giường ngã xuống, tiếp theo đó từng chút một đẩy ngã cái ghế. Cả người anh run rẩy, ngay cả hai chân cho tới bây giờ không hề nhúc nhích cũng đang co rút, khuôn mặt cực kì khổ sở, cắn răng đến cả gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Hình Ý chưa bao giờ chứng kiến tình huống này, sợ hãi, vừa vội vã gọi bác sĩ, vừa chạy đến nâng Vũ Chính dậy. Lúc tay của cô chạm vào thân thể anh, rõ ràng cảm nhận được toàn thân anh cứng ngắc như một tảng đá, cô chỉ có thể ôm anh mà rơi nước mắt.

Bác sĩ cùng y tá xông tới, hộ lý riêng cũng đỡ Vũ Chính lên giường. Cô lui ra cách giường khoảng nửa mét, nhìn bác sĩ cùng y tá bận rộn vây quanh Vũ Chính.

“Toàn thân người bệnh co rút, nhanh gọi bác sĩ chuyên khoa đến.” Bác sĩ vừa đề chân Vũ Chính xuống vừa nói với y tá.

Cả người Hình Ý như bị rút hết sức lực, toàn thân cũng co rút, cô ngồi xồm xuống mặt đất dúi đầu vào hai bàn tay khóc lớn lên. Đến tận cùng cô làm sao vậy, tại sao phải nói những lời vớ vẩn đó với anh, biết rõ sức khỏe của anh đã như vậy còn tức giận với anh.

Cô khóc càng lúc càng lớn, khiến cho y tá cũng phải đến đỡ dành cô: “Không có gì đâu, đây là tình trạng thường gặp của người bị bại liệt, từ nay về sau chú ý một chút là được rồi.”

Lúc con co giật của Vũ Chính chấm dứt, sắc trời ngoài cửa sổ đã nhuộm đen. Trong phòng bệnh chỉ có chiếc đèn tường lấp lóe, ngọn đèn ấm áp lại không mang lại cảm giác ấm áp nào cho Hình Ý. Cô nhìn Vũ Chính trong tình trạng kiệt sức đang ngủ say, ngọn đèn nhu hòa soi vào thân thể thon gầy cùng gương mặt cực kì tái nhợt của anh.

Cô nắm lấy bàn tay phải không có chút sức lực nào của anh, dùng khuôn mặt của mình vuốt ve nó, nói với Vũ Chính đang mê man: “Thật xin lỗi. Là do em không tốt, em không có ý muốn chọc giận anh. Em thật sự chỉ muốn anh nghỉ ngơi cho thật tốt, không bị những chuyện khác làm phiền, anh có thể nhanh chóng đứng dậy...”

Cô hít hít mũi, nói tiếp: “Em biết rõ gạt anh như vậy là không đúng, em biết rõ chính mình cũng không có năng lực khống chế một công ty lớn như Giang thị. Từ nay về sau em sẽ không dối gạt anh nữa, anh muốn cùng em đối mặt, anh muốn bảo vệ em như trước kia, phải không? Hôm nay anh nói thử xem, em đã khiến cho anh trở thành một người tàn phế, lòng em thật sự rất đau, như là bị axit tạt vào vậy, từng giọt từng giọt ăn mòn. Anh vì em mới trở thành như vậy, em tình nguyện hiến tại người nằm đây là em. Ô ô...” Cô khóc lớn thành tiếng.

“Từ nay về sau em cũng không cho anh nói mình là người tàn phế. Tay của em sẽ là tay của anh, chân của em sẽ là chân của anh. Từ nay về sau cũng không cho anh co giật như ngày hôm nay, em sẽ rất đau đớn.”

“Rõ ràng là mình làm sai, trái lại còn trách móc anh, 100% là cách làm của công chúa Hình Ý rồi.” Giọng nói ấm áp của Vũ Chính vang lên, mệt mỏi, cực kì mệt mỏi, nhưng ánh mắt nhìn Hình Ý lại tràn đầy triu mến.

“Anh tỉnh rồi, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không? Em đi gọi bác sĩ ngay.” Cô khăn trương muốn đứng dậy nhấn chuông gọi bác sĩ.

Anh giơ cánh tay trái có lực duy nhất lên, nhưng không cách nào bắt được tay của cô. Tay vừa giơ lên một nửa thì Hình Ý đã lập tức giơ tay vịn chặt lại. Vũ Chính nhẹ nhàng cười cười: “Anh không sao, nghe thấy công chúa khóc gọi hoàng tử, sao có thể không tỉnh chứ?”

Hình Ý nín khóc mỉm cười, nhẹ nhàng néo vào tay trái của anh.

“Phu nhân à, em đỡ phu quân mình ngồi dậy được không?” Anh giật giật bả vai cùng nửa người trên cứng ngắc.

Cô lập tức choàng tay ra sau nách của anh, dùng sức đỡ anh ngồi dậy. Chính mình cũng ngồi xuống giường, tay ôm lấy eo của anh, nhẹ nhàng mát xa.

“Vừa rồi chắc rất sợ hả? Thật ra thì anh cũng rất sợ, lúc em nói muốn bỏ đi, anh rất sợ em sẽ đi thật. Cho nên mới phải...” Vũ Chính vô cùng dịu dàng nói.

Nước mắt của Hình Ý tiếp tục rơi: “Anh biết rõ em chỉ nói vậy thôi mà, anh làm gì mà khăn trương vậy chứ, té xuống như vậy khiến cho trái tim em tan nát nha. Anh là của em, anh đau thì em càng đau hơn anh.”

“Dù có nói cũng không được, không được rời khỏi anh, biết không?” Cằm của anh đặt trên đỉnh đầu cô, hôn lên mái tóc của cô.

Cô nghe tiếng tim đập của anh, gật đầu.

Gió đêm thổi tung bức màn, tất cả đều yên bình tĩnh lặng như vậy. Bọn họ đều hy vọng đêm nay có thể kéo dài đến vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Sóng gió phía trước

Trong nước

Giang Vũ Minh ngồi trong văn phòng xoa hoa vốn thuộc về Vũ Chính, thường thức cảnh sắc không gì sánh được nhìn từ tầng 60 của tòa nhà. Giang Vũ Chính à, Giang Vũ Chính, bất kể trước kia anh điều hành Giang thị có tốt thế nào, không phải chỉ là dọn đường cho tôi hay sao, hiện tại Giang thị đã thuộc về một mình Giang Vũ Minh tôi rồi.

Thật ra thì Giang Vũ Minh cùng Vũ Chính từ lúc bắt đầu đã phân định kết quả. Vũ Chính là đại thiếu gia duy nhất của Giang thị, mặc dù là cháu đích tôn, nhưng bởi vì cha mất sớm, cho nên cũng không tính là có thể lực trong gia tộc Giang thị. Mà Vũ Chính là nhị thiếu gia, trước hẳn còn có một người chị, tại nhà họ Giang cũng xem như muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. Chỉ là thật kì lạ, ông Giang lúc sắp chết lại đem 30% cổ phần của Giang thị giao cho Vũ Chính, mà đứa cháu nội ông yêu thương nhất chỉ được 15% cổ phần. Việc này khiến cho cả nội bộ nhà họ Giang và Giang thị nổi lên sóng gió, may mắn thay sau khi Vũ Chính cầm quyền nhanh chóng không chế được cục diện, về sau bởi vì những quyết sách sáng suốt và các cải cách phù hợp cho nên công ty Giang thị tiếp tục giữ vị trí hàng đầu trong nước, những người phản đối anh cũng rút hết. Chỉ là Giang Vũ Minh làm sao có thể cam tâm thất bại dưới tay Vũ Chính?

Giang Vũ Minh tay cầm các tờ báo tài chính, kinh tế và các tờ báo thương mại vài ngày nay, cười to xem tiêu đề lớn trên mặt báo: “Tổng tài của Giang thị gặp chuyện không may trong tuần trăng mật, nằm liệt giường.” “Chuyện động trời ở Giang thị, Giang Vũ Chính nằm liệt giường tại Pháp.” “Giá cổ phiếu của Giang thị tiếp tục giảm, người cầm quyền bị liệt, tình cảnh khó khăn.”..... trên báo còn có vài bức ảnh anh đang điều trị tại bệnh viện, còn có ảnh chụp Vũ Chính đang được đỡ lên xe lăn. Vũ Minh hút xì gà, Giang Vũ Chính anh cũng có ngày hôm nay, đây chính là do tôi dùng một số tiền lớn thuê thám tử điều tra, anh cho rằng vợ anh còn có thể che giấu được sao?

Trung tâm phục hồi chức năng Mount Sinai, đại lộ 5 Manhattan, New York.

Cuối cùng Vũ Chính cũng nghe theo lời của Hình Ý, chuyển đến trung tâm phục hồi chức năng ở New York. Một mặt anh không muốn cô lo lắng vì hành động kẻ tiếp của Vũ Minh, về phương diện khác New York chính là thiên hạ của anh.

Trung tâm phục hồi chức năng Mount Sinai nằm trong khuôn viên trung tâm, nơi này chính là đất đất vàng ở Manhattan, nhưng hoàn cảnh của bệnh viện lại không hề có cảm giác chật chội, cảnh sắc vô cùng thanh tĩnh, hoa cỏ xanh tươi, tuy lúc trước nói muốn đến New York là để tránh né những người kia, nhưng khi đến đây Hình Ý đã thật sự thích nơi này.

Hôm nay, phòng bệnh cao cấp của bệnh viện lại tiếp một vị khách khiến Hình Ý cảm thấy cực kì bất ngờ.

“Xin chào, tôi là bạn học thời đại học của Vũ Chính đồng thời cũng là bạn thân của cậu ấy, Lý Từ Ngôn.”

Hình Ý nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, rất khác so với vẻ nho nhã của Vũ Chính, toàn thân tỏa ra hơi thở nhiệt huyết, làn da cũng đen sẫm. Chỉ là làm cho người ta kinh ngạc không phải hình dáng của anh ta, mà điều làm cô nhớ rõ chính là CEO của vương quốc kinh doanh có ảnh hưởng nhất thế giới - tập đoàn JL, tuổi còn trẻ đã ngồi lên vị trí cao như vậy, thật sự không thể khiến người ta không sợ hãi. Nói đến tập đoàn JL cũng là một ẩn số, bởi vì nó phát triển mạnh mẽ trong chỉ khoảng sáu năm nay, nhưng chủ nhân sau lưng nó thì chưa hề lộ diện, gần như vô cùng thần bí.

“Ngần vịn lần đừng khách sáo với cậu ta, cứ gọi cậu ta là Lý được rồi, đỡ cho cậu ta lại nói phu nhân của anh khách sáo.” Vũ Chính nửa nằm nửa ngồi trên giường, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều so với ngày hôm trước.

“Tôi thấy tinh thần của cậu rất tốt nha, còn ở trong bệnh viện làm gì nữa, cứ về nhà dưỡng bệnh đi.” Lý Từ Ngôn cũng nói đùa với Vũ Chính.

Hình Ý đã lâu không nhìn thấy Vũ Chính cười thoải mái như vậy, không khỏi ngây người nhìn. Cô hơi ngần ra nói: “Hai người cứ từ từ nói chuyện đi, em bảo lái xe đưa về biệt thự lấy một ít đồ.” Sau đó cô đi đến trước giường bệnh của Vũ Chính hôn lên trán anh một cái, Vũ Chính nhỏ giọng nói bên tai cô: “Về nhanh một chút!” Hình Ý gật đầu, đi ra phòng khách cầm túi xách rồi đi.

Chỉ là lúc cô đang định đóng cửa lại thì nghe Vũ Chính nói với Lý Từ Ngôn: “Chuyện tôi nhờ cậu làm thế nào rồi?”

Cô đứng yên tại chỗ, không có đóng cửa lại, đến tận cùng là Vũ Chính nhờ người họ Lý kia làm chuyện gì?

“Cũng xong rồi, chỉ là về phía vợ của cậu, chẳng lẽ cậu còn chưa nói cho cô ấy biết cậu là...”

Phía trước có một y tá đang đi tới, cô vội vàng đóng cửa lại, giọng nói của Lý Từ Ngôn cũng ngừng lại. Đằng sau câu nói “Cậu là...” của anh ta là cái gì? Vũ Chính còn có chuyện giấu cô sao? Cô vừa đi vừa lắc đầu, nói với chính mình không nên hoài nghi Vũ Chính, không nên suy nghĩ nhiều nữa.

Trong phòng bệnh

“Việc này hiện giờ chưa đến lúc.” Vũ Chính cau mày rồi bỗng nhích nhẹ người trên.

Lý Từ Ngôn lập tức đứng lên giúp anh ngồi thoải mái hơn một chút, ánh mắt toát ra một vẻ lo lắng. Anh nhìn thấy thân thể bạn của mình bị như vậy cũng cảm thấy vô cùng đau lòng. Thật ra thì anh chỉ mới biết chuyện này qua những bài báo và ảnh chụp của Giang Vũ Minh, bằng không anh còn cho rằng bạn tốt của mình còn đang hưởng tuần trăng mật! Nhưng anh cũng không quá lo lắng bạn mình có thể vượt qua thử thách này hay không, Giang Vũ Minh mà anh biết chưa từng thất bại bởi mình, sẽ càng không thất bại bởi người khác.

“Lúc trước cậu đã từng muốn rời bỏ Giang thị, vì sao hiện tại lại muốn thu mua cùng đã kích Giang thị? Không phải cậu từng nói đã sớm muốn từ bỏ cục diện rối rắm trong nước rồi sao?” Lý Từ Ngôn có chút khó hiểu, thật ra Vũ Chính đã sớm không cần phải ở lại Giang thị nhìn sắc mặt của Vũ Minh nữa rồi, chỉ là trước kia Lâm Hình Ý ở trong nước, Lâm thị căn bản vẫn còn chưa ổn, cần cậu ta giúp một tay, còn có dù sao Giang thị cũng là sự nghiệp của gia tộc, cho nên hiện tại cậu ta mới muốn cố gắng hết mình để cứu vãn nó sao? Lâm Hình Ý căn bản đã ổn, Giang thị cũng xem như đã có chỗ đứng vững chắc trong nước. Cậu ta còn muốn giữ Giang thị với mục đích gì?

Vũ Chính có chút mệt mỏi nhắm mắt lại: “Nếu như ở trên đường cậu đang cho một con chó ăn lại bị nó cắn lại một cái, cậu sẽ làm thế nào?”

Lý Từ Ngôn trấn định lại nhìn Vũ Chính đang nhắm mắt dưỡng thần. Thì ra là như vậy! Giang Vũ Minh thật quá ngu xuẩn, ngu xuẩn lại còn không thấy rõ đối thủ của mình là ai mà lại ra tay, hẳn thật sự đã làm cho Vũ Chính tức giận rồi.

Thật ra thì Giang Vũ Chính đã sớm nghĩ sẽ ủy quyền lại cho hắn, nhưng hắn vẫn tại thời điểm không thỏa đáng này mà đi đá kích một người không nên chạm vào, lần này Vũ Chính bị thương nặng càng làm cho mình trở thành một con báo có tính công kích mạnh mẽ, ai cũng không thể trêu vào.

Lý Từ Ngôn tưởng tượng tới trò chơi phần kích phía sau, biết được thủ đoạn của Giang Vũ Chính, cũng chỉ có thể thầm cầu nguyện cho Giang Vũ Minh.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Khách không mời mà đến

Mặc dù hiện tại Giang thị đã huyền não đến long trời lở đất, nhưng Hình Ý cũng không dám nói gì trước mặt Vũ Chính, một mặt cô không muốn hai người lại rơi vào cục diện bế tắc như lần trước, mặt khác cô tin tưởng vào năng lực của Vũ Chính, cùng với tin tưởng chồng của mình nhất định có thể giải quyết mọi việc, huống chi anh còn có Lý Từ Ngôn có tiếng tăm như vậy đến trợ giúp.

Nói đến Lý Từ Ngôn, Hình Ý cảm thấy rất khó hiểu, anh ta gần như ngày nào cũng chạy đến trung tâm phục hồi chức năng. Mỗi buổi sáng sau khi Vũ Chính làm xong trị liệu đều đi nghỉ ngơi, chỉ là vào mỗi xế chiều Lý Từ Ngôn đều đến đây, không phải đây anh đi ra ngoài tản bộ thì ở trong phòng không biết nói những thứ gì, cô cũng vô cùng hiểu phải tôn trọng không gian riêng của chồng mình, mỗi lần Lý Từ Ngôn đến đều tránh đi.

Tuy lúc nhìn thấy Vũ Chính nói chuyện với lão Lý, Vũ Chính không hề cảnh giác cùng buồn lòng làm cho cô rất yên tâm. Nhưng đồng thời, cô cũng có chút ghen. Từ sau khi Lý Từ Ngôn đến đây, buổi tối trước khi ngủ hai tiếng Vũ Chính mới chính thức thuộc về mình. Hết lần này đến lần khác sau khi Vũ Chính bị thương đều rất dễ dàng mệt mỏi, buổi tối hơn chín giờ đã đi ngủ. Dựa vào cái gì mà thời gian Lý Từ Ngôn nói chuyện phiếm với chồng mình lại còn nhiều hơn thời gian nói chuyện với mình chứ?

Hôm nay, lúc Lý Từ Ngôn ra về thì sắc trời đã tối hẳn. Hình Ý đi vào phòng bệnh, Vũ Chính đang ngồi một mình trên chiếc ghế lớn trong phòng khách, trên đùi đang đập một tấm chăn lông được đặc chế từ Ai Cập, còn đặt trên bàn một chiếc laptop đa năng, tay trái chuyển động trên bàn phím. Anh đang chăm chú nhìn vào màn hình, thậm chí còn không phát hiện ra Hình Ý đi vào.

Hình Ý vừa đi đến gần anh vừa nói: “Đang nhìn cái gì vậy?” Có hơi lo lắng cho anh, bác sĩ nói bây giờ anh vẫn chưa thể quá vất vả.

Vũ Chính ngẩng đầu lên nhìn cô, dịu dàng nói: “Chỉ xem chút tin tức tài chính kinh tế thôi.” Vừa nói vừa đưa ngón tay lơ đãng dường như muốn sờ lên bàn phím nhẹ nhàng nhấn xuống một cái, thoát ra khỏi một đồng hồ đếm ngược con số báo cáo.

Tay của cô đặt lên vai anh, độ mạnh yếu vừa phải mà mát xa, ánh mắt lơ đãng nhìn nghiêng về phía màn hình, thật sự chỉ là vài tin tức tài chính kinh tế mà thôi.

Bà vai cứng ngắc của anh bởi vì những động tác mát xa của cô mà buồn lòng, cả tấm lưng đều dựa vào ghế sofa mềm mại, trên mặt còn lộ ra một chút mệt mỏi.

Hình Ý đau lòng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh, lại dùng giọng nói trầm thấp nói: “Vợ của anh đi rồi hả?”

Vũ Chính vốn đang một mình nhắm mắt lại sắp ngủ nghe những lời khó hiểu kia thì lập tức tỉnh lại hỏi: “Ai là vợ?”

Hình Ý nhịn không được, cuối cùng bộc phát ra: “Vợ của anh, Lý Từ Ngôn, một ngày gần như một phần ba thời gian đều dành cho anh ta, không phải vợ của anh thì là cái gì? Không đúng, quả thật còn thân hơn cả vợ, cả ngày dính lấy nhau. Cũng chẳng phải có quan hệ công việc gì, trò chuyện cái gì mà mỗi ngày đều trò chuyện vậy hả? Không chịu dứt ra, gạt em sang một bên thì không nói, ngay cả thân thể của anh cũng không thèm quan tâm sao? Anh đang làm công cho anh ta sao? Hay là hai người thật sự có ‘cái kia’ hả?”

Sau khi cô nói xong một hơi, mặt phồng lên hồng hồng, lồng ngực bởi vì kích động mà đập phồng.

Vũ Chính giống như đang ngồi thiền, một lúc sau mới kịp phản ứng, đè nén, đè nén, cuối cùng cười ha ha, cười đến ho sặc sụa, vừa ho vừa nói: “Em... khụ khụ khụ... có thể xem như em... khụ khụ khụ... đang ghen phải không?” thật sự rất vui vẻ nở nụ cười, thì là bộ dạng Hình Ý ghen chính là như vậy, cùng với hình tượng người phụ nữ mạnh mẽ trước kia thật sự kém rất xa.

Cô giúp anh vuốt ngực, mặt đỏ như một trái hồng chín mọng, từ mặt lan đến cổ. Cô cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy, cô chỉ... lo lắng cho anh mà thôi, còn có, cô thừa nhận mình thật sự... thật sự ghen tị, hơn nữa còn ăn dấm chua với một người đàn ông.

Vũ Chính bình tĩnh lại, kéo tay của cô nói: “Thật xin lỗi đã không để ý đến em, anh chỉ có một chút chuyện muốn nhờ cậy cậu ấy thôi. Hơn nữa anh thề,

anh sẽ quan tâm đến sức khỏe của mình, còn có...” anh ngừng một chút, vẻ vui sướng trên khuôn mặt càng nhiều hơn, “Anh tuyệt đối là một người đàn ông có tâm lý bình thường.” Anh nhìn Hình Ý thật sâu như muốn hòa tan cô vào trong linh hồn của anh. Những nụ hôn nhỏ của anh rơi trên mặt cô, sau đó dùng cách thức tiêu chuẩn nhất hôn thật sâu trên môi cô, cuối cùng tiến công dần xuống cổ cô.

Toàn thân Hình Ý dường như đang nóng lên, nóng đến kinh người. Chỉ là nghĩ lại, bác sĩ đã dặn, không thể “vắt vả”. Vì vậy cô đứng vụt dậy, lập bập nói: “Bây giờ vẫn chưa thể làm... chuyện kia... chuyện kia... bác sĩ nói phải cấm dục.”

Vũ Chính đau đầu nhú mày, giống như đùa bỡn nói: “Nói khi nào thế, anh chưa từng nghe thấy, chúng ta tiếp tục được không?” hình như có nghe qua, nhưng mà lửa tình đã bị nhóm lên làm sao có thể dập ngay được đây?

Cô nói thêm vào: “Có nói mà, không phải vừa rồi anh mệt mỏi sao? Được rồi, giờ thì lên giường ngủ đi.” Sau đó cô chuẩn bị sẵn xe lăn, vươn tay muốn đỡ anh lên. Thật ra thì Vũ Chính tuy gầy hơn trước kia rất nhiều, nhưng thân hình cao đến 1m80, muốn một người phụ nữ như Hình Ý một mình đỡ anh lên thì thật sự rất khó khăn, nhưng lúc ngồi lên xe lăn, Vũ Chính có thể mượn một chút lực của tay trái, cô cũng dễ dàng hơn rất nhiều. Lúc trước nếu như cô muốn làm vậy thì Vũ Chính cũng không muốn, bởi vì sẽ làm cho cô rất mệt. Sau đó cô nói, để cho người khác ôm đi ôm lại chồng của mình, rồi lại sờ tới sờ lui thì càng mệt mỏi hơn. Cuối cùng, Vũ Chính đành phải chịu thua cô.

Vũ Chính sau khi ngồi vào xe lăn còn nói: “Lên giường thì có thể, nhưng mà có thể làm một chút việc có ích cho thân thể và tinh thần hay không? Bây giờ anh còn chưa muốn ngủ!”

“Không được nghĩ đến nữa!” Lập trường của Hình Ý vô cùng kiên định, có thể ngăn cản được cảm dỗ nha!

“Được không?”

“Không được là không được.”

.....

Hình Ý không ngờ mấy ngày sau lại có thêm một người còn đáng hận hơn Lý Từ Ngôn vạn lần đến.

Vũ Chính vừa làm xong vật lý trị liệu, quần áo đã ướt đầm mồ hôi. Hình Ý đẩy anh vào phòng giúp anh tắm rửa, thay quần áo. Sau đó cô đỡ anh lên giường mát xa cho anh, làm một vài động tác vận động cho hai chân dưới bị liệt của anh.

Lúc Vũ Chính đang từ từ nhắm mắt lại ngủ, cửa phòng bệnh đột nhiên bị một người dùng sức đẩy ra.

Vũ Chính bị đánh thức, Hình Ý cau mày quay đầu lại, đang muốn quở trách người kia không biết lễ phép là gì. Ánh mắt của bọn họ đều chuyển sang phòng khách, nhìn người đang đứng trước cửa.

Giang Vũ Minh

“Anh hai, chị dâu. Thật sự là đã lâu không gặp.” Giang Vũ Minh đặc ý nói với bọn họ.

Hình Ý nhìn thấy Giang Vũ Minh thì hận đến cắn chặt răng, nhưng vẫn cố nén giận. Cô nhìn sang Vũ Chính, vẻ mặt còn chưa tỉnh ngủ, hơn mười giây sau tỉnh táo lại mới mở miệng nói: “À, Vũ Minh hả!” bộ dạng giả trụ ăn thịt cọp. (một thành ngữ ý chỉ anh giả nai ^^)

Giang Vũ Minh đi đến trước giường của Vũ Chính, vẻ mặt lo lắng nói: “Anh hai, thật là ngại quá, bây giờ mới đến thăm anh được. Nghe nói anh hưởng tuần trăng mật ở Pháp bị tai nạn em vô cùng lo lắng nha. Chỉ là, lúc vừa vào nhìn thấy những động tác cẩn thận của chị dâu, em tin tưởng anh nhất định có thể phục hồi.” Hắn ta đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “phục hồi”, tay trái vươn ra muốn bắt tay Vũ Chính tỏ vẻ “chúc mừng”. Bình thường anh em gặp mặt, cho dù không thân mật ôm nhau thì cũng phải thân thiết bắt tay nha.

Hình Ý nhìn không được muốn đánh xuống một cái, nhưng Vũ Chính lại nhẹ nhàng nắm chặt lấy tay của cô.

Tay của Giang Vũ Minh đưa ra vài giây, sau đó hắn ta vỗ vỗ đầu, vẻ mặt hối tiếc nói: “Anh xem đi, gần đây công việc bận rộn quá, lại quên mất tay của anh hai...” Hắn không nói tiếp, chỉ hơi cười cười.

Không khí yên tĩnh trở lại, Vũ Chính và Hình Ý đều tỏ vẻ chán ghét ruồi bọ, chán ghét lời nói của Giang Vũ Minh quanh quẩn bên tai.

Giang Vũ Minh lại cười khàn nói: “Thật ra thì lần này em đến đây là muốn nói với anh hai một tiếng, anh cứ yên tâm ở Mi dưỡng bệnh đi. Giang thị đã có em đây rồi! Em nha, tiếp nhận Giang thị thật sự là bận rộn vô cùng nha. Lần này đến Mi cũng là muốn bàn chuyện làm ăn mới thuận tiện ghé thăm anh hai luôn.” Sau đó, có một người đến nói: “Giang tổng, đến giờ họp rồi.”

Tiếng “Giang tổng” này Hình Ý cảm thấy cực kì chói tai, trời mới biết cô rất muốn tát vào mặt cái tên Giang Vũ Minh kia.

Lúc này, rốt cuộc Vũ Chính lên tiếng: “Nếu quý nhân như Giang tổng đã bận việc như vậy thì Hình Ý, em giúp anh tiễn Giang tổng đi.” Anh lười biếng mở miệng, dường như tá cả đều không liên quan gì đến anh. Đôi mắt nhắm lại một lần nữa, dường như chuyện vừa rồi cũng không chút nào ảnh hưởng đến giấc ngủ của anh.

Hình Ý đóng cửa phòng bệnh của Vũ Chính lại, đứng đối diện với Giang Vũ Minh lạnh lùng mở miệng: “Giang tổng, thứ cho tôi không tiễn xa được.”

Giang Vũ Minh rất hứng thú nhìn khuôn mặt tinh tế của cô nói: “Tôi đã nuốt cả Giang thị, đợi một thời gian nữa sẽ có thể nuốt chừng luôn Lâm thị, đến lúc đó sẽ ăn cả em nữa.”

Hình Ý không hề tức giận, nhìn hần nói: “Tôi chỉ sợ anh không tiêu hóa nổi lại bội thực mà chết thôi.”

Hần đã có chút tức giận, “Một tên bị liệt thì có gì tốt? Tôi kém anh ta ở điểm nào chứ? Trước kia thì mệnh danh là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), cái gì mà hoàng tử đàn dương cầm, tổng tài Giang thị. ..., hiện tại thì sao? Anh ta không có gì cả, sống một cuộc sống của một kẻ tàn phế mà mỗi ngày đều cần người khác chăm sóc, rốt cuộc thì em yêu anh ta ở điểm nào? Lại nói tiếp, gia đình của em chịu gả em cho anh ta cùng lắm cũng chỉ là ham cái vị trí lúc trước của anh ta ở Giang thị mà thôi. Đừng nói với tôi là lúc này nhà họ Lâm vẫn chưa yêu cầu em ly hôn với anh ta!”

Hình Ý tỏ vẻ phục tùng cười nhẹ nói: “Cho dù anh ấy không là ai cả, không có gì cả, tôi vẫn yêu anh ấy, trước kia, hiện tại, từ nay về sau, vĩnh viễn.”

Giang Vũ Minh phát tay áo bỏ đi, Hình Ý nhìn bóng lưng của hần nói: “Còn nữa, đừng để cho tôi nghe thấy anh nói anh ấy tàn phế lần nữa.” Cô cắn răng, hung hăng nói, đôi mắt hồng hồng.

Cô đi vào phòng bệnh, nhìn thấy Vũ Chính đang ngủ, làn da tái nhợt, bởi vì quá gầy nên khuôn mặt trông cũng rất hốc hác. Vũ Chính của cô, sao có thể ảm đạm như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hiểu lầm

Lần này Giang Vũ Minh đến Mỹ thật ra là có việc cần làm, hơn nữa còn là việc sắp tới sẽ khiến cho hần sứt đầu mẻ trán.

Tập đoàn JL nổi tiếng toàn cầu, phạm vi kinh doanh rộng lớn, từ truyền thông, tài chính, sản xuất, dường như mọi ngành sản xuất toàn cầu đều nhúng tay vào, lần này lại chủ động đưa ra lời mời với Giang thị, nói là muốn hợp tác mở rộng sản xuất trong nước, cũng đồng ý chia phần trăm cùng chia xẻ lợi nhuận với Giang thị.

Năng lực của tên Giang Vũ Minh này không được tốt lắm, nhưng dã tâm lại rất lớn, hần đã sớm muốn đưa Giang thị nhảy sang một nước khác. Lúc trước khi Vũ Chính còn làm tổng tài, hần đã rất nhiều lần công kích nói sách lược của Vũ Chính quá bảo thủ, cần bản không có cách nào tiến ra quốc tế. Hiện tại một tập đoàn đầu sỏ như JL chủ động đến yêu cầu hợp tác, hần đương nhiên cầu còn không được, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cái cơ hội khó có được này.

Lầu 75 tòa nhà trụ sở tập đoàn JL tại Manhattan, New York – Mỹ, trong văn phòng của Lý Tử Ngôn. Văn phòng to như vậy, mặt đất là đá cẩm thạch màu đen, tuyệt đối không sa hoa nhưng nội thất trong phòng rất phong cách, nghiêm nhiên mang dáng dấp của một ông trùm hàng đầu thế giới.

Giang Vũ Minh ngồi trên chiếc ghế sofa Italy bằng da dày, cười cười nhìn hợp đồng hạng mục cộng tác của hai bên đang bày ra trước mặt Lý Tử Ngôn.

Đến khi Lý Tử Ngôn xem xong, Giang Vũ Minh kịp thời hỏi: “Lý tổng cảm thấy thế nào?” Về mặt xua nịnh hoàn toàn biểu lộ ra hết.

Lý Tử Ngôn trầm ngâm một lát, ánh mắt sắc bén nhìn Giang Vũ Minh nói: “Trước đây công ty của tôi cũng đã từng thử qua hạng mục này, bọn tôi cũng hiểu được phát triển lĩnh vực này rất có tiền đồ.”

Giang Vũ Minh đắc ý phụ họa: “Đúng vậy đúng vậy.” Thật ra thì vứt bỏ cái bộ mặt tiểu nhân của hần thì ngoại hình của Giang Vũ Minh cũng không quá kém, có thể là vì là anh em họ của Giang Vũ Chính cho nên hai người bọn họ cũng có vài điểm giống nhau, chỉ là khí chất thì còn kém xa vạn dặm. Điều này thì còn liên quan đến vấn đề di truyền nữa, mẹ của Vũ Chính là nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng thế giới, mà mẹ của Vũ Minh trước khi bước vào nhà họ Giang lại là một diễn viên nổi tiếng một thời.

Lý Tử Ngôn ngừng lại một chút, “Quan trọng nhất là ông chủ của tôi cực kì có hứng thú đối với hạng mục này.” Trên mặt là nụ cười như đang mong chờ được xem kịch vui.

Giang Vũ Minh không ngờ anh sẽ nhắc tới bàn tay chân chính thao túng phía sau tập đoàn JL, về mặt ngạc nhiên hỏi: “Không nghĩ tôi chỉ là một hạng mục nhỏ nhỏ mà lại kinh động đến ngài ấy, không biết khi nào tôi mới có may mắn được gặp ngài ấy một lần?” thật ra thì hần cũng không biết ông chủ lớn của JL là nam hay nữ, đen hay trắng. Cái tên ông chủ này cũng thật là, thần bí khó lường, chưa từng lộ mặt ra giới truyền thông.

Lý Tử Ngôn cẩn thận lộ ra một nụ cười nhạt: “Gặp chứ, từ nay về sau nhất định sẽ có cơ hội. Nhưng mà, về việc triển khai mở rộng hạng mục này thì còn cần Giang thị ở trong nước mau chóng làm cho tốt những bước đầu cùng nguồn kinh phí. Đến lúc đó tôi sẽ đích thân giám sát tình hình.”

Giang Vũ Minh không ngờ tới lại tiến hành thuận lợi như vậy, vội vàng vươn hai tay ra cảm kích cầm lấy tay Lý Tử Ngôn, còn cho rằng Lý Tử Ngôn rất coi trọng chuyện hợp tác lần này nên tỏ vẻ sẽ rất cố gắng.

Cuối cùng, Lý Tử Ngôn để cho thư kí tiến Giang Vũ Minh ra ngoài, tỏ ra lịch sự đứng lên đưa mắt nhìn hần.

Giang Vũ Minh trước khi đi vẫn không quên làm ra vẻ mặt chân thành nói: “Xin hãy giúp tôi gởi lời hỏi thăm đến ông chủ của ngài.”

Nụ cười của anh mở rộng hơn vừa rồi, mang theo ý tứ sâu xa đáp lại: “Nhất định, nhất định.”

Một tháng sau

Giang Vũ Minh lòng đang nóng như lửa đốt gọi điện thoại đường dài cho tổng bộ JL ở Mĩ, chỉ mặt gọi tên nói muốn tìm Lý Tử Ngôn bàn chuyện. Nhưng mà thư kí của Lý Tử Ngôn luôn nói anh có việc đi công tác, căn bản không có ở New York.

Sở dĩ Giang Vũ Minh vội vã tìm Lý Tử Ngôn như vậy là vì hạng mục hợp tác của Giang thị cùng tập đoàn JL bị ngừng lại, nguyên nhân là tổng bộ đang tiến hành cuộc điều tra cùng khảo sát quan trọng. Chỉ là Giang thị đã ném ra một số tiền rất lớn cho các công tác trước khi tiến hành hạng mục, hiện tại sao có thể nói dừng là dừng chứ. Huống chi lúc trước hần vẫn luôn vỗ ngực nói với ban giám đốc nhất định có thể mang lại lợi nhuận rất lớn. Bên ngoài đã truyền ra tin tức Giang thị nắm giữ một hạng mục lớn bị ngưng lại, hiện tại tài chính ở tổng bộ đã suy kiệt, tập đoàn JL đã kịp thời khôn khéo mà nhảy ra khỏi cái hố to đó. Nhưng lúc trước khi JL bàn chuyện hợp tác đã nói Giang thị ở trong nước phải làm tốt giai đoạn xây dựng ban đầu, đích thân mình đã quẳng vào đó một số tiền lớn, giờ lại tự ý bứt ra như vậy, hạng mục kia nhất định sẽ kéo theo cả Giang thị cùng suy sụp. Hiện tại, giá cổ phiếu của Giang thị tụt dốc, nội bộ rối loạn không ngừng.

Vũ Chính ở trong phòng bệnh nhìn những con số trên máy tính, lỗ tai đeo tai nghe điện thoại, nói với người bên kia điện thoại: “Hiện tại Giang thị gần như đã bị ép đến đường cùng, Giang Vũ Minh vì muốn châm lửa nhất pháo đầu tiên cho Giang thị nên đã không tiếc dùng danh nghĩa riêng của mình đi vay tiền cho hạng mục này. Bây giờ thừa dịp giá đang thấp cậu hãy bắt đầu thu mua cổ phần của Giang thị cho tôi.”

“Nhưng mà...” Lý Tử Ngôn ở đầu dây bên kia nói, “Tình hình của Lâm thị hình như cũng không tốt lắm” Anh không dám nói thêm nữa, bởi vì anh biết rõ Vũ Chính nhất định biết rõ nếu lấy Giang thị ra đùa giỡn thì nhất định cũng sẽ kéo Lâm thị suy sụp theo. Hai nhà Giang Lâm đã có quan hệ thông gia, chuyện làm ăn nhất định cũng có ảnh hưởng đến nhau.

“Cho nên nhất định phải hành động thật nhanh.” Anh cũng phát giác ra mấy ngày nay thời gian Hình Ý ở bên cạnh anh ít hơn, nhất định là vì công việc trong nước rất lộn xộn. Nhưng cũng giống như Hình Ý, anh cũng vô cùng tôn trọng công việc của cô, quyết tâm không hỏi cô về những vấn đề của Lâm thị. Tuy nhìn thấy Hình Ý mệt mỏi như vậy anh cũng rất đau lòng, nhưng nếu không tổng Giang Vũ Minh ra khỏi Giang thị, từ nay về sau nhất định sẽ gặp càng nhiều phiền toái hơn. Anh tuyệt đối không thể dung nạp một uy hiếp lớn như vậy bên cạnh Hình Ý.

Trong căn biệt thự ở New York, Hình Ý đang mở một hội nghị với các lãnh đạo của Lâm thị ở trong nước.

Cô thấy Lâm thị hỗ trợ Giang thị trong hạng mục hợp tác với JL thất bại bị tổn thất tài chính nên ngăn người ngồi trên ghế. Không thể như vậy, “Lúc trước là ai không qua phê chuẩn của tôi mà đã quyết định phương án hợp tác này?”

Bên kia im lặng chừng 1 phút rồi có một quản lí nói, “Là phó tổng, ông ấy nói bởi vì chồng của cô xảy ra tai nạn ở Pháp, không thể quản lí những việc trong nước nên ông ấy tạm thời toàn quyền thay thế chức vụ của cô.”

Cô có để cho chú mình là Lâm Đạt Quảng tạm thời giữ chức vụ của mình trước, nhưng ít ra một việc lớn như vậy cũng phải thông báo cho cô biết chứ. Cô không ngờ người chú mình tin tưởng nhất cũng đứng về phía Giang Vũ Minh, rốt cuộc chú ấy đã nhận những lợi lộc gì từ người ta vậy?

Trong phòng còn mở hệ thống lò sưởi, nhưng toàn thân Hình Ý toát hết mồ hôi lạnh, cứ tiếp tục như vậy thì chẳng những Giang thị xong đời mà Lâm thị không thể nghi ngờ gì cũng sẽ suy sụp theo.

Đợi một chút, JL, Lý Tử Ngôn, còn có Vũ Chính.

Cô cười khỏ một tiếng, Giang Vũ Chính, đây chính là đòn phản kích của anh sao, anh kéo theo cả vợ mình vào cuộc phản công của anh sao.

Trong phòng bệnh, Vũ Chính nhìn Hình Ý đi tới, cười hỏi: “Không phải em cũng bỏ rơi chồng mình sao, anh phải ghen với ai đây?” Anh duỗi tay trái về phía cô, “Bác sĩ nói anh tiến triển rất tốt, thời gian xuất viện cũng không còn xa nữa.” Nếu như là bình thường, cô nhất định sẽ đưa tay ra cầm lấy tay anh trước, nhưng hôm nay Hình Ý lại không vươn tay ra, chỉ đứng cách xe lăn của Vũ Chính hai mét, mắt không có chút biểu cảm gì nhìn anh, tay phải cầm một xấp tài liệu.

Vũ Chính biết rõ đã không thể giấu được nữa, nhưng mà đang muốn giải thích thì Hình Ý lại đến trước mặt anh, bình tĩnh mở miệng: “Anh và JL có quan hệ gì, anh và Lý Tử Ngôn rốt cuộc đã thỏa thuận với nhau thế nào mà anh ta lại giúp anh một việc lớn như vậy.”

Anh cũng rất bình tĩnh, nhàn nhạt nói: “Anh chính là ông chủ phía sau JL.”

Hình Ý cười khỏ, mình chính là một đứa ngốc nhất thiên hạ, ngay cả chồng của mình làm gì cũng không biết, ngay cả công ty mà ba mình đã cực khổ gây dựng nên cũng bị phá hủy trong tay người mà chính mình yêu nhất. “Tôi chưa bao giờ biết anh lại là người như vậy, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. Anh có biết nếu Giang thị cùng Lâm thị sụp đổ thì có bao nhiêu người thất nghiệp, bao nhiêu người mất đi kế sinh nhai của mình không?”

“Anh không phải chúa cứu thế.” Vũ Chính chưa từng nghe Hình Ý nói với anh như vậy, câu nói “không từ thủ đoạn” thật đúng là đề cao anh.

Giọng của Hình Ý càng cao: “Đúng, anh không phải là chúa cứu thế, căn bản là không có lí do gì để nghĩ đến cảm nhận của bất kì ai, kể cả người bên

cạnh anh yêu nhất. Anh có biết ba của tôi quan tâm đến Lâm thị thế nào không? Đó chính là cả giang sơn mà ông đã dùng mồ hôi và nước mắt cả đời để gây dựng nên. Hiện tại nó lại trở thành một con kiến hôi mà ngài Giang đây ra tay bóp chết.” Tay của cô nắm chặt lấy xấp tài liệu.

Vũ Chính hít một hơi thật sâu, “Anh chưa từng nghĩ sẽ làm hại đến Lâm thị, cần một chút thời gian, anh...”

Hình Ý thật sự tức giận đến cực điểm, cô cầm trang giấy kia trong tay, những số liệu mà Lâm thị đã mắc nợ vì hạng mục của JL, cô ném nó đến trước mặt Vũ Chính, bay tán loạn, rồi chậm rãi nói: “Anh không phải là Giang Vũ Chính lúc trước.” Cô đau lòng quay đầu. Biểu cảm trên mặt, không phải hận, chỉ là thất vọng. Anh không còn là Vũ Chính sao?

Vũ Chính chỉ nhìn cô xoay người rồi đi, ngay cả một câu muốn nói với cô cũng không kịp nói ra.

Anh cười khổ nhìn bóng lưng của cô khuất dần, mình thật sự đã không còn là mình trước kia nữa rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Mất tích

Lâm Hình Ý ra khỏi bệnh viện liền đi thẳng đến biệt thự ở New York, mang đi tất cả thẻ căn cước và hộ chiếu, dùng máy bay riêng trở về nước một cách nhanh nhất. Toàn thân nóng bừng bởi lửa giận, không ngờ chồng của mình lại dùng thủ đoạn như vậy lừa gạt mình.

Thật ra thì cô cũng không rõ lắm mình tức giận vì chuyện này là đúng hay sai, có lẽ là đến giờ phút này cô cảm thấy mình vẫn chưa hiểu rõ Vũ Chính là một người như vậy, cô không có cách nào tiếp nhận mình là một người vợ chưa bao giờ hiểu rõ chồng của mình.

Lúc bắt đầu bước vào phòng bệnh, cô cũng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Vũ Chính, sau khi mình đi, anh có thể tự chăm sóc tốt cho mình không. Nhưng nghĩ lại, ông chủ lớn của JL, ở New York có không ít mình tinh ao ước được với tới, còn sợ không có ai chăm sóc anh sao?

Lý Tử Ngôn thấy Vũ Chính nhìn vợ của mình bỏ đi nhưng về mặt lại không u sầu nên thử hỏi: “Bây giờ cậu có về nước không?”

Vũ Chính không trả lời ngay. Thật ra thì anh cũng biết bây giờ không phải thời cơ tốt nhất để trở về, hiện tại Giang Vũ Minh vẫn chưa hoàn toàn mất hết khả năng công kích, nếu vợ và trở về chỉ sợ sẽ đánh cỏ động rắn.

Vũ Chính nhàn nhạt mở miệng: “Chiều nay làm thủ tục xuất viện đi, chuẩn bị máy bay tối nay.”

“Nhưng mà vợ cậu đã dùng máy bay rồi, máy bay riêng của các người không thể dùng được nha!” Lý Tử Ngôn nhắc nhở.

Vũ Chính hứng thú thờ dài một tiếng: “Aizz...” trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ.

Văn phòng tổng tài Giang thị trong nước.

Giang Vũ Minh đã liên tục ba ngày không có ra ngoài, vẻ mặt râu ria chán chường ngồi trước chiếc bàn làm việc cực lớn, ngăn người nhìn số liệu trên máy tính.

Giá cổ phiếu của Giang thị đang rớt thảm, các cổ đông đều muốn mở cuộc họp đại hội đồng, những ngân hàng bình thường có quan hệ rất tốt giờ đây cũng đuổi theo đòi trả tiền. Điềm chết người nhất chính là bản thân hắn ta cũng đã quẳng vào một số tiền lớn, còn lấy danh nghĩa cá nhân mà mượn nợ bên ngoài. Thật ra thì Giang thị còn có thêm vài hạng mục khác cũng làm ra tiền, nhưng làm thế nào cũng không thể đền bù được số tổn thất trong hạng mục hợp tác với JL.

Hắn gãi gãi đầu tóc rối bù, cầm lấy chai XO trên bàn uống một ngụm. Hắn làm thế nào cũng không nhớ nổi mình đã từng có liên quan gì đến vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn JL kia, mà ngay cả lần trước đến New York cũng là lần đầu tiên gặp Lý Tử Ngôn. Hắn cũng nghĩ mãi không ra tại sao lại hải dùm con cá lớn như vậy để hãm hại mình, hơn nữa là trọn đời không thể thoát được cái lưới hãm hại mình kia.

Lúc này cửa đột nhiên bị dùng sức mở ra.

Giang Vũ Minh cau mày, đang muốn nổi giận.

Người phụ nữ kia bước nhanh đến trước bàn làm việc, dùng sức vứt một chồng ảnh chụp trước mặt hắn. Khuôn mặt trang điểm dày cộm lộ ra vẻ tức giận. Nhanh chóng nói: “Anh mở mắt ta mà xem đi nha, nhìn xem anh ngốc thế nào, không điều tra rõ ràng đã hợp tác với JL.”

Giang Vũ Minh cầm lấy những tấm ảnh trên mặt bàn, mở ra xem. Vừa cúi đầu nhìn xuống thì toàn cơ thể đã trở nên căng cứng, gân xanh trên mặt bởi vì hàm răng gât gao cắn chặt lại mà lộ ra.

Tất cả ảnh chụp đều là hình ảnh Lý Tử Ngôn nói chuyện với Giang Vũ Chính, bên trong phòng bệnh, bọn họ nói chuyện với nhau thật vui vẻ, trên bãi cỏ trong khuôn viên bệnh viện, Lý Tử Ngôn giúp Giang Vũ Chính tản bộ...

Giang Vũ Minh tức giận lật tung cả bàn làm việc lên. Tôi thật sự đã đánh giá thấp anh rồi, Giang Vũ Chính, không ngờ tới anh lại có thể tìm đến một chỗ dựa như Lý Tử Ngôn.

Hắn chán nản ngồi lại ghế, người phụ nữ kia nhìn bộ dạng chán chường của hắn, khóe miệng nhếch lên: “Chẳng lẽ anh lại để bại bởi một kẻ tàn phế như vậy sao?”

Giang Vũ Minh cũng không ngẩng đầu lên, chỉ liếc nhìn cô ta.

Cô ta ngồi lên người hắn, nhẹ nhàng mà kéo lỗ tai hắn lại nói vài câu.

Giang Vũ Minh lập tức hiểu ý nở nụ cười.

Trong tòa nhà làm việc của Lâm thị.

Lâm Hinh Ý vừa xuống máy bay đã đến thẳng đây, mười mấy giờ không hề nghỉ ngơi chút nào. Ở trong phòng họp cùng nhóm quản lý thương lượng về phương án giải quyết hạng mục hợp tác cùng JL, lúc bắt đầu nhìn thấy tường tận một phần số liệu, hàng chân mày của cô nhíu chặt, không thể giãn ra chút nào.

Mỗi khi hội nghị tạm nghỉ, cô cũng sẽ ngơ ngác nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ, chính mình cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, có lẽ cô căn bản không muốn nghỉ ngơi được gì. Mấy tháng trước, cũng là trong lúc này, cô vẫn còn là người hạnh phúc nhất.

Cô nhớ rõ ngày đó tiệm áo cưới nổi tiếng nhất trong thành phố gọi điện đến nói áo cưới đặt may ở Paris đã đưa đến đây. Vũ Chính bởi vì bận việc ở Giang thị không thể hoãn lại được nên ngày đó ba ba đã cùng cô đi thử áo cưới.

Lúc cô từ phòng thử áo cưới bước ra, Lâm ba ba đã nói với cô: “Con gái của ba đã lớn như vậy, sắp lấy chồng rồi. Nhớ lúc còn bé con mặc váy lụa mỏng làm hoa đồng cho cô con đã ầm ĩ đòi mặc áo cưới xinh đẹp giống cô con. Hiện tại đã mặc áo cưới của chính mình rồi khỏi ba mẹ rồi.” Hốc mắt có vài giọt nước mắt.

Hốc mắt Hinh Ý cũng hồng hồng, “Ba, ba đang gả con gái, không phải bán con gái.”

Lâm Đạt Bình cười ha ha nói: “Ai mà mua nổi bảo bối tâm can của ba hả?” Sau đó nắm lấy tay con gái nghiêm túc nói: “Vũ Chính là người đáng giá phó thác cả đời, cha không nhìn nhầm người, con vẫn sẽ là một công chúa hạnh phúc.”

Ba, con rể ba tín nhiệm nhất đang làm những việc gây tổn thất cho ba, ba có cảm thấy mình đã nhìn nhầm người không?

“Lâm tổng, Lâm tổng...” Trợ lý ngồi bên cạnh gọi cô đã kéo suy nghĩ của cô trở lại.

Cô nhìn thấy điện thoại trên mặt bàn đang không ngừng reo, trên màn hình hiện lên số điện thoại của Vũ Chính, cô nghĩ ngợi, trực tiếp từ chối.

Trợ lý ngạc nhiên nhìn cô.

Điện thoại tiếp tục không biết mệt mỏi mà reo lên, Hinh Ý cầm lấy nó kín đáo đưa cho trợ lý: “Nói tôi không có ở đây.”

Trợ lý nhận điện thoại, sất mặt ngưng trọng, đưa điện thoại lại cho Hinh Ý, giọng run run nói: “Lý Tử Ngôn của JL.” Cô cũng không muốn mua chuyện vào thân, vừa nghe đối phương giới thiệu là Lý Tử Ngôn của JL thì giống như ném đi một củ khoai bông mà trả lại cho Hinh Ý.

Hinh Ý hít một hơi, cầm lấy điện thoại nói với anh: “Nếu như anh muốn thay anh ta làm thuyết khách thì không cần, nếu như muốn nói về hạng mục của các người cùng Giang thị thì xin mời anh tìm người phụ trách hạng mục kia của Lâm thị, Phan quản lý. Nếu như...”

Không đợi Hinh Ý nói xong, Lý Tử Ngôn đã cắt lời cô: “Tôi mặc kệ cô đang tức giận cái gì. Hiện tại tôi muốn nói cho cô biết, chồng của cô Giang Vũ Chính đã về nước, chỉ là hiện tại cậu ta đã mất tích.” Khi nói chuyện giọng nói có chút tức giận, còn có tiếng nghiến răng.

Cả người cô chấn động, làm sao có thể, Vũ Chính mất tích?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Bắt cóc

Đầu Vũ Chính rất đau, toàn thân mềm nhũn đến cực điểm, ngay cả nhấc một ngón tay lên cũng không có sức. Cảm giác giống như sau lúc trước gặp chuyện không may kia phải nằm trên giường bệnh.

Anh nhìn chung quanh, bốn phía tối sẫm, nhìn không thấy một tia sáng nào. Anh cố gắng nhớ lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với mình, xuất viện, lên máy bay, sau đó ngủ thiếp đi, rồi sau đó cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Chỉ là anh xác định tình huống lúc này tuyệt đối không khá hơn chút nào.

Dù cho cả người đều chết lặng, anh vẫn cảm giác được mình đang nằm trên mặt đất, bởi vì sàn nhà vừa cứng vừa lạnh làm cho cơ thể anh vô cùng khó chịu.

Lúc này, đèn đột nhiên được bật lên, Vũ Chính hé mắt cố gắng thích ứng với ánh sáng.

Một giọng nói lạ lẫm vang lên: “Ồ, tỉnh rồi. Tao đã nói rồi mà, người bị liệt sức khỏe kém hơn người bình thường mà. Không phải tên bán thuốc đã nói người bình thường chỉ hôn mê chừng bốn giờ thôi sao?”

Một giọng nói thô ráp của tên đàn ông khác vang lên: “Người ta làm sao có thể giống người thường chứ? Thân là cành vàng lá ngọc, làm sao có thể so sánh với những người thô thiển bình thường chứ?”

Sau đó một trận cười vang lên, không khí lẫn mùi khó ngửi, Vũ Chính quan sát chung quanh một chút, hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, là một căn phòng nhỏ, đầu anh vẫn rất đau, suy nghĩ hỗn loạn.

Một người đàn ông mở miệng: “Thân là cành vàng lá ngọc, trước khi chúng tôi nhận được chỉ thị, anh hãy chịu khổ một chút nha. Chúng tôi cũng chỉ là bắt người thu tiền thôi, chỉ tại anh không may thôi nha.” vừa nghĩ đến sẽ nhận được hai mươi vạn, ha ha, như vậy cũng có thể sống thoải mái một thời gian.

Vũ Chính thoáng cái tỉnh lại, nghe người kia nói như vậy, mình đang bị bắt cóc sao? Chỉ là người sắp đặt là ai? Anh chắc chắn nói một câu: “Gọi Giang Vũ Minh ra đây.”

Những người khác đều ngáy người một lúc, Vũ Chính càng khẳng định, “Gọi Giang Vũ Minh ra đây cho tôi.”

Một người mặc một bộ vest màu đen từ ngoài cửa bước vào, vừa vỗ tay vừa cười nói: “Ha ha, quả nhiên là anh hai thông minh nhất của tôi...” Quả thật là Giang Vũ Minh. Hắn đi đến bên cạnh Vũ Chính, bắt lấy cổ áo Vũ Chính, kéo đến trước mặt mình, cắn răng hung ác nói: “Anh muốn chơi chết tôi như vậy sao? Nói cho anh biết, hiện tại tôi đang cầm cái (trong đánh bạc), tôi định đoạt, mặc kệ đằng sau anh có hùng mạnh thế nào thì lúc này ai cũng không thể cứu được anh.” Toàn bộ gân xanh trên mặt đều lộ ra, vừa nghĩ đến việc anh ta liên kết với JL gài bẫy mình, Giang Vũ Minh lúc này thật sự có ý nghĩ muốn giết chết anh.

Vũ Chính yếu ớt cười cười nói: “Cho tôi bây giờ tôi không cần ai đứng sau mình, về việc cậu bị mắc lừa để đánh mất cả Giang thị, đây chẳng qua là do cậu ngu xuẩn không năng đủ lực mà thôi.” Huống chi trước đây là do cậu bắt nạt trước, giờ cậu có tư cách gì mà đi trách móc tôi bất nghĩa? Thật là buồn cười đến cực điểm, cùng lắm cũng chỉ là thế, mà cũng chỉ có nhân tài như Giang Vũ Minh mới nghĩ ra thủ đoạn bắt cóc như vậy.

Khuôn mặt Giang Vũ Minh có chút không thể kìm nén được, dùng hết khí lực kéo Giang Vũ Chính lên, mặt đối mặt: “Nói, rốt cuộc anh cùng JL có quan hệ gì? Tôi biết anh và Lý Tử Ngôn là bạn học, nhưng nếu chỉ có quan hệ bạn học thì có thể làm cho anh nhiều như vậy sao?” từ nhỏ đến lớn, Giang Vũ Minh đều luôn tự phụ đến cực điểm, cho dù Vũ Chính xác thực có vĩ đại hơn hẳn gấp vạn lần, hắn vẫn không thể thừa nhận mình là một kẻ yếu thế.

Nửa người dưới của Vũ Chính không có chút sức lực, lại bị Vũ Minh kéo lên, bộ dáng như đang nửa quỳ, tư thế vô cùng không thoải mái. Nhìn Giang Vũ Minh cười đến mây trời nước chảy: “Tôi chính là bàn tay thao túng phía sau JL.”

Giang Vũ Chính giống như bị sét đánh, gắt gao nhìn Vũ Chính như đang nhìn một quái vật. Giang Vũ Chính chính là ông chủ lớn đứng phía sau JL. Nếu là một ông chủ đứng phía sau một tập đoàn siêu cấp như vậy, trong ánh mắt hắn thoáng qua trong tích tắc nỗi khiếp sợ cùng lo lắng. Chỉ là, một giây sau, hắn lại khinh miệt cười nói: “Cứ cho là JL thì thế nào, anh cùng lắm chỉ là một kẻ tàn phế, anh bị liệt, sinh hoạt hàng ngày đều phải cần người khác giúp đỡ. Nói cho anh biết, không cần biết anh là ai, đến khi tiền chuộc đến, anh cũng sẽ không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa.” Nói xong liền quăng Vũ Chính xuống mặt đất, bước thật nhanh ra ngoài.

Trong văn phòng tổng tài của Lâm thị.

Lâm Hinh Ý lòng nóng như lửa đốt ngồi trong phòng làm việc chờ đợi, sau khi cô nhận được điện thoại của Lý Tử Ngôn thì lập tức liên lạc khắp nơi hỏi thăm tin tức. Đúng thật là Vũ Chính đã lên máy bay của mình trở về, nhưng mà anh căn bản không có về nhà, ngay cả nhà họ Giang cũng không có tin tức của anh. Nói như vậy, trên đường đi máy bay trở về anh đã mất tích, phi công cũng mất tích. Đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì? Lý Tử Ngôn nói giờ đang trên đường từ Mỹ trở về, tuy hiện tại chuyện này chưa lần ra đầu mối nhưng có thể khẳng định, đây nhất định là có người cố ý gây nên.

Lúc này, điện thoại trong văn phòng vang lên, bởi vì nếu có việc riêng thì nhất định sẽ gọi điện thoại cầm tay, cho nên cô cầm điện thoại lên không kiên nhẫn nói: “Có chuyện gì hãy giúp tôi từ chối đi.”

Thư kí Amy giọng hơi run rẩy nói: “Người gọi điện thoại nói có chuyện rất quan trọng... ừm... chuyện của tiên sinh Giang Vũ Chính.” Cô cũng không chắc tâm tình lúc này của tổng tài thế nào, hình như vợ chồng đang gặp mâu thuẫn, nhưng cô biết rõ mình không nên biết quá nhiều.

Lâm Hình Ý lập tức biết là chuyện gì, liền nhấn nút nghe máy.

Giọng nói thô ráp của một người đàn ông vang lên, “A, cô khỏe chứ, Lâm tổng tài à, hẳn phải gọi là bà Giang nhỉ.” Giọng nói mười phần tăng bốc.

Hình Ý nắm chặt microphone, tay đã đỏ hồ môi, giống như là muốn bóp nát microphone, nói: “Tôi là Lâm Hình Ý, xin hỏi anh là ai?”

Người bên kia cười ha ha nói: “Là như vậy, anh cả của chúng tôi gần đây buồn bực khó chịu, tâm trạng gần đây cũng không tốt lắm nha. Cho nên đã mời Giang tiên sinh đến nhà chúng tôi ngồi một lát, cô xem...”

Tay Hình Ý hơi run lên, nhưng giọng nói lại bình tĩnh lạ thường: “Nói, anh muốn thế nào?”

Người bên kia chân thành nói: “Chúng tôi cũng lắm cũng chỉ cầu tài thôi nha, cũng không cần nhiều, hai triệu đô la Mỹ, hơn nữa phải là tiền mặt. Chúng tôi sẽ thông báo thời gian, địa điểm cho cô sau, nhưng mà đương nhiên là càng nhanh càng tốt, như vậy chồng cô sẽ chịu khổ ít đi một chút.”

Hình Ý nói tiếp: “Sức khỏe của chồng tôi không được tốt lắm, tôi xin các anh...” còn chưa nói hết câu, đầu dây bên kia đã ngắt máy. Cô ngã ngồi trên ghế sa lon, toàn thân run rẩy, toàn bộ thế giới giống như chỉ nghe được tiếng hô hấp của chính mình.

Hiện tại Vũ Chính có làm sao không, cô nhớ thân thể anh còn yếu như vậy, làm sao có thể chịu nổi, từng giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Chuông điện thoại di động vang lên gần nửa thế kỷ, cô cầm lấy điện thoại, toàn thân đều không còn chút sức lực nào.

Giọng nói của Lý Tử Ngôn trong điện thoại truyền đến: “Hiện giờ tôi đang ở sân bay, cô...”

Không đợi anh nói hết, Hình Ý như đang nói chuyện với không khí: “Bắt cóc, Vũ Chính bị bắt cóc.”

Lý Tử Ngôn ở bên kia nghe được cũng sửng sốt, nhưng chỉ vài giây sau, ngưng trọng hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Hai triệu đô la Mỹ, tiền mặt.” Cô nói ngắt quãng, thậm chí còn không rõ chính mình đang nói gì, trong đầu cô lúc này chỉ có Vũ Chính của cô.

Lý Tử Ngôn trầm ngâm một lát: “Chuyện tiền tôi sẽ lo, cô cũng đừng quá lo lắng, tôi nghĩ người kia chỉ cần tiền thôi, tuyệt đối sẽ không làm hại Vũ Chính.” Tự dưng sao lại bị bắt cóc? Ngay cả phi công cùng hộ lý đi theo chăm sóc cũng bị mất tích. Có ai đó đối với chuyện của nhà họ Giang rõ như lòng bàn tay chứ? Nếu như đúng như chính mình dự liệu thì người kia hẳn là không chỉ đơn giản là muốn tiền không thôi. Đòi này kiếm của anh nhưu chặt lại, nếu Vũ Chính có chuyện gì, anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho kẻ này.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bắt cóc 2

Ảnh hưởng của Lý Tử Ngôn ở trong nước mặc dù không lớn bằng ở Mỹ nhưng dù sao cũng không thiếu các mối quan hệ, có thể dễ dàng liên lạc với người ở cả hắc bạch đạo. Huống chi, có tiền thì có thể sai khiến cả ma quỷ, rất nhiều chuyện chỉ cần chi ra chút tiền là có thể biết rõ. Anh thông qua nhiều con đường để tra ra, thì ra từ lúc Vũ Chính mất tích đến giờ, Giang Vũ Minh chưa từng xuất hiện lần nào. Hơn nữa theo như người của Giang thị nói, đã có rất nhiều kẻ bình thường vẫn xưng huynh gọi đệ với hắn đến thúc giục trả nợ. Lần này Vũ Chính bị bắt cóc, nhất định là có liên quan đến Giang Vũ Minh.

Chỉ là, điều anh sợ nhất chính là Giang Vũ Minh không chỉ muốn tiền. Lần này Giang thị xảy ra phong ba lớn như vậy, Giang Vũ Minh giống như một con chó cái gì cũng không biết, lại bị ép như vậy nên có thể sẽ cần người. Huống chi, chuyện Giang Vũ Minh oán hận Vũ Chính cũng không phải chỉ ngày một ngày hai.

Thật ra thì trước khi Vũ Chính trở về anh đã muốn khuyên cậu ta trước tiên hãy chờ một thời gian, đến khi Giang Vũ Minh hoàn toàn mất đi khả năng đánh trả hãy trở về. Chỉ là... anh nhìn Hình Ý ngồi như người mất hồn trên ghế sofa, cắn răng, găt gao nắm chặt bàn tay.

Lúc này, chuông điện thoại đột nhiên vang lên kéo suy nghĩ của hai người lại, hai người đều vô cùng căng thẳng, Lý Tử Ngôn bảo Hình Ý nghe, sau đó anh bật sẵn thiết bị nghe lén cùng truy tìm.

Hình Ý hít một hơi thật sâu, cầm lấy điện thoại.

“Bà Giang, ha ha, cho cô thời gian hai ngày, không cần biết cô chuẩn bị thế nào. Nhưng mà, cô cũng có thể chậm rãi mà chuẩn bị, chúng tôi nha, có rất nhiều thời gian chơi đùa với Giang tiên sinh.”

Giọng nói truyền đến tai Hình Ý nghe rất dữ tợn, Hình Ý trấn định nói: “Chúng tôi đã chuẩn bị xong, nhưng mà anh có thể cho tôi nghe giọng của anh ấy

một chút không?” Cô cẩn thận hỏi, rất sợ chọc giận đến hắn.

Bên kia im lặng một chút, hình như đang hỏi thăm ý kiến người bên cạnh, “Yên tâm đi, chúng tôi sẽ không làm gì anh ta, anh ta đang nghỉ ngơi rất tốt.”

Hình Ý nghe được câu này thì tâm trạng lại càng nặng nề, hốc mắt tràn đầy vẻ bi thương. “Nghỉ ngơi” hai chữ này lọt vào tai thật đặc biệt chói tai.

Còn muốn nói gì nữa nhưng đầu dây bên kia đã không kiên nhẫn nói: “Cô cứ chuẩn bị tiền cho chúng tôi đi nha, ngày một lúc tám giờ tôi cô tự mình lái xe đến trước công lớn của công viên sinh thái, sau khi vào đó chúng tôi sẽ tự biết phải làm gì. Chỉ có một mình bà Giang thôi, cô rõ chưa?”

Lý Tử Ngôn bảo Hình Ý phải kéo dài thời gian nói chuyện ra, anh và một đám nhân viên kỹ thuật đang tìm kiếm tín hiệu định vị toàn cầu phát ra từ mạng internet.

Hình Ý cẩn thận hỏi: “Chỉ có một mình tôi, dù có thế nào tôi cũng không thể mang tiền vào được nha?”

Đầu dây bên kia vô cùng kiên nhẫn, “Đến lúc đó chúng tôi sẽ tự tìm đến tiếp ứng cho cô, tôi khuyên cô đừng nên giờ thủ đoạn lừa bịp ra, tiền nếu chúng tôi không nắm trong tay thì Giang tiên sinh cũng sẽ không có được ngày tốt đẹp đâu.”

Không đợi Hình Ý nói thêm câu nào nữa, chỉ nghe đầu dây bên kia đã vang lên tiếng cúp máy.

Lý Tử Ngôn sau khi bắt được tín hiệu vệ tinh thì lao ngay vào văn phòng, văn phòng to như vậy chỉ còn lại một mình Hình Ý, mờ mịt nhìn ra khoảng không ngoài ô cửa sổ bằng thủy tinh. Hai tay cô nắm thật chặt, thấp giọng lầm bầm: “Anh nhất định sẽ không sao.”

Trong căn phòng Vũ Chính bị nhốt, Giang Vũ Minh ngồi trên ghế salon, đốt một điếu xì gà, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

Một người phụ nữ trèo lên người hắn, hôn lên gương mặt hắn, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai là có thể lấy được tiền rồi, hãy thoải mái hưởng thụ một chút đi, mặt anh làm sao mà như đang khóc tang vậy hả, anh nha, hẳn là nên nghỉ xem chúng ta sẽ đi đâu du lịch đây.” Vẻ mặt cô ta vô cùng mơ màng đang ảo tưởng xem mình phải xài tiền thế nào, kim cương, hàng hiệu, biệt thự... Thật sự nghĩ đến chỉ muốn bật cười.

Giang Vũ Minh phiền não đẩy cô ta ra: “Em thì biết cái gì? Hai triệu đô đối với Giang Vũ Minh còn chẳng đáng một sợi tóc, ông chủ lớn đằng sau tập đoàn JL đây, cái chúng ta cần nghĩ là sau khi cầm tiền thì phải làm thế nào để thoát thân thì có.” Hắn thật sự sợ hãi mình có tiền cũng không còn mạng mà xài nữa. Nếu như Giang Vũ Chính chỉ là tổng tài của Giang thị, chỉ cần anh họ của hắn không sao, liên quan đến một tập đoàn lớn như vậy thật là nguy hiểm.

Người phụ nữ kia lại chẳng hề để ý đến nói: “Xong việc cứ xử lý hắn là xong, bây giờ không phải anh đang sợ hãi muốn lùi bước chứ? Nói cho anh biết nha, em mặc kệ, món tiền lớn như vậy không thể để vuột mất, hai triệu đô nha. Không nói đến những thứ khác, anh đang thiếu nợ rất nhiều, không có món tiền này, anh đi đâu mà kiếm tiền đây? Những tên kia dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy sao?” sau khi nói xong thì rút điếu xì gà của Giang Vũ Minh ra, dùng sức hút một hơi.

Giang Vũ Minh nghĩ, “Sao lại có thứ phụ nữ ngu xuẩn nghĩ đơn giản như em thế? Nếu giết Giang Vũ Chính, không chỉ có ở trong nước truy lùng, mà ở nước ngoài, với thế lực của tập đoàn JL, đất nước nào cũng sẽ không dung thứ hai người chúng ta đâu.” Đây cũng chính là nguyên nhân Giang Vũ Minh vẫn không dám ra tay động vào một sợi tóc của Vũ Chính, thân đã bị liệt, còn còn tra tấn anh ta đến hai ngày, không biết có phải chết thì sẽ thật sự xong việc không. Dù sao thì cho dù có mở rộng cửa chính mời tên tàn phế này leo ra, chỉ sợ anh ta cũng không thể bỏ qua cánh cửa này được, “Là do anh ta bức tôi đến đường cùng, cũng đừng trách tôi.” Hắn cầm lấy chai rượu mạnh trên bàn, giống như đã ra quyết định mạnh mẽ uống một ngụm.

Người phụ nữ kia thỏa mãn khoe miệng khẽ nhếch lên.

Lúc này đã là mười hai giờ tối, Lý Tử Ngôn đã thông qua tín hiệu vệ tinh tìm được người gọi điện thoại kia, nhưng mà làm sao người kia cũng không thừa nhận có quan hệ gì đến bọn bắt cóc, hơn nữa còn nói mình chỉ bị bọn cướp ép gọi điện thoại.

Lý Tử Ngôn cũng không có thời gian nói nhảm với hắn, trực tiếp nắm lấy cổ áo hắn, “Mày có nói hay không? Tao có một vạn phương pháp làm cho mày phải cam tâm tình nguyện nói ra. Tao đã điều tra qua tư liệu của mày, mày trên còn có một người mẹ bảy mươi tuổi, dưới còn có một đứa con gái chưa đầy một tuổi. Mày muốn chơi, bây giờ tao sẽ để cho mày cùng với bọn họ chơi.” Đôi mắt chăm chú quan sát hắn, lúc này vô cùng cần đến thủ đoạn, anh cũng không thể nhịn được, anh em của anh vẫn chưa biết đang chịu khổ ở đâu, anh cũng không sợ bị gán cái tội danh kẻ ác trên lưng.

Tên kia sợ tới mức chân run run, không ngờ đến kẻ mặc toàn hàng hiệu này lại nói ra những lời nghe như một đại ca xã hội đen như vậy. Nhưng hắn cái gì cũng không biết, đại ca chỉ bảo hắn gọi điện thoại, những thứ khác thật sự không cho hắn tham dự vào.

Lý Tử Ngôn lập tức cho người tìm đến nhà của tên họ La kia, tên kia quỳ trên mặt đất, ôm lấy chân Lý Tử Ngôn nói: “Tôi thật sự không biết mà, cầu xin anh đừng động đến người nhà tôi, bọn họ không biết tôi làm những việc này. Tôi chỉ biết thời gian trước đại ca thường hay nói chuyện điện thoại với một người phụ nữ xinh đẹp gọi cảm, có khi còn liên quan đến tổng tài của Giang thị, người phụ nữ kia có tìm đến đại ca của chúng tôi mấy lần...”

Chuyện Vũ Chính bị bắt cóc quả nhiên có liên quan đến Giang Vũ Minh, còn có một người phụ nữ gọi cảm?

Ba giờ sáng.

Hình Ý ngồi trong phòng ngủ của cô và Vũ Chính, nương theo ngọn đèn mờ nhạt nhìn tấm ảnh cưới treo trên tường. Khi đó, bọn họ đều cười rất vui vẻ, hạnh phúc như đang chiêm được cả thế giới.

Cô còn nhớ rõ hôm đi chụp ảnh, Vũ Chính vì kẹt xe nên đến muộn, cô đã mặc áo cưới vào nên rất khó chịu tức giận. Thật ra thì cô không phải một người hay giận dỗi, nhưng mà trước mặt của anh cô lại nhịn không được trở thành một cô nhóc.

Vũ Chính chưa kịp nói gì với cô đã đặc biệt nhờ ông chủ cửa hàng xem có thể mượn một chiếc đàn dương cầm xem như đạo cụ chụp ảnh hay không.

Tấm ảnh này chụp cảnh Vũ Chính thâm tình vì cô mà đàn một khúc nhạc, cô nằm trên đàn dương cầm tình tứ nhìn anh đánh đàn. Thật ra thì hai người cũng chưa chuẩn bị để chụp ảnh, đây chỉ là do nhiếp ảnh gia chụp trong nháy mắt. Tuy nó được một nhiếp ảnh gia được mời từ Paris đến chụp nhưng anh ta còn nói là chưa từng chụp được một bức ảnh đẹp như vậy.

Tuy về sau hai người đều hoài nghi nhiếp ảnh gia đó chỉ nịnh nọt bọn họ, nhưng quả thực là rất đẹp, cho nên nó trở thành bức ảnh treo trong phòng ngủ của hai người.

Phòng ngủ rất yên tĩnh, thật ra thì cả ngôi nhà rất yên tĩnh. Phòng ngủ là do Vũ Chính tự mình trang trí, nói phòng ngủ của chính mình không thể để cho người ngoài trang trí được.

Hình Ý cười anh: “Biệt thự nhà họ Giang không phải là nhà của anh sao? Anh sao lại không tự mình ra tay sửa sang lại nó.”

Vũ Chính nghiêm túc nói: “Không giống nhau, đây là nhà của chúng ta, nhà của anh và em, còn nơi đó là nhà của bọn họ.”

Vũ Chính à, khi nào thì anh mới quay về nhà của chúng ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chịu khổ

Trời tờ mờ sáng Hình Ý đã đi xuống ga ra chuẩn bị xuất phát.

Lúc xuống lầu người giúp việc trông thấy cô thì vội vàng hỏi: “Chào phu nhân, sớm như vậy không dùng bữa sáng mà ra ngoài luôn sao?”

Mặt Hình Ý không chút biểu tình nói: “Không, tôi có hẹn.”

Người giúp việc cũng không dám nhiều lời, cung kính trả lời: “Tôi biết rồi.”

Chiếc Audi R8 chạy trên đường lớn, Hình Ý muốn mau chóng giao tiền, mau chóng được nhìn thấy Vũ Chính. Theo phản xạ mà đạp chân ga, nhìn trên đồng hồ tốc độ đã đạt đến 200km/giờ.

Qua một giờ lái xe, cuối cùng đã tới cửa lớn của công viên sinh thái. Khí trời hôm nay không được tốt lắm, sương mù dày đặc bao phủ cả khu rừng rậm, tầm nhìn vô cùng ngắn. Có lẽ bọn bắt cóc lợi dụng địa thế trời cho của công viên, từ đây tìm được đường đi vào là vô cùng khó khăn.

Hình Ý theo chiếc gương nhìn túi tiền đằng sau, không có bất kì suy nghĩ gì. Tiền à, thật là ma quỷ.

Lúc này, cô từ tấm kính xe nhìn thấy vài người đàn ông trẻ tuổi tráng kiện bước ra từ màn sương mù dày đặc, từ cửa sổ xe tiến lại gần thăm dò: “Có mang thứ đó tới không?”

Hình Ý lãnh đạm trả lời: “Trong chiếc cốp đằng sau xe.” Nói xong cô liền nhấn nút mở cốp xe ra.

Mấy người đàn ông hưng phấn đi về phía đuôi xe, tên cầm đầu cẩn thận nói: “Đừng có mà giờ thủ đoạn lừa gạt.”

Cô không nhịn được hỏi: “Chồng của tôi... anh ấy...” điện thoại trong túi vang lên, cô ngưng lại một lát, tay lơ đãng vén tóc bên tai, “Anh ấy có khỏe không?”

Giọng nói của Lý Tử Ngôn truyền đến: “Đã tìm được Vũ Chính, cô cứ để cho bọn họ lấy tiền, tôi tự có cách bắt được bọn họ.”

Hình Ý nghe thấy Vũ Chính đã được cứu ra, rốt cuộc đã có thể thở phào nhẹ nhõm. Những tên đàn ông kia chỉ tập trung vào túi tiền sau xe cho nên không chú ý tới về bất ngờ trong nháy mắt của cô.

“Cô yên tâm đi, đại ca đã dặn dò không được phép động vào anh ta, chỉ cần các người không giờ thủ đoạn lừa bịp nào thì anh ta tất nhiên cũng không sao.” Người đàn ông kia nhìn thấy tiền đã được lấy ra lập tức hấp tấp rời đi. Những người khác cũng đi sâu vào rừng biển mất trong làn sương mù.

Rốt cuộc Hình Ý cũng không đợi được nữa, quay tay lái tức tốc chạy đến bệnh viện. Trên đường đi vượt vô số đèn đỏ, cô không thể đợi được nữa.

Nhưng mà, sau khi đến bệnh viện, cô ở trong bãi đỗ xe không dám lên lầu. Cô không biết phải đối mặt với anh như thế nào nữa. Cho dù là vô cùng lo lắng cho anh, nhưng mà những chuyện xảy ra giữa Lâm thị và Giang thị đều là do anh gây nên.

Cô do dự đi qua đi lại trong hành lang khu phòng bệnh cao cấp, phía trước chính là phòng bệnh của anh, chỉ là cô lại không có dũng khí đẩy cửa bước vào.

Lúc này, một y tá từ trong phòng đi tới, cô lập tức bắt lấy tay y tá hỏi: “Bệnh nhận bên trong thế nào rồi?”

Y tá có chút bất ngờ, “Cô là người thân của bệnh nhân sao? Bệnh viện có quy định chỉ có người thân của người bệnh mới có thể tiết lộ.”

“Tôi là vợ anh ấy.” Hình Ý gấp gáp nói.

Về mặt của y tá như bưng bình, sau đó mỉm cười nói: “Bệnh nhân vừa làm xong kiểm tra tổng quát, chỉ có tay bị trầy da nhẹ, phổi có khả năng bị hít vào một ít bụi cho nên ho có đàm.” Nhìn thấy bộ dạng nghiêm trọng của Hình Ý nên an ủi cô: “Những thứ khác đều ổn, bác sĩ nói theo dõi vài ngày thì có thể xuất viện.”

Hình Ý nhìn thấy bóng dáng y tá đã đi xe thì cả người như mất hết sức lực mà tựa vào tường.

Lúc này, cửa phòng bệnh bị mở ra, Hình Ý không ngẩng đầu lên, chỉ thất thần nhìn xuống mũi giày cao gót của mình.

Lý Tử Ngôn đóng cửa lại, nhìn cô nói: “Vừa làm kiểm tra tổng quát xong, hiện tại mệt quá nên ngủ rồi.”

Hình Ý vẫn không ngẩng đầu lên, giọng trầm thấp từ một tiếng.

Hai người rơi vào trầm mặc, thật lâu sau Hình Ý mới xoay người nói: “Nếu anh ấy đã không sao thì tôi về đây. Công ty còn có...”

Không chờ cô nói xong, Lý Tử Ngôn đã đi đến trước mặt cô, tay nắm thành quyền, phồng chùng như nếu trước mặt không phải là một người phụ nữ thì anh thật sự sẽ vung ra một quyền.

“Tôi thật sự không thể hiểu được, sao Giang Vũ Chính lại thích loại phụ nữ như cô. Vì cô, ngay cả tính mạng cũng không cần; vì cô, nguyên tắc nào cũng không còn...” Anh thật sự bị chọc tức. Không có ai biết khi anh ở trong căn phòng kia chứng kiến bộ dạng của Vũ Chính lúc ấy.

Cho dù Lý Tử Ngôn có là một người đàn ông thì hai mắt cũng nóng đến nỗi nước mắt sắp chảy xuống.

Ở trong căn phòng kia, khắp nơi đều là mùi ẩm mốc khó ngửi, bức màn cửa sổ che một nửa, ánh mặt trời len lỏi vào khắp ngõ ngách trong phòng. Trên mặt đất bừa bãi những tờ báo, vậy mà Vũ Chính đã ở trong này đến ba ngày. Một Vũ Chính hăng hái chơi bóng rổ mà anh biết khi còn học đại học kia đang co rúc trong một góc tối âm u. Từ khi quen biết cho tới giờ anh hiểu Vũ Chính rất rõ, Vũ Chính cho dù có uống rượu thì phong độ cũng rất vững vàng, giờ đây sắc mặt trắng bệch, mặt mũi mọc đầy râu ria, bộ đồ vest trên người bị kéo đến nỗi nhăn nhúm, đôi chân nửa người dưới đang ở trong tư thế vô cùng không thoải mái, hai chân đều không đi giày, trong đó bít tất một bên chân bị tuột ra một nửa, lộ ra gót chân mềm nhũn. Làm cho người ta khó chịu nhất chính là lúc anh ôm lấy Vũ Chính, nửa người dưới đã thấm ướt khiến cho Lý Tử Ngôn phải cắn chặt răng. Anh tuyệt đối sẽ không buông tha cho Giang Vũ Minh.

Hình Ý mím môi, nhìn xuống dòng nước mắt, không lên tiếng. Thực xin lỗi, Vũ Chính.

Lý Tử Ngôn cực kì đè nén tâm trạng muốn bênh vực người anh em của mình, bỏ lại một câu: “Bác sĩ nói cậu ấy nhanh nhất thì ngày mai mới có thể tỉnh lại. Tôi phải đi xử lý một chút chuyện, có vào hay không thì tự cô suy nghĩ đi.” Nói xong thì đi nhanh về phía thang máy.

Trong phòng bệnh cao cấp, bởi vì để cho giấc ngủ của người bệnh được đảm bảo, bệnh viện đã trang bị một bức rèm sát đất bên cửa sổ. Trong phòng yên lặng, u ám, yên tĩnh đến mức dường như chỉ có thể nghe được từng nhịp thở nhẹ nhàng của Vũ Chính.

Hình Ý ngồi bên trái giường bệnh, một tay nắm lấy tay Vũ Chính, một tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt gầy gò của anh. Không nói một câu nào, cứ lặng lẽ mà ngắm nhìn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Làm hòa

Khi Vũ Chính tỉnh lại thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, phòng bệnh chỉ lập lòe hai ngọn đèn tường, ngọn đèn vàng nhàn nhạt phủ kín cả gian phòng.

Anh nhìn nhìn cả gian phòng, không thấy bóng dáng Hình Ý đâu. Cười khổ một tiếng, cô vẫn còn chưa nguôi giận rồi. Anh kịch liệt ho khan một lúc.

Hộ lý nghe thấy tiếng động thì lập tức chạy vào trong phòng, giúp anh vuốt ngực rồi lại rót một ly nước ấm cho anh uống.

Vũ Chính uống hai ngụm, nhú mồm, hộ lý lập tức cầm lấy ly nước, rất sợ làm cho ông cụ non này khó chịu.

Anh nhắm mắt lại, đang lúc hộ lý cho rằng anh đã ngủ thì anh lại nhàn nhạt mở miệng: “Vợ tôi không đến sao?”

Hộ lý cẩn thận đáp: “Cả ngày hôm qua cô ấy vẫn ở đây cùng anh, nửa đêm mới trở về. Trước khi trở về còn cẩn thận dặn tôi phải chăm sóc cho anh thật tốt.”

Vũ Chính ừ một tiếng rồi nhắm mắt lại ngay.

Hai ngày sau, Hình Ý dường như lúc vô tình lúc cố tình tránh mặt Vũ Chính, đều chọn lúc anh đã uống thuốc rồi ngủ say mới đến, cẩn thận giúp anh lau rửa người, mát xa toàn thân. Dường như tính toán thời gian rất chính xác, trước khi anh tỉnh lại đã rời đi.

Quản gia cùng hộ lý đều cảm thấy khó hiểu, nếu nói là đôi vợ chồng son đang cãi nhau thì cũng không đúng, bằng không thì phu nhân cũng không mỗi ngày đều quan tâm, chăm sóc thiếu gia cẩn thận tỉ mỉ như vậy. Nếu nói là hai người rất ân ái lại càng không đúng, hai người vài ngày nay đều không nói với nhau tiếng nào.

Mỗi khi thiếu gia thức dậy hỏi, hai người đều cẩn thận trả lời, rất sợ nói sai.

Ánh nắng mùa xuân hắt vào khiến cho cả căn phòng được bao phủ bởi một màu vàng óng chói lọi, Vũ Chính ngồi trên xe lăn, xuyên qua tám kính cửa sổ thủy tinh thật lớn ngắm nhìn hồ nước bên ngoài, sóng nước lấp lánh.

“Đã làm xong thủ tục xuất viện. Chắc chắn, tôi nói này, người phụ nữ kia thật đúng là vô tâm.” Giọng nói lỗ mãng của Lý Tử Ngôn truyền đến từ cửa trước. Thật ra thì anh cũng vô cùng chú ý, sợ chính mình không cẩn thận lại phăng lung tung.

Vũ Chính không để ý đến anh, cánh tay dùng được cố hết sức di chuyển xe lăn, Lý Tử Ngôn lập tức đi đến đẩy anh ra khỏi phòng.

“Chùng nào thì cậu trở về Mĩ?”

Lý Tử Ngôn không nghĩ tới Vũ Chính lại mở miệng ra hỏi những lời này, hơi ngáy người, giúp anh vào thang máy rồi nói: “Đợi đến khi tôi giúp cậu xử lý xong chuyện kia thì tôi tự nhiên sẽ trở về.”

Lý Tử Ngôn đẩy anh đến trước cửa xe, đang muốn gấp người đỡ lấy Vũ Chính vào trong xe thì anh nâng cánh tay trái lên cản lại, không vui nói: “Đề hộ lý làm.”

Lý Tử Ngôn biết rõ anh rất kiêu ngạo, đành phải cười cười, bước vào phía bên kia xe nói: “Sao thế? Sợ chuyện xấu của hai ta lọt vào tai của vợ cậu sao?”

Hộ lý giúp Vũ Chính điều chỉnh tư thế xong, cẩn thận thắt dây an toàn, cuối cùng đắp tấm chăn lông dày lên chân anh.

Chiếc Cadillac vững vàng chạy trên đường.

“Chiều nay cậu trở về Mĩ đi, sang đây lâu như vậy bên kia không có cậu không được đâu.” Lại là một câu nói không có nhiệt độ!

“Không được, tôi muốn bắt được Giang Vũ Minh về đây.” Không bắt được hắn, còn một mình Vũ Chính ở lại đây làm sao có thể chống chọi nổi. Huống chi trên túi tiền chuộc kia có thiết bị truy tìm, cuối cùng thì còn có thể lấy lại được hai triệu đô kia.

“Chuyện của Vũ Minh cứ để vậy đi, cậu cũng không cần phải nhất định tóm được nó, không bằng cứ lấy đại cuộc làm trọng mà trở về Mĩ đi.” Vũ Chính nói như thể anh và Vũ Minh không có liên quan gì đến nhau.

Lý Tử Ngôn nghe xong thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên từ chỗ ngồi, “Cậu nói cái gì, lúc này người chịu tội chỉ có một mình cậu thôi đấy, làm như tôi là người bị tra tấn, tôi là người muốn trả thù không bằng. Hắn bắt nạt bắt nể với cậu, cậu tốt thật, lại còn muốn làm một người anh tốt cơ đấy!”

Anh kích động giống như muốn nhấc cả chiếc xe lên.

Tay Vũ Chính đặt lên vai anh, “Cậu cứ nghe tôi nói đi được không?” Làm CEO đã hơn bốn năm, nhưng có đôi khi hành động lại giống như một cậu nhóc vừa bước ra ngoài xã hội vậy.

Lúc này Lý Tử Ngôn không động đậy nữa, sợ làm tổn thương đến Vũ Chính, chỉ khó hiểu nhìn anh.

“Năm đó lúc ông nội sắp ra đi đã nói với tôi, từ nay về sau bất kể Vũ Minh có gây nên tai họa gì thì cũng không thể đuổi cùng giết tận, dù gì cũng là người một nhà, cùng chung dòng máu. Tuy cho tới bây giờ tôi cũng không hề cảm thấy nhà họ Giang đã cho tôi tình thân ấm áp, nhưng mà chuyện tôi đã hứa thì tuyệt đối sẽ không đổi ý. Huống chi hai triệu cũng không phải là gì, không cần phải lãng phí tinh lực của mình vào đó.” Nói một đoạn dài như vậy, Vũ Chính ho khan, khuôn mặt tái nhợt hơi đỏ ửng.

Lý Từ Ngôn vội vàng giúp anh vuốt ngực, vô cùng bội phục điểm này của Vũ Chính, đem so với ai cũng hơn hẳn, khóe mắt hơi giật giật, cười nói: “Cũng đúng, tính lực hẳn là phải sử dụng đúng chỗ.”

Vũ Chính bị nụ cười này của anh làm cho ho khan đến nổi mặt càng đỏ rần, Lý Từ Ngôn vội đưa nước cho anh uống. Vũ Chính vừa uống nước vừa dùng mắt theo dõi anh.

Lý Từ Ngôn cười hời hợt nói: “Tôi đi, chiều nay đi được chưa! Còn nữa, vợ của cậu phải làm sao bây giờ?” người phụ nữ kia thật đúng là không phải nhân tâm bình thường, anh cũng không muốn người anh em của mình trở về lại bị đuổi ra khỏi nhà.

Vũ Chính cũng cười cười: “Cậu không cần phải lo lắng.”

Trong tòa nhà Lâm thị.

Điều khiển hội nghị cấp cao cả ngày cũng đủ làm Hình Ý mệt mỏi. Trở lại văn phòng, trông thấy trên mặt bàn có một bó hoa bách hợp thật to, chiếm cả một nửa bàn làm việc, cấp dưới của cô thấp giọng kinh ngạc than một tiếng, cô vẫn không hề nói gì.

Cô không biểu hiện thái độ gì nói với thư kí: “Phần nội dung của bản kế hoạch cô đi lấy tới đây.”

Thư kí cung kính trả lời: “Được ạ.” Nhưng sau đó khi xoay người ra ngoài, vừa đóng cửa lại thì bị những đồng nghiệp nhiều chuyện bắt lại hỏi: “Có biết là ai đưa tới không, thật lãng mạn nha, nhìn qua không có cả ngàn thì cũng mấy trăm đóa nha. Có phải là Giang tiên sinh không nhỉ?”

Thư kí tức giận dùng tập văn kiện vỗ vỗ vào tay người kia: “Gần đây còn chưa đủ bận hả, ít để ý đến chuyện người khác đi.” Cho dù cô có một trăm lá gan cũng dám động đến chuyện làm bà chủ của mình không thoải mái nha.

Hình Ý cầm lấy tấm thiệp kẹp trong bó hoa, “Đêm nay anh chờ em ở nhà.” Kí tên: Yêu em, Chính. Thật sự thì nét chữ không quá cứng cáp, vẫn dùng tay phải bị thương sau khi bị tai nạn ghi, mặc dù trong lúc dưỡng bệnh đều luyện tập dùng tay trái, nhưng vẫn có thể nhìn ra một chút nguệch ngoạc.

Ngón tay Hình Ý vuốt ve mấy chữ ghi trên tấm thiệp: Yêu em, Chính.

Nhưng mà cô không nghĩ tới đến tận khuya hôm nay hội nghị vẫn chưa xong, thảo luận xong vấn đề này thì lại có hạng mục khác, khó khăn lắm mới chịu đựng đến hơn 12h mới rời khỏi Lâm thị được.

Khi về đến nhà đã gần một giờ. Đi vào trong ga ra nhìn thấy toàn bộ đèn trong biệt thự đều không sáng, có lẽ đã ngủ hết rồi. Cô nhìn bó hoa bách hợp sau xe, trong lòng có một chút thất vọng.

Nhưng mà khi cô bước chân vào vườn hoa thì lập tức ngây người.

Theo con đường nhỏ hai bên vườn hoa, những ngọn nến đặt trong những chiếc chén thủy tinh phát ra những đốm sáng nhỏ, kéo dài đến trong phòng.

Hình Ý đi đến cạnh bể bơi, nhìn thấy Vũ Chính ngồi trước cây đàn dương cầm trong mộ góc sảnh xa hoa, mặc một bộ lễ phục màu trắng, vẻ ngoài chau chuốt cẩn thận. Những ngọn nến lơ lửng trong bể bơi chiếu rọi vào ánh nến, xuyên qua sảnh lớn rọi xuống đất và hắt lên người anh những vầng sáng loang lổ.

Lúc này, Vũ Chính ngẩng đầu lên nhìn cô cười, khuôn mặt điển trai giãn ra. Hình Ý cũng nở nụ cười, cười đến mức nước mắt lưng tròng.

Tiếng đàn vang lên, trong màn đêm yên ắng không hề cảm thấy ồn ào, ngược lại mang theo một sự yên lặng hoàn mỹ. Thật ra thì kĩ thuật đánh đàn cũng không tính là tốt, cho dù chức năng tay trái của Vũ Chính cũng đã phục hồi rất tốt, nhưng muốn đàn được một khúc nhạc hoàn hảo như trước đây là không thể. Huống chi, không phối hợp với tay phải, càng không có âm trầm, âm bổng phối hợp trong bản nhạc, khúc nhạc này chỉ có thể so sánh với những người vừa tập đánh đàn mà thôi.

Nhưng mà lọt vào tai Hình Ý thì đây chính là thanh âm của lòng cô. Đây là bản nhạc mà hoàng tử dương cầm của cô đàn cho cô nghe.

Sau khi đàn một khúc nhạc như vậy, trên trán của Vũ Chính đã lấm tấm mồ hôi. Tay trái run rẩy đặt trên ghế dùng sức chống đỡ sức nặng của cả người. Thật ra thì anh ngồi như vậy là vô cùng khổ sở, đằng sau chiếc ghế của đàn dương cầm không có bất kì vật gì chống lưng, hai chân cũng lệch sang một bên, còn ngồi như vậy thêm nữa thì có thể sẽ rớt ra khỏi ghế.

Sau khi Hình Ý đi vào trông thấy anh cũng lấp bắp kinh hãi, vội vàng chạy đến vịn lấy anh. Vừa rồi bên bể bơi, bởi vì cả người đều bị che bởi cây đàn dương cầm nên không nhìn thấy được cảnh tượng làm cho cô kinh hãi này.

Tay của cô vịn lấy eo anh, cả người cứng ngắc và lạnh như băng, giống như đang bị hóa đá. Thân thể còn nhẹ nhàng run rẩy, giống như một dây đàn đang căng thẳng đến cực điểm.

Cô đau lòng vô cùng hỏi: “Anh ở đây bao lâu rồi? Tay lạnh như vậy, lại còn mặc quần áo như vậy.” Cô cúi đầu xem xét, hàng mi nhú lại, chân cũng không chịu đặt chân vào.

Vừa rồi Vũ Chính rất vui, không ngờ cô lại tức giận, cười nhẹ nói: “Mới một lát thôi, lúc nghe thấy tiếng xe của em. . .”

Hình Ý trừng mắt nhìn anh.

Không biết anh thật sự yếu ớt hay là chột dạ, giọng rất nhỏ nói: “Chín giờ thì bắt đầu ngồi đây chờ em.”

Hai mắt cô tròn tròn, run rẩy nói: “Ngồi hơn bốn tiếng? Quần gia đâu? Hộ lý đâu? Người giúp việc đâu?” Cô lớn tiếng gọi, nhưng mà chung quanh yên ắng, không có ai trả lời.

“Là anh bảo bọn họ chín giờ thì rời đi, hôm nay được nghỉ.” Vũ Chính không quan tâm nói, còn không phải đã chuẩn bị chờ cô trở về từ sớm nên đã để cho bọn họ đỡ anh đến đây sao. Nhưng mà không ngờ nghe nói bình thường hơn chín giờ là cô về, hôm nay lại không bình thường.

Hình Ý càng tức giận, chỉ có một mình anh ở nhà, nếu có chuyện gì thì phải làm sao chứ? Nhưng mà hiện tại cô cũng không cần biết nhiều như vậy, chân Vũ Chính đã bắt đầu càng lúc càng run lên, ngồi xuống lại có thể sẽ co giật.

Cô ôm lấy Vũ Chính, nhẹ nhàng đẩy xe lăn tới, nhanh chóng đi đến thang máy đẩy anh lên phòng ngủ trên lầu hai.

Vũ Chính chịu đựng cơn đau đang lan ra toàn thân, nói không ra lời.

Hình Ý đẩy Vũ Chính đến trước giường, vòng quanh eo của anh, đỡ anh lên giường, nhẹ nhàng cởi giày giúp anh, dùng gối mềm kê lên mắt cá chân của anh để giữ vị trí 90 độ, phòng ngừa bàn chân bị dị dạng, rồi lấy một chiếc khăn ẩm lau chân cho anh. Lúc này mới bắt đầu mát xa cho anh, mát xa những huyết đạo dựa theo trung y, quả nhiên cơ thể Vũ Chính không còn căng cứng như vừa rồi.

Hình Ý thở ra một hơi, lại ngồi xuống đầu giường giúp anh mát xa tay phải, nắm tay phải được cô nhẹ nhàng mát xa nên cũng chậm chậm thả lỏng.

Tay phải của Vũ Chính tuy không còn khả năng hoạt động nhưng vẫn còn cảm giác, được bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt ve, trong lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

Rất cuộc khi giúp anh mát xa toàn thân xong, Hình Ý quỳ bên cạnh giường giúp anh cởi bộ đồ vest ra. Vũ Chính tận dụng cơ hội cô cúi người xuống, nâng tay trái đặt trên gáy cô kéo xuống. Ha ha, gian kế đã thực hiện được, thành công đánh cắp được một nụ hôn trên đôi môi thơm kia.

Hình Ý trừng mắt, ngược lại như đang nghĩ đến thứ gì đó, cúi xuống ghé vào lỗ tai anh, thổi một luồng khí, dịu dàng nói: “Đêm đã khuya, anh cũng mệt rồi, ngày mai chúng ta lại...”

Vũ Chính nhanh chóng nói: “Không mệt, chúng ta tiếp tục.”

“Không được, ngày mai em còn phải đi làm.”

Anh làm ra vẻ một người chồng nhỏ, chịu không nổi bộ dạng này của anh, một bộ dạng vô cùng ngây thơ, giả trụ ăn thịt cợn.

“Ai bảo anh ngồi bốn tiếng trước đàn dương cầm làm gì?” Không nói đến thì thôi, nghĩ đến bộ dạng gắng gượng vừa rồi của anh, lòng cô như dao cắt.

“Đây còn không phải là vì đối lấy một nụ cười của hồng nhan sao!” Vũ Chính uất ức nói, anh bị bắt cóc, ngủ suốt ở bệnh viện, em còn xa cách như vậy. Đùng ra đòn sát thủ như vậy được không?

Hình Ý ngừng động tác giúp anh cởi quần áo, khẽ đẩy anh ra, xoay người muốn rời đi.

Một tiếng kêu đau của Vũ Chính làm cho cô khản trương quay đầu lại, còn chưa kịp mở miệng hỏi: Anh đau ở đâu? Thì anh đã ôm chặt lấy cô, cuồng nhiệt hôn lên môi cô. Cô không thể làm gì được, đẩy anh ra lại sợ anh bị thương. Cuối cùng toàn thân nóng bừng, hai người cùng nhau triển miên, cả căn phòng nồng đậm hương vị *** (ta ko bí nhà, 3 cái dấu sao kia là tác giả để vào đây ^_^)

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Có gì bình tĩnh nói

Gió nhẹ thổi bay tấm rèm cửa, nắng sớm xuyên qua tấm rèm mỏng manh chiếu vào trong phòng.

Hình Ý mơ màng mở hai mắt ra, phát hiện mình đang cuộn tròn trong lòng Vũ Chính, hai tay ôm lấy thắt lưng của anh. Cô nhớ đến màn kịch tình tối qua của hai người, khuôn mặt bỗng đỏ ửng, nhếch miệng mở nụ cười. Vũ Chính của cô là người đàn ông tuyệt nhất, luôn có thể khiến cho người khác đạt đến khoái cảm vô tận.

Vũ Chính cúi đầu, ghé vào bên tai cô nhẹ giọng hỏi: “Đang ngây ngô cười gì thế?”

Hình Ý không nghĩ đến anh tỉnh dậy sớm như vậy, lúc 4h giúp anh xoay người, về mặt anh còn mơ mơ màng màng, mệt đến độ không để ý đến ai.

“Em đang suy nghĩ, Giang Vũ Chính là người đàn ông tuyệt nhất.” Cô cũng ngẩng đầu lên ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói, khuôn mặt tươi tắn.

Vũ Chính vừa hôn lên trán của cô vừa dùng giọng khàn khàn xầu xà nói: “Đó là đương nhiên, em có muốn kiểm chứng lại một lần nữa không?”

Câu hỏi này từ trong miệng anh dị thường kiên định, khiến cho thân thể của Hình Ý vốn còn đang yếu ớt vô lực càng thêm mềm mại.

Hai tay cô đặt lên cổ của anh, hôn một cái thật mạnh trên mặt anh, nhắm mắt lại, hạ quyết tâm nói, “Xuống giường!” rồi ngồi bật dậy.

Cô gái này thể nhưng lại không bị cảm dỗ, Vũ Chính đánh phải ngược ngung nhìn cô, dùng ánh mắt như một con chó nhỏ bị vút bỏ nhìn Hình Ý.

“Không cần giả vờ đáng thương, em còn phải đi làm nữa!” xuống giường, lúc đang chuẩn bị tìm áo ngủ mặc vào thì phát hiện trước ngực và cổ của mình có những vết hồng hồng, Hình Ý khẽ cắn môi. Người này tối hôm qua tiến công mãnh liệt như vậy, buổi sáng lại còn muốn nữa sao? Không có cửa đâu.

Sau khi Hình Ý mặc quần áo vào trước tiên muốn đỡ Vũ Chính ngồi dậy, một tay của cô khoác qua nách anh, một tay ôm lấy vai anh, tay trái của Vũ Chính cũng đồng thời dùng sức.

Khi nhìn thấy vết sẹo thật to do phẫu thuật trước ngực Vũ Chính, Hình Ý lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve thấp giọng hỏi: “Bây giờ còn đau không?” giọng nói tràn đầy vẻ đau lòng.

Vũ Chính sợ cô nhớ đến lại đau khổ tự trách mình nên băng quơ nói: “Đã không còn đau lâu rồi.” Nhìn thấy đáng vẻ suy tư của cô, anh vội vàng chuyển đề tài, “Anh muốn đi toilet.”

Cô kéo lại suy nghĩ của mình, tìm quần áo giúp anh mặc vào, lại đỡ anh ngồi lên xe lăn, giúp anh mang đôi dép lê mềm mại vào chân, rồi đẩy anh vào phòng tắm.

Tuy rằng nửa người dưới của Vũ Chính bị liệt, không có cảm giác, nhưng bởi vì lúc còn hôn mê bệnh viện có những biện pháp trị liệu phù hợp, điều khiển hệ cơ quan tiết niệu, đúng giờ rút nước tiểu ra cho nên cũng không làm mất đi công năng của bàng quang cùng chức năng khống chế nước tiểu. Cuộc sống vẫn bình thường, chỉ cần uống nước đúng giờ, đúng giờ đi toilet là được.

Hình Ý từ bên phải vươn tay đỡ lấy thắt lưng anh, tay trái của Vũ Chính cũng dùng sức chống đỡ lấy thành bồn cầu và giá đỡ để giữ thăng bằng cho cơ thể. Cô lại dùng tay phải nhẹ nhàng mát xa vị trí quanh bàng quang cho anh, giúp anh được thoải mái hơn.

Cho dù là người đàn ông bình thường thì ở giờ khắc này cũng sẽ cảm thấy thất bại, huống chi là người tự tôn, ngạo khí cao ngút trời như Giang Vũ Chính. Anh cúi đầu nói: “Vất vả cho em rồi.”

Hình Ý phát giác ra vẻ mất tự nhiên của anh, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng của anh, cho anh một nụ cười thật tươi như ánh mặt trời, “Anh không biết gần đây khí sắc của em tốt hơn rất nhiều sao? Đó là bởi vì chăm sóc cho anh đó. Có thể chăm sóc cho người mình yêu chính là người hạnh phúc nhất trên đời này.”

Vũ Chính dùng môi chặn lại lời cô đang muốn tiếp tục nói, hai người liền quên đây là chỗ nào.

Hôn Hình Ý đến khi cảm thấy não sắp hết đường khí, tay trái đặt tại phần eo của anh đã không còn sức, anh mới lưu luyến mà buông ra.

Hình Ý há miệng thở, nhìn anh sáng giọng: “Anh còn chưa chịu an phận hả?”

Vũ Chính cười nhìn cô, hàng mi chớp chớp. Anh thật sự cũng là người hạnh phúc nhất, bởi vì có thể được người mình yêu nhất chăm sóc.

Nắng sớm đầu xuân luôn làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái. Vũ Chính đang ngồi bên ô cửa sổ đầy nắng xem báo Wall Street, đôi khi ánh mắt lại lơ đãng nhìn sang Hình Ý ngồi ở đối diện xem tạp chí thời trang.

“Không phải nói hôm nay phải đến công ty sao?” Anh hỏi thật cẩn thận, thật ra thì chuyện công việc trong lúc hai người ở bên nhau không ai nhắc tới, nhưng nó vẫn là một rào cản chắn ngang giữa hai người.

Lúc trước bởi vì Lâm thị trợ giúp Giang thị trong hạng mục hợp tác với JL mà tài chính bị thâm hụt nghiêm trọng, hiện tại tuy rằng quyền hành của Giang thị gần như đã nằm trong tay Vũ Chính, nhưng trong mắt người ngoài thì Vũ Chính không có quan hệ gì với JL thì làm sao có khả năng cứu nguy được? Huống chi trong lòng Vũ Chính thật ra còn có một kế hoạch khác, anh muốn làm cho Lâm thị và Giang thị đều thoát ra khỏi hình thức kinh doanh lạc hậu này, nhưng mà hiện tại xác thực là không biết phải mở miệng thế nào với Hình Ý.

Bởi vì quan tâm đến cô, cho nên anh luôn hy vọng dùng phương cách hoàn mĩ nhất để bảo vệ cô.

Hình Ý cũng cố gắng lảng tránh vấn đề này, “Lát nữa chuyên gia vật lý trị liệu của bệnh viện sẽ đến, em muốn cùng anh làm xong trị liệu, ăn cơm trưa xong rồi mới đi. Huống chi, hôm nay là thứ bảy, anh muốn vợ anh mệt chết hả?” Cô cười nhìn anh.

“Thật ra thì anh...” Vũ Chính muốn giải thích.

“Em tin tưởng anh.” Cô cắt ngang lời nói của anh, thẳng tắp nhìn vào ánh mắt anh, không mang theo một ý nghĩ xấu nào khác. Cô chỉ đơn thuần tin tưởng người đàn ông của mình, không có việc gì đơn giản hơn việc này.

Vũ Chính nắm lấy tay cô, dùng sức nắm. Là một người đàn ông, luôn đứng trên đỉnh vương giả, ước muốn thật ra cũng rất đơn giản, chính là người mình yêu luôn hiểu và ủng hộ mình.

Cô cười cười, đến bên cạnh anh sửa sang lại tấm chăn trên chân nói: “Không nên xem báo nữa, hôm nay trời nắng đẹp như vậy, chúng ta cùng tản bộ đi. Không phải bác sĩ đã nói sao? Phải thường xuyên phơi nắng mới tăng cường khả năng hấp thu...” rồi đi đến phía sau anh, kéo phanh xe lên, vừa nói vừa đẩy anh ra ngoài vườn hoa.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bữa tiệc gia đình

“Con biết rồi.” Trong sảnh lớn chỉ có Hình Ý đang thấp giọng trả lời điện thoại.

“Sức khỏe của Vũ Chính đã khá hơn chưa? Gần đây xảy ra nhiều chuyện như vậy con cũng đừng để mình quá mệt mỏi.” Lâm mẹ đầu dây bên kia dặn dò.

“Con biết ạ.”

“Đúng rồi, nếu sức khỏe của Vũ Chính đã khôi phục tốt rồi, không bằng sắp xếp thời gian mời luôn nhà bên kia cùng đến dùng một bữa cơm đi. Di dưỡng và những người trong nhà rất quan tâm đến tình trạng của Vũ Chính, thậm chí còn muốn tìm dịp nào đó đến thăm nó.” Lâm mẹ cẩn thận nói.

Hình Ý nhũn mày, “Hiện tại anh ấy vẫn không thể quá vất vả, chỉ sợ có quá nhiều người đến anh ấy sẽ mệt mỏi.” Lại là người trong nhà muốn mẹ làm thuyết khách.

“Nói gì vậy hả? Người lớn đến thăm con cháu vốn là thể hiện sự quan tâm, con nói như vậy trước mặt người khác, người ta sẽ nói con không được dạy dỗ, hiểu không?” Lâm mẹ vô cùng coi trọng lễ nghi truyền thống, hơn nữa tuyệt đối giữ gìn lợi ích của gia tộc.

“Con biết rồi, vâng, gần đây bệnh tim của ba có tái phát không? Mẹ hãy nói ba chú ý đến sức khỏe, chuyện của công ty đừng để cho ba bận tâm, cũng đừng để cho những tin tức kia lọt vào tai ba.” Thật sự thì Hình Ý thân thiết với ba mình hơn, ngược lại có chút xa cách với mẹ mình. Hoặc cũng bởi vì sinh ra trong một gia tộc giàu có nên mẹ quá rụt rè, ngược lại cô cảm thấy phải tạo dựng được sự nghiệp cho bản thân mình nên chỉ có ba mới có thể hiểu những tâm sự của mình, cô cũng càng muốn chia sẻ cùng ba mình.

“Ông ấy rất khỏe. Con đừng có đánh trống lảng, mẹ đã hỏi thư kí của con, tuần sau con không có hội nghị hay bận bịu gì. Con hãy bàn bạc với nhà thông gia bên kia, xem xem...”

Hình Ý cắt ngang lời của bà: “Mẹ, chỉ có chúng con đến ăn cơm thôi không được sao, con sợ động đến mẹ chồng cùng người nhà bên kia, báo chí mà biết được lại viết lung tung nữa.”

Lâm mẹ trầm ngâm một lát, suy nghĩ, Vũ Chính cũng không đứng cùng phía với nhà bên kia, hiện tại Giang Vũ Minh lại gây họa, vậy thì trước tiên không nên động đến bên kia, hiểu rõ Vũ Chính nghĩ gì là quan trọng nhất.

“Nếu cảm thấy hai nhà gặp mặt quá phiền toái vậy thì chỉ có nhà chúng ta thôi! Nhưng mà Vũ Chính nhất định phải đến, tất cả mọi người rất quan tâm đến nó. Tối chủ nhật, tại nhà họ Lâm nha.”

“Vâng, con biết rồi.” Hình Ý không thể không đồng ý.

“Cứ như vậy đi.”

“Tạm biệt mẹ.”

Sau khi cúp máy, Hình Ý như bị rút hết sức lực ngồi xuống ghế sofa, cô chưa bao giờ cảm thấy nói chuyện điện thoại với người nhà lại mệt mỏi, phí sức như thế.

Vũ Chính ở trong thư phòng, mắt nhìn về phía khung cửa sổ thủy tinh. Bên ngoài cửa sổ thủy tinh là vườn hoa đang mờ mịt trong cơn mưa cùng phong cảnh phía xa xa. Anh dường như không phải đang ngắm nhìn những hạt mưa ngoài cửa sổ mà phảng phất như đang suy nghĩ gì đó, lại như không hề suy nghĩ gì, chỉ đơn thuần là đang sững sờ.

Bước chân của Hình Ý nhẹ nhàng, đi đến phía sau anh, cúi người, hai tay lướt qua bờ vai anh rồi đi đến trước ngực vòng tay ôm anh, tựa đầu lên vai của anh hỏi: “Nghĩ cái gì mà nhập tâm như vậy?”

“Anh đang nghĩ, mùa xuân mà cũng mưa lớn như mùa hè vậy, không phải nói mưa xuân như tơ sao?”

“Không bằng em gọi nói với mẹ hôm nay chúng ta không sang nữa, thời tiết xấu như vậy.” Mấy ngày nay đều mưa dầm, cô phát hiện buổi tối Vũ Chính ngủ không được ngon, lúc đang ngủ thường xuyên cau mày. Vừa nói cô vừa đặt tay lên vai anh mát xa.

“Anh không có yếu ớt như vậy, mới một cơn mưa đã không thể ra ngoài được nha? Hơn nữa người lớn bên kia cũng đã chờ nửa ngày, sao có thể gọi một cú điện thoại qua từ chối được?” anh đề lại bàn tay nóng bỏng của cô bên vai trái, ý bảo cô không cần căng thẳng.

“Tay sao lại lạnh như vậy hả?” cô vội vàng đi lấy túi chườm nóng ra đặt trên lòng bàn tay anh, khuôn mặt không thể giấu được vẻ lo lắng.

Chiếc Maybach 62s trong làn mưa tiến về nhà họ Lâm, đi vào vườn hoa, vững vàng dừng lại trước hành lang.

Biệt thự của Lâm gia mang kiến trúc châu Âu, trước cửa lớn có vài bậc thang. Hộ lý ngồi ở ghế phụ đã xuống xe trước đẩy xe lăn đến trước cửa lớn, sau đó lại đi đến ghế sau cổng Vũ Chính qua.

Vũ Chính mặc một bộ đồ tây màu đen hiệu H-Huntsman của Anh, cả người toát ra một hơi thở vô cùng trầm ổn, khí chất phi phàm.

Lái xe cũng xuống xe mở cửa cho Hình Ý.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen hiệu Chanel, chiếc váy dạ hội màu đen làm nổi bật làn da trắng như tuyết của cô, xương quai xanh lạnh buốt mang theo một đường cong tuyệt mỹ, tăng thêm một chút gợi cảm cùng hấp dẫn, không hề giảm đi một chút xinh đẹp nào.

Cô đi tới bậc thang đứng bên cạnh Vũ Chính, cẩn thận giúp anh vượt phẳng những nếp nhăn. Lúc nhận lấy chiếc chăn lông định đắp lên chân cho Vũ Chính, anh dùng tay ngăn lại, nhàn nhạt nói: “Trong phòng có hệ thống lò sưởi.”

Hình Ý dừng lại một chút, muốn nói gì nhưng cuối cùng lại không nói ra mà chỉ giúp anh đi vào trong sảnh lớn.

Thật ra thì Hình Ý muốn nói: “Trong nhà đã mở hệ thống sưởi hơi, ngón tay anh không phải vẫn lạnh buốt như vậy sao.” Nhưng mà cô hiểu rõ anh, hiểu rõ tính cách của Vũ Chính.

Trong sảnh lớn, tiếng Lâm mẹ và chị gái cô Phương Nghi trò chuyện với nhau rất vui vẻ, trong góc sảnh lớn đều là người nhà họ Lâm và nhà họ Phương, cả trai lẫn gái đều ăn mặc đẹp đẽ, vô cùng náo nhiệt.

Nghe thấy quản gia nói bọn họ đã đến, mỗi người đều mang theo một ánh mắt khác nhau nhìn về hướng vợ chồng Giang Vũ Chính đang đi tới.

Trong những ánh mắt này, có ngạc nhiên, có khinh miệt, hơn nữa còn có dò xét. Dò xét xem vị con rể của nhà họ Lâm này rốt cuộc có năng lực giúp cho Lâm thị vượt qua nguy cơ này hay không.

“Mẹ, trở về lâu như vậy mới về đây thăm mọi người, là con không đúng.” Vũ Chính mở miệng trước.

“Cái đứa nhỏ này, nhìn xem, sao lại gầy như vậy. Sức khỏe là quan trọng nhất nha!” Lâm mẹ nắm tay Vũ Chính thương tiếc nói.

Sau khi bắt chuyện từng người xong, Hình Ý giúp Vũ Chính đi vào thư phòng của ba.

Thật ra thì trong sảnh lớn mọi người còn muốn nói thêm vài câu với Vũ Chính, nhưng mà vẫn chưa nói đến đề tài chính thì vị con rể của nhà họ Lâm này lại nói đã lâu không trò chuyện với ba rồi, nhất định phải đi hỏi thăm ba vợ trước.

Trước khi tiến vào thang máy đi đến thư phòng lầu hai, Hình Ý hỏi Vũ Chính: “Rất phiền, phải không? Em đã sớm cảm thấy không hợp ý rồi, ứng phó với bọn họ còn mệt mỏi hơn cả đi làm.”

Vũ Chính cười cười, “Có thể nói là, thật ra thì em cũng có điểm giống như bọn họ.” Đều muốn biết anh sẽ thu dọn tàn cuộc như thế nào.

Cô thấp giọng đề nghị ngay cả mình còn không thể nghe thấy tiếng mình nói: “Em đã nói sẽ luôn tin tưởng anh mà.”

Không nghĩ tới anh cũng nghe được, cũng thấp giọng thì thầm: “Anh biết mà.”

“Ba, chúng con về thăm ba đây!” Hình Ý vừa đến hành lang đã gây náo động thư phòng, cô ở trước mặt ba mình lại càng giống như một đứa trẻ.

Cửa thư phòng không có khóa, nhưng cô vẫn muốn gõ cửa.

“Vào đi!”

Gia phả mấy đời của nhà họ Lâm đều được Lâm Đạt Bình cất giữ trong thư phòng. Thư phòng được thiết kế kiểu cổ điển nhưng cũng không cứng nhắc, rất có hơi hướng của kiến trúc châu Âu cổ.

“Nhóc con, có chồng rồi thì quên luôn cả cha mẹ ruột hả.” Lâm Đạt Bình ngồi trên bàn ngẩng đầu lên nhìn Hinh Ý, giọng điệu ngược lại không nghe ra vẻ trách móc nào.

Hinh Ý vốn định vừa vào cửa sẽ chạy đến hôn ba ba một cái thật kêu nay chỉ đứng sau Vũ Chính, thè lưỡi.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, con thật giỏi, lại che giấu lừa gạt không cho người trong nhà biết. Con có biết mọi người trong nhà sẽ lo lắng, sốt ruột không. Con đã lớn rồi, cư xử sao lại không biết chừng mực thế hả?” càng nói giọng điệu của ông càng nghiêm khắc. Tuy Lâm Đạt Bình cũng là thương nhân, nhưng dùng đạo lý dạy dỗ người khác, tựa như một thầy giáo già, lời dạy dỗ làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Hinh Ý cũng biết chuyện này mình cùng với mẹ giấu ba ba là không đúng, chỉ yên lặng nghe mắng.

Vũ Chính lại nói giúp cho cô, “Ba, chuyện này con cũng có chỗ sai, Hinh Ý chỉ không muốn cho mọi người lo lắng mà thôi.”

Lâm Đạt Bình liếc mắt nhìn Vũ Chính ngồi trên xe lăn, “Đúng, con cũng sai rồi. Con sai ở chỗ tất cả trọng trách của vợ mình đều áp lên người mình, dung túng nó hết lần này đến lần khác giấu diếm sự thật.”

Tốt quá, hiện tại thì ngay cả anh con rể cũng gia nhập đội ngũ bị mắng.

Thật ra thì Vũ Chính rất tôn kính ba vợ đại nhân của mình, cho nên lúc bị mắng cũng chỉ cúi đầu không lên tiếng.

Rốt cuộc đợi đến khi ông cả nhà họ Lâm mắng xong, lúc này Lâm mẹ cũng lên thư phòng, gọi Hinh Ý xuống lầu tâm sự cùng mọi người.

Lúc đi vào Hinh Ý cũng đã bị tam cô lục bà dọa sợ, cũng chẳng muốn xuống dưới tán sóc với bọn họ.

“Không đi, con muốn ở lại nói chuyện phiếm với ba.”

“Đi đi, nhóc con. Vũ Chính ở lại đây đánh cờ với ba.” Thấy vẻ mặt không tình nguyện của cô thì lại nói thêm một câu: “Thế nào, sợ ba ăn thịt mất chồng của con hả?”

Hinh Ý vốn đi đến làm nũng với ba ba, chỉ là vừa rồi mới bị mắng nên cũng không dám làm càn, chỉ theo mẹ xuống lầu, trước khi đi còn cúi người không biết nói gì với Vũ Chính.

Bên ngoài mưa vẫn chưa ngừng, từng hạt mưa tí tách rơi, giống như muốn phủ mờ tất cả vạn vật.

Mà hai người đàn ông ở trong thư phòng chỉ tập trung vào bàn cờ vua.

Quân cờ đen cùng quân cờ trắng đang tung hoành trên bàn cờ, sắc mặt Lâm ba mới đầu lạnh nhạt đang chậm rãi trở nên ngưng trọng.

Mà Vũ Chính vẫn không hề lộ ra tâm tình gì, khóe miệng chỉ ngẫu nhiên nhếch lên một nụ cười lơ đãng.

Cuối cùng quân cờ trắng của Vũ Chính thành công đoạt được quân cờ vương của Lâm ba, thắng lợi của Vũ Chính chấm dứt cuộc chiến gần hai tiếng đồng hồ.

“Tên nhóc này thật đúng là chẳng biết kính lão, lúc Hinh Ý còn chưa gả đi thì còn đuổi theo mà nịnh ba. Giờ thì tốt rồi, sau khi cưới con gái nhà ba xong thì không còn kiêng nể gì nữa, ngay cả ba vợ cũng không đề vào mắt.”

Lâm Đạt Bình tuy ngoài miệng nghiêm khắc, nhưng vẻ mặt lại tươi cười, nhìn không ra một chút không vui vẻ nào khi bị thua. Thật sự thì ông rất bội phục kĩ thuật đánh cờ của Vũ Chính, từ lần đầu tiên Hinh Ý dẫn về nhà thì hai người bọn họ đã bắt đầu phân định thắng thua, ông biết mình không phải là đối thủ của người trẻ tuổi này.

Vũ Chính cũng chỉ cười cười: “Giữa trận con đã bỏ qua một cơ hội trực tiếp giành chiến thắng, mà ba trong lúc tàn cuộc lại có cơ hội phòng thủ nhưng lại tính sai bị con ăn mất một quân lính, từ lúc đó con mới bắt đầu giành lợi thế.” Anh cũng không có ý định khiêm tốn.

“Người trẻ tuổi, có chí lớn là tốt, nhưng cũng phải cân nhắc được mất. Nhưng mà ba tin tưởng con đã sớm bày binh bố trận tốt, hiện tại thế giới là của các con, chúng ta đã già rồi cũng không muốn chen chân vào nữa, nhưng mà cũng đừng quá hiếu chiến, hăng quá hóa dở đấy.” Lâm Đạt Bình sâu sắc nói rồi thở dài.

Về mặt của Vũ Chính cũng rất khiêm tốn mà nghe dạy dỗ, vô cùng khiêm nhường cung kính.

“Ba, Vũ Chính, tất cả mọi người đang chờ dưới lầu.” Sau khi gõ cửa, cô trực tiếp đi đến trước mặt bọn họ. Nhìn thấy vẻ mặt của hai người đều nghiêm túc, trong lòng trầm xuống, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài.

Nhìn thấy bộ dạng có vẻ suy tư của bọn họ, cô lại cười nói với Lâm Đạt Bình: “Ba, ba nhất định là đói bụng rồi, bữa cơm hôm nay là do mẹ tự tay xuống bếp nấu đấy.”

Sau khi cô xoay đầu nhỏ giọng nói với Vũ Chính: “Anh cũng mệt rồi phải không?”

Hai người đều nhìn vào mắt đối phương, dịu dàng đến chảy nước.

“Aizz, nói một tràng thì ra là đau lòng cho chồng mình. Đúng là con gái gả đi rồi thì như bát nước đã hắt đi nha, ngay cả ba mình cũng quên luôn nha.” Lâm Đạt Bình chưa xót nói.

“Chưa quên, con vĩnh viễn là con gái nhà họ Lâm.” Cô thấp giọng, vô cùng nghiêm túc nói.

Hai người đàn ông kia đều đưa ánh mắt đầy ân ý nhìn cô.

Bữa tiệc tối thật ra thì vẫn giống như trước đây, cũng chỉ nhằm chán mà ứng phó với bà con thân thích. Đây lại càng giống như một buổi họp báo đưa tin của chính phủ, các vấn đề đều xoay quanh chuyện tại sao lại gặp tai nạn ngoài ý muốn ở Pháp? Sức khỏe hiện giờ đã khôi phục lại chưa? Một lần nữa dẫn đến chủ đề Giang thị có bị gặp trở ngại gì không? Có ý kiến gì về việc giải quyết vấn đề tài chính của hạng mục hợp tác của Giang thị và Lâm thị cùng tập đoàn JL không?

Hình Ý nhìn thấy Vũ Chính trả lời mấy người kia giờ đang lộ ra một chút mệt mỏi, tuy lo lắng cho sức khỏe của anh, nhưng mà cũng không lên tiếng nói giúp. Cô là vợ của Vũ Chính, nhưng đồng thời cũng là con gái nhà họ Lâm, cô không thể chỉ quan tâm đến một mình anh.

Cuối cùng lúc đẩy anh ra khỏi phòng khách lớn của nhà họ Lâm, nhìn thấy anh dường như đã ngồi không vững nữa, lòng cô không thể nhìn được mà đau đốn.

Sau khi lên xe, lúc giúp anh đắp tấm chăn lông lên, anh nhắm mắt lại như đang ngủ. Hình Ý ngồi sau làm chỗ dựa cho anh, để cho đầu anh tựa lên vai mình, tay ôm eo của anh, nhẹ nhàng mát xa.

Hai người nằm trên giường, thật chẳng còn muốn làm gì nữa, mệt mỏi ôm lấy đối phương, cảm nhận nhiệt độ truyền đến từ thân thể của đối phương.

Chẳng qua chỉ là một bữa tiệc gia đình bình thường lại làm cho Hình Ý cảm thấy như kiệt sức, trong lòng có cảm giác khó chịu không nói nên lời, bốc lên đến tận ngực.

Vũ Chính cúi đầu nhìn Hình Ý lười biếng rúc vào trong lồng ngực của mình, hôn khẽ lên đỉnh đầu cô.

Hình Ý cười nhẹ nhàng bám vào cánh tay Vũ Chính, trêu ghẹo hỏi: “Nói, vừa rồi lúc đánh cờ với ba trong thư phòng đã nói những chuyện gì? Hôm nay những lời nói chưa xót của ba muốn trêu ghẹo em.”

“Ba nói anh không cần quá lương thiện, để cho không bị em bắt nạt.” Anh cũng xấu xa trả lời.

“Anh mà lương thiện thì trên đời này không còn ai ác nữa rồi. Anh mà bị bắt nạt thì trên đời này không còn ai bị áp bức nữa rồi.” Tay cô hơi dùng lực捏 anh.

“A~~~~” anh bị đau la lên, “Đây không phải là đang bắt nạt anh sao?”

“Em đang bắt nạt anh đó, ai bảo hôm nay anh để em ở lại đại sảnh một mình?” Hình Ý muốn điên đầu vì những người cô đi kia của cô, trò chuyện được vài câu thì đã đi vào “chủ đề chính”. Ai nấy đều khách sáo nói chuyện.

“Anh biết em mệt mỏi, anh thành tâm nhận sai được chưa? Vợ à, anh sai rồi, em phạt anh đi. Nhanh lên, anh đợi không được nữa.”

“Anh đừng có mà lộn xộn, ngủ đi...tay không được sờ lung tung...dám cử động nữa em sẽ sang phòng khách ngủ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thử

Trong thư phòng của biệt thự nhà họ Giang.

Ánh mắt của Giang Vũ Tuyên, chị hai của Giang Vũ Minh không chút cảm xúc nhìn Lâm Đạt Quảng, sắc mặt âm hiểm gần như chảy nước.

“Qua vài ngày nữa Vũ Chính sẽ ra tay, hiện tại ông ở trong Lâm thị còn nắm chắc được bao nhiêu phần?”

“Trong hạng mục với JL lần trước Lâm thị cũng chịu thiệt hại rất lớn, hiện tại có người đang điên cuồng thừa dịp này mà thu mua một số cổ phần khá lớn của Lâm thị, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra nữa. Hiện tại trong tay tôi nắm giữ cũng không bao nhiêu.” Lâm Đạt Quảng thấp giọng chán nản nói.

Thật sự ông ta cũng không biết đang xảy ra chuyện gì, dường như có người đang đứng phía sau chỉ đạo tất cả.

Giang Vũ Tuyên cau mày, gần đây Giang thị cũng không hề bình yên, bởi vì trong hạng mục với JL đi khắp nơi gom góp tài chính, hiện tại đang thiếu một khoản nợ lớn, điểm chết người nhất là tên Giang Vũ Chính kia đã trở lại.

Nhắc tới Vũ Chính cô lại nhận không thể giết chết nó. Đứa em trai bảo bối của cô cũng bởi vì nó mà phải lưu lạc ở nước ngoài. Cô đã sớm nhắc nhở Vũ Minh là Vũ Chính không phải một ngọn đèn đã cạn dầu, không ngờ nó lại không kiên nhẫn như vậy, giờ thì... cô tuyệt đối không thể để cho mình thua trên tay nó.

“Ông tiếp tục trở về giám sát Lâm thị, tôi không tin nó ngay cả gia nghiệp của nhà vợ mình cũng muốn nuốt.” Giang Vũ Tuyên biết rõ Giang Vũ Chính yêu Hình Ý như yêu mạng, lúc trước khi nó dám chống lại lời của ông nội trong lúc bệnh tình nguy kịch đã dặn dò, tình nguyện từ bỏ 30% cổ phần của công ty cũng không đành hôn với tiểu thư nhà họ Phương thì cô đã nhìn ra.

Nhưng mà cô cũng không nhìn ra được đến tột cùng Giang Vũ Chính muốn làm gì, nó muốn nắm bắt Lâm thị với mục đích gì? Theo lý mà nói, là con rể của nhà họ Lâm, nếu nó muốn gia nhập vào Lâm thị thì cũng có thể có một vị trí nhất định, vì sao phải đi nước cờ hiểm này chứ? Một ý niệm không tốt chợt lóe lên trong đầu cô, chẳng lẽ nó...

Vũ Chính ngồi trong văn phòng tổng tài tòa nhà Giang thị, nhìn những hạng mục của công ty bị Vũ Minh làm cho rối tung lên, hàng mi nhẹ khép lại, môi hơi nhếch lên.

Các giám đốc bộ phận tài vụ cùng bộ phận kinh doanh đều rất phẫn nộ, không lên tiếng.

Thật ra thì cũng không thể trách bọn họ, ông chủ yêu cầu làm, sao bọn họ có thể không nghe theo? Huống chi khi đó Giang Vũ Minh lại nắm quyền cao nhất.

Sau khi Vũ Chính xem hết những văn kiện cùng báo cáo, nhấn nút gọi Kelvin vào.

“Thông báo cho bộ phận nhân sự, bộ phận tài vụ do Ngô Trạch tiếp nhận, bộ phận kinh doanh để cho Phạm Kính tiếp nhận. Về phần hai vị này...”

Anh nhìn hai người kia cũng đang yên lặng nhìn anh: “Thì đều đưa đến bộ phận nhân sự.”

Lúc đầu giám đốc La bộ phận tài vụ không phục: “Giang Vũ Chính, lúc ba của tôi thay Giang thị giành thiên hạ không biết anh còn đang ở đâu đấy. Hiện tại anh dám một cước đá văng tôi sao? Tôi cũng không tin...”

Không đợi ông ta nói xong, Vũ Chính dựa lưng vào chiếc ghế bên bàn làm việc, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, khuôn mặt hiện lên một chút mệt mỏi.

Bảo vệ hiểu ý lập tức kéo ông ta ra ngoài.

Trợ lý tổng giám đốc Kelvin lo lắng nhìn anh, “Giang tiên sinh, muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Trên danh nghĩa anh là trợ lý tổng giám đốc, nhưng trên thực tế lại là người Vũ Chính tin tưởng nhất, anh được Vũ Chính mang về từ Mỹ, là một trong số ít những người biết Vũ Chính là ông chủ của JL, từ khi du học trở về đi theo Vũ Chính vẫn luôn ở bên cạnh anh. Cho nên trước mặt mọi người vẫn giả vờ gọi anh là Giang tiên sinh.

Vũ Chính chỉ hơi cau mày, không trả lời anh. Con đầu đầu chết tiệt đánh úp lại từng con, cộng với việc ngày hôm nay đã ngồi trong một tư thế liên tục bốn tiếng đồng hồ, toàn thân đều vô cùng khó chịu.

Kelvin biết sau khi anh bị tai nạn rất dễ bị mệt, lập tức đỡ anh lên xe lăn đẩy vào phòng nghỉ ngay trong văn phòng.

Sau khi Vũ Chính trở về phòng nghỉ của anh được thiết kế lại, còn có một toilet thiết kế dành riêng cho anh.

Đang lúc Kelvin giúp anh đắp lại tấm chăn rồi kéo màn lại thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Vũ Chính cau mày, trên vầng trán tái nhợt đã lấm tấm một tầng mồ hôi, như là không nghe thấy điện thoại đang vang lên.

Kelvin đành phải nhận điện thoại.

“Lý tiên sinh.” Anh cẩn thận đi đến phía bên trái Vũ Chính nói với anh.

Vũ Chính biết Lý tiên sinh chính là chỉ Lý Tử Ngôn, cũng không muốn cậu ta phải lo lắng nên mở mắt ra cầm lấy điện thoại.

Cả cuộc điện thoại anh chỉ nói “Ừ”, “Tuần sau tôi trở về.”

Bên kia Lý Tử Ngôn nghe thấy giọng nói yếu ớt của anh cũng vô cùng lo lắng, chỉ muốn khuyên anh cứ để mọi chuyện từ từ rồi trở về xử lý cũng không muộn, không nghĩ tới anh đã trực tiếp cúp điện thoại.

Vũ Chính nằm trên giường, con đầu đầu cũng gần hết, toàn thân đầm mồ hôi ngược lại càng làm anh thêm tỉnh táo, chỉ nhắm mắt lại nhưng không ngủ.

Chuyện này phải nhanh chóng giải quyết cho thật tốt, kéo dài càng lâu, đối với Giang thị cùng Lâm thị mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Văn phòng tòa nhà Lâm thị.

Hình Ý vẫn bận rộn như bình thường, bởi vì tồn thất nặng nề trong hạng mục hợp tác với JL, cả công ty đều rất tung lên, hơn nữa đáng sợ nhất chính là có người bên ngoài đã thu mua cổ phần của công ty, bên trong các cổ đông đều rục rịch, tình thế giống như đang dần dần thoát ra khỏi tầm khống chế của cô.

Giọng nói của thư kí vang lên từ đường dây nội bộ, “Lâm tổng, Phương Đồng nói muốn gặp cô.”

“Mời đi ấy vào!” aizz, lại thêm một tam cô lục bà rồi. Chỉ là bình thường cô rất ít lui tới với Phương Đồng, sao đột nhiên lại tới đây?

“Hình Ý à, đi đi thử lễ phục cùng với Khử Hằng và Quảng Trường mới thuận đường ghé qua đây thăm cháu một chút. Đạo này cháu và Vũ Chính có khỏe không?” Phương Đồng chậm rãi mở miệng, khóe miệng hơi nhếch lên.

Phụ nữ nhà họ Phương đều có đặc điểm như vậy, nói chuyện thường có thói quen nhìn từ trên xuống dưới, kể cả mẹ của mình. Tuy những năm gần đây thể lực của nhà họ Phương rõ ràng đang suy sụp trên thương trường, nhưng bởi vì bám theo Lâm thị cho nên người hay gia cảnh vẫn có thể duy trì như trước.

Hình Ý cũng khách sáo trả lời: “Dì sao phải chạy tới đây vậy? Cứ bảo cháu xuống quán cà phê bên dưới là được rồi?”

Cô nhìn thấy khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của Phương Đồng thì trong lòng dâng lên một cảm giác chán ghét, đột nhiên muốn nhanh chóng về nhà. Nhớ tới lúc sáng Vũ Chính lại ngủ nướng như trẻ con, cô nhìn ly trà trước mặt bốc khói, vẻ mặt cũng giãn ra.

Thật ra thì bình thường Vũ Chính đều thức dậy trước cô, hơn nữa vô cùng đúng giờ, cho tới bây giờ cũng chưa từng ngủ nướng. Nhưng mà sáng hôm nay lần đầu tiên anh lại không muốn xuống giường, cô sợ anh mệt mỏi nên muốn bảo trợ lý của anh hủy bỏ lịch trình hôm nay.

Anh dường như đoán được cô sẽ để anh không đi làm nên háng giọng hỏi: “Sao em không gọi anh dậy? Đến muộn rồi.”

Cô biết rõ cho tới bây giờ anh đều yêu cầu rất cao đối với nhân viên cũng như với mình, nhưng mà thời gian chuẩn bị của anh trước khi ra ngoài nhiều hơn người khác gấp vài lần, mỗi lần Hình Ý đều rất đau lòng, nhìn thấy anh đi giải quyết gọn gàng từng việc mà đối với người khác được xem là “impossible mission”. (nhiệm vụ bất khả thi)

“Dì nói này Hình Ý, gần đây con có nghe thấy tin đồn gì không?” Phương Đồng thử hỏi.

Cô kéo suy nghĩ của mình trở lại: “Tin đồn gì?”

“Nghe nói bên ngoài có người thừa dịp thu mua cổ phần của Lâm thị hả? Còn nữa, cổ phần của Giang thị hình như cũng bị một thế lực nào đó thâm tóm. Có phải có người đang muốn chơi hai nhà Giang Lâm chúng ta không?”

“Dì nghe những lời đồn bên ngoài làm gì? Với tư cách là người đứng đầu Lâm thị cháu biết những lời đồn bên ngoài chỉ là mặt trái, cơ cấu hoạt động của Lâm thị vẫn rất bình thường.” Cô hơi giật mình, tại sao là hỏi chuyện này?

Hình Ý lại cười cười hỏi: “Chẳng lẽ dì không tin tưởng cháu?”

Phương Đồng xấu hổ họ khan: “Sao lại thế được? À, đúng rồi, gần đây sức khỏe của Vũ Chính đã khá hơn chút nào chưa? Lần trước trong bữa tiệc nhìn thấy nó, hình như sắc mặt không được tốt lắm.” Bà thức thời nhanh chóng chuyển đề tài.

“Nhờ phúc mọi người quan tâm, gần đây cũng không tệ lắm.”

Thật ra thì cô rất muốn nói, không có mọi người “quan tâm” có lẽ sẽ nhanh khỏe hơn. Thời gian trước lúc nghe nói anh một lần nữa trở lại Giang thị, biết rõ anh cần nghỉ ngơi mà vẫn cứ kéo đến nhà “thăm nom”.

Lúc Hình Ý về đến nhà đã là hơn bảy giờ tối, hôm nay bởi vì hủy bỏ một hội nghị buổi chiều cho nên cô về nhà sớm hơn bình thường.

Nhưng mà dù có về nhà theo thời gian bình thường thì Vũ Chính cũng về trễ hơn mình. Trước kia bởi vì Giang Vũ Minh nhúng tay vào Giang thị, rất nhiều thứ bị làm cho rối tung, hiện tại Vũ Chính cảm lái một lần nữa, tất nhiên sẽ không để cho Giang thị tiếp tục xuống dốc, cho nên khoảng thời gian này vô cùng bận rộn.

Hình Ý cho dù có lo lắng cho sức khỏe của anh cũng không làm gì được, dù sao việc Vũ Chính đã quyết thì trên thế giới này cũng không có ai có thể thay đổi được.

Nhưng mà lúc Hình Ý lái xe vào gara cảm thấy rất khó hiểu, hôm nay lái xe đã đưa anh ra ngoài xe nhưng giờ xe vẫn còn đậu trong gara.

Hình Ý đi vào trong vườn hoa, xa xa nhìn lên thư phòng, trong thư phòng không có ánh đèn, mà phòng ngủ lại có ánh đèn nhàn nhạt xuyên qua bức màn.

Cô cảm thấy rất khó hiểu, từ sau khi anh trở về từ Mỹ, anh dường như mỗi lúc trời tối đều ở trong thư phòng đến gần mười một giờ mới trở về phòng ngủ.

Bởi vì lo lắng nên bước chân cũng nhanh hơn.

Đẩy mạnh cửa bước vào, quần gia vội vàng chạy tới.

“Vũ Chính về rồi sao? Đang ở trong phòng ngủ sao?” Cô nóng lòng hỏi thăm.

Quần gia tuy cũng lo lắng nhưng lại không nóng vội, “Chiều nay thiếu gia đã trở về, lúc về sắc mặt không được tốt lắm, sau khi xuống xe thì trợ lý Thẩm đã công thẳng vào phòng. Trợ lý Thẩm nói có thể thiếu gia quá mệt mỏi nên bị đau đầu, còn nói thiếu gia dạo không cần phải gọi bác sĩ. Vừa rồi thiếu gia nhận một cuộc điện thoại nên đã bảo trợ lý Thẩm về công ty lấy văn kiện.”

Hình Ý cau mày, bước nhanh lên cầu thang xoắn ốc. Bình thường khi được người khác công xuống xe Vũ Chính đều cảm thấy không được thoải mái, hôm nay lại chịu để người khác trực tiếp công lên phòng ngủ, cô càng nghĩ càng lo lắng.

Trong phòng chỉ có chiếc đèn âm tường le lói, sau khi Hình Ý đẩy cửa phòng ra, giẫm lên tấm thảm mềm mại đến bên cạnh giường.

Chỉ thấy Vũ Chính đang lẳng lặng nằm trên giường, tuy đang ngủ nhưng vẫn cau mày. Dù chỉ có ngọn đèn âm tường nhưng vẫn có thể nhìn ra khuôn mặt trắng bệch của anh.

Hình Ý nhẹ nhàng ngồi bên mép giường, lấy tay khẽ vén những sợi tóc rơi trên trán anh sang một bên, ngón tay cảm thấy ươn ướt, thì ra là mồ hôi.

Đau lòng vô cùng, cô chỉ có thể cúi đầu đặt những nụ hôn nhỏ vun trên mặt anh, giống như chuồn chuồn lướt nước, sợ đánh thức anh.

Nhưng anh lại hơi giật giật, chậm rãi mở mắt ra, nhìn thấy cô thì khóe miệng yếu ớt hiện lên một nụ cười.

Đôi mắt Hình Ý rung rung, nhẹ nhàng cười với anh, nắm tay của anh nói: “Đánh thức anh rồi sao?”

“Không có, anh mơ một giấc mơ, trong mơ có em và anh, còn có một công chúa đến hôn chúng ta, cho nên anh không thể chờ đợi được nữa mà tỉnh lại.”

“Chỉ biết ba hoa! Đầu còn đau không? Có muốn em gọi bác sĩ đến ngay bây giờ không?”

“Cũng không phải bệnh gì nặng, cũng lắm chỉ là một chút thôi, nghỉ ngơi một lát là được rồi.”

“Nếu không thì sắp xếp thời gian đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe đi, lần trước không phải bác sĩ Dương đã nói anh phải trở lại bệnh viện...”

“Anh đói bụng, anh còn chưa ăn cơm trưa nữa.” Người này am hiểu nhất chính là đánh trống lảng.

Nhưng là lần này lại làm cho Hình Ý tức giận, “Vi sao còn chưa ăn cơm trưa, Kelvin làm gì hả? Anh ta...” cô hơi kích động.

“Anh đói bụng.” Lại khoác lên mình cái ánh mắt đáng thương, đây quả thật là đòn sát thủ.

“Được rồi, để em gọi quần gia mang đồ ăn lên.” Hình Ý dỗ dành anh.

“Anh muốn ăn mì Ý hải sản do em nấu.” Người này am hiểu nhất chính là một tác lại tiến thêm một bước.

Hình Ý nhìn thấy sắc mặt yếu ớt tái nhợt của anh, không thể tưởng tượng được anh còn nhớ đến món mì Ý hải sản.

Đó là món mà lúc còn bên Mĩ cô đã đọc sách và nấu cho anh ăn trong nhà trọ. Bọn họ học đại học ở hai thành phố khác nhau, Noel năm đó, anh một mình lái ô tô vượt hơn 1000 km đến gặp cô.

Boston tuyết trắng bồng bênh, cô từ trên cửa sổ nhà trọ nhìn xuống, Vũ Chính mặc áo khoác màu đen đứng tựa vào xe, thở ra khói trắng phất tay với cô.

Giờ khắc ấy, những giọt nước mắt nóng hổi lưng tròng.

Trong căn hộ không có gì cả, chỉ còn một chút súp hải sản còn lại của buổi trưa, cô lấy nó làm cho anh món mì Ý hải sản.

Thật ra thì Vũ Chính cũng không nghĩ tới một Lâm Hình Ý được nuông chiều từ bé lại biết nấu ăn, vừa ăn vừa khen ngợi cô đang.

Thật ra thì cô cũng muốn nói cho anh biết, cô chỉ biết làm món này.

Nhưng lại không ngờ rằng anh đột nhiên nói: “Từ nay về sau, không cho em nấu cho những người khác ăn, chỉ được nấu cho anh ăn.”

Cô không biết, thì ra anh trong mắt người khác luôn khách sáo giữ lễ lại có thể báo đạo như vậy.

Trong nháy mắt đã nhiều năm như vậy, không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ rõ.

“Được, em đi nấu.” Hình Ý lấy lại tinh thần, đã nhiều năm như vậy không xuống bếp rồi sao.

Nhưng mà Giang Vũ Chính, anh là kẻ bại hoại nhất trên thế giới.

Lúc Hình Ý làm xong món mì Ý hải sản mang tới trước mặt anh, đút cho anh hai miếng anh lại nói no rồi, không thèm nể tình chút nào.

Vốn muốn bắt anh phải ăn nhiều một chút, nhưng nghĩ kĩ lại, bởi vì anh đã làm phẫu thuật dạ dày cho nên mỗi bữa ăn không được bao nhiêu, thì thôi vậy.

Khi cô muốn đi ra ngoài thì Vũ Chính gọi cô lại.

Mặt Hình Ý đầy vẻ nghi hoặc nhìn anh, anh lẳng lặng nói: “Tuần sau anh muốn sang Mỹ.”

Hình Ý cũng yên lặng không nói gì.

“Không được.” Cô đột nhiên nói.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lễ vật

Hình Ý nhìn thật sâu vào mắt anh rồi xoay người rồi bước ra khỏi phòng, không để cho anh có một cơ hội phản bác nào.

Cô có thể mặc kệ công việc của anh, mặc kệ chuyện làm ăn của anh ở bên ngoài thế nào, nhưng mà cô không có cách nào mặc kệ sức khỏe của anh.

Từ một tháng nay khi anh trở lại Giang thị, mỗi ngày đều bận đến tối mịt tối mui. Vậy nên sức khỏe sau khi trở về được chăm sóc cẩn thận đã bắt đầu khỏi sắc nay lại lóe lên báo động đỏ. Ngày hôm nay đau đầu như vậy cũng không phải lần đầu tiên, cô còn cố ý tìm bác sĩ cổ vấn, bác sĩ nói có thể là đi chứng sau lần nào bị tổn thương, phải đưa anh đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện một lần nữa.

Hết lần này tới lần khác Vũ Chính đều nói đó là chuyện nhỏ, ai mà không bị đau đầu, gần đây hơi mệt mỏi mà thôi.

Cô cũng không còn cách nào nữa, chuyện Vũ Chính đã quyết thì không mấy người có thể khuyên anh, kể cả Lâm Hình Ý.

Ngon đèn hành lang chiếu vào sàn nhà bằng gỗ tẻch, Hình Ý chỉ lo nghĩ đến chuyện của mình, thiếu chút nữa đã làm rơi bình hoa cổ.

Có người kịp thời bắt lấy bình hoa, Hình Ý ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là trợ lí của Vũ Chính, Kelvin.

“Bà Giang.” Kelvin vô cùng lễ phép gật đầu chào hỏi cô.

Hình Ý cũng gật đầu chào anh ta, mắt nhìn văn kiện trên tay anh ta, trong lòng dâng lên một chút lo lắng.

“Dạo này công ty rất nhiều việc sao? Đừng để cho anh ấy quá mệt mỏi.”

Kelvin cũng hiểu được nỗi lo lắng của cô, nhưng anh chỉ là trợ lí, có rất nhiều chuyện không có khả năng làm trái ý ông chủ.

“Tôi sẽ chú ý.” Anh chỉ trả lời như vậy.

Ánh mắt của Hình Ý một lần nữa đảo qua tập văn kiện trên tay anh: “Anh ấy vừa mới ngủ, có việc gì ngày mai hãy bàn tiếp đi, văn kiện này cứ để tôi đưa cho anh ấy là được rồi.”

Kelvin ngăn cả người, nhưng chỉ trong nháy mắt, nhanh đến độ làm cho người ta khó mà phát hiện được, sau đó vô cùng biết điều mà đưa tập văn kiện cho Hình Ý.

“Vậy làm phiền bà Giang, tôi về trước.” Sau đó liền xoay người đi theo con đường cũ.

Hình Ý vừa nhìn thấy bóng lưng anh biến mất tại hành lang thì cúi người nhìn tập văn kiện trong tay.

Cứ như vậy trong thoáng chốc, cô vô cùng muốn mở tập văn kiện kia ra, có thể tất cả những nghi hoặc của cô có thể tìm được đáp án trong này. Nhưng mà nếu như cô mở văn kiện này ra, vậy thì câu “em tin anh” lúc trước đã nói với Vũ Chính sẽ là tổn thương lớn nhất đối với anh.

Cô do dự, nắm càng chặt tập văn kiện trong tay, nhìn bình hoa đã được đặt lại trên tủ. Cuối cùng cô hít một hơi thật sâu, cầm chặt tập văn kiện xoay

người đi vào phòng ngủ.

Tất cả đèn trong phòng ngủ đều được mở lên, những đồ vật trong phòng đều hiện ra rõ mồn một, nhưng mà có nhiều thứ lại mơ hồ như vậy làm cho Hình Ý cảm thấy rất áp lực.

Cô đến gần giường, nhìn Vũ Chính đang nhắm mắt nằm trên giường.

Nhẹ nhàng mà thở ra một hơi, nói: “Vừa rồi gặp Kelvin ngoài hành lang, anh ta đưa cho anh tập văn kiện này.”

“Ừ!” Cô cầm văn kiện đưa cho anh.

Vũ Chính mở to mắt, nhìn tập văn kiện, không cầm lấy, chỉ nói: “Em xem giúp anh đi!”

Hình Ý không ngờ anh lại nói như vậy, nhất thời không có phản ứng, một lúc sau mới thở dài.

“Anh biết em chưa bao giờ hỏi đến chuyện công việc của anh mà, trước kia không, hiện tại cũng không.”

“Cái này có liên quan đến Lâm thị.”

Cô nghe thấy câu nói kia thì sững sờ, có quan hệ với Lâm thị? Anh nguyên ý cho mình biết sao?

Hình Ý chậm rãi mở văn kiện ra, xem nội dung từng từ từng từ một, vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng.

“Anh tính đã hết tất cả các nhân vật kì cựu trong Lâm thị cùng Giang thị ra khỏi hội đồng quản trị sao?” Cô dò hỏi.

“Không chỉ có các nhân vật kì cựu mà còn có những kẻ thân thích theo sao cạp vấy.”

Trên thực tế, anh chính là muốn loại bỏ hoàn toàn hình thức kinh doanh gia tộc của Lâm thị và Giang thị. Cho dù lúc này anh không làm thì Giang thị cùng Lâm thị sớm muộn gì cũng bị đám hoàng thân quốc thích kia phá tan.

Hình Ý ngồi vào mép giường, đôi mắt của hai người nhìn nhau.

“Bọn họ đã ở trong Lâm thị và Giang thị vài chục năm rồi, làm gì có thể dễ dàng đá bỏ đi như vậy được?” thật lâu sau cô mới nói được một câu như vậy.

Cô không phải không hiểu rõ quyết tâm của anh, cô cùng Giang thị cùng Lâm thị có thể thoát khỏi hình thức cổ hữu để vực dậy, nhưng bởi vì như vậy mà Giang thị cùng Lâm thị từ nay sẽ không còn được yên bình.

Vũ Chính duỗi tay trái ôm cô vào trong lòng, Hình Ý cũng vươn tay ôm chặt lấy eo của anh, nhẹ nhàng tựa đầu lên ngực anh, tham lam hưởng thụ mùi hương của anh.

Anh chưa bao giờ dùng nước hoa, nhưng trên người anh lại tỏa ra một mùi hương nhàn nhạt làm say mê lòng người, làm cho người ta cảm thấy an tâm mà trầm mê không thể tự thoát ra được.

“Em chỉ cần tin tưởng anh là được rồi, những chuyện khác không cần để ý làm gì.” Giọng nói của anh trầm thấp mà có chút khàn khàn, lại làm cho người ta an tâm như vậy.

Hình Ý nằm trong lòng ngực anh, rầu rĩ “Ừ” một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên, vịn vai của anh, dụi dụi nhìn vào ánh mắt anh, khuôn mặt tràn đầy vẻ tin tưởng cùng ý nghĩ yêu thương.

“Hứa với em, bất kể chuyện gì có xảy ra cũng phải quan tâm đến sức khỏe của mình trước tiên, không cho phép quá mệt mỏi. Em cũng hứa với anh, em sẽ luôn tin tưởng anh.”

Hai người nhìn nhau cười, tất cả đều như gió thoảng mây trôi.

Tuy Hình Ý rất phản đối việc Vũ Chính muốn sang Mỹ, nhưng mà hình như bên kia thật sự có chuyện gì rất quan trọng, cuối cùng Vũ Chính vẫn theo kế hoạch cũ mà xuất phát.

Hình Ý vẫn lo lắng cho sức khỏe của anh, nhưng nhìn thấy sắc mặt của anh so với mấy ngày trước đã tốt hơn rất nhiều nên cũng không ngăn cản nữa.

“Sang bên kia nhớ chú ý giữ ấm cho cậu chủ, mỗi ngày cách hai tiếng phải nhắc nhở anh ấy nghỉ ngơi một chút, còn nữa mỗi buổi sáng nhớ phải...” ở trong đại sảnh, Hình Ý dặn dò hộ lý không ngớt.

Vũ Chính ngắt lời cô, bảo hộ lý đi ra ngoài.

“Người ta là hộ lý chuyên nghiệp nên cũng biết phải làm thế nào mà.” Anh nhìn cô một chút, thở dài nói.

“Em sợ anh ta không đủ cẩn thận, lo lắng cậu ấm như anh khiến cho người ta khó chiều mà thôi.” Mắt Hình Ý trắng dã không còn chút máu, anh không biết người ta lo lắng cho anh nhiều thế nào đâu. Đêm qua Hình Ý thức trắng đêm không ngủ được.

“Được rồi, anh phải lên máy bay đây.” Anh nhìn nhìn ra ngoài, đến JL ở Mĩ phải lập tức tham dự một hội nghị.

“Đây là máy bay riêng của mình, chậm một chút không được sao.” Cô ngồi trên ghế sofa, không chịu buông tay.

Vũ Chính cũng không chấp nhìn cô một cái, “Bướng bỉnh, anh phải đi làm việc, không phải đi du lịch.” Giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ.

Cô gái này không dễ gì làm nũng, nhưng một khi đã phát tác thì anh tuyệt đối không thể ngăn cản được.

Hộ lý đứng trước cửa lớn vô cùng chuyên nghiệp, ánh mắt chưa từng liếc sang, chỉ lẳng lẳng chờ đợi, dường như hoàn toàn không thấy cảnh hai người đang triển miên lưu luyến chia tay ở bên trong.

“Anh đi đi.” Cuối cùng hôn lên trán anh một cái rồi bảo hộ lý giúp anh ngồi lên xe lăn.

Hôm nay, Hình Ý quay trở về nhà họ Lâm ăn cơm tối với ba mẹ.

“Chăm sóc cho Vũ Chính chắc là mệt chết rồi nhỉ, nhìn xem con gầy đi rồi này, cầm nhon hoắc.” Lâm mẹ đau lòng sờ sờ cằm của con gái mình.

“Có mệt gì đâu mà, gần đây con ăn không ngon thôi.” Cô cũng không biết có chuyện gì xảy ra nữa, từ khi Vũ Chính sang Mĩ thì mình ăn không được ngon lắm, chắc là bởi vì mình quá nhớ anh ấy.

Lúc này, chị Hằng bụng đĩa cá hấp lên nói: “Con nghĩ chắc tiêu thư nhớ thiếu giả quá nên mắc bệnh tương tự đó.”

Hình Ý đang muốn phản bác lời trêu ghẹo của chị Hằng, nhưng mà khi ngửi thấy mùi cá thì cảm thấy rất chán ghét, chạy vội vào toilet.

Thật ra thì cũng không nôn quá nhiều, nhưng mà dạ dày rất khó chịu, bởi vì từ hôm qua chưa ăn thứ gì nên chỉ không ngừng nôn ra nước chua.

Tay Hình Ý bám chặt vào bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch mát lạnh, nôn đến chảy nước mắt, chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chi Hằng cũng chạy vào, vừa vỗ lưng cho cô vừa hỏi: “Có phải ăn trúng thứ gì không? Sao lại nôn nhiều như vậy?”

Hình Ý rửa mặt, nhìn vào gương, cau mày: “Không có, dạo này đều như vậy, dạ dày không được tốt lắm.”

Về mặt chị Hằng đầy ý tứ sâu xa nhìn gương mặt Hình Ý, nụ cười càng lúc càng rộng, nếp nhăn trên khóe mắt càng sâu: “Có phải là có cái kia rồi không?”

Hình Ý cũng ngẩn người, chỉ mờ mờ nhìn vào gương. Dạo này chính mình cũng bận túi bụi ở công ty, hình như đã không để ý vài thứ. Cái kia... “đi cả” hình như đã hai tháng không tới, trước kia cô chưa bao giờ bị như vậy.

“Vẫn chưa biết có phải hay không, trước tiên vẫn chưa vội cho anh ấy biết.” Hình Ý cũng không thể giấu được nụ cười tươi tắn.

Hai tuần sau, Hình Ý nói chuyện điện thoại với Vũ Chính trong thư phòng.

“Dạo này có phải em bị bệnh không? Sao sắc mặt lại kém như vậy?” Vũ Chính ngắm nhìn khuôn mặt của Hình Ý, hơi gầy một chút.

“Làm gì có? Do ánh sáng có vấn đề, hơn nữa em vừa mới tẩy trang.” Tâm trạng Hình Ý rất tốt, nhưng rồi lại nghiêm túc hỏi: “Em vẫn còn chưa hỏi anh đây, có ăn cơm, đi ngủ đúng giờ không?”

“Vợ yêu đại nhân đã dặn dò, anh nào dám không tuân theo?” Ở đầu dây bên kia Vũ Chính cũng rất nghiêm túc trả lời.

“Em nhớ anh, khi nào thì anh trở về thế?” em có tin tốt muốn chia sẻ với anh. Hình Ý không thể chờ đợi được muốn chia sẻ tin vui của bọn họ.

“Giải quyết xong việc bên này anh sẽ về, có lẽ khoảng nửa tháng nữa. Em phải tự chăm sóc cho mình, không bằng trở về nhà họ Lâm thì tốt hơn, người nhà bên kia có thể chăm sóc cho em...” Vũ Chính lo cô ở một mình không quen.

“Em không cần, em muốn ở nhà của mình. Anh giải quyết xong việc bên kia phải lập tức trở về, biết không?”

“Tuân lệnh, vợ yêu đại nhân. Còn nữa, trở về anh có một món quà lớn muốn tặng em.” Vũ Chính nhìn hộp đồng bên cạnh máy tính của mình, lần này sang Mĩ mục đích là muốn làm cho JL hoàn toàn tận công vào thị trường trong nước, còn có phải giúp cho Giang thị cùng Lâm thị thay da đổi thịt.

Nụ cười của Hình Ý càng rạng rỡ: “Em cũng có một món quà muốn tặng cho anh.”

Tay cô vuốt ve bụng mình, nhớ đến lời nói hôm trước bác sĩ đã nói với cô, thai nhi được hai tháng rất khỏe mạnh, nhưng mà thân thể của cô hơi gầy, phải chú ý bồi bổ cùng nghỉ ngơi, giữ cho tinh thần thoải mái, không được để tâm trạng bị kích động.

Trong thân thể cô đang mang một sinh mạng khác, đây là chuyện vui mừng kì diệu cỡ nào.

Hơn nữa, ngoại trừ lúc đầu mang thai có những phản ứng khó chịu, những thứ khác đều khỏe, cũng không lo được lo mất như mọi người, tâm tình rất

thoải mái.

Nhưng mà, chính mình cũng chưa nói chuyện này với ai. Bởi vì cô muốn để cho ba ba của đứa trẻ là người biết tin này đầu tiên. Mỗi một ngày hai người đều hy vọng thời gian trôi qua thật nhanh, Vũ Chính có thể sớm trở về một chút cùng cô chia sẻ tin vui này.

“Em cũng có quà? Món quà gì vậy nhỉ?” tâm trạng của Vũ Chính cũng rất vui vẻ, dường như cách cả một Thái Bình Dương cũng có thể chạm vào niềm vui của Hinh Ý.

“Anh muốn biết thì sớm trở về đi.” Hinh Ý thừa nước đục thả câu.

Con à! Con ơi! Con biết không? Ba của con, anh ấy có thể dùng sức của chính mình để sáng lập ra một tập đoàn tài chính JL hùng mạnh nhất toàn cầu; anh ấy có thể vì cứu mẹ mà ngay cả tính mạng cũng không màng đến, anh ấy là một người đàn ông rất giỏi.

Cho tới bây giờ Hinh Ý chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy, chưa bao giờ mong chờ tương lai như vậy, ngay cả người bên cạnh mình cũng có thể cảm giác được.

Trong công ty, tất cả mọi người đều kinh ngạc không biết người phụ nữ mạnh mẽ trong mắt bọn họ trở nên thích cười từ khi nào, kinh ngạc nhất chính là thư kí của cô.

Trước kia buổi sáng vừa đến văn phòng Lâm tổng nhất định phải có một ly cà phê nóng đặt trên bàn, mà hôm nay, loại cà phê thường uống đều đổi thành sữa.

Trong nhà, tuy bình thường cô cũng không vênh vào hát hằm sai khiến người giúp việc, nhưng cũng có lúc tự nhiên tâm tình không tốt thì sắc mặt đanh lại. Đặc biệt là sau khi tan tâm trở về, người giúp việc luôn phải chú ý.

Nhưng mà, không biết từ lúc nào mà vẻ mặt của phu nhân luôn vui vẻ như vậy, lại còn trò chuyện với quản gia những việc lớn nhỏ trong nhà, còn nói chuyện thực đơn với đầu bếp, đây thực sự là một thay đổi thần kì.

Cô nhìn vào ảnh chụp siêu âm của con cùng ảnh cưới của hai người, thật ra thì hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, có người yêu mình cùng người mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Một bước cuối cùng

Biệt thự tại Long Island New York nằm bên bờ biển rộng, làm cho người ta có cảm giác yên bình kèm theo một chút xa hoa.

Vũ Chính vừa mới tham dự một hội nghị cùng với các cổ đông, lúc này đã là hơn mười một giờ tối.

Anh mệt mỏi ngả người vào chiếc ghế da thật lớn cạnh bàn làm việc, nhấn điện thoại gọi Kelvin vào.

“Hủy bỏ hành trình ngày kia, gọi điện thoại cho giám đốc bộ phận tiếp thị bên MBH, hẹn gặp vào tối mai.” Giọng nói của anh vẫn giống như bình thường, nhàn nhạt, không làm cho người ta phát hiện ra bất kì thay đổi nào.

Kelvin liếc nhìn ông chủ, có chút lo lắng nhưng vẫn nói: “Vâng.” Rồi xoay người rời khỏi thư phòng.

Vũ Chính nhìn vào màn hình máy tính, nhớ tới hội nghị vừa rồi, tay trái chậm rãi dùng sức nắm chặt tay vịn của ghế.

Một bộ phận đại cổ đông của JL không tán thành việc mang cờ trống tiến quân sang nước khác, đặc biệt là đạo này nền kinh tế toàn cầu không được khả quan. Bọn họ tán thành việc xác nhập Lâm thị cùng Giang thị sau đó nuốt luôn cả hai, như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều chi phí cho giai đoạn chuẩn bị. Nhưng mà trợ giúp công ty hai nhà thoát khỏi tình trạng khó khăn lại còn phải triệt để thay đổi hình thức kinh doanh, cuối cùng bao nhiêu lợi ích đều rơi vào túi Vũ Chính, bọn họ nhất định sẽ không vui.

Nhưng mà ngại thế lực của Vũ Chính trong JL nên bọn họ chỉ dám dựa vào một người Hoa trong JL có thể chính thức ngang tài ngang sức với Vũ Chính – Hà Cảnh Thịnh.

Đối phó với một đám sâu bọ không còn cách nào khác phải từng bước từng bước tiến công, bắt giết phải bắt vua trước.

Hà Cảnh Thịnh có một cô con gái mà ông ta rất yêu thương, Hà Thư Mẫn. Vừa khéo khi còn học đại học Vũ Chính cũng từng có quan hệ đàn anh với cô, sau này trong công việc cũng thường tiếp xúc, tình bạn cũng xem như sâu nặng. Nhưng mà anh có thể giúp cô một chút trong MBH, quan hệ có ích như vậy sẽ không khó để cho cô nhận lời.

Địa điểm hẹn là lầu dưới khách sạn Ritz-Carlton ở Lespinasse Manhattan, nhà hàng cao cấp nhất, đắt tiền nhất ở New York.

Nhà hàng yên tĩnh gần như là đơn điệu, những đường nét hoa văn trang trí cao quý, các thiết bị nội thất đều mang vẻ quý phái cùng trang nhã.

Vũ Chính mặc một bộ vest màu trắng, trông giống như một quý công tử thanh nhã trong những bộ phim thời loạn đen tối.

Nhưng mà hôm nay không phải đi hẹn hò với tình nhân, anh nhớ đầu tuần nói chuyện điện thoại với Hình Ý, cô nói đã chuẩn bị một món quà cho mình, rốt cuộc là món quà gì nhỉ? Anh đột nhiên cảm thấy rất xúc động, bởi vì quá nhớ cô.

Thì ra hôn nhân chính là như vậy, đã quen mỗi buổi tối đều có người đó ngủ bên cạnh mang lại cho mình cảm giác an tâm.

Anh cũng không quen giường, căn nhà ở New York trước kia anh cũng thường tới, nhưng mà rất khó tập thành thói quen không có cô ngủ bên cạnh.

Có lẽ, nơi có cô mới gọi là nhà, là vì có cô, cho nên mới có gia đình ấm áp.

Khóe miệng anh nhẹ nhàng nhếch lên, trong ánh mắt đều là niềm vui ôn nhu nên không chú ý tới Hà Mẫn Thu đã được nhân viên phục vụ dẫn vào.

Hà Mẫn Thu cũng là một cô gái xinh đẹp, trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, nhưng không ai dám xem thường năng lực của cô, sau khi tốt nghiệp không vào công ty của ba cô mà vào MBH dưới quyền JL dốc sức làm một giám đốc tiếp thị. Nhưng mà hôm nay ăn mặc vô cùng nghiêm túc, không giống như có hẹn, mà giống như đến đàm phán hơn.

“Em nói này Ken, nụ cười dịu dàng kia của anh nhất định là không dành cho em rồi, phải không?” Cô biết rõ anh đi lại bất tiện nên chủ động đến bên cạnh anh nhẹ nhàng in xuống một nụ hôn chào hỏi lịch sự.

Vũ Chính cũng rất lịch sự hôn nhẹ lên gương mặt cô, cười nói: “Đã nhiều năm như vậy, em vẫn luôn giữ phong cách ứng xử của Lôi Phong không hề thay đổi.”

Lúc nói còn có ý quan sát trang phục của cô.

Cô không để ý nhún vai, “Vừa hợp xong là chạy đến ngay, dù sao cũng không phải gặp gỡ tình nhân, mặc một bộ trang phục gò bó tra tấn chính mình làm gì?”

Sau đó còn đùa dai cười nói: “Hay là anh muốn tìm một tình nhân?” nhớ năm đó ai cũng biết cô đã từng ngược xuôi theo đuổi Giang Vũ Chính.

Vũ Chính giả vờ tức giận nói: “Hay nhỉ, còn muốn khi dễ người tàn tật như anh à?”

Khuôn mặt Hà Thu Mẫn trở nên buồn bã, cô không ngờ anh có thể thoải mái nói như vậy, thật thì ra cô cũng chỉ thông qua báo chí mới biết chuyện anh gặp tai nạn, lúc ấy thật sự cho dù anh đã là chồng người khác thì lòng cô vẫn cảm thấy đau đớn co rút từng đợt. Có lẽ mình đã xem anh như một người bạn thân, cho nên mới quan tâm như vậy.

Vừa rồi lúc đến bên anh cúi người xuống hôn anh nhìn thấy chân của anh, tuy không nhìn ra có gì khác với chân người bình thường nhưng cô biết rõ anh đã không còn có thể đứng dậy được. Đã không còn có thể nhìn thấy hình bóng anh đầu bóng rõ với những người da đen nữa rồi.

Cô tranh thủ thời gian điều chỉnh cảm xúc của mình, không muốn để cho anh nhìn thấy tâm trạng không ổn của bản thân.

“Hôm nay anh hẹn em ra thật ra thì có chuyện muốn nhờ em giúp đỡ.” Vũ Chính cũng biết cô là người thông minh nên không cần phải quanh co lòng vòng làm gì.

“Em biết, em muốn em giúp anh thuyết phục ba ba. Em cũng biết rõ, lần này anh đến đây không thành công thì sẽ không về.” Trên mặt Hà Thu Mẫn hiện lên một nụ cười khổ, người mà mình ngày nhớ đêm mong cũng chỉ những lúc cần thì mới nhớ đến mình.

“Em biết anh không có ý như vậy, anh...” Vũ Chính nhìn thấy cô như vậy thì có chút đau lòng, lúc trước nhất quyết từ chối cô bởi vì anh đã có Hình Ý, lúc kết hôn cũng có gửi thiệp mời sang Mĩ cho cô, nhưng mà tổn thương vẫn chính là tổn thương, không có lí do gì cả.

Cô không để anh nói tiếp, “Em tình nguyện giúp anh, nhưng mà em cũng có một điều kiện.” Hiện tại cô cũng không còn là một cô bé cái gì cũng không hiểu như trước nữa.

“Sau khi dự án xác nhập kết thúc, em muốn về nước.” Cô muốn nhìn thấy người phụ nữ kia rốt cuộc là thành công như thế nào mới có thể có tư cách xứng với anh.

Vũ Chính nhìn vào bình hoa trang trí của nhà hàng suy nghĩ: “Đến lúc đó thật sự cũng rất cần em.”

Sau khi trở lại biệt thự, Vũ Chính bảo Kelvin mang một kế hoạch phát triển lâu dài sau khi xác nhập Lâm thị và Giang thị lại, bây giờ anh còn một cửa ải cuối cùng. Đây chính là chương ngại vật cuối cùng mà anh phải quét dọn cho Giang thị và Lâm thị.

Sau khi Kelvin cầm văn kiện đưa đến cho anh xem xong, Vũ Chính bảo anh dùng tốc độ nhanh nhất đưa tới tay Lâm Đạt Bình. Anh tin rằng Lâm Đạt Bình nhất định không phải là một ông già cổ hủ củ chuối, đối với kết quả như vậy, ông sẽ không kích động. (aizz chết anh rồi)

Vũ Chính điều khiển xe lăn đi đến bên cửa sổ nhìn xuống bờ biển, rất nhanh anh có thể quay trở về gặp Hình Ý, anh muốn tặng cho cô món quà kết hôn lớn nhất.

Sau khi Giang thị và Lâm thị xác nhập sẽ trở thành tập đoàn lớn nhất châu Á, anh muốn dành cho Hình Ý một “Giang Lâm” hoàn mỹ.

Lâm Đạt Quang ngồi trong văn phòng phó tổng tài của Lâm thị, vẻ mặt tràn đầy u sầu hút xì gà, lòng phiền muộn rớt bời.

Dạo này ông ở trong Lâm thị thật sự không được thuận lợi, nguyên nhân là vì lần hợp tác cùng Giang Vũ Minh cùng JL tổn thất một số tiền lớn, sau khi trở về Hình Ý nhìn ông chăm chăm, không cho ông làm việc gì lớn trong Lâm thị. Thậm chí người của ông đưa ra rất nhiều dự án lớn đều bị từ chối. Bên ngoài thì vì đầu tư cô phiếu lỗ nghiêm trọng, nhiều bạn bè quen biết lâu năm đều thúc giục ông trả tiền. Quan trọng nhất là, ông làm cho Lâm thị thâm hụt một số tiền lớn như vậy, ông sợ một ngày nào đó Hình Ý bỗng nhiên nổi hứng gọi kiểm toán đến kiểm tra. Lần trước lúc cô gọi giám đốc bộ phận tài vụ đến nói chuyện, ông sợ hãi đến toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Hai hàng chân mày của ông nhíu chặt lại, hơn nữa gần đây không biết Giang Vũ Chính sang Mĩ làm gì, bên ngoài thì Giang thị cùng Lâm thị có vẻ vẫn bình yên, nhưng không biết bên trong còn có những cơn sóng ngầm nào nữa.

Lúc này điện thoại vang lên, ông khẽ cắn môi, không phải đã sớm dặn dò thư kí không tiếp điện thoại của bất kì ai rồi sao? Sao lại còn gọi tới.

Ông nhấn nút nội bộ: “Bất kể là ai cũng nói tôi không có ở đây.” Giọng nói lộ ra một vẻ không kiên nhẫn.

“Là bà Lâm.” Giọng nói ngọt ngào của thư kí quanh quẩn bên tai.

Thế xác và tinh thần của ông đều mệt mỏi, nhìn điện thoại, do dự một chút rồi mới nhận.

“Bà lại phát điên gì nữa đây? Dạo này tôi không rảnh về nhà quan tâm đến bà đâu...” Ông vừa mở miệng đã mắng to, như là đã tìm được người thích hợp làm bia đỡ đạn.

Đầu dây bên kia bà Lâm cắt lời ông: “Ông khoan hãy tức giận, ông mau về nhà ngay cho tôi. Không biết Giang Vũ Chính từ Mĩ gửi văn kiện gì về mà anh cả một mình ngồi trong thư phòng hơn một tiếng rồi chưa đi ra.”

Văn kiện? Giang Vũ Chính gửi cho anh cả văn kiện gì, những năm gần đây bởi vì bệnh tim của anh cả ngày càng nghiêm trọng nên đã sớm mặc kệ việc của Lâm thị rồi mà.

Lâm Đạt Quang nghĩ ngợi rồi lập tức cầm chìa khóa xe trên bàn, lao ra khỏi văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Biến cố bất ngờ

Trong phòng họp tòa nhà Lâm thị.

Cuối cùng thì Hình Ý cũng kết thúc cuộc họp cuối cùng trong ngày hôm nay, xương cốt cả người đều rã rời, việc duy nhất cô muốn làm lúc này là về nhà tắm rửa đi ngủ.

Lần trước còn nghĩ rằng mang thi giai đoạn này ngoại trừ hay nôn mửa thì không có gì khác thường cả, lúc này thì không như vậy nữa. Thì ra từ lúc mang thai thì đặc biệt thích ngủ, hơn nữa còn rất dễ mệt mỏi.

Cô là người có đồng hồ sinh học vô cùng chuẩn, đây là thói quen từ lúc còn nhỏ của cô, mỗi ngày đều tuyệt đối nghiêm túc thức dậy đúng giờ. Nhưng gần đây cô lần đầu tiên có ý niệm ngủ nướng. Nhớ đến tuần này đã ba ngày đến công ty muộn so với trước kia, thư kí bày ra vẻ mặt vô cùng khó tin, làm cho cô cảm thấy rất buồn cười.

Cô thể là vì chồng không có bên cạnh mình, chuyện hạnh phúc như vậy không có ai chia sẻ, cô rất muốn bay qua tìm anh ngay lập tức, hoặc là có đôi khi trò chuyện qua điện thoại, lời nói đã đến miệng nhưng vẫn nuốt lại. Thật sự là quá dầy vò.

“Hình Ý, đêm nay chúng tôi đi ăn món Pháp, có hứng thú đi cùng không?” Giám đốc Lưu bộ phận nghiệp vụ đã qua tuổi bốn mươi nhưng khuôn mặt vẫn tràn đầy sức sống như một cô gái cho nên Hình Ý cũng đã quen không cần phân biệt lớn nhỏ.

Hình Ý nghĩ có về nhà cũng chỉ ăn cơm một mình, không bằng đi ra ngoài bồi dưỡng tình cảm với cấp dưới một chút cũng tốt nên đã đồng ý ngay.

Đang lúc mọi người cười cười nói nói đi ra khỏi phòng họp thì điện thoại của Hình Ý vang lên.

Mọi người đều rời khỏi, chỉ có một mình Hình Ý ở trong phòng họp. Cô nhìn màn hình điện thoại di động một lúc.

“Chú hả?” Người chú bình thường đều không muốn nói chuyện nhiều với mình Lâm Đạt Quảng hôm nay lại gọi điện cho mình, thật là hiếm thấy. Ngần vịn lần đừng mang tới chuyện phiền toái gì thì thật tốt.

“Hình Ý, con mau chạy đến bệnh viện Nhân Ái ngay, bệnh tim của anh cả phát tác, đang ở trong phòng cấp cứu.” Giọng nói của Lâm Đạt Quảng vô cùng vội vàng.

Lòng Hình Ý như một tảng đá ‘đùng’ một tiếng rồi rơi xuống hồ nước không đáy, nặng nề vô cùng.

Đầu óc mơ hồ, chống tay lên chiếc bàn dài một lát mới định thần lại được. Cô lập tức lao ra khỏi phòng họp, chạy về hướng thang máy đi xuống bãi đỗ xe.

Bỏ lại một nhóm người không hiểu chuyện gì, không phải đã nói sẽ cùng đi ăn món Pháp sao?

Hình Ý run rẩy cầm tay lái, lòng bàn tay toát mồ hôi làm cho tay cô trơn trượt gần như không thể cầm lái được.

Làm sao bệnh tim lại đột ngột tái phát như vậy? Mấy ngày hôm trước cô rõ ràng đã nói chuyện với bác sĩ chuyên khoa, ông ấy nói chỉ cần tĩnh dưỡng thật tốt thì bệnh tình sẽ không nghiêm trọng mà.

Cô vừa nghĩ vừa nhấn ga tăng tốc, chiếc xe thể thao chạy cực nhanh trên đường.

Chỉ là cô tuyệt đối không thể tưởng tượng được lại xảy ra chuyện như vậy, không thể tưởng tượng được mình lại không thể nhìn thấy mặt ba mình lần cuối cùng.

Khi cô lao đảo bước tới phòng cấp cứu của bệnh viện thì trông thấy chú đang che mặt gục vào tường, trên mặt tím cũng có vài giọt nước mắt.

“Ba à...” Một lúc lâu có mới tìm lại được giọng nói của mình, cô áp chế không để cho mình run rẩy.

“Anh cả vừa đi rồi, bác sĩ nói là đột ngột bị nhồi máu cơ tim, cấp cứu quá trễ...” Vừa nói vừa nức nỏ, nước mắt rơi đầy mặt, vẻ mặt rất bi ai thông khổ.

Hình Ý cảm thấy toàn bộ thế giới đều đang xoay tròn, cô không thể nhìn rõ bất kì thứ gì, cũng không biết mình đang suy nghĩ gì, hoặc là thật ra thì chính mình cũng không dám nghĩ đến.

Cứ như vậy yên lặng một phút đồng hồ mới dần dần cảm giác được mình còn có sức phát ra tiếng nói.

“Chú gạt cháu, đầu tuần này cháu mới về thăm ba, sắc mặt của ba vẫn cực kì tốt, vẫn đánh cờ với cháu, vẫn trò chuyện với cháu về chuyện khi còn bé. Ba của cháu đang ở đâu? Ba của cháu hiện đang ở đâu, cháu muốn đi tìm ba.”

Cô không hề chảy nước mắt, đơn giản là vì không tin.

Bởi vì vừa được đưa đến phòng cấp cứu, hiện giờ vẫn chưa đưa đến nhà xác, chỉ có thể đứng ở trước cửa phòng cấp cứu.

Cô từng bước từng bước đi qua, y tá giúp cô vạch tấm vải trắng xuống.

Cô vừa nhìn thấy mặt ba mình thì nước mắt liền rơi xuống. Hai tay dùng sức nắm lại, không muốn để cho chính mình khóc thành tiếng, cả người run rẩy, không thể tin được đây là sự thật.

Mới vài ngày trước, ba vẫn dạy cho cô sau khi có con rồi thì nên đặt tên gì cho hay.

Mới vài ngày trước, ba vẫn còn nắm tay cô nói khi còn bé cô rất bướng bỉnh, không chịu luyện chữ, phải đặt mua chocolate từ Thụy Sĩ về thì cô mới chịu viết.

Mới vài ngày trước, ba còn chê cười cô một ngày trước khi lấy chồng tới hôm ấy còn ở trong thư phòng của ông khóc đến không thể kìm nén được, nói không muốn gả đi, không muốn rời khỏi ba ba. Nhưng mà sau khi gả đi thì cả tháng không về nhà lấy một lần.

Ba của cô vài ngày trước còn dùng ánh mắt hiền hậu yêu thương nhìn cô, đôi bàn tay khô gầy kia còn vuốt ve mái tóc cô. Nhưng mà, hiện tại ông đã mất, làm sao có thể?

Hình Ý nâng bàn tay ba mình lên, nơi đây vẫn còn một chút nhiệt độ, vẫn chưa lạnh, nhất định vẫn còn sống.

Hai mắt cô nhắm lệ nhìn bác sĩ đứng bên cạnh, vừa run rẩy khóc vừa nói: “Anh xem... vẫn còn nhiệt độ... tay... vẫn còn nóng... tiếp tục cấp cứu đi... cứu ba...”

Hai tay kéo lấy tay bác sĩ, bác sĩ cho dù đã nhìn quen cảnh sinh li tử biệt giờ phút này cũng phải động lòng, nhưng cũng chỉ có thể tiếc nuối nói: “Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức. Xin hãy nén bi thương!”

“Không phải... vẫn còn nóng... tay...” Ngay cả một câu nói cô cũng không thể nói hoàn chỉnh.

Y tá bên cạnh đi tới đẩy giường bệnh đi, cô nhìn thấy mặt của ba mình cứ từng chút từng chút một bị tấm vải che lại.

Cô dùng sức cầm lấy tay y tá, y tá kinh ngạc lùi lại một bước, nhìn thấy cô khóc đến nỗi mặt mũi lấm lem thì đều không đành lòng.

“Đừng ai nghĩ đến việc bắt ba tôi đi... không được phép...” Cô cầm thật chặt thành bảo vệ của giường bệnh, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống tấm chăn đơn màu trắng, không có hình dáng, chỉ còn lại một vệt nước nhàn nhạt.

Lúc này, Lâm Đạt Quảng đi tới vỗ vai cô, “Hãy để cho anh cả yên tâm ra đi đi.”

“Không... ba của cháu vẫn chưa đi... chú gạt cháu...” Cô có chết cũng không chịu buông tay.

Lâm Đạt Quảng kéo tay cô sang một bên, đau lòng nói: “Sao cháu lại như thế? Cháu không nghĩ xem nếu chị dâu biết thì làm sao bây giờ, cháu là đứa con duy nhất của nhà họ Lâm, cháu là trụ cột của cả nhà.” Mỗi khi mình gặp phiền toái, Lâm Đạt Quảng mới thừa nhận Hình Ý là trụ cột.

Hình Ý như không còn sức lực mà ngã ngồi trên mặt đất, đúng vậy, cô còn có mẹ.

Nếu như mẹ đang đặc biệt sang Thái Lan cầu phúc cho ba mà biết ba đã qua đời thì tình cảnh sẽ thảm như thế nào đây?

Lúc trước mẹ của cô mạo hiểm bỏ qua lời phản đối của toàn gia tộc để lấy con trai của một thầy giáo, dưới áp lực như vậy mà cũng có thể kiên định không phải là ba thì sẽ không lấy chồng, tình yêu này lớn cỡ nào.

Cô không dám tưởng tượng sau khi mẹ biết chuyện này sẽ như thế nào, không dám nha!

Lâm Đạt Quảng nhìn bộ dáng thương tâm xuất thần của Hình Ý, cân nhắc xem phải nói như thế nào. Ông nghĩ ngợi, rồi đảo mắt sang vợ mình.

Bà lập tức hiểu ý, đi qua ôm lấy Hình Ý, vừa để cho cô tựa vào ngực của mình khóc, vừa vỗ lưng giúp cô thở dễ dàng hơn, vừa an ủi cô: “Cháu ngoan, cháu là bảo bối của anh cả. Anh ấy đi rồi cũng không muốn nhìn thấy cháu đau khổ như vậy. Nhưng mà... nhưng mà thím có vài lời không biết có nên nói hay không.” Giọng của bà càng nói càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại một tiếng thở dài.

Hình Ý tuy vẫn còn khóc nức nở, nhưng mà vẫn nghe được lời của bà rất dè dặt. Người thím này bình thường ở trong nhà cũng không được xem là nhân vật lợi hại gì, cùng ít khi trò chuyện với Hình Ý.

“Thím, hai người đều là... người thân nhất của cháu, có lời gì... mà không thể nói với cháu chứ?”

“Chỉ là, chuyện này... thím... thật sự không biết nên nói thế nào.”

Hình Ý càng thêm nghi hoặc, càng cảm thấy được có vấn đề.

“Là như vậy, hôm nay quản gia nhận được một bưu kiện của Vũ Chính gửi về từ bên Mỹ. Bởi vì là khẩn cấp nên chúng tôi lập tức đưa cho anh cả. Nhưng mà anh cả cầm bưu kiện kia mở ra xem rồi ở trong thư phòng cả ngày không ra ngoài, trong thư phòng thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng ném đồ đạc, mà anh cả lại dặn dò chúng tôi không được vào. Không còn cách nào khác thím mới gọi điện báo chú cháu trở về, không nghĩ tới vừa bước vào cửa...” thím nghẹn ngào, nói không được.

Hình Ý cảm thấy không thể tin được, làm sao có thể? Đều là lừa gạt cô, cảm giác đầu tiên của cô chính là bọn họ đang bắt tay lừa gạt cô.

Lúc này Lâm Đạt Quảng đi tới nói: “Phần bưu kiện kia bây giờ vẫn còn đang ở trong biệt thự nhà họ Lâm, cháu có thể về nhà xem, chúng tôi đều không lừa gạt cháu.”

Hình Ý đẩy bọn họ ra, thẳng một đường lao như điên ra khỏi bệnh viện, cầm chìa khóa vào khởi động xe, buông phanh ra, đạp ga chạy đi. Tất cả những động tác này rất quen thuộc, động tác này đã làm ngàn vạn lần nên có thể hoàn thành trong nháy mắt. Nhưng mà hôm nay cô gần như dùng hết tất cả sức lực mới có thể làm xong.

Tiếng động cơ của chiếc xe thể thao trầm thấp mà mạnh mẽ, xe lại chạy như bay trong màn đêm, lần lượt vượt qua vài đèn đỏ, còn không muốn sống mà lao sang đường hai chiều vượt lên trong chốn thành thị phồn hoa.

Chạy điên cuồng như vậy là vì cô muốn chứng minh sự thật không phải như thế. Không phải là vì có liên quan đến Vũ Chính mà ba ba mới phát bệnh tim.

Cô tin tưởng anh, không có gì có thể làm cô dao động.

Nhưng mà sự thật chính là như vậy, anh vĩnh viễn không giống như những gì cô nghĩ.

Lúc Hình Ý trở lại biệt thự nhà họ Lâm, cô dừng xe lại nhưng không có dũng khí bước vào.

Nếu như là sự thật, vậy thì phải làm sao? Cô chỉ có thể tự nói với mình đây không phải sự thật, tuyệt đối không thể nào là thật sự.

Tất cả mọi người trong nhà đều chạy đến bệnh viện, cả vườn hoa và các phòng đều im ắng.

Hình Ý dừng xe trước cửa hành lang biệt thự, nhưng không tắt máy ngay lập tức.

Cho dù thật sự có một bu rui kiện, như vậy cũng không thể khẳng định là do Vũ Chính gửi tới.

Cô từng bước một bước lên bậc thang, mở cửa ra, lại đi về phía cầu thang xoắn ốc trước đại sảnh. Đôi mắt dò dẫm nhìn về phía trước, không chú ý đến tấm thảm trước cầu thang, bị vấp một cái, đầu gối đập vào tay vịn cầu thang. Nhưng mà cô tuyệt đối không cảm thấy đau, ánh mắt của cô chỉ nhìn lên lầu, tâm tư của cô chỉ hướng về phía thư phòng.

Thư phòng vẫn là thư phòng kia, vẫn là thư phòng nơi cô từng chơi đùa lúc nhỏ, nhưng mà giờ khắc này, cô lại hy vọng chính mình lại chưa từng biết đến nơi này.

Hình Ý mở đèn thư phòng lên, trên mặt đất phủ đầy những mảnh vỡ bình hoa, nhưng bình hoa kia bình thường vẫn là bảo bối của ba.

Cô đi đến trước bàn sách, nhìn bu rui kiện đã bị vò nát, trống ngực không ngừng đập nhanh hơn.

Mở ra, xem từng chữ một, lòng càng xem càng chùn xuống, ngón tay nắm chặt lấy tờ giấy, run rẩy.

Cô không tin, tuyệt đối không tin, đây không phải là thứ Vũ Chính gửi cho ba ba xem. Làm sao có thể?

Điện thoại không ngừng vang lên, cô dường như không nghe thấy gì, nhưng mà tiếng chuông vẫn vang lên, như thể không nhận sẽ không bỏ qua.

Cô nhìn màn hình, cầm điện thoại lên nhận.

“Hình Ý, tại sao lâu như vậy mới chịu nghe? Ngày mai anh sẽ trở về, rất nhanh em có thể nhìn thấy anh.” Giọng nói của Vũ Chính không kìm nén được hưng phấn, xa cô lâu như vậy, thật sự rất rất nhớ cô. Vừa nghĩ đến việc có thể được nhìn thấy cô, khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhẹ.

Tay của anh nắm lại ngòai của ngày không nhúc nhích, eo đã chết lặng không còn cảm giác, mảy mui lại, bộ dạng rất thống khổ. Ngày hôm nay liên tục mở năm hội nghị, chính là muốn trở về thật sớm, có thể nhanh chóng được nhìn thấy cô.

Hình Ý chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình, trong thư phòng to như vậy, lại tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng hít thở của mình.

“Hình Ý?” Vũ Chính thấy cô không trả lời nên nghi hoặc gọi một tiếng.

“Anh... đã gửi một văn kiện cho ba em sao?” Hình Ý nói từng chữ từng chữ một, nói thật chậm, sợ anh nghe không được rõ.

“Là anh gọi người đưa đến, chuyện này nhất định phải được ba ủng hộ mới thành công. Hơn nữa ba...” Anh nghe thấy giọng nói nghiêm túc của cô nên cũng chỉ có thể trả lời như vậy.

Hình Ý không còn nghe thấy những lời anh nói tiếp sau đó, nước mắt không một tiếng động mà rơi đầy mặt. Chân nhũn ra đứng không vững nữa, ngã ngổai trên mặt đất, cơ thể không ngừng run rẩy.

Cô nhìn những tờ giấy tuyên thành trên mặt đất, trên đó còn có vài chữ viết bằng bút lông: “Tâm huyết cả đời, hủy trong chốc lát.” Đó là chữ của ba ba, từ nhỏ ông đã cầm tay dạy cô viết, làm sao cô không nhận ra được. Nhìn những con chữ kia, cô cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ.

Giọng nói của Vũ Chính vẫn còn truyền đến từ trong điện thoại, cô giờ tay lên, dùng sức vút nó vào góc tường.

Những bộ phận vỡ thành từng mảnh nhỏ, tựa như lòng cô bây giờ.

Cả đêm nay, biệt thự nhà họ Lâm chỉ nghe thấy tiếng đứt quãng của một cô gái, âm thanh nức nở không ngừng vang lên, lảng lạng quanh quẩn trong căn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tuyệt vọng

Vũ Chính nghe thấy tai nghe truyền đến âm thanh của tiếng vỡ rồi sau đó điện thoại bị tắt. Lòng anh chùn xuống, bên kia nhất định đã xảy ra chuyện gì.

Anh lập tức gọi Kelvin vào, dặn dò anh gọi về nước xem đã xảy ra chuyện gì. Vì sao lúc nói chuyện giọng điệu của Hình Ý lại như vậy? Cô nói đến văn kiện kia, chính là thứ buổi chiều anh đã gửi cho ba...

Cả ngày không được nghỉ ngơi nên cơ thể đã bắt đầu báo động đỏ, liên tục dấy dưng với hội đồng quản trị của JL mấy ngày, không ngừng đàm phán cùng chỉnh sửa bản kế hoạch khiến cho đầu óc của anh không một khắc nào được nghỉ ngơi.

Tay của anh ần ần lên hai thái dương đang bị một cơn đau đánh úp lại, cố nhớ lại xem đến tột cùng là đã phạm phải sai lầm gì mà Hình Ý căng thẳng lại như vậy, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không nhận.

Tiếng gõ cửa vang lên, “Vào đi.” Giọng nói của Vũ Chính tràn đầy mệt mỏi.

Kelvin nhìn thoáng qua ông chủ đang nhíu chặt mày từ từ nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, dường như đang cân nhắc xem phải thông báo tin tức từ cuộc điện thoại vừa rồi thế nào.

“Giang tiên sinh, vừa rồi bộ phận PR (Public Relations – quan hệ công chúng) truyền ra một tin tức, chủ tịch Lâm Đạt Bình đã qua đời vào lúc 19:42.”

Vũ Chính choàng mở mắt ra, tất cả mệt mỏi trong tích tắc đều tan biến, yên lặng nhìn Kelvin vừa dứt khoát nhưng không thành tiếng nói những lời vừa rồi, dường như vẫn chưa thể tiêu hóa được những lời này.

Làm sao có thể? Qua đời?

Trời đã sáng, ánh mặt trời từng vệt hắt vào thư phòng rộng lớn của nhà họ Lâm.

Trong căn phòng vẫn bật hệ thống sưởi ấm, Hình Ý vẫn giữ tư thế ngày hôm qua, ngồi dưới đất, hai tay ôm quanh mình. Bộ quần áo công sở từ tối hôm qua chạy từ công ty đến bệnh viện vẫn còn được mặc. Đầu vùi thật sâu vào hai tay, nước mắt lần lượt rơi xuống ướt nhem, được hệ thống sưởi ấm hong khô hết lần này đến lần khác.

Cô dường như không còn cảm giác gì nữa, chỉ lẳng lặng ngồi đó.

Lúc này cửa thư phòng bị mở ra, có người kinh ngạc hô lên một tiếng.

Cô nghe được đã có người lục đục chạy tới, nhưng mà cô không muốn để ý, cũng không còn sức mà để ý.

Chị Hàng đi vào thư phòng trông thấy bộ dáng của Hình Ý như vậy thì chạy tới ôm lấy cô, nước mắt cũng chảy xuống. Từ nhỏ bà đã nhìn thấy tiểu thư lớn lên luôn tràn đầy tự tin, thần thái rạng rỡ. Chưa từng nhìn thấy cô cuộn mình không nói một tiếng như vậy.

“Không sao đâu, đã có chị Hàng đây. Không sao đâu...” bà vừa trấn an vừa nói.

Hình Ý chỉ nghiêng đầu dựa vào vai bà, hai tay níu lấy quần áo của bà, càng túm càng chặt, cả cơ thể đều run rẩy.

“Khóc lên đi, khóc lớn lên đi. Cô bé...” Chị Hàng không đành lòng, người ba mà cô yêu nhất đã không một tiếng mà ra đi, nỗi đau của ai xem ra cũng kém cô.

Tiếng khóc của Hình Ý càng lúc càng lớn, giống như khi còn bé làm đứt vòng cổ trên châu của mẹ, sợ bị bà phát hiện trách mắng nên chỉ có thể vụng trộm chạy đi tìm chị Hàng khóc lóc kể lể mình không có ý.

“Mẹ... mẹ... mẹ?” Hình Ý dần ngừng khóc, cô còn có mẹ, hôm qua chú nói rất đúng, cô là trụ cột của cả gia tộc, làm sao có thể gục ngã được?

Chị Hàng cũng chỉ có thể roi nước mắt, từ Thái Lan về đây cũng không dám nói cho phu nhân tin tức này, chỉ nói trong nhà có việc gấp phải về. Phu nhân còn trách bà nói quá lên, còn có chuyện gì quan trọng hơn đi cầu Bồ Tát.

Bà cùng phu nhân tới nhà họ Lâm, từ nhỏ đã ở bên cạnh phu nhân, làm sao không biết phu nhân yêu chồng mình thế nào? Nhớ ngày đó dù có bị đuổi ra khỏi nhà cũng phải gả cho nhà họ Lâm, vì một cậu con trai nghèo khó mà tình nguyện từ bỏ quyền lực châu báu của mình. Không ai có thể hiểu được phu nhân sẽ đau lòng thế nào so với bà.

Lúc hai người đến bệnh viện thì phu nhân dường như đã biết chuyện rồi, nhưng chỉ cho rằng ông chủ nhập viện thôi nên kinh hãi đứng cũng không vững.

Lúc quản gia dẫn mọi người đến nhà xác, bà đã xụi lơ gế vào một bên giường, chỉ trừng to mắt nhìn, nước mắt không ngừng chảy xuống, hai tay nắm thật chặt đôi tay đã không còn một chút nhiệt độ nào của ông nữa, cười nhẹ nói: “Đạt Bình, em đã trở về.”

Còn tưởng rằng ông chỉ đang ngủ, bình tĩnh nhìn khuôn mặt đã xám xanh của ông, không hề khóc la ầm ĩ, nhưng lại làm cho người bên cạnh không nhẫn tâm nhìn nữa.

“Phu nhân quá mệt mỏi, bác sĩ đã tiêm một mũi an thần giúp bà nghỉ ngơi một chút.” Chị Hàng chỉ có thể nói qua loa với Hình Ý như vậy.

Hình Ý khẽ cắn răng, đè nén những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống, cô, giờ khắc này nhất định phải kiên cường mà đối mặt với tất cả.

Cô hít hít mũi, dùng giọng nói khàn khàn nói: “Kế tiếp phải làm gì đây? Chị Hàng, chị trở lại bệnh viện trông nom mẹ trước đi. Em sợ mẹ sẽ gặp tình

huống xấu nào đó. Còn nữa, gọi điện thoại cho bộ phận PR của Lâm thị gọi người chuẩn bị tang lễ cùng lễ truy điệu cùng các việc vặt khác.”

Chị Hàng nhìn Hình Ý ngẩng đầu lên, đôi mắt bởi vì khóc cả đêm mà sưng lên giống như quả hạch đào, lớp trang điểm bị nước mắt rửa trôi, ánh mắt mờ mịt, mũi hồng hồng. Bà nhìn thấy thế mà lòng đau vô cùng.

Sau khi Vũ Chính nghe tin thì lập tức bảo Kelvin chuẩn bị máy bay, anh còn đang suy nghĩ rốt cuộc có phải là nước cờ kia đã phạm sai lầm không. Không phải thật sự bởi vì anh gửi cho ba văn kiện kia nên ba mới phát bệnh tim chứ. Bởi vì từ ngày hôm qua đến nay tiêu hao quá nhiều thể lực nên thật sự không thể nghĩ ra được gì nữa. Lòng anh vô cùng nóng vội, chỉ cần nghĩ tới Hình Ý thì lại càng bình tĩnh không được.

Anh biết rõ tình cảm của Hình Ý dành cho ba, chính vì vậy nói đến Hình Ý, anh mới lo lắng cho cô như vậy. Điện thoại vẫn trong trạng thái tắt máy, gọi điện về nhà thì nói cô không trở về, gọi đến nhà họ Lâm thì người giúp việc nói bận quá nên không rảnh nhận điện. Trong chuyện này nhất định là có chuyện xảy ra vượt ngoài tầm tay của anh.

Càng nghĩ lại càng rối, những cơn đau đầu ngày càng kịch liệt.

Anh kéo ngăn kéo ra, lấy thuốc giảm đau, ngay cả nước cũng không uống mà trực tiếp nuốt vào.

Kelvin nhìn anh, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Từ khi bị thương đến nay, bởi vì não bị di chứng nên thường bị đau đầu, đặc biệt công việc quá nhiều nên vô cùng mệt mỏi lao lực. Nhưng mà anh chưa từng uống thuốc giảm đau, bởi vì lúc trước bác sĩ đã nói với anh, dùng thuốc nhiều sẽ trở nên phụ thuộc vào nó. Anh cũng chịu đựng rất giỏi, thường thì có đau đến độ mờ mắt thì cũng không uống thuốc giảm đau.

Nhưng mà hôm nay lại...

Lúc Vũ Chính trở về nước thì đã là mười mấy giờ sau, vừa xuống máy bay, về nhà thay quần áo xong là lại vội vàng chạy đến bệnh viện. Thật ra thì anh đã vô cùng mệt mỏi, liên tục họp, mười mấy giờ ngồi trên máy bay, đối với một thân thể khỏe mạnh cũng đã không tiêu hóa được, huống chi thân thể anh hiện tại lại vô cùng yếu ớt như vậy.

Nhưng mà anh một khắc cũng không muốn dừng lại, ngay cả ngồi mười mấy tiếng trên máy bay cũng không hề nhắm mắt, anh thật sự quá lo lắng cho Hình Ý.

Nhưng mà anh không nghĩ đến sau khi đi đến bệnh viện mình sẽ phải đối mặt với cái gì, càng không nghĩ tới mưa gió sẽ đánh úp về phía anh nhiều hơn nữa.

Lúc Vũ Chính đến bệnh viện thì trời đã tối, cả tòa nhà trong bệnh viện tĩnh lặng đến mức dường như một cây kim rơi xuống cũng có thể nghe thấy, ngọn đèn trong hành lang rất sáng, nhưng lại lạnh đến mức làm cho người ta không thể cảm nhận được một chút ấm áp nào.

Kelvin giúp Vũ Chính đi vào thang máy, sau khi ra khỏi thang máy, Vũ Chính lại bảo Kelvin buông tay, anh muốn tự mình đi đến.

Bầu không khí vô cùng nặng nề đau thương, mẹ của Hình Ý ngồi trên chiếc ghế dài bên hành lang, bộ dạng thất thần nhìn về phía trước, trong tay nắm chặt một miếng ngọc, đây không phải là một miếng ngọc tốt nguyên chất, nhưng lại là sinh lễ duy nhất nhà họ Lâm trao cho bà lúc kết hôn với ba Lâm. Nhiều năm qua đi, bà đã đeo vô số châu báu, nhưng miếng ngọc bình thường này lại chưa từng rời khỏi người bà.

Hình Ý đứng bên cạnh mẹ mình, tay nhẹ nhàng vuốt lưng mẹ giống như đang làm với một đứa bé.

Cô vừa di dời ánh mắt thì đã thấy Vũ Chính đứng một góc.

Vũ Chính cũng đang nhìn cô. Anh trông thấy khuôn mặt tái nhợt của cô, môi không có một chút màu sắc gì, đôi mắt sưng lên vì khóc, chóp mũi hồng hồng. Hình Ý xinh đẹp của anh giờ phút này đã trở nên tiêu tụy không còn chút sức sống nào, quần áo màu trắng trên người cô càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch của cô. Anh chỉ làm thấy lòng mình đau, anh muốn đi đến ôm lấy cô mà nói anh đã trở về, có anh ở đây, không phải sợ.

Cô yên lặng nhìn anh trong chốc lát, ánh mắt không hề mang theo chút tình cảm nào. Qua một hồi lâu, cô mới bảo chị Hàng đến đỡ mẹ, đi về phía anh. Cô không có bất cứ ý gì muốn gặp anh, nhưng mà không muốn anh đến gần kích động đến mẹ, cô không biết làm sao mẹ lại biết chuyện văn kiện kia, nhưng giờ phút này những gì cô có thể làm cũng chỉ là bảo vệ người nhà của cô.

Cô cách Vũ Chính hai bước thì dừng lại, “Chúng tôi không muốn nhìn thấy anh ở đây, anh đi đi!” Cô cực kỳ đè nén muốn cho mình bình tĩnh một chút, nhưng mà giọng nói vẫn có chút run rẩy. Giờ khắc này cô muốn làm rất nhiều thứ, kể cả việc cho anh một cái tát.

Nhưng mà, cô lại rất muốn ôm lấy anh, nói cho anh biết lòng mình đau đớn thế nào. Cô hận mình như vậy, rõ ràng hận anh đến chết nhưng lại hy vọng đây không phải là sự thật, cô thật sự muốn anh nói với mình chuyện này không phải anh làm.

Vũ Chính vừa di chuyển xe lăn về phía trước, Hình Ý đã lùi lại một bước.

“Em hãy nghe anh nói...”

“Tôi hỏi lại anh một lần nữa, văn kiện kia có phải là anh đưa tới không?” Cô rất hy vọng anh có thể nói không phải như vậy nha, dù cho có là lừa gạt cô, cô cũng không muốn như bây giờ, lòng cô như đang bị cắt thành từng mảnh.

Vũ Chính cũng đau khổ nhắm hai mắt lại, “...”

“Vậy có phải anh từng có tranh cãi với ba ba trong điện thoại không?” Cô chỉ có thể bất lực nhìn thế giới của cô từ từ sụp xuống.

“Thật sự anh và ba có thảo luận, nhưng mà cuối cùng ba...” Anh cố gắng giải thích.

“Giang Vũ Chính, anh đi ngay cho tôi! Tôi thật sự không muốn tranh cãi với anh ở đây.” Thảo luận? Thảo luận mà làm cho ba ném vỡ hết bình hoa trong thư phòng sao? Thảo luận mà lại viết xuống tám chữ vô cùng đau đớn kia sao. Cô trừng mắt nhìn anh, hai mắt đã một ngày một đêm chưa hề nhắm lại đã nổi lên những tơ máu màu đỏ.

Đôi mắt anh nhìn chỉ cảm thấy đau lòng, vươn tay muốn bắt lấy tay của cô, “Anh...”

Nhưng lại bị cô dùng sức đẩy ra, anh chỉ có thể kinh ngạc nhìn cô.

Hình Ý cắn răng nhìn xuống không cho nước mắt chảy ra, “Tôi bảo anh rút đi!”

Vũ Chính chưa từng từ bỏ ý định tiếp tục đến gần cô, Hình Ý đã đụng phải tường. Mắt thấy anh vươn tay ra là có thể chạm vào cô, Hình Ý tiến về phía trước một bước dùng sức đẩy xe lăn về phía sau.

Xe lăn lui về phía sau đụng vào bức tường hành lang bên kia.

Khi xe lăn đụng phải vách tường vang lên một tiếng thì cũng là lúc sắc mặt Vũ Chính không còn chút máu, cực kì đè nén vẻ mặt đau khổ, cả thân thể bởi vì lưng bị đụng mạnh vào tường mà run rẩy đau đớn. Anh không thể tin được nhìn cô, không thể tin được cô lại có hành động như vậy.

Cô chỉ cảm thấy hận, căn bản không biết mình đang làm gì, “Tôi bảo anh rút đi!”

Xa xa Kelvin đứng trước cửa thang máy trông thấy tình huống như vậy, trong lòng biết có chuyện không ổn nên liền đi về phía trước. Cũng không đợi anh đi đến trước mặt, Hình Ý đã xoay người bỏ đi.

Toàn thân Vũ Chính kịch liệt run rẩy, ngồi lệch một bên trên xe lăn, nhìn theo bóng cô rồi đi, khuôn mặt bởi vì đau đớn mà run rẩy hiện lên một nụ cười khổ, quá bất ngờ, làm cho người ta không thể hiểu được đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Vết rạn

Kelvin nhìn thấy cả người Vũ Chính đang run rẩy kịch liệt, vẻ mặt cực kì đè nén nổi thống khổ thì nhanh chóng đưa anh vào thang máy.

Vũ Chính một tay bám chặt bánh xe, giọng run run nói với anh: “Lập tức gọi điện cho Lý Tử Ngôn.”

Kelvin nhìn thoáng qua ông chủ của mình, trong lòng biết không đi tìm bác sĩ ngay là không được, nhưng cuối cùng vẫn phải lấy điện thoại ra gọi cho Lý Tử Ngôn.

“Lão Lý, cậu lập tức ngừng việc công bố kế hoạch JL thu mua cổ phần xác nhập hai công ty Giang Lâm cho giới truyền thông đi.” Vũ Chính cực độ kìm chế cơn đau đớn toàn thân, dường như anh phải cắn răng mới nói ra được những lời này.

Lý Tử Ngôn ở bên kia cảm thấy rất kinh ngạc, khó mà tin được Giang Vũ Chính mấy ngày trước còn vì dự án này mà bỏ ăn và không ngủ không nghỉ giờ lại nói dừng lại.

“Vũ Chính, có phải cậu bị điên rồi không? Nếu như vậy cậu sẽ làm cho JL rơi vào hoàn cảnh như thế nào cậu có nghĩ tới không?” Lý Tử Ngôn kích động đến độ muốn ném điện thoại từ lầu 70 của tổng bộ xuống, anh không phải không rõ Vũ Chính đã tốn nhiều tâm huyết vào dự án xác nhập này như thế nào.

“Tôi bảo cậu lập tức gác nó lại ngay bây giờ.” Tuy Vũ Chính đã yếu đến mức ngồi không vững được nữa nhưng giọng điệu vẫn kiên quyết như vậy. Tin tức kia tuyệt đối không thể truyền ra ngoài, một khi đã được tuyên bố, anh và Hình Ý cũng coi như xong.

Lý Tử Ngôn hít một hơi thật sâu, “Vũ Chính, đã quá muộn rồi, bộ phận PR của tổng bộ JL ba tiếng trước đã mở cuộc họp báo công bố tin tức này với giới truyền thông toàn cầu rồi. Sau khi Giang Lâm xác nhập thành công, JL chính là đối tượng nắm cổ phần lớn nhất đứng sau khổng lồ.”

Vũ Chính nghe những lời truyền đến từ trong điện thoại, đầu óc trống rỗng, lỗ tai chỉ còn tiếng vù vù, cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, cơ thể càng thêm run rẩy, gục sang một bên mà hôn mê.

Kelvin nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng đỡ lấy anh, còn gọi điện thoại cho bác sĩ nhanh chóng chạy tới. Anh biết rõ xương sống của Vũ Chính bị thương rất nghiêm trọng, cũng không dám tùy tiện di chuyển thân thể của anh.

Lúc bác sĩ đi vào trông thấy Vũ Chính đau đến tởm thì cau mày lắc đầu, bảo hộ lý chuyển nghiệp đến nhẹ nhàng bế anh lên giường bệnh. Trong cơn hôn mê, lúc hộ lý chạm vào lưng anh, trong nháy mắt cơn đau kịch liệt làm cho anh mở mắt ra, nhìn nhìn chung quanh rồi lại lâm vào tình trạng hôn mê.

Từ khi Kelvin đi theo Vũ Chính đến nay chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy, không khỏi cảm thấy kinh hãi.

Lúc này chuông điện thoại của ông chủ vang lên, anh nhìn nhìn, là Lý Tử Ngôn.

Lý Tử Ngôn đứng ở trong tòa nhà tổng bộ JL, nghe thấy Kelvin nói, dù không thường hút thuốc anh cũng phải đốt một điếu xì gà, suy nghĩ xem phải làm thế nào để dẹp loạn chuyện này.

Tình huống hiện tại xem ra tiến độ JL mượn Giang Lâm để tiến quân vào trong nước không có khả năng dừng lại, Vũ Chính đã rất vất vả mới đã thông được hội đồng quản trị hai bên để thực hiện dự án xác nhập này, chuyện bây giờ không chỉ còn là chuyện riêng của anh nữa. Phải nên biết rằng đại cổ đông của JL ai cũng không phải chỉ biết ngồi không, chỉ là...

Một khi chuyện này để cho Hình Ý biết được, vừa phải chịu tang ba mình cô sẽ làm ra chuyện gì anh cũng không biết. Nhưng có một việc anh vô cùng khẳng định, tình trạng căng thẳng giữa Lâm Hình Ý cùng Vũ Chính là không thể tránh khỏi.

“May, giúp tôi đặt một vé máy bay về nước sớm nhất.”

Anh một tay cầm điếu thuốc, một tay day day trán. Thầm than một tiếng, Vũ Chính à, hy vọng cậu có thể chống đỡ được.

Khi anh vội vàng chạy tới bệnh viện thì Vũ Chính vẫn còn đang hôn mê trong phòng bệnh.

Lý Tử Ngôn nhìn khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của Vũ Chính mới nhớ đến lời vừa rồi bác sĩ đã nói với anh.

“Thân thể Giang tiên sinh hiện tại vô cùng yếu. Lưng bị chấn động, ít nhất phải nằm nghỉ nửa tháng; hơn nữa bởi vì lúc trước não bị tổn thương quá nặng, không biết bởi vì anh ấy quá mệt mỏi hay vì nguyên nhân nào khác mà khiến cho anh ấy đau đầu kịch liệt, điểm này cần phải chú ý nhiều, hy vọng sau khi tỉnh lại anh ấy có thể phối hợp làm kiểm tra kỹ càng...”

Tang lễ cùng lễ truy điệu Lâm Đạt Bình diễn ra vào ba ngày sau, anh đã gọi điện thoại rất nhiều lần cho Hình Ý, nhưng mà trợ lý của cô đều một mực từ chối nói cô không rảnh.

Hiện tại thì cả thế giới đều biết việc Giang thị cùng Lâm thị đã xác nhập lại, JL là đại cổ đông nên chắc hẳn bên nhà họ Lâm cũng biết, Lâm Hình Ý lại không có bất kỳ phản ứng nào, tất cả tinh lực của Lâm thị đều dồn vào tang lễ của Lâm Đạt Bình, như thể là tuyệt đối không bắt ngờ trước việc xác nhập kia.

Hôm nay là lễ truy điệu của Lâm ba, đại sảnh lầu một của nhà tang lễ trang trọng yên lặng mà trang nghiêm, bàn thờ cùng linh đường của Lâm Đạt Bình đều nằm trong này, trong linh đường đặt ảnh của Lâm Đạt Bình, bên cạnh còn có chữ một dòng chữ viết bằng bút lông: “Vô cùng thương tiếc tiên sinh Lâm Đạt Bình”. Quanh đi ảnh phủ kín hoa tươi, linh đường treo những tấm màn mỏng màu trắng, cầu thang của nhà tang lễ thông với linh đường đều bao phủ bởi những tấm vải đen, gắn lên những vòng hoa hình cầu bằng lụa, bên ngoài nhà tang lễ cũng đặt đầy những vòng hoa.

Hình Ý từ trước đã biết ba tin rằng người chết không muốn người sống quá đau khổ nên giờ đây chỉ yên lặng, mẹ cũng trầm tĩnh như vậy, tĩnh lặng giống như không còn thở nữa, chỉ có hôm qua khi chủ nhắc đến Vũ Chính thì trong ánh mắt đều là nỗi hận sâu sắc.

Con rể duy nhất của mình lại là hung thủ hại chồng mình phát bệnh tim mà chết, Lâm mẹ chỉ cảm thấy mình thật thê lương, làm sao ông trời lại trêu ghẹo mình như vậy.

Nhà họ Lâm thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng mà bởi vì việc Lâm thị và Giang thị xác nhập mà âm thầm xảy ra mâu thuẫn gay gắt, mỗi người đều muốn nắm quyền trong tay, nhưng mà sau khi Lâm thị xác nhập sẽ thay đổi chính sách, dù cho lúc trước có dựa vào Lâm Đạt Bình nắm giữ cổ phần của công ty trong tay thì hiện tại cũng không thể nắm giữ quyền lực trong tay nữa. Chỉ có điều, bọn họ đều không hiểu, trước khi chết tại sao Lâm Đạt Bình lại đem cổ phần của mình trao cho JL.

Những người khác không hiểu, nhưng Hình Ý lại biết rõ ràng nhất. Giang Vũ Chính là ông chủ lớn đứng phía sau JL, lợi ích của việc Giang Lâm xác nhập từ nay về sau đều là của anh. Cô cảm thấy mình thật sự rất tức cười, lúc trước không hề nhìn ra anh lại lòng lang dạ thú như vậy.

Cô nhìn đi ảnh của ba ba trên linh đường, thật ra thì người bị lừa không chỉ có mình. Đôi mắt nhìn thấu chuyện đời của ba không phải cũng bị Giang Vũ Chính lừa gạt sao, cũng chỉ có thể trách mình quá mê muội. Thế gian này nào có tình yêu thật sự, tất cả chẳng qua chỉ là trao đổi lợi ích mà thôi.

Vũ Chính cảm thấy toàn thân đều đau, cử động một ngón tay cũng không còn sức, xung quanh tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng nước thuốc “tích tích” từng giọt truyền đến.

Anh chậm rãi mở mắt ra, xung quanh đều một màu trắng, mùi thuốc nhàn nhạt bao quanh anh, nhìn thấy một bóng người đứng trước giường nhưng lại rất mơ hồ.

Lý Tử Ngôn nhìn thấy Vũ Chính đã mở mắt ra, rút cuộc thả lỏng nói: “Cậu tỉnh rồi sao. Thật là làm tôi sợ muốn chết. Hôm trước đang gọi điện thoại thì ngắt đi, làm tôi phải tức tốc từ Mi bay về. Cậu thì tốt rồi, ngủ một giấc coi như xong.” Anh thật sự không đề nên được lời muốn nói, kích động nói ra.

Đầu óc Vũ Chính vẫn trống rỗng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía trước trong chốc lát, như là đang tìm về trí nhớ của mình trước khi hôn mê.

Đột nhiên, ánh mắt lóe sáng, vội vàng hỏi: “Hiện là là ngày mấy? Tang lễ của ba Hinh Ý diễn ra vào ngày nào?”

Lý Tử Ngôn vốn định gạt anh, tình trạng sức khỏe của anh hiện tại không thể đi đâu được. Nhưng mà anh nhìn vào mắt Vũ Chính, anh em tốt của anh chưa bao giờ lo lắng như vậy. Lúc này lừa gạt được anh, nhưng mà Giang Vũ Chính lại là người thông minh cỡ nào, cậu ta sẽ không đi tìm người khác hỏi sao?

“Hôm nay truy điệu.” Anh bình tĩnh nói.

“Giúp tôi thay quần áo ngay bây giờ, tôi muốn đến linh đường.” Vũ Chính muốn vén chăn lên, nhưng tay lại không có chút sức lực.

“Cậu thật sự bị điên rồi phải không? Từ ba ngày trước sốt cao đến bây giờ vẫn chưa hạ, bác sĩ đã nói cậu phải nằm nghỉ trên giường nửa tháng.” Lý Tử Ngôn dè dặt vai lộn xộn của anh xuống.

“Đề cho tôi đi đi.” Vũ Chính không biết lấy sức ở đâu ra, tay trái dùng sức kéo một cái, rút kim tiêm ra, miệng vết kim không ngừng chảy máu.

Mặc kệ cái chết của Lâm ba có phải do Vũ Chính gây ra hay không, thân là con rể của nhà họ Lâm, dù có thế nào hôm nay cũng không thể không đến. Huống chi, đây có thể là cơ hội cuối cùng để anh giải thích với Hinh Ý.

Lý Tử Ngôn trừng mắt nhìn anh, anh cũng trừng mắt nhìn Lý Tử Ngôn.

Mắt hai người đàn ông đều đỏ lên, làm cho họ lý đứng bên cạnh cảm thấy kinh hãi.

Cuối cùng người thua cuộc vẫn là Lý Tử Ngôn, “Nào, giúp cậu ta thay quần áo đi.” Cho tới bây giờ anh cũng không phải là đối thủ của Giang Vũ Chính, bất kể là học tập, kinh doanh hay là cãi nhau...

Nhưng mà, lúc họ lý diu anh xuống, vẫn chưa dùng lực vịn vào bờ vai anh thì mặt của Vũ Chính đã đau đến trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng rơi xuống. Nhưng anh vẫn cắn răng nói ra từng chữ: “Tiếp tục.”

Lý Tử Ngôn xoay người quay đi, không dám nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Tang lễ cho ai?

Trong linh đường, tất cả đều trầm lắng làm cho người ta thấy khó thở, Hinh Ý mặc váy lụa màu đen, tay đeo hoa trắng, đầu đội khăn tang. Khuôn mặt cô trắng bệch đứng trong linh đường rộng lớn, vài ngày không ngủ khiến ba lo cho tang lễ của ba, sắc mặt tiêu tụy, rõ ràng đã gầy hơn rất nhiều.

Bởi vì Lâm mẹ còn đắm chìm trong nỗi đau đớn cho nên Hinh Ý phải đại diện cho gia tộc lên đài nói lời cảm tạ. Nhớ lại tất cả về ba làm cho Hinh Ý vài lần nghẹn ngào khóc òa lên.

Cô cúi đầu trả lễ, lấy hai tay chặn mũi lại nhưng cũng không có cách nào ngăn cả được những giọt nước mắt lăn xuống, nhìn thấy những người bạn thân lúc còn sống của ba đến thăm hỏi càng làm cô nghẹn ngào.

Mà mọi người đến phúng viếng cũng cảm thấy khó hiểu, vì sao con rể duy nhất của nhà họ Lâm lại không xuất hiện ở linh đường? Tin tức JL thu mua có phần chuẩn bị xác nhập Lâm thị cùng Giang thị được tung ra ngoài, nhưng mà chủ tịch Lâm lại qua đời. Nghe đồn Giang Vũ Chính con rể của nhà họ Lâm tự mình bay sang Mi để cứu hai nhà Giang Lâm, cùng hợp tác với người bên JL, kêu gọi người ta bơm tiền cứu nguy cho hai nhà Giang Lâm. Lúc này không có lý do gì ba vợ qua đời lại không thể đến chịu tang nhà, thật sự là giữa hai nhà giàu có này đang có chuyện gì mờ ám nha!

Cho dù Hinh Ý chỉ bận rộn lo chuyện hậu sự cho ba mình nhưng những tin đồn tràn lan từ bên ngoài vẫn truyền đến tai cô.

Hừ! Vì cứu hai nhà Giang Lâm? Cùng lắm cũng chỉ là muốn đến tất cả nhét vào trong túi anh ta mà thôi. Trước kia cô chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém anh trên thương trường, nhưng mà hiện tại xem ra thì mình chỉ mới là một đứa trẻ ngây thơ mà thôi. Anh ta che giấu thân phận của mình tại JL làm cho tất cả mọi người cho rằng anh ta đang phò độ chúng sinh, thật sự là không chịu nổi!

Mình vĩnh viễn sẽ không thể làm được như Giang Vũ Chính, là vì cô không có lòng dạ độc ác như anh. Hinh Ý nhìn di ảnh của ba trên linh đường, ngăn

người.

Lúc này ngoài cửa lớn truyền đến một tiếng ồn ào, Hình Ý chậm rãi xoay đầu về hướng đó.

Vũ Chính nhìn Hình Ý không có chút cảm xúc tựa như một con búp bê vải, chỉ cảm thấy khó chịu đến không thể thở được. Tất cả đau đớn trên người so ra đều thua kém loại rung động khi thấy cô tiêu tụy xoay đầu lại, anh chỉ cảm thấy đau lòng.

Lâm Đạt Quảng đứng giữa cửa ra vào của linh đường muốn ngăn cản Vũ Chính tiến vào trong nhưng lại bị Kelvin chặn lại, chỉ có thể kích động mắng: “Mày là cái thứ ăn cây táo rào cây sung không biết xấu hổ, mày còn dám tới đây nữa sao?”

Hình Ý nhìn những vị khách trong sảnh đường, thật sự không muốn sau khi chết ba vẫn không thể bình an, liền đi ra ngoài cửa.

Ánh mắt của Vũ Chính chỉ yên lặng rơi trên người Hình Ý, tay trái nắm chặt lấy xe lăn như muốn chèo chống trọng lượng của cả cơ thể, nhìn thấy trong ánh mắt của Hình Ý đều là nỗi bi thống cùng thương tiếc.

Hình Ý đến bên cạnh Lâm Đạt Quảng, nhẹ nhàng nói: “Chú, chú cứ vào trong linh đường đi. Cháu nói với anh ta vài câu.”

Lâm Đạt Quảng trừng mắt nhìn Hình Ý cùng Vũ Chính, yết hầu run run, thấp giọng nói với Hình Ý: “Cháu chớ quên anh cả đã chết như thế nào!” Sau đó xoay người đi vào.

Cô không nhìn Vũ Chính lấy nửa con mắt, chỉ hờ hững nhìn về phía trước, giống như không hề có tiêu điểm, “Tìm một chỗ nói chuyện, được chứ?”

Giọng điệu lạnh nhạt giống như không hề cho người ta từ chối, dẫn hai người họ vào phòng nghỉ bên cạnh linh đường.

Lý Tử Ngôn giúp Vũ Chính vào phòng nghỉ rồi nháy mắt với Kelvin, bảo anh cùng mình ra ngoài. Trước khi đóng cửa vẫn chưa yên tâm có ý liếc nhìn Vũ Chính một cái, thờ dài.

Hình Ý đưa lưng về phía Vũ Chính đang ngồi trên xe lăn khẽ run nhè nhẹ, mệt mỏi và lãnh đạm mở miệng: “Anh có chuyện gì thì cứ nói hết một lần ở đây đi. Tôi không có ý định tiếp đón anh trước mặt ba ba, cho nên mời anh cứ nói hết trong này đi.”

Vũ Chính căn bản không có sức chuyển xe lăn đến trước mặt cô, chỉ có thể nhìn theo bóng lưng cô, thấp giọng nói: “Anh muốn gặp mặt ba lần cuối.” Lúc này anh không có cách nào chứng minh cuối cùng mình có phải là hung thủ hay không, anh đến đây chỉ là muốn tiễn ba một đoạn đường cuối cùng, dù sao thì Lâm Đạt Bình trước đây vẫn luôn xem anh như con ruột của mình.

Hình Ý chỉ cảm thấy buồn cười, “Anh có tư cách gì mà nói muốn gặp mặt ba lần cuối cùng? Không phải vì văn kiện kia của anh thì ba cũng không nằm ở trong kia. Anh nói xem rốt cuộc thì anh có tư cách gì?” Còn còn chưa bao giờ gặp người nào không biết xấu hổ như vậy.

Vũ Chính tựa hẳn lưng vào chỗ dựa của xe lăn, yếu ớt nói: “Rất xin lỗi!” Tuy anh biết rõ chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy nhưng mà anh thật sự cũng biết rõ văn kiện kia có kích thích đến ba, anh không nên chỉ biết lo lắng cho chuyện của công ty mà xem nhẹ sức khỏe của ba.

Nhưng mà lọt vào tai Hình Ý thì uy lực của câu “rất xin lỗi” này quá lớn, đây chính là anh đã thừa nhận mình là hung hủ. Cô rất hy vọng anh đến nói cho cô biết thật sự không phải là anh, tất cả chỉ là hiểu lầm, văn kiện kia không phải là do anh đưa tới, anh cũng không gọi điện thoại cho ba, tất cả đều là giả.

Cô cắn chặt răng, hai tay nắm chặt. Trong ánh mắt đều là nước mắt, cô gắt gao kìm nén, không cho chúng chảy xuống. Quay người lại, dùng hết sức lực toàn thân, vung một cái tát lên mặt Vũ Chính.

Một tiếng ‘ba’ thanh thúy trong phòng nghỉ yên lặng nghe rõ ràng lạ thường, thậm chí dường như còn có thể nghe được tiếng vang lại.

Vũ Chính bị cô dùng hết sức tát một cái, trên mặt là năm dấu ngón tay, trong miệng còn có mùi mặn mặn, thân thể đau đớn chống đỡ không hề cho mình ngã xuống khỏi xe lăn. Nhưng lưng truyền đến một cơn đau đớn làm cho toàn thân anh run rẩy, ánh mắt tràn đầy hối hận nhìn Hình Ý.

“Cái tôi cần không phải là một câu rất xin lỗi, xin lỗi thì có thể làm cho ba tôi sống lại sao? Anh cho rằng một câu rất xin lỗi thì có thể xóa sạch những việc làm của anh sao? Hiện tại tôi nhìn thấy anh đã thấy chán ghét, biết tại sao không? Mỗi một lần anh đều cho rằng chỉ với một câu rất xin lỗi tôi sẽ tha thứ cho anh. Nhưng lần này thì không. Tôi chưa từng hận anh như bây giờ, cho nên xin mời anh từ nay về anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Nước mắt cô rơi đầy mặt, từng chữ dường như đều phải thét lên mới thoát ra khỏi cổ họng được.

Sau khi nói xong Hình Ý liền rời khỏi phòng nghỉ, một khắc khi dùng sức đóng cửa lại, cô biết rõ tất cả đều đã vỡ nát, tình yêu của cô, gia đình của cô, tất cả mọi thứ của cô đều đã vỡ nát.

Vũ Chính nhếch môi, muốn nói điều gì đó nhưng biết có nói gì cũng không thể giữ cô lại được, một dòng máu chảy ra từ khóe miệng.

Hai ngày sau tiến hành lễ truy điệu, mây tuy thưa, nghĩ trời sẽ mưa nhưng lại không mưa, chỉ là sắc trời vô cùng âm u.

Từ hôm ba qua đời đến hôm nay Hình Ý đều không hề nghỉ ngơi, Lâm mẹ còn có thể đắm chìm trong thế giới của mình, mặc kệ hết thảy mọi việc. Nhưng mà Hình Ý thì không thể, tất cả những việc lớn nhỏ trong tang lễ, còn có một đồng việc khi Lâm thị bị xác nhập... từ khi ba qua đời đến nay, tất cả những người thân lớn nhỏ trong nhà đang dựa vào Lâm thị đều muốn đến đập phá trước cửa nhà.

Cô cảm thấy mệt chết đi được, rất muốn có người ôm lấy cô thật chặt, nói không cần phải sợ, tất cả đã có anh. Nhưng mà, sẽ không có người như vậy,

từ nay về sau cô chỉ có thể dựa vào chính mình.

Xe tang chở linh cửu của Lâm Đạt Bình chạy trên đường núi uốn lượn, Hình Ý ngồi bên ghế phụ, hai tay ôm lấy đi ảnh của ba mình, mờ mịt nhìn về phía trước.

Xe tang cuối cùng cũng dừng lại tại khu nghĩa trang, bởi vì phần mộ được xây trên khu mộ cao cấp nhất trên ngọn núi cho nên phải khiêng quan tài vượt qua hơn một ngàn bậc thang xuôi theo sườn núi mà lên.

Lúc Hình Ý vừa xuống xe đã nhìn thấy một hình dáng quen thuộc tại bãi đỗ xe, trong lòng cảm thấy một mối, không muốn liếc mắt nhìn anh.

Lý Tử Ngôn cũng nhìn Vũ Chính, tên kia vẫn còn chưa chịu đủ những lời nhục mạ của người nhà này sao? Một lần rồi lại một lần chặn ngang hòng.

Lâm Đạt Quảng cũng nhìn thấy Vũ Chính, đứng ở bên cạnh Hình Ý, mở miệng mắng: “Nó còn dám tới? Hôm nay tao không cho nó bò trở về thì tao không còn mang họ Lâm nữa.” Nói xong liền chuẩn bị đi qua.

Hình Ý bắt lấy ống tay áo của ông, cau mày kêu một tiếng: “Chú!”

“Làm sao? Cháu còn đau lòng cho cái thứ kia sao? Cháu chớ quên nó đã hại chết anh hai, cháu chớ quên mình họ gì.” vừa nói vừa đẩy tay Hình Ý ra.

Hình Ý kéo mạnh tay của ông lại, thấp giọng nói: “Hôm nay nhiều khách như vậy, nhà họ Lâm chúng ta cũng phải giữ lại mặt mũi chứ. Thôi, để cho ba yên tâm ra đi đi, được không?” cô dường như đang khẩn cầu, bởi vì cô cũng không còn sức lực đi xử lý tình huống khi người người đều biết sự thật về cái chết của ba.

Lâm Đạt Quảng hung hăng nhìn Vũ Chính, nhớ đến 5% cổ phần của Lâm thị giờ đã hóa thành hư không thì “hừ” một tiếng rồi quay đi.

Hình Ý nhìn thấy Vũ Chính đang cùng Lý Tử Ngôn đi về phía này, nghĩ một lát rồi chủ động đi về phía bọn họ.

Mây đen ùn ùn kéo tới, từng đợt gió thổi đến làm cho chiếc quần lụa mỏng màu đen của Hình Ý phát phới trong gió, càng nổi bật vẻ thon gầy tiêu tụy.

Thân thể Vũ Chính khi thời tiết không tốt vốn rất khó chịu, hơn nữa mấy ngày nay xương sống vẫn chưa khỏe nên chỉ có thể cố sức ngồi, không thể nhúc nhích. Mấy ngày nay, anh cũng gầy đến không còn nhìn ra hình người nữa. Nhìn thấy Hình Ý đi tới, trong lòng tràn đầy tình cảm không thể nói nên lời.

“Các người còn muốn gì nữa? Muốn bức chúng tôi đến hoàn cảnh nào nữa đây?” Hình Ý vừa nhìn thấy vẻ mặt bi thương của Vũ Chính thì lửa giận bị khơi dậy. Cô cũng muốn biết rốt cuộc vì sao phải giả vờ từ bi mềo khóc chuốt nhưa vậy.

Vũ Chính nhìn khuôn mặt không chút tình cảm của cô, nặng nề nói: “Anh... chỉ muốn đưa tiễn ba đoạn đường cuối cùng.” Đã đến nước này, anh cũng thật sự không thể nói bất kì điều gì nữa.

“Đưa tiễn? Anh muốn đưa tiễn làm sao đây? Gọi người khác công anh trên lưng đưa đi hay là kéo lên? Anh đã trở nên như vậy còn muốn đưa tiễn như thế nào đây? If you would go up high, then use your own legs! Do not let yourselves carried aloft; do not seat yourselves on other people's backs and heads. Ba của tôi không cần một người tàn tật đến đưa tiễn.” (Nếu anh muốn lên đó thì hãy dùng chính đôi chân của anh ấy. Đừng để mình được đưa lên trên đấy; đừng để mình phải ngồi lên lưng hay lên đầu những người khác). Ngón tay của cô chỉ lên những bậc thang kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

Vũ Chính không ngờ tới cô sẽ nói như vậy, tròn mắt nhìn cô, một câu cũng không thể nói nên lời.

Mà Lý Tử Ngôn cũng bị những lời của cô dọa, anh vốn đứng phía sau Vũ Chính lập tức bước lên phía trước, “Cô... người phụ nữ này có phải điên rồi không? Cậu ấy không phải vì cô mà trở thành như vậy sao? Trên thế giới này ai cũng không có tư cách nói ra những lời kia, nhất là cô.”

Mắt của anh đỏ lên, chỉ cảm thấy đau lòng cho người anh em của mình, vì một người phụ nữ như vậy, đáng giá sao?

Hai người đứng trước mặt Vũ Chính mà giằng co, chỉ có tiếng gió không ngừng quanh quẩn bên kia.

“Thôi, đi thôi.” Vũ Chính tựa cả người vào xe lăn, nếu như không có sợi dây buộc cố định thân thể lại thì có lẽ cả người anh đã đổ xuống.

Anh cười khổ nhìn lên cầu thang, thật sự thì mình cũng không lên được. Nhưng mà ngay lúc Hình Ý nói ra lời kia vì sao trong nháy mắt lòng anh đã không còn cảm thấy đau đớn? Bởi vì nó đã chết lặng mất rồi.

Cảm giác lúc vừa trở lại rồi lại đột ngột bị gió cuốn rớt xuống vách núi, hơi thở đều ngưng trệ, không có cảm giác đau đớn, chỉ có chết lặng.

Hình Ý chỉ cảm thấy thật khoan khoái, nhưng ngay lúc cô xoay người đi thì nước mắt lại từng giọt từng giọt rơi xuống. Tay nắm thật chặt vào nắm tay, loại cảm giác tự làm khổ mình nhanh chóng mang đến cơn đau xuyên thấu từng lỗ chân lông toàn thân. Dù cho như vậy, cô vẫn không ngừng tự nói với mình, đây chính là báo ứng của anh vì đã làm quá nhiều chuyện không có tính người như vậy.

Lý Tử Ngôn nhìn hai người yêu nhau nhưng lại càng ngày càng cách xa nhau thì nhẹ nhàng lắc đầu.

Cảm thấy một chút mát mát, ngửa mặt lên nhìn bầu trời, mưa đã bắt đầu rơi xuống, tranh thủ thời gian muốn đưa Vũ Chính vào xe, thân thể cậu ta như vậy cũng không thể gặp mưa được.

Nhưng mà Vũ Chính nắm chặt bánh xe, không chịu để cho Lý Tử Ngôn đẩy anh ra xe.

Anh chỉ đứng trong mưa nhìn bóng dáng càng chạy càng xa của Hình Ý, thẳng cho đến khi biến mất trong màn mưa.

Đây tốt cùng là tang lễ của ai? Lâm ba? Hay là tình yêu và hôn nhân của anh và cô?

Vũ Chính toàn thân ướt đẫm nhưng lại không chịu để cho Lý Tử Ngôn đưa anh trở về bệnh viện, sau khi lên xe chỉ nói một câu: “Về nhà đi, tôi muốn yên tĩnh một chút.” Sau đó không hề nói thêm tiếng nào nữa.

Trong nhà yên ắng, ngay cả người giúp việc cũng cảm thấy lạnh băng khác thường, mới vài ngày trước phu nhân của bọn họ còn rất vui sướng, sao lại gặp phải nỗi đau mất cha như vậy chứ? Hơn nữa Giang tiên sinh vừa trở về tình trạng cũng không ổn, tự nhốt mình trong phòng, cả ngày đều không bước ra ngoài.

Vũ Chính ở trong phòng nhưng không có lên giường nghỉ ngơi, chỉ ngồi trong sảnh nhỏ trong phòng ngủ, nhìn tấm ảnh kết hôn của hai người treo trên tường, ngồi đứng năm tiếng.

Trong phòng chỉ có hai ngọn đèn tường nhàn nhạt, ngọn đèn in bóng Vũ Chính lên tấm thảm, có vẻ cô độc cùng thê lương lạ thường.

Con đau đầu chiết tiết liên tiếp đánh úp lại, anh đã đau đến nỗi ý thức gần như mơ hồ mới nhớ đến thuốc giảm đau. Tayrun rẩy lục lọ trên bàn, lại cảm phải một tấm hình.

Cầm lên nhìn, cái gì đó đen sẫm, phía dưới viết một hàng chữ, anh nhận ra là chữ của cô. Sau khi nhìn lại thì đột nhiên giống như bị sấm sét đánh trúng đầu óc trống rỗng.

Chỗ đó viết: “Tiểu bảo bối đáng yêu của chúng ta được 12 tuần!”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Đánh mất

Tang lễ của ba cuối cùng cũng xong, suốt hơn một tuần lễ bận rộn làm cho Hình Ý gần như rã rời. Sau khi cô cùng Lâm mẹ trở lại nhà họ Lâm thì thật sự không nói một lời nào, cũng không làm gì mà trực tiếp trở về phòng ngủ của mình.

Thật ra thì không chỉ một mối vì tang lễ của ba, còn có những mâu thuẫn trong nhà họ Lâm, sau khi Lâm Giang bị xác nhập mình sẽ phải giải quyết thế nào đây... lúc này cô mới phát hiện mình thật không có khả năng. Trong phòng tắm nhìn mình tái nhợt giống quỷ, trong lòng chỉ biết cười khổ, nếu như lúc trước mình không gả cho anh ta thì có phải tất cả đều đang theo đúng vị trí của nó không?

Cúi đầu nhìn phần bụng có hơi nhô ra của mình, tay vuốt vuốt bụng, cảm giác được sinh mệnh nhỏ bé bên trong đã không còn cảm thấy hạnh phúc như trước nữa. Tương lai của mình sẽ trôi về đâu đây? Đứa trẻ trong bụng – tương lai của cô sẽ như thế nào đây?

Nằm trên giường Hình Ý không ngừng mơ thấy ác mộng, cô mơ thấy ba ba, trước khi chết còn oán hận nói mình đã tin lầm Vũ Chính; mơ thấy Vũ Chính nói với mình thật sự không phải anh hại chết ba, trong ánh mắt đều là nỗi đau xót vì không được tin tưởng.

Cô trần trọc trên giường nhiều lần, cuối cùng tỉnh lại, mồ hôi lạnh liên tục chảy.

Trời vẫn chưa sáng, ngọn đèn bàn mờ nhạt mà ảm đạm.

Cô cảm thấy toàn thân đều không thoải mái, bụng dưới đau đớn vô cùng, trong lòng kinh hãi. Cô vén chăn lên nhìn, một vùng màu đỏ nhìn thấy mà giật mình. Tin của cô đập thành thạch, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cô không biết mình đã gọi điện thoại báo chị Hằng chạy tới thế nào, cũng không biết mình được lái xe bé lên xe thế nào, cô chỉ cảm thấy đau đớn, cảm thấy có một thứ gì đó đang dần ăn mòn trong cơ thể mình, nhưng mình lại không có khả năng đuổi nó đi. Cuối cùng trước lúc bất tỉnh, chính mình cũng không biết đã lâm bầm câu gì.

Chị Hằng nhìn Hình Ý nằm trên giường bệnh, sắc mặt còn tái nhợt hơn cả tấm ga giường, nhớ tới lời nói vừa rồi của bác sĩ, nhẹ nhàng lấy khăn tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt.

“Thân thể của bà Giang vốn rất yếu, hơn nữa lại vất vả quá độ, tâm trạng lại không ổn định cho nên đã bị sảy thai...”

Chị Hằng không dám nói cho phu nhân biết, vốn chồng vừa qua đời đã là một đả kích quá lớn, bây giờ con gái lại bị sảy thai, nếu để bà biết được không biết sẽ như thế nào.

Người duy nhất bà có thể thông báo chính là Giang Vũ Chính. Mặc kệ cậu ta có phải là hung thủ hại chết ông chủ hay không, dù sao thì Hình Ý cũng là vợ của cậu ta, nhìn thái độ trước kia của cậu ta đối với tiểu thư, tình cảm kia không thể là giả được. Huống chi, bà nghe rất rõ trước khi Hình Ý ngất đi đã kêu tên của anh.

Chị Hằng nhớ rõ thời điểm trước lúc cô hôn mê bởi vì khuôn mặt không còn chút máu lại đầy nước mắt kia nhưng vẫn còn sức gọi nhỏ: “Chính... đau quá... rất đau...”

Mặc dù tuổi đã trên năm mươi, chứng kiến rất nhiều sinh li tử biệt nhưng vẫn nhìn không được mà than một câu, hai người kia... là duyên hay nghiệt duyên đây?

Chiếc xe màu đen lao vút trên đường cao tốc trong đêm, Vũ Chính tâm tình rối bời nhìn ra ngoài cửa sổ, thúc giục lái xe: “Nhanh lên một chút.”

Khi anh nhìn thấy tấm hình kia, sau tâm trạng ngạc nhiên vui sướng chính là nỗi bi thương thật sâu. Thì ra lúc ở Mỹ, món quà Hình Ý nói chính là thứ này, nhưng món quà lớn mà anh mang về cho cô lại chính là cái chết của ba cô. Không ai có thể đáng giận hơn anh, thật sự là chính bản thân anh đã tự tay hủy diệt hạnh phúc của mình sao? Nếu như anh không qua chấp nhất muốn thay đổi hiện trạng của Giang Lâm, vậy có phải tất cả đều sẽ không như vậy không?

Vừa rồi nhận được điện thoại của chị Hằng gọi tới từ biệt thự nhà họ Lâm, anh còn cho rằng bọn họ cuối cùng có thể giữ lại tất cả, nhưng mà không thể tưởng tượng được bà lại muốn chính mình nhanh chóng chạy tới bệnh viện. Tuy bà không nói gì nhưng Vũ Chính biết Hình Ý đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng rốt cuộc là chuyện gì?

Anh chưa từng thấy sợ hãi như vậy, cho dù trên giường bệnh nghe thấy bác sĩ nói não của anh đã chết, nhưng bây giờ anh lại không có cách nào để biểu đạt ý nghĩ của mình, chưa bao giờ sợ hãi như thế.

Trong bệnh viện yên ắng, hành lang phòng bệnh buổi tối càng ít người qua lại. Kelvin giúp Vũ Chính đi dọc theo lối nhỏ, ánh đèn sáng rực chiếu vào xe lăn có vẻ chường mắt lạ thường.

Chị Hằng nhìn thấy Vũ Chính đi tới, đôi mắt thẳng tắp quay sang chỗ khác nhìn cửa phòng bệnh của Hình Ý.

“Rốt cuộc... là xảy ra chuyện gì?” Giọng anh run run hỏi, tuy đã cố gắng ngăn chặn giọng nói sợ hãi của mình nhưng vẫn có thể nghe ra một chút run rẩy.

Chị Hằng cầm khăn lau nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nửa đêm đưa tới đây... đã sảy thai.”

Vũ Chính chỉ cảm thấy như có một quả bom đang nổ tung trong lòng ngực mình, máu huyết tuôn trào đau đớn, từng tế bào cũng đau đớn, làm cho anh choáng váng, một lúc lâu mới nhìn thấy rõ những thứ trước mắt.

Anh đẩy tay Kelvin ra, mở cửa phòng bệnh, tự mình chậm rãi điều khiển xe lăn đi vào.

Người vợ xinh đẹp nhất của anh, công chúa kiêu ngạo, lúc này cũng chỉ có thể lẳng lặng nằm trên giường bệnh, suy yếu giống như không hề tồn tại.

Sắc mặt không còn chút máu, toàn là những vệt nước mắt, từng vệt một như đang rạch phá từng đường lên trái tim, làm cho Vũ Chính đau đến không thể thở được.

Anh cầm lấy tay của cô, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, anh đã từng nói sẽ khiến cho cô hạnh phúc như một công chúa, nhưng mà hiện tại thì sao? Tại sao lại có thể như vậy?

Hình Ý chỉ cảm thấy đau nhức, đau đến nỗi tất cả sức lực đều bị rút hết. Lúc cô vén chăn lên trông thấy một vệt màu hồng, cô đã biết không thể giữ được nữa. Tất cả những gì thuộc về cô đều không thể giữ được, ba ba, Vũ Chính, Lâm thị, đứa con... cũng không còn.

Nhìn thấy hình dáng bên cạnh giường, đột nhiên cuộn mình, dịch sang bên kia, không muốn nhìn thấy anh.

Vũ Chính thấy cô đã tỉnh lại thì cẩn thận khàn giọng nói: “Tỉnh rồi sao? Có còn đau không? Chị Hằng nói cả ngày em đều không ăn uống gì, em có muốn...”

“Anh có thể rời khỏi đây được không?” Hình Ý đưa lưng về phía anh nhỏ giọng nức nở.

Vũ Chính chỉ thấy đau lòng, thật lâu sau mới nói một câu: “Rất xin lỗi, anh không biết...”

“Chúng ta... ly hôn đi.” Hình Ý cắn chặt môi mới có thể không để cho mình khóc thành tiếng.

“Đợi đến khi em khỏe chúng ta nói sau. Hiện tại em ăn chút gì đi được không?” Vũ Chính kiên nhẫn khuyên nhủ.

“Ly hôn, ngay bây giờ.” Hình Ý dường như từ yết hầu nói ra. “Anh cũng không cần phải cảm thấy áy náy, đứa nhỏ là do tự tôi không muốn, tự tôi uống thuốc phá nó.” Cô thầm nghĩ vĩnh viễn không muốn gặp lại anh.

“Không thể nào, em không cần gạt anh, anh biết rõ là do em quá mệt mỏi. Là anh không tốt, anh không nên...”

“Anh vẫn chưa hiểu sao? Nếu đứa bé này được sinh ra, hai người chúng ta đều sẽ đau khổ cả đời. Không còn cũng rất tốt, không còn bất kì lo lắng gì nữa...” Nước mắt của cô thấm ướt cả gối, một nửa bên mặt đều lạnh lẽo.

Vũ Chính biết rõ cô lừa gạt anh, nhưng mà lòng vẫn run rẩy, kìm nén không được nổi bi thương.

“Anh sẽ không ly hôn.” Vũ Chính thống khổ nhắm mắt lại.

“Mặc kệ anh có đồng ý ly hôn hay không, lúc này tôi chỉ muốn rời đi mà thôi.”

“Em đừng mơ tưởng!” cả người anh đều lay động, muốn anh thả cô đi, không có khả năng! “Nếu như em muốn nhà họ Lâm mỗi ngày đều không được bình an thì em cứ bước đi, cứ đi thật xa.”

Bất kể bên trong công ty đó có rất nhiều thứ không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng một khi chuyện Lâm thị cùng Giang thị xác nhập một lần nữa được phơi bày, anh tất nhiên sẽ nắm giữ toàn bộ tư liệu.

“Anh dám?” Cô quay đầu lại hung hăng nhìn anh.

Vũ Chính cũng chỉ bị bức phải trở mặt, “Em nói xem anh có dám hay không?” sau khi điều khiển xe lăn rời khỏi phòng, trong phòng truyền đến từng đợt âm thanh vỗ nát.

“Kelvin, cậu tìm người đến phong tỏa cả tòa nhà này, không có lệnh của tôi ai cũng không được ra vào.” Vũ Chính nhìn cửa phòng Hình Ý, lạnh nhạt mở miệng.

Kelvin biết rõ bộ dạng lúc tức giận của ông chủ mình thế nào nên lập tức gọi điện thoại tìm người đến.

Mỗi ngày Vũ Chính đều đi đi về về giữa bệnh viện và công ty, thân thể chịu đựng áp lực đã tới cực hạn, hết lần này đến lần khác Lý Tử Ngôn nói nhất định phải trở lại Mi điều khiển tình thế.

Anh chỉ có thể ở bên này đơn độc chèo chống Giang Lâm vừa xác nhập, nếu như chỉ có chuyện của công ty thì đương nhiên anh sẽ không cảm thấy khó khăn.

Tồn sức nhất chính là những người nhà bên ngoại, tất cả những thân thích lớn nhỏ trước giờ chiếm vị trí dựa dẫm vào sự nghiệp gia tộc của hai công ty, hiện tại bị mất hết quyền lực chỉ còn giữ chức vụ hư danh trong công ty, mỗi người đều không phục nhưng lại không thể làm gì được, đành phải kiềm chuyện gây phiền toái.

Hôm nay Vũ Chính đi vào bệnh viện, nhìn thấy người được mời đến chăm sóc riêng cho Hình Ý đứng ngoài cửa, vẻ mặt vô cùng rầu rĩ.

Y tá nhìn thấy Vũ Chính đến thì như được đại xá, những kẻ có tiền này thật đúng là khó hầu hạ, đồ dành bà Giang ăn uống thôi mà cũng mất cả ngày.

“Bà Giang không chịu ăn uống gì cả, còn khóa trái cửa nữa, ở bên trong đập phá đồ đạc. Chúng tôi sợ kích động đến cô ấy nên không dám tự tiện mở cửa.”

“Lấy chìa khóa mở cửa ra.” Vũ Chính mệt mỏi nói.

Anh đẩy xe vào, không có ánh đèn, ngọn đèn bên ngoài chiếu vào có thể thấy được những mảnh vỡ thủy tinh đầy trên sàn nhà.

Những đồ vật trong phòng đều bị cô đẩy ngã, mà cô đang co rúm trong góc tường, không hề nhúc nhích.

Vũ Chính đi đến trước mặt cô: “Vì sao không ăn gì cả?” Giọng điệu tràn đầy đau lòng cùng thương xót.

Hình Ý chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt đen trống rỗng không một tia sáng nhìn anh, mái tóc thật dài lộn xộn trước ngực, mặc trên người bộ đồ ngủ thật to càng làm thân thể cô trông gầy gò.

Vũ Chính không đành lòng nhìn vào ánh mắt cô, nhưng không biết phải đưa ánh mắt đi đâu, bởi vì bất kể là chỗ nào thì lòng đều như bị kim đâm đau đớn.

Cô chậm rãi vươn tay ra, nắm lấy ống quần anh, mắt nhòa lệ cầu khẩn: “Van xin anh, để cho tôi đi.” Giọng nói nhỏ đến nỗi không thể nghe thấy.

Vũ Chính tình nguyện để cô đánh mắng anh, như thế còn tốt hơn, nhưng mà không thể chịu được cô cầu khẩn anh như vậy. Cô luôn biết rõ nhược điểm của mình, luôn có thể chuẩn xác mà đánh trúng tử huyệt của anh.

Anh cười khổ, gian nan khom lưng xuống, duỗi tay nắm chặt lấy bàn tay đang nắm ống quần kia, nhẹ nhàng nói với cô: “Anh sẽ thả em đi, thật đấy. Nhưng mà em phải ăn gì trước đã, được không?”

Cô chỉ mờ mịt nhìn khuôn mặt không thể nhận ra bất kì biểu lộ gì của anh, trong lòng cười khổ, cô đã thành công.

Một tuần sau, tại sân bay quốc tế.

Người chị họ thân thiết nhất với Hình Ý trong nhà họ Lâm – Phương Hiểu Văn đến tiễn cô tại sân bay.

“Em thật sự cam lòng ra đi sao?” trước khi vào đăng kí, Hiểu Văn nắm tay Hình Ý hỏi cô một lần nữa.

Cô biết rõ Hình Ý cùng Giang Vũ Chính, hai người yêu nhau đến chết, chỉ là bắt đắc dĩ mà phải chia lìa nhau.

Hình Ý hít một hơi thật sâu, nhìn lịch bay nói: “Khi còn bé, chúng ta đều đã nghe rất nhiều truyện cổ tích, luôn cho rằng sau khi công chúa gả cho hoàng tử nhất định sẽ có cuộc sống hạnh phúc. Nhưng sự thật không phải như thế, con người ta không phải chỉ có tình yêu mà còn có rất nhiều thứ khác nữa. Quá nhiều những thứ đó chắn ngang giữa chúng em cho nên không thể có hạnh phúc.”

Cô quay đầu lại nhìn Hiểu Văn, “Huống chi em không phải công chúa, anh ta cũng không phải hoàng tử. Công chúa và hoàng tử chỉ có thể thuộc về truyện cổ tích, quá xa xôi với chúng ta.”

Hiểu Văn không muốn làm cho cô thêm đau lòng, vì vậy nói: “Lần này em đi nha, không biết khi nào mới nhớ mà trở về thăm chị nữa.”

Hình Ý ôm lấy cô, “Em chỉ đi giải khuây, đi chơi, đi học tập thôi, không có nói là không trở về nha.”

Mất Phương Hiểu Văn ươn ướt, nói như thế nhưng mà ai biết cô nghĩ thế nào? Có lẽ sẽ thật sự trốn đi cả đời không trở lại.

“Mặc kệ là đến nước nào, nhất định phải nhớ giữ liên lạc nha!”

Hình Ý cười cười, “Được rồi, em vào trong đăng kí đây. Lâm Hình Ý muốn bước đi trên con đường của cô ấy.”

Hiểu Văn cũng nặn ra một nụ cười: “Đề mẹ em nghe được không bị dọa ngất mới là lạ.”

Hình Ý đều nói với mọi người là sang nước ngoài du học, chỉ có Hiểu Văn là biết rõ ngoại trừ một chiếc ba lô, cô không hề mang theo thứ nào khác, cô không nghĩ chỉ dừng chân ở một quốc gia.

Đi khắp nơi quan sát một chút, có lẽ sẽ thật sự quên được những chuyện không hay trước kia.

Vũ Chính ngồi trong thư phòng trong nhà, trên bàn sách đặt hai phần văn kiện, một phần là đơn ly hôn Hình Ý đã kí, phần kia là giấy ủy quyền toàn bộ cổ phần của Hình Ý tại Giang Lâm.

Anh chỉ biết cười khổ, cô thật sự không cần thứ gì nữa, chỉ vì để có thể thoát khỏi anh.

Cô thật sự hận anh như vậy sao?

Quán gia trong nhà cùng Kelvin đều gấp đến độ như con kiến đang bò trong chảo nóng, từ ba ngày trước khi nhà họ Lâm đưa tới thứ gì đó, đã ba ngày Giang Vũ Chính không ra khỏi phòng, thức ăn đều đưa đến từng bữa một.

Bọn họ sợ anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn trong phòng nhưng lại không dám vào, không thể làm được gì nên đành phải gọi điện thoại sang Vienna (Áo) cho mẹ của Vũ Chính.

Sau khi Giang mẹ nghe tin thì lập tức ra sân bay trở về chạy đến nhà Vũ Chính, lúc này Vũ Chính đã bốn ngày không ra khỏi cửa, thậm chí có người gõ cửa nhưng chỉ nghe thấy tiếng đồ vỡ, thật không biết thiếu gia ở trong phòng đã đẩy ngã cái gì nữa.

“Vũ Chính, là mẹ đây.” Bên trong không có động tĩnh gì.

Rất hiểu tính tình của ông chủ nên Kelvin biết đây là tỏ vẻ đã cho vào nên ra hiệu bảo Giang mẹ cứ tiếp tục vào.

“Mẹ vào đây.” Vẫn không có động tĩnh gì.

Giang mẹ nhẹ nhàng mở cửa phòng ra. Bức màn trong phòng đóng chặt lại, giữa ban ngày mà không có một tia sáng bên ngoài nào truyền vào được, chỉ có một ngọn đèn tường đơn độc. Cả phòng toàn mùi rượu, trên mặt thảm bằng da dê đều là những mảnh vỡ nát của thủy tinh, còn có những mảnh đồ sứ.

Giang mẹ chỉ cảm thấy đau lòng, đưa nhỏ cho tới bây giờ chưa từng chán chường như vậy nha.

Vũ Chính chán nản ngồi trên ghế sofa bên cạnh mặt thảm, xe lăn ngã lật một bên.

Giang mẹ đi đến bên cạnh anh, ôm chặt lấy anh, “Mẹ đã trở về, không có gì đâu, sẽ qua thôi, con ngoan.” Giọng nói run rẩy, đây là đứa con mà bà vẫn tự hào sao? Tại sao lại có thể như vậy?

Vũ Chính nghiêng đầu tựa vào vai mẹ, không nói một tiếng, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Giang mẹ cảm thấy có chất lỏng chảy xuống xuyên qua áo thấm vào da thịt nơi bả vai của bà, làn da cảm giác được một chút lạnh lạnh ươn ướt.

Giờ khắc này nước mắt của bà cũng chảy theo, Vũ Chính của bà từ nhỏ đến giờ chưa bao giờ rơi nước mắt trước mặt người khác. Từ nhỏ đã nhận hết những đôi mắt lạnh lùng trong gia tộc nhưng không bao giờ khóc, thậm chí khi ba qua đời cũng chưa từng chảy một giọt nước mắt. Nhưng bây giờ...

Hai tay bà ôm lấy anh, không ngừng trấn an vỗ lên tấm lưng đang nhẹ nhàng run rẩy của anh. Thở dài một hơi, yêu sâu sắc như vậy, đáng sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Nếu như vậy có thể quên những ký ức về anh

Biển xanh mênh mông, những rặng san hô xinh đẹp, cánh rừng nhiệt đới rậm rạp lại mang theo một chút tĩnh mịch. . . đây là một tiểu vương quốc ở nam Thái Bình Dương – Sa Moka.

Ở đây không chỉ có phong cảnh đẹp, hơn nữa những người dân cũng rất đơn thuần chất phác, phảng phất giống như một nơi thế ngoại đảo nguyên.

Hình Ý đón xe đi vào hòn đảo Sava, những ngọn núi uốn lượn, rừng cây rậm rạp, dường như đang chui vào một con đường hầm màu xanh kín không kẽ hở nào. Có lúc đi qua một hang núi khoáng đạt, hoa cỏ xanh mượt, dòng suối thanh tịnh uốn lượn theo thung lũng, rồi lại đến một dòng suối chảy xiết qua ngọn núi, tiếng chim hót vang lên từ nơi thâm sơn cùng cốc, càng nổi bật về u tĩnh.

Cô nhìn thấy cảnh sắc như vậy, chỉ cảm thấy thoải mái, chính cô cũng không biết làm sao mình có thể tìm đến nơi không có những thắng cảnh cổ điển, không mang vẻ xa hoa của thành thị này, chỉ có thể nói là một nơi không có gì cả. Cô chỉ biết mình cần được yên tĩnh, cô muốn được một mình, quên hết những chuyện đang náu lầy lòng cô kia.

Cô cũng cho rằng mình có thể quên, nhưng mà vì sao khi mỗi đêm dài tĩnh lặng, cô lại yên lặng mà nhớ đến anh.

Một loại nhung nhớ như thấm sâu vào trong xương tủy, bất kể lúc nào cũng như phục sẵn trong tâm trí cô, chỉ cần ngừng lại thì sẽ không có cách nào không chế được chính mình không thêm nghĩ đến anh.

Mà ngay cả trong giấc mơ cũng đều là bóng dáng của anh.

Trong mơ, anh là một hoàng tử áo trắng như tuyết, trong vũ hội mặt không đối sắc nhảy một bản cho cô, rất phong độ mà vờn tay mời cô lên sàn nhẹ nhàng mà nhảy múa. . . cô nhớ rõ, nhớ rất chân thật tình cảnh lần đầu tiên anh và cô gặp nhau. Nhưng mà, cả cô cũng không hiểu được tại sao lại cứ nhớ đến hình ảnh ấy ngày đó.

Cô chỉ có thể cười khổ, cuộc sống nếu chỉ như lúc mới gặp, tất cả chỉ dừng lại ở đó, nếu hết thấy chỉ giống như thời khắc đó thì thật là tốt biết bao!

Lâm Hình Ý chưa bao giờ biết đến tổn thương đau đớn là gì, nhưng mà, vì sao bây giờ lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy?

Giờ khắc này, cô chỉ có thể cố gắng làm cho mình quên anh đi. Tuy giọng nói của anh, khuôn mặt của anh, thậm chí mùi hương trên người anh, cô đều chưa một khắc nào quên đi.

Trong đêm khuya im ắng, vốn tất cả đều chìm trong yên tĩnh. Nhưng mà nhà của Hình Ý cùng Vũ Chính lại ngoại lệ, trong nhà đèn đuốc sáng trưng, người làm trong nhà lại khẩn trương đến không thể ngủ được.

Bởi vì sau khi chủ nhân nơi này tự giam mình trong phòng bốn ngày thì rốt cuộc được Giang mẹ từ Vienna trở về thuyết phục, sau khi uống xong một ngụm canh gà thì nôn tất cả trong bụng ra rồi lâm vào hôn mê.

Sốt cao liên tục làm cho khuôn mặt thon gầy tái nhợt của anh hiện lên một màu ửng hồng không bình thường, chỉ lẳng lặng nằm trên giường, trước khi hôn mê còn luôn miệng dặn dò không đến bệnh viện.

Bác sĩ vào rồi lại ra, nhẹ nhàng lắc đầu với Giang mẹ và Kelvin.

Thân thể đã gần yếu đến cực hạn, liên tục sốt cao không hạ, nhiều ngày lại chưa ăn cơm, lại tăng thêm nội tạng vốn đã suy yếu, trong cơn hôn mê còn thường xuyên xuất hiện những cơn co giật, từng thời khắc đều đang gầy vò anh.

“Hãy đưa anh ấy đến bệnh viện đi!” Bác sĩ riêng của gia đình đề nghị, cho dù có tìm bác sĩ tốt nhất đến thì trong nhà cũng không đủ thiết bị như bệnh viện.

Không ai dám làm theo ông, bởi vì ai cũng biết lời nói của Giang Vũ Chính là mệnh lệnh, anh nói không đi thì không có ai dám nói đi, ngoại trừ người kia – bà Giang.

Giang mẹ nhìn đứa con tàn tật đang bị bệnh tật giày vò của mình, nhẹ nhàng mà lau nước mắt, không thể nói gì. Có lẽ, làm cho người ta thấy tuyệt vọng nhất không phải là bệnh tật mà là đau lòng.

Nhưng mà sáu ngày sau đó thì tình huống lại chuyển biến tốt đẹp ngoài mong đợi.

Vũ Chính yếu ớt mờ mắt ra, giống như một đứa bé, nháy nháy mắt nhìn mẹ ngồi bên cạnh giường khóc đến đỏ cả mắt, tuy thân thể vẫn còn yếu, nhưng ánh mắt lại sáng ngời kinh người, giống như có một ngọn lửa rạng rỡ thiêu đốt.

Giang mẹ nhìn bộ dáng như vậy của con mình thì vừa mừng vừa lo, nhẹ tay vuốt ve khuôn mặt của anh, giúp anh vén vài sợi tóc rũ trước trán ra, nhưng một câu cũng không nói nên lời, chỉ có nước mắt lưng tròng cùng vẻ yêu thương.

Vũ Chính hơi nhếch miệng, khàn khàn mở miệng nói: “Mẹ, con không sao.”

Giang mẹ cảm thấy đau lòng, đứa nhỏ này, mới đó mà đã nói mình không sao sao?

Khi còn bé đánh nhau với những đứa trẻ khác trong nhà, bị đánh mình đầy thương tích, rõ ràng khi giúp nó bôi thuốc đau đến thở dốc nhưng vẫn nó vẫn vói vói cô không sao cả.

Nhưng lúc biết cách lẩn tránh những xung đột cùng những người khác, biết cách nhường nhịn trong mọi chuyện thì lại khiến cho ông Giang cho rằng đứa nhỏ này biết cách che giấu nội tâm, lớn lên chắc hẳn sẽ là lang sói nên bị phạt quỳ trên bàn gia pháp. Rõ ràng lòng rất chua xót nhưng vẫn lên tiếng nói với bà mình không sao cả.

Lúc đi du học ở Mĩ, bởi vì một câu nói của Giang Vũ Tuyên: “Lớn như vậy rồi, cũng có thể hiểu được mình không phải là ông hai trong nhà nhỉ? Đã gần hai mươi tuổi rồi mà vẫn còn mặt mũi xin tiền người nhà sao?” Ông nội kiên quyết cắt hết những khoản tiền trợ cấp cho anh du học ở Mĩ. Khi bà gửi tiền cho anh, anh cũng nói với bà, anh không sao, có thể tự nuôi sống chính mình.

Vũ Chính run rẩy vươn tay, lau đi nước mắt của mẹ, “Con chỉ mơ một giấc mơ...sau đó, đã quên đi cô ấy.”

Giang mẹ yên lặng nhìn đứa con của mình, dường như không thể tin được. Đã quên? Làm sao có thể? Trước đó một ngày còn vì nó mà bệnh chết đi sống lại.

“Từ nay về sau con sẽ không để cho mọi người lo lắng nữa.” Anh nhìn sang ngọn đèn nhàn nhạt, ánh mắt mê ly. Anh, từ nay về sau, sẽ trở lại làm Giang Vũ Chính. Một Giang Vũ Chính trước khi gặp gỡ Lâm Hình Ý, một Giang Vũ Chính cô độc.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Đó là anh sao?

Hình Ý rất thích biển, bởi vì Lâm ba từng nói với cô, biển có thể thu giữ tất cả mọi thứ, người ta yêu, ta hận, rắc rồi, sầu muộn ở trước mặt biển rộng dường như đều trở nên vô nghĩa. Cho nên, cô muốn đem những yêu hận của mình đối với người kia ném vào biển rộng.

Nhiều tháng đã trôi qua như vậy, Hình Ý phát hiện hận một người thì ra là chuyện thống khổ như vậy.

Càng hận một người thì càng không thể quên được, cả ngày lẫn đêm quanh quẩn trong lòng mình đều là hình bóng của người kia, vứt bỏ không được.

Cho nên, cô quyết định buông xuôi, quên đi, dùng chút cố gắng của chính mình mà san bằng hết những dấu vết anh lưu lại trong trí nhớ của cô, chuyện Lâm Hình Ý đã quyết định làm thì không thể làm không được, mỗi ngày cứ đem những suy nghĩ ấy mà tự huỷ hoại chính mình, dường như đang tự lừa mình dối người là có thể thật sự quên được anh.

Thủ phủ Perth của bang Tây Úc, nằm bên bờ biển phía tây Australia, khu vực hành chính lớn nhất trên thế giới, hằng năm vào thời điểm này chín loại hoa đại nổi tiếng thế giới mọc thành thảm hoa, cho nên Perth được mệnh danh là “Kinh đô hoa đại”. Trong toàn bộ châu Úc thì Perth là nơi có ngày mặt trời chiếu sáng dài nhất, là thành thị rực rỡ nhất Australia, ánh nắng tươi sáng, cộng thêm những làn gió nhẹ kì diệu không thể tả được từ Ấn Độ Dương, có thể so sánh với bờ biển Riviera lãng mạn phong tình niềm Nam nước Pháp, được du khách khắp nơi trên thế giới gọi là “thành phố ánh sáng” hay “Air city”....

Hình Ý tránh đi những thành phố đến ồn ào xôn xao, chỉ đến những vùng quê nhỏ bình yên. Thật ra thì trước kia cô cũng từng tới Perth, nhưng chỉ là để bàn bạc chuyện làm ăn, căn bản không có sắp xếp thời gian để đi du lịch ngoài hành trình công tác, lại càng không cần phải nói đến chuyện đi ngắm cảnh.

Đích đến hôm nay là Magaret River, đây là một trong những nơi sản xuất rượu nổi tiếng của Tây Úc, Hình Ý chọn cách bắt xe buýt từ nội thành đi, bởi vì

có thể thưởng thức phong cảnh mê người hai bên đường.

Quả nhiên đường đi đến nông trường có phong cảnh cực kì đẹp, mướt có xanh mướt, vài con ngựa lẻ tẻ đang ăn cỏ, dê bò thì đi thành đàn, Hình Ý bắt đầu tưởng tượng cừu non ở châu Úc còn nhiều hơn cả người dân. Những đồng cỏ đang được nuôi dưỡng thì cực kì yên tĩnh, chỉ có một góc lệch nào đó có một cây cổ thụ già đứng dưới ánh mặt trời, mảng hoa dại màu vàng chói rung rinh nhẹ nhàng trong gió.

Cô cảm thấy rất thoải mái, như là đang ở trên thiên đường trần gian. Ngẫu nhiên trông thấy nông dân trong nông trường nhàn nhã làm việc, bộ dáng không chút lo nghĩ gì. cô nghĩ cả đời cứ như vậy cũng tốt, cuộc sống không có tranh đấu, yên lặng như thế, thỏa mãn như thế.

Cuối cùng, cô dừng chân tại một nhà máy rượu tên là Xanadu, đây là một nhà máy rượu mà Hình Ý chưa từng nghe thấy tên, nhưng mà trong ấy thực sự rất đẹp, bên ngoài nhà máy rượu chính là cánh đồng trồng nho, những chùm nho trên giàn làm cho người ta yêu thích, xanh xanh, trông rất thích mắt.

Không phải là mùa nho chín, lúc này vườn nho có vẻ quanh quẽ, không có màu đỏ tía mang lại cảm giác to lớn. Nhưng mà người quản lí nông trường cũng không rảnh, mỗi một cây nho trong vườn đều được chăm sóc tỉ mỉ. Trước mỗi dãy giàn nho, Hình Ý nhìn thấy có một công nhân đang làm cỏ cho giàn nho, động tác cực kì cẩn thận, chỉ sợ làm quá mạnh tay sẽ động đến những khung giàn nho.

Cô nhìn thấy một vườn nho thật lớn, nhớ tới anh từng nói với cô, anh cũng có một trang viên rượu ở Tây Ban Nha, diện tích không lớn, đợi đến khi vào mùa nho chín sẽ dẫn cô đến ngắm những trái nho xinh đẹp, từng trái một nhìn như những viên ruby. Anh nói muốn cùng mình ủ một chai rượu thuộc về hai người, chai rượu độc nhất vô nhị, đến lúc đám cưới sẽ lấy ra.

Cô chỉ biết cười khò, lúc đó sẽ là đám cưới vàng rồi nha?

Trong nhà máy rượu có cung cấp bảy loại rượu để nếm thử, chưa nói đến là rất đắt tiền, gần như là xa hoa, Hình Ý thử xong ba loại rượu đỏ, mùi vị quả thật không bình thường, có chút chan chát. Nhưng mà xem như là loại rượu tốt thì sao? Không thuộc về mình, cô từ bỏ.

Bên cạnh nhà máy rượu có một khách sạn nhỏ cung cấp chỗ nghỉ ngơi cho khách du lịch, sau khi Hình Ý thu xếp ổn thỏa trong khách sạn thì ông chủ nhà máy rượu nhiệt tình mời cô tham gia bữa cơm gặp mặt, nói có rất nhiều bạn bè người phương Đông đến tham gia, mời cô nhất định phải đến.

Hình Ý không nghĩ tới sẽ bị mời nhiệt tình như vậy, nhưng khi cô nhìn lại cách ăn mặc của mình, quần jean cùng áo sơ mi đơn giản, lại phối hợp với đôi giày thể thao, đến một bữa cơm như vậy hình như không phù hợp lắm?

Nữ chủ nhân nhìn thấy vẻ do dự của cô, vội vàng nói đây không phải là một vũ hội chính thức, chỉ là một cuộc liên hoan bạn bè, hơn nữa nông thôn cũng không chú ý việc này.

Hình Ý cười cười, tỏ vẻ đồng ý tham dự.

Quả nhiên đúng theo lời nữ chủ nhân nói, đây chính là một cuộc tụ hội “đơn giản không chú trọng gì cả”, chỉ thấy trên chiếc bàn dài bày đủ mọi kiểu thức ăn, còn có người nơi này khi dùng cơm không thể thiếu rượu đỏ.

Uống qua ba lượt rượu, tất cả mọi người rõ ràng đã có cảm giác say, người châu Úc nhiệt tình phát huy tinh thần thoải mái trời sinh của bọn họ, lôi kéo Hình Ý ra vừa nhảy vừa hát. Hình Ý cũng đã hơi say, vứt bỏ hết những rụt rè ban nãy, cùng bọn họ bắt đầu điên cuồng.

“Yuzhen, cậu đã về?” Lúc này, một du khách người Nhật Bản dùng tiếng Trung có chút cứng nhắc la lớn về phía cửa chính của vườn nho.

Hình Ý cảm thấy lỗ tai của mình ong ong, đầu óc trống rỗng, “Vũ Chính, Vũ Chính...” giọng nói trầm thấp không ngừng gọi tên anh. Cô cầm lấy ly rượu đỏ trước mặt, nâng ly uống cạn.

Hình Ý không biết mình đã uống bao nhiêu nữa, chỉ cảm thấy đầu bắt đầu choáng váng, nhưng mà miệng cùng trong lòng đều là người kia, cô cảm thấy rất thống khổ, đã nói là sẽ quên mà...

Lúc này, nữ chủ của nhà máy rượu kéo tay Hình Ý, nói muốn dẫn cô đi gặp đồng hương, xuyên qua một đám người, Hình Ý mông lung trông thấy một người mặc quần áo đơn giản, người đàn ông cao lớn kia đứng bên cạnh đồng lúa, cô không thể thấy rõ khuôn mặt anh.

Nữ chủ nhân cười ha hả nói: “Hai người thật đúng là có duyên nha! Cách một đại dương cũng có thể gặp đồng hương, mau tới làm quen đi, đây là chàng trai xinh đẹp rạng ngời của chúng ta, Yuzhen. Còn đây là mỹ nữ siêu cấp, Xin.”

Hình Ý chỉ nói mọi người gọi mình là A Hình, cũng không nói tên đầy đủ, càng không dùng tên tiếng Anh.

Người đàn ông kia cười cười: “Hi, tôi tên là Dur Chân.”

Hình Ý nước mắt lã chã nhìn anh, “Vũ Chính.” Sau đó liền túm lấy áo của anh không buông, ngủ mất.

Dur Chân chỉ có thể bất đắc dĩ đỡ lấy cô, mà nữ chủ nhân đứng bên cạnh lại cảm thấy thật may mắn mà cười mờ ám.

Chương 34: Không phải anh

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ bằng gỗ của khách sạn chiếu vào trong phòng, thiết kế đơn giản nhưng không khô khan mang đến cho căn phòng nhỏ một sinh khí linh động.

Hình Ý xoay người trên giường, trông thấy ánh nắng hắt vào bề cửa, biết rõ lúc này nhất định là sáng sớm, nhưng mà say rượu làm cho đầu cô rất đau, vén chăn qua khỏi đầu một lần nữa, lại trần trọc một lát mới đứng lên, đi về phía phòng tắm.

Sau khi rửa mặt xong cô đến trước cửa sổ, ngắm người nhìn những trái nho xanh xanh, dường như thật sự không nghĩ ngợi gì, nhưng mà lòng mảy lại nhẹ nhàng nhúu lại.

Lối đi cầu thang của khách sạn nhỏ không rộng, cùng lắm cũng chỉ có thể cho hai người lọt qua.

Hình Ý lưng đeo túi, nhìn người đàn ông vừa đâm đầu vào, cảm thấy rất quen mặt, hình như đã gặp ở đâu đó?

Người đàn ông mặc áo sơ mi cùng quần tím, nhưng lại không thể che giấu sức hấp dẫn mãnh liệt, đây là một người đàn ông đẹp trai, tóc rất ngắn, mũi cao cao, đôi mắt cũng rất đẹp, tinh tế mà thật dài, đây chính là kẻ đào hoa mà mọi người hay nói nhảm!

Hình Ý không có thói quen dò xét người khác, chẳng qua là trong lúc này không gian quá hẹp, lại có lẽ hơi thở của anh ta quá mạnh nên giờ phút này cô cũng đang cẩn thận quan sát anh.

Có lẽ trên người của người đàn ông này cô cũng ngửi được một mùi hương quen thuộc, cũng chỉ có một chút như vậy thôi cũng đủ làm cho cô không cách nào kìm chế được mà chìm đắm vào nỗi nhớ đối với người kia.

Đôi mắt của Vũ Chính cũng rất đẹp, sâu như biển rộng, nhưng mà có lẽ là quá sâu nên khuôn mặt lại cất giấu điều gì đó mà cô không rõ. Mà anh ta, cũng giống vậy làm cho người ta không thể nắm bắt được.

Người kia cũng nhìn về phía Hình Ý, Hình Ý đánh phải bước thật nhanh xuống cầu thang, không ngờ tới người đàn ông kia lại mở miệng nói: “Tôi còn tưởng em thật sự nhớ ra tôi, Xin.”

Hình Ý kinh ngạc, anh ta biết tên mình, “Rất xin lỗi, tiên sinh, anh là?” Trong đầu cô thật sự không có chút ấn tượng nào về anh, ngoại trừ mùi hương quen thuộc.

Người đàn ông kia nở nụ cười, vẻ mặt buồn cười nói: “Tôi là Dư Chân! Ngày hôm qua em uống say, ôm tôi thật chặt không chịu buông, còn gọi tên của tôi, không nhớ ra sao?”

Dư Chân nhìn cô gái tóc ngắn bồng bềnh giống như một đóa hoa đại xinh đẹp thôn quê trước mắt, có cảm giác ưa thích nói không nên lời, tuy tối hôm qua cô uống rượu nôn ra đầy người mình.

Hình Ý nghe cái tên đó, trên mặt hiện lên một vẻ mặt khác thường, nhưng mà vẫn mỉm cười nói: “Thì ra tối hôm qua là anh đưa tôi về, cảm ơn.” Không muốn đề cho người đàn ông này gọi cô nhớ đến Vũ Chính, cô xoay người đi xuống lầu.

Mà Dư Chân lại hiểu lầm Hình Ý cho rằng mình tối hôm qua thừa dịp cô say rượu mà làm chuyện gì nên bước nhanh đến cản đường cô, “Tiểu thư, tối hôm qua tôi chỉ đưa em về khách sạn thôi, thật sự không làm gì cả!” Tuyệt đối không thể để cho cô gái xinh đẹp này hiểu lầm anh là một con sói háo sắc.

Về mặt Hình Ý khó hiểu nhìn anh, cuối cùng nhịn không được cười xòa, “Tiên sinh, tôi không hiểu lầm anh đâu.”

Dư Chân không tin, “Vậy sao cô trông thấy tôi thì như đang gặp quỷ vậy?”

Hình Ý bất đắc dĩ nhìn đồng hồ trên tay, “Tôi muốn vào trong trấn đón xe lửa rồi đi lúc 1h.” thật ra thì cô không cần phải nói với anh những điều này, nhưng mà người đàn ông này cũng rất thú vị.

Dư Chân lập tức chỉ vào ba lỗ trên lưng anh nói: “Chúng ta cùng đường, tôi cũng muốn vào thị trấn đón xe lửa. Tiếp theo em muốn đi đâu?”

Hình Ý do dự, đang nghĩ không nên đi cùng đường với một người mới chỉ quen được một ngày.

Dư Chân bị cô ép nên lấy giấy chứng minh từ trong ví ra cho cô xem nói: “Tôi là công dân hợp pháp của Hợp chủng quốc Hoa Kỳ, hơn nữa còn là một đồng hương lương thiện của cô.”

Hình Ý bị anh trêu chọc nên chỉ có thể cúi đầu cười.

“Tôi thật sự không phải người xấu.” Anh vô cùng nghiêm túc nhìn cô.

“Tiếp theo tôi muốn đến bờ biển Perth.” Hình Ý nghĩ anh cũng không thể nào là người xấu, bởi vì nhìn quần áo và hành lí của anh thì cũng biết anh là một chuyên gia du lịch.

“Tùng hợp vậy sao, tiếp theo tôi cũng muốn đến bờ biển Perth nha! Đã thế thì chúng ta có thể làm một đôi bạn cùng đồng hành nha!” Thật ra thì anh căn bản không có đích đến nào cho nên cứ nói bừa như vậy.

Hình Ý không để ý đến anh, bước nhanh về phía trước, chỉ bỏ lại một câu, “Tùy anh.”

Trên thực tế cô cũng không muốn đi cùng anh, cho dù anh không phải người xấu nhưng mà cô muốn đi một mình yên tĩnh mà suy nghĩ về chuyện của mình.

Dur Chân cũng chết không biết xấu hổ chạy theo cô, thật vất vả trên hành trình tịch mịch này mới phát hiện ra một bãi bồi, anh sẽ không bỏ qua đâu!

Nhưng mà chưa từng có cảm giác thất bại như vậy, từ khi bắt đầu lên xe lửa đến bờ biển Perth, Hình Ý đều không nói với anh câu nào, thậm chí còn không thèm liếc nhìn anh.

Ở trên đường Hình Ý chỉ ngắm cảnh, chụp ảnh, ngẫu nhiên ngẩn ngơ, nhớ tới người kia, người làm cho lòng mình đau đớn.

Lúc xe lửa ngừng lại, Hình Ý theo đi xuống, cũng không liếc mắt nhìn Dur Chân.

Dur Chân thật sự bị đá kích không nhẹ, anh cũng không tin vào chuyện vừa gặp đã yêu gì đó, nhưng mà tuy chính mình cũng không phải người mà ai gặp cũng đã thích nhưng cũng được xem như là người có duyên trong mắt mọi người nha, hơn nữa khuôn mặt kia cũng rất hoàn hảo, xung quanh cũng không ít cô gái vây quanh. Nhưng mà hôm nay lại bị lạnh nhạt, thật là chưa từng bị như thế.

Bãi biển trải dài khoảng dài dặm, Hình Ý chân trần chân trần đứng trên bãi cát ngắm nhìn nước biển Ấn Độ Dương xanh biếc. Bãi biển Perth quả nhiên danh bất hư truyền, cát trắng mịn màng, nước biển êm ả, xa xa còn có đám người du lịch đang đùa nghịch, thật là có ma lực có thể làm cho người ta quên mất phiền não.

Nhưng mà, Hình Ý không hề tham gia bất kì hoạt động nào, cũng không xuống nước, chỉ lẳng lặng ngồi trên bờ, để mặc cho những con sóng biển lên xuống đánh vào chân mình, ngơ ngác nhìn biển rộng, dáng vẻ như đang có điều gì suy nghĩ.

Một người đi đến bên cạnh mình ngồi xuống, Hình Ý không quay đầu lại, hơi liếc mắt đã biết rõ là người kia.

“Đến một bãi biển xinh đẹp như vậy, không phải em chỉ muốn ngồi đây thưởng thức biển rộng thôi đấy chứ?” Dur Chân giống như một người đã quen biết Hình Ý từ rất lâu nói.

Hình Ý không để ý đến anh, đứng dậy muốn rời đi. Anh tranh thủ đuổi theo, “Ít nhất thì hãy để cho tôi giới thiệu một chút về mình chứ.”

Hình Ý xuất phát từ sự lễ phép mà dừng lại.

“Tôi tên là Dur Chân, tên tiếng Anh là John, lớn lên ở Boston Mĩ...” sau khi anh thao thao bất tuyệt giới thiệu về mình xong thì vừa cười vừa nói với Hình Ý: “Giờ thì đến phiên em”

Cô không kiên nhẫn nói: “Hình Ý” rồi liền mở cửa đi ra.

Dur Chân đuổi theo, “Chỉ đơn giản như vậy sao? Tôi đã tiết lộ kĩ càng tin tức cá nhân của mình cho em biết rồi, mà tôi chỉ biết em tên là Tâm Ý, việc này thật là quá không công bằng nha.” Anh tưởng tên cô là “Tâm Ý”.

Cô có chút buồn cười nhìn người trước mặt, chính mình cũng không có nói là nhất định muốn biết thông tin cho tiết của anh ta nha! Tại sao lại cứ quấn chặt đến người ta như vậy chứ?

Dur Chân nhìn cô gái xinh đẹp đang nén cười trước mặt, đưa ra lời thỉnh cầu: “Tôi biết một nơi cách nội thành Perth 8km có một hang động lớn, trong đó có hai khối đá cao hơn mực nước biển 8m, sừng sững đứng giữa ngàn thước bọt nước, phát ra tiếng cười điếc tai, làm cho lòng người kinh ngạc, nhưng chính mình lại không tìm thấy người đồng hành, em có hứng thú không?”

Hình Ý nhìn người đàn ông vẻ mặt thành thật này, trong lòng nhớ đến dáng vẻ của người đàn ông chỉ biết làm việc kia, lúc anh trở nên chăm chú cũng như vậy, sắc mặt không hề ngưng trọng, làm cho người ta không có cảm giác căng thẳng.

Lòng cô lại nặng nề, sao lại nghĩ tới anh ta chứ? Nhìn lại vẻ mặt cười cười của Dur Chân, nhẹ gật đầu.

Trong văn phòng tại lầu 75 tòa nhà hành chính mới của tập đoàn Giang Lâm ở trong nước, Vũ Chính đang xem báo cáo lỗ lãi quý này của công ty.

Có người gõ cửa rồi liền đẩy cánh cửa gỗ nặng nề ra bước vào.

Hà Thư Mẫn mặc một bộ trang phục công sở của nữ, dưới chân là đôi giày cao gót hiệu Dior mẫu mới nhất, nhìn vào thì rất giống cách ăn mặc của những nữ nhân viên công sở.

Vũ Chính nghiêm túc nhìn vào màn hình LCD 22 inch trên bàn làm việc, khẽ cau mày.

“Hạng mục bất động sản của Giang Lâm liên tục lỗ trong ba quý liên tiếp, anh không biết liệu em có thể làm tốt được việc đền bù tổn thất này không.”
Vũ Chính nói lời này cũng không ngừng đầu lên nhưng giọng điệu lại rất dọa người.

“Tình hình toàn cầu hiện nay không được tốt lắm, mà hạng mục đầu tư này đã bão hòa ở trong nước, lúc này mới bắt đầu...” Hà Thư Mẫn được điều từ tổng bộ JL đến Giang Lâm giữ chức vụ khá cao, trên danh nghĩa là phó tổng Giang Lâm nhưng ở trong mắt mọi người thì là người của JL nắm giữ cổ phần lớn nhất trong Giang Lâm, lời nói của cô nhất định sẽ nặng hơn tổng tài như Giang Vũ Chính. Nhưng mà giờ khắc này, cô thật sự đang phải cúi đầu chịu đựng trước mặt Giang Vũ Chính.

“Anh biết đây chỉ là cái có, hoặc là em cần một chút thời gian để giải quyết tình huống trong nước.” Giọng nói của Vũ Chính lạnh nhạt không chút nhiệt độ.

Hà Thư Mẫn sợ nhất chính là dáng vẻ lúc Giang Vũ Chính giải quyết công việc, nghiêm túc vô cùng, một chút thư thái cũng không có, nhưng mà cô cũng không phải là người dễ mặc cho chủ của mình bắt nạt.

“Cho em thời gian một tháng, em cần một chút thời gian để làm xong công tác quy hoạch cho hạng mục này. Tin tưởng em, em sẽ không để cho anh thất vọng.” Cô nghiêm túc nhìn anh.

Vũ Chính cũng thu hồi dáng vẻ nghiêm túc, ngừng đầu lên cười với cô, “Anh đương nhiên tin tưởng vào năng lực của em, còn nữa từ nay về sau các cuộc họp buổi sáng đều do em thay anh dự họp.”

Hà Thư Mẫn có chút lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của anh, từ hơn nửa năm trước khi cô từ Mỹ trở về thì Lâm Hinh Ý đã biến mất, cô không dám hỏi đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, nhưng vẫn nghe được từ Lý Tử Ngôn vài chuyện. Anh sao phải khổ như vậy chứ?

Có thể như vậy mà Giang Vũ Chính đã làm cho cô trầm mê thật sâu, rõ ràng vợ đã bỏ đi mà bị đả kích tiêu tụy đến không nhìn ra người nữa, nhưng mặt khác vẫn vững vàng điều hành Giang Lâm, điều khiển cả JL. Đến tột cùng thì anh là người đàn ông như thế nào mới có thể có được sự quyết đoán kinh người như vậy?

Hơn nữa, điểm làm cho người khác kinh ngạc nhất chính là ý chí nghị lực của anh. Trải qua hơn nửa năm vật lộn thị trường, tay phải của anh đã bắt đầu hồi phục lại như cũ.

Mỗi buổi sáng thời gian từ 7h đến 11h chính là lúc anh làm vật lý trị liệu, cô đã nghe qua một giáo sư có quen biết nói, cường độ trị liệu cao như vậy mang đến những gian khổ mà không phải người bình thường có thể chịu được.

Mà cô cũng đã tận mắt nhìn anh làm trị liệu, những động tác bình thường lại buồn tẻ như vậy, bàn tay chỉ nắm vào rồi mở ra, lặp đi lặp lại như vậy cả trăm lần, một ngàn lần. Một động tác đơn giản như vậy nhưng đối với anh mà nói lại giống như phải dùng hết sức lực toàn thân mới hoàn thành được.

Hiện nay tay phải của anh đã có thể tự động giờ lên xuống, thậm chí có thể nâng được ly nước lên. Không có ai biết sau lưng anh chảy nhiều mồ hôi như thế nào, mà anh cũng không quan tâm xem người khác có biết hay không.

Vũ Chính sau biến cố lớn nhất vì sự ra đi của Hinh Ý thì đúng là càng trở nên ngoan độc trên thương trường, rất khó nhìn thấy vẻ dịu dàng trước kia của anh.

Điện thoại vang lên, giọng nói của thư kí trong điện thoại truyền đến, “Giang tiên sinh, tổng tài ngân hàng D&K sáng nay lên máy bay đến Hongkong, đêm nay ông ấy sẽ đáp máy bay riêng tự mình đến cùng ngài thương lượng vấn đề cho vay vốn.”

“Ừ” Giọng nói của Vũ Chính vô cùng ừ ừ, toàn thân cứng ngắc ngồi trên ghế, không hề nhúc nhích.

Hà Thư Mẫn phát hiện ra trên mặt anh hiện lên một chút không được tự nhiên nên vội vàng hỏi: “Anh không sao chứ?” Thật ra cô rất lo lắng cho thân thể của anh, không có ai cơ thể được làm bằng sắt cả, anh căn bản đã chịu đựng một cuộc sống như vậy giờ lại đang tra tấn chính mình như thế.

“Anh không sao, em ra ngoài đi.” Anh tiếp tục nhìn lên màn hình, không để ý đến cô.

Hà Thư Mẫn biết rõ tính tình của anh, đành phải nặng nề ra khỏi phòng, đồng thời nói Kelvin phải luôn chú ý đến tình trạng sức khỏe của anh.

Ngay tại thời khắc cô đóng cửa lại rồi cuộc không thể nhìn được nữa nghiêng người dựa vào lưng ghế, hai tay run run đề lên đôi chân cũng đang không ngừng run rẩy của chính mình, lòng mày nhíu chặt lại, như là đang chịu đựng một cơn đau kịch liệt.

Anh nhìn hai chân bình thường rất yên lặng của mình giờ phút này đang lay động không theo quy luật mà cười khổ nghĩ nhất định vừa rồi mình đã quên uống thuốc chống co giật.

Thân thể ngày càng run rẩy, thân hình của anh cũng đã rơi xuống mặt thảm, nhưng đau đớn lại như một luồng sáng đánh úp lại. Anh nắm chặt tay lại, hi vọng sau khi cơn đau đi qua có thể tự mình ngồi lại vào ghế. Nhưng ý thức của anh lại ngày càng mơ hồ, trước khi đôi mắt nhắm lại chỉ nghe được tiếng gọi lớn của Hà Thư Mẫn, Kelvin chạy đến trước mặt ôm lấy chính mình.

Chương 35: Động lòng

“Tình trạng hiện tại của Giang tiên sinh đã ổn định, nhưng mà tôi đề nghị gác lại những bài trị liệu cường độ cao cùng tất cả công việc, dù sao thì thân thể của anh ấy cần bản là không phù hợp để tiếp nhận...”

Bác sĩ nhiều tuổi đi ra khỏi phòng về mặt bình tĩnh nói với Kelvin, nhưng một góc sâu nhất trong hành lang giờ lại đang có người nhẹ nhàng lắc đầu, ông ấy chính là bác sĩ riêng của nhà họ Giang, cũng xem như đã nhìn thấy Vũ Chính lớn lên. Nhìn thấy anh không thương tiếc thân thể của mình như vậy, làm sao mà không đau lòng cho được?

Kelvin đưa mắt nhìn bác sĩ đi xuống cầu thang rộng lớn cũng không nhịn được thở dài.

Ngon đèn tường trong phòng ngủ nhàn nhạt mông lung, Hà Thụ Mẫn ngồi bên cạnh giường Vũ Chính, lặng lẽ nhìn dáng vẻ đang ngủ say của Vũ Chính, hoàn toàn không giống như vẻ sắc bén ở công ty, nhưng lại giống như một đứa trẻ làm cho người ta đau lòng.

Vừa rồi thực sự xém nữa hù chết cô, sau khi cô đóng cửa phát hiện ra mình bỏ quên túi văn kiện nên đã quay trở lại, vừa mở cửa phòng thì từ xa đã nhìn thấy cả người Vũ Chính lệch sang một bên, còn chưa kịp chạy đến trước mặt anh thì anh đã ngã trên mặt đất.

Lúc đi đến bên cạnh anh thì phát hiện anh đang không ngừng run rẩy, chính mình cũng luống cuống chân tay, cô chưa từng cảm thấy sợ hãi như vậy, hay là đến tột cùng chính cô cũng không biết mình đang sợ hãi hay là đau lòng.

Đúng, có lẽ cô không thể có được người con trai hào phóng ngày xưa, cô không quên được anh, đã nhiều năm như vậy, đàn ông bên cạnh cũng không thiếu, nhưng cô lại chưa từng rung động.

Cô nắm lấy tay Vũ Chính, đôi mắt tràn đầy mong đợi nhìn anh, “Em có thể có một vị trí giống như cô ấy trong lòng anh không?”

Vũ Chính lại giương hàng mi lên, chậm rãi mở mắt ra, anh đang nằm mơ sao? Hình Ý của anh đã trở lại, dường như luôn ở bên cạnh anh, chưa bao giờ rời đi.

Anh chậm rãi giờ tay lên, nhẹ nhàng vuốt má Hà Thụ Mẫn, nở một nụ cười.

Hà Thụ Mẫn tựa như bị điểm huyết không thể nhúc nhích, vẻ mặt kinh ngạc, rồi trong lòng lại tràn đầy vui mừng.

Mà đột nhiên dáng vẻ của Vũ Chính như đang thất thần, tay run lên sau đó chậm rãi bỏ xuống, hai đầu lông mày đều là vẻ thất vọng, rồi lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ lạnh lùng.

Hà Thụ Mẫn cũng lấy lại bình tĩnh, buông tay anh ra, như không có việc gì nói: “Vừa rồi anh ngã xỉu trong công ty, em cùng Kelvin đưa anh về nhà.”

Nhìn anh giống như đang rất mệt mỏi nên cũng không nói thêm câu nào, đôi mắt chỉ như đang yên lặng nhìn bức hình trên tường, rồi cười cười với anh.

“Bác sĩ nói anh mệt mỏi quá độ, nghỉ ngơi thật tốt đi, em về công ty trước.”

Vũ Chính chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng, cô đứng dậy, bước nhanh về phía cửa phòng, rồi lại nghe sau lưng có tiếng nói như không thể nghe thấy, “Cảm ơn em.”

Tay của cô đặt trên tay cầm cánh cửa, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng nóng, đi ra ngoài, rồi đóng cửa lại. Động tác linh hoạt nhanh chóng như vậy, sợ chạm một bước thì nước mắt sẽ không kìm được mà rơi xuống.

Anh chỉ tưởng rằng mình là người kia, vậy mà cô mới vừa rồi còn vui mừng cái gì. nhưng mà vì sao cô lại có cảm giác này? Như là cho dù biết rõ anh chỉ xem mình là thể xác nhưng vẫn có cảm giác vui sướng tột cùng...

Vũ Chính chỉ yên lặng nhìn bức hình trên tường, vừa rồi khi vừa tỉnh lại, anh thật sự cho rằng mình không phải đang nằm mơ, cô thật sự đã trở lại.

Nhưng mà đây không phải cô, anh nhìn rất rõ mới phát hiện chính mình đang nằm mơ.

Giống như tháng trước lúc đi Mỹ, anh đã dặn dò mọi người sửa chữa lại cả căn phòng, màu sắc ấm áp lúc trước nay biến thành màu sắc trang nhã, tất cả mọi thứ trong phòng đều thay đổi, ảnh cưới bị hạ xuống, không còn gì cả.

Có thể anh vẫn còn uất ức, không thể xa cô được.

Căn phòng duy nhất còn giữ lại dấu vết của Hình Ý có lẽ cũng chỉ có phòng chứa quần áo.

Phòng chứa quần áo hơn một trăm thước vuông, một bên treo quần áo của anh chỉnh tề, bên kia của cô. Lễ phục dạ hội của cô, tây phục của cô, váy của cô, giày cao gót của cô, hết cả đều còn nguyên. Cũng chỉ có ở phòng chứa quần áo này anh mới có thể tìm được bóng dáng của cô.

Trước kia, cô luôn giúp anh mặc quần áo trước sau đó mới đến mình, cô để anh ngồi trên chiếc ghế quý phi, tự mình nửa quỳ trên mặt thảm bằng lông dẹt giúp anh mang giày. Anh còn nhớ rõ mỗi lần cô giúp anh đi giày luôn mát xa bàn chân cho anh vài phút trước khi mang giày vào, như vậy giúp chân không quá cứng nhắc mà khó xỏ vào giày da. Anh biết rõ cho dù động tác của cô rất nhẹ nhàng thì chân của anh cũng không có cảm giác thoải mái. Nhưng mà anh vẫn cảm giác được vẻ cẩn thận của cô.

Mặc dù bên ngoài có tu sửa như thế nào, chỉ cần có căn phòng nhỏ này mới có thể làm cho anh vụng trộm mà nhớ đến cô là tốt rồi. Anh cũng chỉ dám làm như vậy, cẩn thận mà đề ý như vậy.

Thậm chí người thân cận như Kelvun cũng hiểu được ông chủ đã bước ra khỏi bóng tối, mà Vũ Chính lại chỉ có thể dùng cách hèn mọn như vậy, mỗi ngày một mình đi vào phòng chứa quần áo, có thể nhớ đến cô như vậy.

Lúc Vũ Chính còn đang ngơ ngác với bức tranh trên tường thì chuông điện thoại trên tủ đầu giường cất dứt suy nghĩ của anh.

Anh cầm điện thoại lên xem, là Lý Tử Ngôn.

Anh cũng không biết chuyện Vũ Chính bị bắt trong phòng, bởi vì Vũ Chính đã từng dặn dò Kelvin, một “việc nhỏ” như vậy không cần phải nói cho Lý Tử Ngôn cùng Giang mẹ biết, tránh làm cho bọn họ lo lắng.

“Hắc hắc, người anh em, gần đây có khỏe không?” Thật ra thì mỗi một lần lão Lý đều không tìm không phổi như thế, nhưng trong lòng Vũ Chính biết rất rõ anh lo lắng cho mình hơn bất kì ai khác.

“Ừ, khá tốt.”

Lão Lý nghĩ trong lòng, giọng nói chẳng có tí lực nào như vậy mà cũng gọi là “khá tốt” sao? “Nghe nói gần đây cậu hợp tác khá khít lạ thường với bà chị Hà kia hả. Người phụ nữ này luôn bắt nạt tôi như vậy nha. Năm đó làm cấp dưới của tôi chẳng giữ một chút mặt mũi cho tôi, mọi chuyện đều đối nghịch với tôi, giờ thì lại trở thành một cô gái ngoan ngoãn trước mặt cậu.”

Vũ Chính biết rõ cậu ta lại bắt đầu lên con diên nên nói qua loa vài câu chấm dứt cuộc gọi, “Tuần sau tôi sẽ mở cuộc họp ban giám đốc quý này, không có rảnh như vậy.”

“Này, này, tôi còn...” điện thoại bị cúp.

Hơn mười năm làm bạn, Lý Tử Ngôn làm sao mà không hiểu anh?

Đã buông xuôi rồi, làm sao có thể? Giang Vũ Chính mặc kệ công ty bên tổng bộ JL, gắng sức ở lại Giang Lâm, còn không phải là vì tin tưởng chờ đợi Lâm Hình Ý sẽ có một ngày trở về sao.

Thật ra thì ông chủ JL mà giới truyền thông Mĩ nhất trí tán dương là “Kì tài kinh doanh” cũng chỉ là một đứa ngốc trên thế giới này.

Hang động lớn bên bờ biển Perth Australia, Hình Ý đứng cách vách núi năm mét, nhìn ra đường chân trời phía xa.

Mà Dư Chân vẫn còn đứng ở mép vực, dang hai tay ra, nhìn những con sóng lớn xô đập vào đá, trong lòng có một loại thoải mái vui vẻ nói không nên lời, dường như tất cả những chuyện phiền muộn hay công việc đều ném ra sau đầu.

Đây chính là nguyên nhân tại sao anh lại yêu thích việc một mình đi du lịch, có thể bỏ qua tất cả mọi thứ, chỉ mang theo thân thể của mình đi.

Chẳng qua là nếu cùng đồng hành cùng với người con gái xinh đẹp khí chất sau lưng này, vậy nhất định lại càng tuyệt vời. Thật ra thì anh ghét nhất việc cùng đi du lịch với phụ nữ, lúc thì nói sợ mệt, lúc lại nói sợ nắng. Nhưng mà vị Tâm Ý này thì không, trên đường đi đến biển, rồi lại lên núi cũng không kêu mệt mỏi, tĩnh lặng giống như không hề tồn tại.

Anh quay người lại, vẻ mặt buồn cười nhìn cô, “Cứ như em thì làm sao mà thưởng thức cảnh đẹp được chứ, mau tới đây, đến đây cảm nhận nó đồ sộ bao nhiêu đi.” Vừa nói vừa ngoắc cô, ý bảo cô đi tới gần vách núi.

Hình Ý lễ phép cười cười với anh, lắc đầu, đáng vẻ tôn kính mà xa lạ.

Về mặt anh tràn đầy ẩn ý hỏi: “Em sợ độ cao sao?”

Hình Ý tiếp tục lắc đầu.

“Sợ nước?” anh tiếp tục không buông tha hỏi.

Vẫn lắc đầu.

“Vậy thì khó hiểu thật, cái gì cũng không sợ, vậy làm sao lại không dám tới?”

Về mặt Hình Ý cũng bắt đầu đi nói, “Tôi không biết.” Cô không sợ độ cao cũng không sợ nước, nhưng khi hai người cùng đến đó thì cô sẽ sợ hãi lạ thường, thậm chí còn muốn nôn.

Dur Chân đành phải đi trở lại, kéo tay của cô, dẫn cô đi đến vách núi. Hình Ý không nghĩ tới anh ta sẽ kéo tay mình, muốn tránh ra nhưng mà đất đá lúc này quả là trơn, hơn nữa mặt bằng rất nhỏ, cô lại càng không dám.

Dur Chân để cho cô đứng trước người mình, hai tay nắm lấy tay của cô.

Hình Ý nhìn thấy nửa người của mình dường như đang treo trên bầu trời nơi vách núi, cơ thể căng cứng, nhắm mắt lại, không dám nhìn xuống dưới.

Mà Dur Chân ở sau lưng cô lại dịu dàng nói: “Mở mắt ra, nhìn ngắm kì tích của thiên nhiên đi. Cái này sẽ không làm em sợ hãi đâu, chỉ làm cho em cảm thấy thư thái vô tận mà thôi.”

Hình Ý tuy rất sợ hãi nhưng xác thực cũng muốn ngắm nhìn kì quan này, vì vậy chậm rãi mở mắt ra, cơ thể cũng bắt đầu mềm mại, không hề cứng ngắc như vừa rồi.

Sóng lớn đánh vào mỏm đá, thanh âm đình tai nhức óc, cô lúc này mới hiểu được vì sao anh ta nhất định phải kéo mình đến đây xem, thì ra thị giác cùng thính giác kết hợp lại mang đến một cảm giác kì lạ như vậy.

Dur Chân đứng sau cô, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt phiêu đảng từ những sợi tóc của cô, còn có cơ thể của cô truyền đến độ ấm như vậy thì thân thể cũng tự giác nóng lên.

Anh đành phải lớn tiếng cười nói: “Nhìn xem, có tôi ở đây, có gì phải sợ?”

Hình Ý nghe thấy câu nói này, thân thể trong nháy mắt cứng đờ, nhớ đến khi còn du học bên Mỹ cùng Giang Vũ Chính đi ngắm thác nước Niagara. (thác nước nằm ở sông Niagra Bắc Mỹ, nằm ở đường biên giới của Mỹ và Canada)

Anh cũng đứng phía sau mình như thế, mà cô lúc đó một chút căng thẳng cũng không có, có chút háng hái nhìn cầu vồng trên thác nước.

Vũ Chính trêu đùa hỏi: “Không phải rất sợ sao?” anh biết rõ cô rất sợ, cũng biết vì sao cô lại không sợ, nhưng mà vẫn không nhìn được mà mở miệng hỏi.

Nét mặt cô tươi cười như hoa, quay đầu lại nói: “Có anh ở đây, em sợ cái gì?”

Hai tay Vũ Chính đặt bên hông cô càng ôm chặt hơn, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, cũng nhìn về phía cầu vồng, khuôn mặt tràn ngập vui sướng.

Khi đó bọn họ cũng không biết, cầu vồng tuy đẹp nhưng lại rất ngắn ngủi.

Hình Ý định thán lại, muốn tránh đi cánh tay của Dur Chân, nhưng Dur Chân lại cầm chặt hơn, anh suy nghĩ, nếu có thể nắm như vậy, cả đời không buông ra thì hẳn là tốt biết mấy.

“Làm bạn gái của anh được chứ?” Anh ở phía sau lớn tiếng nói.

Hình Ý sững sờ, xoay người lại đẩy anh ra xa vài bước, giã ra khỏi tay anh, đi lên trên.

“Đến tốt cùng là em đang sợ cái gì?” Dur Chân không đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ lớn tiếng hỏi. Anh biết rõ cô là người có bí mật, trước khi rung động với cô cũng không có ý định tò mò chuyện của người khác. Nhưng mà anh lại không thể kìm nén được mà sa vào.

“Tôi đã từng kết hôn.” Hình Ý dừng bước, rồi lại tiếp tục đi.

“Đã từng kết hôn? Vậy không phải hiện tại độc thân sao.” Anh thận trọng tiến công.

Hình Ý vẫn không ngừng lại.

Anh chạy lên trước giữ lấy cô, hỏi: “Em còn muốn trốn tránh đến khi nào?”

Hình Ý không ngờ đến người này lại nói ra lời như vậy, cả người còn đang ngây ngẩn.

“Bắt đầu từ lần đầu tiên anh gặp em, anh chỉ biết em là một người có quá khứ. Anh mặc kệ em đã ly hôn hay đã kết hôn, tất cả đều không sao cả. Anh chỉ muốn em cho mình một cơ hội bước ra khỏi bóng tối, anh cũng muốn em cho anh một cơ hội giúp đỡ em, anh không muốn nhìn thấy em không vui. Tuy rằng em có thể cảm thấy chuyện chỉ mới quen biết một tuần lễ đã bị người khác theo đuổi, nhưng mà anh rất nghiêm túc, mặc kệ em có đồng ý ở bên anh hay không, anh chỉ muốn giúp em.” Anh nói xong một hơi rồi nhìn vào ánh mắt của cô.

Hình Ý chỉ cảm thấy hai người họ thật giống nhau, luôn bá đạo như vậy, ngay cả khuôn mặt cũng có chút giống, Vũ Chính có đôi mắt hai mí thật sâu, đôi mắt sâu thẳm thùy như biển rộng vô tận.

Cô thấy sao mình thật vô dụng, bất kể ở đâu, ở bên cạnh ai cô cũng nhớ đến anh, cô thừa nhận, cô nhớ anh, lo lắng cho anh, chưa bao giờ cảm thấy thời

gian trôi qua lại dày vò như vậy.

Dur Chân nhìn ánh mắt mê ly của cô, nghiêm túc hỏi: “Có thể cho anh một cơ hội không?”

Hình Ý cũng nhìn vào trong ánh mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Đường về

Hai năm sau.

Máy bay phát ra tiếng rầm rì chạy nhanh trên đường băng, trong nháy mắt đã đâm thủng màn mây, hướng thẳng lên trời. Tiếng nói của tiếp viên hàng không trong buồng lái vang lên: “Máy bay đã lên đến độ cao 9000m, máy bay đã hoàn toàn thẳng tiến lên tầng mây.”

Hình Ý ngắm nhìn những đám mây ngoài cửa sổ, lẳng lặng ngắm người, cô đã trở lại, suốt hai năm, cô đi một vòng trái đất, rốt cuộc đã trở lại.

Cô lơ đãng nhìn chiếc vòng cổ của dân bản xứ còn treo trước ngực mình, nhớ đến người đàn ông đã mang đến những niềm vui cho cô tại Australia, trên mặt hiện lên một nụ cười tươi.

Anh thật sự là người tốt, cùng đi với mình ở châu Úc gần một tháng, dùng hết mọi cách làm cho cô vui vẻ.

Tuy cuối cùng ngày nghỉ của anh đã hết không thể không trở lại Mỹ, chính mình vẫn xem anh như bạn, nhưng anh chỉ cười trừ, nói sau này nhất định sẽ có cơ hội gặp lại.

Cô không thể phủ nhận, đó là người đàn ông ngoại trừ Vũ Chính có thể chính thức đi vào lòng cô, nhưng chẳng qua chỉ là một người bạn. Cô nói với anh rất nhiều chuyện, hoặc cũng là mặc kệ người kia là ai, cô chỉ cần một đối tượng để thổ lộ.

Thậm chí những yêu hận đối với người kia cô cũng không hề giữ lại mà nói hết cho anh nghe, có lẽ càng là vì một người chưa thân quen với mình cô mới có thể dũng cảm nói ra những hoang mang và đau khổ của bản thân như vậy.

Cô chỉ muốn cùng một người nào đó thoải mái tâm sự chuyện của cô, cô chưa từng nói ra tâm sự của mình với bất kì ai.

Hơn một tháng Hình Ý đi cùng Dur Chân ở châu Úc trôi qua rất nhanh, một hôm, Dur Chân đưa cho Hình Ý một sợi dây chuyền của dân bản xứ, nói: “Chờ lúc em hoàn toàn quên sạch về người đàn ông kia, anh có cơ hội không?”

Cô không trả lời, là vì không dám trả lời, cô không dám thừa nhận mình sẽ cho phép những dấu vết về người mà cả đời đều không có cách nào quên được biến mất trong lòng mình.

Cô chỉ có thể nhìn anh, dùng tình cảm của một người bạn mà trao cho anh một cái ôm, “Cảm ơn anh.”

Anh đã biết câu trả lời của cô, cũng không để lại bất kì phương thức liên lạc nào cho cô, thông dong bước về phía trước. Anh biết rõ lòng của cô đã hoàn toàn trao cho một người khác, nhưng mà anh vẫn phải liều mạng cố gắng để mình không hỏi phương thức liên lạc với cô, có lẽ chỉ có thể xem chuyến du lịch này như một cuộc gặp gỡ đầu tiên đẹp đẽ nhất.

Hình Ý ở bên cạnh anh xác thực đã học được rất nhiều điều, tối thiểu cô học được cách phải làm cho mình luôn vui vẻ, rất nhiều chuyện chỉ cần bạn không quá chấp nhất, thì ra cũng không khó đối mặt như vậy.

Cho nên cô quyết định không hận Vũ Chính nữa, dùng hai năm làm cho mình bình tĩnh lại, cô tự nói với mình, dù cho có một ngày gặp lại anh, cũng có thể làm như người xa lạ mà lướt qua nhau, không còn cảm giác nào.

Nhưng mà, quyết định từ nay về sau không hận anh nữa lại cũng không có một chút biện pháp nào làm cho mình thôi không thêm nhớ đến anh nữa.

Lần này trở về là vì lần trước lúc gọi điện thoại cho mẹ, mẹ nói quá nhớ mình. Thật ra thì trong lòng cô rất rõ, tình cảnh của những người thân trong nhà đang rất khó khăn, theo lời của di nói thì chính là “Giang Vũ Chính căn bản là đang đuổi cùng giết tận.”

Lúc ra đi, cô đã nói với mọi người trong nhà sẽ không để ý đến chuyện thị phi gì nữa, nhưng mà cô cũng hiểu được Giang Vũ Chính có thể làm được đến mức nào.

Cô cười khổ, chuyện trong nhà mình có thể nói mặc kệ nhưng làm sao mà không quan tâm được, dù có nhẫn tâm thế nào thì cũng là người nhà của mình,

lần này đi và cậu đã tự mình đi cầu xin mẹ bảo cô trở về.

Thật ra thì lúc ra đi cô cũng biết mình không có khả năng không trở lại, có lẽ như Dư Chân nói, cô đang trốn tránh, nhưng mà cô có cách sao?

Về mặt tình cảm, ai cũng không thể thật sự làm được việc lùi lại một bước trời cao biển rộng. Có một số người một khi đã để ở trong lòng thì phải là cả đời.

Lúc Hình Ý xuống máy bay, nhìn lên bầu trời bao la trên đỉnh đầu, trời đầy mây, lại nhìn thấy mặt đất có vài vũng nước như là trời vừa đổ mưa, lúc này và lúc ra đi có gì khác nhau? Hay là biến hóa quá lớn, lớn đến mức cả cô cũng không có cách nào nhận ra.

Sân bay to như vậy, sóng người tuôn ra, có người lura luyến chia tay, có người tới đón nồng nhiệt ôm nhau, Hình Ý lại phát hiện lúc này chỉ có một mình cô lẻ loi, hành lí cũng chỉ có một chiếc ba lô.

Cô không nói với người nhà hôm nay mình sẽ về, cho nên cũng không có bất kì ai ra sân bay đón cô. Cô cũng biết rõ, người trong nhà trông ngóng mình trở về cũng lắm cũng chỉ hy vọng mình có thể cứu vãn được tình thế.

Đột nhiên trong nháy mắt, cô cảm giác được mình cũng không là gì cả, chỉ như một quân cờ bị người khác nắm lấy, một quân cờ người, mỗi một bước đều thân bất do kỉ. Cô có chút nhớ ba ba, người ba cô luôn có thể ý lại làm nũng. Nhưng mà, người ba yêu quý của cô sẽ không trở lại nữa.

Cô đi thật nhanh ngăn lại ngàn vạn những suy nghĩ vẩn vơ của mình, cười khổ chính mình vì sao cứ mang cảm xúc hồi tiếc than thở như vậy.

Ra khỏi sân bay, cô nhìn thấy xa xa có một chiếc xe, lòng trở nên căng thẳng, ngay cả hơi thở cũng dồn dập. Trên đời này có ngàn vạn những chiếc xe giống nhau, dù cho là hãng xe này cũng không phải chỉ có anh mới có. Nhưng mà cũng lại nhìn không được mà run lên, lòng bàn tay thấm đẫm mồ hôi.

Lái xe đứng bên cạnh cửa xe nhìn thấy cô bước ra khỏi cửa chính thì đi về phía cô. Giờ khắc này, cô có thể xác định nhất định là anh.

Làm sao anh lại biết hôm nay cô trở về?

“Phu nhân, hôm nay tiên sinh đặc biệt tới đón cô, hiện tại đang chờ cô trên xe!” Nói xong liền ngăn cô lại, đưa tay về chiếc xe, vô cùng cung kính.

Hình Ý cắn môi, dùng sức đẩy anh ta ra, lạnh lùng bỏ lại một câu, “Tôi không phải phu nhân của anh ta.” Sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Nhịp tim của cô nhanh hơn, chỗ đây chỉ cần đi về phía trước thêm một trăm mét nữa, nhưng mà khoảng cách ngắn như vậy lại như là có đi cả đời cũng không hết.

Xe chậm rãi chạy đến bên cạnh cô, phối hợp với bước chân của cô đi về phía trước, cửa sổ thủy tinh chỗ ngồi phía sau chậm rãi hạ xuống, giọng nói mà hai năm nay luôn quấn quanh trong đầu cô cả ngày lẫn đêm vang lên, “Em còn đang trốn cái gì nữa?” Giọng nói lười biếng mà lộ ra một vẻ mệt mỏi, làm cho hốc mắt của Hình Ý nóng nóng.

Cô cười lạnh, cô đang trốn? Cô đang trốn cái gì chứ? Ngay cả hung thủ giết người cũng không cần trốn tránh, mà cô lại đang để ý cái gì chứ? “Rốt cuộc thì anh muốn thế nào?” Cô dừng bước, nhìn về phía trước hỏi ngược lại.

Vũ Chính nhìn một bên mặt quạt cường của cô, nhàn nhạt mở miệng: “Hay là em đang sợ cái gì?” Anh cũng cố gắng đè nén tâm tình của mình, từ lúc cô bước ra từ sân bay thì ánh mắt của anh đã không rời khỏi cô, dù cho cách một lớp thủy tinh nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên anh đã nhận ra cô. Không phải là mơ, cô đã thật sự trở lại.

“Đã không sợ vậy thì lên xe đi.” Anh thật sự giữ từng chữ như vàng ngọc, bởi vì sợ nói ra thêm một chữ sẽ lộ ra tâm tình của anh bây giờ, tâm tình không yên như vậy, tựa như một thiếu niên mười mấy tuổi ngây thơ.

Hình Ý ngồi trên máy bay mười mấy giờ vốn đã mệt mỏi, lúc này tâm tình lại kích động như vậy, đầu óc trống rỗng. Nghĩ thầm trong lòng, thật sự cũng không cần sợ, trước khi trở về đã nói phải bình tĩnh là đối mặt, thành phố này mặc dù lớn nhưng cả hai đều là người làm ăn, từ nay về sau cũng không thiếu cơ hội gặp mặt, không bằng thì lúc này đối mặt luôn cũng tốt.

Cô cũng chưa từng liếc mắt nhìn anh, đi thẳng sang bên kia mở cửa lên xe.

Sắc trời vốn đã tối, trong xe lại không bật đèn, khoang xe mặc dù rộng rãi nhưng lại làm cho Hình Ý có một cảm giác bức bách khó hiểu. Lúc bước lên xe cô chỉ đảo mắt liếc nhìn chỗ anh ngồi, nhưng khi nhìn thấy chiếc chân dầy đắp trên chân anh, trái tim như bị đâm thủng, nhói đau từng cơn.

Cô thắt dây an toàn lại rồi quay đầu nhìn sang cửa sổ, không liếc nhìn anh một cái, sợ ngồi gần kề mà liếc nhìn anh sẽ khiến nước mắt nơi vầng mắt của cô nhìn không được mà tuôn ra.

Vũ Chính cũng không nhìn cô, chỉ nhìn về phía trước, vẻ mặt hờ hững, thật lâu sau mới nói: “Em đã về.” Ba chữ đơn giản như vậy nhưng lại vô cùng kiên định.

Ba chữ ngắn ngủn, làm cho trái tim Hình Ý đập mạnh không thôi, không biết có một tư vị gì đó đang quay cuồng trong lòng, làm cho cả cơ thể cô đều căng thẳng.

Anh dựa vào cái gì mà có tư cách nói lên ba chữ kia, bất kể thế nào thì bọn họ cũng đều không thể quay lại được.

Cô kiên quyết nói: “Giang tiên sinh, hai chúng ta đã ly hôn vài năm trước rồi.” Bất kể là thứ gì có liên quan đến anh, đều đã trở thành quá khứ.

“Ai nói chúng ta đã ly hôn rồi?” Giọng nói của anh có chút vui vẻ, cho dù cô không nhìn thấy nét mặt của anh nhưng cũng biết khuôn mặt anh đang rất vui.

Một người quen thuộc như vậy, ngay cả trên mặt anh đang biểu lộ cái gì cũng có thể nghe rõ qua giọng nói.

Hình Ý đột nhiên quay đầu trừng mắt nhìn anh, “Anh không kí tên?” vồn trong lời nói còn mang theo một chút hung ác, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt gầy gò của anh, giọng điệu tức giận chậm lại.

Anh còn gầy hơn cả lần cuối cùng cô nhìn thấy anh, khi đó cũng đã rất gầy, nhưng hiện tại cảm dưới cằm nhọn như đao khắc, giống như muốn so xem đến tột cùng so với cái mũi cao thẳng kia thì cái nào sâu hơn.

“Lâm Hình Ý trở nên ngây thơ như vậy từ khi nào thế? Em nghĩ rằng chúng ta ly hôn thì Giang Lâm có thể có bộ mặt như hiện tại sao?” Lời nói của anh vẫn ngả ngón như vậy, lời nói giống như đang xem Giang Lâm như một món đồ chơi trong tay anh.

Giờ phút này cô hận đến cắn răng, nói không nên lời. Đúng vậy nhỉ, nếu như tin tức ly hôn truyền ra ngoài thì lúc này Giang Lâm sẽ không còn gọi là Giang Lâm nữa, mà hẳn là đã nhập vào Giang thị rồi. Cô nhớ tới lúc kí đơn li hôn, cô nản lòng thoái chí mà trao tất cả quyền cổ đông cho anh quản lý.

Lúc đó, cô thật sự vĩnh viễn không muốn trở về nhà.

“Hay là em muốn từ nay về sau Lâm thị không còn lưu lại một dấu vết nào trên đời nữa?” Anh vẫn lơ đãng như trước, nhưng mà thật sự rất đau lòng cho Hình Ý. Đó là chuyện kiêng kị nhất của cô, ba cô cùng Lâm thị.

Hình Ý không ngờ anh lại có thể tuyệt tình như vậy, “Giang Vũ Chính, làm sao anh có thể hèn hạ như vậy chứ?” Cô chỉ thấy đau lòng, đau đớn như vậy, không thể hít được một ngụm không khí nào, ngực co rút quá kịch liệt.

“Dừng xe, tôi bảo anh dừng xe.” Cô lớn tiếng quát lái xe, nhưng lái xe dường như không hề nghe thấy.

“Sau khi trở về thì hãy nghĩ cho thật kĩ xem phải làm gì bây giờ, em có thể trở về hay không trở về bên cạnh anh đều không sao cả, nhưng mà Lâm thị, em thật sự có thể từ bỏ được sao? Còn những cấp dưới của em nữa?” Anh không chút tình cảm nói, nói chậm như vậy, sợ cô không nghe rõ. Cuối cùng mới nhẹ nhàng nói một câu: “Dừng xe.”

Xe chậm rãi dừng lại ven đường, Hình Ý như là trong xe có thứ gì dơ bẩn mà không thể chờ đợi được cởi dây an toàn ra, mở cửa xe tức tốc đạp chân xuống đất, rồi lại dùng lực đóng cửa xe.

Trong nháy mắt khi cửa xe đóng lại, Vũ Chính thở dài như vừa đánh xong một trận chiến, cả cơ thể ngã vào chỗ ngồi.

Anh phải diễn cảnh 1: làm một kẻ ác trước mặt cô, chỉ cần có thể làm cho cô trở về bên cạnh anh, anh không quan tâm phải dùng thủ đoạn gì. Nếu như anh thật sự là ma quỷ thì hãy cứ để cho anh đi thẳng xuống địa ngục đi!

Anh nhìn xuống con đau nhức toàn thân bởi vì trời mưa dầm mà gây nên, nhìn Hình Ý chạy càng lúc càng xa bên ngoài xe nói, “Lái xe đi.”

Hình Ý nhìn chiếc xe lướt qua bên cạnh cô, nhìn chiếc xe chạy càng ngày càng xa, thẳng đến khi biến mất trước mặt cô, nước mắt bị cô đè nén nửa ngày giờ mới dám chảy xuống, nước mắt không kiêng nể gì cả bò đầy trên khuôn mặt.

Giang Vũ Chính, đến tột cùng thì anh muốn bức tôi đến mực nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Giã dũa

Hình Ý cũng không biết mình đã đi trên đường thế này bao lâu rồi, lúc nước mắt trên mặt khô hết mới ngồi lên taxi, cũng không biết mình trở về nhà như thế nào.

Nhà cô cũng không phải địa chỉ lúc trước nữa, từ lúc Lâm ba qua đời, Hình Ý đã đưa Lâm mẹ từ biệt thự nhà họ Lâm chuyển đến một biệt thự nhỏ khác, cô làm vậy là không muốn cho bà nhìn cảnh nhớ người.

Thật ra cô cũng biết mình chỉ lừa mình dối người, nếu như không thấy vật là có thể không nhớ đến người vậy thì trong hai năm cô bỏ đi, người kia cả

ngày lẫn đêm tại sao vận xuất hiện trong đầu cô, chiếm cứ lấy trí nhớ của cô?

Sau khi về đến nhà cô không nói gì cả, cũng không có đủ sức đối mặt với những lời trách cứ của bọn họ, trở về thẳng phòng, ai nói gia đình là bến đỗ yên bình nhất chứ? Trong mắt Hình Ý, gia đình là nơi xảy ra tất cả những chuyện phiền toái.

Cô nằm trong bồn tắm mát xa thật to, hơi nước làm cho mặt cô hồng hồng, càng lộ ra vẻ xinh đẹp hấp dẫn.

Sự tình càng ngày càng phức tạp, cuộc hôn nhân của cô và Vũ Chính cũng chỉ là xuất phát từ tình cảm của hai bên, nhưng hiện tại xem ra thật sự như Giang Vũ Chính đã nói, mình đã quá ngây thơ rồi.

Hình Ý nhẹ nhàng thở dài, vui đầu vào trong nước, dường như làm như vậy có thể giúp cho cô ngăn cách với tất cả phiền não của thế giới bên ngoài.

Vũ Chính ngồi trong văn phòng tổng tài Giang Lâm, vừa họp xong với tổng bộ JL bên Mỹ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi. Nhìn lại một đồng báo cáo của Giang Lâm trên bàn, đầu lại bắt đầu đau, từng cơn chóng mặt tập kích về phía anh.

Anh thoáng lấy lại bình tĩnh, tay run rẩy mở ngăn kéo ra, lấy ra lọ thuốc giảm đau. Trong hai năm qua, chứng đau đầu ngày càng nghiêm trọng, liều lượng thuốc giảm đau cũng ngày càng lớn. Bác sĩ cũng đã nói với anh, muốn anh phải đi kiểm tra tổng quát một lần, còn phải chú ý nghỉ ngơi, không được quá vất vả, liều lượng thuốc ngày càng lớn cũng sẽ gây nên tác dụng phụ ngày càng lớn cho cơ thể. Mỗi lần anh đều nói không sao, dường như căn bản không thèm để ý đến. Thật ra thì anh cũng biết đây không phải là bệnh gì nghiêm trọng lắm, lúc trước khi bị tai nạn ở Mỹ, bác sĩ cũng từng nói với anh, dù cho sau khi khôi phục lại, não bị tổn thương nghiêm trọng như vậy nhất định sẽ để lại di chứng.

Sau khi anh uống thuốc giảm đau, hình ảnh của Lý Tử Ngôn liền truyền tới, Vũ Chính cũng mở ra.

Lý Tử Ngôn nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Vũ Chính trên màn hình máy tính, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Anh biết Lâm Hình Ý đã trở lại, anh cũng biết Vũ Chính nhất định sẽ tìm cách để cô trở lại Giang Lâm, nhưng mà anh không ngờ tới Vũ Chính lại sử dụng cách đó, từng bước từng bước một khiến cho Lâm Hình Ý không có đường lui.

Vũ Chính nhìn dáng vẻ ghen hờn không nói được lời nào của anh thì khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Có gì cứ hỏi.”

Lý Tử Ngôn thở dài nói: “Cậu cam đoan tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn sao?” (biết thì sẽ nói, nhất định không giấu diếm) Không còn cách nào nữa, tên Giang Vũ Chính này có đôi khi thật sự quá âm trầm, luôn dấu tâm sự trong lòng.

“Không đảm bảo.” Vũ Chính cực kỳ thẳng thắn.

“Cho dù muốn Lâm Hình Ý trở về thì cũng không cần dùng cách đó nha! Cậu rất thích đóng vai kẻ ác hả?” Anh nghĩ mãi mà không rõ tên Giang Vũ Chính này, tất cả mọi chuyện đều ôm vào thân.

“Chỉ cần cô ấy trở về, dù có thế nào tôi cũng không sao cả.” Giọng nói của Vũ Chính trầm thấp, giống như tiếng đàn violin sầu bi. Anh quá hiểu Hình Ý là người thế nào, áp lực càng lớn thì sức chiến đấu càng mạnh.

Thật ra thì cô là một người phụ nữ rất mạnh mẽ.

Anh nhìn vẻ mặt lo lắng của Lý Tử Ngôn, lại nhẹ nhàng mở miệng nói: “Nói cách khác, làm cho cô ấy trở về cũng là vì chính mình, Giang Lâm và JL thật sự rất nhiều việc, đôi khi cũng khó tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi, để cho cô ấy trở về tiếp nhận công việc trong nước, không phải là rất tốt sao?”

Lý Tử Ngôn có chút kinh ngạc nhìn vẻ mặt mệt mỏi của Vũ Chính, anh chưa bao giờ nói mình mệt mỏi trước mặt người khác như vậy, thời khắc hiện tại nói những lời này như một lời tuyên cáo, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Hình như Vũ Chính cũng phát hiện ra vẻ khác thường của mình, nói với Lý Tử Ngôn ở bên kia sắc mặt cũng đang trầm xuống: “Dạo này cũng vất vả cho cậu rồi, JL trên toàn thế giới có rất nhiều hạng mục lớn, 30% trong số đó bởi vì nguy cơ tài chính mà phải ngưng lại. Cậu ở bên đấy cũng rất mệt mỏi, tôi biết.”

Lý Tử Ngôn lại khôi phục dáng vẻ cà lơ phất phơ, “Thôi, cậu không phải lo lắng đâu, các lãnh đạo bị giảm lương nha, tôi vẫn giữ được như ban đầu.”

Vũ Chính biết dạo này việc giảm lương không đơn giản như vậy, cổ đông không nhận được tiền lợi nhuận, người đầu tiên bị mang ra khai đao chính là CEO, có thể thấy được Lý Tử Ngôn rất áp lực. Nhưng Vũ Chính cũng biết, cho dù Lý Tử Ngôn có mang dáng vẻ không tìm không phổi thế nào thì cậu ta chắc chắn sẽ không thua kém mình, anh cũng chưa từng đánh giá thấp cậu ta.

Trong đại sảnh không tính là xa hoa của biệt thự nhỏ nhà họ Lâm, một đám người đang ngồi trên ghế sofa, đều đang mong đợi diễn viên chính của hôm nay.

Hình Ý biết rõ dù có thế nào thì hôm nay cũng không thể tránh bị bọn họ oanh tạc, nghĩ thầm thà chết sớm đầu thai sớm, không bằng lúc này cứ kiên trì đối mặt.

“Hình Ý à, rồi đi hai năm cháu càng ngày càng xinh đẹp. Chơi cũng đã chơi hai năm rồi, theo đi thấy thì cũng nên trở về công ty đi.” Người mở miệng chính là dì Hình Ý, quả nhiên đã đi thẳng vào vấn đề nha.

“Hình Ý, không phải chú sợ Giang Vũ Chính mà là Giang Lâm dù sao cũng là tâm huyết cả đời của anh cả, cháu lại là đứa con duy nhất của anh cả, những thứ thuộc về anh cả cháu nhất định phải giành lại nha.” Người nói chính là ông chú Lâm Đạt Quảng, thậm chí còn lôi cả ba ra nói.

Hình Ý ngồi trên một chiếc ghế sofa khác, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cháu sẽ trở về Giang Lâm, nhưng tuyệt đối sẽ không trở về bên cạnh Giang Vũ Chính.” Cô đã nghĩ rất kỹ, cô hẳn là nên đổi mặt, nếu đã muốn đổi mặt thì cô chưa bao giờ là người nhu nhược.

Di lập tức gây khó dễ, “Cháu có biết người của nhà họ Lâm và nhà họ Phương trong Giang Lâm hiện tại đang gặp phải tình cảnh khó khăn thế nào không? Bên ngoài đều đồn đại chuyện cháu cùng Giang Vũ Chính đã ly hôn, chúng tôi cũng không thể trụ nổi ở Giang Lâm nữa. Cháu xem những thứ viết trên tạp chí xem, tuyệt đối không thể để cho Giang Vũ Chính chiếm hết tiện nghi. Mặc kệ cháu yêu hay không yêu Giang Vũ Chính, cho dù là ly thân, cháu cũng phải trở lại bên cạnh Giang Vũ Chính.” Bà thuận tay ném tạp chí đến trước mặt Hình Ý, Hình Ý lấy tay đẩy ra, cuốn tạp chí doanh nhân có ảnh bìa Vũ Chính mặc đồ vest rơi xuống mặt đất.

Hình Ý mặt không một chút biểu cảm nói: “Tôi tuyệt đối sẽ không trở về.” sau đó đứng lên đi lên lầu.

Nhưng mà lúc này Lâm mẹ lại mở miệng nói: “Ba của con đã từng nói với mẹ, đời này thứ ông ấy trân quý nhất là con, Lâm thị tuy là tâm huyết cả đời nhưng so ra vẫn kém con nửa phần. Con cứ nhìn tâm huyết của ba ba đều rơi vào tay hung thủ giết ông ấy như vậy sao?” lời nói của bà thê lương, mặc dù là vì kích thích Hình Ý mới nói vậy, nhưng cũng là những lời thật lòng, thật sự bà rất hận Giang Vũ Chính.

Hình Ý nghe thế thì nước mắt đã nhòe hai mắt, đúng vậy, đó là tâm huyết cả đời của ba, nhưng mà chẳng lẽ ngoại trừ trở về bên kia thì không còn cách nào khác sao?

Đêm đã khuya, trong phòng im ắng, gió thu thổi vào trong phòng, thổi tung tấm rèm mỏng manh, một cảm giác mát rượi thổi đến.

Không biết có phải do ban ngày ngủ quá nhiều hay bởi vì chính mình suy nghĩ quá nhiều là Hình Ý lăn qua lộn lại không ngủ được, lại cảm thấy tâm phiền ý loạn, miệng đắng lưỡi khô, dứt khoát đi xuống lầu uống nước.

Lúc đi qua phòng khách, cô nhớ tới quyển tạp chí, tuy đã cố gắng hết sức bắt mình không được nghĩ đến anh, nhưng mà vẫn không có khí phách nhớ tới hết lần này đến lần khác.

Cô cầm ly nước, ngồi chồm hóm trên mặt đất, tìm quyển tạp chí bị cô ném xuống hôm nay nhưng mà không thấy đâu. Chắc là người giúp việc đã thu dọn sạch sẽ rồi, làm sao còn có thể ở đây được?

Cô cười khò ngồi trên ghế sofa, lại lơ đãng nhìn thấy quyển tạp chí được đặt trên chiếc bàn nhỏ bên cạnh ghế sofa.

Cô nhẹ nhàng buông ly nước lên mặt bàn thủy tinh, do dự một lát rồi lại nhẹ nhàng cầm quyển tạp chí lên, nhìn khuôn mặt anh, cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Sau khi ra khỏi sân bay chỉ liếc nhìn vài lần đã phát hiện ra anh rất gầy yếu, nhưng khi nhìn kỹ ảnh chụp thì càng gầy, tuy chiếc bàn làm việc che khuất nửa người dưới nhưng vẫn cảm thấy gầy vô cùng.

Khuôn mặt vẫn giữ vẻ hờ hững, như một vị vương giả, cũng không giống như người thường, anh luôn mang lại cho cô cảm giác mâu thuẫn như vậy. Mở từng trang giấy ra, phần lớn đều là chữ, rất ít ảnh của anh, mà chữ dường như cũng chỉ viết về sự phát triển của công ty cùng cách nhìn về nền kinh tế hiện nay của anh, không có một người nào, không có một chữ nào nhắc đến cuộc sống của anh, cũng không có một chữ nhắc đến cô.

Hình Ý tìm kiếm tin tức của mình trên internet, chỉ thu thập được tin tức từ bộ phận PR của Giang Lâm, nói cô đã xuất ngoại đi du học, trừ tin đó ra thì không thu hoạch được gì khác.

Cô biết rõ giới truyền thông lợi hại như thế nào, đào móc tin tức vô cùng chuẩn xác, cô tin tưởng giới truyền thông cũng biết vấn đề của cô cùng Vũ Chính. Nhưng cô càng tin tưởng Giang Vũ Chính có vô số thủ đoạn làm cho tin tức mình và anh đã ly hôn không bị truyền ra ngoài.

Trong căn phòng yên ắng, lầu hai truyền đến tiếng động, Hình Ý yên lặng không một tiếng động đặt quyển tạp chí lại chỗ cũ. Đi lên lầu hai, là tiếng của mẹ truyền tới từ trong phòng, cô lặng lẽ đi trên hành lang chỉ có một ánh đèn mờ nhạt.

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng mẹ, nhưng không thấy mở cửa.

Hình Ý nhìn thấy cửa thư phòng mở hé, còn có một ngọn đèn đang sáng liến đi qua, qua khe hở nhìn vào trong.

Lâm mẹ đứng trước bàn sách, một tay cầm ảnh của chồng mình, tay kia nhẹ nhàng vuốt vuốt khung ảnh thủy tinh, trên mặt còn lộ ra một nụ cười nhẹ.

Hình Ý lấy tay che miệng lại, không để cho mình khóc thành tiếng, nước mắt tích tích không ngừng rơi vào lòng bàn tay, nhiệt độ của những giọt nước mát nhanh chóng lạnh buốt.

Cho tới bây giờ cô chỉ biết đến cảm thụ của mình, lại không hề nghĩ tới thời gian qua mẹ sống thế nào. Cô có thể rời đi rất xa, ba năm cũng không trở lại, nhưng mẹ thì chỉ có thể yên lặng chịu đựng, để tang chồng trong nỗi đau đớn, bị người thân gây áp lực, còn con gái thì không có hiếu.

Cô đau lòng, nhớ tới lời nói hôm nay của mẹ, cho tới bây giờ mình chỉ biết sống vì mình, không chịu nghĩ xem người bên cạnh sống thế nào.

Cô quá ích kỷ.

Cô chậm rãi xoay người, không hề nhìn vào trong phòng nữa, từng bước một trở lại phòng mình, bước chân kiên định như vậy, giống như sau khi đưa ra một quyết định vô cùng gian nan, loại dũng cảm liều lĩnh kia thâm thấu vào từng lỗ chân lông trên cơ thể cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Đào hoa như trước?

“Xin chào! Văn phòng tổng tài Giang Lâm đây ạ.” Giọng nói của thư kí truyền đến trong điện thoại, có người nói, muốn biết ông chủ có thành công hay không thì có thể nhìn thư kí mà anh ta chọn lựa.

Mà theo Hình Ý thấy thì thư kí Triệu này là một nhân tài trong vạn người, trước kia cô cũng từng tiếp xúc với cô ấy, dù có nhiều việc thế nào thì cũng chỉ có một mình đảm đương tất cả.

“Tôi muốn gặp tổng tài của cô, Giang Vũ Chính.” Hình Ý nói thẳng ý của mình.

“Xin hỏi tiểu thư đến từ công ty nào? Có hẹn trước không?” Giọng nói của thư kí truyền đến trong điện thoại.

Hình Ý nhẹ nhàng cười một tiếng, trêu đùa nói: “Chẳng lẽ tôi muốn gặp chồng của mình cũng không được sao?”

Trong nháy mắt thư kí bên kia rất kinh ngạc nhưng rồi khôi phục rất nhanh, “Bà Giang, bà khỏe chứ, hiện tại Giang tiên sinh đang họp, ngài ấy dặn tôi có bất cứ chuyện gì cũng chờ ngài ấy họp xong rồi nói sau...”

Hình Ý chưa nghe cô nói xong đã trực tiếp ngắt điện thoại, cô đã gọi cho anh ba lần rồi, điện thoại riêng thì luôn tắt máy, gọi đến văn phòng không phải họp thì là đang nghỉ ngơi.

Cô không hiểu anh đang suy nghĩ gì nữa, đang lúc mình quyết định trở về thì anh ta lại tránh không gặp, dường như đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của cô. Cô tự thấy mình cũng không phải người vội vàng hấp tấp, nhưng mà ở trước mặt anh lại vĩnh viễn không có cách nào tìm lại được về mặt không đối diện dù núi Thái Sơn có sập xuống.

Cô buồn rầu vui mặt vào trong chăn, lẩn qua lẩn lại suy nghĩ vạn lần, rồi lại rời giường, trời không chịu đất thì đất phải chịu trời thôi. Ai bảo anh là nhà cái, tất cả đều nắm trong tay.

Xe đứng trước cửa tòa nhà Giang Lâm, Hình Ý nhìn tòa nhà hoàn toàn lạ lẫm, trong lòng trống rỗng, đối với việc hôm nay tìm đến Giang Vũ Chính rốt cuộc là đúng hay sai cô cũng không dám chắc. Cô chưa bao giờ đánh một trận chiến mà không nắm chắc như thế này, không chỉ bởi vì không có năng lực mà càng bởi vì đối thủ là Giang Vũ Chính.

Cô xuống xe hít một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại cho mình bình tĩnh lại một chút, mỗi lần trong công việc gặp vấn đề nan giải nào cô đều làm như vậy, một khi mở mắt ra dường như đã đến một thế giới khác.

Lúc đi qua sảnh lầu một của tòa nhà Giang Lâm, cô cảm thấy có rất nhiều ánh mắt đều tập trung về phía mình, cho dù cô ăn mặc không quá tùy tiện, càng không mặc quần áo đẹp để gì, nhưng rất nhiều người đã lập tức nhận ra cô.

Rất nhiều người trong này, kể cả cấp dưới trước kia của Lâm thị, còn có các giám đốc của Giang thị, bọn họ hẳn là biết rất rõ về cô. Chỉ là tất cả mọi người đều rất miễn cưỡng, hai năm trước tổng tài Lâm thị xuất ngoại du học hai năm hôm nay đột nhiên xuất hiện ở Giang Lâm có dụng ý gì?

Hình Ý không để ý đến ánh mắt của những người kia, đứng thẳng lưng, cao quý như bình thường đi vào trong thang máy, nhấn nút. Nhìn những con số trên màn hình ngày càng tăng dần, lòng của cô cũng ngày càng căng thẳng, cầm chặt chiếc túi LV nhưng mà vẫn không có cách làm cho lòng bình tĩnh lại.

Rốt cuộc thang máy dừng ở tầng 75, tuy cô chưa quen thuộc bố trí của nơi này nhưng lúc bước ra khỏi thang máy lại ngoài ý muốn gặp một người, cô ấy tại sao lại ở đây.

Hình Ý biết tên Hà Thư Mẫn cũng là do nghe được từ miệng Vũ Chính, cô là một đại cổ đông trong JL của anh, một người tốt nghiệp nhưng không về công ty của ba mình mà lưu lạc sang Wall Street, nghe giọng điệu của Vũ Chính có thể nhận ra được anh có phần tán thưởng cô ấy, nhưng Hình Ý cũng không ngờ tới lại gặp cô ấy ở đây.

Hà Thư Mẫn mặc dù chưa chính thức gặp mặt Hình Ý, nhưng trên tạp chí có hình của cô, tuy hiện tại đã cắt tóc nhưng nhìn chung cũng không thay đổi, tất nhiên cũng có thể nhận ra cô.

Giờ phút này hai người phụ nữ ngoài ý muốn chạm mặt nhau nên có hơi ngẩn người, nhưng cả hai đều là người thông minh, rất nhanh đã khôi phục lại như

bình thường.

Hình Ý nhìn Hà Thư Mẫn mặc một bộ quần áo công sở, cả người toát ra một loại khí chất tinh anh sắc sảo, mỉm cười vươn tay nói: “Trước kia có nghe nhắc đến tên Hà tiểu thư, lúc này đây mới có cơ hội được gặp mặt.”

Hà Thư Mẫn khựng lại một lát rồi cũng cười nói: “Lâm tiểu thư, xin chào.”

Cách gọi Lâm tiểu thư này làm cho máu của Hình Ý cũng đông lại, nhưng mà rất nhanh cô lại cười cười nói: “Tôi là bà Giang.” Nói xong liền đi về phía thư kí, bỏ lại Hà Thư Mẫn sững người tại chỗ.

Sau khi Hà Thư Mẫn ngẩng người thì nhìn theo bóng dáng của Hình Ý, trên mặt hiện lên một nụ cười tán thưởng, đây tuyệt đối là một đối thủ thú vị.

Nhưng mà điều làm cho Hình Ý cảm thấy giật mình chính là thư kí thấy mình cũng không tỏ ra kinh ngạc, mỉm cười nói với cô: “Bà Giang, Giang tổng còn đang họp ở lầu 70. Ngài ấy dặn dò tôi cứ mời bà vào phòng trước.”

Hình Ý vừa đi theo thư kí đi vào phòng làm việc của anh vừa vô cùng kinh ngạc, anh biết mình nhất định sẽ đến sao?

Cách bài trí trong văn phòng tuyệt không làm cho cô cảm thấy kinh ngạc, bởi vì Giang Vũ Chính là người như vậy, trầm ổn và sống nội tâm, nhưng lại làm cho bạn không biết lúc nào sẽ đâm bạn một nhát.

Cả văn phòng đều lóe thâm dày, nhiệt độ của điều hòa cũng không thấp, chắc là sợ chân của anh không chịu được.

Chân của anh không thể chịu lạnh, cho nên công việc giữ ấm nhất định phải làm cẩn thận, cho dù là mùa hè cũng vậy.

Hôm nay Hình Ý đến đây vốn cũng xem như là để đàm phán, lại tự nhiên nhớ đến nhiều thứ như vậy nên trong lòng không khỏi cảm thấy mình đã quá đa tâm.

Hôm nay cùng lắm chỉ là nhìn thấy phòng làm việc của anh thôi mà đã không thể kìm chế được sự quan tâm đối với anh, nếu thật sự trở về bên cạnh anh, thật sự cô không thể nắm chắc được mình có thể lý trí để đối mặt với anh không.

Đang lúc cô nâng ly cà phê lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm thì chiếc cửa gỗ nặng nề mở ra, tay cô run lên, cà phê trong ly sóng sánh nhưng không đổ ra ngoài.

Sau khi Kelvin giúp Vũ Chính đi vào phòng thì liền thức thời đi ra ngoài, không cho ai đến gần đó. Vừa rồi khi đang họp không biết thư kí đi đến nói gì bên tai anh mà cảm thấy trên mặt ông chủ mình hiện lên một nụ cười lơ đãng, thậm chí lúc trưởng phòng kinh doanh nói hạng mục của tháng này thiệt hại tài chính bao nhiêu trên mặt anh cũng lộ ra một vẻ nhu hòa.

Thật ra thì Kelvin đi theo Vũ Chính lâu như vậy, anh hiểu rõ cảm xúc của ông chủ mình hơn bất kì ai. Lúc khuôn mặt Vũ Chính hiện lên một vẻ lạnh nhạt là lúc anh đang trong trạng thái chuyên tâm làm việc. Mà khi dịu dàng cười thì nhất định anh đang có chuyện gì đó vui vẻ.

Vũ Chính đẩy xe lăn đến bên ghế sofa, chỉ nói một câu, “Em tới rồi.” Giọng điệu giống như một người chồng vừa nhìn thấy vợ mình đến công ty thăm mình, dường như Hình Ý rất thường hay làm vậy.

Hình Ý ngẩng đầu nhìn anh, hàng mi, mắt, mũi, môi đều là của Vũ Chính nha. Nhưng mà vì sao giờ phút này lại cảm thấy lạ lẫm như vậy? Làm cho cô cảm thấy rất chua xót.

Cô không có thời gian để cho mình tiếp tục chìm sâu vào những cảm giác đối với anh, thấy anh thật lâu không mở miệng nên nói thẳng: “Tất cả đều là người thông minh, lần này tôi đến đây vì cái gì, cả tôi và anh đều biết rất rõ. Tôi đồng ý trở về, cũng đồng ý trở lại ngôi nhà kia, chỉ cần anh buông tha cho họ.”

“Ừ” Anh nhẹ nhàng đáp lời, đôi mắt khép hờ.

“Còn nữa, tôi muốn trở lại Giang Lâm.” Hình Ý nói tiếp điều kiện của mình.

Vũ Chính vẫn như cũ, không hề khẩn trương nói: “Ừ”

Hình Ý nhìn thấy sắc mặt của anh hình như không tốt lắm, mặt tái nhợt không còn chút máu. Tuy rất lo lắng cho anh nhưng cũng phải kìm nén mình hỏi một câu, “Anh không sao chứ?”

Vũ Chính càng thấp giọng nói “Ừ” một tiếng, một tay lặng yên không một tiếng động đặt tại bên hông.

Hình Ý nhìn không được đi về phía trước, đến trước xe lăn của anh ngồi xổm xuống, “Anh làm sao vậy?” Bình thường khi anh dùng tay đè lên lưng chứng tỏ anh đang rất đau đớn không thể chịu đựng được, nếu không anh sẽ không làm bất kì động tác gì.

Đột nhiên Vũ Chính choàng hai tay ôm lấy cô, tựa đầu vào vai cô, chôn mặt vào cổ của cô, tùy ý mà hít lấy hương vị của cô, hương vị đặc biệt của Lâm Hình Ý. Thật lâu sau mới nghẹn giọng nói: “Anh mệt mỏi, mệt chết đi được.” Giống như trước kia vài buổi sáng anh sẽ ngẫu nhiên làm nũng: “Buồn ngủ, rất buồn ngủ.” Thật ra thì anh cũng không phải buồn ngủ đến mức không thể xuống giường được, chỉ là anh muốn cô nắm anh, dịu dàng mà quát như vậy làm cho anh cảm thấy an tâm và hạnh phúc.

Hình Ý cảm thấy hơi thở của anh đang phả ra trên cổ cô, nước mắt lại đảo quanh viền mắt. Nhưng vẫn khẽ cắn môi, hạ quyết tâm hai tay cầm lấy hai cánh tay của anh, đẩy anh ra.

Cô không nhìn anh, tự nhiên nói: “Tôi đã nói xong, ngày mai tôi sẽ chuyển đến. Anh...nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước.”

Sau khi nói xong thì đứng dậy, bước thật nhanh ra ngoài.

Vũ Chính dựa cả người vào lưng ghế, cười khổ tự an ủi mình, chỉ cần cô trở về, anh nhất định sẽ có cách khiến cô tiếp nhận mình thêm một lần nữa. Bây giờ quá đột ngột, cô chỉ không quen mà thôi.

Ngần tính vạn tính, anh đã thành công. Tất cả kỹ xảo trên thương trường đều đã đem hết ra, cô đã trở lại, rõ ràng nỗi thê lương đã xuyên thấu nội tâm, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy vui mừng, như loại uống rượu độc giải khát, vui vẻ mà uống chén rượu độc của Lâm Hình Ý.

Sau khi Hình Ý ra khỏi cửa vẫn còn mỉm cười chào hỏi Kelvin. Vào trong thang máy, tỉnh táo nhìn những con số từng chút từng chút nhỏ dần. Trong đại sảnh lầu một nhìn thấy người quen cũ vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh chào hỏi đối phương, lúc đi đến bãi đỗ xe còn gọi cho mẹ nói mình đã đàm phán thành công, bảo bà không cần lo lắng.

Cầm chìa khóa xe trong tay, nhấn nút bảo vệ, mở cửa xe, khởi động xe, trên đường lớn, cô liều mạng mà kìm nén mình, cô tự nói với mình, Lâm Hình Ý không phải người phụ nữ như thế, vì một người đàn ông không đáng để yêu mà đau lòng, lại còn rơi nước mắt, đây làm sao có thể là người phụ nữ mạnh mẽ trong lòng mọi người được?

Cô chạy xe đến thẳng bờ biển, nghe âm thanh sóng biển đánh vào bờ cô mới dám nằm lên tay lái, khẽ khóc thút thít, tiếng khóc càng lúc càng lớn, cả thân thể đều run rẩy.

Cô không ngờ lại đau đớn như vậy, cô tưởng rằng mình đã có thể từ bỏ, thực sự cô đã không còn hận anh như trước, nhưng mà vì sao vẫn không thể thản nhiên đối mặt? Vì sao vẫn còn đau lòng như vậy?

Thì ra mình vẫn không thể từ bỏ được.

Âm thanh của tiếng sóng có thể áp đảo được tiếng khóc nhưng lại không thể lấn át được tình cảm của chính cô đối với anh, loại đau đớn này khi nào thì mới chấm dứt đây?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Về nhà

“Em thật sự trở về sao?” Phương Hiểu Văn nhìn Hình Ý thu dọn đồ đạc nên nhìn không được hỏi một câu.

Hình Ý tức giận quay đầu lại nói: “Tiểu thư à, đây đã là lần thứ năm kể từ hai tiếng trước chị vào phòng hỏi em câu này rồi đây.”

“Chị chỉ muốn em hiểu rõ mà thôi, có vui vẻ hay không chỉ có chính em biết.” Cô chỉ hy vọng sau này Hình Ý không hối hận vì lựa chọn hôm nay của mình, Giang Vũ Chính là ai chứ? Lúc trước anh ta để cho Hình Ý ra đi đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, hôm nay nếu Hình Ý trở về thì chắc chắn phải là cả đời. Cô biết Hình Ý yêu anh ta, nhưng mà vì yêu như vậy cho nên mới phải đau đớn như thế.

Hình Ý cười cười, “Vui hay không có đôi khi không phải do mình lựa chọn.” Nhưng nếu như cô có thể lựa chọn, cô nghĩ mình sẽ trở lại, trong lòng của cô vẫn chứa một người, bất kể là thế nào đều không có cách nào xóa đi những dấu vết của anh.

Phương Hiểu Văn ném một cái gối qua, đập trúng vào đầu Hình Ý, “Chỉ thiếu điều đang diễn một vở kịch bi thương trước mặt chị mà thôi, theo chị thấy thì em vẫn không thể quên được anh ta nha.” Cô không muốn thấy Hình Ý để mặc số phận như vậy, Hình Ý mà cô biết tuyệt đối không phải người như thế.

Hình Ý không để ý đến cô, tiếp tục vùi đầu vào thu dọn hành lý. Đúng vậy nha, quên không được thì còn có thể làm gì, cô đã bắt mình phải cố gắng, nhưng mà vẫn không có cách nào làm cho lòng mình tĩnh lặng như nước mà đối diện với anh.

Con đường phía trước phải đi như thế nào mới có thể làm cho tất cả mọi người đều không đau đây?

Hình Ý ngồi trong xe, nhìn xe lướt qua những con đường dài và hẹp, những con đường đã từng rất quen thuộc với cô, đường về nhà.

Nhớ tới lời nói vừa rồi lúc tới đón cô quản gia đã nói, trong lòng như bị nghẹn lại, khó chịu không nói nên lời.

“Tiên sinh đã đến công ty, dẫn dò tôi đến đón phu nhân về nhà trước. Phu nhân, chớ trách tôi lắm miệng, hai năm qua cô ở nước ngoài, sức khỏe của tiên sinh không tốt cho lắm, thường xuyên làm việc không ngừng đến tận khuya. Những người giúp việc trong nhà như chúng tôi không có cách nào khuyên can được, nhưng mà rất đau lòng. Bây giờ phu nhân đã trở về, chuyện trong nhà hay trong công ty tôi nghĩ tiên sinh cũng sẽ bớt phải mệt mỏi...”

Quản gia không nói thêm vài việc khác mà không hề dứt quãng, nhưng mà Hình Ý chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, cô cố gắng khiến cho mình không nghĩ đến Vũ Chính nữa, giống như trong sách đã từng nói, bước đi không quay đầu lại, không nghĩ đến chuyện gì hết, như vậy mới có thể chân chính học được cách thản nhiên đối mặt.

Xe dừng trước vườn hoa, Hình Ý chứng kiến cảnh vật trước mặt, có chút kinh ngạc. Đây rõ ràng là địa chỉ lúc trước, nhưng mà cách bài trí của vườn hoa, phòng ngủ, thậm chí những loại hoa trong vườn đã từng quen thuộc với cô lúc trước, tất cả đều thay đổi hoàn toàn.

Hình Ý quả thực hoài nghi mình có đến nhầm chỗ hay không, bước vào trong phòng, bên trong được sửa chữa hoàn toàn, thậm chí vị trí cầu thang lên lầu cũng được sửa lại. Cô nghĩ, ngoại trừ cách bài trí của phòng ngủ căn bản không thay đổi nhiều lắm thì toàn bộ những thứ ở đây hẳn là đã hoàn toàn không như trước nữa.

Quản gia nhìn thấy dáng vẻ Hình Ý như đang có điều suy nghĩ, vừa đi theo cô vừa nói, “Hai năm trước tiên sinh đã sửa chữa lại kiến trúc trong nhà một lần nữa, cậu ấy nói với nhà thiết kế người Pháp chỉ cần thay đổi hoàn toàn nơi này là được.”

Trong lòng Hình Ý có cảm giác rất lạ, nhưng lại không thể nói nên lời đến tận cùng đó là cảm giác gì. Sao anh phải khổ như vậy? Tồn công tồn sức thay đổi hoàn toàn căn nhà như vậy, tốn nhiều thời gian, tiền bạc cùng công sức như vậy chỉ bằng bỏ tiền ra mua một ngôi biệt thự khác còn hơn. Huống chi, anh không chỉ có ngôi biệt thự này, tùy tiện tìm một cái cũng có thể thoải mái hơn cái này, tại sao phải sống chết để tâm đến nó như vậy?

Quản gia dẫn cô đến lầu hai, đi qua hành lang, đến cửa một căn phòng sâu nhất, mở cửa, đang muốn mang hành lý vào thì Hình Ý gọi ông lại.

“Đây là phòng của anh ta sao?” Hình Ý lạnh lùng mở miệng hỏi.

Quản gia gật gật đầu, muốn nói gì đó nhưng có cuối cùng lời cũng không nói ra khỏi miệng.

“Dẫn tôi đến phòng khách đi.” Giọng điệu của cô kiên định không để cho người khác cự tuyệt, nhưng vẫn nhàn nhạt.

Quản gia thờ dãi, tiên sinh đã sớm nói với ông dẫn vợ của cậu ấy đến phòng khách, nhưng mà ông vẫn hy vọng tiên sinh đã đoán nhầm, thật ra thì phu nhân vẫn nguyên ý ở bên cạnh tiên sinh.

Không ngờ tới phu nhân lại không muốn.

Quản gia mở cửa một gian phòng dành cho chủ nhân kế đó, vừa đi vào vừa nói: “Thật ra thì đây cũng là phòng của chủ nhân, căn phòng này cùng chung một phòng chứa quần áo với tiên sinh.”

Cả bức tường trong phòng dường như đều là cửa sổ hình cung, toàn bộ quan cảnh hồ nước nhân tạo đều không bị bỏ sót.

Hình Ý không nhìn thiết kế của phòng ngủ nữa, đi theo quản gia hai tay cầm hành lý vào phòng chứa quần áo, ngay lúc cô bước vào phòng chứa quần áo, cả người giống như bị hóa đá, vẫn không thể nhúc nhích.

Cả căn nhà có lẽ chỉ còn nơi này là vẫn như trước, thảm vàng nhạt, các thiết bị nội thất đơn giản thuần trắng, không gian to như vậy, một bên là y phục đặt ngay ngắn của cô, một bên là của anh.

Phòng chứa quần áo là nơi cô và Vũ Chính cùng trang trí, bởi vì thật lâu trước đây, cô từng phàn nàn với Vũ Chính không gian phòng chứa quần áo trong nhà không được tận dụng tốt, phòng chứa quần áo cũng không được tiện.

Vũ Chính cười nói, vậy sau này gả cho anh, anh dành cả một phòng bằng sân đấu bóng rổ để làm phòng chứa quần áo cho em.

Hình Ý cũng cười phản bác lại lời anh nói, một phòng chứa quần áo, bộ muốn gạt người ta hả? Vậy thì cũng quá tiện cho anh rồi còn gì.

Vũ Chính ôm cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói, cả người anh đều cho em, được chứ?

Hình Ý chỉ có thể nằm trong lòng ngực của anh giọng buồn bực nói, miệng lưỡi ngọt ngào.

Trước khi kết hôn, anh còn cố ý cô ở lì trong phòng cả buổi tối, hai người cùng nhau sắp xếp phòng chứa quần áo, cuối cùng vẫn phải trải qua vô số những tranh luận mới quyết định mỗi người một nửa không gian.

Cuối cùng Hình Ý còn nói giỡn, nếu như anh bắt nạt em nha, em sẽ mang tất cả quần áo về nhà mẹ đẻ, để cho một nửa nơi này trống không.

Vũ Chính lại cười nói với cô, anh sẽ không cho em cơ hội này. Khi đó ánh mắt của anh rất nghiêm túc, dường như cho tới ngày hôm nay Hình Ý vẫn còn nhớ rõ.

Nhưng lúc ra đi cô quá vội vàng nên đã không đến thu dọn gì, tất cả quần áo đều vẫn còn ở đây, không kịp mang đi.

Cô cười khổ, chẳng lẽ câu nói kia của anh chính là có ý này?

Hình Ý nhắm hai mắt lại, cố gắng làm cho tâm tình của mình ổn định một chút, lúc này quản gia lại nói: “Phu nhân cũng không quen thuộc với nơi này nữa, không bằng để tôi dẫn phu nhân đi một vòng.”

Hình Ý sợ sẽ còn căn phòng nào đó giống như phòng chứa quần áo này sẽ dễ dàng khơi gợi lại kí ức nào đó cho nên từ chối, chỉ để cho ông giới thiệu với mình kia là thư phòng của cô, cô và Vũ Chính đều có thư phòng riêng, bởi vì cho dù là vợ chồng nhưng vẫn là người phụ trách của hai công ty riêng.

Giờ cô mới hiểu được vì sao anh nhất định phải sửa chữa ngôi nhà này tuyệt đối không giống như trước, nếu như là cô, suốt ngày nhìn thấy những thứ có liên quan đến anh, cô nhất định sẽ không chịu được. Coi như là lừa mình dối người cũng tốt, có thể sẽ chẳng phải đau đớn nữa cũng tốt.

Nhưng mà anh chỉ giữ lại căn phòng chứa đồ kia là có ý gì? Có thời gian rảnh thì tưởng nhớ đến những hạnh phúc bọn họ đã từng trải qua sao? Hình Ý chỉ cảm thấy thật buồn cười.

Ánh chiều tà rơi xuống không gian, cả bầu trời nhuộm một màu ráng chiều, bởi vì nơi này vốn kề sát bờ hồ yên tĩnh nên cả ngôi nhà cũng trở nên im ắng.

Người giúp việc đang bận chuẩn bị bữa tối, mà Hình Ý không biết mình nên làm gì, bật tv xem tin tức kinh tế rồi lại xử lí các giấy tờ của mình. Nhìn lại đồng hồ, mới tám giờ.

Cô không biết mình bây giờ có tính là một cô gái đang chờ chồng của mình về nhà không, bởi vì từ trước đến giờ cô chưa từng thử qua. Trước kia cô và Vũ Chính đều rất bận rộn, không phải đi giao tiếp thì vừa mở cửa vào nhà, dùng xong bữa tối thì lập tức đều vào thư phòng của mình xử lí công việc.

Lúc này cô mới phát hiện trước kia mình chưa bao giờ làm tròn bổn phận của một người vợ, ít nhất thì cô chưa từng chuẩn bị cho anh một bữa cơm nào.

Khi cô đang chìm trong suy nghĩ của mình thì cô thấy vườn hoa ngoài cửa sổ hiện lên một ngọn đèn, tâm tình đã ổn định dường như lập tức trở nên căng thẳng, anh đã trở về.

Nhưng mà trong nháy mắt, cô cảm thấy mình thật buồn cười, không phải đã nói phải thản nhiên đối mặt hay sao? Đây là nhà anh ta, mình là vợ của anh ta, đương nhiên là phải đối mặt rồi.

Cô mặc quần áo ở nhà, đứng dưới cầu thang lầu một, nhìn Kelvin đẩy anh vào, trong giây lát thầm nghĩ không phải mình đang là một cô gái nhỏ đang chờ chồng mình về hay sao?

Vũ Chính lại cảm thấy tất cả như đang nằm mơ, cô đã trở về, đứng ở trong nhà bọn họ chờ anh trở về. Đây là việc anh chưa bao giờ dám mơ.

Dù cho vẻ mặt có lạnh lùng, dù cho cô đối với anh vẫn rất lạnh nhạt, nhưng mà cô đã trở về.

Hình Ý đi về phía trước nhận lấy xe lăn, liều mạng nói với chính mình đây chỉ là một cuộc giao dịch. Tất cả những gì cô làm cũng là vì người nhà mà thôi.

Đi đến nhà ăn, quản gia muốn giúp anh cởi áo vest, mà Hình Ý lại rất tự nhiên ra tay trước, đương nhiên ngay cả cô cũng có chút kinh ngạc.

Lúc tay cô sờ nhẹ vào cánh tay Vũ Chính thì anh có chút cứng nhắc, sau đó lại thuận theo động tác của cô, nụ cười trên mặt chậm rãi tươi tắn, làm cho vẻ mặt nhàn nhạt bình thường đều tan biến hết.

Trên bàn cơm, hai người đều không lên tiếng, lại có vẻ như rất yên tĩnh cùng âm áp, lúc này Vũ Chính lại một lần nữa ăn một bữa cơm cùng cô, bữa cơm trong ngôi nhà của bọn họ.

Hình Ý lại như đang đợi thời cơ thích hợp, suy nghĩ thật lâu rồi đặt đĩa xuống, nghiêm túc nói: “Tôi đã suy nghĩ rất kĩ, đối với chúng ta đó là một giao dịch, tôi tất nhiên sẽ làm tròn trách nhiệm của một người vợ, chỉ là tôi muốn anh...”

Hai chữ “giao dịch” này làm cho bao nhiêu âm áp trong lòng Vũ Chính đều tan vỡ hết, anh đột nhiên buông đĩa cùng chén xuống, chén bằng sức đặt xuống mặt bàn tạo ra một âm thanh làm cho Hình Ý dừng chủ đề của mình lại.

Cô biết rõ anh đang tức giận, dù cho chỉ là một tiếng động nhẹ nhàng.

Vũ Chính không giận ngược lại còn cười hỏi cô: “Cái gì là trách nhiệm của một người vợ?” không đợi cô trả lời đã tự mình điều khiển xe lăn rời khỏi bàn ăn, ra khỏi nhà ăn, đang chuẩn bị vào thang máy lên lầu.

Hình Ý cũng không kìm nén được chính mình, đứng lên kích động nói sau lưng anh, “Anh đừng tưởng rằng nắm đăng cán trong tay thì có thể không chê tôi, Giang Vũ Chính, tôi cho anh biết, Lâm Hình Ý tôi không phải người phụ nữ như vậy.”

Vũ Chính như đang đóng băng lại một lần nữa nở nụ cười, là nụ cười thật lòng, không trả lời cô, tự mình vào thang máy lên lầu hai.

Hình Ý của anh là người phụ nữ như vậy, không phải bị mình làm cho trở thành một con búp bê, vừa rồi cô tức giận lại làm cho anh trở lại cảm giác trước kia, hai người luôn khăng khít thân mật như vậy.

Nụ cười trên mặt anh càng lúc càng tươi tắn, làm cho cả khuôn mặt trên thân hình thon gầy đều dịu dàng, từ từ rồi một tương lai tươi sáng sẽ đến.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Nơi nào không gặp lại

“Hình Ý, có phải cháu điên rồi không? Anh ta cứ tùy ý ném cháu sang bộ phận Marketing như vậy mà cháu cũng không có ý kiến gì sao? Dầu gì thì lúc trước cháu cũng là chủ tịch của Lâm thị, giờ làm một trưởng phòng nho nhỏ của phòng Marketing thì có là gì? Không được, cháu nhất định phải...”

Giọng nói bén nhọn của dì truyền đến trong điện thoại, Hình Ý vô thức dời ông nghe ra thật xa lỗ tai của mình, không nén được tiếng thở dài.

“Dì, cháu còn có việc, sẽ nói chuyện được nữa, tạm biệt.” Cô thật sự không nhịn nổi nữa.

“Này, này, dì còn chưa nói xong mà, Hình Ý, cháu không thể mềm yếu như vậy được, người nhà họ Lâm chúng ta sau này còn có chỗ đứng gì trong Giang Lâm nữa đây...” Giọng nói hỗn hên của dì lú lú sau khi Hình Ý quyết liệt cúp điện thoại.

Hình Ý nhìn văn phòng nho nhỏ, thở một hơi thật dài.

Văn phòng tổng tài lầu 75, Vũ Chính đang nói chuyện điện thoại với Lý Tử Ngôn.

“Tôi nói này Giang Vũ Chính, cậu cũng thật là độc ác nha, cứ đưa vợ mình vào phòng Marketing như vậy sao?” Giọng nói trêu chọc của Lý Tử Ngôn truyền đến trong điện thoại, dường như có vẻ đang đề nén sự vui sướng, anh suy nghĩ, Lâm Hình Ý là người phụ nữ cao ngạo như vậy làm sao có thể không phản ứng lại chứ?

Vũ Chính vừa quan sát tình hình kinh doanh toàn cầu của JL trên màn hình máy tính vừa nhàn nhạt trả lời: “Muốn hiểu thật cận kề về việc điều hành công ty thì biện pháp tốt nhất chính là đi từ thấp lên.” Giọng nói bình thản giống như việc này không hề có vấn đề gì.

“Nhưng mà vợ của cậu trước kia là chủ tịch của Lâm thị, giờ vào Giang Lâm chỉ làm một trưởng phòng Marketing nho nhỏ. Cậu muốn cô ấy phải đối mặt với những cấp dưới cũ thế nào đây? Làm sao đối mặt với những quản lý cấp cao đã từng quen biết đây?”

“Cô ấy muốn thu phục mọi người thì càng cần đi từ thấp lên. Giang Lâm không phải một công ty gia tộc nữa, có người của Lâm thị, có người của Giang thị, càng có người của JL, cho dù hiện tại tôi để cho cô ấy ngồi lên vị trí của tôi, từ nay về sau sẽ có rất nhiều chuyện phiền toái. Không bằng lúc này để cho cô ấy từ từ mà tạo dựng uy tín trước đã.” Vũ Chính cũng không muốn cô vất vả, nhưng mà cô đã trở về thì nhất định phải chuẩn bị tâm lý để cho cô chịu khổ.

Lý Tử Ngôn ở bên kia nhẹ nhàng thở dài, cậu ta làm vậy không phải chỉ để trải đường cho Lâm Hình Ý sao? “Cậu thật sự tính sau này buông tay để lại Giang Lâm ở trong nước cho cô ấy sao, một mình trở về Mĩ sao?” Trong mắt Lý Tử Ngôn thì thời gian để Lâm Hình Ý tha thứ cho Vũ Chính dường như còn rất xa vời.

“Hiện tại tôi không quan tâm đến chuyện này, còn nữa, người lần trước cậu đề cử khi nào đến đây?” Vũ Chính nhẹ nhàng linh hoạt chuyển chủ đề.

Lý Tử Ngôn biết cho dù có hỏi thêm cũng không có kết quả gì, tâm tư của Giang Vũ Chính không phải ai cũng có thể đoán được, “Tháng sau đây.”

Sau ngày đầu tiên đi làm ở Giang Lâm, Hình Ý chỉ cảm thấy rất mệt mỏi. Phòng marketing rất nhiều việc, tất cả mọi việc đều phải tự mình giải quyết, cô chạy lên chạy xuống lầu 50 và 60 đến nỗi muốn rã cả chân.

Thật ra sau khi tốt nghiệp cô trở về Lâm thị, hơn nữa còn ngồi vào vị trí cao nhất, nên giờ ít nhiều cũng có cảm giác mình ngồi vào vị trí cao như vậy cũng có chút xấu hổ cùng uất ức. Nhưng mà cô cũng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của Vũ Chính, nếu cô vừa trở về đã ngồi vào vị trí cao thì không phải sẽ khiến người ta cho rằng cô dựa vào Vũ Chính mới ngồi lên được hay sao, bất kể thế nào cô cũng không thể để anh thấy mình thua cuộc.

Đây cũng là lí do dì cùng chú gọi cho cô vô số cuộc điện thoại, cô cũng không vì thế mà thay đổi quyết định, cô muốn dựa vào thực lực của chính mình để giành lại những thứ thuộc về mình.

Trong công ty, cô cảm thấy ánh mắt của các đồng nghiệp thậm chí là cấp trên nhìn cô đều rất tôn trọng mà xa cách, cô không có cách nào sử dụng năng lực của mình để biểu hiện chính mình. Mặc dù mệt mỏi nhưng mà cô cảm thấy chưa từng có sức sống như vậy, loại kiêu ngạo cùng quật cường tiềm ẩn trong người cô làm cho mỗi ngày làm việc ở công ty cô đều sử dụng hết mười phần sức lực, cho nên khi về đến nhà thì mệt mỏi vô cùng.

Hôm nay, sau khi cô tan ca về nhà thì Giang Vũ Chính vẫn chưa về. Thật ra thì bình thường dường như đều về cùng lúc với cô. Anh là người luôn lo những chuyện lớn, mà cô lại chính là người giải quyết những chuyện vụn vặt.

Cô chưa bao giờ biết thì ra làm cấp dưới là khổ như vậy, bắt đầu có thể thông cảm vì sao trước kia những nhân viên trong Lâm thị vừa nhìn thấy cô thì lộ ra vẻ mặt đau khổ như vậy.

Cô tận dụng thời gian ngồi ở phòng khách chờ anh về nhà ăn cơm để xem những công việc của ngày mai, xem rồi lại xem, tất cả dường như đều rất mơ hồ, rồi nặng nề dựa vào ghế salon ngủ mất.

Khi Vũ Chính về đến nhà thì đã gần khuya, toàn bộ căn nhà đều im ắng, chỉ nghe thấy tiếng kêu thưa thớt của những con bọ phía sau vườn hoa.

Sai khi anh đưa túi tài liệu cho Kelvin đưa cho quản gia xong thì bảo anh ta về, hôm nay mọi người vì phải ứng phó với đoàn thanh tra nên đã sức cùng lực kiệt.

Mà khi anh đẩy xe lăn đến phòng khách thì nhìn thấy Hình Ý đang nằm trên ghế salon ngủ say, vẻ mệt mỏi giữa hai hàng chân mày trong nháy mắt đều chuyển thành vẻ dịu dàng, ánh mắt như muốn nuốt chửng người kia.

Quản gia đến bên cạnh anh đang muốn mở miệng nói chuyện thì anh phát tay bảo ông ấy rời đi.

Hình Ý tay cầm tài liệu, nghiêng người dựa vào ghế như lưng lay sắp đổ, cả bộ quần áo công sở còn chưa kịp thay ra, có vẻ rất chuyên nghiệp mà thân thuộc.

Nhưng nhìn nét mặt của cô thì lại cảm thấy cô rất giống trẻ con, đôi mắt ngây thơ cùng đôi má hồng, quầng thâm nhàn nhạt trên mắt làm cho Vũ Chính đau lòng, anh cũng biết cô mệt muốn chết đi được, nhưng mà anh muốn cô ở lại bên cạnh anh, vậy nên không thể tránh khỏi.

Một tay anh chống xe lăn, chậm rãi cố hết sức cúi người, một tay giúp cô cởi giày cao gót, nhẹ nhàng đặt chân của cô lên ghế salon.

Cổ chân của cô rất nhỏ, nhỏ nhắn đến mức không vừa một nắm tay, làm cho lòng của Vũ Chính giống như mềm mại muốn tan ra. Có lẽ là gần đây đi lại quá nhiều nên chân hơi sưng lên.

Vũ Chính lấy tấm chăn lông trên đùi mình nhẹ nhàng choàng nhẹ lên người cô, sau đó đặt chân của cô lên đùi mình, nhẹ nhàng mà mát xa, đáng vẻ vô cùng cẩn thận, giống như đang cầm một món đồ sứ quý giá nhất trên thế giới này.

Lúc tay Vũ Chính chạm vào Hình Ý, cô đang ngủ say nên nhủ mày, sau đó nghiêng người thay đổi tư thế nằm thoải mái hơn, còn mông lung “Ừm” một tiếng, âm thanh vừa nhẹ vừa mềm mại, giống như đang làm nũng.

Nhìn khuôn mặt của cô, anh cười tươi như là đang nắm giữ toàn bộ thế giới, đôi mày kiếm nhướng lên, khóe miệng hơi nhếch lên. Đó là nụ cười hạnh phúc, ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc mình đã bao lâu không cười như vậy.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve không bao lâu thì quản gia nhẹ giọng nói với anh: “Có điện thoại từ Mi gọi tới.”

Vũ Chính nhìn Hình Ý thật sâu rồi lại nhẹ nhàng đặt chân cô lên ghế salon, tỉ mỉ dùng chăn bông đắp kín lại.

Quản gia nhìn nhìn anh, cuối cùng hỏi: “Có cần đánh thức...”

Vũ Chính đặt một ngón tay lên miệng ý bảo ông không cần lên tiếng, sau đó đẩy xe lăn đi vào thang máy.

Đến khi Hình Ý nghe được tiếng bánh xe lăn đi chuyển trên sàn nhà từ lầu hai truyền đến thì cô mới có dũng khí mở mắt ra.

Thật ra thì trước khi quản gia đến cô đã tỉnh lại, cô chỉ cho rằng đây là một giấc mộng, chỉ cần cô nhắm mắt lại thì giấc mộng này sẽ biến mất.

Ngón tay của anh rất lạnh, nhiệt độ trong lòng bàn tay cũng không thấp, khi anh cầm lấy cổ chân cô, cô đã cảm giác được sự ấm áp từ trái tim anh từ bàn tay truyền đến trái tim cô, dịu dàng mà trấn an cô như vậy.

Cô ngồi xuống, dùng tay đè chặt nơi cổ chân mới vừa bị anh nắm lấy, lẳng lặng ngẩn người, dường như làm như vậy sẽ có thể giữ lại hơi ấm của anh từng lưu lại nơi đây.

Một tháng sau, Hình Ý cũng xem như đã bước đầu đứng vững trong Giang Lâm, công việc của phòng Marketing mặc dù nhiều nhưng mà cũng đã tôi luyện thêm cho năng lực của cô. Cô cùng các đồng nghiệp làm việc chung cũng rất hòa hợp, mọi người lúc trước có chút xem thường với vị trưởng phòng Marketing này thì hiện tại đều đã chấp nhận cô, cũng làm cho cô cảm thấy rất vui.

Có thể vấn đề lớn nhất hiện nay là những lời đồn đại trong văn phòng làm cho Hình Ý cảm thấy chán ghét.

Hôm nay khi Hình Ý vào toilet, đang muốn đẩy cửa ra thì nghe thấy trong bên trong có tiếng nói, cô lập tức dừng bước.

“Mọi người nói xem, Giang tổng tài của chúng ta có thể nào là cái kia không ổn không nhỉ?”

“Làm sao cô biết?”

“Cô xem xem, trưởng phòng Lâm kiêm bà Giang vì sao phải xuất ngoại hai năm mới trở về hả? Theo lý thì với giá trị con người cùng ngoại hình của Giang tổng chúng ta, trước kia bọn họ cũng yêu đương kinh thiên động địa như vậy, vì sao sau khi Giang tổng bị liệt lại không khôi phục lại như trước? Nhất định là Giang tổng không thể thỏa mãn được bà Giang của chúng ta, cô ấy mới trốn đi. Bằng không, vừa về đến cũng sẽ không phải ngồi vào vị trí này.”

Một cô gái khác cũng tràn đầy vẻ háo sắc nói, “Cô ấy mà không cần thì cho tôi đi. Giang tổng ngoại trừ bị liệt thì tất cả những thứ khác đều là cực phẩm trong cực phẩm nha. Nếu có không làm được cũng không sao, chúng ta sẽ đi ngoại tình, chỉ cần được nhìn mặt anh ấy thì tinh thần cũng đã thỏa mãn cực độ rồi. Về phần cái kia nha, anh ấy nhiều tiền như vậy, để cho chúng ta bao vài tên tiểu bạch kiểm (trao bao) thì có sao đâu?”

Vừa nói xong câu này thì bên trong liền truyền đến một trận cười vang.

Hình Ý siết chặt tay cầm cửa, rồi lại thả ra, quay đầu đi về hướng phòng làm việc của mình, cô cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Cô có thể thờ ơ đối với những lời thị phi của những người đó với cô, nhưng lại không thể không để ý đến việc bọn họ ở sau lưng bàn luận về việc Vũ Chính tàn tật, cô cần chặt rằng mới có thể làm cho mình trấn định lại.

Buổi chiều công ty có cuộc họp, Hình Ý nghĩ đơn giản chỉ là Hà Thư Mẫn đi ra nói vài câu về tình hình tháng trước hoặc là chỉ thị của tổng bộ JL, bởi vì Vũ Chính bình thường sẽ không bao giờ dự những cuộc họp như vậy, anh luôn rất bận rộn.

Nhưng không thể ngờ tới chính là anh cũng dự họp, người chủ trì còn nói là cuộc họp chiều hôm nay chủ yếu là giới thiệu phó tổng giám đốc tổng bộ JL ở Mỹ mới điều tới. Xem ra tình thế này thì lai lịch của vị phó tổng giám đốc kia không nhỏ nha, thậm chí ngay cả Vũ Chính cũng phải dự họp chính thức hoan nghênh.

Sau đó người chủ trì giới thiệu một đồng những thông tin dài dòng, cái gì mà sinh viên thiên tài của khoa quản trị kinh doanh Harvard, tinh anh của Wall Street.

Lúc này mới nhìn thấy một người đàn ông cao lớn từ cửa lớn bước vào, người này thật đúng là rất tài giỏi, còn dám để cho Vũ Chính phải gác công việc lại xuống dưới chờ anh ta đến muộn.

Nhưng mà khi Hình Ý nhìn rõ khuôn mặt của người đàn ông kia thì mới chấn động, đây không phải là Lưu Dư Chân sao?

Tuy đi giày tây, phong thái nhẹ nhàng thật không giống với dáng vẻ thoải mái khi còn ở Australia nhưng anh ta thật sự là Lưu Dư Chân nha, không ngờ tới vẫn có thể gặp lại anh ta.

Kế tiếp Vũ Chính chỉ đơn giản nói vài câu chào đón rồi liền rời đi, Hình Ý nhìn thấy mặt anh có chút tái nhợt thì trong lòng thầm lo lắng, hôn đã sớm đi theo anh rồi. Nhưng mà cô lại không thể đứng lên rời đi, dù sao thì vị phó tổng mới này vẫn còn đang nói chuyện. Đương nhiên, cô cũng không cảm giác được người đang nói kia vẫn đang âm thầm chú ý đến cô.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Hình Ý cũng không yên lòng rời khỏi hội trường, tuy vẫn còn lo lắng cho Vũ Chính nhưng cô cũng không thể lên lầu 75 tìm anh, mơ mơ màng màng cô lại đụng phải một người, cô vội vàng nói xin lỗi rồi đi vượt qua.

Người kia vẫn đứng tại chỗ hỏi: “Thế nào, thật sự quên anh dễ dàng vậy sao?”

Hình Ý quay đầu lại, nhìn khuôn mặt tươi cười của Dư Chân, có chút sửng sốt. Nhưng trong nháy mắt cô đã khôi phục lại bình thường, cười chào hỏi: “Mới vừa rồi tôi còn không thể tin được đó là anh. Nhìn thấy người bạn cũ, cảm giác rất vui vẻ.”

Thời khắc này Dư Chân lại nhìn cô, trong ánh mắt lấp đầy tình cảm không tên, thật lâu sau mới mở miệng hỏi: “Em là Lâm Hình Ý sao?”

Hình Ý cười cười, gật gật đầu.

Anh hình như có chút kinh ngạc, nhìn Hình Ý trước mặt mặc một bộ đồ tây màu xám. Anh vốn cho rằng cô tên là Tâm Ý, không nghĩ tới lại là Hình Ý. Anh trước kia cũng có xem qua tư liệu của Giang Vũ Chính, vợ của anh ta là Lâm Hình Ý, Giang thị xác nhập với Lâm thị thành Giang Lâm, hơn nữa JL còn là đại cô đồng. Tuy năm trước anh mới tới tổng bộ JL nhưng Lý Tử Ngôn và anh xem như cùng quen thân, ở New York thỉnh thoảng cũng đi uống vài ly. Nhưng lúc nào đi với anh Lý Tử Ngôn cũng luôn miệng nói anh ta muốn anh trợ giúp cho Giang Vũ Chính, như vậy xem ra tình cảm của hai người cũng không phải ít.

Cô lại chính là vợ của Giang Vũ Chính, vừa rồi anh còn cho là cơ hội đã mất mình của mình đã trở lại, nhưng lại không ngờ lại thế. Nhưng cô thoạt nhìn cũng không vui, không phải sao? Ở Australia anh cũng đã nghe qua chuyện của cô và chồng mình, nói như vậy, anh vẫn có có cơ hội.

Anh không nghĩ sẽ từ bỏ cơ hội này, cơ hội mà hai năm trước anh nên nắm cho thật chắc.

Anh nhìn Hình Ý đứng đối diện cười vô cùng tự nhiên, người phụ nữ như vậy hẳn là phải luôn tươi cười, anh nắm chặt nắm tay, như đang âm thầm hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chiến tranh của đàn ông

Hình Ý nhìn hoa hồng trên bàn làm việc, kinh ngạc nói không nên lời, sững sốt một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần.

Khó trách vừa rồi sau khi vào cửa, thư kí cùng các đồng nghiệp rất hăng hái nhìn cô, thứ này ở đâu ra đây?

Người quen biết cô cũng biết cô không thích hoa hồng, đây là do Giang Vũ Chính ban tặng, bởi khi còn học đại học có bạn học gửi hoa hồng đến nhà cô, về sau bị anh biết được, thật sự không ghen tuông mà chỉ phần nộ nói một câu: “Người này thật là dung tục.”

Bị câu nói kia của anh ảnh hưởng, cô cũng bắt đầu nhìn những đóa hoa hồng mà cười nhạt.

Cô cầm lấy hoa, tỉ mỉ tìm tòi, không tìm thấy tấm thiệp hoặc một tờ giấy nào, càng không có chữ kí người gửi.

Mà cũng không biết có phải gửi nhầm hay không, cứ để đấy đã.

Nhưng mà toàn bộ tòa nhà hành chính của Giang Lâm, từ bãi đỗ xe đến phòng thư kí tổng giám đốc lầu 75 đang thảo luận về việc hôm nay giám đốc Lâm nhận được một bó hoa hồng khổng lồ, trong văn phòng rốt cuộc thì cũng có chủ đề mới.

Trong tầng lầu căn tin.

“Hôm nay mọi người có thấy bó hoa trong văn phòng giám đốc Lâm không? Bó hoa thật lớn thật đẹp nha. Mọi người nói xem có phải của Giang tổng không?” một tá những cô gái trang điểm xinh đẹp nói.

“Sao có thể được, Giang tổng có chịu ăn nói khép nép cũng không cần phải hạ mình như vậy chứ. Theo tôi thấy nha, nhất định là của một công tử đào hoa nào đó tặng đấy, nghe nói trước khi kết hôn bà Giang của chúng ta có không thiếu những cây si quỳ dưới váy đâu.”

“Vậy tại sao còn không nhanh ly hôn đi? Tôi vẫn đang chờ Giang tổng đấy.”

“Đứng rồi đứng rồi, phó tổng mới được điều từ tổng bộ JL tới đây cũng rất đẹp trai nha, cảm giác giống như ánh mặt trời, nhìn cơ thể sau lớp áo sơ mi của anh ta rất rắn chắc.”

“Aizz, mọi người nói xem, Giang tổng và Lưu phó tổng thì ai được phụ nữ hoan nghênh hơn?”

“Cái này thật sự là khó lựa chọn, Giang tổng bên trong rất có khí chất, giết người một cách vô hình. Lưu phó tổng thì khí thế bức người, ngược lại với Giang tổng, rất khó chọn.” Người phụ nữ đang nói tỏ ra buồn rầu.

“Năng lực bên ngoài đều rất xuất sắc nha, nhưng mà Giang tổng so với phó tổng thì có nhiều tiền hơn nha, cho nên tôi chọn Giang tổng.”

“Ai nói nhất định Giang tổng có nhiều tiền hơn chứ? Nghe nói vị Lưu phó tổng này của chúng ta mới chân chính là đại gia. Lúc trước ở Wall Street làm tổng giám đốc một ngân hàng, nhưng về sau đột nhiên từ chức. Từ chức không đến hai tháng thì ngân hàng mắc phải nguy cơ tài chính, báo chí nói anh ấy đoán việc như thần, kịp thời nhảy ra, lúc ấy còn bán đi tất cả cổ phần nắm giữ trong ngân hàng. Năm ngoái mới đến JL, mới có mấy tháng thôi nha đã thăng lên vài cấp, nghe nói CEO JL Lý Tử Ngôn cũng khen ngợi anh ấy không dứt miệng.”

“Aizz, thật phiền quá, tôi dứt khoát chọn cả hai người.”

Lại là một trận cười vang.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Hình Ý lại gặp Lưu Dư Chân trong thang máy đại sảnh.

Nhìn khuôn mặt phơi nắng đen sẫm của anh, Hình Ý cười chào hỏi anh, “Thế nào, Lưu phó tổng cũng cần phải tự mình xuống ăn cơm sao?” Giọng điệu thoải mái giống như nói chuyện với một người bạn.

Dư Chân nhìn khuôn mặt tươi cười của Hình Ý, trong lòng cũng thấy ấm áp nói: “Là người thì đều phải ăn cơm chứ. Không thể vì làm việc mà quên ăn được nha?”

Giọng điệu của anh cũng rất nhẹ nhàng, nhưng Hình Ý lại nhớ tới một người khác, đúng vậy, có một người như vậy, anh luôn bận rộn làm việc cùng dự các cuộc họp đến quên ăn, chính mình cũng không cảm thấy đói, chỉ đến khi dạ dày đau nhói mới nhớ tới thì ra mình chưa ăn cơm.

Không biết, người kia có ăn cơm trưa không.

Dư Chân nhìn dáng vẻ có chút thất thần của cô, hình như có điều đang suy nghĩ, “Thích không?”

Hình Ý như bị câu hỏi đột ngột của anh làm cho hồ đồ, nhăn nhó hỏi: “Thích gì?”

“Hoa hồng anh tặng đấy.” Dư Chân nghiêm túc nói

Lúc này Hình Ý mới hồi phục lại tinh thần, thấp giọng lầm bầm: “Là anh tặng à?” dường như đang suy tư gì đó.

Dur Chân lại cầm tay cô, nghiêm túc nói, “Em có đồng ý cho anh cơ hội không?”

Hình Ý hơi bị dọa, đang ở nơi công cộng, bị người trong công ty nhìn thấy sẽ thành chuyện chấn động, cô dùng sức giãy ra khỏi bàn tay của anh, nhưng anh lại dùng sức rất nhiều làm cho cổ tay của cô thấy đau.

“Buông tay ra, người ta nhìn thấy kìa.” Cô chỉ có thể trừng mắt nhìn anh.

Lúc này, cửa thang máy bỗng ‘đình’ một tiếng, làm cho hai người đang nhìn nhau không tự giác đưa mắt nhìn về phía cửa thang máy.

Kelvin đứng phía sau Vũ Chính chứng kiến cảnh tượng như vậy thì không khỏi sửng sò, có chút kinh ngạc tròn mắt há mồm.

Mà Vũ Chính ngồi trên xe lăn chỉ lạnh lùng quét mắt qua bọn họ, dường như xem bọn họ như không tồn tại. Không đợi Kelvin kịp phản ứng, anh trực tiếp đẩy xe lăn ra khỏi thang máy.

Kelvin đành phải lập tức đuổi theo ông chủ, trước khi đi còn có ý tứ sâu xa thoáng nhìn qua Dur Chân.

Hình Ý lạnh lùng dùng tay kia đẩy tay anh ra, ném lại một câu, “Chúng ta chỉ là bạn.” Sau đó thì đi vào thang máy, nhanh chóng nhấn nút tầng 62, cửa đóng lại.

Dur Chân bất đắc dĩ nhìn cửa thang máy đóng chặt lại, không nghĩ tới lần đầu tiên vụng trộm đã bị bắt gian tại giường, chứng kiến Vũ Chính lộ ra một tia sáng bén nhọn, anh dường như gặp phải việc gì rất thú vị.

Tuy khi đó đại sảnh rất ít người nhưng vẫn có nhân viên trông thấy cảnh kia, vì vậy, quan hệ mập mờ của bà Giang cùng phó tổng mới truyền khắp cả công ty.

Văn phòng tổng tài lầu 75, không khí dường như cực kì lạnh lẽo, Kelvin cùng Hà Thụ Mẫn nhìn hai vị lãnh đạo của Giang Lâm, không dám nói một câu.

“Hạng mục này được triển khai trong nước, trước mặt đối với việc mở rộng nó mà nói thì không có chút ưu thế nào, chúng ta không thể kham nổi hạng mục này, phải chi ra một khoản tiền khổng lồ, rủi ro quá cao.” Vũ Chính bày ra một xấp văn kiện dày đến cả tấc, quăng một phiếu phản đối thứ nhất cho hạng mục này.

“Tôi thấy thì anh đã không nắm bắt được tình hình toàn cầu rồi.” Giọng điệu của Dur Chân có chút châm chọc, không biết vì cái gì, vừa nhìn thấy Giang Vũ Chính thì anh lại nhớ đến dáng vẻ đau khổ của Hình Ý ở Australia.

Anh cũng không phải người không phân biệt công tư, nhưng không biết vì sao đọc được nỗi bi thương trong mắt Hình Ý làm cho anh không có cách nào không nhìn Giang Vũ Chính bằng đôi mắt tràn ngập địch ý.

“Tốt lắm, tôi cho anh một tuần lễ giải trình tình hình trong nước, đồng thời làm một bản kế hoạch tương tự đưa lên.” Vũ Chính dường như cũng không phải không có chút dư âm nào với chuyện kia, anh cũng không mang chuyện làm ăn ra làm trò đùa, hạng mục này tuy thoạt nhìn lợi nhuận rất cao, nhưng giai đoạn dự tính trước rủi ro cũng không thể bỏ qua, anh nguyên ý chờ Dur Chân giao lên một bản kế hoạch tương tự.

Lúc Hà Thụ Mẫn bước ra khỏi phòng Vũ Chính thì thở ra một hơi thật dài, hai người kia nha, một người máu nóng sôi trào, toàn thân rực lửa, một người tá lự đả lự (mượn sức đánh sức), thâm trầm nhưng sắc bén.

Thật là không phải khó đối phó bình thường.

Trong thang máy, Dur Chân dường như còn suy nghĩ vấn đề vừa rồi, mà về mặt Hà Thụ Mẫn thành thật nói với anh: “Tuy tôi không phản đối lập trường của anh trong chuyện này, nhưng tôi vẫn muốn khuyên anh một câu, Giang Vũ Chính không phải là người dễ chọc vào, thật sự thì nghĩ cũng đừng nghĩ đối nghịch với anh ấy.”

Về mặt Dur Chân bình tĩnh nói: “Tôi không nghĩ sẽ đối nghịch với anh ta, tôi chỉ xuất phát từ lập trường của công ty mà thôi.”

Hà Thụ Mẫn nhin cười, nói đi nói lại thì không phải anh cũng chỉ làm công cho anh ấy thôi sao.

Nhưng không đến vài ngày sau thì bộ phận nhân sự lại đưa ra một thông báo vượt ngoài dự kiến của mọi người.

Lâm Hình Ý trực tiếp bị thăng lên làm CFO (Chief Financial Officer – giám đốc tài chính), đồng cấp với Hà Thụ Mẫn và Lưu Dur Chân, ngoài mặt thì nói là đã trải qua cuộc họp ban giám đốc để quyết định, nhưng mọi người trong công ty đều đồn đại nói Giang Vũ Chính muốn ngang tài ngang sức với JL nên mới đưa vợ của mình lên.

Bây giờ trận thế của bốn vị lãnh đạo cấp cao, Giang Lâm gần đây thật sự rất náo nhiệt nha.

Người ngoài cũng đều suy đoán đây là chiến thuật cân bằng của Giang Vũ Chính, nhưng ở trong mắt Hình Ý thì lại rất buồn cười, cái gì mà Giang Vũ Chính khiêu chiến với JL chứ? Hà Thụ Mẫn cùng Lưu Dur Chân đều là do JL phái tới, JL của Giang Vũ Chính, có thể nào thì cũng đều là ba người bọn họ đấu với một mình cô nha.

Hình Ý đứng từ lầu 73 nhìn xuống phong cảnh bên dưới, đây thật không phải là đẹp bình thường. Bởi Giang Lâm mang kiến trúc song nam, ngụ ý

Giang thị cùng Lâm thị hợp thành một, văn phòng của Hình Ý ở phía tây, văn phòng của Vũ Chính lại ở phía đông, cho nên Hình Ý ngẩng đầu lên là có thể trông thấy phòng làm việc của anh.

Nhất định là anh cố ý, lúc này Hình Ý dừng công việc lại không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn, cảm giác như mình đang đi rình mò thật biến thái. Có khi buồn bực trong lòng nên dứt khoát kéo rèm cửa lại, khỏi phiền lòng.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Có thể nào buông tay?

Từ sau lần ở trước cửa thang máy Vũ Chính bắt gặp tình cảnh kia của Hình Ý cùng Dư Chân thì đã vài ngày hai người đều không nói chuyện, đây cũng không phải vấn đề để tức giận, sau khi trở về Hình Ý vốn cũng rất ít khi nói chuyện với anh, nhưng mà vài ngày nay Lý quản gia, người giúp việc trong nhà đều cảm nhận được bầu không khí nặng nề của hai người, không khí trong nhà cũng nặng nề vô cùng.

Hôm nay là thứ bảy, mỗi tuần ngày này Hình Ý đều về nhà mẹ, nhưng tuần tới công ty phải tập hợp báo cáo tài vụ quý này đưa lên cho JL kiểm tra nên cô không thể không về công ty cùng mọi người tăng ca.

Khi cô đi đến gara mới phát hiện ra mình đã để quên một văn kiện quan trọng trong thư phòng, vì vậy theo đường cũng quay trở lại thư phòng.

Trong phòng ánh sáng tràn ngập, ánh nắng sớm thậm chí là hắt vào hành lang lầu hai, làm cho mọi vật trong nhà ấm áp hơn một chút.

Sau khi Hình Ý về thư phòng lấy văn kiện thì lập tức đi ra, tuy nhiên cô lại nghe được trong hành lang cùng căn phòng của chủ nhân ở đối diện truyền đến tiếng nói chuyện.

Ngôi nhà được sửa sang lại nên gian phòng Hình Ý có thể đi vào cũng chỉ có thư phòng của mình, những phòng khác cũng không biết dùng làm gì. Cô từng bước từng bước đi về phía gian phòng kia, cửa không khóa, chỉ đóng một nửa.

Hình Ý vừa đi vào phòng ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã cảm thấy máu trong người như sôi trào, cả người như đông cứng lại.

Ánh mặt trời theo khung cửa sổ rọi vào làm cho cả căn phòng tràn ngập ánh sáng, không khí trong phòng có chút nặng nề, cách cửa sổ gần nhất là một thanh xà kép, Vũ Chính dùng lực để hai tay chống lấy thân thể, cố gắng di chuyển về phía trước. Bác sĩ phục hồi chức năng ở bên cạnh cẩn thận dùng hai tay đỡ hờ chung quanh anh, phòng ngừa anh bị té.

Nửa người dưới của anh không có chút tác dụng chống đỡ nào, toàn bộ đều dựa vào lực hai cánh tay cùng nửa người trên nghiêng người kéo cơ thể về phía trước. Hai chân gầy yếu mà đơn bạc, mỗi chân nhẹ nhàng đặt trên mặt đất, không hề có chút lực nào.

Hình Ý cảm thấy cả bàn tay đều run rẩy, cố gắng mở to hai mắt nhìn, không cho nước mắt chảy xuống. Dù cho cách một khoảng xa như vậy, cô cũng có thể nhìn thấy những giọt mồ hôi không ngừng rơi từ trán anh xuống bộ quần áo màu trắng của anh, cô có thể nhìn thấy anh cắn chặt răng đến nổi cả gân xanh trên trán, thậm chí còn có thể cảm nhận được anh đang dùng hết toàn lực mà chống đỡ cơ thể khiến cho hai bàn tay run rẩy.

Túi văn kiện bị cô dùng hết sức nắm lấy đã hơi biến dạng, cô không có cách nào, cũng không biết phải dùng phương pháp gì để đè nén nỗi đau của lòng mình.

Từ sau khi xảy ra tai nạn, khi từ Mi trở về, mỗi lần anh đi trị liệu đều từ chối đi cùng cô. Cô cũng biết tính kiêu ngạo của anh, cho nên từng yêu cầu muốn cùng đi trị liệu với anh, cô cho rằng làm vậy cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn của anh.

Thật ra thì không thể bằng, tự mình tận mắt nhìn thấy loại đau đớn kia thì ra không giống như vậy, đau triệt nội tâm, như bị ai đó đào rỗng trái tim.

Năm đó lúc cô ra đi, tay phải của anh vẫn không thể dùng được, nhưng mà hôm nay nhìn qua đã có thể chống đỡ được, cái giá phải trả làm sao có thể dùng lại ở mức độ gian khổ không thôi để hình dung.

Vũ Chính cảm thấy rất mệt mỏi, toàn thân đều căng cứng, anh muốn dùng lực bước lên một bước nhưng dường như vĩnh viễn chỉ có thể dùng thân trên nghiêng người nhường về phía trước.

Đúng lúc này thì lão đạo một cái, bác sĩ trị liệu đứng bên cạnh nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể nghiêng ngả của anh.

Hình Ý cảm thấy tim mình như nhảy lên yết hầu, cô dùng sức lấy tay phải che miệng của mình, sợ buông lỏng một chút cô sẽ khóc ra thành tiếng, dù cho hai mắt đã mở thật lớn nhưng nước mắt vẫn không tiếng động mà rơi đầy trên mu bàn tay cô, lạnh buốt xuyên thấu da thịt, dường như đã thấm qua máu mà thâm nhập vào trái tim đã sắp đông thành băng của cô.

Cô lập tức xoay người bước đi, không thể chờ đợi được muốn trốn thoát khỏi cảm giác thế lương bất lực này. Cô không dám liếc mắt nhìn lại, nỗi bi thương cùng bất lực trong đôi mắt anh làm cho lòng cô rung lên, cô sợ chính mình liếc mắt nhìn lại nhìn không được mà chạy tới ôm lấy anh.

Quản gia trông thấy lúc xuống lầu mặt cô đầy nước mắt, muốn đi đến nhưng rồi lại bất lực rồi đi, chuyện của bọn họ một quản gia như ông làm sao có thể quản được, cuối cùng chỉ thờ dài một hồi.

Sau khi xuống lầu Hình Ý đi thẳng đến gara, giống như không hề có chuyện gì nổ máy xe đi về phía công ty.

Đến công ty, trước lúc xuống xe cô trang điểm lại một lần nữa rồi mới bước vào công ty, cô làm sao có thể yếu ớt như vậy? Cô không thể, cô còn phải chăm sóc cho mẹ, còn phải bảo vệ tâm huyết của ba ba.

Hít sâu một hơi, sau khi bước vào công ty, cô lại trở thành một Lâm Hình Ý khôn khéo, cô tự nói với mình như thế.

Dur Chân nhìn Hình Ý mặt vô cùng tiêu tụy đứng đối diện, dù cho bề ngoài có chỉnh tề thế nào thì vẫn không giấu được nội tâm mệt mỏi, cô như vậy làm cho anh nhớ tới Lâm Hình Ý đứng trước biển rộng ở Australia, làm cho anh đau lòng.

Thừa dịp tất cả mọi người đang nghỉ trưa, anh ở trong phòng họp cẩn thận nói: “Nếu như hôm đó anh quá đường đột làm cho em khó xử thì anh rất xin lỗi. Thật ra thì anh...”

Hình Ý đóng văn kiện lại, đứng lên ngắt lời anh: “Không liên quan đến anh.” Sau đó về mặt lãnh đạm đi ra ngoài.

Dur Chân cũng lập tức vượt lên, bắt lấy cánh tay của cô, do dự một chút rồi hỏi: “Chúng ta vẫn là bạn chứ...”

Hình Ý có chút ngạc nhiên nhìn anh, nở một nụ cười rồi nhẹ gạt đầu. Cho tới bây giờ thì anh vẫn là bạn của cô, lúc ở Australia đã mang đến niềm vui cho cô, cả đời này cô sẽ không quên.

Dur Chân tiếp tục nói: “Vậy cùng người bạn này ăn một bữa cơm đi. Người ta ngàn dặm xa xôi đến đây, ai cũng không quen biết, chỗ nào cũng không biết đường, em cũng phải làm tròn trách nhiệm của một chủ nhà đi chứ.” Anh ra vẻ không cam lòng cười cười.

Hình Ý cũng bị dáng vẻ buồn cười của anh chọc cười.

Cảnh đêm nơi thành thị là mê người nhất, những ánh đèn neon rực sáng bầu trời thành thị, khắp nơi đều náo nhiệt người, nhưng lại không thể gây sự chú ý của Hình Ý được.

Ngồi ở ghế phụ, Dur Chân nhìn khuôn mặt lúc sáng lúc tối lúc lại âm trầm của Hình Ý, anh nhìn nhìn chung quanh, lập tức hỏi: “Em đang muốn đi đâu vậy?”

Hình Ý vẫn chuyển tâm lái xe, nhìn về phía trước lặn lòng nói: “Anh không muốn đi ăn cơm sao?”

“Nhưng mà đây chính là khu tập hợp các nhà hàng cao cấp nha.” Anh nhìn nhìn chung quanh đều là những khách sạn cao cấp.

“Vậy chứ anh muốn đi đâu?” Hình Ý có chút không nhịn được, cô không tin người lớn lên ở Mĩ từ nhỏ này lại biết chỗ ăn uống.

“Đương nhiên là đến nơi nào đặc trưng nhất của thành phố này rồi.” Về mặt anh đứng đắn nói.

30 phút sau, chiếc xe thể thao của Hình Ý dừng tại một gian hàng thịt nướng bên cạnh bờ sông, ngay chỗ những đám người qua lại xôn xao.

Hình Ý nhìn những chiếc bàn đầy mỡ, những thứ không rõ là gì đang quay cuồng trong lò, trong lòng sợ hãi, “Anh xác định thứ này có thể ăn sao?”

Dur Chân thần nhiên nói: “Tất nhiên có thể.”

Nhưng Hình Ý chỉ cầm một ly nước, nhẹ nhàng mà nhấp một ngụm, không hề động tới những thứ khác.

Ngược lại Dur Chân lại ăn cho đã nghiền, không hề để ý chút nào đến quanh cảnh ẩm ỉ xung quanh.

Trong quán có karaoke miễn phí cung cấp cho khách dùng cơm trong quán, Dur Chân nhiệt tình bắt chắp tất cả nhảy lên sân khấu.

Hình Ý chỉ cảm thấy thật đau đầu, làm sao lại đi chọc phải tên phiền toái này chứ?

Anh hỏi anh chàng đệm nhạc bên cạnh mượn một chiếc ghita, giống như đang giả bộ dáng vẻ của một thần tượng.

“Cô bé đối diện hãy nhìn lên đây

Một màn biểu diễn đặc sắc sắp diễn ra

Xin đừng làm bộ hồ hững

Cô bé đối diện hãy nhìn lên đây

Nhìn lên nhìn lên

Đừng bị đáng về của anh dọa sợ

Thật ra thì anh rất đáng yêu...”

“Tôi hát cho người bạn của tôi.” Anh còn lấy ngón tay chỉ về phía Hinh Ý, làm cho mọi người trong quán ồn ào cả lên, cho rằng anh đang tỏ tình với cô.

“Người đàn ông cô đơn bi ai

Nói ra ai có thể hiểu

Van xin em hãy vứt bỏ tất cả mà tới đây

Cùng anh ca hát thoải mái vui vẻ

Anh rất tự tin rằng mình rất đẹp trai...”

Hinh Ý bị đáng về của anh chọc cười, cười đến nỗi sắp lặn ra mặt bàn, cười đến chảy cả nước mắt.

Sau khi anh hát xong bài hát kia thì tiếng vỗ tay vang lên như sấm, mọi người đều gọi “An Khả...An Khả...”

Anh đứng trên sân khấu cười cười, còn cầm microphone, ý bảo mọi người yên lặng một chút, cả quán ăn đều từ từ yên lặng trở lại, cho rằng anh muốn tỏ tình.

Hinh Ý cười không nổi, hiện tại nghĩ mà thấy sợ, ngộ nhờ bị phóng viên ập đến thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng Dư Chân lại căng thẳng hít thở một hơi, hắng giọng một cái sau đó kích động nói, “Cảm ơn mọi người, cảm ơn Grammy, cảm ơn người đại diện của tôi Hinh Ý, cảm ơn các fan của tôi, còn phải cảm ơn công ty đĩa nhạc của tôi, tóm lại cảm ơn mọi người...”

Sau đó giả vờ xúc động gạt nước mắt, cả quán ăn đều cười vang, Hinh Ý cười đến người đều nằm lên mặt bàn.

Gió đêm thổi tới, Hinh Ý cùng Dư Chân đi bộ trong công viên cạnh bờ sông, ánh đèn neon sáng lấp lánh chiếu rọi lên khuôn mặt dịu dàng của Hinh Ý, làm cho Dư Chân cảm thấy mục tiêu ngày càng gần mình.

Hinh Ý hơi lạnh, rung mình một cái, nhưng không ngờ Dư Chân lại lấy áo khoác của mình choàng lên người cô, cô cẩn thận nhìn anh.

Dư Chân lại không để ý cười cười nói: “Không thể để cho anh không có phong độ thân sĩ như vậy chứ, truyền ra ngoài thì anh còn là người đàn ông độc thân hoàn kim sao?”

Hinh Ý bị anh chọc cười, “Anh có thể đứng đắn một chút được không?” Sau đó đi thẳng về xe.

Dư Chân đuổi theo cô nghiêm túc nói, “Mặc kệ xảy ra chuyện gì, người bạn như anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh em.”

Hinh Ý có chút ngạc nhiên nhìn anh, không ngờ tới anh lại dùng thân phận một người bạn mà nói ra những lời như vậy, làm chuyện như vậy, trong lòng rất cảm động.

Cô cười với anh nói: “Cảm ơn lời đó của anh, đêm nay tôi thật sự rất vui.”

Hinh Ý về đến nhà thì đã hơn mười giờ, nhìn về phía lầu hai, đèn trong phòng Vũ Chính không sáng, bình thường lúc này anh đều ở trong thư phòng xử lý công việc bên Mỹ.

Hinh Ý đi vào đại sảnh, phòng khách lập lánh ánh đèn, Vũ Chính đang ngồi trên chiếc ghế salon to, ngọn đèn lò mờ chiếu rọi nửa bên mặt anh, nhìn không ra tâm trạng gì.

Vũ Chính nghe thấy tiếng động, xoay đầu lại nhìn thoáng qua Hinh Ý, ánh mắt rơi trên áo khoác trên đầu vai Hinh Ý, hiện lên một cảm xúc không rõ, nhưng lại nhanh chóng sa sút tinh thần.

Mặt anh không chút biểu cảm chống người ngồi lên xe lăn, sau khi thu xếp ổn thỏa hai chân thì lập tức đi vào thang máy, không liếc nhìn lại Hinh Ý.

Hinh Ý cũng nhìn áo khoác trên vai mình, không biết trong lòng vì sao không thoải mái, cô chỉ đi ăn com với bạn, cũng chẳng làm gì xấu, sợ gì chứ?

Cô làm sao bởi vì anh liếc nhìn mình mà sợ hãi như vậy? Là sợ anh hiểu lầm sao?

Đi về phía cầu thang, lại lơ đãng dừng lại nhà ăn, trên bàn vẫn bày biện các món ăn, hai chén com vẫn như bình thường trước khi ăn chưa hề được động vào, lòng của cô run lên, anh đang chờ cô về ăn com.

Lúc này người giúp việc đi tới nói: “Giang tiên sinh đợi cả buổi tối, sáng nay ngài ấy nói cho tôi biết hôm nay phu nhân không về nhà họ Lâm, bảo chúng tôi làm những món cô thích ăn, từ bảy giờ đến giờ vẫn ngồi ở phòng khách đợi cô. Không nghĩ tới...”

Người giúp việc nhìn khuôn mặt có chút cứng ngắc của Hinh Ý, khe khẽ thở dài, thu dọn bàn ăn.

Hinh Ý nhìn những món ăn trên bàn, đáng vẻ như đang không biết phải làm sao, ánh mắt mê ly lạ thường.

Sau khi tắm xong, nằm trên giường nghỉ ngơi, anh đợi mình cả buổi tối, nhất định chưa hề ăn gì, hiện tại có thể bị đau dạ dày không?

Nếu không thì hiện tại qua đó hỏi xem anh có muốn ăn chút gì hay không?

Lăn qua lăn lại, rồi lại đi đến trước cửa phòng anh, gõ tay lên, do dự một lát, cuối cùng nhẹ nhàng gõ cửa.

Đợi thật lâu vẫn không có tiếng trả lời, lòng Hinh Ý bình tĩnh trở lại, có lẽ đã ngủ rồi.

Thật ra thì lòng cô vô cùng phức tạp, gõ cửa thật sự rất sợ anh sẽ đáp lại, nếu gọi cô vào, lúc trở ra sẽ nói gì đây?

Cô cúi đầu đi trở về gian phòng của mình.

Đêm nay, dài đằng đặc, cô trằn trọc nhiều lần, vẫn là một đêm không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Ánh sáng hy vọng

Cuối tuần lúc làm việc, Hinh Ý bởi vì có chuyện cần phải thảo luận với Dư Chân nên gọi điện thoại đến văn phòng của anh, thư kí thông báo lại hôm nay Lưu phó tổng bị bệnh cho nên không đến làm việc.

Hinh Ý cầm điện thoại, ngần người, gọi vào số di động của anh. Đầu dây bên kia thật lâu sau mới có người tiếp điện thoại, giọng nói không chút khí lực vang lên bên tai.

“Alo, tôi là Jonah.” Giọng nói dày đặc giọng mũi.

Hinh Ý chần chờ một chút rồi mới chậm rãi mở miệng hỏi: “Anh... không sao chứ?”

“Ừ, khá tốt. Đường tiêu hóa không tốt cộng thêm nóng sốt cảm mạo thôi.”

“Vậy anh đã đi khám bác sĩ chưa?” Đây mà cũng gọi là tốt sao?

“Ừ, bác sĩ nói bị rối loạn tiêu hóa.” Anh miễn cưỡng nói, như là tuyệt đối không để ý đến.

Hinh Ý nghĩ nghĩ, rối loạn tiêu hóa, đêm qua, quán thịt nướng. Cô càng nghĩ càng buồn cười, cổ cắn chặt răng, cuối cùng cười ra tiếng.

Bên kia Dư Chân sững sờ rồi mở miệng nói: “Em còn không biết xấu hổ mà cười nữa, nếu không vì em thì anh sẽ thành như vậy sao?” Chưa từng thấy qua người nào lại há hê như vậy, nhưng mà vì sao nghe thấy tiếng cười của cô anh lại cảm thấy vui vẻ như vậy?

Hinh Ý cười đến độ dường như cả người đèn nằm trên bàn, “Chính anh muốn đi mà... ha ha... ha ha... đâu có liên quan gì tới tôi nhỉ?”

Tại văn phòng của Vũ Chính ở lầu 75 nhìn sang văn phòng của Hinh Ý lầu 73, tầm mắt khoáng đạt cùng rõ ràng lạ thường.

Thị lực của anh tốt như vậy, dù cho cách xa như thế cũng có thể nhìn thấy nụ cười tươi tắn đến híp cả mắt lại của cô, anh thật sự rất lâu rồi chưa nhìn thấy cô cười như vậy. Trước kia lúc anh mệt mỏi, lúc đau đớn, cô lại cười an ủi anh như thế, đôi mắt cười đến nỗi trở thành vàng trắng lười liếm.

Cô đối với người ngoài cực kì ít khi cười tươi như vậy, anh cho rằng anh là độc quyền, trước kia anh luôn cho rằng tất cả đều thuộc về anh, cho nên nhận lấy không kiêng nể gì cả, lại không ngờ tới hạnh phúc lại có một ngày mất đi.

Lúc này cô đang cùng ai cười vui vẻ như vậy? Anh nhớ đến ngày đó lúc cửa thang máy mở ra, Lưu Chân đang nắm tay cô, đêm qua lúc về nhà, áo khoác trên vai cô...

Anh cảm thấy một loại xao động căng thẳng vô danh đang thiêu đốt cơ thể mình, cho tới bây giờ anh đều cho rằng mình là người nắm giữ tất cả, thời khắc

này lại không có cách nào để né được sự ghen tị của mình.

Anh dùng lực để lấy đôi chân không hề có cảm giác của mình, thật lâu sao mới quay xe lẩn đi, không nhìn cô nữa.

Hình Ý vội định sau khi về đến nhà sẽ gọi điện cho Dư Chân, hỏi xem anh có muốn bác sĩ đến khám cho mình không, nhưng mà xe còn chưa tới nhà thì đã nhận được điện thoại của Dư Chân gọi tới.

“Alo, Dư Chân sao? Anh đã khá hơn chưa?” Hình Ý một tay cầm điện thoại, một tay lái xe.

“Anh rất đói bụng.” Dư Chân ra vẻ buồn bã ỉu xiu, giọng điệu tội nghiệp.

“Vậy thì anh ăn tạm cái gì đi.” Hình Ý tròn tròn mắt, đói bụng mà nói cho cô biết thì làm được gì chứ?

“Trong nhà không có đồ ăn.”

“Được vậy kêu người giao đến đi, tôi gọi điện thoại bảo khách sạn mang cơm đến.”

“Lâm Hình Ý, có người bạn nào như em không? Anh đã bệnh như vậy mà vẫn làm như không quen, chỉ có người bạn như em mới làm vậy thôi, cũng chẳng thêm tới quan tâm. Bác sĩ nói không thể ăn những món dầu mỡ bên ngoài.” Anh tỏ ra rất đáng thương.

Anh mà không có bạn bè, ngày đầu tiên đến đây chỉ sợ đã đi dạo hết tất cả các Pub trong thành phố, sáng sớm các nữ nhân viên trong công ty đều thảo luận chuyện tối hôm qua ở đâu nhìn thấy Lưu phó tổng ôm gái đẹp trong ngực...

Nhưng mà nghĩ lại thì anh cũng bởi vì muốn làm cho mình vui mới có thể đến chỗ như vậy, tối hôm qua còn cho mình mượn áo, người ta tốt với mình như vậy, không có lý do gì lúc anh ta bị bệnh cô lại không đến thăm hỏi một chút.

“Vậy thì anh ở nhà chờ tôi đi.” Cuối cùng cô cũng bắt đầu dãi thả rồi miễn cưỡng mở miệng.

Nhưng Dư Chân lại hồn nhiên không phát hiện ra giọng điệu của cô, chỉ vui vẻ với kết quả mà thôi.

Buổi tối trong phòng bếp.

Hình Ý nhìn người giúp việc bỏ cá vào nồi, còn mình lại mang đáng về kính nhi viễn chỉ, cô không biết nấu ăn nên chỉ đứng ngoài xem, chỉ cẩn thận dặn dò người giúp việc đừng cho quá nhiều gia vị vào. (Kính nhi viễn chỉ: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó)

Lúc đi đến thang máy thì điện thoại vang lên, Hình Ý nhìn màn hình, tức giận nhận điện: “Tôi nói này, anh có cần phải phiền như vậy không? Vừa mới nấu xong đây.”

“Này người ta đói mà, đói đến mức toàn thân đều rã rời.”

Hình Ý nghe thấy giọng nói như đang làm nũng của anh thì nhớ tới lúc Vũ Chính bị bệnh cũng vậy, nhìn vào mắt cô làm nũng mà chẳng hề cảm thấy xấu hổ.

Vì sao mà cô lại đem hai con người đối lập như vậy mà so sánh với nhau chứ? Rõ ràng là hai người hoàn toàn khác nhau, vì sao ở bên cạnh ai cũng nhớ tới anh, cô hận chính mình luôn lơ đãng mà nhớ đến con người đã thấm sâu vào máu thịt của mình kia, như là một loại cổ độc trong thân thể, một ngày nào đó sẽ hoàn toàn xạm chiếm cô.

Cô vội vàng nói một câu: “Đã xong rồi, tới ngay đây.” Nói xong liền cúp điện thoại, giọng nói lãnh đạm đến chính cô cũng thấy sợ hãi.

Hôm nay sắc trời đặc biệt u ám, mây đen trên bầu trời gần như sắp áp mái lầu 75, hôm nay tại văn phòng tổng tài trong tòa nhà Giang Lâm sẽ có quyết định cuối cùng với phương án lần trước của Lưu Dư Chân, sắc mặt mỗi người đều có chút âm trầm.

Hình Ý trộm liếc nhìn Vũ Chính, thậm chí sắc mặt còn hơi xanh xao, thời tiết như vậy nhất định anh sẽ không thấy thoải mái, vậy mà còn nhất quyết đến công ty.

Vũ Chính một tay cầm văn kiện, một tay không một tiếng động ra sức chống lấy tay ghế sofa, thân thể đều nghiêng lệch tựa lên thành ghế.

Hình Ý nhìn nếp nhăn giữa hai hàng chân mày của anh ngày càng sâu, cuối cùng nhịn không được lớn tiếng thở dài.

Ba người khác đều đưa mắt nhìn về phía cô, cô có vẻ mệt mỏi nặng nề nói: “Đã hai giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi.”

Tất cả mọi người đều không phản đối nhưng lại không có ai lên tiếng. Hà Thu Mẫn nhìn sắc mặt Vũ Chính rồi lại nhìn mặt Hình Ý, nhẹ nhàng thở dài, đứng lên nói: “John có thể xuống dưới nói chuyện một chút không? Phương án này tôi thấy còn có một số chỗ không rõ.”

Dư Chân ra vẻ không sao cả đứng lên, đi theo cô ra ngoài.

Sau khi cánh cửa gỗ nặng nề được đóng lại, trong văn phòng vẫn giữ nguyên trạng thái im lặng, ánh mắt của Hình Ý đảo qua Vũ Chính, anh vẫn cầm văn

kiện xem, thỉnh thoảng so sánh với các số liệu trên màn hình laptop đặt trên đùi.

Rốt cuộc Hình Ý nhìn không được đứng dậy trước mặt anh, “Tôi nói anh nghỉ ngơi anh có nghe hay không hả?” Một tay cô giật lấy văn kiện trong tay anh.

Mà Vũ Chính vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô, sừng sốt một hồi rồi mới thờ dài, đặt laptop trên đùi xuống, hai tay chống lấy sofa, chậm rãi thay đổi tư thế ngồi.

Nhưng thân thể chỉ vừa nhúc nhích thì anh liền không thể không ngừng động tác lại, phía sau lưng co rút đau đớn làm cho mọi dây thần kinh toàn cơ thể anh đều căng lên, ngay cả đôi chân cũng run rẩy, trong lòng anh biết là không ổn, tay dùng sức đè hai chân lại.

Hình Ý nhìn thấy mặt của anh càng ngày càng căng thẳng, chân run run ngày càng nhìn rõ thì lập tức biết rằng có chuyện không ổn.

Cô vịn eo của anh chậm rãi giúp anh nằm trên ghế salon, dù cho cách một bộ áo vest thì tay vẫn cảm thấy cơ thể đang căng cứng của anh, lòng của cô cũng theo đó mà co rút lại.

Mà Vũ Chính chỉ từ từ nhắm hai mắt lại, nhếch môi, cố hết sức chịu đựng cơn co rút đau đớn này, các ngón tay liên tục run rẩy.

Sau khi cô giúp anh nằm xuống thì giúp anh mát xa đôi chân còn đang run rẩy, nhẹ nhàng lướt qua, ấn lấy những huyết vị mà cô đã từng quen thuộc.

Đây là lần đầu tiên trong ba năm qua cô chạm vào chân của anh, rõ ràng gầy yếu hơn rất nhiều so với trước đây, cho dù có trị liệu nhiều hơn nữa thì cũng không thể làm cho đôi chân to lớn vững chãi trước kia của anh có thể tùy thích rong rui được nữa.

Hình Ý đè nén bi thương trong lòng, nâng đôi chân của anh lên, chậm rãi cởi giày ra, chân rời khỏi đôi giày lập tức thả lỏng cùng với bàn tay thẳng tắp cũng đã giãn ra một chút, cảm lấy bàn chân mang tất của anh, lạnh lạnh, mềm mại, làm cho lòng cô đau như cắt. Nhẹ nhàng cởi tất ra, lộ ra làn da tái nhợt đi thường cùng lưng bàn chân gầy yếu.

Cô nhẹ nhàng xoa chân của anh, trong nháy mắt, từng giọt nước mắt lớn nhỏ rơi trên bàn chân anh, đáng tiếc anh không thể cảm giác được.

Vũ Chính nhú chặt chân mày, nhắm mắt lại, chờ đợi cho cơn co giật qua đi, lại cảm thấy ngày càng thoải mái, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

Lúc Dư Chân cùng Hà Thu Mẫn trở lại lầu 75, gõ cửa, nhưng sau khi mở cửa bước vào bước đầu tiên thì không hề cử động nữa, như là đang đứng đông cứng một góc, một bước cũng không thể tiến lên.

Sau khi Hình Ý giúp anh mát xa xong thì cẩn thận giúp anh mang tất vào, tỉ mỉ lấy tấm chăn dày đắp lên người anh, lẳng lặng ngồi bên cạnh nhìn anh ngủ say.

Dư Chân chưa từng thấy vẻ dịu dàng như thế trên mặt cô, dịu dàng tinh khiết không có bất kì tạp niệm nào làm cho lòng mình dường như muốn tan ra. Nhưng mà, đây cũng không phải là đối với anh.

Hà Thu Mẫn đứng bên cạnh anh nhỏ giọng nói: “Giữa bọn họ, ngay cả một cây kim cũng không thể lọt vào, anh nha, tốt nhất không cần động vào đâu.” Cô đến đây đã ba năm, tuy có quan hệ bạn bè cùng đồng nghiệp với Vũ Chính nhưng ngay cả xe lăn của anh cũng không có tư cách chạm vào, cô biết rõ, cũng chỉ có Lâm Hình Ý mới có tư cách làm người phụ nữ đứng phía sau anh giúp anh làm những việc này, cũng chỉ có Lâm Hình Ý mới có tư cách động vào anh.

Dư Chân làm cách nào cũng không thể xóa đi hình ảnh Hình Ý đặt tay lên bàn chân có hơi biến dạng của Vũ Chính trong đầu, nghiêm túc mát xa như vậy, như đang làm chuyện quan trọng nhất trên thế giới này, không có thứ gì khác có thể lọt vào mắt cô.

Tay của cô đẹp như vậy, trắng nõn mà thon dài, giống như một ngọn cỏ mềm mại, lại cảm lấy đôi chân xấu xí kia như đang nắm giữ bảo vật trân quý nhất.

Anh không cam lòng, những gì Giang Vũ Chính có thể cho cô thì anh cũng có thể, thậm chí anh còn có thể mang lại cho cô nhiều niềm vui hơn.

Anh không để ý tới Hà Thu Mẫn, bước nhanh vào, nhưng không ngờ Hình Ý lại quay đầu lại, ngón tay đưa lên môi ý bảo mọi người đừng lên tiếng.

Anh nhìn ánh mắt có chút tức giận của cô cùng động tác cẩn thận tỉ mỉ, đáng vẻ sợ anh đánh thức Giang Vũ Chính, anh thật sự thua sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Kim lòng không được

Sau khi thảo luận thì cuối cùng bản kế hoạch của Lưu Dư Chân được thông qua, bởi vì Vũ Chính cũng hiểu được anh ta đã đưa ra những số liệu rất đủ thuyết phục để chứng minh hạng mục này có tương lai tốt đẹp, dù cho hiện tại nền kinh tế toàn cầu không lý tưởng cho lắm.

Nhưng vượt qua dự kiến của tất cả mọi người chính là không ai nghĩ rằng hạng mục này lại thành công, ba tháng sau, trên dưới trong công ty đều bàn luận việc Lưu phó tổng đã bắn phát pháo đầu tiên trong Giang Lâm, vô cùng đẹp mắt.

Vì lạ chuyện quan trọng nên Giang Lâm đã cố ý vì chuyện hạng mục lần này thành công mà mở một bữa tiệc khen thưởng lớn đầu tiên.

“Aizz, gần đây nghe nói cậu ở bên kia cũng rất nổi tiếng nhỉ, chuyện xấu của phó tổng và bà Giang đều truyền khắp nơi.” Lý Tử Ngôn cười nham nhở nhìn trên màn hình về mặt Vũ Chính không có biểu tình gì, người này còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

“Tôi thấy cậu thích hợp lắm bà mới hơn đây.” Về mặt Vũ Chính rất đứng đắn

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi thấy năng lực đào móc mấy chuyện thị phi của cậu ở Mỹ còn tốt hơn so với những phương diện khác.” Vũ Chính vẫn ra vẻ không có biểu tình gì.

Mà Lý Tử Ngôn lại kinh sợ trong lòng, dẫm lên cái đuôi của cậu ta, nếu làm không tốt thì cậu ta thật sự sẽ rút anh ra khỏi tập đoàn JL. “Tôi cũng là quan tâm đến cậu thôi mà. Tôi cũng chẳng hiểu nổi cậu, người ta rõ ràng đã trở thành tình địch của cậu, cậu còn có thể từng bước từng bước một giúp người ta trèo lên đỉnh.” Thật ra anh đối với danh tiếng lan xa trong hạng mục của Dư Chân lần này rất có ý kiến, cho rằng Vũ Chính đang quá dung túng cho Dư Chân.

“Vừa nhận chức mà không thể khai phát pháo đầu tiên, người như vậy thì tôi đây để làm gì, tôi coi trọng Lưu Dư Chân là bởi vì anh ta rất có năng lực làm việc. Hơn nữa...” Vũ Chính ngừng lại một chút, nhường lòng mày nhìn Lý Tử Ngôn, khóe mắt lộ ra một vẻ vui vẻ bên nhon, “Cậu cảm thấy anh ta có thể leo lên trên đầu tôi sao?”

Lý Tử Ngôn vô cùng quen thuộc với biểu hiện này của anh, rung mình một cái, nhanh chóng chuyển chủ đề, “Vậy cậu sẽ cho phép cậu ta theo đuổi vợ cậu sao?”

“Bớt lo lắng những chuyện không có một chút đi, tôi thấy cậu nên chuyển tâm chuẩn bị cho tốt bản báo cáo tình hình lợi nhuận của JL ở khu vực Bắc Mỹ năm nay thì hơn đây, cuộc họp hàng năm tháng sau của JL sẽ không đơn giản như năm ngoái nữa đâu.”

Lý Tử Ngôn nhìn ánh mắt né tránh của Vũ Chính, cậu ta đang trốn tránh chủ đề này, rất ít khi nhìn thấy cậu ta như vậy.

Vũ Chính cũng không biết tại sao mình phải trốn tránh vấn đề này như vậy, anh có thể dùng tâm trạng bình tĩnh để bàn chuyện làm ăn với Lưu Dư Chân, nhưng khi nhìn thấy Hình Ý có thể tươi cười nói chuyện phiếm với anh ta, khi thấy cô rất bận rộn chuẩn bị canh cá cho anh ta, ngay cả anh cũng bắt đầu hoài nghi.

Trước kia anh luôn không thể cho phép mình không tin tưởng vào chính mình như thế, nhưng mà Hình Ý là người, không phải chuyện làm ăn, không phải công việc. Cô, không phải là thứ mà anh có lòng tin thì có thể lấy được.

Có lẽ ý thức được mình đã thất thố nên Vũ Chính trong nháy mắt đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh, chặt đứt những trò đùa dai của Lý Tử Ngôn.

Chỉ để lại vẻ mặt kinh ngạc của Lý Tử Ngôn trên màn hình, Giang Vũ Chính mà anh biết lại cũng có lúc yếu đuối như vậy sao. Anh luôn cho rằng Vũ Chính là người vô cùng kiên định không bao giờ lay động, bất kể là làm việc hay về phương diện tình cảm.

Cho dù năm đó Lâm Hình Ý trốn đi, Giang thị cùng Lâm thị rơi vào nguy cơ, anh đều có thể ứng phó rất tốt. Nhưng mà lúc này đây anh lại cảm thấy cậu ta lại biểu hiện về bất lực chưa từng có trước đó.

Cậu ta, vẫn không thể từ bỏ Lâm Hình Ý, dù cho có hàng tỉ lí do đi liền với lợi ích khiến cậu ta muốn cho Lâm Hình Ý trở về bên cạnh mình, nhưng đến cuối cùng, lí do cậu ta làm cho cô ấy trở về chỉ có một, đó chính là cậu ta vẫn còn rất yêu người phụ nữ kia.

Rốt cuộc là vì loại tình yêu như thế nào mà có thể làm cho Giang Vũ Chính lạc lối đến tình trạng này?

Tại buổi tiệc trong sảnh khách sạn, ánh nến lung linh, những ly rượu cao thấp, không gian mờ ảo, tiếng nhạc du dương, còn có những nhân vật nổi tiếng qua lại tấp nập, xứng danh là buổi tiệc hoa lệ.

Nhưng mà bữa tiệc này vốn là để chúc mừng Giang Lâm lần này khai phá thêm một hạng mục thành công ngoài dự đoán, nhân vật chính vốn phải là vị công thần nổi danh Lưu phó tổng. Nhưng mà sự xuất hiện của vợ chồng Giang Vũ Chính lại triệt để trở thành tiêu điểm của đêm hôm ấy.

Ba năm trước từ sau khi Giang Vũ Chính sang Pháp bị tai nạn thì không hề tham gia các hoạt động tiệc tùng làm ăn, người ngoài luôn đoán già đoán non về sức khỏe của anh cùng tình trạng hôn nhân của anh và Lâm Hình Ý, lần này bữa tiệc chúc mừng này lại mời được Giang Vũ Chính cùng Lâm Hình Ý đến dự, mà người ngoài cũng rất quan tâm đến vị Lưu phó tổng này.

Chẳng lẽ theo lời mọi người nói vị Lưu phó tổng này nhiệt tình theo đuổi bà Giang cũng chỉ là lời đồn đãi thôi sao, Giang Vũ Chính không có lí do gì phải nâng đỡ tình địch của mình như vậy.

Hình Ý ngắm nhìn quang cảnh lấp lánh ngoài cửa sổ xe, lại nhìn sang Vũ Chính mặt không chút biểu tình ngồi bên cạnh mình, thật sự không thể đoán ra người này.

Rõ ràng ba năm trước đây đã công bố sẽ không tham gia bất kì hoạt động công khai nào, bây giờ đột nhiên lại rầm rộ nói muốn tham gia buổi tiệc chiêu đãi của Giang Lâm, tuyệt đối không phải là vì mặt mũi của Lưu Dư Chân.

Ngược lại giống như là đang muốn chứng minh gì đó trước mặt người khác? Thân thể của anh rất tốt hay hôn nhân của anh rất tốt? Hay còn có gì khác?

Vũ Chính chỉ lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần, trong xe rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức làm cho anh dường như có thể nghe được tiếng thở của Hình Ý, chung quanh anh đều quanh quẩn mùi hương của cô, giống như một giấc mộng, có thể cảm nhận được nhưng không có cách nào đụng vào, làm cho anh rất khó chịu.

Ngay cả chính anh cũng không biết rốt cuộc mình bị làm sao, anh rất ít khi còn việc không có mục đích như thế, nhưng mà tuần trước khi nghe thấy Lưu Dư Chân có ý với Hình Ý thì lòng anh bắt đầu nóng khó hiểu.

Lâm Hình Ý là vợ của Giang Vũ Chính, cô muốn tới, cũng chỉ có thể đi cùng anh.

Xe vững chãi đứng trước cửa khách sạn, bởi vì chung quanh đều có bảo vệ trông coi, hơn nữa phóng viên không được phép vào cho nên trật tự rất tốt.

Lúc Hình Ý xuống xe thì trông thấy Vũ Chính ngồi trên xe lăn ống quần có nếp gấp, rất tự nhiên ngồi xổm xuống vuốt lại giúp anh, cũng giúp anh đặt hai chân vào đúng vị trí, giúp anh có tư thế ngồi thoải mái nhất.

Lúc cô ngẩng đầu lên thì trông thấy Vũ Chính đang cúi đầu yếu ớt nhìn cô cười, mà cô lại theo ánh mắt của anh cúi đầu nhìn xuống, chết tiệt, anh ta lại còn dám nhìn chằm chằm vào ngực cô.

Hình Ý mặc một chiếc váy lụa dài màu tảo chín lộ vai, bờ vai nữ nhân trơn mượt, eo nhỏ tinh tế, khuôn ngực đầy đặn, cặp mông nho nhỏ, chiếc cổ thon dài, cầm đây, hiện rõ vẻ nữ tính ưu nhã, tinh xảo cùng hấp dẫn gợi cảm.

Cô lập tức trừng mắt liếc anh một cái, cho là anh đang hiểu lầm mình quan tâm đến anh nên lạnh lùng nói một câu: “Tôi chỉ nhìn thấy phóng viên.”

Về mặt vui vẻ của Vũ Chính càng hiện rõ, cũng thấp giọng nói với cô: “Anh cũng nhìn thấy phóng viên.” Sau đó nhanh chóng khom người xuống, cúi đầu ở trên môi cô mà đặt xuống một nụ hôn.

Hình Ý kinh ngạc, trong lòng có chút ngọt ngào, nhưng không có cách nào kìm chế được nỗi chua xót trong lòng.

Trước kia vẫn luôn ra vẻ lạnh lùng, cho dù sau này cô đã trở về nhưng cũng không nhiệt tình lắm, cô lại càng không dành sắc mặt tốt cho anh. Nhưng mà, hôm nay lại có một loại cảm giác, bọn họ như đã trở về trước kia, chuyện gì cũng chưa từng xảy ra, vẫn luôn ngọt ngào như trước.

Nhưng mà, không có khả năng trở lại như trước.

Dư Chân nhìn thấy Hình Ý giúp Vũ Chính thì nhớ tới hôm đó cô dùng bàn tay non mềm mát xa cho Vũ Chính, nhớ tới lời Hà Thu Mẫn nói với anh, chỉ có Lâm Hình Ý mới có tư cách làm người phụ nữ đứng phía sau Giang Vũ Chính giúp anh mọi việc. Anh gắt gao nắm chặt nắm đấm của mình lại.

Tất cả mọi người đến dự tiệc dường như đều tập trung về phía cửa, Giang Vũ Chính tuy ngồi trên xe lăn nhưng vẫn rất tuấn tú đẹp trai hơn người, khí chất ung dung bình tĩnh, làm cho các thương nhân bốn phía rất thành công trên thương trường đều không thể sánh bằng. Mà Lâm Hình Ý đứng ở bên cạnh anh cũng thật sự rất nổi bật, như là một đôi do ông trời tác hợp, nụ cười cùng hành động của hai người cũng ăn ý vô cùng.

Nhưng ở trong mắt Dư Chân thì vẻ sâu bi không thể xóa đi trong ánh mắt Hình Ý lại bám rễ thật sâu trong lòng anh, anh sẽ vĩnh viễn không quên được Hình Ý đã khóc với anh ở Australia, cô hận Giang Vũ Chính đến chết.

Dư Chân vẫn cho là Hình Ý vì bất đắc dĩ mới đến Giang Lâm, nhưng mà anh lại không nhìn ra lòng của Hình Ý đối với Vũ Chính, là một loại đau đớn không cách nào phai nhạt, cũng là một loại yêu không cách nào phai mờ.

Các nhân vật có tiếng trong giới thương nhân đều tụ tập bàn luận vài chuyện làm ăn, còn có những kẻ đến để tạo dựng quan hệ, Hình Ý cũng không xa lạ với những việc này, tất nhiên cũng thành thực ứng phó một cách cẩn thận.

Nhìn lại Vũ Chính ở bên kia, tuy vẻ mặt có chút mệt mỏi nhưng mà cô biết rõ anh sẽ không sao, Giang Vũ Chính là ai chứ, anh mà còn cần cô phải lo lắng sao?

Cô cười khỏ, nhìn những người đang nhảy múa trên sàn nhảy hoa lệ, thật ra thì cùng lắm cũng chỉ là một nghi thức xã giao mà thôi. Thuận tay cầm lấy một ly rượu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lúc này, một ly rượu nào đó lại lơ đãng đụng vào ly rượu của cô.

Tiếng vang thanh thúy, cô ngẩng đầu lên nhìn người đứng bên cạnh, vẻ mặt tràn ngập ánh nắng của Dư Chân đang mỉm cười, ngọn đèn nhàn nhạt chiếu rọi khuôn mặt anh, mang theo một vẻ cô đơn khó hiểu.

Hình Ý giờ ly rượu lên cao một chút, gật đầu cười cười với anh.

Có lẽ Dư Chân đã uống hơi nhiều một chút, thấy khuôn mặt của cô xinh đẹp hơn ngày thường hàng vạn lần, đúng là thật mê người.

“May I?” Dur Chân kim lòng không được muốn mời cô nhảy, rất phong độ vươn tay ra.

Hình Ý rất kinh ngạc, cũng rất sàu nảo. Đã từng, có một người duỗi bàn tay hoàn mỹ của anh ra mời cô nhảy, thời gian ấy, dường như đã trôi đi rất xa.

Tay không tự giác đặt lên bàn tay của Dur Chân, Dur Chân không nghĩ tới cô lại đồng ý nên cũng sững sờ.

Hình Ý dường như chần chờ một chút, làm sao lại nhằm anh ta là anh chứ? Tay chậm rãi lui về, nhưng Dur Chân đã cầm thật chặt, không cho cô cơ hội lùi bước.

Vừa dẫn cô về phía sàn nhảy vừa nói: “Chỉ là nhảy một khúc nhạc mà thôi, không cần phải căng thẳng như vậy.”

Ôm lấy eo của cô, vịn vào vai cô khiến cho Dur Chân cảm thấy giờ khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn thì tốt biết mấy. Nhưng Hình Ý lại ngây người, như là không hề chú ý đến chút nào, chỉ lo đắm chìm trong hồi ức của chính mình.

Vũ Chính ở trong đám người cách đó rất xa, nhìn về phía hai người, nhìn bọn họ nhảy cùng nhau, nhìn Lưu Dur Chân ôm eo của cô, vịn vào vai của cô. Đó vốn phải là vị trí của anh, làm sao có thể như thế?

Anh chưa bao giờ hận chính mình không thể đi lại như bây giờ, anh cho rằng chỉ cần anh muốn thì sẽ không có gì không chiếm được. Nhưng mà, anh ngay cả việc cùng người mình yêu nhảy một bản nhạc đơn giản nhất cũng không thể. Thậm chí, anh căn bản không có cả cơ hội mời cô nhảy.

Tay của anh dùng sức bóp chặt cặp đùi không có chút cảm giác nào của mình, ánh mắt thâm trầm bi thống nhìn về phía hai người đang nhẹ nhàng khiêu vũ trên sàn nhảy.

Hình Ý cảm thấy vừa rồi uống chút rượu nên hơi choáng, giờ mới lấy lại bình tĩnh, đẩy Dur Chân ra, bước nhanh về phía phòng nghỉ của khách quý, Dur Chân cũng theo sau cô.

Sau khi rời khỏi sảnh khách sạn, Hình Ý đi rất nhanh, chiếc váy dài làm cho cô thoát nhìn như một thiên sứ không cẩn thận rơi xuống nhân gian, mà Dur Chân không nghĩ sẽ để cho thiên sứ này chạy mất, anh muốn cô ở bên cạnh anh.

Trên hành lang đều là những ngọn đèn tường theo kiểu cung đình, thoát nhìn trang nhã mà tinh mịch, tại khúc cua, rốt cuộc Dur Chân bắt lấy tay Hình Ý.

Dur Chân nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, chậm rãi tới gần cô nói: “Thật ra thì em cũng có cảm giác với anh, đúng không?”

Trong lòng Hình Ý cũng đang vạn phần thống khổ, cô không biết phải nói với anh thế nào, trong ánh mắt anh, cô đều nhìn thấy hình ảnh của một người khác, cô không thể tàn nhẫn nói cho anh biết rằng anh vẫn chỉ là thể thân của một người khác.

Một lúc lâu, Hình Ý chậm rãi mở miệng: “Rất xin lỗi.”

Dur Chân nhìn khuôn mặt áy náy của cô, nhếch nhếch khóe miệng, nói lỏng tay của anh ra, thì ra, anh cũng chỉ xứng với một câu rất xin lỗi mà thôi.

Bầu trời bao la đen ngòm, làm chi khí trời lạnh lùng lại tăng thêm vào phần lạnh lẽo.

Vũ Chính nằm trên giường, nhưng vì sao lại không thể ngủ được. Rõ ràng anh đã uống một viên thuốc chống co giật, những viên thuốc kia có tác dụng an thần, hẳn là sẽ làm cho anh mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Nhưng mà bất kể anh có mệt mỏi thế nào, mí mắt có nặng trĩu thế nào thì ý thức của anh vẫn cực kì tỉnh táo.

Anh nhìn thấy rõ ràng trước cửa ra vào của phòng nghỉ Dur Chân nắm tay Hình Ý, rõ ràng như vậy, trong ánh mắt của cô lại đan xen một vài cảm xúc mà anh không thể hiểu được.

Giờ khắc kia, anh cảm thấy sợ hãi, đúng vậy, Giang Vũ Chính cũng có lúc lo sợ, sợ sẽ hoàn toàn mất đi cô. Anh không sợ cô hận anh, chỉ sợ cuối cùng thì vị trí của một người bị hận cô cũng không dành cho anh.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, nương theo ngọn đèn mờ nhạt đầu giường, Vũ Chính nhìn thấy Hình Ý đang lao đảo đi tới.

Hình Ý cảm thấy mệt chết đi được, rất buồn ngủ, hôm nay đã uống quá nhiều rượu, nhưng mà cuối cùng cô không tìm thấy Vũ Chính, cô gọi lái xe nói muốn cùng Vũ Chính về nhà.

Cuối cùng vẫn là Tường Ảnh Tuệ, người bạn thời đại học của cô, thiên kim của tập đoàn Tường thị khuyên mãi mới đưa được cô lên xe.

Hình Ý vừa vào cửa đã không thể chờ đợi được muốn cởi quần áo ra, nơi này sao lại nóng như vậy nhỉ?

Nghe thấy tiếng động, quản gia sợ Vũ Chính bị ngã nên chạy vào thì nhìn thấy Hình Ý say rượu đang cố sức cởi váy ra, chỉ có thể tròn tròn mắt đứng trước cửa.

Mà Vũ Chính trông thấy quản gia như vậy thì lại dùng giọng nói trầm thấp lạnh lẽo gấp trăm lần ngày thường nói: “Đi ra ngoài.” Giọng nói trầm thấp phảng phất như từ địa ngục truyền đến.

Quản gia lập tức thức thối xoay người ra ngoài đóng cửa lại, ông chưa bao giờ nhìn thấy Giang tiên sinh lại nổi giận như vậy, sợ tới mức rung mình một cái.

Hình Ý thành công coi bỏ bộ lễ phục dạ hội ra, mặc một bộ nội y tinh xảo, đá roi đôi giày cao gót, bò lên giường của Vũ Chính, ôm chặt lấy Vũ Chính mà làm nũng: “Đêm nay sao anh lại không đợi em?”

Mùi hương trên người cô hòa lẫn với mùi rượu phả vào mặt anh, làm cho người đang rất tỉnh táo như anh cũng cảm thấy say.

Vũ Chính cau mày hỏi: “Đêm nay em đã uống bao nhiêu rượu?”

Hình Ý lại chỉ “um..um” nở nụ cười, vẫn là đáng vẻ say rượu, “Uống một chút..chỉ..một chút...” vừa nói vừa so ngón tay cho Vũ Chính xem.

Vũ Chính nương theo ngọn đèn yếu ớt nhìn khuôn mặt hồng hồng của cô, ánh mắt mơ màng, thân thể cũng đang sôi trào lên.

Hình Ý lại bất chấp tất cả, coi thẳng bộ nội y của mình ra, xóc chân của Vũ Chính lên, cười lên trên người anh. Ôm anh, hôn hít khắp mặt anh, miệng của anh, cô giết áo ngủ của anh ra, một đường hôn thẳng xuống cổ anh.

Vũ Chính cảm thấy kinh ngạc, anh chưa từng nhìn thấy Hình Ý điên cuồng như vậy, hoàn toàn không giống với cô ngày thường. Nhưng Hình Ý vừa hôn anh mà không hề để ý đến người ở dưới lại vừa nỉ non lầm bầm: “Vũ Chính...em yêu anh... Vũ Chính... Vũ Chính...” lúc này, anh mới nhớ tới Lưu Dư Chân, Dư Chân, Vũ Chính, thì nhắm tâm thô bạo dùng sức đẩy cô ra. (tên của hai anh đồng âm ^_^)

Bị cô khơi mào ngọn lửa thiêu đốt, nhưng lòng đồ kị không tên kia lại dâng trào, anh vừa thờ hồn hên vừa hỏi: “Đến tột cùng thì em đang gọi tên ai?”

Hình Ý bị đẩy ra nhưng lập tức lại dính lên người anh, hôn chiếc cổ mẫn cảm nhất của anh, vừa khóc vừa nói: “Đương nhiên là em yêu Giang Vũ Chính, trong lòng đều chỉ có Giang Vũ Chính...Tên họ Giang khốn nạn kia, tôi hận anh chết đi được...”

Cuối cùng dùng sức cắn lên vai Vũ Chính, dùng hết mọi sức lực, thân thể của cô cũng run rẩy theo.

Vũ Chính cảm thấy lòng đau nhói, những giọt nước mắt kia chảy xuống cơ thể anh, chảy vào trong lòng anh.

Anh run rẩy dùng tay gạt đi những giọt nước mắt của Hình Ý, miệng dịu dàng an ủi: “Đừng khóc, cục cưng...đừng khóc...”

Hình Ý càng khóc càng lớn, lại không ngừng hôn lên cơ thể anh, hai tay thật nhanh cởi hết quần áo của anh, cô muốn anh, cô rất muốn anh, cô không thể không có anh.

Nhưng mà cô lại không nói ra, tất cả liền biến thành từng đợt vui sướng cùng hưng phấn.

Ánh nắng mặt trời xuyên qua rèm cửa hắt vào trong phòng, vẻ đẹp hoàn mỹ của buổi sáng sớm thấm vào toàn bộ căn phòng.

Hình Ý rúc vào trong ngực Vũ Chính, hai tay ôm chặt lấy eo của anh, mơ hồ nói câu gì đó rồi lại ngủ say.

Một lát sau, cô lại lầm bầm một câu, Vũ Chính mơ mơ màng màng cuối cùng cũng nghe rõ, “Đau thắt lưng, anh xoa cho em.”

Vũ Chính nhìn vẻ mặt say ngủ bình yên của cô, cười cười, mười ngón tay thon dài đang ôm lấy tấm lưng mảnh khảnh của cô, giúp cô xoa tới xoa lui.

Hình Ý lại đột nhiên giật giật, cứng ngắt rồi lại buông lỏng ra, chậm rãi mở to mắt, cô không phải đang nằm mơ chứ? Cô mơ thấy mình ngủ cùng với Vũ Chính?

Khoảng cách rất gần nhìn thấy cả khuôn mặt tuần tú, cô nhắm mắt lại, không phải thật, không phải thật.

Rồi lại đột nhiên mở to mắt ra, nhìn Vũ Chính chằm chằm, cắn răng hung hăng hỏi: “Vì sao anh lại ngủ trên giường của tôi? Ai cho phép anh vào phòng tôi, đêm qua anh vào bằng cách nào?” Trùng mắt thật lớn, dường như muốn nuốt chửng Vũ Chính.

Về mặt Vũ Chính bất đắc dĩ, thờ dãi nói: “Ai bò lên giường ai đây?”

Hình Ý cứng người, cô đột nhiên ngồi dậy, chỉ vào anh lớn tiếng nói: “Anh có tin là tôi sẽ tố cáo anh không?”

Về mặt anh ghen lời, nhìn cô thật lâu rồi mới nói: “Bây giờ là ai tố cáo ai đây?”

Lúc này Hình Ý mới nhìn rõ cách bài trí căn phòng, không phải là của cô, chẳng lẽ hôm qua cô vào nhầm phòng? Trời ạ, đầu cô đau chết mất, tối hôm qua đến tột cùng là đã xảy ra chuyện gì?

Cô chỉ nhớ rõ sau khi cô nói lời xin lỗi với Dư Chân xong thì trở vào đại sảnh của bữa tiệc, lái xe liền nói cho cô biết anh vừa đưa Giang tiên sinh về. Sau đó cô uống rượu cùng bạn học cũ, sau đó...không nhớ rõ.

Trên mặt cô lộ ra biểu tình cứng ngắt, nhẫn nhịn một lúc lâu mới nói: “...vậy anh có thể đuổi tôi đi hoặc gọi quản gia đưa tôi về phòng mà...anh có ý để tôi vào nhầm, đúng không?” Cô hung dữ nói.

“Em vừa vào phòng đã cởi sạch quần áo, còn bỏ lên giường cởi hết quần áo của anh...” Vũ Chính tiếp tục chịu trách nhiệm gọi trí nhớ tới hôm qua về cho cô.

“Stop!” Hình Ý không thể để cho anh tiếp tục nói nữa, nói thêm gì nữa thì mặt của cô còn biết giấu vào đâu đây?

Vũ Chính nhìn đáng vẻ quẫn bách của cô, nụ cười giãn ra, ánh mắt thâm thúy lóe sáng, bỏ môi mòng vẫn giữ vẻ gọi cảm.

Hình Ý bị nụ cười của anh khiến cho càng không được tự nhiên, cầm lấy gối ném vào người anh, nhưng cũng nghe thấy tiếng hít thở vì đau của anh.

Trong lòng run lên, xúc tẩm chăn của anh lên nhìn nhìn, dấu răng vẫn còn in trên vai, máu đã đông lại, nhưng mà những vết bầm vẫn còn đọng trước ngực, còn có những dấu hôn thật sâu trên cổ.

Điên mất, đây chính là tính từ mà giờ phút này Hình Ý có thể dùng để diễn tả tâm trạng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Lòng chua xót

“Lâm phó tổng, đây là báo cáo tài vụ của phòng Marketing quý này.” Thư kí đặt văn kiện lên mặt bàn Hình Ý.

Mà Hình Ý chỉ lẳng lặng ngẩn người nhìn lên màn hình, dường như không hề nghe thấy thư kí vừa gọi cô. Ngồi yên lặng của buổi sáng như trong lòng lại không yên, chuyện kinh doanh một chút cũng không thể đi vào đầu cô, suy nghĩ trong đầu tất cả đều là chuyện ngày hôm qua với Vũ Chính.

Cô làm sao có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy chứ? Cô không phải chưa từng uống rượu, nhưng mà chưa từng say đến mức không biết gì như hôm qua, còn bỏ lên giường của người ta nữa, hay nói đơn giản là giường của anh.

“Lâm phó tổng...Lâm phó tổng...” thư kí nhẹ giọng nhắc nhở cô. Thật là khó hiểu, Lâm phó tổng bình thường làm việc chuyên tâm hơn bất kì ai khác mà cũng bị phân tâm sao.

Lúc này Hình Ý mới hồi phục lại tinh thần, ngẩng đầu lên có chút mờ mịt nhìn thư kí, một lúc sau mới hỏi: “Mới vừa rồi cô nói gì?”

Thư kí lại kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa: “Đây là báo cáo tài vụ của phòng Marketing quý này, còn có hai giờ chiều có cuộc họp cấp cao. Ừm...còn có...” thư kí muốn nói lại thôi.

Hình Ý khó hiểu nhìn cô hỏi: “Còn có cái gì?” Thật ra thì cô ghét nhất là người ta cứ áp a áp úng.

“Vừa rồi Giang tổng có gọi điện thoại tới, ngài ấy nói phó tổng lên trên ấy.” Cô làm thư kí cho Lâm phó tổng lâu như vậy, nhưng hình như chưa bao giờ nhận được điện thoại Giang tổng gọi sang cho Lâm phó tổng! Chẳng lẽ thật sự làm hòa rồi sao?

Hình Ý lãnh đạm trả lời một câu: “Biết rồi.” Sau khi thư kí ra khỏi văn phòng thì liền cầm điện thoại lên gọi lên văn phòng tổng tài lầu 75.

“Alo” không nghĩ tới lại là Giang Vũ Chính nhận điện thoại, giọng nói không còn vẻ âm u bình tĩnh, ngược lại mang theo một chút vui sướng tung tăng như chim sẻ. Hình Ý tuyệt đối không phán đoán sai, người này đang rất dương dương đắc ý. Thậm chí cô còn có thể tưởng tượng thấy khóe miệng kia đang khẽ nhếch lên.

“Giang tổng, ngài tìm tôi có việc gì?” Hình Ý dùng âm thanh lạnh nhạt nhất nhàn nhạt từ trong cổ họng nói ra.

“Vai anh đau, thật sự...rất đau.” Giọng nói của anh trầm thấp được dễ nghe, như là còn đang rất vui vẻ.

“Vậy anh gọi bác sĩ tới đi, tôi không rảnh nói chuyện vớ vẩn với anh.” Hình Ý trực tiếp ngắt điện thoại.

“Em thật sự muốn gọi bác sĩ đến?” Giọng nói vui vẻ của Vũ Chính càng thêm nồng đậm, Hình Ý nhớ tới chuyện ngày hôm qua thì khóe miệng ngày càng nhếch lên, cầm cây bút trong tay đâm thẳng xuống. Nếu bác sĩ kiểm tra cho anh ta, nhìn thấy vết thương trên người anh ta, cô còn có thể ra ngoài gặp mọi người sao?

Cô lập tức ngắt điện thoại, ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn về phía cửa sổ lầu 75, trong lòng thầm mắng anh ngàn lần rồi đứng lên.

Dư Chân gọi điện thoại lên văn phòng của Hình Ý, thư kí nói cô lên lầu 75 của Giang tổng, anh đi lên văn phòng của Hình Ý đợi 10 phút vẫn không thấy cô trở về. Anh nghĩ ngợi, dù sao văn kiện trong tay cũng phải cầm lên cho Vũ Chính kí tên, vậy thì trực tiếp lên lầu 75.

“Giang tổng có ở bên trong không?” Dư Chân hỏi thư kí.

“Có ạ, nhưng mà ngài ấy dặn dò hiện tại không tiếp khách.” Thư kí nhìn khuôn mặt có chút xám đen của Lưu Dư Chân, không biết mình đã đắc tội với Lưu phó tổng lúc nào.

“Lâm phó tổng cũng ở bên trong sao?” Dư Chân tay cầm văn kiện âm thầm dùng sức, trên mặt vẫn không lộ ra biểu tình gì.

Thư kí có chút chần chờ không nói: “...” Chuyện giữa vợ chồng Giang tổng có liên quan gì đến phó tổng sao? Chuyện này cũng thật đáng tò mò, chẳng lẽ lời đồn phó tổng thích bà Giang là thật sao?

Dư Chân nhìn cánh cửa chính đóng kín, thật sự đã hết kiên nhẫn đi thẳng về hướng văn phòng của Vũ Chính.

Mà thư kí chỉ có thể đứng lên gọi anh lại: “Lưu phó tổng...Giang tổng nói...”

“Tôi có văn kiện quan trọng cần ngài ấy kí tên.” Dư Chân chỉ lạnh lùng ném lại một câu.

Mặc dù Dư Chân mặc kệ thư kí đi thẳng tới nhưng vẫn đứng trước cửa không vào, một tay nắm chặt lấy tay nắm kim loại, làm thế nào cũng không có dũng khí đẩy cửa vào.

Anh dùng thân phận gì mà xen vào chuyện nhà người ta, câu nói xin lỗi tôi hôm qua của Hình Ý đã đập tan toàn bộ hy vọng của anh, anh làm sao còn có thể dây dưa với người ta? Chỉ là anh không cam lòng, làm sao có thể cam tâm chứ? Dựa vào cái gì mà Giang Vũ Chính có thể độc chiếm sự dịu dàng của cô, nước mắt của cô, chiếm cứ tất cả vị trí trong lòng cô?

Anh nhẹ nhàng gõ cửa hai tiếng, không có ai đáp lại, cửa cũng không khóa, anh bước vào, dẫm lên tấm thảm lông dê mềm xốp, không một tiếng động.

Văn phòng to như vậy không có ai, không có Giang Vũ Chính, cũng không nhìn thấy bóng dáng Hình Ý đâu. Dư Chân bỗng nghe thấy âm thanh phát ra từ chỗ sâu nhất trong văn phòng.

“Anh cởi quần áo ra trước đi.” Giọng nói lãnh đạm của Hình Ý truyền đến từ trong phòng.

“Tay anh đau, không cởi được.” Đó là giọng nói của Giang Vũ Chính, nhưng với Dư Chân thì lại không phải là giọng nói quen thuộc của Giang Vũ Chính. Từ trước tới giờ Giang Vũ Chính đối với người ngoài đều luôn bình tĩnh lãnh đạm, đáng vẻ hờ hững, nhưng mà giọng nói này rõ ràng là đang cố ý làm nũng.

Anh từng bước một đến gần căn phòng, lại giống như vĩnh viễn cũng không thể đi hết đường.

Cửa phòng không khóa, thật ra thì Dư Chân cảm thấy mình thật thấp hèn, cho tới bây giờ anh cũng chưa từng làm chuyện như vậy, không được người khác đồng ý mà tự ý vào phòng người ta, đây là điều mà từ nhỏ đến lớn anh luôn được giáo dục là không thể. Chỉ là anh vẫn chưa từ bỏ ý định, anh không muốn tin tưởng cuối cùng Hình Ý lại trở về với người đã từng làm cho cô đau khổ, rõ ràng anh có thể làm cho cô hạnh phúc, anh có thể cho cô nhiều hơn nữa.

Văn phòng tổng tài vốn đã rất lớn, gian phòng kia tuyệt đối cũng sẽ không nhỏ, dường như được tỉ mỉ thiết kế chuyên dùng làm phòng nghỉ ngơi.

Trên mặt đất là tấm thảm dày, phòng khách nhỏ đặt một bộ sofa, đối diện đó là một chiếc giường lớn.

Hình Ý vịn eo Vũ Chính, giúp anh nhẹ nhàng dựa vào lưng giường, để giảm bớt gánh nặng cho phần eo của anh rồi lại đặt một cái đệm sau lưng anh. Nhìn thấy vẻ mặt bình thản của anh, thật ra thì trong lòng sướng chết đi được, Hình Ý chỉ có thể thầm mắng mình một lần say chân để hận nghìn đời. =))

Mà khi cô chậm rãi cởi cúc áo sơ mi của anh ra, nhìn thấy mấy vết bầm trước ngực lại nhịn không được mà âm thầm đau lòng, anh làm sao lại gầy như vậy?

Trước tiên cô dùng bông thấm thuốc bôi lên vết thương trên vai anh, thật ra thì chính mình không không biết mình đã cắn anh một ngụm, cắn sâu như vậy, lúc ấy khẳng định là đã dùng hết sức lực.

Tay cầm bông của cô hơi run run, không biết hiện tại đến tột cùng là đang xảy ra chuyện gì với anh, cô đã từng nói trở về là vì Giang Lâm, nhưng mà tại sao lại chạy lên giường của anh, suy nghĩ của cô vô cùng hỗn loạn, lực trên tay không tự giác được tăng lên một chút.

Vũ Chính cảm thấy nhói đau, ngẩng đầu lên nhìn thấy Hình Ý đang thất thần, ánh mắt mơ màng nên không biết phải làm sao, thật ra thì cho dù người thân nhất như anh cũng rất ít khi nhìn thấy vẻ mặt mơ màng của cô. Trước kia cô luôn kiêu ngạo như vậy, rất ít khi bị đá kích, có lẽ cô muốn bắt chước mình luôn đối mặt với mọi chuyện.

Hình Ý sững sờ trong chốc lát rồi liền phục hồi lại tinh thần, giúp anh xoa bóp những vết bầm trước ngực, sợ anh bị cảm lạnh nên nhanh chóng đóng cửa lại.

Vũ Chính nhìn cô cúi đầu giúp anh cài cúc áo lại, những ngón tay mảnh khảnh đan vào trước ngực mình, mùi nước hoa quen thuộc của cô làm chi lòng người cảm thấy ấm áp.

Vũ Chính đột nhiên vươn hai tay ra, cầm chặt lấy tay Hình Ý, tay của anh tuy gầy nhưng lại rất thon dài mạnh mẽ, cứ như vậy mà nắm chặt lấy tay cô.

Hình Ý ngừng động tác, nhưng cũng không có ngăn đầu nhìn anh, cứ ngồi yên không nhúc nhích như vậy.

Vũ Chính dùng cằm lướt qua đầu cô, mái tóc ngắn mềm mại như nhung của cô làm cho anh cảm thấy thoải mái lạ thường, thấp giọng dịu dàng nói: “Trở về bên cạnh anh được không? Chúng ta đừng tra tấn đôi phương thêm nữa.” Không phải cầu khẩn, không phải ra lệnh, chỉ có yêu thương, chỉ là tình yêu.

Dur Chân đứng ngoài cửa run lên, đột nhiên cảm thấy không còn dũng khí chống đỡ chính mình, xoay người lui ra khỏi gian phòng, anh không có dũng khí chờ đợi lời tuyên án kia.

Thật ra thì anh cũng chỉ lừa mình dối người, căn bản cũng không có lời tuyên án nào, lòng của cô có lẽ vốn cũng không hề thuộc về anh.

Hình Ý rất lâu cũng không nhúc nhích, cứ như vậy mà duy trì tư thế bị anh cầm tay, nhiệt độ lòng bàn tay anh không cao nhưng lại có thể truyền nhiệt từ lòng bàn tay vào đến trái tim cô.

Cô thật sự quá nhớ cảm giác được anh cầm tay như vậy, cô không muốn anh buông tay ra, cô cũng không muốn trốn tránh, nhưng mà cô vẫn cắn môi, chậm rãi giã ra.

Vũ Chính cũng nắm chặt không buông, anh có thể cảm thấy được tâm ý của cô, trong lòng cô nói cô không muốn buông tay, cô chỉ đang liều chết chống đỡ, anh có lòng tin sẽ đánh vỡ được lớp rào cản trong lòng cô, anh tin cô vẫn còn yêu anh.

“Buông tay ra.” Hình Ý thấp giọng nói, cô cực kì đè nén chính mình, muốn làm cho giọng nói bình tĩnh một chút nhưng vẫn không ngừng run rẩy.

Vũ Chính dường như không nghe thấy, “Trở về được không, anh cầu xin em hãy trở lại.” Anh chưa từng nghĩ mình lại yêu một người đến hèn mọn như vậy, nhưng mà còn có cách nào khác sao? Anh không muốn nhìn thấy hai người đều đau khổ như vậy, anh không muốn phải để cho Hình Ý cả ngày phải đeo mặt nạ mà đối mặt với anh.

Sống mũi Hình Ý đau xót, cô chưa từng nghe thấy giọng điệu năn nỉ như vậy của anh, tư thế ti tiện như thế không thích hợp với Giang Vũ Chính.

“Buông tay ra.” Câu nói hung ác tuyệt tình này ngay cả chính Hình Ý nghe cũng thấy sợ hãi, cô vẫn không thể quên cái chết của ba, làm sao có thể quên chứ?

Tay của cô dùng sức giã ra, nhưng mà Vũ Chính lại không chịu buông tay ra, anh có thể buông ra sao? Đó là người anh yêu nhất mà.

Hình Ý dùng hết toàn bộ khí lực toàn thân rút tay về, đè lại bả vai của anh bị cô cắn bị thương, lại dùng lực rút tay kia ra, cô có thể nhìn thấy anh chịu đựng đau đớn, nhưng mà khi cô nhớ tới cái chết của ba thì sự đau đớn của anh lại có thể làm cho cô tìm được khoái cảm vô tận.

Cô, xác thực rất hận anh, hận như vậy, cho là mình có muốn quên đi nhưng làm sao mà quên được?

“Lúc trước khi anh làm ra chuyện như vậy thì nên nghĩ sớm sẽ có cục diện như ngày hôm nay, hiện tại ở trước mặt tôi bày ra vẻ mặt thâm tình kia để làm gì? Thế nào, hiện tại tôi đã trở về, đứng vững trong Giang Lâm rồi, anh cảm thấy như vậy đối với anh có giá trị lợi dụng sao? Lần này định đối phó với ai đây?” Hình Ý lãnh đạm cười nói ra những lời này, cô biết rõ với địa vị bây giờ của Giang Vũ Chính tuyệt đối sẽ khinh thường việc dùng cô để đạt được mục đích, nhưng mà cô lại không thể nhịn được mà nói ra những lời này để làm tổn thương anh, cô không thể tìm ra cách nào tốt hơn để che dấu những lo lắng trong lòng mình.

Hình Ý rút tay lại sau đó xoay người rời khỏi phòng, một bước cũng không dám ngừng lại, sợ mình thật sự sẽ mềm lòng.

“Em... có từng tin tưởng anh không?” Giọng nói thê lương của Vũ Chính từ phía sau lưng truyền đến, Hình Ý dừng lại một chút, không quay đầu lại.

“Tôi đã từng trao tất cả cho anh, nhưng mà anh đã lấy đi tất cả thuộc về tôi. Anh nói xem, tôi còn có thể tin tưởng anh không?” Giọng nói không có vẻ kịch liệt như vừa rồi nhưng khi thấm vào lòng lại lạnh buốt.

Cô tiếp tục rời khỏi phòng, một giọt nước mắt rơi trên mặt, lạnh như vậy, giống như nước đá, không mang theo một chút độ ấm nào.

Vũ Chính chán nản dựa vào đầu giường, nhìn bóng lưng cô rời đi, tư giễu cười khổ than thầm một câu, “Em vẫn không tin anh.”

Con đầu đầu quen thuộc đánh úp lại từng con, nhìn ly thủy tinh trên chiếc tủ đầu giường, thuốc ở trong tủ, kéo ngăn tủ ra là có thể nhìn thấy, anh đang cố gắng chịu đựng, cả cơ thể đều căng thẳng, từng đợt từng đợt run rẩy, anh còn không thể mở ngăn tủ để lấy thuốc ra.

Cứ tiếp tục đau đi, nếu như nỗi đau trên cơ thể có thể làm cho anh tạm thời quên sạch những lời của cô thì nỗi đau kia cũng đừng ngừng lại.

Cắn răng, tay run run hướng về phía ngăn tủ nhưng lại đột nhiên chạm vào ly nước thủy tinh, làm cho nó đổ về phía tường.

Âm thanh vỡ tan của mảnh thủy tinh cùng âm thanh vỡ vụn của lòng anh.

Chương 46: Chỉ cần anh

Hình Ý tức tốc rời khỏi văn phòng, nghe thấy đằng sau truyền đến âm thanh thủy tinh vỡ, chần chờ một chút nhưng vẫn không dám dừng bước, cô sợ chính mình sẽ quay đầu lại, cho dù có nuối tiếc thì sau đó vĩnh viễn cũng không có cách nào rời khỏi.

Cô mở cửa ban công ra, lao ra ngoài nhưng lại không ngờ cửa ra vào lại có người đang đứng chắn, cả người cô đập vào người kia.

Dư Chân cảm văn kiện, nhìn Hình Ý vẫn còn vệt nước mắt trên mặt, tâm tình vốn đã chìm xuống đáy cốc bây giờ lại có một loại cảm giác nói không nên lời, có chút vui sướng, cũng có chút lo lắng.

Hình Ý lấy lại bình tĩnh, khàn giọng hỏi: “Tại sao anh lại ở đây?” cảm giác được ánh mắt của anh dán trên người mình nên có chút mất tự nhiên.

“Ừm..anh...” anh áp a ập ứng, cảm thấy cực kì quỷ quái, lúc này mới phát hiện văn kiện nằm trên tay mình, lập tức nói: “Anh đưa văn kiện này cho Giang tổng kí tên.”

Hình Ý không thèm để ý đến anh tìm những lí do gì, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, thấp giọng nói một câu: “Tôi đi xuống trước đây.” Sau đó vượt qua anh, trực tiếp đi về phía thang máy.

Dư Chân đứng tại nguyên chỗ nghĩ nghĩ, cuối cùng trước khi cửa thang máy đóng lại vẫn đi vào, nhìn Hình Ý đứng cạnh không nói một lời, anh cũng muốn nói gì lại thôi.

Hình Ý không hề đảo mắt qua anh, nhàn nhạt nói: “Vừa rồi anh ở ngoài sao. Cần gì phải vậy, anh biết tôi và anh ta không thể mà.”

Dư Chân không nghĩ tới cô lại biết mình vừa rồi đứng nghe lén, xấu hổ không dám lên tiếng.

Mà Hình Ý lại tiếp tục nói: “Tôi cũng không muốn anh hiểu lầm, dù cho tôi và anh ta không có khả năng, vậy cũng không có nghĩa là sẽ có gì với anh. Tôi quý trọng người bạn như anh, có nhiều thứ không thể là không thể.”

Thang máy ‘ding’ một tiếng, cửa mở ra, Hình Ý bình tĩnh bước ra ngoài, mà Dư Chân chỉ có thể nhìn theo bóng dáng của cô. Vậy là ngay cả một cơ hội cũng không thể cho anh sao?

Phòng làm việc của anh vốn cùng lầu với cô, nhưng không đi theo cô ra khỏi thang máy, nhìn cửa thang máy đóng lại, màn hình tinh thể lỏng trên tường đang giảm xuống dần dần, giống như anh đối với cô, vĩnh viễn chỉ có thể chìm xuống vực sâu, không thể nhìn thấy ánh sáng ban ngày.

“Mọi người nói xem, lần này JL họp hàng năm, công ty của chúng ta sẽ chọn ai tham dự đây?” Trong một tầng lầu của Giang Lâm, các chuyên gia buôn chuyện lại tiếp tục sự nghiệp của mình.

Hàng năm vào tháng mười hai, tất cả các tổng giám đốc trên toàn cầu phụ thuộc công ty mẹ JL, tổng cộng ba trăm quản lí cấp cao đều tụ tập ở JL New York, tham gia cuộc họp hàng năm của JL.

Hàng năm công ty họp một lần, mục đích là chia sẻ tất cả kinh nghiệm, làm báo cáo tổng kết năm, còn có đưa ra mục tiêu cùng sách lược cho năm kế tiếp.

Chỉ cần là nhân viên của tổng bộ ở New York đều có thể tham gia cuộc họp lần này, mà ở 44 địa điểm trên toàn cầu các nhân viên cũng có thể quan sát trực tiếp cuộc họp thông qua vệ tinh. Trong cuộc họp hàng năm của công ty, CEO sẽ tuyên bố các chính sách của công ty năm tới, đồng thời những quản lí cấp cao đến từ khắp các chi nhánh cũng sẽ tiến hành phân tích khả năng xâm nhập vào thị trường quốc tế.

“Không phải cuộc họp hàng năm năm ngoái là do Giang tổng cùng phó tổng đi sao? Năm nay hẳn là cũng không ngoại lệ nhỉ.” Một nữ trưởng phòng 30 tuổi chụm đầu vào đám phụ nữ mân mê móng tay của mình ung dung nói.

“Làm sao có thể? Cô ngẫm lại xem, mấy năm trước bà Giang Lâm phó tổng của chúng ta vẫn chưa trở lại, Giang tổng đi cùng Hà phó tổng cũng không có gì đáng trách. Nhưng mà hiện tại bà Giang chính quy đã về rồi, việc đó sao vẫn còn đến phiên Hà Thụ Mẫn được?”

“Nhưng mà hai người ấy đều là người bên này, tổng bộ JL sẽ không có ý kiến gì sao? Chính mình phái hai quản lí cấp cao mỗi năm đều không tham gia buổi tiệc cuối năm nào của công ty mình. Nghe nói cuộc họp hàng năm này đối với tất cả các quản lí cấp cao chính là chong chóng đo chiều gió tiền thưởng cuối năm đấy.” Một cô gái trẻ mặc bộ cánh thịnh hành nhất năm nay nói.

Lúc này một nhân viên nữ đáng vẻ trông giống như một cô gái trẻ mới tốt nghiệp hưng phấn nói: “Tất cả mọi người không cần đoán nữa, tin tức mới nhất từ cuộc họp lầu 74, tham dự cuộc họp hàng năm của JL năm nay chính là Giang tổng, Lâm phó tổng, còn nữa dĩ nhiên là có Lưu phó tổng.”

Trong phòng họp lầu 74, không khí cực kì yên lặng, tất cả các giám đốc đều hai mắt nhìn nhau, nhưng mà không ai dám lên tiếng, chỉ nhìn vào “tứ đại trụ cột” của Giang Lâm.

Đầu tiên Hà Thư Mẫn làm khó dễ, “Tôi không cho rằng Lâm phó tổng biết tình hình năm trước, cô ấy mới đến Giang Lâm chưa tới nửa năm, căn bản là không đủ để hiểu hết về tình hình công ty.” Tuy trong công ty Vũ Chính có tiếng nói tuyệt đối, nhưng Hà Thư Mẫn vẫn cho rằng chính mình có thể cùng anh tranh luận mọi chuyện.

“Thành tích của cô ấy rất tốt, tôi nghĩ lần này để cho cô ấy tham gia cuộc họp hàng năm của JL sẽ có thể gia tăng lòng tin của JL đối với chúng ta.” Dư Chân từ đầu đến cuối không hề lên tiếng lần đầu tiên mở miệng lại là bên vực cho Lâm Hình Ý, tuy anh cố ý để cho chuyện xấu của mình với Hình Ý truyền khắp công ty nhưng anh là do tổng bộ phải tới, trong mắt mọi người chính là một khâm sai đại thần, vốn đến đây để phân chia thế lực với Quang Vũ Chính, giờ khắc này lại không hề bận tâm đến lợi ích của JL.

Vũ Chính mặt mũi nhú mày thoáng nhìn qua Hình Ý, cô từ khi bước vào phòng họp đều không liếc mắt nhìn anh, không biết tại vì khinh thường hay trốn tránh.

Mà Hình Ý vẫn chỉ mặt không chút biểu tình nhìn vào màn hình laptop trước mặt, cô vốn cho rằng sáng nay đã chọc giận anh, anh nhất định sẽ không để cho cô sống yên ổn trong cuộc họp chiều nay. Nhưng mà cô đã đánh giá thấp Giang Vũ Chính, cho tới bây giờ anh vẫn chưa làm bất cứ chuyện gì quấy rầy đến công việc của cô.

“Tôi vốn còn không tán thành Lâm...” Hà Thư Mẫn vẫn kiên trì không tán thành Lâm Hình Ý đến dự cuộc họp hàng năm của JL, thế lực của nhà họ Lâm trong công ty gần đây đã được nâng lên, mặc dù biết Vũ Chính đúng là đang giúp cô ấy nâng cao vị thế, nhưng mà cô lại không thể vừa mất Lâm Hình Ý có mắt không trông không biết Giang Vũ Chính đang giúp mình. Hoặc là cô cũng đang đồ kị, đồ kị Lâm Hình Ý có thể là người duy nhất anh yêu.

“Cứ quyết định vậy đi, tan họp.” Vũ Chính không đợi Hà Thư Mẫn nói xong đã điều khiển xe lăn ra khỏi phòng họp, Kelvin đi theo phía sau.

Hà Thư Mẫn cũng đuổi theo, chỉ để lại một nhóm giám đốc đang hoang mang bàn tính. Dư Chân ngồi bên cạnh Hình Ý nhẹ giọng nói với cô, “Yên tâm đi, anh ủng hộ em” Sau đó cho cô một nụ cười an ủi.

Hình Ý chỉ lễ phép đáp lại bằng một nụ cười nhẹ, nhưng trong lòng lại không có một chút hưng phấn nào. Cô không biết Vũ Chính đang nghĩ gì trong lòng, nếu như muốn hạn chế địa vị của cô trong Giang Lâm, vậy thì cho cô dự cuộc họp hàng năm của JL không phải là giúp cho cô nâng cao vị thế hơn một chút sao?

Văn phòng tổng tài lầu 75 Giang Lâm, Hà Thư Mẫn nhìn sắc mặt tái nhợt và có chút xanh xao của Vũ Chính, cơn giận vừa rồi không thể bùng lên nữa, chỉ có thể buồn bực nói: “Anh hẳn là thiếu em một lời giải thích nhỉ.”

Vũ Chính sớm chỉ biết cô sẽ đuổi theo, Hà Thư Mẫn khi quyết tâm bảo vệ quan điểm của mình thì sẽ không nhượng bộ, đây cũng là nguyên nhân anh coi trọng cô.

Anh cười cười với cô, “Sớm đưa cô ấy lên cao không phải càng tốt sao? Không phải hai người đều muốn anh trở về Mĩ quản lý mọi việc sao?” Trong nụ cười kia lại mang theo một nỗi khổ bất đắc dĩ.

Anh rất ít dùng giọng điệu như vậy nói chuyện, làm cho Hà Thư Mẫn có chút hoảng hốt, một Giang Vũ Chính có chút lả lẫm làm cho cô không thích ứng được.

Một lúc sau mới thử hỏi một câu: “Anh định lần này đến Mĩ sẽ không trở về nữa sao?”

Vũ Chính chỉ bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ hững đáp một câu: “Ai mà biết được?” Ánh mắt trống rỗng, một chút không giống người đang nắm giữ thế gian phồn hoa như anh.

Từ lầu 75 nhìn xuống thật ra thì không hề có phong cảnh gì, chỉ vì quá cao, như thể gần chạm vào mây xanh, nhưng mà vẫn không thể sờ tới nó. Mỗi khi anh cho rằng đã lấy được thứ gì thì thật ra nhiều thứ khác cũng đã mất đi.

“Không thể tưởng được cuối cùng vẫn là Giang tổng, bà Giang cùng với Lưu phó tổng đến Mĩ, Hà phó tổng thật là thảm, được ở lại quản lý trong nước nhưng lại mất đi cơ hội thể hiện mình trước mặt các sếp lớn ở JL.” Những kẻ buôn chuyện lập tức hành nghề sau khi cuộc họp chấm dứt.

“Aizz, người đến từ JL vẫn không thể chơi lại Giang tổng nhỉ, mọi người ngẫm lại xem, bình thường Giang tổng nói ra câu nào, Hà phó tổng có thể phản bác sao? Cùng lắm chỉ có Lưu phó tổng mới bỏ một phiếu chống vào thôi. Xem ra, lực lượng trong nước vẫn tương đối mạnh.” Một người có tuổi đưa ra kết luận.

“Anh không nhớ Giang tổng là ai sao? Làm sao có thể để cho người khác nắm gáy mình sao? Năm đó lúc anh ta dẫn JL về Giang Lâm, người trong ngoài nước đều nói anh ta dẫn soi về nhà, vậy mà đã bao năm nay, Giang tổng của chúng ta vẫn không chế được đây thôi.” Một nhân viên nữ ái mộ nói.

Tháng mười hai ở Mĩ nhiệt độ đã xuống tương đối thấp, không nghĩ tới đoàn người sau khi tới New York lại có một trận tuyết rơi, khắp nơi toàn một mảnh trắng xóa, những tòa nhà cao chọc trời được phủ thêm lớp áo trắng thuần xinh đẹp cực điểm, làm cho Hình Ý cảm thấy một New York xa hoa như vậy cũng có thể nhẹ nhàng thanh lịch.

Sau khi đến New York, cơ bản là cô và Dư Chân bận rộn không ngừng tham gia các cuộc họp ở JL, không hề nhìn thấy Vũ Chính đi chung với bọn họ.

Vậy mà cũng nói là anh đến đây dự họp sao? Ngược lại cô có gặp Lý Tử Ngôn vài lần nhưng đều thảo luận trong cuộc họp, cho dù có ngẫu nhiên gặp

mặt nhau thì Lý Tử Ngôn cũng coi như không biết cô, rất lạnh lùng.

Hình Ý đang cùng với Dur Chân đứng trước thang máy trong tòa nhà tổng bộ JL, lại lo lắng phát hiện thì ra nhân viên ra ra vào vào trước cửa lại chưa từng đến gần thang máy có hoa văn màu tím, giống như là quy định từ trước.

Dur Chân nhìn thấy dáng vẻ thắc mắc của cô thì cười nói: “Thang máy chuyên dụng của CEO, có thể đi từ bãi đỗ xe dưới tầng hầm lên tầng cao nhất. Ngay cả một quản lý cấp cao như anh cũng chưa từng có cơ hội đi nó.”

Chuyên dụng? Là của anh sao? Hình Ý lại lo lắng nhớ tới anh, một loại mong nhớ luôn quán quýt lấy cô cả ngày lẫn đêm. Vì che dấu về ngày người của mình, cô nói đùa: “Thế nào, người ngang hàng với người Mĩ như anh cũng không được hưởng quyền lợi sao?”

Dur Chân ít khi thấy cô nói đùa nên vô cùng hào hứng nói: “Được nhiều đặc quyền hơn, có thể dùng máy bay riêng trên sân thượng, cũng là thứ chuyên dụng cho cô đồng lớn cùng CEO! Còn có...”

Hình Ý không nghe rõ Dur Chân nói những gì, cô chỉ nhớ đến người kia. Hôm nay nhiệt độ thấp như vậy, không biết anh có cảm thấy khó chịu hay không, bất tri bất giác tâm hồn cô lại bay đến chỗ anh.

Nhưng không nghĩ tới tại cuộc họp hàng năm của JL lại còn gặp được người quen, đó là người bạn thời đại học của Hình Ý ở Mĩ, sau khi tốt nghiệp thì đến JL làm việc, từ đó cho đến nay đã lên làm giám đốc bộ phận PR.

Bởi vì nhiều năm không gặp, hai người có rất nhiều chuyện để nói, cho nên quyết định đêm nay đến Minetla Lane họp mặt.

Chỉ trước khi đi cảm thấy hai người bạn học cũ nhất định sẽ điên cuồng cả đêm nên Hình Ý tính gọi điện thoại về biệt thự ven biển, nói cho quản gia biết hôm nay mình sẽ không về.

Bởi vì thường cách một thời gian sẽ sang New York cho nên toàn bộ người giúp việc trong biệt thự vẫn luôn làm việc. Thật ra thì cô cũng không biết vì sao mình lại phải nói cho quản gia biết đêm nay không về.

Cô không muốn anh lo lắng, tuy vậy nhưng lại không chịu thừa nhận. Trong lòng lo lắng không yên gọi điện về, lúc quản gia hỏi cô có muốn nói cho tiên sinh biết trước không thì cô cũng chỉ mơ mơ hồ hồ nói cứ tùy ý.

Cô biết rõ như vậy nhất định quản gia sẽ nói cho anh biết, gọi điện xong tâm lý vẫn không thấy thoải mái, cảm thấy mình làm vậy chẳng khác nào nói cho anh biết đêm nay đừng chờ em, cảm thấy mình thật giống như một cô gái nhỏ.

Bởi vì sợ mình uống quá nhiều lại làm chuyện như bữa tiệc lần trước của Giang Lâm nên Hình Ý chỉ uống một ly cocktail nhỏ, nói chuyện với bạn hơn hai tiếng, cuối cùng tất cả mọi người nói phải thay đổi một quán bar khác nói chuyện nên cả đêm Hình Ý đều không yên lòng.

Buổi sáng nay khi đi ngang qua phòng anh, nghe thấy anh khó chịu ho khan, không biết có phải bị bệnh hay không. Càng nghĩ lại càng lo lắng, nhìn đồng hồ đã hơn 11h.

Hình Ý cầm lấy túi xách, nói lời tạm biệt với đám bạn cũ rồi nhanh chóng trở về biệt thự.

Tuyết vẫn đang không ngừng rơi trên mặt đất, hệ thống lò sưởi trong xe đã mở hết cỡ, ngoài cửa sổ xe đều đóng một tầng sương trắng, Hình Ý không rảnh nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, trong lòng đang rất lo lắng cho anh.

Thật ra thì từ lần trước sau khi giúp anh bôi thuốc trong phòng làm việc xong thì hai người đều không nói với nhau lời nào, đa số chỉ nói chuyện công việc, về đến nhà càng không ai lên tiếng. Bị dè dặt như vậy tuy làm cho Hình Ý rất khó chịu nhưng đồng thời cũng làm cho cô yên tâm, ít nhất cô cũng không xúc động mà làm ra những việc khác người.

Căn biệt thự cách biển rất gần, dù cho phòng ngủ có cách âm rất hiệu quả nhưng khi ngủ vẫn có thể nghe thấy tiếng sóng biển.

Lúc Hình Ý đến nhà thì tuyết đã ngừng rơi, nhưng mà vẫn cảm thấy rất lạnh, chỉ mặc một bộ quần áo công sở, lúc xuống xe cô cảm thấy lạnh đến phát run.

Phòng khách chỉ có ánh đèn tường le lói, có vẻ yên lặng an nhàn, trong phòng hệ thống sưởi ấm được bật tối đa, làm cho Hình Ý vừa vào nhà tự nhiên đã thấy trầm tĩnh trở lại. Vừa rồi lúc xuống xe đi vào vườn hoa, phòng ngủ không có ánh đèn, có lẽ anh đã ngủ rồi.

Nhưng khi Hình Ý lên cầu thang thì lại mơ hồ nghe thấy trên lầu có tiếng động, đi lên lầu hai, cửa phòng Vũ Chính không khóa.

Hình Ý nhẹ nhàng đi vào, đèn bàn sáng rõ, ánh mắt của cô lướt qua xe lăn bên cạnh giường cùng đôi dép lê đặt trên mặt thảm lông, lòng thấy yên tâm hơn.

Nhưng khi cô nhìn thấy trên giường không có một bóng người thì sợ tới mức tim muốn nhảy ra ngoài, người đâu?

Cô còn chưa kịp thay giày đã chạy thật nhanh vào phòng tắm, đi qua phòng chứa quần áo cũng không có.

Đầu cô trống rỗng, vội vàng chạy sang thư phòng, vẫn không có ai. Cho dù trời lạnh như vậy nhưng cô vẫn toát mồ hôi lạnh, toàn thân run lên.

Có tiếng động từ trên lầu truyền đến, giống như tiếng cây gậy gõ trên sàn nhà gỗ, từng cái từng cái đánh sâu vào trái tim Hình Ý.

Ngôi nhà chỉ có ba tầng, phòng của chủ nhà và thư phòng đều ở tầng hai, sân thượng tầng ba có một vườn hoa, còn có một căn gác nhỏ nhỏ dùng để cất giữ những cuốn sách cũ.

Hình Ý lập tức chạy lên lầu ba, nhưng mà khi đứng trên cửa cầu thang lầu ba cô lại không dám bước tiếp, không nhúc nhích cầm chặt lấy tay vịn cầu thang gỗ, dùng sức nắm lấy nó, các xương ngón tay đều nổi lên.

Từ lầu ba đến căn gác nhỏ kia chỉ cách nhau khoảng năm sáu bậc thang, mà Vũ Chính đang mặc đồ ngủ, mang theo đôi nạng, dùng hết sức lực toàn thân “bước lên” mấy bậc thang.

Dù cho ngọn đèn rất tối, Hình Ý vẫn thấy được anh đang run rẩy, nắm chặt lấy đôi nạng, chống đỡ thân thể của mình, vật vờ bước trên mặt đất.

Anh không mang giày, thậm chí cả tất cũng không mang, mũi chân nhẹ nhàng nhón lên, run run theo từng động tác của cơ thể, lại hoàn toàn không hề có lực chống đỡ, bàn chân dùng tư thế không được tự nhiên mà kéo lên trên sàn nhà.

Hình Ý nhìn đôi chân co rút gầy yếu của anh, cảm thấy thân thể mình hình như đã không còn là của mình, như đang run lên, nước mắt không tiếng động mà rơi trên mặt, dường như chính cô cũng tự hỏi không biết vì sao nước mắt của mình lại rơi xuống. Cô không có cơ hội nào để kìm nén, cô một chút cũng không thương khóc, nhưng mà nước mắt của cô bây giờ lại đang không theo sự khống chế của mình mà rơi xuống.

Nhiều lần anh không giữ thăng bằng được lão đảo, nếu như không phải cô cầm chặt môi thì cô thật sự sẽ xông lên, nhưng mà cô không cho phép mình làm thế.

Lúc Vũ Chính sau bao gian khổ lên được căn gác thì Hình Ý đã khôi phục lại tinh thần, cô tự nói với mình bất kể anh có làm gì thì cô cũng không được để ý đến, việc hiện tại cô cần phải làm là lập tức trở về phòng của mình.

Nhưng cô lại không làm được, cô từng bước một nhẹ nhàng bước trên sàn nhà, sợ bị anh nghe được.

Thật ra mang giày cao gót đi trên sàn nhà gỗ dù có thể nào cũng sẽ phát ra tiếng động, nhưng tâm tư của Vũ Chính đặt vào việc làm thế nào để giữ vững cơ thể mình, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi vô cùng, làm gì còn đâu óc mà để ý đến tiếng động nào khác.

Tuy bình thường bọn họ không hay đến đây, nhưng trước kia Vũ Chính rất thích ngồi ở đây giờ từng trang sách cũ ra xem, ngẫu nhiên sẽ tìm thấy một vài cuốn sách đã lâu không đọc được trợ lý thu dọn rồi đặt trên giá sách cũ.

Hình Ý đứng ở cửa ra vào, nhìn bàn chân trắng trẻo của anh, đau lòng không nói nên lời. Hệ thống lò sưởi trên lầu không được như tầng dưới, sàn nhà lạnh buốt, mặc dù cô có đi giày cũng cảm thấy cái lạnh từng chút một truyền đến lòng bàn chân.

Vũ Chính chống nạng đứng trước giá sách, tựa lưng vào bức tường lạnh buốt, đoán chừng có thể chống đỡ được cả người nên chậm rãi buông nạng bên trái ra, cẩn thận với tới tầng cao nhất của giá sách, rút ra một quyển sách.

Bởi vì ngọn đèn rất tối nên Hình Ý không có cách nào nhìn rõ đó là quyển sách gì, nhưng lúc nhìn thấy anh vói được cuốn sách thì đột nhiên giống như đang ôm trong lòng một thứ rất quan trọng, mặt vẫn thoáng hiện lên một vẻ dịu dàng.

Nhưng thân thể của anh lại không thể chống đỡ thêm nữa nên lão đảo, anh vội vàng vịn lấy đôi nạng chống đỡ cơ thể mình, lại cầm cuốn sách không được, ‘păng’ một tiếng, cuốn sách rơi xuống đất.

Sau khi cuốn sách rơi xuống mở ra Hình Ý mới nhìn thấy rõ, đây không phải là sách, đó là album ảnh kết hôn của bọn họ, một trang được mở ra, cô đang cầm bó hoa, nhìn anh cười như đang nắm giữ toàn bộ thế giới, đôi mắt cong cong, trong ánh mắt đều lấp lánh ánh sáng.

Móng tay cô cắm sâu vào lòng bàn tay, dường như không có loại đau đớn nào có thể so sánh với cảm giác trong lòng, đã không phải là đau đớn, cô không có bất kì lời nào để hình dung về cảm giác đó. Nước mắt len lút chảy xuống mặt, làm ướt cả vạt áo, mà cô lại hồn nhiên chưa phát hiện ra.

Sau khi Vũ Chính thật vất vả mới đứng vững được, cúi đầu nhặt album ảnh trên mặt đất, trên ảnh là nụ cười của Hình Ý, làm cho anh không tự giác nở nụ cười.

Hình Ý lại cảm thấy trên người mình không có chỗ nào là không run rẩy, cho tới bây giờ cô chưa từng nhìn thấy nụ cười đó của Vũ Chính. Đó là nụ cười thê lương nhất cô từng nhìn thấy, một người không bao giờ dám biểu lộ cảm xúc của mình, cho dù là lúc chỉ có một mình anh, cũng chỉ có thể lộ ra nụ cười hèn mọn như vậy.

Ánh mắt của anh thoáng rời khỏi tấm ảnh, nhìn thấy đôi chân co rút biến hình của mình, bất kể là có cố gắng thế nào thì cũng không có dấu hiệu nhúc nhích nào, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cười nhạt chính đôi chân vô dụng của mình.

Hình Ý không còn khống chế được nữa, run rẩy gọi một tiếng “Vũ Chính”, đã không còn vẻ bình tĩnh cùng e dè như mọi người, kích động đến nỗi không thể nghe ra mình đang cất giấu tình cảm như thế nào.

Vũ Chính nghe thấy tiếng gọi của cô thì toàn thân run rẩy, chậm rãi ngẩng đầu lên, đầu tiên là sững sờ, rồi lại rất nhanh mỉm cười với cô. Cơ thể lại không nghe theo sự sai bảo của mình nghiêng về một phía, mềm nhũn, đổ xuống như một người không có xương cốt.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Âm áp

Hình Ý vội vàng chạy đến vững vàng ôm lấy anh, mà anh cũng có thể đem toàn bộ sức nặng đặt trên người cô.

Cô dùng hết khí lực toàn thân ôm lấy anh, muốn cứ như vậy, vĩnh viễn đều không buông tay.

Mặt của cô dán vào lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, lòng một mồi chưa xót, nước mắt lại không tiếng động mà rơi xuống, cứ như vậy đứng ôm anh khóc nức nở.

Giọng nói của Vũ Chính từ đỉnh đầu cô truyền đến, “Đừng khóc, em cười xinh đẹp như vậy, không nên khóc. Đứng lâu quá rồi anh mệt chết đi được.” Tiếng cười hình như từ trong lồng ngực của anh rơi vào tai cô. Tay của anh ôm lấy bờ vai cô, những ngón tay gầy đến xương kia làm cho vai cô đau nhức.

Thật vất vả mới vừa ôm vừa kéo anh đến ngồi lên ghế sofa duy nhất trên gác, hai người đều thở gấp, hơi thở nhẹ nhàng quấn lấy nhau, căn phòng vô cùng yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng sóng biển, không có một âm thanh nào khác.

Hình Ý đứng bên cạnh ghế sofa cúi đầu nhìn chân của anh, gầy như vậy, mặc quần ngủ vào thoát nhìn trống rỗng, làm cho người ta đau lòng.

Cả thân thể Vũ Chính đều dựa vào ghế sofa, nhắm mắt lại làm cho mình thoải mái hơn, một hồi lâu mới nói: “Đêm nay không phải em họp mặt với bạn học không về sao?” Giọng điệu rất nhẹ, cố gắng làm cho người ta cảm thấy nhẹ nhàng thư thái.

Nhưng mà lọt vào tai cô lại đều là bi thương, cẩn thận như vậy, hèn mọn như vậy. Cô không muốn để cho tiếng nức nở của mình bị anh nghe thấy nhưng vẫn thút thít nói: “Nhớ anh, cho nên trở về.” Cứ để cho cô ích kỉ một lần đi, cứ để cho cô nhiệt tình với anh một lần đi, cô thật sự không muốn bất kì thứ gì, cô chỉ muốn có anh.

Anh không nhìn cô, ánh mắt lảng lảng rơi trên tấm ảnh trên sàn nhà, ánh mắt có chút hoảng hốt, như là đang nhớ tới điều gì đó, khóe miệng nhếch lên, sắc mặt nhu hòa đến mơ hồ, như đang tự mình làm bản: “Anh cũng rất nhớ em, rất nhớ, rất nhớ. Nằm trên giường nhưng có thể nào cũng không thể chìm vào giấc ngủ, trong lòng trống rỗng, như là bị mất đi thứ gì đó.” Khi đó anh nhớ tới đã từng nói Kelvin cất cuốn album ảnh cưới lên căn gác nhỏ lầu ba.

Hai năm trước tình trạng hồi phục của anh vẫn chưa tốt như bây giờ, tay phải vẫn không thể tự do hoạt động, nhưng mỗi lần đến biệt thự ven biển ở New York đều nhìn không được mà lật đi lật lại xem cuốn ảnh cưới trong thư phòng. Anh không muốn làm cho chính mình chìm quá sâu trong những thương nhớ vô bờ bến, anh sợ chính mình sẽ phát điên lên. Vì vậy anh bảo Kelvin cất nó vào căn gác nhỏ này, bởi vì chỗ này anh không thể lên, anh nghĩ, có lẽ không nhìn thấy những kỉ niệm kia thì ít nhất cũng sẽ không nhớ cô như vậy.

Nhưng từ đầu năm nay, trị liệu của anh bắt đầu hiệu quả, khi anh có thể chống nạng bước đi thì liền không có cách nào bắt chính mình không lên đây. Mặc dù té đến mặt mũi bầm dập nhưng anh vẫn vui vẻ chịu đựng.

Lúc Kelvin giúp anh thu dọn giấy tờ đem ảnh chụp để lại trong thư phòng thì anh lại dùng giọng điệu kiên quyết và lãnh đạm nói anh ta để nó lại căn gác.

Ngay cả chính anh cũng không biết tại sao mình lại làm một việc nhằm chán như vậy, Giang Vũ Chính cũng chỉ có thể mà thôi. Cho dù chỉ có thể vụng trộm nhớ đến cô trong những đêm dài cô đơn, vụng trộm liếc nhìn cô một cái, như vậy cũng đã rất thỏa mãn.

Hình Ý nhìn ánh mắt mơ màng cùng nụ cười khổ nơi khóe miệng thì giống như không thể thở được, nước mắt rơi nhòa hai mắt. Cô ngồi xồm xuống, đứng bên cạnh ghế sofa dùng tư thế kì quái mà ôm lấy chân anh, dùng hết toàn lực mà ôm, dán sát mặt vào đùi anh, nức nở nói: “Rất cuộc anh còn muốn tra tấn em đến khi nào... đến khi nào đây? Em đã rất cố gắng... rất cố gắng... rất cố gắng... vì sao vẫn như vậy? Ô ô...” Thân thể nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt làm cho quần ngủ của anh ướt một mảng.

Vũ Chính cúi đầu nhìn cô ôm lấy đôi chân không hề có cảm giác của mình mà run rẩy, tay dịu dàng vuốt đầu cô, từng cái từng cái nhẹ nhàng vỗ về, thương yêu nói: “Rất xin lỗi, đều tại anh không tốt. Đừng khóc, được không?” tiếng khóc nhẹ nhàng mà nức nở của cô làm cho anh đau lòng, lại thoảng cái run rẩy làm cho anh mờ mịt không biết phải làm sao.

Hình Ý khóc thật lâu mới ngừng được, lúc này mới phát hiện thì ra đôi chân đang bị cô ôm lấy của anh lạnh như băng, cứng nhắc giống như một khối băng, còn đang nhẹ nhàng mà rung động.

Cô ngẩng đầu lên chất vấn: “Sao lại mặc ít quần áo như vậy?”

Anh nhìn xem đáng về đứng đắn nghiêm túc lúc này của cô, nhớ tới đáng về cô gái nhỏ ôm lấy chân anh khóc la thảm thiết, về mặt càng dịu dàng, cười nhẹ nhàng kéo cô đứng dậy ngồi trên đùi anh.

Hình Ý đứng dậy theo anh, không để cho anh dùng một chút sức nào, do dự có nên ngồi lên đùi anh hay không, cô đau lòng.

Mà anh lại hai tay ôm lấy eo cô, dựa vào chỗ mềm cảm nhất của cô, làm cho cô mềm nhũn, rơi vào trong lòng ngực anh. Dù cho phần eo của anh đã đau đến nỗi anh sắp chịu không nổi nữa, nhưng mà anh lại không có cách nào trơ mắt ra nhìn cô rời khỏi anh một lần nữa, lúc này đây, anh muốn ôm cô thật chặt, không cho cô đi.

Cô ôm chặt lấy anh, muốn đem hơi ấm của mình truyền cho anh, mặt dán chặt trên lồng ngực anh, nghe tiếng tim đập của anh, không nhanh không chậm, làm cho đáy lòng cô tuyền đến một cảm giác mềm mại. Trong lòng có rất nhiều lời muốn nói nhưng một chữ cũng không thể nói ra được. Chỉ muốn ôm anh như vậy, không nói gì cả, cứ ôm anh như vậy không buông tay, cả đời cũng không buông tay.

Vũ Chính cảm nhận được cánh tay đang ôm lấy thân thể anh của cô ngày càng siết chặt, vẻ vui sướng trên mặt ngày càng rõ, cuối cùng vẫn nhìn không được cười đến ho khan.

Hình Ý lại theo phản xạ tự nhiên đứng lên, vẻ mặt khẩn trương nói: “Còn cười nữa? Tay lạnh như vậy, ở trong này quá lạnh, đi xuống đi.” Tay nắm lấy bàn tay đông cứng của anh, lòng xót xa không thôi.

Cô buông tay anh ra, giúp anh cảm đôi nạng lên, nhưng anh lại kéo lấy tay cô không buông, trên mặt mang theo một vẻ bất đắc dĩ cùng tự giễu, chậm rãi mở miệng: “Gọi quản gia lên đi, anh không thể tự mình đi xuống được.” Thật ra thì trước kia cũng đã từng thử, nhưng mà không có một lần nào thành công, dường như mỗi lần đều lần xuống.

Hình Ý đưa lưng về phía anh, nghe thấy vẻ bất đắc dĩ trong giọng nói của anh, một giọt nước mắt rơi trên mặt. Nhìn thấy vừa rồi anh cảm đôi nạng rất thành thực, khẳng định đây không phải lần đầu tiên, trước kia mỗi lần khi đi lên, anh làm sao xuống dưới đây? Quản gia nhất định không biết anh đi lên, cô có thể tưởng tượng được rốt cuộc anh đã “đi” xuống dưới thế nào.

Cẩn cẩn môi, cô không để cho anh nghe thấy bản thân mình đau lòng cho anh mà run rẩy nên vội vàng đi ra ngoài.

Phòng ngủ được thiết kế theo phong cách Địa Trung Hải, ánh đèn sáng tỏ, Hình Ý nhìn thấy sắc mặt Vũ Chính tái nhợt, nhớ tới vừa rồi lúc quản gia ôm anh nhẹ đặt lên chiếc ghế sofa trong góc phòng ngủ, trên mặt anh ần ần một vẻ thống khổ, còn có một tay vịn chặt lấy eo. Cô lo lắng ngồi bên cạnh anh hỏi: “Gọi bác sĩ riêng tới được không?”

Mà Vũ Chính chỉ nhìn cô cười yếu ớt lắc đầu, an ủi cô: “Không sao đâu.” Giọng nói không có chút lực nào.

Hình Ý biết rõ anh rất quật cường, chỉ yên lặng đi vào phòng tắm lấy một chậu nước ấm, ngồi xỏ xuống bên cạnh chân anh, nhẹ nhàng vén ống quần của anh lên, lộ ra đôi chân gầy yếu lạ thường, làn da cũng tái nhợt.

Cô cẩn thận nâng chân của anh lên bỏ vào trong nước, cho dù có ngâm trong làn nước ấm áp thì chân của anh cũng lạnh buốt không một hơi ấm, muốn đem nhiệt độ trong lòng bàn tay của mình truyền cho anh như đều không thể.

Mà cả cơ thể Vũ Chính đều dựa vào ghế sofa, nửa người dưới vốn không cảm giác được lại như có một loại sức mạnh truyền đến làm cho anh cảm thấy thư thái, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hưởng thụ thời khắc an nhàn khó có được này.

Hình Ý nhìn những ngón chân co quắp lại của anh, hai tay mát xa bàn chân mềm mại của anh, nhớ tới vừa rồi lúc quản gia ôm anh xuống, không có giày đỡ lấy nên bàn chân rũ xuống gần thành một đường thẳng, không có chút sức sống nào. Mà Vũ Chính lại nhắm chặt hai mắt, giống như một bức tượng mà không một ai có thể nhìn thấy thấu được lòng anh.

Nhưng mà Hình Ý lại có thể cảm giác được anh đang quẫn bách, một chút biểu cảm của anh cũng không thể thoát khỏi ánh mắt của cô, loại bất lực bị thương đánh thẳng vào trái tim cô, không cho cô bất kỳ cơ hội nào để thở.

Những giọt nước mắt của cô không một tiếng động mà rơi xuống, bọt nước nhỏ nhỏ long lanh như những tinh linh (những sự vật có linh hồn thuần khiết, giống như thiên sứ). Nếu quả thật có tinh linh thì có thể cầu nguyện cho anh có thể đứng dậy một lần nữa được không. Có nguyện ý dùng tất cả để đổi lấy việc anh có thể như những người bình thường khác đi lại khắp nơi.

Vì không muốn làm cho nước mắt của mình càng rơi càng không thể khống chế được, cô nhẹ giọng hỏi: “Thư thái như vậy sao?” Tay vẫn còn đặt trên huyết đạo bàn chân anh.

Vũ Chính cười cười, nhẹ nói: “Ở cùng em, thế nào cũng thoải mái cả.” Giọng nói bình tĩnh, thỏa mãn như vậy, như là đang có tất cả, được nhìn thấy đỉnh đầu cô, nhìn thấy cô cúi đầu bận rộn vì chính mình. Anh từng cho rằng sẽ không còn cơ hội như vậy nữa, anh cho rằng cho sẽ không trở lại nữa. Nhưng mà anh đã đợi được cô, không phải sao? Ít nhất lúc này, anh cảm thấy mình đã đợi được.

Trong bóng đêm yên tĩnh, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, mặt biển rất tĩnh lặng, làn nước cũng an nhàn giống như không muốn phát ra tiếng động nào, chỉ vỗ vào bờ theo quy luật.

Không có ánh trăng rơi vào phòng ngủ, nhưng ngọn đèn tường mờ nhạt lại huyền ảo trong phòng lại làm cho sự yên lặng thêm nồng đậm, dịu dàng chiếu rọi cho hai người đang ôm nhau ngủ trên giường.

Hai người bọn họ chỉ lặng lẽ ôm nhau như vậy, cảm thụ hơi ấm truyền đến từ đối phương, như một cặp song sinh, quấn quýt với nhau. Không sao cả, chỉ bởi vì yêu, yêu làm cho bọn họ không muốn giữa hai người có một chút khoảng cách nào.

Hình Ý nghe tiếng thở đều đều của anh lúc ngủ say, hơi thở đều là hương vị của anh, hương thị quen thuộc chỉ thuộc về Giang Vũ Chính làm cho cô cảm thấy ấm áp mà nghẹn ngào. Mặc dù đang rất thỏa mãn nhưng cũng chìm trong vô tận mờ mịt. Nhưng, hãy để cho cô tạm thời ích kỉ một lần đi, cô muốn sự ấm áp của anh, sự ấm áp chỉ thuộc về một mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Hòa vào nhau

Sáng sớm, cả căn biệt thự đều yên tĩnh. Những tia sáng đầu tiên xuyên thủng màn sương đêm, ánh nắng mặt trời trong ngày đông tuyết trắng đều có vẻ ấm áp nhu hòa.

Ánh sáng bao trùm thế giới bên ngoài nhưng một chút cũng không ảnh hưởng đến sự yên tĩnh ấm áp trong phòng, trong phòng tắm tắm đầy bằng tờ, cửa sổ thủy tinh sát đất thật lớn bên cạnh chiếc giường êm, trên tường treo một bức tranh, tất cả đều làm cho người ta cảm thấy đầy lòng dâng lên một vẻ ấm áp.

Lúc này, Hình Ý nằm trên giường giống như một con bạch tuộc ôm lấy Vũ Chính chậm rãi mở đôi mắt nhắm nhem ra, hai tay của hai người đều ôm chặt lấy đôi phương, cô nhìn thấy đáng vẻ ngủ say như trẻ con của anh, dựa trán vào trước ngực anh, nhẹ nhàng mà dụi dụi.

Nếu cả đời có thể ôm đôi phương như vậy, vĩnh viễn không buông tay thì thật là tốt biết bao!

Lúc anh ngủ không mang vẻ khôn khéo cùng thâm sâu không lường được như bình thường, mái tóc rối tung, thỉnh thoảng sẽ cắn cắn môi, thật sự rất giống một đứa trẻ, lại gầy như vậy làm cho người ta đau lòng vì đứa trẻ này.

Tay Vũ Chính ôm cô cảm giác được cô đang động đậy, biết rõ cô đã tỉnh nhưng lại không mở mắt ra, ôm cô sát lại mình hơn một chút, mơ hồ nói một câu: “Cục cưng, ngủ tiếp đi.” Cầm day day trên đỉnh đầu cô như là đang làm nũng.

Anh cảm thấy thoải mái, đã rất lâu không có một giấc ngủ ngọt ngào như vậy. Trước kia dù cho có mở hệ thống lò sưởi hết cỡ anh vẫn luôn cảm thấy lạnh, tay chân đều lạnh ngắt như băng, cái lạnh thấm thẳng vào trái tim anh, thường làm cho anh thức trắng đêm. Nhưng bây giờ anh cảm thấy ấm áp như vậy, anh rất thích tay chân mình đều được cô quấn lấy, cho dù nửa người dưới của anh bây giờ không có cảm giác gì thì anh vẫn cảm thấy ấm áp, bởi vì anh biết trên người mình có hơi ấm của cô.

Mặt Hình Ý dán vào lồng ngực của anh, nằm trong lồng ngực anh buồn cười: “Sáng nay em phải đến JL họp, nếu không xuống giường thì sẽ đến muộn.” Ngẩng đầu lên nhìn thấy xương quai xanh dưới cổ áo ngủ đang mở rộng của anh, rất gọi cảm.

Một tay Vũ Chính rời khỏi hông cô, đặt trên gáy cô kéo đến trước ngực của mình, làm cho mặt cô dán vào lồng ngực mình, khàn khàn giọng nói: “Không dậy.” Hai mắt căn bản cũng không mở ra, tay lại càng ôm chặt cô hơn.

“Là em muốn họp, không phải anh.” Cô kiên nhẫn nhắc nhở anh, người này vừa ngủ dậy thật là ngốc nghếch.

Lúc này anh mới mở đôi mắt mông lung ra, vừa rồi anh còn tưởng là mơ, nhưng cô thật sự đã trở về bên cạnh mình. Cúi đầu nhìn nhìn đáng vẻ của cô đang cựa cựa trong ngực mình, anh cười dùng hai tay kéo cô lên, làm cho mặt của cô đối mặt với mình.

Khi không trang điểm thật ra cô càng hấp dẫn hơn, có một loại linh khí thuần túy và sạch sẽ. Da của cô vốn rất đẹp, dù cho cô không trang điểm trong không tìm ra tí vẻ nào, một viên ngọc xinh đẹp không cần mài giũa.

Cô nhìn thấy ánh mắt mê ly của anh đang nhìn mình chăm chăm, có chút nghi hoặc, “Nhìn cái...”

Nhưng không đợi cô nói xong, nụ hôn của Vũ Chính đã rơi trên môi cô, lúc đầu mềm mại nhẹ nhàng, nhưng càng lúc càng kịch liệt không thể khống chế được, làm cho toàn thân Hình Ý nóng lên, hai người quấn quýt nhau, tay của anh không an phận di chuyển trên người cô, từ vòng eo mảnh khảnh của cô chạy xuống cặp mông tròn trịa, vén váy ngủ bằng tơ mỏng của cô lên.

Hình Ý cảm thấy nhiệt độ trên lòng bàn tay anh ngày càng cao, lại không có cách nào đẩy anh ra, bởi vì chính cô cũng không tự chủ được cởi bỏ cúc áo ngủ của anh, xoay người một cái đè lên người anh, vội vã cởi quần áo của anh.

Mà Vũ Chính lại dùng tay đè chặt bàn tay của cô đang cởi quần áo anh, Hình Ý khó hiểu nhìn khuôn mặt hơi ửng đỏ của anh, lúc này anh mới lắp bắp nói: “Giúp anh xoay người, lần này anh muốn ở trên.” Giọng nói mang theo một chút trẻ con mà quật cường.

Hình Ý cảm thấy buồn cười, nhưng vẫn cố nhịn hỏi: “Vì sao?” Tuy trước kia anh đều ở trên nhưng mà thỉnh thoảng cô ở trên anh cũng rất vui nha.

Về mặt anh như đang cắn thù đến tận xương tủy, từ trong cổ họng hừ hừ nói một câu: “Lần trước em đã ở trên rồi.” Như một đứa trẻ bị ức hiếp đang tức giận.

Hình Ý chăm chú nhìn khuôn mặt anh, lần trước? Cái lần uống rượu kia sao? Thật ra thì cô cũng còn nhớ một chút, cô nhớ cô đã cười lên người anh, liều mạng cắn anh, đè chặt hai tay của anh lại mà hôn anh... “Giang Vũ Chính, anh nhỏ mọn vậy sao?” cô buồn cười nhìn vào ánh mắt của anh.

Mà Vũ Chính cũng không để cho cô cười nhạo, xoay người lại, giờ phút này Hình Ý còn đang nằm trên người anh, lại càng hoảng sợ, tranh thủ thời gian nằm xuống bên cạnh anh.

Nửa người dưới của anh không nhúc nhích được chút nào, chỉ có thể dựa vào lực của thân trên mà xoay, bình thường phải thử ba bốn lần mới thành công.

Tuy ngoài miệng Hình Ý cười anh nhưng nhìn thấy dáng vẻ gian nan xoay người của anh thì rất đau lòng nên liền ôm eo của anh, hai chân quăn lấy chân anh, thuận lợi giúp anh nằm lên người mình.

Mà Vũ Chính lại thả chậm tốc độ công kích, từng nụ hôn vụn vặt rơi trên mặt cô, trên môi, trên cổ mẫn cảm, xương quai xanh tinh xảo, rồi đến bộ ngực non nớt.

Cô cảm giác được bộ râu buổi sáng anh chưa kịp cạo mà sát trên thân thể cô mang lại cảm giác thô ráp, thân thể giống như điện giật, nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh cao kinh người, thậm chí cô còn có thể cảm nhận được người anh dính đầm mồ hôi.

Thời điểm cuối cùng khi anh thuận lợi tiến vào cơ thể cô, nghe thấy anh hơi thở dốc, khóe mắt Hình Ý chảy ra một giọt nước mắt, một đường từ thái dương nhỏ xuống tâm trái giường bị bọn họ làm cho nhăn nhúm.

Cô không biết vì sao mình lại khóc, không phải là vì hưng phấn hay là vì bị thương, đó là vì giờ phút này cô cảm thấy rất thỏa mãn, thật sự rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Vuốt ve

“Mẹ, gần đây sức khỏe có tốt hơn chút nào không?” Hình Ý ngồi trong thư phòng, nhìn bên ngoài tuyết rơi phủ trắng mặt đất cùng đại dương mênh mông phía xa xa, tay cầm điện thoại, cảm thấy rất nặng nề.

“Khá tốt, có đôi lúc vẫn còn hơi chóng mặt. Đúng rồi, khi nào con về?” Lâm mẹ trực tiếp hỏi, bởi vì hiện tại Giang Lâm chỉ còn một mình Hà Thu Mẫn nên càng cố gắng chen ép người trong nhà họ Lâm, Đạt Quảng nói không biết bên phía JL có phải đã thỏa thuận gì với Giang Vũ Chính hay không mà hình như đã toàn lực phối hợp với hành động của cậu ta. Bà biết rõ con người nham hiểm như Giang Vũ Chính sẽ không bỏ qua cho người của nhà họ Lâm.

“Không cần phải quan tâm đến việc của chú hay dì, sức khỏe của mẹ không tốt lại còn muốn quan tâm đến chuyện xấu của bọn họ làm gì.” Giọng điệu của Hình Ý dứt khoát, trên thực tế bọn họ cảm thấy ở trong công ty cái gọi là người nhà họ Lâm đều toàn là bù nhìn, hai ba ngày lại gây phiền toái cho ban giám đốc. May mắn Vũ Chính cũng không phải người dễ bị ức hiếp, bằng không thì thật đúng là đã lộn xộn đến ngất trời.

“Nói gì vậy hả? Làm gì có đứa con gái nào như con, cánh tay chỉ biết hướng ra ngoài. Con đừng quên...” Lâm mẹ càng nói càng kích động, giọng nói có chút run rẩy, bà vĩnh viễn cũng không có cách nào quên đi cái chết của chồng mình, muốn bà không hận Vũ Chính, dù cho có chết cũng không thể.

“Mẹ.” Hình Ý vội vàng chặn đứng lời bà lại, cô biết rõ bà muốn nói gì, nhưng mà cô phát hiện mình thật sự không để ý tới, cô thậm chí phải ôm lấy hạnh phúc của mình. Nhưng cuối cùng vẫn phải bắt buộc đi nói: “Con biết rồi.” Cô biết rõ mẹ vẫn không thể quên, chấp nhất như vậy nhưng lại không biết mình phải chấp nhất cái gì.

Hình Ý mệt mỏi bỏ điện thoại xuống, bên ngoài sắc trời âm u mờ mịt, khi nào thì ánh mặt trời mới lộ ra đây?

Trong phòng khách biệt thự bên bờ biển, Hình Ý ngồi trên ghế salon xem nhìn Vũ Chính ngồi bên cạnh đang đọc nhật báo Wall Street, một tay kéo kéo tờ báo trong tay anh mà chỉ thấy Vũ Chính đang rất nhập tâm chỉ nghĩ người nhìn thoáng qua cô.

Cô ngồi xổm xuống, vừa giúp anh vén lại tấm chăn dày bị tụt xuống trên cặp đùi tiêu tụy, vừa nói: “Không cho xem nữa, vừa rồi đã hơi sốt, trở về giường nghỉ ngơi đi.” Mắt trừng thật lớn, dáng vẻ tỏ ra không cho anh mặc cả.

Vũ Chính khi xem báo về mặt tinh táo trầm mặc lạ thường giờ dần dần tỏ ra nhu hòa, khóe miệng khẽ nhếch lên, hiện lên một nụ cười nham hiểm: “Chúng ta cùng về phòng ngủ đi.” Nói xong liền làm bộ muốn ôm lấy Hình Ý.

Hình Ý lập tức đứng lên, trong lòng biết rõ một khi bị anh quán lấy thì hai người nhất định sẽ không dứt ra được, vốn buổi sáng muốn cùng Dur Chân đến tổng bộ JL họp, nhưng bây giờ chỉ có thể để cho anh ta một mình độc diễn trong cuộc họp, sau đó nhất định thế nào thì cô cũng phải qua đó một lát.

“Nghĩ hay quá nhỉ!” Vô cùng kiên định cự tuyệt anh sau đó liền giúp anh lấy xe lăn, làm bộ muốn giúp đỡ anh chuyển người sang xe lăn. Anh vừa gặp phải thời tiết này thì liền thấy khó chịu, toàn thân mệt mỏi đau nhức, cánh tay không thể dùng lực được. Sáng nay lúc xuống giường phải nhờ đến sự hỗ trợ của cô mới xuống được.

Cô cảm thấy lòng rất chua xót, thời tiết âm u khí trời lại rét lạnh như vậy ba năm qua có bao nhiêu ngày? Mà anh mỗi một buổi sáng thức dậy làm sao mà vượt qua đây? Cô biết rõ sự kiêu ngạo của anh, việc mình có thể tự làm tuyệt đối sẽ không để cho người khác hỗ trợ. Cô cho rằng ba năm qua cuộc sống nội tâm của cô bị dày dò như đang ở địa ngục, nhưng mà còn anh thì sao? Thân thể đau đớn cùng sự dày vò ấy này trong lòng rốt cuộc làm sao mà vượt qua được?

Khi cô cúi người xuống đang muốn nâng anh lên thì hai tay của anh nắm lấy bờ vai cô, đặt trán mình lên trán cô, chớp mũi nhẹ nhàng mà vuốt ve lấy chớp mũi cô, nói: “Anh thật sự không sao, đừng xem anh như người bệnh, OK?”

Hai người cách nhau gần như vậy, đôi mắt đối diện với đôi mắt của đối phương, yên lặng mà nhìn đối phương, thuần khiết không một chút tạp niệm.

Hình Ý cảm thụ được nhiệt độ trên trán anh truyền đến cao hơn nhiệt độ của cô, hốc mắt nóng nóng, nhưng lại bị đánh bại chỉ có thể cười cười, “Vậy thì không cho phép anh ra ngoài, ở lại đây chờ em về.”

Vũ Chính nhìn thấy cô đã thỏa hiệp, bản chất lưu manh lại nổi lên, ra vẻ thăm thương nói: “Chỉ còn lại một mình anh trong phòng thôi...”

Hình Ý biết rõ anh đang giả sự ăn thịt cọp, mỉm cười nói: “Anh đừng có mà xảo!” Nói xong lập tức hôn lên môi anh một cái, nhìn thấy đôi mắt thâm thúy như dòng nước xoáy của anh thì nghiêm túc thấp giọng nói: “I love you!”

Vũ Chính cũng mỉm cười đáp lại nụ hôn của cô, “I love you too!”

Ra khỏi hội trường khắp nơi toàn những lời trao đổi so sánh ganh đua nhau, Hình Ý muốn nhanh chóng trở về nhà nên bước nhanh hơn.

Dur Chân cũng đuổi theo chạy đến bên cạnh cô, nhìn dáng vẻ hớn hờ của cô, rõ ràng cảm nhận được cô đang vui vẻ liền cười hỏi cô: “Thế nào? Đêm qua tụ họp với bạn học vui đến vậy sao? Không phải đã tìm được niềm vui mới nào rồi chứ?” rất ít khi thấy cô vui vẻ như vậy, chuyện kinh doanh không thể nào làm cho cô vui đến vậy.

Hình Ý vui vẻ dừng bước, nghiêng đầu nhìn anh mỉm cười: “Thế nào? Chẳng lẽ anh về đến địa bàn của mình lại không quen thêm được hồng nhan tri kỷ nào sao? Nhân hạ thoải mái mà đề ý đến chuyện của tôi vậy hả?”

Dur Chân càng nghi hoặc, Lâm Hình Ý cũng bắt đầu có vẻ bả hóm hỉnh như vậy sao? “Chẳng lẽ thật sự gặp được niềm vui mới rồi sao? Nhanh đến vậy sao, có đẹp trai bằng anh không? Hẳn là trẻ tuổi hơn anh nhỉ, trông thế nào?” anh nhướn mày nhìn về mặt tươi cười không thể che dấu của Hình Ý.

Hình Ý cười cười, thầm nghĩ đây có thể xem là niềm vui cũ được không, những vẫn nghiêm túc nhìn Dur Chân, tuy anh cũng xem như là rặng ngòi hấp dẫn nhưng không biết vì sao cô cảm thấy không có loại khí chất kia của Vũ Chính. Vũ Chính của cô, mỗi một động tác, từng biểu lộ, thậm chí dáng vẻ nhàn nhạt mỉm cười ở trong mắt cô đều là độc nhất vô nhị, không gì so sánh được.

Dur Chân bị cô nhìn như vậy nên có chút sợ hãi, trừng hai mắt nói: “Thế nào, hay là anh đẹp trai hơn hả.” Lo lắng mình không bằng.

Mà Hình Ý chỉ lắc đầu, thờ dãi nói: “Kém quá xa, bất kể là bề ngoài hay bên trong.” Sau khi nói xong liền đi về phía thang máy, bỏ lại một mình Dur Chân đứng nguyên tại chỗ ngẩn ngơ.

Anh không tin, cô thật sự đang rất tốt đẹp với Giang Vũ Chính sao? Làm sao có thể? Cô hận Giang Vũ Chính như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

Thế giới chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của anh, anh làm sao lại cảm thấy sợ hãi như vậy, là vì nếu như người kia không phải là Giang Vũ Chính thì anh tuyệt đối có lòng tin có thể đánh bại. Nhưng mà, nếu như là Giang Vũ Chính thì sao? Anh cười khổ, anh làm sao có cơ hội đây?

Lúc Hình Ý trở lại căn biệt thự ven biển thì trời đã tối đen, tuyết rơi càng lúc càng lớn, phiêu linh trên không trung. Hình Ý nhìn thấy phòng khách còn một ngọn đèn lóe lên, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp. Cho dù từ trong xe bước ra ngoài lạnh đến nỗi thở ra từng ngụm khói trắng, đáy lòng cô vẫn thấy rất ấm áp, bởi vì cô biết rõ có người đang chờ cô, mà quan trọng nhất người kia là Giang Vũ Chính.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng khách ra, ánh mắt lướt qua phòng khách rộng thênh thang, nhìn thấy Vũ Chính nằm trên chiếc ghế quý phi bên cửa sổ, cả người đều tự nhiên mềm mại hẳn đi.

Mặt của anh hướng về chiếc cửa sổ thủy tinh sát đất rất lớn, ngọn đèn ố vàng ấm áp chiếu rọi trên khuôn mặt anh, đáng ngủ an tĩnh như vậy.

Nhưng khi Hình Ý nhìn thấy anh mặc áo tắm ngủ ở đây, hơn nữa đùi lại không đắp chăn lông thì lòng chùn xuống. Cho dù hệ thống lò sưởi trong phòng mở lớn cỡ nào thì dù sao cũng đang là mùa đông đây.

Bước nhanh về phía trước, cầm lấy tấm chăn trên ghế sofa, nhẹ nhàng đi về phía anh, ngồi xổm xuống bên cạnh ghế quý phi, động tác nhẹ nhàng chòang tấm chăn lên đùi anh.

Động tác dịu dàng vẫn đánh thức Vũ Chính đang ngủ không say, anh chậm rãi mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ ra, về mặt nghi hoặc nhìn cô.

Cô vừa lườn tay vào chăn mát xa cho anh, giọng điệu vừa nhu hòa quả trách: “Sao ngay cả chăn cũng không đắp mà đã ngủ ở đây?” tay chạm vào chân của anh cảm thấy khác thường, đầu gối vốn đã gầy yếu đang sưng to lên rất nhiều.

Cô xốc chăn lên, vén ống quần anh lên đến đầu gối, cô nhìn thấy mà giật mình, lớp da trên đầu gối sưng lên tím đen, còn kém xa một cành cây khô, hơn nữa chân giống như không thể duỗi thẳng ra, cong cong đặt trên giường, khó trách cô vừa mới bước vào đã cảm thấy tư thế nằm của anh là lạ.

Mắt cô đỏ lên hết, trái tim thoảng cái như bị một nhát dao đâm vào đau đớn, mà Vũ Chính hai tay dùng sức nâng người lên, không ngờ cô tay trái lại truyền đến một cơn đau kịch liệt, làm cho anh ngã lại trên ghế, lưng truyền đến một trận co rút đau đớn làm cho anh hung hăng hít một hơi thật dài.

Hình Ý nhìn thấy anh đau đến mặt trắng bệch, lồng ngực đau đến nói không nên lời, nhưng miệng vẫn nghiêm khắc nói: “Không phải đã bảo anh không được ra ngoài sao? Hôm nay rốt cuộc đã đi đâu?”

Vũ Chính nhìn thấy đôi mắt đỏ bừng của cô, cũng đau lòng nhưng vẫn cười nói: “Bảo cáo vợ đại nhân, thật sự không đi đâu cả.”

Hình Ý cau mày tiếp tục hỏi: “Vậy cái này làm sao mà bị?”

Anh thấp giọng nhàn nhạt nói: “Ồ trong phòng tắm, ngã sắp xuống.” Trên mặt của anh nhìn không ra bất kì biểu lộ gì, bình thản như đang không phải nói chuyện của mình.

Sau khi Hình Ý giúp anh đắp chăn lại, cô nén nước mắt, hơi nức nở nói: “Em gọi bác sĩ đến.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Vũ Chính vội vàng nói: “Căn bản là không đau, trước kia cũng...” lập tức ý thức được lời của mình không đúng nên im lặng. Anh cố kéo lấy tay cô, không chịu để cho cô đi gọi bác sĩ.

Hình Ý đưa lưng về phía anh, một giọt rồi lại một giọt nước mắt rơi trên mặt, “Trước kia cũng...” Trước kia cũng thường như vậy, té đến nỗi đầu gối biến thành màu đen. Cô căn bản cũng không có dũng khí nói tiếp, như vậy làm cho cô cảm thấy rất khó thở.

Anh kéo cô xoay người lại, dùng ngón tay thon thả gạt đi nước mắt trên mặt cô, nhẹ nhàng an ủi cô: “Thật sự không đau mà, đêm nay em giúp anh xoa, được không?” Sau đó cười nói cô là cô bé ngốc, việc nhỏ như vậy cũng khóc.

Nhưng mà trong lòng của cô, đây là chuyện lớn hơn bất kì thứ gì, cô tự trách mình tại sao buổi chiều nhất định phải ra ngoài? Nếu như cô ở bên cạnh anh cả ngày thì anh cũng không ngã như vậy. Nước mắt của cô, ngoại trừ đau lòng, còn có tự trách, tự trách thật nhiều.

Buổi tối trước khi ngủ cẩn thận mát xa toàn thân cho anh, tay chạm vào đầu gối sưng to của anh, ngón tay của cô run rẩy, dịu dàng giống như khẽ vuốt ve, cô cũng biết phải dùng thêm một chút sức nữa để mát xa thì thuốc mới thấm vào, vết bầm mới có thể tan ra, nhưng mà cô sợ anh sẽ đau, nhưng thật ra cô cũng sợ mình sẽ đau lòng, rất đau.

Lúc ngủ, cô ôm chặt eo anh, rồi lại sờ hải mình sẽ đụng vào chân của anh nên tư thế cứng ngắc mất tự nhiên, Vũ Chính lại ôm cô thật chặt vào trong lồng ngực của mình, cô lại càng không dám động đậy chút nào.

Anh cảm giác được cô khác thường nên nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, ở bên tai cô dịu dàng nói: “Không phải sợ.” Không phải sợ anh tàn tật, không phải sợ sự bất lực của anh, anh như vậy chỉ bởi vì yêu cô.

Giọng nói trầm thấp của Vũ Chính thoảng cái đã trấn an được lòng cô, làm cho cơ thể cô dần dần mềm nhũn, dính sát vào với anh.

Nhưng vào nửa đêm, cô bị cơn run rẩy kịch liệt của Vũ Chính đánh thức, nương theo ngọn đèn tường, cô nhìn thấy trên mặt anh đầy mồ hôi, như là đang chịu đựng một nỗi thống khổ nào đó, sắc mặt đều căng cứng, cắn chặt hàm răng làm cho cằm dưới thoát nhìn càng bẽn lẽn đáng sợ hơn. Tay đang loạn xạ tìm kiếm thứ gì đó trên tủ đầu giường, run rẩy gắt gao.

Cô vốn đang mơ màng chưa tỉnh, nhưng vừa nhìn thấy tình cảnh này thì như bị dội một gáo nước lạnh xuống làm cho tỉnh hẳn, run giọng hỏi: “Có phải bị co giật không?” Tay thoảng cái vrun đến trấn an thân thể đang run rẩy của anh.

Mà Vũ Chính thì đau đến nhắm chặt hai mắt, gian nan lắc đầu, dường như chỉ một động tác cũng làm cho anh mệt mỏi, trì hoãn một hồi lâu mới buông hàm răng ra, nói hai chữ: “Thuốc...tủ...” Hô hấp cũng dồn dập.

Anh chỉ cảm thấy đầu đau đến sắp vỡ ra, không có cách nào hình dung được nỗi thống khổ, không có điểm dừng.

Hình Ý lập tức trèo qua người anh đến tủ đầu giường, mỗi ngăn tủ đều là thuốc, cô gấp đến độ sắp khóc hỏi, “Thuốc...lọ nào?” Giọng nói của cô run rẩy đến độ không còn là chính mình.

“...đen...”

Cô lập tức cầm lên, ngón tay run rẩy cầm lọ thuốc xem phân lượng rồi đổ ra tay, nâng Vũ Chính dậy cho uống vào cùng nước.

Cô căng thẳng nhìn sắc mặt dần dần buông lỏng của anh, hô hấp vẫn còn hơi dồn dập, cảm thấy cái lạnh dâng lên từ đáy lòng, tay run run giúp anh vuốt ngực.

Cô không biết ngoại trừ co giật anh còn chịu đau đớn như vậy, tuy lúc trước bác sĩ có nói với cô tổn thương não nhất định sẽ để lại di chứng, tuy nhiên lại không ngờ nó nghiêm trọng như vậy.

Vũ Chính dựa lưng vào giường, hô hấp chậm rãi điều chỉnh lại, Hình Ý cẩn thận đỡ anh nằm xuống, lấy khăn mặt ra giúp anh lau mồ hôi, nhìn anh yếu ớt một hồi lâu mới dám chui vào trong chăn.

Mà thuốc phát huy tác dụng rất nhanh, Vũ Chính mệt mỏi vô cùng nhẹ nhàng vỗ vỗ tay cô: “Không sao đâu, ngủ đi.” Giọng nói cùng hơi thở nhẹ nhàng giống như một cộng lông vũ phiêu bay bên tai Hình Ý.

Thân thể anh mệt mỏi giống như không còn sức lực, tay chỉ nhẹ nhàng trườn lên tay cô, không còn một chút khí lực, mềm mại rồi lại lạnh buốt.

Cô ôm anh, nước mắt rơi như mưa, ngăn không được chảy xuống đầy mặt cô, cô để cho Vũ Chính đã mê man tựa vào trước ngực mình, nước mắt rơi thấm ướt cả gối.

Đêm hôm đó, cô thức trắng đêm, ôm Vũ Chính như một đứa bé, nhẹ nhàng một lần rồi lại một lần vuốt ve tấm lưng cứng ngắc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Lại là anh ta?

Trong biệt thự nhà họ Lâm, Lâm Đạt Quảng ngẫm một điều gì đó đi vào trong đại sảnh, thỉnh thoảng mắt liếc nhìn về phía Lâm mẹ, lại nháy mắt ra dấu cho vợ mình mở miệng.

Vợ của Lâm Đạt Quảng là La Hiểu Lan hiểu ý, nghĩ một lát xem làm thế nào để mở miệng, cuối cùng vẫn nói: “Chị dâu, Hình Ý có nói khi nào thì trở về không?” Lúc nói còn bất chợt nhìn biểu lộ của Lâm mẹ.

Lâm mẹ chỉ thờ dãi nói: “Cuộc họp hàng năm của JL diễn ra trong hơn một tuần lễ, để cho nó ở bên kia học hỏi thêm cũng tốt, dù sao có thể giữ vững trận tuyến trong JL, sau khi trở về sẽ dễ dàng nắm chắc cục diện hơn.” Bà thật sự nghĩ con gái của mình có thể giành lại những gì thuộc về ba của mình, đó cũng là ki niệm duy nhất Đạt Bình để lại cho bà.

La Hiểu Lan không có ý định nói thêm gì nữa, nhưng Lâm Đạt Quảng lại nháy mắt ra hiệu, bà cau mày nói tiếp: “Nhưng em cảm thấy Hình Ý vẫn nên trở về nhanh một chút, chị dâu chị nghĩ lại xem, Giang Lâm mới là thứ chúng ta chú trọng nhất, dù sao người của nhà họ Lâm cùng nhà họ Phương chúng ta đều ở trong Giang Lâm. Và lại, từ sau khi Hình Ý sang Mi hợp, Giang Lâm đều không còn một ai trong nhà, địa vị của Đạt Bình cũng đang lung lay...” Bà kích động nói, một đồng lớn những lời nói đều dường như hoàng giống như tất cả đều là vì người nhà họ Lâm và nhà họ Phương.

Nhưng Lâm mẹ chỉ nhìn về phía bức ảnh của chồng mình gần người, bà cũng cảm thấy mệt mỏi, dây dưa như vậy, nhưng mà sao có thể quên tại sao chồng mình lại chết đi? Không phải Giang Vũ Chính thì Đạt Bình cũng không ra đi nhanh như vậy, ngay cả gặp mặt ông lần cuối cùng bà cũng không thể.

Điều này, làm sao có thể chỉ dùng một chữ hận để hình dung?

New York tuyết rơi không ngừng, bay là tả trên không trung, càng không ngừng đảo quanh, ngoài cửa sổ đang là ban ngày nhưng sắc trời lại rất âm u mênh mông bụi mờ, làm cho người ta lười biếng chỉ muốn ở nhà cả ngày.

Sắc trời tuy hơi u ám nhưng căn biệt thự ven biển bởi vì có một khung cửa sổ sát đất rất lớn hướng ra biển cho nên cũng không quá u tối.

Hình Ý bụng khay thức ăn, đặt trên tủ đầu giường, nhìn dáng vẻ ngủ say của Vũ Chính, đau lòng khẽ cười cười. Bởi vì âm áp, khuôn mặt bình thường không có chút huyết sắc nào nay trở nên đỏ ửng.

Cô nhẹ nhàng lấy tay vén mấy sợi tóc mất trật tự trước mặt anh, ngồi ở bên giường cúi người ghé vào lỗ tai anh dịu dàng nói: “Con heo nhỏ lười biếng, ăn cơm rồi rồi ngủ tiếp được không?” giữa trưa sau khi ăn cơm xong thì ngủ đến hiện tại, hơn nữa giữa trưa căn bản cũng chưa ăn gì, chỉ một chén cháo duy nhất mà phải thật lâu anh mới miễn cưỡng uống hết.

Vũ Chính mở hai mắt ra, nháy hai cái, sững sốt một hồi lâu mới xác định đúng cô cười cười, anh cho rằng mình đang nằm mơ, hạnh phúc thì ra gần như vậy.

Hình Ý cẩn thận nâng anh dậy tựa lưng vào giường, lại cầm một cái gối mềm đặt dưới eo của anh để giảm áp lực cho phần eo. Nhưng anh vẫn kéo cô qua ôm lấy eo cô, nghiêng đầu tựa vào trước ngực cô: “Rất xin lỗi.”

Giọng nói rầu rĩ truyền vào trái tim cô, cô dùng tấm lòng của mình mà nghe thấy được, không phải lỗi tại. Cái gì mà hận, cái gì mà oán, những lời này đều

làm cho tất cả tan rã, phòng tuyến trong lòng cô đều đã bị đánh bại bởi ba chữ này của anh.

Hôm nay sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ xong, thật ra cô vẫn còn do dự, không biết phải nói với mẹ thế nào, làm sao để mở miệng đây? Hoặc là cô tha thứ cho anh là sai. Nhưng mà, cô không thể buông tay, không thể.

Cô cố gắng thả lỏng, từng cái từng cái vuốt ve tóc của anh, giọng cố ý buồn bực nói: “Đừng tưởng rằng làm nũng thì em sẽ bỏ qua cho anh, đêm nay anh nhất định phải ăn cơm.”

Anh chỉ đang cười, ôm cô nhẹ nhàng cười đến run rẩy.

Tuy cô nói như vậy nhưng Vũ Chính vẫn ăn rất ít, cô cầm thìa đút cho anh từng miếng, tuy ăn rất chậm nhưng cô rất kiên nhẫn, giống như đang đút cho một đứa trẻ. Nhưng cuối cùng, chỉ ăn được một phần ba bát thì anh bỏ.

Hình Ý cầm khăn tay cẩn thận lau khô miệng cho anh, nhìn thấy một tay đặt trong chăn của anh đè lên bụng, nhũn mảy làm cho lòng cô vô cùng nặng nề.

Cô ngồi bên cạnh anh, ôm lấy anh để cho đầu anh tựa vào vai mình, đặt bàn tay lên bụng anh nhẹ nhàng mát xa, một vòng rồi lại một vòng.

Vũ Chính ngửi thấy mùi thơm chỉ thuộc về Hình Ý, đầu không tự chủ được nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ cô, cuối cùng nghiêng đầu cô sang thâm tình hôn cô, kìm lòng không được mà hôn.

Hình Ý chậm rãi buông bàn tay đang mát xa trên bụng anh xuống, nhiệt tình đáp lại anh, trong miệng anh còn vương mùi canh gà nhàn nhạt, còn có khát vọng sở hữu cô.

Khi anh càng hôn càng không thể kìm chế được, tay chậm rãi cởi quần áo của cô ra, trong lòng Hình Ý biết rõ tình huống hiện tại của anh không thích hợp để làm chuyện kia nhưng lại không có cách nào đẩy anh ra, bởi vì ngay cả chính cô cũng không thể không chế được lòng mình.

Lúc này, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên trong căn phòng yên tĩnh làm cho người ta thấy phản cảm lạ thường, Hình Ý như tìm được vị cứu tinh, nhẹ nhàng đẩy anh ra, nói: “Nghe điện thoại trước đi.” Giọng nói hơi run rẩy.

Mà Vũ Chính như vẫn đang quán quýt lấy cô, miệng thì thảo nói: “Đừng để ý đến nó...” Động tác tay không có một chút nào muốn dừng lại.

Nhưng Hình Ý lại đẩy anh ra, cầm lấy điện thoại trên tủ đầu giường, “Alo...” Bởi vì nụ hôn kịch liệt vừa rồi nên cô vẫn còn thở hôn hển.

Lý Tử Ngôn ở đầu dây bên kia hơi thất thần, nhận điện thoại riêng của Vũ Chính ở trên chiếc tủ đầu giường lại là Lâm Hình Ý, hai người kia đã hòa nhau rồi sao? Ngay người một hồi lâu mới tìm được trở lại giọng nói của mình: “Ừ... Vũ Chính có đây không?” Trong tình huống bình thường hẳn là phải nói tiếng xin lỗi, sau đó ngắt điện thoại mới đúng, nhưng hôm nay lại không quay ngoắc đi, Lâm Hình Ý cũng bị Vũ Chính thu phục rồi sao?

Cô đưa điện thoại cho Vũ Chính, mà Vũ Chính lại trầm thấp thở dài, cố gắng bình ổn lại hơi thở của mình, lãnh đạm mở miệng hỏi: “Có chuyện gì?”

Lý Tử Ngôn ở đầu dây bên kia nghe thấy giọng điệu của anh thì biết không ổn, đã làm lỡ chuyện tốt của người ta rồi. Nhưng không thể không nói gì mà cúp máy, ập a ập ứng nói: “Đại hội cổ đông của JL ngày mai cậu có ra mặt không?”

Vũ Chính chỉ nhắm hai mắt lại, áp chế cảm xúc xao động trong lòng, bình tĩnh nói với anh: “Hôm nay là ngày đầu tiên cậu làm CEO trong JL hả? Lệ cũ như vậy cũng phải hỏi tôi sao? Cuộc họp buổi sáng dời sang xế chiều.” Sau đó liền cúp điện thoại.

Lý Tử Ngôn nghe thấy tiếng cúp điện thoại thì thở thật mạnh một hơi, hôm nay thật là đã làm kì đà rồi. Vốn nghĩ khí trời như vậy nhất định cậu ta sẽ rất khó chịu, tính gọi điện thoại an ủi cậu ta một chút, nhưng người ta lại đang ôm mĩ nhân! Nhưng mà anh vẫn rất vui vì cuối cùng Lâm Hình Ý cũng trở lại bên cạnh bạn mình, cậu ta chịu khổ cũng quá nhiều rồi.

Vũ Chính bỏ điện thoại xuống, tiếp tục quán quýt với Hình Ý nhưng cô lại nhẹ nhàng đẩy anh ra, lạnh giọng nói: “Ngày mai anh muốn ra ngoài hả?” Thân thể của anh trong thời tiết này vốn đã không dễ chịu, tối hôm qua lại bị ngã, đầu gối sưng to đến không thể cúi thẳng chân ra, hôm nay suốt một ngày đều không thể xuống giường được, ngày mai còn tính ra ngoài dự họp sao?

Vũ Chính bối rối “Ừ” một tiếng, không có ý định bỏ qua cơ hội quán quýt với cô, tiếp tục hôn lên mặt cô.

Cô lại lạnh lùng, giọng buồn bực nói: “Không cho phép ra ngoài!” Hai tay bưng mặt anh lên, nghiêm túc nhìn vào ánh mắt của anh, bất kể thế nào cũng không được ra ngoài.

Vũ Chính bất đắc dĩ dùng tay ôm lấy eo của cô, giọng điệu sâu xa nói với cô: “Anh nói này, đừng xem anh như một bệnh nhân mà.”

Tuy giọng điệu của anh không nặng nề, nhưng vẫn nặng nề mà khắc sâu vào lòng cô, cô luôn muốn chăm sóc cho anh thật tốt, nhưng mà anh lại là một người đàn ông như vậy, làm sao có thể chịu được người khác chăm sóc anh bởi vì anh là một người không lành lặn.

Cô lập tức phản ứng lại: “Đi ra ngoài cũng được, trừ khi dẫn em đi cùng.” Không hề nghĩ ngợi thốt ra, sau khi nói xong cô lại muốn cho mình một cái tát, anh mở đại hội cổ đông thì liên quan gì đến cô? Cô làm vậy không phải làm cho anh nghĩ mình đang có mục đích hay sao?

Nhưng Vũ Chính lại lập tức đồng ý với cô, “Được.” Sau đó mỉm cười nhìn cô, không có bất kì tạp niệm nào, thậm chí cô còn không thể tìm được một chút hoài nghi nào trong ánh mắt anh.

Cô đã có chút hối hận, ấp a ấp úng nói: “Hay là thôi đi...”

Anh kéo cô vào trong lòng ngực, giống như làm nũng nói: “Mặc kệ, em đã đồng ý rồi.”

Cô thấy anh làm nũng giống như một đứa trẻ hư, chỉ cảm thấy hốc mắt nóng nóng, cô nhớ tới dáng vẻ của anh ở trước mặt người ngoài, dáng vẻ vĩnh viễn chỉ có lãnh đạm như nước làm cho lòng cô đau nhói.

Vũ Chính ôm cô, dán mặt trên mái tóc cô, ngửi mùi thơm dịu dịu trên những sợi tóc của cô, thật lâu sau mới nói: “Qua Noel chúng ta sẽ trở về, được không?”

Lòng của cô run lên, nước mắt lại lăn xuống, bọn họ rõ ràng yêu nhau, vì sao giờ khắc hạnh phúc như vậy lại như đang tranh thủ vụng trộm, cẩn cẩn thận thận, nâng niu trong lòng bàn tay, lại giống như bóng tuyết xinh đẹp, vừa đến mùa xuân thì đã tan ra.

Bọn họ vừa trở về thì liền không còn lựa chọn nào khác, nhất định phải đứng ở hai phía đối lập. Cô rất muốn vứt bỏ tất cả, không cần thứ gì cả, nhưng cô không chỉ là vợ của Vũ Chính, cô còn là con gái nhà họ Lâm nữa. Cô biết rõ anh muốn bọn họ ở New York lâu hơn một chút là vì không muốn sau khi trở về cô phải khó xử giữa hai bên. Chẳng lẽ bọn họ cả đời này phải như một con rùa đen rút đầu sao?

Trong ngày đông, cây cối hai bên đường đã trụi lá, chỉ có những bông tuyết lốm đốm trên nhành cây, yếu ớt lạ thường.

Trong chiếc xe đang vũng vãng chạy đến tổng bộ JL, hai tay Vũ Chính chống lên ghế, không thể cho thân thể lệch sang một bên, nhưng cổ tay trái lại truyền đến một cơn đau đớn rõ ràng lạ thường, xem ra hôm đó ngã không nhẹ chút nào.

Anh nhắm mắt lại, lại đột nhiên cảm giác được có người đang đụng vào bờ vai anh, mở to mắt, Hình Ý cố ý ngồi gần lại một chút, dựa sát vào người anh, tay đem đầu anh dựa vào vai của cô, sau đó ôm lấy eo của anh, dịu dàng mát xa.

Anh mỉm cười tựa đầu vào vai cô, cả người đều cảm thấy thư thả dễ chịu, an nhàn như không có bất kì phiền não nào.

Mà cô chỉ cúi đầu nhìn lên chóp mũi anh, nhìn thấy hàng mi tuấn tú của anh giãn ra, mặt dán lên mái tóc của anh, tuy mái tóc không phải đặc biệt mềm mại nhưng lại làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Văn phòng của Lý Tử Ngôn tại tầng cao nhất trong JL, Hình Ý vừa vào cửa thì lập tức giúp Vũ Chính ngồi lên ghế salon, căn bản cũng không có tâm tư mà quan sát xem văn phòng của vị CEO có thể lực nhất toàn cầu ra làm sao, hiện tại trong lòng cô chỉ có anh, vừa rồi trên đường tới đây đã phát hiện ra anh không được bình thường, không ngờ vừa rồi ở trong thang máy chuyên dụng chân của anh run rẩy kịch liệt, làm cho cô kinh hãi vô cùng.

Vũ Chính nhắm mắt lại, anh không uống thuốc chống co giật là vì thuốc sẽ làm cho anh thấy buồn ngủ, các cổ đông của JL có kẻ nào là chiếc đèn đã cạn dầu đâu, cho dù là anh cũng không thể không để cho tinh thần tỉnh táo dự hội nghị. Nhưng mà không ngờ tới cơn co giật này lại bất thành linh ập tới.

Sau khi Hình Ý giúp anh ngồi lên ghế sofa thì liền duỗi thẳng chân anh ra, nhắc đùi anh đặt lên chân mình, nhẹ nhàng xoa nắn đầu gối đang sưng to của anh, sau đó nâng đôi chân còn run run của anh lên, đang muốn giúp anh cởi giày thì lại bị anh ngăn lại, “Không cần, sắp phải họp rồi.” Anh nhẹ giọng nói, nhưng thật ra là không muốn mình trở nên vô dụng trong mắt cô, mấy ngày nay đều đã như vậy rồi.

Cô không để ý đến anh, tiếp tục cởi giày của anh ra, không cho thương lượng chút nào nói: “Nói bọn họ lùi thời gian họp lại đi.”

Anh thở dài, thì ra đây mới thật sự là bà chủ lớn. Trong lòng lại vui mừng nở hoa, anh thích cô vì mình mà trở nên hung dữ, cô ở trước mặt người ngoài luôn lí trí đến gần như lạnh lùng, lại duy nhất ở trước mặt anh mới có thể biểu lộ bản tính thật của mình.

Lý Tử Ngôn vốn đang mở cuộc họp thường kì trong phòng thị trường, nghe Kelvin nói sếp đã đến thì lập tức trở lại phòng làm việc của mình, lúc mở cửa phòng làm việc ra, còn cố ý gọi lớn: “Tiểu Lý Tử xin thỉnh an hoàng thượng và hoàng hậu nương nương.” Anh nói như vậy nguyên nhân là vì lần trước gọi điện thoại cho Vũ Chính đã phá hoại chuyện tốt của người ta, hôm nay thật sự không muốn làm kẻ phá đám.

Nhưng khi anh đi đến trước ghế sofa nhìn thấy Vũ Chính tựa vào thành ghế, từ từ nhắm mắt lại, lông mày nhíu chặt, mà Lâm Hình Ý đang cởi giày mát xa cho anh thì lòng cũng chùn xuống, vội hỏi: “Cơn co giật lại phát tác sao?”

Hình Ý vẫn nghiêm túc mát xa cho anh, nhìn ngón chân bình thường đều cuộn lại của nay giờ phút này thẳng băng, còn còn không ngừng run rẩy, cảm giác được có một loại đau đớn sắc bén chạy khắp toàn thân. “Hủy bỏ hội nghị đi.” Giọng nói không chút tình cảm của cô vang lên.

Lý Tử Ngôn biết cô đang nói với mình, nhưng lúc này Vũ Chính lại mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn anh, không lên tiếng. Loại ánh mắt này quá mức uy hiếp, nhưng cũng không thể nào coi như không nghe thấy lời vừa rồi của Hình Ý.

Anh yên lặng đứng bên cạnh, không dám động đậy, số mệnh của anh làm sao lại thảm như vậy chứ? Đây không phải là một cỗ hai trùng sao?

“Tôi nói hủy bỏ hội nghị.” BOSS lớn hạ lệnh.

“Đi gọi tất cả mọi người chờ ở phòng họp.” BOSS cực lớn bác bỏ.

Lý Tử Ngôn nhìn anh, rồi lại nhìn sang cô, buồn bực vì mình đường đường là CEO của JL nhưng lại đang bị hai người này đùa giỡn quay như chong chóng.

Cuối cùng người thắng tất nhiên là Vũ Chính, ai bảo người ta là BOSS cực lớn chứ? Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, những chuyện Giang Vũ Chính đã đích thân ra tay thì cậu ta nhất định biết chuyện gì mình nên làm, dường như chưa từng có ai có thể thuyết phục được cậu ta.

Nhìn Lý Tử Ngôn giúp anh vào phòng họp, cô thở dài một hơi, dù sao trong này cũng chỉ thêm lo lắng, không bằng xuống phòng họp tầng 30 nghe những nghiên cứu và thảo luận trong cuộc họp hàng năm của JL thì hơn.

Nhưng khi cô đi đến thang máy, đang định đến phòng họp quốc tế thì lại nghe thấy có người gọi tên cô, cô quay đầu lại, “Dur Chân?”

Dur Chân nhìn Hình Ý đã vài ngày không gặp, lại nhìn nơi cô vừa đi ra, vẻ mặt nghi hoặc nhìn cô, như chiếc máy chụp X quang muốn thăm soi cô. Thang máy kia là thang máy chuyên dụng, làm sao cô có thể bước ra từ đó.

Hình Ý bị ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của anh khiến cho không được tự nhiên, quay đầu lại nhìn thang máy, đột nhiên giống như đã tỉnh ngộ. Chẳng lẽ anh ta cho rằng niềm vui mới của cô là Lý Tử Ngôn.

Cô sững sờ trong chốc lát mới nói: “Không phải như anh nghĩ đâu.” Lời nói chỉ đơn giản như vậy, không phải lời giải thích, cô xem anh như một người bạn tốt mới nói như vậy.

Dur Chân cười cười, không hỏi thêm nữa, cùng lắm thì anh cũng chỉ là một người bạn, một người bạn thôi. Anh mở miệng nói: “Sao đến New York lâu như vậy mà chưa từng gặp Giang tông nhi?” anh cũng không biết tại sao mình lại nhắc tới anh ta, là muốn chứng thực bọn họ vẫn chưa làm hòa, để giữ lại cho mình thêm một chút ảo tưởng sao?

“Anh ấy rất ổn, bận rộn một số chuyện khác cho nên không thể đến JL dự cuộc họp hàng năm.”

Nghe câu trả lời của cô, như rất khách sáo, hoặc là thực chất rất rõ ràng tình huống hiện tại của anh ta, làm cho Dur Chân không thể nhìn thấu cô, nhưng chẳng qua là một Lâm Hình Ý làm cho người ta đoán không ra mới khiến cho người khác một khi đã gặp thì không thể kìm chế được mà rung động.

Hình Ý đi thẳng về phía phòng họp quốc tế, Dur Chân đuổi theo cô, thoải mái mở miệng nói: “Đêm nay có thể cùng đi ăn một bữa cơm được không, anh vẫn chưa làm tròn vai trò của một chủ nhà.”

Cô chăm chú nhìn khuôn mặt anh, nhớ tới lần trước anh tới một quán ven đường ăn thức ăn không sạch sẽ bị viêm đường tiêu hóa nên buồn cười nói: “Tôi không muốn giống như anh lần trước.”

Anh lại lập tức đính chính: “Sẽ không như vậy nha, lần này anh sẽ thật sự đưa em đến một nhà hàng, thức ăn cùng không gian đều rất đỉnh.”

Hình Ý cân nhắc không quan tâm đến thức ăn, quan trọng là người ăn cùng cô, cô uyển chuyển từ chối: “Thật ngại quá, mấy ngày nay thật sự tôi rất bận, sau này có cơ hội tôi sẽ...”

Dur Chân ngắt lời cô, quát cường nói: “Là vì Giang Vũ Chính sao?” anh cứ liều lĩnh hỏi như vậy, bởi vì không có cách nào chịu đựng việc mình cứ như một đứa ngốc mà suy đoán, suy đoán một kết quả dù có thể nào cũng không hề liên quan đến anh.

Sau khi cô nghe được câu hỏi kia thì nét vui vẻ trên mặt biến mất, bình thản nói: “Tôi nghĩ đây là chuyện của tôi, hoàn toàn không liên quan gì đến anh.”

Dĩ nhiên Dur Chân đã biết rõ đáp án nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “Vì sao? Lại là anh ta?” Lúc ở châu Úc chính miệng cô đã nói hận anh ta đến nỗi muốn anh ta lập tức chết đi, làm sao quanh đi quẩn lại lại trở về bên cạnh anh ta? Anh không rõ, không rõ Giang Vũ Chính đến tột cùng là có ma lực gì mà có thể làm cho cô khóc cô cười, làm cho những vui buồn yêu hận của cô đều tập trung trên người anh ta.

Hình Ý không nhìn anh, ánh mắt mơ hồ nhìn ra những bông tuyết ngoài cửa sổ, giọng nói phảng phất như từ xa xôi truyền đến, “Có nhiều thứ, không phải muốn từ bỏ là có thể từ bỏ được; có một số ít người, không phải muốn hận thì có thể hận được.”

“Em chỉ thương hại anh ta, anh ta dùng mọi phương pháp để chiếm được sự thương hại của em, em chỉ thương hại cho anh ta tàn phế, thương hại anh ta bị liệt, cho nên mới...” Anh bắt đầu nóng vội nói năng hơi lộn xộn, bởi vì lòng của anh đau đến mức làm cho anh nói không nên lời.

Hình Ý hung hăng trừng mắt nhìn anh, cắn răng nói: “Đừng để cho tôi nghe thấy câu kia nữa. Tôi nói rõ với anh là vì tôi xem anh là bạn, nguyện ý chia sẻ với anh, đừng để cho tôi phải chán ghét anh.” Cô cũng đã từng nói với anh như vậy, làm tổn thương anh rất sâu, rất sâu, đến nay cô vẫn không có cách nào quên được ngày đó trước khi cô xoay người đi đã nhìn thấy nỗi đau đớn khắc sâu trong ánh mắt của anh, làm cho lòng cô rung động mãnh liệt.

Cô không hề để ý đến anh ta nữa, tiếp tục đi vào phòng họp, mà giọng nói của Dur Chân từ phía sau cô truyền đến, “Em không được quên sau lưng em còn có người nhà họ Lâm, anh ta làm như vậy cũng chỉ muốn kìm chế em mà thôi...” Anh biết người nhà họ Lâm trong Giang Lâm vẫn nghĩ sẽ có một ngày xoay chuyển tình thế được, mà với người thủ đoạn như Giang Vũ Chính, làm sao có thể để cho người khác đánh bại đơn giản như vậy được?

Lòng cô run lên từng cơn, nhưng vẫn không ngừng bước, ý chí kiên định hướng về phía tương lai mình muốn đến, cô chỉ muốn anh.

“Cô trực tiếp đến trước cửa chính của JL đi, Vũ Chính nói cậu ấy không cần cô phải lên đó.” Giọng nói của Lý Tử Ngôn cực kì cẩn thận vang lên trong điện thoại.

Hình Ý đang nghĩ xem nên đi lên đó với anh hay là trực tiếp đi xuống bãi đỗ xe, cô biết rõ tính cách quát cường của anh, anh không cần cô phải lên đó nhìn anh được người ta khó khăn bế lên xe, đặc biệt là trước mặt người ngoài. Cho nên đành phải đơn giản trả lời: “Biết rồi.”

Lý Tử Ngôn hơi sững sốt một chút, rất hiếm khi Lâm Hình Ý lại nghe lời vậy nhỉ. Nhìn lại Vũ Chính vẻ mặt mệt mỏi ngồi trên ghế sofa chợp mắt, thở dài.

Ngoài cửa lớn JL, mới ra bãi đỗ xe Dư Chân đã nhìn thấy từ đằng xa Hình Ý đứng trước cửa ra vào thì liền chạy xe đến gần cô, hạ cửa kính xe xuống nói: “Hiện tại đang là giờ cao điểm rất khó đón xe, để anh đưa em về.”

Hình Ý chỉ cười nhàn nhạt với anh nói: “Có xe tới đón tôi rồi.” Giọng điệu khách khí lại có chút không vui.

Dư Chân cảm thấy cô vẫn còn tức giận chuyện chiều nay nên nhún vai sau đó lái xe rời đi.

Một lát sau, chiếc Lincoln màu đen dừng bên cạnh cô, cô lập tức mở cửa xe bước vào, Dư Chân dừng xe ở góc ngã tư nhìn thấy cô bước vào trong xe, ánh mắt lướt qua một đôi chân đang đắp chăn dày, nghiêng ngả tựa vào ghế dựa bên cạnh, không có chút sức sống giống như đã chết. Mười đầu ngón tay anh ta bám sâu vào vô lăng, chăm chú nhìn theo bóng chiếc xe đã đi xa.

Hình Ý bước vào xe nhìn thấy Vũ Chính mặt mày mệt mỏi mắt không ra, khuôn mặt thon gầy, đường nét khắc sâu, lông mày hơi nhíu lại, cô vươn tay vuốt ve những nếp nhăn của anh rồi lại sợ đánh thức anh. Nhớ tới lời nói lúc giữa trưa của Dư Chân, thật sự không phải thương hại mà là đau lòng, trái tim run lên từng đợt làm cho cô ngay cả hít thở cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Không buông tay

Những bộ trang phục mới hoàn toàn nằm trong tủ kính của cửa hàng, cảnh phố xá lãng mạn mê người, bốn phía là những ngọn đèn màu Noel... Noel ở New York luôn xinh đẹp như vậy làm cho người ta có cảm giác ấm áp.

Dù sao cũng chỉ mới đầu tháng mười hai, không khí Noel ở New York đã vô cùng nồng đậm, những ngôi nhà cao tầng san sát nhau như đang tràn ngập những vật trang trí đầy màu sắc, báo hiệu rõ ràng một mùa cuồng hoan sắp đến.

Trung tâm Rockefeller, nơi đây chính là trung tâm của những hoạt động mừng Noel. Một cây thông nặng 9 tấn, cao 88 thước Anh từ Na Uy đến tiểu bang Ridgefield, cây thông đã hơn 80 tuổi, toàn thân gắn đèn kết hoa, hấp dẫn ánh mắt của mọi người từ dưới sân trượt băng nhìn lên.

Đường số 5, tại chỗ giao nhau của 57 con đường khác nhau, phía trên những bảng hiệu như Bulgari, Louis Vuitton, Bergdorf Goodman và Tiffany đều treo những bông tuyết khổng lồ. Nhìn sang phía nam là tòa nhà Empire, những ngọn đèn hồng xanh truyền thống được gắn lên kéo dài đến tận anten chảo trên mái nhà. Bầu trời đêm rét lạnh được trang điểm sáng như ban ngày, những đỉnh tháp như ẩn như hiện uốn lượn thành những đường cong.

Một số người nói lễ Noel ở New York tràn ngập không khí thương mại hề thô tục nhàm chán, nhưng Hình Ý lại ưa thích về ấm áp ấy, yêu thích không khí cuồng hoan phàn tục ấy, có thể làm cho người ta quên hết những đau khổ cùng một mối, chỉ tồn tại bởi vì yêu một người.

Sức khỏe của Vũ Chính sau khi anh mở đại hội cổ đông xong thì liền không có chuyển biến gì tốt đẹp, hơn 10 ngày đều không thể xuống giường, bác sĩ ra ra vào vào trong căn biệt thự ven biển, mỗi ngày đều không ngừng truyền dịch uống thuốc, thuốc vẫn có tác dụng phụ nên khiến cho anh không thể ăn uống được gì. Mỗi ngày Hình Ý đều ở ngay bên cạnh nhìn thân thể anh ngày càng yếu đi, trái tim đau đến mất cảm giác.

Cô cũng không hiểu, vì sao chỉ một liều thuốc cảm sốt bình thường lại làm cho anh nôn nhiều như vậy, anh chỉ cười an ủi cô, dạ dày bởi vì cuộc phẫu thuật trước kia nên rất yếu, đây là phản ứng bình thường.

Cô cũng tự đi hỏi bác sĩ, bác sĩ cũng không thể làm gì, nhưng khi cô nhìn thấy anh uống vào rất nhiều rất nhiều thuốc thì lòng lại buồn bực không nói nên lời, bởi vì dáng vẻ hờ hững trên gương mặt anh giống như chỉ đang ăn cơm nhưng tự nhiên lại đâm vào lòng cô rất đau đớn. Vũ Chính của cô trước kia rất khỏe mạnh ngay cả bị cảm cũng rất ít, nếu như không phải chuyện xảy ra ngoài ý muốn năm đó làm cho sức khỏe của anh suy sụp thì anh làm sao lại thống khổ như vậy?

Tuy cô đã cố gắng không để cho mình nhớ tới chuyện kia, cố gắng không để cho mình đau lòng, nhưng mà nhìn thấy anh trở thành như vậy thì dù có muốn làm cho mình không thấy đau cũng khó quá!

Hôm nay sau khi anh uống thuốc xong thì có tinh thần nói chuyện phiếm với cô, tựa trên bờ vai cô, thật lâu sau mới mở miệng nói: “Lễ Giáng sinh năm nay chúng ta đi đâu đây? Không thì chúng ta trở về Florence đi, mùa đông ở đó rất đẹp.” Giọng nói mềm mại, không có chút khí lực nào.

Bàn tay ấm áp của Hình Ý khẽ cầm lấy những ngón tay lạnh buốt của anh, nghe thấy anh bình tĩnh nhắc tới Florence như vậy thì hốt mất nóng, nhưng vẫn kìm nén tâm trạng nói: “Không đi đâu cả, em thích nhất là Noel ở New York, người người đều vui vẻ cười nói, lại còn có thể shopping điên cuồng.” Cô vừa nói vừa lơ đãng kéo tấm chăn lên cho anh. Thân thể của anh yếu ớt như vậy làm sao có thể bay tới bay lui được? Huống chi Florence nhất định lạnh hơn New York, anh làm sao mà chịu được?

Vũ Chính chỉ nhẹ nhàng cười cười, giờ khắc bình yên an nhàn này làm cho anh cảm thấy mình đang ở trong một giấc mộng ngọt ngào, ấm áp không muốn tỉnh lại.

“Cười cái gì mà cười? Ngày mai em sẽ mạnh tay quẹt thẻ của anh, mua hết đồ trên đường số 5 về.” Tuy nói mạnh miệng nhưng cô cũng biết mình đang nói nhảm nên rất buồn cười, với thực lực của JL, không chỉ đường số 5, có muốn mua cả Manhattan cũng chẳng có vấn đề gì.

Anh không để ý đến lời nói ngốc nghếch của cô, “Vậy em muốn món quà thể nào?” anh cúi đầu nhìn những ngón tay của cô, ánh mắt ngưng trọng, như là bị một vật không tên nào đó hung hãm đâm vào tim đau nhói, nhưng lại không thể nói ra đó là cảm giác gì.

Đầu ngón tay của Hình Ý nhẹ nhàng vuốt tóc anh, “Em không cần gì cả, chỉ cần anh khỏe mạnh trở lại, đừng ốm đau mãi là được.” Ánh mắt của cô mơ màng, một nguyện vọng đơn giản như vậy nhưng lại rất xa xỉ. Mấy ngày hôm trước nhìn thấy anh ngay cả tay cũng không nhấc lên được, cô thật sự tình nguyện dùng tất cả để đổi lấy sức khỏe của anh.

Anh chỉ mỉm cười, ánh mắt mang theo một xúc cảm sâu xa, rồi lại làm cho người ta không rõ đó rốt cuộc là gì, “Anh sẽ khá hơn, còn phải cùng em trải qua một mùa Noel không giống như trước đây nữa.” Ba năm, anh đã ba năm không mừng Giáng sinh cùng cô, năm nay anh muốn bù lại cho ba năm trước, dùng gấp bội yêu thương, gấp bội cảm động mà bỏ sung vào.

Cô chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, thanh âm nồng đậm giọng mũi, cũng không dám rơi nước mắt trước mặt anh, sợ anh sẽ đau lòng. Rồi lại không có cách nào làm tan đi nỗi bi thương trong lòng, chỉ có thể cắn môi thật chặt.

Nhưng khiến cho cô vui mừng ngạc nhiên nhất chính là trước lễ Giáng sinh một tuần, sức khỏe của Vũ Chính dần khôi phục lại. Trước kia chỉ có thể để cho hộ lý bê lên xe lăn, được Hình Ý phụ giúp đẩy xe lăn tản bộ trong vườn. Hiện tại đã có thể xuống giường, tuy có hơi cổ sức nhưng sắc mặt cũng khá hơn nhiều.

Anh còn hay đùa giỡn cảm thán nói: “Có vợ yêu bên cạnh thật tốt.” Ngồi trên ghế sofa ôm lấy Hình Ý, mặt dựa sát vào mặt của cô, tình tứ hôn cô.

Cô cũng cười, cũng không dám lộn xộn, lấy tay vuốt vuốt tóc của anh, người này sức khỏe mới khỏi sắc một chút thì đã bắt đầu không an phận. Nhưng mà cô cũng rất thích đáng về không an phận của anh, nghĩ đến lúc trước anh nói một câu cũng phải thở gấp thì lòng đau nhói.

Từ lần trước nói đến lễ Giáng sinh thì sau đó không ai đề cập đến nữa, như là đang ở sau lưng lẳng lặng làm cho nhau ngạc nhiên vui mừng, cô cũng không vạch trần anh, chỉ một lòng chờ đợi sự ngạc nhiên anh mang đến cho cô.

Cô dễ thỏa mãn, dễ vui mừng như vậy, chỉ muốn có thể ở bên cạnh anh, thật ra thì lễ Giáng sinh không quan trọng chút nào, có thể ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều xứng đáng là một ngày lễ.

Trước kia cô cứ cho rằng chỉ có tình yêu cuồng nhiệt của tuổi trẻ mới mang lại cho người ta cảm giác như vậy, lúc kết hôn cũng có rất nhiều bạn bè nói với cô như thế, phải chuẩn bị trải qua cuộc sống vài thập niên đều bình thản như nước. Nhưng giờ cô phát hiện không phải như thế, ít nhất thì cô và Vũ Chính không phải như vậy. Có lẽ vì đã xảy ra rất nhiều chuyện, cho nên tất cả thời gian ở bên nhau đều quý giá như vậy, đều có vẻ không thể thay thế như vậy.

Một ngày trước lễ Giáng sinh, cô vì muốn hẹn các bạn học đến thăm giáo sư của cô nên phải thức dậy sớm. Nhìn Vũ Chính vẫn còn đang mộng lung ngu, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán anh rồi lại giúp anh đắp chăn kín người.

Cùng một đám bạn đến nhà trọ của giáo sư, nhà trọ không lớn nhưng lại trang trí rất tỉ mỉ, nhìn qua cũng biết đây là người biết hưởng thụ cuộc sống.

Tâm tình của giáo sư rất tốt, chỉ là trí nhớ không tốt lắm nên không nhớ rõ tên của các học trò năm đó, chỉ có ấn tượng sâu sắc với cô gái châu Á là Hình Ý, cho nên nắm lấy tay cô hỏi cô tình hình gần đây. Còn hỏi cô về mối quan hệ với người bạn trai cao lớn người châu Á kia.

Hình Ý rất kinh ngạc vì vị giáo sư lớn tuổi này lại nhớ đến người chỉ gặp qua một lần như Vũ Chính, đã nhiều năm như vậy rồi. Năm đó cô vẫn chưa tốt nghiệp, mà Vũ Chính đã làm việc ở Wall Street được hai năm. Khi đó cũng là mùa đông, đoàn người của cô bởi vì phải ra ngoại ô làm điều tra báo cáo nên lúc trở về thì đã muộn, hơn nữa ngoại ô rất vắng vẻ, cho nên đành phải gọi điện cho anh hỏi xem anh có thời gian đến đón bọn họ không.

Chỉ là sau này cô mới phát hiện, anh bởi vì đang theo dõi một hạng mục của công ty mà đã hai ngày nay không chớp mắt.

Bầu trời đã xuất hiện một trận tuyết nhỏ, mà sau khi anh nhận được điện thoại của cô thì không nói nhiều mà lái ô tô đến.

Cô vẫn nhớ rõ chàng trai mặc một chiếc áo khoác màu xám kia, trong gió tuyết quần áo bị thổi bay lên, anh như vậy nhưng vẫn không do dự mà chạy về phía cô. Khi anh cởi áo khoác choàng lên người cô và nắm lấy bàn tay đã lạnh cóng của cô, kể cả giáo sư cùng mọi người đang ồn ào, cô ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt trách cứ của anh, biết rõ anh đang đau lòng cho mình, nhưng vẫn dịu dàng như vậy, không hề có chút tức giận nào.

Lúc ấy còn trẻ, ngoại trừ cảm động, thật ra còn thấy rất kiêu ngạo, có một bạch mã hoàng tử từ trên trời rơi xuống như vậy đối với mỗi cô gái mà nói đều đáng để kiêu ngạo. Lúc ấy cô chỉ đặt sự chú ý của mình lên ánh mắt khâm phục và ngưỡng mộ của những người bạn đồng hành, bởi vì quá kiêu ngạo. Nhưng mà cô lại rất muốn nhìn thấy một lần nữa hình ảnh anh nhẹ nhàng đi về phía cô, hình ảnh cao ngất ấy, đáng tiếc đã không còn nhìn thấy nữa.

Xe chạy trên đường đêm đầy tuyết, mà anh một tay lái xe, một tay đan chặt vào những ngón tay của cô, đến nay cô không có cách nào quên được vẻ mặt chăm chú lái xe của anh, nhưng cũng chưa từng buông bàn tay anh đang nắm lấy tay cô ra.

Về sau trong lúc vô tình giáo sư vẫn thường nhắc đến với cô, đây là một người đàn ông tốt, bảo cô phải hết sức quý trọng.

Trước đây cô không hiểu, nhưng từ nay về sau cô nhất định sẽ lại cố gắng quý trọng, không bao giờ buông tay anh ra.

Giọng nói của giáo sư kéo trở lại suy nghĩ của cô, “Chàng trai kia có khỏe không?” Từ lần đầu tiên cũng là lần duy nhất bà nhìn thấy anh, nhìn thấy ánh mắt anh nhìn Hình Ý thì đã biết anh vô cùng yêu quý cô.

Hình Ý chỉ nhàn nhạt nói: “Anh ấy rất khỏe, cảm ơn sự quan tâm của ngài.” Hồi hợt đến mức chính cô cũng thấy đau lòng.

Ở chơi với giáo sư đến giữa trưa, vốn mọi người muốn cùng nhau đi ăn cơm trưa, nhưng mà cô lại lo lắng không biết bây giờ Vũ Chính có ăn cơm ngon miệng hay không nên sớm nói lời tạm biệt với bọn họ.

Sau khi về đến nhà cô mới phát hiện ra Vũ Chính đã sớm ra ngoài, cô đi vào phòng, nhìn thấy trên giường bày biện một vài thứ, vô cùng vui vẻ, nụ cười càng lúc càng tươi, giống như một đứa bé, cười ngây ngô.

Chiếc giường đơn màu trắng, được những cánh hoa hồng và hoa bách hợp trải lên, ở giữa đặt một chiếc hộp màu tím, cô nhẹ nhàng ngồi lên giường, mở sợi dây hộp quà ra, chậm rãi mở nắp hộp ra, lòng của cô cũng theo đó mà khẽ rung động.

Bên trong là một bộ lễ phục màu đen, còn có một chiếc áo choàng lông chồn màu trắng, có cả túi sách tinh xảo, giày cao gót cao quý trang nhã,... Có lòng như vậy, cô chỉ cảm thấy một cảm giác ấm áp dâng lên từ đáy lòng lên đôi mắt, làm cho vành mắt của cô nóng nóng.

Trên bộ lễ phục đặt một tấm thiệp, bìa thiệp là ảnh chụp của một quán cà phê, mơ mộng và lãng mạn vô cùng. Cô nhẹ nhàng cầm lấy, mở ra, tinh tế mà không hề xa hoa, trên mặt tấm thiệp tản ra một mùi thơm nồng đậm quanh quẩn, giống như mùi thơm của cà phê, rồi lại rất xa xôi.

Trên tấm thiệp chỉ viết một hàng chữ tiếng Anh: “Waiting for you.” Ngoại trừ ba từ tiếng Anh rỗng bay phượng múa thì không còn gì khác, trong mắt anh, tất cả mọi thứ đều dư thừa, ai chờ đợi ai, ở nơi nào, đều không cần nói, bởi vì anh chắc chắn cô sẽ đến.

Ánh đèn neon nơi thành thị rất nhiều màu sắc, trên đường những cỗ xe hơi hả chạy, nhưng mà một chút cũng không hề ảnh hưởng đến vẻ yên tĩnh hoàn mỹ kia, Vũ Chính nhìn quán cà phê được chính mình bày biện, chỉ cảm thấy thật hạnh phúc, thỏa mãn.

Anh tin cô chắc chắn sẽ không quên quán cà phê này, bởi vì đây là nơi bọn họ cãi nhau lần đầu tiên, cũng là nơi đầu tiên làm hòa, thời gian đã trôi xa như vậy lại tựa hồ như gần ngay trước mắt.

Lúc ấy JL vừa thành lập không lâu, mỗi bước đi đều giống như trên miệng mũi đao, anh và Lý Tử Ngôn mỗi ngày đều giống như ngọn đèn trước gió, suy nghĩ làm sao để có thể phá vòng vây trong lĩnh vực này, trong suốt nửa năm trời, mỗi ngày thời gian dành cho giấc ngủ đều không quá bốn tiếng.

Khi đó một tháng Hình Ý chưa gặp mặt anh được hai lần, cho dù có là cô gái rộng lượng thế nào thì cũng có khúc mắc, huống chi khi đó cô còn trẻ, làm sao có thể kiên nhẫn chịu khổ được.

Vì vậy tất cả mọi đề nén trong lòng đều được bộc phát ra vào lần hẹn vào cuối tuần hôm đó. Vì đề đi hẹn hò mà tỉ mỉ lựa chọn quần áo, còn định tạo nên cho anh một sự ngạc nhiên vui sướng. Anh bởi vì có việc mà đến muộn gần nửa tiếng, trang điểm tinh tế lại mặc quần áo xinh đẹp đặt trên người cô gái đang tràn ngập tức giận cũng không thể tản ra vẻ đẹp sáng ngời chói mắt.

Anh vừa đến đã hết lời xin lỗi, nhưng mà trong tai cô thì lời xin lỗi căn bản cũng không có bất cứ ý nghĩa gì, cô vừa mở miệng đã bắt đầu chất vấn anh, rốt cuộc đang làm gì mà bận bịu như vậy, ngay cả buổi hẹn văt và làm mới chuẩn bị xong cũng đến muộn.

Anh chỉ là cúi đầu uống cà phê, lại không có cách nào nói cho cô biết, anh ở bên ngoài còn có sự nghiệp của mình. Bởi vì chuyện trong gia tộc, tất cả hành động của anh trong nước đều bị bọn họ giám sát, anh luôn phải cẩn thận như vậy, thận trọng mà tạo lập nền vương quốc của chính mình. Đồng thời anh cũng không muốn cô chịu quá nhiều áp lực từ gia tộc cho nên ngay từ đầu không có ý định nói cho cô biết.

Cô vừa nói vừa có vẻ đang khóc làm cho chân tay anh luống cuống, cuối cùng bối rối hoang mang hỏi mượn chủ quán cà phê cây đàn dương cầm một lát, cuối cùng đánh một bản “Beauty forgiveness” mới trấn an được cô.

Về sau cô đã từng lơ đãng hỏi anh, “Sao mỗi lần em tức giận anh đều dùng đàn dương cầm dỗ dành em thế? Anh không có sáng tạo nào khác sao?”

Anh vui sướng hài lòng nghĩ, không phải không có kẻ nào mới nhưng mỗi lần em đều rất thích sao, nhưng vẫn tội nghiệp nói: “Anh chỉ biết đánh đàn dương cầm thôi.”

Cô đột nhiên muốn trêu ghẹo, vẻ mặt thất vọng nhìn anh: “Thật chán, lúc đầu em còn tưởng cái gì anh cũng biết!”

Anh cố ý giả bộ như đáng thương, ăn nói khép nép: “Đúng vậy, anh cái gì cũng không biết, không có gì cả, em mà không quan tâm đến anh thì sẽ không ai thèm anh...”

Cuối cùng hai người ờng ờ một lúc rồi chăm chú ôm đối phương.

Lý Tử Ngôn đứng cách Vũ Chính mười mét, nhìn ánh mắt mơ màng của anh trong quán cà phê màu hồng lập lờ, nhưng mà không có cách nào cảm thụ xem đến tột cùng là loại tình cảm gì mới có thể để cho Vũ Chính làm như thế này. Có lẽ anh chưa từng thật sự nhìn thấy một người vợ nào như vậy, dường như Lâm Hình Ý đối với Giang Vũ Chính là một người phụ nữ hết sức đặc biệt. Cho nên mới không có cách nào lí giải gần đây một người lí tính

cơ trí như Giang Vũ Chính lại tình nguyện hết lần này đến lần khác dốc hết tất cả của mình để đòi lấy cô.

Lúc này Vũ Chính dựa lưng vào ghế, mỉm cười nhìn anh nói: “Sao cậu còn chưa đi?”

Lý Tử Ngôn bắt đầu đi nói: “Yên tâm, tôi sẽ không ở lại làm bóng đèn đâu. Tôi chờ Lâm Hình Ý tới rồi đi.” Trên thực tế anh lo lắng cho Vũ Chính ở trong này một mình, hôm nay nhìn thấy sắc mặt của cậu ta đã tốt hơn lần ở JL rất nhiều nhưng anh vẫn rất lo lắng.

Vũ Chính cúi đầu nhìn nhìn ra ngoài trời: “Bây giờ là 6h30 tối New York, chắc hẳn là các danh môn thực nữ trong bữa tiệc tối đang mong chờ được nhảy một khúc với tổng tài JL Lý Tử Ngôn đây.”

Lý Tử Ngôn vẫn không động đậy gì, Vũ Chính không vui nói tiếp: “Đợi cô ấy đến đây cậu mới đi thì không khí bị phá hết còn gì.”

Lúc này anh mới hiểu Giang Vũ Chính đã tốn nhiều công sức trang trí nơi này đẹp như vậy, cũng cảm thấy mình đã quấy rầy người ta nên cuối cùng hỏi một câu: “Cậu chắc chắn một mình ở đây không sao chứ?”

Vũ Chính hôm nay dĩ nhiên là vô cùng kiên nhẫn, còn nói giỡn: “Xin mời, Lý tổng.”

Lý Tử Ngôn nhìn ông cụ tính cách khác thường không giống ai này, đáng vẻ cười nhạt, đêm nay thật ra thì anh cũng có vài tiết mục phong phú, có lẽ chờ mong một người vợ tương lai được đẩy nhả, trên mặt anh sáng rõ.

Vũ Chính nhìn bóng dáng anh rời đi, từ trong túi áo vest lấy ra một chiếc nhẫn, dù trong này ngọn đèn hơi tối nhưng vẫn rất sáng chói.

Anh biết rõ khi trở về trên tay cô không đeo chiếc nhẫn kết hôn của bọn họ, đó là bởi vì năm đó khi ra đi cô nhất định đã vứt bỏ nó. Mỗi lần anh vuốt ve ngón tay của cô, bọn họ đều vô tình cố ý mà né tránh.

Cô không nói cho anh biết năm đó cô đã ác liệt tuyệt tình làm mất nhẫn kết hôn của bọn họ, cô sợ anh đau lòng. Tuy chiếc nhẫn kim cương không phải là loại đá quý giá nhất nhưng lại được thợ cắt kim cương giỏi nhất thế giới làm nên, Tolksowsky đã tự tay làm nên nó.

Kim cương Gabrielle được cắt thành 105 mặt, 4 góc ánh sáng giao nhau, khiến cho nó so với những chiếc nhẫn kim cương hoàn hảo khác càng thêm sáng và có màu sắc đẹp mắt, ánh sáng phát ra không phải thứ hào quang bình thường.

Kim cương Gabrielle so với những viên kim cương bình thường phải dùng gấp đôi thời gian để cắt nên, cũng là loại kim cương duy nhất trên thị trường hiện nay hoàn toàn dùng cách thủ công, không cần bất cứ loại công nghệ phụ trợ nào. Bởi vì quá trình cắt rất tốn công và cần kỹ thuật nên mỗi bản thân mỗi viên kim cương Gabrielle cùng ánh hào quang của nó đều hóa thân cho sự hoàn mỹ.

Viên kim cương “thế kỷ” lớn nhất trên thế giới lại không tỉ vết với trọng lượng 273.85 kara, là cùng người làm nên viên kim cương màu nâu hoàn mỹ lớn nhất thế giới mang tên nặng 545.63 kara kỉ niệm 50 năm đăng cơ của thái vương “Golden Jubilee”, dù cho nguyện ý bỏ ra nhiều tiền hơn nữa cũng khó có thể mời được ông ấy tự mình làm nên, Vũ Chính nắm rất nhiều mối quan hệ trên thương trường mới có thể mời ông ấy một lần nữa mài nên một chiếc giống như đúc.

Vẫn giống y như đúc, thậm chí bạch kim của chiếc nhẫn cũng khắc một chữ nhỏ “J&L”, anh nhẹ nhàng hôn lên trên chiếc nhẫn, rốt cuộc anh đã chờ được, cô đã trở về bên cạnh mình. gương mặt tràn đầy nụ cười, trong ngày đông rét mướt này, đủ để hòa toan cả băng tuyết.

Sự yên lặng xinh đẹp đang bao phủ căn biệt thự ven biển, tiếng giày cao gót nhẹ nhàng gõ trên sàn nhà vang lên, Hình Ý mặc một bộ lễ phục màu đen, áo choàng màu trắng, xinh đẹp quý phái không hề có chút phàm tục nào, lúc đến lầu một, trông thấy quần gia chuẩn bị ra về cùng đón Giáng sinh với người nhà.

Quần gia nhìn thấy dáng vẻ cùng cách ăn mặc tinh tế của Hình Ý thì cười nói: “Phu Nhân, sáng nay trước khi ra ngoài Giang tiên sinh còn hỏi Lý tiên sinh cách ăn mặc hôm nay có vấn đề gì không? Chúc hai người đêm Giáng sinh vui vẻ. Merry Christmas.”

Hình Ý biết ông đang trêu chọc mình, cách ăn mặc của Vũ Chính cho tới bây giờ đều không cần người khác góp ý, cho tới giờ anh vẫn luôn tin vào ánh mắt của mình, làm sao có thể hỏi Lý Tử Ngôn vấn đề này chứ? Cô cũng cười nói: “Merry Christmas.”

Lúc này điện thoại trong nhà bỗng vang lên, quần gia đi đến nhận điện thoại, lại quay đầu lại nói: “Là người nhà họ Lâm ở trong nước gọi tới.”

Nét vui vẻ trên mặt Hình Ý lúc này ngưng trệ, không hề có biểu lộ gì, cố gắng bình tĩnh nhận lấy microphone.

“Hình Ý hả? Là thím nhỏ đây, hôm nay chị dâu đột nhiên ngã bệnh... Cứ mê man gọi tên cháu, hiện tại không ăn gì cả, cũng không chịu đến bệnh viện, chỉ ở trong phòng khóc... Cháu nhanh trở về đi.” La Hiểu Lan, thím của Hình Ý vừa nức nở vừa nói.

Trái tim Hình Ý như rút xuống hồ nước mùa đông đã kết thành băng, vừa thâm trầm lại vừa lạnh như băng. Cô run rẩy không biết phải nói gì để trấn an, lập tức nhớ tới lúc ba ba ra đi, cô đến bệnh viện nhưng không kêu khóc gọi ba, đầu óc cô trống rỗng, cứng ngắc như người gỗ. Lòng bàn tay âm thầm rịn mồ hôi, tay cầm chiếc túi trơn trượt bất ngờ không được.

Cô phải trở về, cô không thể mất đi mẹ mình, cô đã mất đi người ba yêu quý nhất...

Cô lấy điện thoại đi động ra, gọi điện thoại cho Vũ Chính, nhưng lại chỉ có tiếng máy bận, sau đó là một tràng tiếng anh bảo cô để lại lời nhắn.

Cô cầm điện thoại nói: “Vũ Chính, rất xin lỗi. Mẹ bị bệnh, em phải về nước một chuyến, nhận được tin nhắn thì gọi lại ngay cho em.” Giọng nói vội vàng và bất an. Cô biết mình đang run rẩy, cô không biết mình sắp sửa mất đi những thứ gì, cho nên cảm thấy sợ hãi, cảm thấy sợ hãi.

Cô biết rõ không nên bỏ lại Vũ Chính ở đây, nhưng mà hiện tại cô phải trở về ngay, cô không có lựa chọn. Chỉ có thể nói lời rất xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.

Trước khi chiếc máy bay rời cất cánh, cô đã gọi hơn mười cú điện thoại cho Vũ Chính nhưng đều bị chuyển vào hộp thư thoại, cô có chút sốt ruột, sợ Vũ Chính vẫn còn đang chờ cô.

Chợt nhớ tới sáng hôm nay Lý Tử Ngôn đã ra ngoài cùng anh, vậy anh ta nhất định đang ở bên cạnh anh, vì vậy gọi điện thoại cho Lý Tử Ngôn, “Đồ... đồ...” Hình Ý chỉ nghe đầu bên kia truyền đến âm thanh đơn điệu ấy, trong lòng vô cùng rối loạn. Cuối cùng vẫn bị chuyển đến hộp thư thoại, cô run rẩy nói: “Lão Lý, bây giờ anh có ở cùng Vũ Chính không? Hiện tại tôi tạm thời có việc gấp phải về nước một chuyến, không thể đến chỗ hẹn với anh ấy. Tôi van anh, hãy giúp tôi chăm sóc anh ấy...” Giọng nói của cô rất gấp, ngón tay không tự giác run lên.

Sau khi máy bay bay lên, cô nhìn thấy những ngọn đèn sáng chói của New York, ông già Noel khổng lồ giăng đèn lấp lóe trên những tòa nhà cao chọc trời... Tất cả những điều tốt đẹp ngày càng trở nên mơ hồ.

Trong một nhà hàng nằm trên tầng cao nhất của khách sạn cao cấp ở New York là một party được cử hành hàng năm của các thiên kim tiểu thư trong giới thượng lưu, trong này rất xa hoa, có thể hưởng thụ hết những cảnh tượng cao cấp vô hạn của nhân gian.

Lý Tử Ngôn tựa người ở quầy bar, cầm trong tay ly rượu đỏ nhẹ nhàng lắc lư, giờ lên trước mắt mình, xuyên qua ly rượu nhìn những người phụ nữ ăn mặc xinh đẹp đi qua đi lại giữa sân, dường như đang tập trung tìm con mồi của mình, khoe miệng nhếch lên một nụ cười trên tức.

Đang lúc 12h tiếng chuông vang lên, một người phụ nữ quần quýt si mê dán lên thân thể của anh, nói tiếng Anh mang theo âm khẩu tiếng Tây Ban Nha, hơi thở gọi cảm phun lên mặt anh, chiếc móng thoảng cái vuốt ve bắp đùi anh, miệng còn nói đã từng chạm mặt anh trong những buổi tiệc xã giao thương mại.

Lý Tử Ngôn nhìn khuôn mặt trang điểm lòe loẹt của cô ta, lòng cảm thấy chán ghét, vì vậy lơ đãng lấy điện thoại từ trong túi ra, giờ lên trước mặt cô ta, nói rõ: “Excuse me.” Sau đó đào thoát ngay.

Anh cầm chiếc điện thoại vừa rồi vẫn luôn để ở chế độ yên tĩnh, tình cờ phát hiện ra có rất nhiều cuộc gọi nhỡ, anh mở ra ngay, tất cả đều là Lâm Hình Ý.

“Đây là tin nhắn thứ nhất. Lão Lý, bây giờ anh có ở cùng Vũ Chính không? Hiện tại tôi tạm thời có việc gấp phải về nước một chuyến, không thể đến chỗ hẹn với anh ấy. Tôi van anh, hãy giúp tôi chăm sóc anh ấy...”

“Đây là tin nhắn thứ hai. Lão Lý, Vũ Chính sao không nghe điện thoại. Anh nhận được tin nhắn thì xin hãy gọi lại cho tôi ngay, được không?”

“Đây là tin nhắn thứ ba...”

Lý Tử Ngôn dùng sức cầm điện thoại, phảng phất như muốn bóp vụn nó, anh gọi lại cho cô nhưng lại ở trạng thái tắt máy. Cái cô Lâm Hình Ý này rốt cuộc đang làm gì vậy. Xem thời gian hiện lên thì là hơn 7h, nhưng giờ đã hơn 12h, Vũ Chính không phải vẫn tiếp tục đợi chứ...

Anh chạy về phía bãi đỗ xe, vừa chạy vừa gọi điện cho Vũ Chính, vẫn chuyển tới hộp thư thoại, tên kia không phải vẫn còn đang đợi chứ.

Con đường phồn hoa đều là xe, quá nhiều người, giao thông vốn đã lâm vào trạng thái tê liệt, bầu trời vừa có mưa lại vừa có tuyết rơi, cần gạt nước đung đưa trước kính xe của Lý Tử Ngôn, anh chỉ cảm thấy toàn thân nóng bừng, không ngừng nhấn còi để cho xe phía trước đi nhanh một chút.

Khi anh đã đến được quán cà phê kia, rồi lại do dự một lát, đến tận cùng là anh phải dùng tư thế như thế nào đi vào mới có thể nói cho Vũ Chính biết.

Mưa cùng tuyết làm ướt đầm quần áo của Vũ Chính, anh vẫn ngoan cường tin tưởng cô sẽ đến, có lẽ chỉ là kẹt xe, có lẽ là do nguyên nhân khác, chỉ là anh vẫn tin tưởng cô sẽ đến.

Khi anh nghe được tiếng bước chân, mỉm cười lúc ngẩng đầu lên, nhưng một khắc khi nhìn thấy người đang đến thì nụ cười của anh cứng lại, ngón tay lạnh buốt ấn chặt lấy đôi chân không còn cảm giác của mình.

Lúc Lý Tử Ngôn nhìn thấy anh thì mới biết được vì sao điện thoại di động của cậu ta không có người nghe, điện thoại để trong túi áo khoác, mà cậu ta vì muốn đi hẹn hò nên từ sáng đã cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc cùng áo vest, hơn nữa trên đùi cũng không đắp thảm.

Lý Tử Ngôn vọt đến trước mặt anh, lớn tiếng quát anh: “Cậu điên rồi phải không? Trời mưa sao còn không biết tránh đi?” Vừa nói vừa đẩy xe lăn của anh.

Mà ngón tay Vũ Chính vẫn giữ chặt lấy bánh xe, không cho anh đẩy đi, bình tĩnh nói: “Tôi muốn đợi cô ấy.” Trong ánh mắt phảng phất có một ngọn lửa đang thiêu đốt, kiên định như vậy, liều lĩnh như vậy.

Lý Tử Ngôn chưa từng thấy Giang Vũ Chính như vậy, lạ lẫm như vậy, tay chạm vào quần áo ướt đầm của anh, hạ quyết tâm lớn tiếng nói: “Cô ta về rồi, sẽ không đến đây đâu. Cậu có ở đây mà đợi lâu hơn nữa thì cô ta cũng không biết đâu, người chịu khổ chỉ có mình cậu...” Vừa nói vừa muốn ôm lấy thân thể lão đạo sắp ngã của anh.

Mà mười đầu ngón tay của Vũ Chính vẫn bám chặt lấy chiếc đàn dương cầm trước mặt, cắn răng nói ra từng chữ: “Tôi phải ở đây đợi cô ấy.”

Không ngờ bầu trời lại đổ một trận tuyết lên mặt anh, hòa tan, từng chút một, như từng vệt nước mắt bò đầy trên mặt anh, dấu vết xệt qua lại phảng phất như có thể nhìn thấy vết máu.

Nước mưa lạnh buốt xuyên qua quần áo, thấm vào da thịt của anh, thấm vào xương cốt của anh, một loại đau đớn khắc cốt ghi tâm, làm cho thân thể của anh không ngừng run rẩy, run rẩy, bàn tay bám thật chặt vào đàn dương cầm vẫn không mấy may buông ra.

Ánh mắt của anh nhìn về phía màn mưa mông lung ngoài trời, quật cường giống như đã vứt bỏ hết tất cả lý trí cùng tự tôn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tha thứ cho em

Giày cao gót của Hình Ý gõ trên sàn nhà của biệt thự nhà họ Lâm, nặng nề mà dồn dập, cô vừa vào cửa thì chị Hằng đã kéo tay của cô khóc, khóc đến nói không thành tiếng: “Mấy hôm trước phu nhân bắt đầu bị bệnh, nhưng mà nhất quyết không chịu đến bệnh viện... cũng không chịu ăn gì...”

Lòng của cô cũng nặng nề như bước chân của mình, đi vào gian phòng tắm tối của mẹ, nhẹ nhàng gõ cửa rồi đẩy cửa bước vào, trong phòng chỉ có một ngọn đèn lập lờ, còn có mùi thuốc nhàn nhạt. Cô nhìn thấy mẹ nằm trên giường, một nỗi chua xót dâng lên trong lòng.

Cô nhẹ nhàng ngồi bên giường, “Mẹ, con về rồi. Mẹ bị bệnh, con cùng mẹ đến bệnh viện được không?” Giọng nói nhu hòa của cô rơi vào tai mẹ cô.

Lâm mẹ khẽ lay động, nhẹ nhàng xoay người lại, sắc mặt tiêu tụy của bà làm cho Hình Ý đau lòng, cho tới bây giờ mẹ vẫn luôn thích mình xinh đẹp như vậy, mỗi lần ra ngoài đều hỏi xem cách ăn mặc của mình hôm nay thế nào, nhưng mà bây giờ lại tiêu tụy như vậy.

Lâm mẹ nắm chặt lấy tay Hình Ý: “Mẹ cho là con không cần mẹ nữa rồi... Đạt Bình cứ bỏ mẹ đi như vậy, mẹ cho là Hình Ý nhỏ bé cũng không quan tâm đến mẹ...” nước mắt chảy xuống che kín những nếp nhăn, vẻ già nua hiện ra.

Hình Ý ôm lấy mẹ, vỗ về trấn an bà: “Làm sao có thể thế được? Không phải con đã về rồi sao? Đừng khóc... bây giờ chúng ta đến bệnh viện được không?” Vừa nói vừa đỡ bà dậy giúp bà mặc quần áo.

Lâm mẹ chỉ bắt lấy tay cô, có thể nào cũng không chịu buông, còn nhắc đi nhắc lại: “Đừng đến bệnh viện... không đi...” Trong ánh mắt đều là nỗi sợ hãi bất an.

Hình Ý biết bà đã khắc cốt ghi tâm nỗi đau đớn khi chứng kiến cái chết của ba trong bệnh viện, lại an ủi bà: “Được được, không đi, không đi nữa... nhưng mà bây giờ mẹ phải ăn gì đó, lát nữa gọi bác sĩ tới được không? Chúng ta không đến bệnh viện.”

Lâm mẹ chỉ hờ hững gạt đầu, cực kỳ mệt mỏi dường như mơ mơ màng màng như đang ngủ.

Hình Ý chậm rãi ra khỏi phòng, thở phào nhẹ nhõm, lấy điện thoại di động ra gọi cho Vũ Chính, nhưng mà lần nào cũng chuyển đến hộp thư thoại.

Lại nhấn số của Lý Tử Ngôn, vẫn là phải để lại tin nhắn, khi cô đang muốn cúp điện thoại thì đầu dây bên kia nhận điện, lòng Hình Ý tràn ngập căng thẳng hỏi: “Vũ Chính... anh ấy không sao chứ?”

Lý Tử Ngôn thở hắt ra, ngập ngừng một lúc lâu mới nói: “Không sao, đã đưa cậu ta về lâu rồi.” Giọng nói lạnh lẽo, giống như được ngâm trong nước đá.

Hình Ý nghe thấy đầu dây bên kia tĩnh lặng không một tiếng động, tiếp tục cẩn thận hỏi: “Anh ấy... đợi có lâu không?” Cô cầm điện thoại mà toát mồ hôi, vô cùng căng thẳng.

Lão Lý đã không còn kiên nhẫn, “Khoảng hai tiếng. Cô nói hết chưa vậy? Tôi còn phải đi dự party, có chuyện gì thì lát nói sau đi.” Rồi cứng rắn ngắt điện thoại.

Hình Ý như nhớ ra gì đó, “Vậy tại sao anh ấy không nghe điện thoại? Anh ấy có khỏe không?” cô bắt đầu có chút lo lắng, quán cà phê kia ở ngoài trời, một người bình thường mà chờ hai tiếng ngoài trời gió tuyết còn có thể ngã bệnh, huống chi thân thể của anh lại như vậy.

Lão Lý ở bên kia trợn trắng mắt, thở dài, mất tự nhiên an ủi cô: “Nếu đổi lại là cô lòng tràn đầy mong đợi chờ hai tiếng, cô có tức giận không? Thân thể của cậu ấy khá tốt, mấy ngày nữa tôi thấy cô không cần gọi điện cho cậu ấy đâu, tôi nghĩ cậu ấy cũng sẽ không nhận.” Bình thường anh cũng coi như là một cao thủ tình trường, rất giỏi dỗ dành phụ nữ, nhưng giờ phút này lại không có cách nào chọn một giọng điệu thích hợp để nói Vũ Chính đang rất khỏe.

Hình Ý thờ phào nhẹ nhõm, thấp giọng nói: "Cảm ơn anh." Cuối cùng không có xảy ra chuyện gì lớn, cô biết rõ anh nhất định sẽ tức giận, hiện tại đành phải chờ anh nguôi giận thôi, sau đó từ từ mà dỗ ngọt anh.

Lão Lý cũng an ủi cô: "Tôi sẽ để ý đến cậu ấy, cô cũng không cần phải lo lắng." Ánh mắt chạm đến giường bệnh của Vũ Chính, thờ dài.

Trong phòng họp Hà Thụ Mẫn cầm điện thoại, không dám đến những quản lý đang chờ cô lên tiếng, ánh mắt ngưng trọng cao giọng nói: "Cái gì?" Làm cho tất cả ánh mắt của các quản lý đều tập trung về phía cô.

Mà cô chỉ đứng bật dậy trong phòng họp, vẫn chưa hoàn toàn kịp phản ứng với lời của đối phương, trong miệng vẫn không ngừng nói: "Anh đánh anh ấy ngất xỉu... làm sao anh dám đánh anh ấy?" Giọng nói có chút không thể tin cùng xúc động.

Lý Tử Ngôn ở đầu dây bên kia thờ dài: "Đúng vậy đó, anh đánh ngất cậu ấy."

Hà Thụ Mẫn không thể nào tin được, hơi run rẩy nói: "Anh dám dùng một quyền đánh cho Vũ Chính hôn mê? Làm sao anh có thể làm vậy? Thân thể của anh ấy..."

"Anh còn có cách nào khác sao, lúc ấy cậu ta không chịu đi, tình thế cấp bách nên cũng không nghĩ được nhiều như vậy, hơn nữa một quyền kia thật sự cũng không mạnh lắm..." Lý Tử Ngôn có chút rối loạn, nếu ngay tình cảnh lúc đó, có cho anh lựa chọn lại lần nữa thì anh cũng sẽ dùng một quyền mà đánh ngất cậu ta.

Tối hôm ấy, Vũ Chính cứ bám chặt lấy đàn dương cầm, dù cho yếu đến mức một giây sau có thể bất tỉnh ngay vẫn không chịu buông tay.

Có thể nào thì Lý Tử Ngôn cũng không thể nào quên được biểu lộ hôm đó của cậu ấy, một Giang Vũ Chính hoàn toàn mất đi lý trí, anh chưa bao giờ biết một Giang Vũ Chính như vậy.

Trên người Vũ Chính không có chỗ nào là không bị ướt, cứng đờ mà lạnh run, mười đầu ngón tay bám lấy đàn dương cầm đều lạnh cóng chuyển sang tím xanh, trên mặt lại đỏ bừng khác thường.

Lý Tử Ngôn biết rõ cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện lớn nên đành phải..., anh thật sự không dùng bao nhiêu lực, mà Vũ Chính lại cứ ngã xuống như vậy.

Lão Lý tự an ủi mình, cái này thì có là gì so với một quyền mà trước kia cậu ta đã đánh anh, cú đánh kia làm cho hàm răng của anh muốn rơi ra, mặt sưng lên gần hai tuần lễ.

Khi đó hai người chỉ là bạn cùng phòng vừa mới quen, còn chưa gọi là bạn bè. Có một ngày Lý Tử Ngôn và một người bạn da đen nhìn thấy một tấm ảnh chụp trong máy tính của Vũ Chính, vừa vặn lại nói ra chủ đề có chút không lịch sự. Lão Lý cười chỉ vào tấm hình của Hình Ý nói với người bạn da đen kia: "Phụ nữ châu Á như cô ấy là tốt nhất, tại sao vậy chứ? Bởi vì..." Còn chưa nói hết lời thì đã bị Vũ Chính cho một quyền, Vũ Chính lạnh lùng túm lấy cổ áo nhìn anh nói: "Lời nói và việc làm của cậu tỏ ra tôn trọng một chút, người...châu...Á." Mà lão Lý chỉ có thể tròn tròn mắt ra mà nhìn tên điên này. Đây là lần đầu tiên Lý Tử Ngôn nhìn thấy Giang Vũ Chính không thể không chế được vì Lâm Hình Ý.

Có thể tình bạn của bọn họ cũng vì một quyền đó mà bắt đầu, đúng là không đánh nhau thì không quen biết.

Giọng nói của Hà Thụ Mẫn kéo suy nghĩ của anh lại, "Hiện tại Vũ Chính sao rồi?" Giọng nói tràn ngập lo lắng.

"Tình hình không tốt lắm, bác sĩ nói phải nhập viện theo dõi." Thật ra thì anh muốn cô không phải lo lắng nên mới nói tránh đi rất nhiều. Anh nhớ lúc ấy khi ôm Vũ Chính đang hôn mê đến bệnh viện, bây giờ nghĩ lại mà còn thấy sợ.

Trong chạm vào quần áo ướt đầm, vốn phải lạnh buốt, mà nhiệt độ cơ thể cậu ta lúc đó nóng đến mức có thể hong khô quần áo, trên xe dù đang hôn mê vẫn còn nói mớ: "Đừng cho cô ấy biết..." Lý Tử Ngôn không thể nói được gì nữa, chỉ có thể nhanh chóng phóng xe đến bệnh viện.

Khi anh ôm Vũ Chính đến phòng cấp cứu của bệnh viện, quần áo của anh cũng đầm mồ hôi, quần áo trên người Vũ Chính cũng hoàn toàn giống vậy, anh nhìn Vũ Chính đang dồn dập thở, đáng vẻ khó chịu cực điểm lại cảm thấy bất lực.

Bác sĩ trong phòng cấp cứu kiểm tra chừng nửa tiếng sau đó bác sĩ riêng của Vũ Chính cũng đến bệnh viện, lúc đó đã là rạng sáng.

Đang lúc ý tá đang mặt nạ dưỡng khí vào cho Vũ Chính rồi đẩy vào phòng bệnh cao cấp thì anh cầm lấy tay bác sĩ hỏi tình hình. Bác sĩ riêng chỉ thờ dài một hồi, chậm rãi tháo khẩu trang xuống nói: "Sao lại đề nặng như vậy? Sốt cao đến gần 40 độ, xem tình huống của cậu ta thì chắc đã hơn 4 tiếng, đã chuyển sang viêm phổi..."

Bác sĩ còn chưa nói hết lời thì ý tá vừa rồi đẩy Vũ Chính vào đã chạy tới nói: "Bệnh nhân lại co giật."

Bác sĩ riêng lập tức chạy vào thang máy, lão Lý nghe xong thì lòng trầm xuống, cũng chạy theo, trước kia anh cũng từng chứng kiến tình trạng co giật của Vũ Chính, nhưng lần này lại nghiêm trọng đến mức vượt qua sức tưởng tượng của anh.

Bốn ý tá đè chặt lấy chân tay của anh, mà trong cơn hôn mê anh lại không ngừng run rẩy, chân tay như đang không bị khống chế mà run rẩy kịch liệt, hơn nữa biên độ rung động cũng rất lớn. Lão Lý nhìn anh trong cơn hôn mê cũng cắn chặt răng, gương mặt căng thẳng vì rốt cuộc cũng không thể hiểu được anh có bao nhiêu thống khổ.

Bác sĩ cũng đề cập cơ thể của anh lại, miệng không ngừng gọi y tá đi lấy băng vải đến...học mất lão Lý đỏ lên, anh không dám nhìn, cho dù một nam tư hán cũng không dám nhìn, đến tốt cùng là thể lương như thể nào đây?

“Chuyện này thật sự phải gạt Lâm Hình Ý sao?” Hà Thu Mẫn không quá tán thành, anh vì cô mà một lòng chờ đợi, hiện tại bệnh nặng nhập viện, dựa vào cái gì mà Lâm Hình Ý có thể thoải mái hoàn toàn không biết gì cả. Thật ra thì cho dù cô không hề thích người tên Lâm Hình Ý này nhưng mà hiện giờ ở Mi Vũ Chính thật sự cũng cần người chăm sóc mà.

Lão Lý nằm duỗi lưng trên ghế sofa một cái, cổ đau nhức nói: “Đúng vậy, giấu cô ta. Đây là lệnh của Giang Vũ Chính – Giang đại tổng tài đã dặn dò, anh có thể làm sao?” Anh thật sự không dám đi nói chuyện này cho Lâm Hình Ý biết, bởi vì ánh mắt đêm đó của Vũ Chính làm cho anh kinh hãi, anh không dám tưởng tượng sau khi cậu ta tỉnh lại mà biết anh chạy đi nói cho Lâm Hình Ý biết thì hậu quả sẽ thế nào, huống chi...anh thật sự đã đánh cho Giang Vũ Chính một quyền, chuyện này nếu mà bị Lâm Hình Ý phát hiện ra thì không chạy đến nhai xương anh thì không phải là Lâm Hình Ý.

“Em cứ nói với các quản lý là gần đây JL có hành động mới là được, anh sẽ gọi điện thoại làm tròn lời nói dối này.” Anh mệt mỏi ngắt điện thoại, nhắm mắt lại nghĩ, hai người kia kiếp trước thật sự là oan gia sao?

Trong căn phòng của Hình Ý tại biệt thự nhà họ Lâm, Hình Ý mệt mỏi nằm trên giường, nhìn điện thoại trong tay, trở về đã được bốn ngày, chính cô cũng không thể nhớ rõ rốt cuộc mình đã gọi bao nhiêu cuộc điện thoại cho anh, nhưng mà anh vẫn không nhận. Cô biết rõ anh nhất định sẽ tức giận, lại không nghĩ tới lại quật cường như vậy, nhất định không chịu nhận điện thoại của cô.

Nếu như không phải bệnh tình của mẹ vẫn chưa ổn định thì cô thật sự đã bay về tìm anh, chỉ là vừa về đến nhà thì lại thấy mình thân bất do ki.

Gọi điện thoại di động anh không nhận, gọi đến biệt thự thì quản gia nói anh không muốn nhận, một chút tin tức cũng không thêm hỏi âm (mặc dù biết anh sẽ rất ít khả năng hỏi âm lại). Cô không thể làm được gì, chỉ có thể từng ngày trông ngóng anh sớm nguôi giận.

Đây đã là lần thứ 12 trong ngày hôm qua gọi sang đây, cô nghe âm thanh “đô...đô...đô...” trong điện thoại mà tràn đầy cô đơn vì khẳng định lần này cũng sẽ không có kết quả.

Lúc đang chuẩn bị cúp điện thoại thì bên kia có người nhận, một âm thanh trầm thấp quen thuộc vang đến bên tai Hình Ý, “Alo...” vành mắt của cô nóng lên, cảm giác như nước mắt sắp rơi xuống.

Cô lập tức bắt lấy cơ hội, run rẩy nói: “Vũ Chính à, rất xin lỗi.” Ngoại trừ câu rất xin lỗi thì không thể nói gì hơn.

Bên kia hình như đang ngừng lại, rất lâu không có động tĩnh gì, hai người đều im lặng không lên tiếng trong vài phút, cuối cùng Hình Ý nghĩ anh đã vứt điện thoại đi nên thút tha thút thít nói: “Vũ Chính...”

Bên kia chỉ là nhẹ nhàng mà “Ừ” một tiếng, nhưng không lên tiếng.

“Có phải anh bị bệnh không, sao giọng lại khàn như thế? Mấy ngày hôm nay có phải không nghỉ ngơi tốt không?” Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn, rồi lại yếu ớt không có lực, làm cho cô lo lắng không biết anh có bị bệnh không.

Bên kia dừng lại một lúc lâu mới chậm rãi nói: “Vừa thức dậy.” Tiếng nói rất chậm, nhẹ nhàng mà vang lên bên tai.

Giữ lời như vàng vậy sao? Hình Ý biết anh còn đang giận nên không muốn nói tiếp, cho nên cũng không hoài nghi gì, tiếp tục cố gắng, “Mẹ bị bệnh, cho nên đêm Giáng sinh em phải trở về gấp. Rất xin lỗi, anh chờ rất lâu phải không?” Cô cẩn thận hỏi.

Bên kia quay về trạng thái yên tĩnh, Hình Ý chỉ nghe thấy trái tim cô đang nhảy nhót, nhưng rồi lại nghe thấy Vũ Chính gấp rút nói: “Đang họp...không nói chuyện được...”

Cô còn chưa kịp nói lời tạm biệt anh thì đã cúp điện thoại, nghe thấy điện thoại quay về âm thanh đơn điệu “đô...đô...đô”, cô nhìn ra bóng đêm yên tĩnh ngoài cửa sổ thủy tinh, con đường mòn trong vườn hoa được ánh đèn nhân nhật chiếu sáng đều bị bao phủ bởi tuyết, trong lòng cô cũng như đang chất đầy những bông tuyết, thờ không nổi.

Bầu trời New York bao la lại trong trẻo, ánh mặt trời lười biếng chiếu xuống mặt tuyết, hắt xuống từng vệt sáng vàng kim. Trong căn phòng VIP trên tầng cao nhất của bệnh viện truyền đến từng tiếng ho khan tê tâm liệt phế.

Bên ngoài phòng bệnh y tá nhỏ giọng nói chuyện, sợ đánh vỡ không gian yên tĩnh này.

“Tôi hôm qua Giang tiên sinh thế nào?” Y tá trưởng có tuổi hỏi một y tá tóc vàng.

“Ho khan rất nhiều, cũng không có quá nhiều đàm, chỉ ho cả một đêm. Buổi tối lúc vào giúp ngài ấy xoay người có đo nhiệt độ, cơ bản chỉ sốt nhẹ, không xảy ra tình huống hai ngày trước một lần nữa. Cũng có tình trạng co giật nhưng không nghiêm trọng như lần đầu tiên...”

Thật ra thì lúc Vũ Chính tỉnh lại đã là ngày 28, anh không biết tại sao mình lại vào bệnh viện, trong trí nhớ mơ mơ hồ hồ đều là chuyện đêm Giáng sinh hôm đó.

Vừa rồi nhận điện thoại của Hình Ý động đến vết thương ở khóe miệng nên thấy đau đớn mới nhớ thì ra là mình bị lão Lý đánh cho một quyền, chuyện về sau thì không nhớ gì cả.

“Khụ khụ khụ...khụ khụ khụ...” toàn thân mềm nhũn không còn chút lực mới nhớ tới đêm hôm đó mình đã làm một việc thật ngốc, thật là ngốc mà.

Lúc này có người gõ cửa bước vào, anh không cần nghĩ cũng biết người đó là ai.

Lý Tử Ngôn nói với y tá khi nào Vũ Chính tỉnh thì gọi điện cho anh, nhưng lúc bước vào phòng bệnh thì lại giống như đang đi ăn trộm, thật ra thì phòng bệnh được phủ kín bằng thảm lông dê, cũng sẽ không tạo nên bất kì tiếng động nào nhưng mà anh lại có tật giật mình.

“Khụ...khụ...khụ...” Vũ Chính đang đè nén cơn ho khan, nhìn bộ dạng lén lút của lão Lý thì khàn giọng nói: “Tôi đây, tôi không trách cậu.”

Không nghĩ tới những lời này lại kích thích đến lão Lý, anh đi thật nhanh vào nói: “Dù cho cậu có trách tôi thì tôi cũng sẽ làm như vậy. Nói thật, tôi chưa từng thấy người đàn ông nào ngốc như cậu...” Anh cố ý nhấn mạnh chữ đàn ông, giọng điệu châm chọc.

Nhưng Vũ Chính lại không tức giận, nhìn ánh mặt trời bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Khụ khụ khụ...ngay cả chính tôi, khụ khụ khụ...cũng chưa từng thấy một Giang Vũ Chính như vậy.”

Lão Lý nhìn khoe miệng bị thương của anh mang theo một nụ cười giấu cợt thì không đành lòng nhìn nữa.

Trong văn phòng lầu 73 của Hình Ý trong Giang Lâm, cô vừa trở lại làm thì đã bị vô số những cuộc họp vây quanh, thật vất vả cuộc họp buổi sáng mới tạm nghỉ, cô nhìn những báo cáo cần cô phê duyệt chồng chất như núi trước mặt, chỉ có thể kiên trì tiếp tục công việc. Thì ra nghỉ ngơi quá lâu, tính lười biếng của con người sẽ bộc phát. Cô nhớ đến cuộc sống mình đã trải qua cùng Vũ Chính hơn nửa tháng ở biệt thự tại New York, thật sự rất hạnh phúc. Loại thoải mái khi vứt bỏ tất cả, cảm giác không gì sánh được.

Có khi hai người chỉ lười biếng nằm trên ghế sofa trong phòng khách đọc sách, cô uốn éo trong ngực anh, bị hơi thở của anh bao quanh, xem một lát thì ngủ mất, mà anh lại luôn không muốn đánh thức cô. Khi cô tỉnh lại thì cả người đều nằm trên người anh, nửa người trên vẫn còn hoạt động được của anh cũng bị cô làm cho chết lạng không còn cảm giác.

Cô vừa nhẹ nhàng giúp anh bóp bả vai đã chết lạng, vừa đau lòng trách anh: “Sao không gọi em dậy? Sao anh lại đàn vậy hả? Heo, đã mệt vậy còn không gọi em dậy?”

Mà Vũ Chính lại nhe răng ra cười: “Ai là heo hả?” Còn giả vờ ra vẻ đáng thương.

“Giang Vũ Chính!”

“Giang Vũ Chính là ai?”

“Là ông xã yêu quý nhất của Lâm Hình Ý.”

“Giang Vũ Chính là heo, vậy Lâm Hình Ý bà xã yêu quý nhất của Giang Vũ Chính là cái gì?”

“...”

Cô ngẩng đầu nhìn về phía phòng làm việc của anh trên lầu 75, khi nào thì mới trở về đây? Hôm nay cũng đã từ miệng Hà Thư Mẫn biết một số chuyện của JL, ban giám đốc xảy ra một chút chuyện, có lẽ dạo này anh thật sự bận rất nhiều việc, cho nên lúc nói chuyện anh mới lãnh đạm như vậy, nhưng mà cô biết anh vẫn còn giận.

“Vũ Chính, mở webcam lên đi mà. Rất muốn gặp mặt anh...” Hình Ý ra về cô vợ nhỏ nói.

“Anh để chờ đến dịp khác thôi.” Giọng nói nhẹ nhàng mà lãnh đạm.

“Chỉ liếc nhìn một cái cũng không được sao?” Cô biết anh nói dối, hiện tại ở New York đã là hơn 10h tối, làm gì còn cuộc họp nào.

Bên kia hình đang đang cuồng quýt che microphone lại, đột nhiên không còn âm thanh nào nữa, Hình Ý khàn trương nói: “Vũ Chính...anh làm sao vậy?”

Bên kia một hồi lâu sau mới có thanh âm, anh nhẹ nhàng mà hắng giọng một cái, khàn khàn nói: “Không sao.” Cuối cùng cúp máy.

Câu nói “Khi nào thì anh về?” còn chưa kịp nói ra khỏi miệng, chỉ co thể ngăn người nhìn điện thoại, ánh mắt dâng lên một chút sương mù.

Cô lo lắng cho anh nhưng cũng không thể ngay lập tức bay đến bên cạnh anh, bệnh của mẹ vừa mới khỏi sắc, bất kể thế nào thì cô cũng không thể bỏ mặc bà được, hơn nữa Giang Lâm cũng còn rất nhiều việc chờ cô.

Tiếng chuông điện thoại trên bàn làm việc vang lên kéo suy nghĩ của cô lại, lúc đang làm việc sao lại nghĩ vẩn vơ như vậy chứ? Từ trước đến nay cô không bao giờ như vậy, điều chỉnh lại tâm tình của mình, hít một hơi thật sâu mới chậm rãi cầm lấy điện thoại.

Cứ mơ mơ màng màng kéo dài khoảng nửa tháng thì Hình Ý mới từ lão Lý mà biết được Vũ Chính sắp trở về. Khiến cho cô buồn bực chính là tin tức chồng của mình sắp trở về lại biết được từ người ngoài.

Lần này chu kì giận dỗi của anh đã phá kỉ lục, trong trí nhớ của cô thì số lần Vũ Chính giận rất ít, dường như mỗi cơn giận đều lén la lén lút đến rồi lại lén

lút đi, nhưng lần này thì lại. . .

Chẳng qua là cô nhớ đến câu nói kia của lão Lý, “Cô cứ thử một lần lòng tràn đầy hy vọng chờ đợi dưới trời gió tuyết hai tiếng đồng hồ...” còn nói anh đã tỉ mỉ chuẩn bị cho cô tất cả...anh tức giận là chuyện đương nhiên, thế nhưng ngay cả một cơ hội giải thích cũng không thêm cho cô nữa.

Ngày Vũ Chính trở về, cô đã xuất hết mọi kĩ năng, phấn đấu trong phòng bếp từ sáng sớm, còn học hỏi những chuyên gia trong nhà bếp, phối hợp với những khẩu phần dinh dưỡng trong sách cùng với khẩu vị của anh mới làm ra được cả một bàn thức ăn.

Cô nhìn thấy trên bàn ăn bằng thủy tinh dùng toàn những chén đĩa bằng sứ để đựng thức ăn, trong lòng cảm thấy mỹ mãn, muốn giữ được trái tim của một người đàn ông thì trước tiên phải giữ được dạ dày của anh ta.

Thật ra thì bình thường cô rất ít xuống bếp, ngoại trừ bận rộn thì thật ra cũng không có thói quen, từ nhỏ đến lớn đều có người lo những thứ này, làm sao mà biết nhúng tay vào làm cơm? Cho dù lúc đi du học ở Mỹ cũng luôn mua ở ngoài về ăn.

Nhưng mà cảm giác tự tay nấu một bữa cơm cho người mình yêu rất tuyệt vời. Khóe miệng cô không ngừng mỉm cười, cuối cùng về chờ mong trong ánh mắt làm cho cô trông càng giống với một cô gái nhỏ đang ở nhà chờ chồng mình về, một cây cung duy nhất trong lòng đã bị anh nắm giữ, mỗi một động thái lác lác đều là vì anh mà nên, không thể hơn.

Vũ Chính nhìn xe cách nhà ngày càng gần, tuy trong lòng rất muốn nhanh chóng gặp lại cô nhưng lại mâu thuẫn như vậy, “Về nhà mà cũng sợ sao?” Khóe miệng của anh lại nhếch lên một nụ cười vui vẻ không tên, rồi lại ho nhẹ từng đợt.

Kelvin ngồi kế bên tài xế vội vàng quay đầu lại lo lắng nhìn anh, mà anh chỉ gờ tay lên ý bảo Kelvin không cần khẩn trương.

Dù cho thân thể của Vũ Chính mấy ngày nay đã tốt hơn nhưng Kelvin vẫn không dám xem thường, từ khi anh nằm viện đến nay vẫn luôn là Kelvin và lão Lý gác đêm.

Thật ra thì cũng không phải là không tin vào y tá ở bệnh viện, huống chi còn có hộ lý chuyên nghiệp, nhưng mà hai người bọn họ vẫn khẩn trương muốn chết, nửa đêm vừa nghe thấy tiếng anh ho khan là tựa như trông gà hóa cuốc. Cũng không lạ khi bọn họ quá phận mà căng thẳng, bởi vì từ khi Vũ Chính vào viện thì không ngừng sốt cao cùng co giật, làm bọn họ sợ gần chết.

Lòng Hình Ý sưng sưng tràn đầy khi nhìn Vũ Chính đi vào đến cửa thì tan biến hết, nhìn thấy thân hình gầy gò của anh ngồi trên xe lăn, mặt không có chút huyết sắc nào, cô biết anh đã gạt cô, nói không bị bệnh là gạt cô, nói rất khỏe cũng là gạt cô. Cô không dám chảy nước mắt, chỉ có thể để cho mình khóc thầm trong lòng.

Khóe miệng cô nặn ra một nụ cười, nghênh đón ngồi chồm hổn trước mặt anh, nhẹ nhàng nâng chân anh lên cởi giày cho anh.

Người giúp việc đứng bên cạnh đưa đôi dép lẹ lóng tơ cho Hình Ý, vừa cười vừa nói với Vũ Chính: “Hôm nay phu nhân đã bận rộn cả ngày vì làm bữa cơm này cho tiền sinh.”

Ánh mắt Vũ Chính hướng về phía bàn ăn, thân thể trong nháy mắt cũng cứng ngắc lại, ánh mắt lập lòe ánh sáng nhưng rồi không biết vì sao lại đột nhiên đen sầm xuống.

Hình Ý nâng lấy đôi chân gầy yếu của anh, thiếu chút nữa đã rơi nước mắt, chân của anh nửa tháng nay nhất định không được mát xa kĩ lưỡng, khớp xương nơi mắt cá chân đều sụp xuống, cơ co rút rất căng, lúc nắm lấy bàn chân lạnh buốt của anh, cô chỉ có thể thầm liều mạng nói với chính mình ngàn vạn lần không được rơi nước mắt.

Cô cúi đầu điều chỉnh khuôn mặt mình rồi ngẩng đầu lên cười với anh: “Thay xong rồi, chúng ta đi ăn cơm trước được không, hôm nay em. . .”

“Anh mệt, lên tắm rửa trước đã.” Vũ Chính thẳng thừng cắt lời cô, giọng nói trầm thấp mà bình tĩnh, bình tĩnh đến gần như tàn nhẫn, sau đó tự mình điều khiển xe lăn đi về phía thang máy, chỉ để lại mình Hình Ý ngồi đó, ngơ ngác nhìn đôi giày vừa cởi ra khỏi chân anh.

Trước kia bởi vì Vũ Chính bị ngã trong phòng tắm ở biệt thự ven biển nên Hình Ý đã hạ lệnh nhất định phải để cho cô giúp anh tắm rửa, anh cũng không có ý kiến gì. Nhưng khi Hình Ý cầm áo tắm của anh chính đẩy anh vào phòng tắm thì anh cũng đang đứng ngoài cửa phòng tắm, cầm lấy áo tắm trong tay cô, thấp giọng nói: “Tự mình tắm.”

Khi anh nhận lấy quần áo Hình Ý nhìn thấy trên mu bàn tay anh đầy những vết kim đâm xanh đen thì trong lòng run rẩy không kịp phản ứng gì, anh đã đi vào nhà tắm đóng cửa lại. Cô nhìn thấy cánh cửa phòng tắm đóng lại, kinh ngạc đến ngây người.

Lần này giận thật rồi nha, cho tới bây giờ cô chưa từng thấy anh như vậy, rốt cuộc muốn cô làm thế nào cho phải đây?

Bởi vì hôm nay cả ngày Hình Ý không đến công ty cho nên phải đem văn kiện về nhà xem, Vũ Chính tắm rửa xong phải mất khoảng hơn một tiếng, đành phải chờ anh tắm xong rồi dỗ dành anh ăn cơm vậy.

Nhưng khi cô bước vào phòng ngủ thì phát hiện anh đang nằm ngủ. Mở cửa phòng, trong phòng không có ánh đèn, anh cuộn mình trong chăn lộ ra mái tóc đen sẫm. Có lẽ lúc nằm ngủ đã tự trở mình nên anh đưa lưng về phía cửa, Hình Ý nhìn bóng lưng cô đơn của anh, cảm thấy sao mà yếu ớt.

Cô nhẹ nhàng bò lên giường, từ phía sau lưng ôm lấy anh, thân thể của anh trở nên cứng ngắc, cô biết anh vẫn chưa ngủ, nhỏ giọng hỏi: “Ăn cơm trước được không?”

Anh không trả lời cô, hai người cứ giằng co như vậy, hệ thống sưởi ấm mở hết cỡ nhưng lại không thể sưởi ấm tâm hồn đang lạnh buốt.

Cô chậm rãi mở miệng nói: “Mệt thì cũng hãy ăn cơm rồi hãy ngủ.” Tay vẫn ôm chặt lấy eo của anh, mặt dán vào lưng anh, nhẹ nhàng vuốt ve.

Mà Vũ Chính lại im lặng một lúc lâu mới lạnh giọng nói: “Đêm nay... em trở về phòng khách ngủ đi.”

Cánh tay của Hình Ý đang ôm lấy anh như đang đông cứng lại, nước mắt tranh nhau từ khóe mắt chảy qua mũi, lướt qua mắt còn lại, chậm rãi chảy xuống vành tai.

Cô chậm rãi buông tay ra, bất động thanh sắc mà rời đi, mà Vũ Chính cũng cảm thấy luồng hơi ấm truyền qua lưng mình đã biến mất, thân thể dường như ngã xuống một hầm lạnh lạnh lẽo.

Hình Ý dùng sức ôm gối đầu, trong miệng nhắc đi nhắc lại: “Giang Vũ Chính... thật không thể nhận ra anh lại giống quý họp hồi như vậy, em đã xin lỗi ăn nói khép nép như vậy rồi, anh còn muốn em phải thế nào nữa?” suy nghĩ của cô loạn cả lên, thương cho sức khỏe của anh mà đồng thời cũng ghét thái độ của anh, nằm trên giường lăn qua lăn lại không ngủ được, nửa đêm lặng lẽ đứng dậy đi qua giúp anh xoay người.

Nhưng khi cô đi đến cửa phòng của anh thì nghe thấy tiếng ho khan, trong màn đêm yên tĩnh rét mướt cực kì rõ ràng, những tiếng ho chạm vào lòng cô.

Cô vội vàng mở cửa, nường theo ngọn đèn tường yếu ớt, chứng kiến người trên giường bởi vì kịch liệt ho khan, mà thân thể co lại, cô không thể ngăn được nỗi đau trong lòng mình, lập tức chạy đến cẩn thận nâng anh dậy, nhẹ nhàng vuốt lưng cho anh.

“Khụ khụ khụ...” Vũ Chính ho đến nổi mặt đỏ ửng, nhìn thấy ánh mặt lo lắng của cô thì muốn nói một câu an ủi nhưng lời nói đến miệng cuối cùng lại hóa thành những tiếng ho khan.

Cô đỡ lấy thân thể đang run rẩy của anh, đợi tiếng ho của anh ngừng lại thì cầm lấy ly nước ấm trên đầu giường, anh vịn tay cô uống một hớp nhỏ rồi liền lắc đầu.

Lưng tựa vào giường nhẹ nhàng thở hổ hển, vuốt vuốt bàn tay vì khăn trương của Hình Ý mà nắm chặt lại, khàn giọng nói: “Không sao, đi ngủ đi.”

Cô chỉ nhẹ nhàng nức nở, nước mắt rơi xuống, uất ức nói: “Anh gạt em... nói không bị bệnh... sao anh lại gạt em chứ? Trước kia sao lại không cảm thấy anh nhỏ mọn như vậy? Em đã xin lỗi rồi... hơn nữa vì mẹ bị bệnh nên em mới...”

Bờ môi lạnh của anh phủ lấy môi cô, không cho cô tiếp tục nói nữa, chỉ là nụ hôn bị gián đoạn bởi tiếng ho khan, cô nhìn thấy đáng vẻ khó chịu của anh, không biết hình dung cảm giác trong lòng mình thế nào nữa, mỗi một tiếng ho khan giống như một thanh đao, đâm thật mạnh vào da thịt trong lòng cô.

Trời đã sáng, bầu trời lát phát dường như tuyết lại sắp rơi, cô muốn xuống giường kéo rèm lại, lúc ngủ Vũ Chính không thích quá sáng.

Nhưng lúc cô muốn ngồi dậy thì anh lại ôm lấy cô, dùng giọng nói khàn khàn hỏi: “Lại muốn đi đâu nữa?”

Anh không nghĩ tới anh sẽ dậy sớm như vậy, tối hôm qua ho cả đêm, đến rạng sáng năm giờ mới thoảng yên tĩnh một chút, nhìn đầy mắt mệt mỏi của anh, lòng như bị kim đâm.

Cô sò lên vầng trán trơn bóng của anh, cười hỏi: “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

Anh cũng cười, nhàn nhạt nói: "Dù sao cũng đã tỉnh dậy, vậy thì dậy luôn đi."

Mà cô lại ồng ẹo trong ngực của anh, rầu rĩ nói: “Quà giáng sinh của em.” Giọng nói rất nhẹ, giống như muốn biến phòng tuyến cứng rắn nơi đáy lòng anh thành tuyết tàn hoa rơi.

Anh vươn tay lên tú đầu giường, kéo ra, nhẹ nhàng lấy ra một chiếc hộp gấm nhỏ, mở ra rồi liếc nhìn đôi mắt ướt át của Hình Ý, cười nói: “Không cho phép khóc nhè.”

Cô gạt đầu lia lịa, không thể tin được anh lại có thể nhờ Tolkowsky làm lại một chiếc mới, chiếc nhẫn đã bị cô ném xuống biển Thái Bình Dương.

Anh cầm bàn tay mềm mại của cô, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón vô danh bên trái của cô, thấp giọng nói: “Lần này không cho phép làm mất nữa.” Giọng nói dịu dàng phiêu đảng bên tai cô.

Cô ôm lấy anh thật chặt, chôn đầu vào ngực anh, khóc nói: “Sẽ không để mất nữa... vĩnh viễn đeo... đời này đeo... kiếp sau vẫn muốn đeo...” Lời nói của cô lộn xộn đến nỗi chính cô cũng không biết mình đang nói gì, giống như một đứa trẻ ôm lấy anh khóc nức nở.

Vũ Chính nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô để trấn an, cúi đầu nói lời an ủi cô, giọng nói có chút khàn khàn và mềm mại quanh quẩn bên tai cô, như một làn gió xuân ấm áp.

Vũ Chính ngồi trên chiếc ghế quý phi trong phòng chứa quần áo, nhìn Hình Ý nghiêm túc chọn đồ cho anh, cân nhắc một chút rồi lại rầu rĩ mở miệng hỏi: “Có phải em đã quên cái gì đó không?”

Hình Ý vẫn đang chui đầu vào tủ tìm đồ, quay trái rồi lại quay phải, xoay đầu lại mặt mang theo một dấu chấm hỏi lớn: “Quên cái gì?”

Vũ Chính không thể nhìn được nữa, đề nặng giọng nói, “Quà của anh?” Lúc anh đeo nhẫn cho cô cũng đã chờ mong món quà của cô, một món quà đến chậm. Nhưng mà cô lại không biết đang giả ngu hay là quên thật mà không đưa cho anh.

Hình Ý nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó của anh, Giang Vũ Chính cũng có lúc quần bách như vậy sao, “Anh không được chê em, anh phải hứa trước là không được chê bai.” Cô nghiêm túc nhìn anh, làm cho Vũ Chính cảm thấy không khí thật quý dị.

“Ừ” anh chăm chú gật gật đầu, không biết rõ đến tột cùng là trong hồ lô bán thứ gì.

Hình Ý cầm một cái túi giấy không biết chứa gì bên trong, ngồi xổm xuống trước mặt anh, nhẹ nhàng nâng bàn chân có hơi biến dạng của anh lên, cẩn thận mát xa bàn chân cong cong cho anh, giúp cho những ngón chân co quắp của anh được thả lỏng.

Rồi sau đó lấy ra một đôi tất màu đen trong túi, nhẹ nhàng xỏ vào chân anh. Tiếp đó vừa làm lại động tác vừa rồi cho chân còn lại vừa nhỏ giọng nói: “Em tự tay đan...” Trên gương mặt đỏ ửng là một nụ cười hạnh phúc.

Cô theo Phương Hiểu Văn học đan, thật ra thì đã học rất lâu nhưng mà chưa từng làm thực tế, chỉ mơ hồ nhớ cái gì mà mũi trên mũi dưới... thời gian ở trong biệt thự ven biển, đột nhiên nhớ tới nên hào hứng bưng bưng đi mua mũi đan và len lông dê về đan. Trước kia lúc cô nhìn thấy bạn học ngày đêm không ngủ mà đan khăn quàng cho bạn trai thì cười nhạt, dựa vào cái gì mà phụ nữ luôn phải làm những việc này? Nhưng khi cô vì người mình yêu mà tỉ mỉ đan từng mũi thì cô phát hiện thì ra lại hạnh phúc như vậy. Dù cho đó chỉ là một việc rất nhỏ.

Vũ Chính cúi đầu nhìn đôi tất đang mang trên chân mình, trong lòng không biết đang có tư vị gì, thốt ra một câu: “Thật xấu.”

Khuôn mặt tràn đầy nụ cười của cô cứng lại, khóa miệng khẽ giật giật, cô đã tốn nhiều công sức như vậy...

Anh lập tức nhàn nhạt nói: “Chân của anh... thật sự rất xấu.” Ánh mắt rơi trên đôi chân héo rút của mình, gầy như vậy, dường như chỉ còn lại da bọc xương, nhưng lại không có chút sức sống, cứng ngắc mà tái nhợt.

Vành mắt cô lại rung rung nước mắt, nhưng vẫn tiếp tục giúp anh mang tất vào, nhẹ nhàng nâng bàn chân của anh lên, đưa đến gần khuôn mặt mình vuốt ve, ngừng đầu cười nói: “Một chút cũng không xấu, còn dám nói chân của chồng em xấu, em sẽ không tha cho anh.”

Anh dùng ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho cô, cổ nặn ra một nụ cười nhẹ: “Đứa ngốc.”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Sương mù

Dưới bãi đỗ xe của Giang Lâm, sau khi đỗ xe xong Dư Chân định xuống xe nhưng bởi vì qua kính chiếu trông thấy một chiếc xe đang chậm rãi chạy vào mà ngừng động tác mở cửa xe lại, cầm lấy văn kiện trên ghế phụ lái, nắm thật chặt, các khớp xương ngón tay đều lộ ra.

Hôm nay Hình Ý ngồi trên xe của Vũ Chính đi làm, nói là xe của mình đã đem đi bảo dưỡng. Lái xe lại âm thầm cười, trong nhà không chỉ có hai chiếc xe này.

Nhưng thật ra là lo lắng cho anh nửa đường cảm thấy không thoải mái, thời tiết quá lạnh, dù cho có cầm chặt lấy tay của anh thì vẫn cảm thấy lạnh buốt lại cứng ngắc. Các ngón tay đều lạnh buốt như vậy chứ đừng nói chi là hai chân.

Khi anh ngồi lên xe lần thì cô liền ngồi xổm trước mặt anh, tỉ mỉ vuốt lại những nếp nhăn, giúp anh choàng kín cổ lại, thấy đáng vẻ vẫn lạnh lùng không có phản ứng gì của anh thì hai tay bưng lấy mặt của anh kéo lại gần, nhẹ nhàng in lên trán anh một nụ hôn. Sau đó không đợi cho anh kịp phủ ứng thì đã chạy ra sau giúp anh lên thang máy.

Dư Chân nhìn thấy đáng vẻ thỏa mãn, hạnh phúc của cô thì nói không nên lời đó là tư vị gì, vì sao khi ở bên cạnh Giang Vũ Chính có thể nở nụ cười như vậy, còn ở bên anh thì không?

Lâm Đạt Quảng nhìn bản kế hoạch bị bác bỏ của mình, vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại sau cơn chấn động, đây là hạng mục đầu tiên ông hợp tác cùng tập đoàn Uy Đạt, lần này ông nói với Hoàng tổng của tập đoàn Uy Đạt sau khi thành công sẽ chia lời 30%, nhưng mà hiện tại lại cứ bị Giang Vũ Chính bác bỏ như vậy.

Ông lập tức gọi điện thoại đến văn phòng tổng tài, giọng nói của thư kí quanh quẩn bên tai ông, mà ông chỉ tràn ngập lửa giận nghĩ đến tiền lời của mình, Giang Vũ Chính, mày thật sự cho là mình có thể nắm giữ đại cục của Giang Lâm sao?

Vũ Chính đang thảo luận cùng Hà Thư Mẫn chiến lược phải làm thế nào để quý sau Giang Lâm sẽ có thêm nhiều công ty đầu tư vào các lĩnh vực của

mình, điện thoại nội bộ vang lên, giọng nói nhu hòa của thư kí vang lên, “Giang tổng, giám đốc Lâm Đạt Quảng gọi đến, đường dây số 1.”

Hà Thư Mẫn nhìn thấy Giang Vũ Chính nhún nhún chân mày, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui vẻ, trong lòng thầm đánh giá ý đồ của anh.

Vũ Chính cầm lấy microphone cung kính nói một tiếng: “Chào chú.” Tưởng tượng đến bộ dạng hỗn hển của Lâm Đạt Quảng giờ phút này, khóe miệng lại hơi nhếch lên.

Đầu dây bên kia Lâm Đạt Quảng vẫn phải cắn răng cười nói: “Giang tổng vừa về đã mang đến một món quà lớn vậy rồi sao?” Lòng thầm nghĩ lần trước bị bắt cóc Giang Vũ Minh sao không dứt khoát giết chết nó luôn đi, hiện tại đồ phải gây phiền toái.

Anh cũng chỉ vui vẻ nói với Lâm Đạt Quảng: “Chú nói như vậy thật là khách sáo.” Dừng lại một lúc lâu mới nói: “Trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu.” Giọng nói lộ ra khí thế lười biếng mà cao quý, phảng phất như chỉ đang chơi đùa với một con kiến trên tay anh.

Lâm Đạt Quảng nghiêng răng đến nỗi phát ra tiếng vang, nhưng vẫn cười nói: “Giang tổng đã muốn chơi thì tôi đây xin chơi theo ngài.” Giọng nói không có chút lo lắng nào, sau đó thẳng thừng cúp điện thoại, dùng sức ném trên mặt đất.

Hà Thư Mẫn nhìn biểu lộ nguy hiểm của Giang Vũ Chính, ánh mắt hài hước mang theo một vẻ sắc bén hung ác làm cho cô bỗng nhiên cảm thấy lạnh người.

“Anh tính ra tay với Lâm Đạt Quảng?” Cô thử thăm dò.

Mà anh chỉ nhúc nhích cái cổ có hơi mỏi của mình, bình thản trả lời cô: “Vẫn còn quá sớm, cứ đùa với ông ta đã.” Nếu không phải bởi vì cái chết năm đó của ba ba, Lâm Đạt Quảng cũng sẽ khôn tồn tại trong Giang Lâm đến hôm nay. Nhưng mà anh lẫn lộn tìm kiếm ba năm trời cũng không tìm ra nguyên nhân cái chết của Lâm ba.

Hình Ý ra nước ngoài hơn hai năm, hành động của Lâm Đạt Quảng trong Giang Lâm vô cùng cẩn thận, mặc dù anh đã tạo áp lực, nhưng ông chủ kiên nhẫn này vẫn có thể chịu đựng được. Hiện tại Hình Ý đã trở về, người nhà họ Lâm và họ Phương lại bắt đầu ở sau lưng vụng trộm động chân động tay. Chẳng qua là cũng rất đúng lúc, có cơ để cho anh ra tay, Lâm Đạt Quảng, ông ta không thể không trừ khử.

Hà Thư Mẫn biết rõ năng lực giết người của Giang Vũ Chính, nhưng vẫn lo lắng, “Lâm Đạt Quảng cũng chiếm một ghế trong ban giám đốc của Giang Lâm, vậy anh có thật sự làm được không? Hơn nữa...” Giọng của cô càng lúc càng thấp, hơn nữa Lâm Hình Ý vẫn là người nhà họ Lâm, thực lực của cô trong ban giám đốc có thể nói là ngang với Vũ Chính.

“Phải một lần vất vả cả đời nhàn nhai thôi, biện pháp lâu dài tốt nhất chính phải là diệt cỏ tận gốc.” Giọng nói lạnh lẽo đến nỗi làm cho Hà Thư Mẫn không kìm được mà rung mình một cái.

Vũ Chính nhìn về phía văn phòng của Hình Ý ở lầu 73, nụ cười giảm đi, bàn tay đặt trên đùi nắm chặt lấy chiếc chân lông dê. Sau này phải để cho chính cô lựa chọn, không thể để cho cô mãi bị kẹp ở giữa anh và nhà họ Lâm, anh muốn cô hoàn toàn thuộc về mình, anh muốn Lâm Hình Ý chỉ thuộc về Giang Vũ Chính.

Hình Ý nhìn hạng mục đang bày ra trước mặt, rõ ràng Giang Lâm là bên đầu tư lớn nhất mà chỉ hưởng được 50% lợi nhuận thì ai mà làm? Cũng khó trách Vũ Chính lại phủ quyết hạng mục của chú. Cô nhìn chú mặt đen như than, cân nhắc không biết nên mở miệng thế nào.

Mà Lâm Đạt Quảng lại mở miệng trước, “Hình Ý, không phải là chú cậy già lên mặt, hạng mục này là lĩnh vực mà Giang Lâm chưa bao giờ làm qua, mà viễn cảnh phát triển rất tốt. Chúng ta có thể tìm được một công ty lãnh nghề như Uy Đạt để hợp tác đầu tư là không hề dễ dàng, tuy hiện tại khả năng lợi nhuận nhìn thì không lớn nhưng khả năng phát triển trong tương lai lại rất tốt.” Ông ta múa tay nói với Hình Ý, nhìn thấy bộ dạng đó, Hình Ý cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

“Hơn nữa, khi còn sống anh cả rất thân với Hoàng tổng, khi còn sống anh cả cũng đã từng hợp tác với ông ấy hạng mục này, chú nhớ lúc đó cháu vẫn còn đi học.” Ông tiếp tục không ngừng thuyết phục cô.

Tuy Hình Ý cảm thấy lần này Vũ Chính bác bỏ nó là có lý nhưng cũng biết chỉ cần sửa chữa lại một chút là có thể được, nếu như có thể bàn bạc lại vấn đề ăn chia lợi nhuận với Uy Đạt thì hạng mục này hẳn là có viễn cảnh rất tốt, hưởng chi vừa rồi Lâm Đạt Quảng đã nhắc đến ba nên cũng không khỏi làm cho Hình Ý nhớ đến ba ba mình, càng muốn giúp ba hoàn thành công việc còn dang dở.

“Chú cứ để nó ở đây đi, cháu xem kĩ lại rồi hãy nói.” Cô không trực tiếp đồng ý với ông, nhưng giọng điệu đó đã đồng nghĩa với việc sẽ giúp đỡ, mặt mũi Lâm Đạt Quảng tràn đầy đắc ý rời khỏi phòng làm việc của Hình Ý, còn nghĩ Hình Ý vẫn sẽ luôn đứng về phía nhà họ Lâm.

Sáng nay Hình Ý cố ý mang một chén súp tổ yến lên phòng làm việc của Vũ Chính nhưng vừa bước vào phòng thì đã nghe thấy từng tiếng ho khan, cô nhủ thầm.

Mấy đêm nay lúc ngủ đều ho khan không ngừng, nhưng mà anh đã cố dè dặt không làm kinh động đến cô. Mỗi lần nửa đêm giúp anh xoa người, trời lạnh như vậy mà quần áo toàn thân anh đều ướt đẫm, cô nhìn không được thấy đau lòng.

Hỏi bác sĩ riêng cách giảm ho thì bác sĩ gửi đến cho cô một phong bưu kiện, trong đó đều là thực đơn bổ phổi giảm ho. Người giúp việc trong nhà đều cảm thấy khó hiểu, sao gần đây bà Giang lại có hứng thú với nhà bếp như vậy?

Cô nhớ sáng nay trong nhà bếp cô còn cầm sách xem, miệng còn lầm bầm: “5g tổ yến, 5g sâm tây dương...trước tiên đổ ngập nước vào tổ yến, loại bỏ

những tạp chất, rửa sạch, gạn nước, sau đó bỏ vào cùng với sâm tây dương cho lên chưng...” chân tay luống cuống loay hoay vài những thứ đó, đây không phải là một cô vợ nhỏ sao?

Nhẹ nhàng gõ cửa phòng anh bước vào, nhìn thấy anh cầm khăn tay che miệng khó chịu ho, vội vàng vỗ nhẹ lưng giúp anh bớt ho.

Ánh mắt Vũ Chính đảo qua chiếc bình thủy trên bàn, vẻ dịu dàng vẫn chưa ngập đầy đôi mắt thì đã nhìn thấy bên cạnh bình thủy có một phần văn kiện làm anh chùn xuống, một lần nữa trở về trạng thái yên lặng, bình thản mà lạnh lùng.

Anh vừa ho vừa hỏi: “Khụ khụ khụ... có chuyện gì vậy?” Tay nhẹ nhàng đẩy bàn tay cô đang giúp anh vuốt lưng ra.

Động tác của Hình Ý trở nên cứng nhắc, từ khi trở về từ New York anh vẫn thường lãnh đạm như vậy, làm cho giữa hai người có một bức tường ngăn cách, mất tự nhiên làm cho cô không biết phải làm sao.

Cô nâng khéo miệng cười cười, cầm lấy bình thủy nói với anh: “Sáng nay nhịn ăn, bất kể thế nào thì anh cũng phải ăn sạch nó cho em” Lời nói bá đạo như vậy nhưng giọng điệu lại rất dịu dàng, vận mở nắp bình ra, hương vị của chén canh lan tỏa trong căn phòng.

Cô đổ canh ra một cái chén nhỏ tinh xảo, cầm thìa nhẹ nhàng thổi, đưa đến miệng anh. Vũ Chính do dự một chút, cuối cùng cũng chậm rãi há miệng ra, canh rất nhạt, mùi thơm tràn ngập cả khoang miệng, anh nhìn biểu lộ chờ mong của cô, cuối cùng nói một câu: “Uống rất ngon.”

Ngữ điệu nhàn nhạt lại làm cho Hình Ý cười tươi tắn, anh chỉ nói một câu mà thôi, sao có thể làm cho lòng mình nở hoa như vậy. Chịu không nổi sự ngốc nghếch của mình, cô cắn môi, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại.

Sau khi Vũ Chính uống được hai thìa thì dừng lại, quay về phía văn kiện vừa rồi cô đặt trên bàn hỏi: “Đó là cái gì?”

Hình Ý cầm lấy khăn nhẹ nhàng lau khéo miệng của anh, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía văn kiện: “Đó là kế hoạch hợp tác với Uy Đạt của chú, tuy có nhiều thứ em cảm thấy không hợp lý nhưng nếu phát triển lĩnh vực này thì thật sự có thể nâng Giang Lâm thêm một tầm cao mới, em nghĩ anh nên xem xét lại...” Cô đang dùng lập trường công bằng mà xem bản kế hoạch này, không nghĩ sẽ nói đỡ cho ai.

Vũ Chính nhướn nhẹ chân mày, nhàn nhạt hỏi: “Hả? Lâm Đạt Quảng đến tìm em?”

Hình Ý không biết tại sao anh lại có thành kiến với chú như vậy, cho dù trước kia chú từng có những khoản quỹ đen tại Lâm thị, nhưng ít ra theo cô thấy sau khi đến Giang Lâm cũng rất theo khuôn phép: “Chú ấy thật sự có tìm em nhưng không phải muốn em nói tốt trước mặt anh, chú ấy...”

“Em đã là một CFO thì nên biết hiện tại tình hình tài chính của Giang Lâm không thích hợp để đầu tư một hạng mục lớn như vậy.” Anh chỉ đơn giản cắt ngang lời cô sẽ nói tiếp.

“Không phải Giang Lâm không đủ tài chính, mà là anh không muốn thôi!” Hình Ý làm sao có thể không biết tình hình tài chính của Giang Lâm, mà cô cũng bị thái độ của anh chọc giận, dù có thế nào thì anh cũng không muốn cho người nhà họ Lâm làm nên chuyện trong Giang Lâm mà thôi. Lần trước hạng mục mà Lý Tử Ngôn đưa ra không phải cũng rất lớn sao, vậy mà anh lại khẳng định sẽ có lợi nhuận.

Giọng nói của Vũ Chính mang theo một vẻ mỉa mai, ho nhẹ hỏi: “Khụ khụ khụ... chén canh này là vì như vậy sao? Khụ khụ...” Rồi nhếch lên một nụ cười châm chọc.

Tuy cô bị anh chọc cho nổi trận lôi đình nhưng vẫn dè dặt chính mình hỏi: “Anh có ý gì?” Chẳng lẽ Lâm Hình Ý trong mắt anh lại là người phụ nữ như vậy sao? Phải dùng đến những thủ đoạn này lấy lòng anh để có thể tồn tại trong Giang Lâm sao?

Anh không đáp lại lời của cô, nói lời xin lỗi rồi lấy khăn che miệng cúi đầu khó chịu ho khan, Hình Ý nhìn thấy đáng vẻ khó chịu ho đến đỏ mặt hệt hơi của anh thì vừa tức đồng thời cũng đau lòng đến cực điểm, tay không kim được mà vỗ nhẹ lưng anh.

Mà anh đang không ngừng ho khan nhưng vẫn đẩy tay cô ra, cô trừng mắt nhìn Vũ Chính đang khom người lại, tức giận không nói nên lời, cầm lấy văn kiện trên bàn xoay người đi nhanh ra khỏi cửa, không hề nhìn thêm bộ dạng khó chịu của anh nữa, nhưng tiếng ho khan của anh vẫn đậm sâu vào lòng cô.

Sau khi Vũ Chính ổn định lại hô hấp của mình, sắc mặt bình thản gọi một cú điện thoại, “Kelvin, cậu đi điều tra về tình hình tài vụ mấy năm nay của Lâm Đạt Quảng, và cả quan hệ của ông ta và Uy Đạt.”

Anh nhẹ nhàng buông điện thoại xuống, nhắm mắt lại, bất kể thế nào cũng phải diệt trừ Lâm Đạt Quảng, hoặc là phải làm cho Hình Ý tự tay diệt trừ. Bằng không anh và cô vĩnh viễn cũng sẽ bị ngăn cách bởi người nhà họ Lâm, trong lòng vĩnh viễn sẽ bị ngăn cách.

Những ngón tay gầy gò xương nhẹ nhàng nghịch chiếc bình thủy Hình Ý mang đến, khéo miệng hiện lên một nụ cười dịu dàng, làm cho sắc mặt gần đây luôn sắc bén nhu hòa đi vài phần.

Hình Ý một tay nhấn nút thang máy, một tay cầm chặt lấy văn kiện, dựa vào cái gì mà Vũ Chính lại vênh vác hung hăng như vậy? Cô đã biết từ trước người nhà họ Lâm bị chèn ép trong Giang Lâm là vì họ luôn gây phiền toái cho Vũ Chính, nhưng mà rõ ràng hạng mục này rất có tương lai, lợi nhuận thu được cũng rất khả quan, vì sao anh lại có thành kiến với chú như vậy?

Càng nghĩ càng tức, nhưng mà vừa nghe thấy tiếng ho của anh thì lòng lại đau gần chết, âm thanh của thang máy lại kéo suy nghĩ của cô trở về, hít một hơi thật sâu, lúc đi ra ngoài thì đáng vẻ bình thản hoàn toàn khác lúc này.

Nhưng lại bị Dư Chân nhìn ra vẻ ảo não của cô, anh mặt không đổi sắc chào hỏi, mà Hình Ý chỉ lễ phép gật đầu một cái rồi đi ra.

Dư Chân xoay người đi theo cô, cẩn thận nhìn sắc mặt của cô, hỏi: “Không vui sao?”

Cô nhìn dáng vẻ cẩn thận của anh thì biết sắc mặt mình không được tốt, nặn ra một nụ cười nói: “Công việc gấp trực trực thôi.” Cô biết rõ anh quan tâm đến cô, nhưng rất nhiều chuyện chỉ có thể để trong lòng, chuyện trong nhà làm sao có thể để cho người ngoài biết được?

“Có cần giúp đỡ không?” Anh nhìn ánh mắt có chút thất thần của cô, cảm thấy hơi đau lòng, bạn bè giúp nhau một chút cũng được mà.

Hình Ý nhìn vào ánh mắt chân thành của anh, cảm thấy có người bạn như vậy thật sự rất may mắn, lòng mày giãn ra nói: “Yên tâm, nếu cần anh hỗ trợ chắc chắn tôi sẽ không nương tay.”

Không phải mùa mưa mà lại mưa trong ngày đông, cơn mưa mùa đông làm cảnh vật u ám, Hình Ý đứng bên cửa sổ thủy tinh tầng 73, nhìn xuống từ lầu 73, cái thành phố phồn hoa này nhất là vào lúc tan tầm càng đông người, cô không biết mình đang chờ cái gì, dù sao cũng vẫn là chờ đợi.

Thật ra hôm nay chỉ là một chuyện công việc rất nhỏ, không cần phải cãi nhau, trước kia anh cũng sẽ không dây dưa với cô vì mấy chuyện này. Nhưng mà từ khi trở về từ Mỹ, anh dường như có chút thay đổi. Nhưng rốt cuộc là thay đổi ở điểm nào thì cô lại không thể nói rõ.

Sáng nay không lái xe đến, nếu như anh vẫn còn đang giận thì chắc chắn sẽ không để ý tới cô, “Aizz!” Cô thở dài, càng ở chung với Giang Vũ Chính lại càng phát hiện ra tính anh giống trẻ con cực kì, có đôi khi làm đau lòng người khác, có đôi khi lại rất bướng bỉnh, có đôi khi lại hay làm nũng. . . anh như vậy thật không phải là một tổng tài cao không với tới, chỉ là một người đàn ông làm cho cô luôn phải lo lắng.

Lúc này điện thoại vang lên, cô nhẹ nhàng nhận điện thoại, nhưng giọng Kelvin lại nóng như lửa đốt, “Bà Giang, vừa rồi Giang tiên sinh lại bị co giật. . .”

Ngon đèn nhu hòa trong phòng chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của Vũ Chính, bởi vì vừa mới uống thuốc chống co giật cho nên yên lặng lạ thường, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy.

Vừa rồi lúc Hình Ý giúp anh thay chiếc áo sơ mi ẩm mồ hôi ra, sờ đến lồng ngực gầy nhô cả xương sườn của anh, cả người cô đều chết lặng, bất kể có dùng lời nào để diễn tả cảm giác trong lòng thì cũng bất lực và mịt mờ như vậy.

Nhẹ nhàng ngồi lên giường, giúp anh mát xa cơ thể còn đang run nhè nhẹ, cảm lấy bàn chân héo rút của anh trong tay, tất rất dày nhưng lại không thể làm cho bàn chân của anh ấm lại. . .

Dưới ánh đèn mờ nhạt, mắt của anh khẽ giật giật, bỗng nhúc nhích thân thể đã gần chết lặng, chậm rãi mở mắt ra, nhìn người trước mắt đang chăm chú mát xa cho mình, chống thân mình lên ngồi dậy nhưng cánh tay lại không có chút lực.

Cô nhìn thấy anh như vậy nên vội vàng nâng anh dậy, hai người đều không nói gì, phòng ngủ to như vậy chỉ còn sự yên lặng, không khí vô cùng ngột ngạt.

Cuối cùng anh cầm lấy tay cô, nhìn đôi mắt đang nhìn về hướng khác mà không lại thêm nhìn anh của cô, thấp giọng nói: “Uống cạn sạch rồi.”

Hình Ý bị câu nói không đầu không đuôi của anh làm cho mơ hồ, không kịp phản ứng gì, chỉ khó hiểu nhìn anh.

Anh tiếp tục dịu dàng tấn công, “Canh em nấu anh đã uống cạn sạch đều. . . bệnh cũng đỡ rồi.” Nắm lấy tay cô đưa lên mặt mình vuốt ve.

Cô vẫn không nói lời nào nhưng trên mặt đã có chút vui vẻ, tay cô chạm vào cằm của anh, nơi đó có những sợi râu khô ráp tinh tế làm cô thấy thoải mái và hương thụ.

Anh hôn lên tay cô rồi tiếp tục dỗ dành, “Trước nay làm thế nào mà không phát hiện ra bà xã của anh lại lợi hại như vậy, từ nay về sau mỗi khi bị bệnh đều không cần bác sĩ nữa. . .”

Cô chỉ cảm thấy hốc mắt nóng nóng, cắt đứt lời của anh: “Lại nói vớ vẩn gì vậy? Từ nay về sau không được bệnh nữa.”

Anh chăm chú nhìn vào ánh mắt của Hình Ý, nhẹ ôm cô vào trong lòng, thật lâu sau mới nói, “Anh muốn tắm.” Giọng nói rất nhẹ, như là đang làm nũng.

“Vậy anh tắm đi.” Lãnh đạm mà đáp lại.

“Chúng ta cùng nhau tắm. . .”

Ngẩng đầu nhìn thoáng quá ánh mắt gian xảo của anh, hừ, là ai kiên quyết đòi tự mình tắm? Gương mặt tràn đầy bất mãn nhưng trong lòng lại dâng lên một chút rung động ngọt ngào.

Phòng tắm mang màu sắc trang nhã cùng bộ cửa sổ, bồn rửa tay, ngọn đèn hương huân thảo trên mặt đất tô điểm thêm vẻ đẹp nhu hòa mà mơ mộng, hai người đang nằm trong bồn tắm mát xa thật lớn đều được nước bao phủ, vốn là thời khắc thư giãn nhất trong ngày nhưng cô gái nhỏ nào đó lại nổi giận.

“Bồn tắm lớn như vậy, lúc trước làm nó để tắm cùng ai hả?” Giọng nói tràn ngập ghen tuông, nơi này sau khi cô đi mới được thiết kế lại, lúc ấy anh tự mình tắm, bồn tắm càng lớn càng không an toàn, thiết kế như vậy căn bản không an toàn.

Anh nhắm mắt lại khước miệng hơi nhếch lên, nhàn nhạt nói: “Không biết, có lẽ chờ em trở về.”

Cô không lên tiếng, chỉ nhìn dòng nước ấm quay cuồng trong bồn tắm lớn cùng hơi nước bay lên, đôi mắt mơ màng.

Thật lâu sau, Vũ Chính mới mở to mắt, nhẹ giọng mở miệng hỏi: “Anh cảm thấy chúng ta hẳn là phải tâm sự với nhau nhiều hơn.” Ánh mắt quét qua Hình Ý, cô đang ngẩn người.

“Mặc kệ trong công ty có chuyện gì, chúng ta là chúng ta, chuyện công ty là chuyện công ty, đừng để cho lợi ích ảnh hưởng đến chúng ta, được không?” Vũ Chính nói tiếp.

“Anh ghét nhìn thấy em luôn phải đi theo lối đường cho bọn họ, nhưng em là người nhà họ Lâm nên không có lựa chọn nào khác. Nhưng anh hy vọng sau khi em trở lại ít nhất sẽ là một Lâm Hình Ý thuộc về anh, đừng để bọn họ ảnh hưởng đến chúng ta...”

Cô xoay người lại ôm cổ anh, khuôn mặt đỏ bừng vì hơi nước dán vào lồng ngực gầy yếu của anh, hai chân ở trong bồn tắm nhẹ nhàng đè lên mát xa đôi chân không còn cảm giác của anh, hai tay đi xuống nâng cặp mông gầy gó có thể sờ đến tận xương cốt của anh lên.

Thân thể của cô chậm rãi chìm xuống dưới cho đến khi cả hai người đều chìm ngấm trong nước. Vũ Chính cảm thấy được bộ phận kia trên thân thể của mình đã nhanh chóng có phản ứng, một loại khoái cảm vui sướng thấm sâu vào từng lỗ chân lông.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Chiến trường

Trong phòng họp lầu 74 Giang Lâm, cuộc họp phân tích dự toán hàng tháng do CFO chủ trì đang tiến hành, mà Lâm Đạt Quảng nhiều lần nháy mắt với Hình Ý trong cuộc họp muốn cô chỉ nói những số liệu có lợi cho lần hợp tác với Uy Đạt, nhưng Hình Ý chỉ bình tĩnh chuyên nghiệp mà phân tích, lúc hội nghị gần chấm dứt mới đưa ra hạng mục này.

Vũ Chính khẽ nhướng mày, nhìn bộ dáng đã chuẩn bị trước của cô, sắc mặt bình thản và rất đăm chiêu.

Lâm Đạt Quảng hưng phấn nhìn chằm chằm vào vị trí ngồi của Vũ Chính, ít nhiều cũng có chút vênh vào tự đắc, nếu như ngay cả Hình Ý cũng đứng về phía nhà họ Lâm, ông ta tin tưởng Giang Vũ Chính cũng không thể tạo nên áp lực gì.

Hình Ý thuyết trình nên PPT, giải thích những ưu khuyết điểm của hạng mục hợp tác với Uy Đạt với mọi người, còn có một món lợi cực lớn trong tương lai... cuối cùng lúc chấm dứt thì vụng trộm liếc mắt nhìn về phía Vũ Chính.

Anh chỉ mỉm cười, ánh mắt vẫn bình thản như trước toát ra một vẻ khen ngợi, nhưng không nhìn về phía Hình Ý, chỉ nhàn nhạt quét mắt qua Lâm Đạt Quảng.

“Tôi cảm thấy rất được...” Sau khi nghe xong anh dừng lại một chút, “Nhưng tính thực tế cùng tính khả thi của hạng mục này còn phải thương lượng lại một chút...” Anh bình thản kết luận, sau đó để lại một đám người nhìn anh rời khỏi phòng họp.

Nụ cười của Lâm Đạt Quảng cứng ngắc, nhưng định giận dữ rồi đi thì bị Hình Ý ngăn lại. Các giám đốc nghĩ Giang tổng hoàn toàn không thèm cho ý của mình một bậc thang nào, lại nhìn nụ cười gượng ép của bà Giang, mỗi người đều hai mặt nhìn nhau.

Dư Chân cũng thấy rất rõ, lập tức bước đến bên cạnh cô nói: “Anh cảm thấy phương án này của em thật ra thì muốn thực hiện cũng không thể không được, hơn nữa tương lai cũng rất tốt. Có muốn...”

Không đợi cho anh nói xong, Hà Thu Mẫn đi đi tới tới nói với anh: “John, cuộc họp trên tầng cao nhất.” Nhắc nhở anh vẫn còn một cuộc họp trên tầng 75, nhưng thật ra là không muốn anh can thiệp quá sâu vào chuyện của Vũ Chính và nhà họ Lâm, dù sao hai người bọn họ đều đến từ JL, có rất nhiều chuyện không cần phải xen vào.

Hình Ý cũng không có gì, chỉ nhàn nhạt cười với anh, thật ra thì cô chỉ không hiểu rõ ý của Vũ Chính. Anh không phản đối mình tham gia vào chuyện này nhưng rồi lại nhiều lần ngăn cản phương án này được thông qua. Phương án này trước sau đã sửa gần năm lần, trong ngoài hẳn là không thể chê vào đâu được, nhưng mà anh vẫn đùn đẩy, đến tận cùng anh đang muốn làm gì đây?

Lầu 75 hay còn là nơi tụ tập của bốn sếp lớn của Giang Lâm, chỉ là sắc mặt của ba người kia đều có chút ngưng trọng, nhìn đôi mắt sâu không lường được của Vũ Chính, đều đang suy đoán ý đồ của anh.

Anh nhẹ nhàng cầm tách cà phê trên tay trên mặt bàn thủy tinh lên, khẽ uống một ngụm, không đếm xỉa đến ánh mắt mãnh liệt của Hình Ý mà mở miệng

nói: “Mọi người cảm thấy thực hiện hạng mục này thật sự có giá trị sao?”

Hình Ý biết rõ từ mọi người trong miệng anh là kẻ cả cô, trong lòng buồn bực nhưng không có cách nào thổ lộ, chỉ có thể hung hăng nhìn tách cà phê trong tay anh, ánh mắt như muốn đâm thủng tách cà phê trong tay anh, cái dạ dày bách không thiên sang (thương tật khắp nơi) kia sao có thể uống cà phê chứ? Ngược lại đưa ánh mắt hung ác liếc nhìn Kelvin đứng sau Vũ Chính. Mà Kelvin chỉ có thể tỏ vẻ vô tội làm cho cô cảm thấy thật hận Giang Vũ Chính.

“Tôi cảm thấy trước tiên phải nắm rõ tình hình của Uy Đạt, nếu có thể hợp tác tốt với bọn họ thì cũng không tồi.” Người mở miệng đầu tiên là Dư Chân, anh cũng chỉ nghĩ phải làm thế nào mới có thể tranh thủ cơ hội này cho Hình Ý.

“Chúng ta cũng không nắm rõ tình hình của Uy Đạt, hơn nữa lĩnh vực này lợi nhuận khổng lồ như vậy, dựa vào cái gì mà Uy Đạt lại hợp tác với Giang Lâm? Trong chuyện này nhất định là có điều mờ ám? Hơn nữa Lâm Đạt Quảng lại kiên trì nói điều kiện đã thỏa thuận đã là nhượng bộ lớn nhất của Uy Đạt rồi, hạng mục này của giám đốc Lâm...” Hà Thư Mẫn phân tích, giống như là lý trí hơn so với tất cả mọi người ở đây.

“Tuần sau ban giám đốc sẽ đích thân đưa ra kế hoạch cụ thể, hãy để ban giám đốc biểu quyết.” Giọng nói không chút tình cảm của Hình Ý quanh quẩn trong phòng họp, làm cho trong phòng ngoại trừ Vũ Chính ra thì mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Giao cho ban giám đốc lên kế hoạch thì rõ ràng là đang tuyên chiến với Giang Vũ Chính rồi, nếu như phương án của Hình Ý được hội đồng quản trị thông qua thì mặt mũi của Giang Vũ Chính còn để ở đâu?

Nhưng Vũ Chính vẫn giữ dáng vẻ thong dong bình tĩnh, một lần nữa đặt tách cà phê trong tay xuống, trên mặt không có chút cảm xúc nào, chỉ trầm mặc như vậy, thật lâu sau mới mở miệng, “Hiện tại căn bản đó không phải là chuyện đáng bàn đến.” Ngón tay tùy ý mà gõ lên chông văn kiện dày cộm.

Mặt Hình Ý cũng không lộ ra bất kỳ biểu lộ gì, có nặn ra mấy chữ: “Tôi đi xuống trước, Giang tổng.” Cố ý nhấn mạnh hai chữ Giang tổng, sau đó đứng lên đi ra ngoài.

Mà ngay lúc cô đứng lên đi ra ngoài thì Vũ Chính lại lên tiếng, “Ngoại trừ phó tổng Lâm ra, những người khác ra ngoài.”

Hà Thư Mẫn nhìn thoáng qua Dư Chân, lấy khuỷu tay chọc vào người anh, người này sao lại phản ứng chậm chạp như vậy chứ? Tình hình đã như vậy thì tốt nhất là phải mau chóng chuẩn bị chiến trường, mâu thuẫn của hai người này, bán kính mười dặm đều sặc mùi thuốc súng.

Dư Chân lo lắng cho Hình Ý nên không muốn ra ngoài, nhưng hai người đều gọi nhau là Giang tổng và phó tổng Lâm, có nói thì nhất định chỉ là chuyện công việc, anh sao có thể không biết xấu hổ không đi. Cuối cùng tuy không tình nguyện nhưng cũng phải theo Hà Thư Mẫn đi.

Văn phòng thật to chỉ còn lại hai người giằng co nhau, không khí có vẻ yên ắng mà lạnh lùng lạ thường, cuối cùng vẫn là Vũ Chính mở lời trước: “Bà xã...”

“Giang tổng có gì dạy bảo?”

“Anh đau dạ dày ~” tay nhẹ nhàng đặt lên dạ dày, giọng nói có chút yếu ớt.

Cô nhìn hai thái dương lấm tấm mồ hôi của anh, mở miệng nói: “Đáng đời.” Rồi bước lại bên cạnh anh, ngồi xuống ghế sofa dịu dàng mát xa cho anh.

Anh không lên tiếng nữa, chỉ dựa vào thành ghế chợp mắt, thân thể có vẻ thả lỏng, bên tai truyền đến tiếng nói của cô, “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Rốt cuộc cô không thể nhịn được nữa mở miệng hỏi, tuy đêm đó đã nói sẽ không đề cập công việc ảnh hưởng đến hai người nhưng mà làm sao có thể chứ?

Anh rất bình tĩnh, giọng nói lười biếng mà xa xôi, “Em còn chưa rõ ý của anh sao?”

Cô cười khỏ, ai có thể đoán được tâm tư của Giang Vũ Chính chứ? Ngay cả người ngày đêm kề cận bên gối của anh cũng không thể làm được chuyện này. Có lẽ cô cũng chưa bao giờ thử suy đoán anh, trong lòng anh chứa quá nhiều thứ làm cho cô cảm thấy thật xa xôi.

Mượn hạng mục lần này mà nói, thật ra thì Hình Ý cũng không xem đó là chuyện lớn, nhưng mà anh lại một mực níu lấy không chịu buông tay, vừa muốn để cho cô tham dự vào, lại vừa không cho hạng \ mục ngày có ngày chính thức được tiến hành. Giống như đang kéo tay cô dẫn cô đi đến một nơi nào đó rồi lại không cho cô biết tên nơi đó.

Anh tới gần bên tai cô nhẹ nhàng thổi khí vào, giọng nói mê ly vang lên bên tai cô, “Uy Đạt, Lâm Đạt Quảng, Hoàng Diệu Uy...”

Thân thể Hình Ý giống như đột nhiên bị điện giật mà run rẩy, trước mắt phảng phất như người khác đẩy vào một màn sương mù.

Anh rất thương thức khuôn mặt cấp tốc thay đổi biểu lộ của cô, làm cho người ta trầm mê không thể thoát ra được. Hình Ý của anh thông minh như vậy, nhất định là đã đoán được bí ẩn nằm ở đâu. Anh nhìn thấy Hình Ý giãy giụa, đau lòng nhưng lại không thể làm gì được, có một số việc vẫn phải do chính cô đối mặt. Việc anh có thể làm lúc này cũng chỉ có thể là buộc cô phải quyết tâm diệt trừ nguyên một đám chương ngại vật chần chừ đường bọn họ.

Cô xoay đầu lại, nhìn đôi mắt thâm thúy giống như vùng biển đen được chiếu sáng của anh, cảm thấy có chút hoảng hốt, cô và anh, hai người cuối cùng không thể đơn giản như vậy. Phía sau anh có một nhà họ Giang và một JL lớn mạnh, mà cô cũng có những thứ mình muốn và trách nhiệm của mình. Có lẽ chủ thật sự có dụng tâm như Vũ Chính nói, nhưng ông ấy cũng là người nhà của cô mà.

Cô còn nhớ rõ lúc trước khi cô vừa vào Lâm thị, ba ba đã từng nói, “Làm việc có đôi khi không thể quá bướng bỉnh, có thể khoan dung thì khoan dung, không thể thì cứ trách. Đến khi con đến tuổi của ba nhìn lại những lời này thì sẽ biết nó rất ý nghĩa. Bất kể có xảy ra chuyện gì thì người nhà vẫn là quan trọng nhất. Ba biết cách làm của chú con rất khiến cậu, nhưng dù sao chú ấy cũng là người thân của chúng ta...”

Đều là những người thân nhất, lòng bàn tay cũng là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, muốn cô dứt bỏ một khối thịt, kết quả chỉ có dùng một mũi khoan vào tìm mình đau đớn.

“Hình Ý, cháu có ý gì đây? Thời gian trước không phải chúng ta đã thảo luận về việc Uy Đạt rồi sao? Vì sao hiện tại lại ngừng hạng mục này lại, tuần trước chúng ta đã nói sẽ đưa ra trước ban giám đốc mà...” Lâm Đạt Quảng phần nộ nhìn bản kế hoạch đã chỉnh sửa đặt trên bàn làm việc của Hình Ý.

Hình Ý nhìn lên màn hình LCD, mặt không chút biểu cảm rồi lại ngẩng đầu lên nhìn Lâm Đạt Quảng đang nổi trận lôi đình, “Uy Đạt và chú có quan hệ thế nào?”

Mặt Lâm Đạt Quảng hiện lên một vẻ kinh ngạc, cứng ngắc một chút rồi thoáng cái khôi phục lại bình thường, hỏi ngược lại: “Uy Đạt là do chú trăm phương ngàn kế lôi kéo hợp tác, cháu nói có quan hệ là sao? Hình Ý...”

Hình Ý từ trong ngăn kéo lấy ra một tập văn kiện, bình tĩnh mà đưa đến trước mặt Lâm Đạt Quảng, nhàn nhạt nói: “Trong đó đều là những mối quan hệ nhập nhằng của chú và Uy Đạt, nhưng mà cháu tin chú nhất định biết rõ văn kiện này hơn nhiều.”

Lâm Đạt Quảng nhìn tập văn kiện này, ngón tay run rẩy lật từng trang một, bên trong ghi chép kỹ càng khi nào thì Uy Đạt bom tiền cho ông ta, khi nào thì thỏa thuận xong lợi ích trong quan hệ hợp tác giữa Uy Đạt và Giang Lâm, tất cả những gì ông ta và Uy Đạt đã cấu kết với nhau... nhìn xong trán ông ta đều toát mồ hôi.

“Cháu... cái này ở đâu có? Chú căn bản không hề được Uy Đạt bom tiền... đây là cháu... đang đổ oan cho chú, nhất định là do Giang Vũ Chính nguỵ tạo nên đúng không...” Ông nói đứt quãng không thành câu, tay lại nắm thật chặt, nhất định là do Giang Vũ Chính làm.

“Trọng điểm không phải là Giang Vũ Chính, chú, chú có biết không, nếu như người tra được những thứ này không phải cháu thì hậu quả sẽ như thế nào?” Hình Ý nhìn vào thật sâu nhìn chú còn chưa biết tình huống đã nghiêm trọng mức nào.

“Thì thế nào... nhiều nhất thì bị ban giám đốc phát hiện chẳng phải sẽ bị đá đi thôi sao, ở ngoài chú đầu tư rất nhiều, chú cũng chẳng để Giang Lâm vào mất...”

“Chú còn chưa rõ? Không phải là vấn đề ban giám đốc sẽ đá chú đi mà là mấy năm nay chú đến tốt cùng đã ăn cắp bao nhiêu bí mật kinh doanh của Giang Lâm, chú cho rằng Vũ Chính không biết hay sao? Tại sao bây giờ sự việc đã bại lộ mà chú còn không biết hồi cái?” cô thật sự không còn cách nào với người chú không nên thân này rồi. Khi cô từng bước điều tra được manh mối từ Uy Đạt mới phát hiện ra nhiều tin vệt đến như vậy, cô thật đúng là đã đánh giá thấp chú của mình.

“Hình Ý, chú biết sai rồi. Thật đấy, lần này nhất định sẽ hối cải. Lần này cháu phải giúp chú, cháu cũng không muốn nhìn thấy chú ngồi tù đúng không? Ba cháu chỉ có mình chú là em trai, cháu cũng không muốn anh ấy nhìn thấy chú ngồi tù đúng không?” Ông ta có ý giả vờ ra vẻ bối rối mất tự chủ, ông ta biết Hình Ý chắc chắn sẽ không ngồi yên mà nhìn. Nhưng mà ông ta cũng không hiểu, Giang Vũ Chính đến bây giờ mới bới móc ra những chuyện này, nếu như nó đã sớm biết như vậy thì tại sao bây giờ mới nói ra.

Cả người Hình Ý như không còn sức ngồi tựa vào ghế xoay, mệt mỏi mở miệng nói: “Chú về trước đi, cháu muốn suy nghĩ một chút.”

Bên ngoài tuyết rơi yên lặng không một tiếng động, mà trong Vũ Chính ở trong thư phòng liên tục dự ba cuộc họp với các giám đốc của JL ở Mỹ vẫn hồn nhiên chưa phát hiện ra lúc này đêm đã khuya.

Bởi vì ngồi trước màn hình máy tính trong một thời gian dài mà đôi mắt cay xót mông lung, lúc này nghe thấy tiếng đập cửa. Hình Ý cảm ly trà sâm chậm rãi đi vào, nhìn bộ dạng mệt mỏi không còn sức của anh, khẳng định là đang họp với người bên Mỹ.

Nhẹ nhàng đặt ly trên bàn, hai tay đều dằn mát xa vai cho anh, tay chạm vào bờ vai căng cứng. Vũ Chính chỉ từ từ nhắm mắt lại theo động tác của cô.

“Muộn rồi, ngủ sớm một chút đi.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên, biết rõ cô đã đợi anh cả đêm, do dự có nên vào hay không, cuối cùng vẫn tiến vào, anh cũng sẽ cho cô cơ hội cuối cùng.

“Ừ... ngày mai... cuộc họp ban giám đốc... chuyện của chú...” giọng nói của cô ngắt quãng, thật sự không giống với phong cách của Lâm Hình Ý, rồi lại không thể nói tiếp nữa. Cô biết rõ chuyện này chắc chắn Vũ Chính sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chú mình, chỉ không biết anh sẽ làm tới mức nào thôi.

“Anh chỉ có thể nói đã dùng hết những phương pháp nhẹ nhàng nhất để xử lý. Không cần phải lo lắng như vậy, được không?” Anh nhẹ nhàng để lại bàn tay đang giúp anh mát xa của cô, kéo tay cô để cho mặt cô quay về phía mình.

Hai người đối mặt nhau ở khoảng cách gần như vậy, thậm chí Hình Ý còn có thể nhìn thấy quầng thâm nhàn nhạt dưới mắt anh, vuốt đôi mày kiếm đen rậm của anh, biết rõ anh đã mệt chết đi được, trong lòng tràn ngập yêu thương.

Gần đây JL cũng náo loạn không ổn định, có vài lĩnh vực đầu tư thiệt hại nghiêm trọng về tài chính, JL không thể không tung đao chém đứt một bộ phận. Vừa đúng bộ phận đó chính là tâm huyết lớn nhất của anh và Lý Tử Ngôn lập nên khi JL mới vừa được thành lập. Nói không đau lòng là gạt người, nhưng mà hoàn cảnh đã như vậy nếu không vứt bỏ thì sẽ ảnh hưởng đến nguồn tài chính của JL. Vài đại cổ đông đều nắm đầu lâu Lý mà nói chuyện này, nhưng mà áp lực lớn nhất không phải là Lý Tử Ngôn mà là Vũ Chính đứng sau anh.

Anh nhẹ giọng dỗ dành cô: “Đi giúp anh ừ ảm chắn trước đi, chờ anh xử lý xong mọi việc sẽ vào với em, được không?” Giọng nói rất nhẹ nhưng một chút ý đề người khác trả giá cũng không có.

Hình Ý không muốn để cho anh phải hao tâm tốn sức lo lắng nên mỉm cười gật đầu, ôm cổ anh hôn lên trán anh nói: “Vậy anh phải nhanh lên một chút, bằng không đêm nay phạt anh ngủ ở thư phòng.”

Anh biết rõ cô sẽ không bỏ cuộc nên cười cười với cô. Đợi cô đi khuất sau cửa, sắc mặt anh đột nhiên tái nhợt, con đau đón ảm nhẩn nầy giò trong nháy mắt tràn ngập trong đầu, làm cho thân thể anh cũng run lên. Một tay day đầu, tay còn lại kéo ngăn kéo ra, lấy ra một hộp thuốc, đổ vào tay một đồng thuốc, trắng, vàng, viên con nhộng... nhét tất cả vào trong miệng.

Con đau đầu điên cuồng trôi qua, cả người anh không còn chút sức ngồi liệt trên ghế, nhìn vào ngọn đèn bàn chường mắt, dường như đang ngáy người, thể cho nên điện thoại vang lên một lúc lâu mới biết.

“Lão Lý”

“...”

“Sức khỏe của mình tôi tự biết mà.” Anh không kiên nhẫn trả lời.

“...”

“Tôi sẽ rút ngắn thời gian trở về.”

“...”

“Không phải bác sĩ đã nói không cần lo sao.”

“...”

“Được rồi, cứ vậy đi.”

Tay của anh lơ đãng đụng phải con chuột, trên màn hình xuất hiện email mới của hôm nay. Vô số những bức email, Mĩ, Pháp, Nga, còn có cả Giang Lâm... ánh mắt của anh dừng lên trên bức email cuối cùng, là bác sĩ điều trị của anh ở Mĩ gửi tới.

Anh ngay cả nhìn cũng không thèm mà nhẹ nhàng di chuyển chuột vào phím “delete”, nhẹ nhàng nhấn một cái, sau đó thoát ra, sau đó lại tắt máy, giống như không hề có việc gì mà rời khỏi đó.

Văn phòng tổng tài Giang Lâm lâu 75, Vũ Chính vừa được Kelvin đẩy vào không thèm liếc nhìn Lâm Đạt Quảng đã ngồi ở đây. Sau khi bảo Kelvin ra ngoài, giọng nói lười nhác mới vang lên: “Đề chú ở đây chờ lâu như vậy thật ngại quá.” Chân mày khẽ nhướng lên, cầm văn kiện trước mặt đưa đến trước mặt anh.

“Giang Vũ Chính, rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Lâm Đạt Quảng cắn răng nói. Nói là có việc muốn thảo luận với ông ta trước cuộc họp ban giám đốc lại để cho ông ta chờ ở đây gần hai tiếng. Cho dù là mùa đông nhưng mồ hôi cũng đã ướt đầm áo sơ mi, ông ta nắm chặt nắm tay nhìn Vũ Chính ngồi đối diện.

“Người thông minh không cần nói nhảm. Trên văn kiện đã ghi rất rõ ràng, chỉ cần chú đồng ý nhượng lại cổ phần trong Giang Lâm, tự động rút khỏi ban giám đốc thì chuyện này cháu sẽ giúp chú che giấu.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không mang theo một chút vương bận nào của Vũ Chính vang lên, trực tiếp đánh trúng chỗ yếu nhất của ông ta.

Lâm Đạt Quảng trừng mắt nhìn anh, đây không phải là đang ăn xe của ông ta sao? Từ trong cổ họng hừ một tiếng, “Không thể nào.” Ông ta đã trụ trong Lâm thị nhiều năm như vậy, cứ chấp tay nhường lại như thế, ông ta làm không được.

“Đương nhiên, chú cũng vẫn có thể giữ chức vụ hiện tại trong Giang Lâm” Vũ Chính nhìn thật sâu vào ông ta, khóe miệng khẽ nhếch lên, “Yên tâm, nề mặt Hình Ý, cháu sẽ không đuổi cùng giết tận.” Giọng nói không có chút tình cảm nhẹ nhàng vang lên.

“Mày... năm đó hại chết anh cả còn chưa đủ sao? Giờ từng bước một muốn nuốt cả Giang Lâm...” Lâm Đạt Quảng chỉ vào Vũ Chính, ngón tay run rẩy, ánh mắt dữ tợn lạ thường.

Vũ Chính nghe thấy những lời này của ông ta thì ánh mắt sắc bén đảo qua ông ta, làm cho ông ta tự nhiên rung mình một cái, “Đến tột cùng là ai hại chết ba chứ?”

Giọng điệu rất nhẹ nhưng lại làm cho lòng bàn tay Lâm Đạt Quảng không ngừng đổ mồ hôi, nếu Giang Vũ Chính có chứng cứ chứng minh mình trong sạch thì giờ phút này Hình Ý cũng không phải khó xử vì bị kẹp giữa anh và nhà họ Lâm. Ông ta không ngừng trấn an trái tim đang đập loạn xạ của mình nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ Chính.

Đôi đồng tử đen như mực của Vũ Chính lập tức co rút lại, càng thêm xác định cái chết của ba ba có liên quan đến Lâm Đạt Quảng, giọng điệu lại đột nhiên dịu lại, “Còn nửa giờ nữa là đến cuộc họp ban giám đốc, tốt nhất chú quyết định nhanh một chút xem có nên tiếp nhận lời đề nghị của tôi không.”

Đưa lên những chiếc đĩa CD lưu giữ tất cả chứng cứ phạm tội của ông ta.

Anh nhìn ánh mắt rối bời của Lâm Đạt Quang, dường như đã biết rõ manh mối ở đâu, kế tiếp, đáp án đã không còn xa.

“Giang Vũ Chính, trò này vẫn chưa xong đâu.”

Trong lúc Lâm Đạt Quang nghiêng răng nói những lời này thì vừa vận Hình Ý mở cửa bước vào, nhìn thấy hai người đang giằng co nhau.

Lúc Lâm Đạt Quang đi ra ngoài, trừng mắt nhìn Hình Ý, rồi lại không nói được gì.

Hình Ý đến trước mặt Vũ Chính, nhìn phản văn kiện vừa rồi ở văn phòng cô cũng có một phần giống như đúc, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Anh không thấy làm vậy là hơi quá đáng sao?” Người kia dù sao cũng là chủ của cô, bắt ông ấy rời khỏi hội đồng quản trị như vậy mà nói chính là nhà họ Lâm đã hết thời.

“Cái gì gọi là quá đáng? Mặc kệ ông ấy tiếp tục làm vậy với Giang Lâm đối với ai đều không có lợi. Hiện tại chỉ là một tảng băng ngầm, em có biết người chú tốt của em đã làm những gì ở Lâm thị? Xử lí quá mức theo cảm tính trên thương trường chỉ có trăm hại chứ không có lợi.” Anh cũng có hơi tức giận, nhà họ Lâm với cô mà nói vĩnh viễn đều quan trọng hơn bất kì thứ gì, nhưng mà kinh doanh một công ty không phải chỉ cần nhắc đến lợi ích của một gia tộc là được.

“Đúng, em vĩnh viễn cũng không thể nào làm được những việc máu lạnh như anh, không thể tinh táo như anh.” Hình Ý nhìn đôi mắt hờ hững của anh, vốn không tính gây gổ với anh, nhưng vài ngày nay bên phía chú gây áp lực cho cô thật sự quá lớn, cô biết rõ áp lực của anh cũng rất lớn nhưng sao anh lại không chịu thông cảm cho cô chứ?

“Đây không phải là vấn đề máu lạnh hay không, em đừng dùng cách dạy của ba em để làm việc trong Giang Lâm, đây không còn là một công ty gia tộc nữa rồi...” Anh bị cô chọc tức không kim được, tại sao Lâm Hình Ý lại không thể nói chuyện tử tế với anh chứ.

Hình Ý nghe thấy anh nhắc đến ba ba thì hốc mắt ửng hồng, thốt ra: “Sao anh còn mặt mũi nhắc đến ba chứ?” Ngay cả cô cũng không biết những lời mình nói ra có ảnh hưởng thế nào, Lâm ba chết đi để lại một vết thương vĩnh viễn trong lòng cô, Vũ Chính trong lúc nhất thời đã vạch lại miệng vết thương của cô, khiến cho máu chảy đầm đìa, làm cho cô đau đớn đến không thể thở được.

Vũ Chính run lên, không giận mà ngược lại còn cười, mở hai tay ra, “Fine”. Sau đó đẩy xe lăn rời khỏi phòng làm việc của mình, chỉ để lại Hình Ý một mình với căn phòng trống rỗng.

Anh dùng hết sức lực toàn thân đẩy xe lăn chạy khỏi nơi này với tốc độ nhanh nhất, cắn răng kìm nén cơn tức giận trong lòng mình. Cô không còn tin tưởng anh nữa sao? Đã nói nhiều như vậy mà anh vẫn không thể bằng một người chú, Giang Vũ Chính, mảy mòi trong lòng cô ấy cũng chỉ có thể mà thôi.

Lúc này Hình Ý mới tỉnh táo lại phát hiện ra vừa rồi mình đã làm một chuyện sai trái, cuối cùng thì trong lòng cô cũng không thể quên đi cái chết của ba, bất kể cô đã từng thuyết phục mình thế nào thì Vũ Chính cũng vẫn là hung thủ hại chết ba.

Hai tay cô bám lấy chiếc bàn, cảm thấy rối bời, không thể nghỉ thêm được gì nữa.

Hình Ý nắm lấy tay lái, nhìn chiếc cần gạt nước đóng đưa trước xe, nhớ tới cuộc họp ban giám đốc hôm nay. Cuối cùng Vũ Chính không đuổi chú đi, chỉ gạt sạch những phụ tá đắc lực của ông ta. Anh vì mình mà thay đổi quyết định, đây là điều mà từ trước đến giờ cô không hề nghĩ đến, anh luôn là một người tự chủ không bao giờ nói hai lời.

Xe tiến vào đường hầm, tiếng mưa rơi mới ngừng lại, ngọn đèn vàng óng chiếu rọi vào lớp kính thủy tinh trên xe khiến cho suy nghĩ của Hình Ý lại bay đi xa. Vừa rời trong phòng họp đi ra, Vũ Chính không hề liếc nhìn cô, không phải né tránh mà là hờ hững không thêm để ý đến làm cho cô cảm thấy sợ hãi.

Cô chậm rãi đạp lên cầu thang, vừa rồi bước vào cửa chính nhìn thấy đèn thư phòng không sáng, bình thường lúc này anh đều đang thảo luận công việc với lão Lý, không phải lại bị bệnh rồi chứ. Lòng lo sợ bất an mở cửa phòng, đi vài chỗ sâu nhất trong gian phòng mới phát hiện thì ra anh đã đi ngủ sớm.

Ánh đèn bàn mờ nhạt lóe lên, cô nhìn vào khuôn mặt đang ngủ yên của anh, đôi mắt nghiêng qua nhìn tóc của anh, lơ đãng nhủ mảy. Tóc còn ướt sũng, nhất định là vừa rồi sau khi tắm xong không chịu sấy tóc mà đi ngủ luôn.

Cô nhẹ nhàng ngồi vào đầu giường, dịu dàng lay bờ vai của anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “Sấy khô tóc trước rồi hãy ngủ tiếp.”

Anh chỉ là mơ mơ màng màng "Ừ" một tiếng, rồi cũng không có nhúc nhích.

Cô nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi của anh cũng rất đau lòng nhưng vẫn gọi anh dậy, nếu cứ tiếp tục như vậy nhất định sẽ bị cảm.

Anh như một đứa bé để cô tùy ý múa may trên tóc của mình, chỉ dựa vào giường tiếp tục nhắm mắt lại, cảm giác được ngón tay của cô luồn vào những sợi tóc của mình, rất thoải mái.

Cô một tay cầm máy sấy, một tay nhẹ nhàng sờ lên tóc của anh, tóc anh không mềm cũng không quá cứng, đúng là loại mà cô yêu mến. Ngón tay chạm vào da đầu anh, khẽ run lên, có một khối cứng ngắc.

Bởi vì năm đó phải phẫu thuật nên xương cốt trên đầu anh lồi lõm, bởi vì tóc rất dày cho nên bình thường không thể nhận ra, nhưng khi tay chạm vào thì thật sự khó có thể tưởng tượng được, hộp sọ mà bị mổ ra thì đau đớn như thế nào?

Ánh mắt của cô có chút mơ hồ, âm thanh của máy sấy vẫn còn đang lảng lảng vang lên trong phòng ngủ. Vũ Chính mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ ra, quay đầu lại hỏi, “Làm sao vậy?”

Cô chỉ ôm lấy anh, không biết phải làm thế nào mới có thể dán lại cùng nhau, hận không thể sống trên người anh, dính vào người anh, hòa tan vào máu thịt của anh, như vậy mới có thể cảm nhận được những đau đớn của anh.

Anh để cô ôm thật chặt, thật lâu không nói gì, cuối cùng nhàn nhạt mở miệng, “Ngày kia là sinh nhật của ba, anh muốn đi thăm ông ấy cùng em.”

Giọng nói tràn ngập vẻ mệt mỏi, nhưng có những vết thương, nếu bạn không cố nặn nó ra thì vĩnh viễn nó cũng sẽ không đóng vảy phục hồi lại như cũ được. Hơn nữa, anh thật sự không có nhiều thời gian chờ đợi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Nhấn tâm

Ngày sinh nhật của Lâm ba bầu trời sáng sủa lạ thường, quét hết những âm u của trời đông tuyết rơi vài ngày nay, từng vệt nắng bao phủ lên tuyết trắng, phản chiếu ánh sáng dịu dịu. Người giúp việc lẳng lặng quét hết những bông tuyết, cách đó không xa ven hồ có một ông lão hàng xóm đang tản bộ, tất cả đều chìm trong yên tĩnh không thể tưởng tượng được.

Hình Ý mặc một bộ váy lụa màu trắng nhìn ra cảnh vật ngoài cửa sổ, vốn là một buổi sáng sớm làm cho người ta vui sướng nhưng cô lại không có cách nào làm cho mình vui vẻ. Từ sáng sớm Vũ Chính đã ra ngoài, nói là hôm qua để một phần văn kiện quan trọng trong văn phòng nên hôm nay nhất định phải kí tên để gửi sang Mỹ. Anh nói cô cứ trực tiếp lái xe đến nghĩa trang, không cần chờ anh.

Cảm xúc trong lòng bị đè nén, như là có một khối khí ép người ta bay lên đồng lại lại nhanh chóng rơi xuống, quấy nhiễu làm cho cô không thể tập trung tinh thần. Hôm nay là sinh nhật của ba ba, cô nhớ rõ lần cuối cùng đến chúc mừng sinh nhật ba, món quà của cô là một chiếc nghiền mực Đoan Khê (một loại nghiền mực nổi tiếng xuất xứ từ vùng Đoan Khê, Quảng Đông, Trung Quốc) có hình hoa hồng cùng hoa văn trang trí màu tím, một món quà rất tự nhiên đơn giản nhưng lại lại ba khen nửa ngày, nói Hình Ý của ba hiểu lòng ba nhất. Những người khác tặng cái gì mà ngọc bội, tranh vẽ đều không ý nghĩa bằng cái này.

Thật ra khi đó cô không nói cho ba biết đó là do Vũ Chính thay cô quyết định. Anh tôn kính ba như vậy, hiểu lòng ba như vậy, lại là người yêu quý ba sâu sắc nhất. Đây là việc cô không có cách nào lý giải được, có lẽ ngày đó ba cô nói đúng, tâm tư của Vũ Chính quá sâu xa.

Thật ra thì nơi sâu nhất trong lòng cô vẫn luôn đề ý đến cái chết của ba, nhưng lại không thể nói được cảm giác với Vũ Chính là thế nào, không phải hận cũng không phải oán. Trong lòng cô thật ra cũng hy vọng cái chết của ba không liên quan đến Vũ Chính, nhưng lại không có cách nào không tuân theo sự thật.

Thật ra, khúc mắc cô vẫn chưa hề dám mở ra, hai người bọn họ chỉ luôn né tránh, đợi đến khi mẹ cô bộc phát thì mới phát hiện thì ra vẫn luôn giữ trong lòng, chỉ là bọn họ luôn tự lừa mình dối người mà thôi.

Xe dọc theo con đường núi đi về phía trước, những người làm vệ sinh từ sáng sớm đã quét sạch hết tuyết trên đường, ánh nắng rơi xuống mặt đường ướt sũng, ánh lên những tia sáng chói mắt.

Cô vững vàng đỗ xe tại bãi, lại phát hiện xe của Vũ Chính đã đậu ở đây, trong lòng kinh ngạc không thôi, không phải anh đã về công ty lấy văn kiện sao? Sao lại có thể đến đây nhanh hơn cả cô?

Nhưng khi cô bước ra xe, nhìn thấy Vũ Chính đang “đứng” trên những bậc thang đi lên núi, cô kinh ngạc cứng ngắc đóng cửa xe lại, những ngón tay nắm chặt lấy chìa khóa, thẳng tắp đi tới.

Vũ Chính của cô, mặc áo khoác màu đen ngoài chiếc áo sơ mi đen, tuy tay chống nạng nhưng lại “đứng” đó chờ cô, giống như năm đó đang học đại học ở nước ngoài anh cũng đến tìm cô, cũng mặc áo khoác đen giống vậy đứng trước tòa nhà trong trường chờ cô, vẫn đứng yên đấy mỉm cười chờ cô bước tới.

Cô càng chạy càng nhanh, cuối cùng đi đến trước mặt anh gắt gao ôm lấy anh, ôm cả vòng eo của anh cũng không hết một vòng tay nhưng khi chạm vào thì trở nên cứng ngắc, lòng cô đột nhiên mát lạnh. Sáng sớm hôm nay anh gạt cô nói ra ngoài đi đến công ty nhưng thật ra là đi mua giá đỡ. Cô nhớ lúc ba được hạ táng, cô cũng đã đứng ở đây nói chuyện với anh, anh đều luôn nhớ rõ, không hề quên.

Câu nói “If you would go up high, then use your own legs! Do not let yourselves carried aloft; do not seat yourselves on other people's backs and heads.” Ngay cả chính cô cũng thấy đau lòng, cô làm sao có thể yêu cầu xa vời như vậy với anh?

Vũ Chính nắm chặt lấy đôi nạng, cúi đầu khẽ nói trên đỉnh đầu cô: “Hôm nay anh rất đẹp trai nhỉ?” Giọng nói dương dương đắc ý như vậy, nhưng Hình Ý biết anh không muốn để cho mình nhớ đến chuyện trước kia mà thôi, hốc mắt sớm đã nhòa lệ.

Chậm rãi buông tay ra, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt của anh, khẽ nở nụ cười, giờ khắc này, quên hết tất cả, thế giới dường như chỉ tồn tại hai người bọn họ. Cô rất thích ngẩng đầu lên ngắm nhìn anh, nếu như không phải đang chống nạng thì anh giống như một Giang Vũ Chính trắng kiêu nhanh nhẹn trước kia như đúc. Cô chỉ biết cười ngây ngô, cười đến thê lương như vậy, biết rõ anh phải dùng chiếc nạng chống đỡ thân mình mới có thể đứng thẳng như vậy nhưng trong lòng vẫn điên cuồng lừa gạt mình rằng anh vẫn luôn đứng như vậy.

Vũ Chính nhìn về phía bậc thang cao nhất, có chút áy náy nói: “Tha thứ cho anh không thể nắm tay em lên đó.” Thật xin lỗi, chỉ có thể dùng cách này để đi lên, nhưng anh vẫn không thể nào quên lời cô nói khi chôn cất Lâm ba, giọng nói của cô chầm chọc mãi mãi anh tàn phế. Loại đau đớn khắc cốt ghi tâm kia làm cho anh trong từng đêm cô đơn lặng lẽ vuốt ve đôi chân tàn phế của mình mà không có cách nào ngu say.

Từ lúc đó trở đi, trong lòng anh đã có tâm ma. Anh tự nói với mình cuối cùng sẽ có một ngày anh sẽ đứng trước mặt cô mà “đi” lên, dù cho chỉ có thể dùng phương pháp như vậy. Ngón tay anh nắm chặt đôi nạng, lại tỏ vẻ thoải mái nói với cô: “Đi thôi.”

Nhưng khi Hình Ý chứng kiến dáng vẻ gian nan bước lên từng bậc cầu thang của anh, cô tình nguyện để anh không phải mang theo cái thứ quý quái đó. Anh phải dùng hết lực hai cánh tay, nghiêng người về phía trước để nửa người dưới có thể “bước đi”, giả đỡ có thể có tác dụng cố định nhưng không có cách nào làm cho phần eo của anh di chuyển một chút. Chỉ đi không đến một phần mười con đường thì cô đã nhìn thấy các cơ bắp của anh căng ra, trên trán đầm mồ hôi, tay đau khổ chèo chống đôi nạng đang run rẩy, lòng của cô cũng theo đó mà run lên.

Cô không dám nói anh hãy nghỉ ngơi một chút, Giang Vũ Chính là một người kiêu ngạo thế nào chứ? Cô càng không dám tỏ ra khản trương trước mặt anh, anh không muốn để cô thấy vẻ bất lực của mình, lại càng không muốn cô nhìn anh bằng đôi mắt đáng thương, mặc dù có là đau lòng mà không phải là đồng tình.

Mỗi bước đi anh đều bước rất chậm, cô chỉ có thể cố gắng phối hợp với bước chân của anh, cũng không dám vờn tay ra dìu anh, mỗi khi anh dùng sức lực toàn thân mà nâng cơ thể lên từng bậc thang, mỗi một bước cô đều cảm giác như ai đó đập mạnh vào lòng mình. Rốt cuộc ở đây có bao nhiêu bậc thang vậy? Sao đi cả một thế kỉ mà vẫn chưa hết chứ?

Bình thường chỉ cần hơn 10 phút đã lên đến, nhưng bọn họ phải đi hơn hai tiếng mới chinh phục được những bậc thang kia, Hình Ý nhìn lại đồng hồ thì cảm thấy kinh hãi, cao như vậy, uốn khúc như vậy, dài như vậy, nhưng anh vẫn cứ kiên nhẫn đi từng bước một lên đây.

Nhìn đôi tay càng lúc càng run rẩy của anh, cùng với cả thân thể đều có chút run rẩy, cô đau lòng lấy khăn lau mồ hôi trên trán cho anh, nhẹ nhàng nói: “Em gọi Kelvin mang xe lên đây được không?” Đi hết những bậc đá còn có một con đường mòn đến khu mộ, cả nghĩa trang đều xây dựng trên sườn núi, càng lên cao càng thanh tĩnh, càng có khí thế. Mà ngôi mộ của Lâm ba cũng nằm trên đỉnh núi, cho nên lên đến nơi rất mất công sức.

Vũ Chính cũng không liếc nhìn cô lấy một cái, tiếp tục đi thẳng về phía trước, đi thật chậm, lại như vô cùng quen thuộc đường đi, cô cũng vô cùng nghi hoặc, lần đầu tiên anh lên đây sao có thể quen thuộc vị trí như vậy?

Mộ của Lâm ba nằm trên nơi cao nhất của nghĩa trang, dựa lưng vào long cốt (xương rồng) của núi, trước mặt là biển rộng mênh mông, năm đó đã mời thầy phong thủy giỏi nhất xem vị trí, nói tổ tiên chôn cất trong này, ở dưới mặt đất không ngừng được bình an, sớm được siêu sinh, còn có thể có ích cho con cháu đời sau.

Chính Hình Ý cũng không quá tin tưởng như vậy nhưng Lâm mẹ lại kiên quyết chọn chỗ này, bà một mực tin vào Phật, tin tưởng có luân hồi, tin tưởng nhất định có thể lại được làm vợ chồng với ba. Cho nên sau này mẹ đều ăn chay niệm Phật, thành kính như vậy.

Hình Ý đặt bó hoa trước mộ ba, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Ba ba, con và Vũ Chính đến thăm ba đây.”

Vũ Chính chỉ yên lặng đứng đó, sóng vai bên cạnh Hình Ý, cũng nói: “Ba ba” Trong lòng có trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang, rồi cái gì cũng không thể nói thành lời.

Hình Ý đứng trước mộ phần của ba mà nhớ đến những lời dạy bảo của ba khi còn sống, từng ly từng tí dạy bảo cô khi còn bé, không khỏi cảm thấy đau buồn, hốc mắt hồng hồng nhưng nước mắt lại không rơi xuống.

Mà giọng nói nhẹ nhàng của Vũ Chính lại vang lên, “Chuyện trước kia anh không có cách nào nói rõ được, nhưng mà anh hy vọng em có thể tin tưởng anh, hiện tại, sau này, đều đứng bên cạnh anh như vậy, được không?”

Giọng nói phảng phất như được truyền đến từ xa xăm, cô sững sờ một hồi lâu mới biết anh đang nói với mình, giọng nói này sao mà kiên định, ở trước mộ ba ba muốn cô tin tưởng vào anh.

Cô xoay người lại ôm lấy anh, tay chạm vào giả đỡ lạnh băng cứng ngắc ngang hông anh, đầu áp sát vào lồng ngực của anh, nghe tiếng tim đập của anh. Đúng vậy, chuyện trước kia không có cách nào để nói rõ ràng, nhưng bọn họ còn có tương lai, còn có đoạn đường rất xa, vì sao lại phải luôn vương vấn quá khứ?

Cô cười cười, giúp anh chỉnh lại cổ áo, nhìn vào đôi mắt dịu dàng của anh, nhẹ nói: “Đi.”

Anh cũng cười cười, trả lời rõ ràng: “Ừ”

Hai người, bóng lưng trải trên con đường mòn vô tận. Dù cho bước chân của anh có tập tễnh cỡ nào, chỉ cần bên cạnh có cô là đủ rồi.

Hình Ý nhìn những bậc thang dài vô tận trước mặt, trong lòng còn chưa kịp lo lắng thì đã bị người trước mặt làm cho hoảng sợ.

Lâm mẹ được thím dìu lên, trong tay ôm loại hoa Lâm ba thích nhất khi còn sống, khuôn mặt có chút tiều tụy, ánh mắt vốn thất thần lại đang nhìn Vũ Chính tràn đầy phẫn hận, sắc bén trùng mắt với anh.

Hình Ý cười cười nói với Lâm mẹ: “Mẹ, hôm nay mẹ cũng tới thăm ba sao?” Giọng nói cố gắng trấn an cảm xúc của Lâm mẹ.

Vũ Chính cũng không kiêu ngạo không xua nịnh gọi một tiếng “Mẹ”, giọng nói tuy không lớn nhưng lại vô cùng lo lắng.

Lâm mẹ tay cầm chặt bó hoa, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào Vũ Chính như muốn xé rách anh ra, một cánh tay vươn ra chỉ vào anh, run giọng nói: “Mày có tư cách gì mà đến đây thăm Đạt Bình?” Từng câu từng chữ như đều cắn răng rít ra từ trong cổ họng, giọng nói ngoan độc mà tuyệt vọng. Chồng của bà chính là do người này hại chết, nó làm sao có tư cách đến đây thăm anh ấy?

Hình Ý sợ mẹ không khống chế được có hại cho sức khỏe nên vội vàng chạy đến bên bà, vừa nói: “Mẹ đừng tức giận mà...” vừa dùng ánh mắt ý bảo thím giúp mình từng bước kéo gần khoảng cách giữa mẹ và Vũ Chính.

Mà lúc này Vũ Chính lại lạnh giọng hỏi, “Sao con lại không có tư cách chứ? Con chỉ đến thăm ba vợ con thôi.”

Lâm mẹ nghe thấy hai từ ba vợ thì thở hắt lên hỏi ngược lại, “Trên thế giới này có đứa con rể bày mưu giết chết ba vợ của mình để cướp sản nghiệp của ông ấy sao? Giang Vũ Chính? Một đứa súc sinh như mày không có tư cách làm con rể nhà họ Lâm.”

Hình Ý thấy mẹ đang tức giận vô cùng thì đau lòng nhưng lại không thể làm gì, mà Vũ Chính gần đây sức kìm chế rất tốt lại như đang bị ma nhập mà giằng co với Lâm mẹ, “Bày mưu cướp sản nghiệp nhà ông ấy?” Anh cười lạnh một tiếng, “Sản nghiệp nhà ông ấy con không để vào mắt.”

Mà Hình Ý thấy dáng vẻ đau lòng của mẹ thì trừng mắt hét lớn với Vũ Chính, “Anh câm miệng cho tôi.” Cô không kìm nén được nữa, dù cho sau khi lời nói ra khỏi miệng sẽ là đau lòng không thôi.

Vũ Chính cũng trừng mắt Hình Ý, loại ánh mắt này, giống như là muốn xuyên thấu qua cô, yên lặng nhìn cô, khóe miệng lại đột nhiên nhẹ nhếch lên, tự giễu, ánh mắt phẫn nộ trong nháy mắt chuyển thành thê lương châm chọc. Siết chặt đôi nạng, không phải cô đã lựa chọn đứng về phía nhà họ Lâm rồi sao? Anh vẫn không thể là người quan trọng nhất. Dù cho làm tất cả vì cô, trong mắt cô anh cùn không đáng gì.

Hình Ý bất chấp ánh mắt đau xót của anh, giờ phút này quan trọng nhất là ngăn hai người kia lại, cùng thím dùng sức kéo mẹ đi về phía con đường mòn.

Vũ Chính cắn răng, hàm dưới căng ra, lại nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói, “Giang Vũ Chính, mày còn dám đến đây thăm anh cả sao?”

Lâm Đạt Quảng bước nhanh về phía Vũ Chính, nắm chặt lấy cổ áo anh, ánh mắt dữ tợn cắn răng nói: “Mày là tên hung thủ giết người, mày còn dám đến đây.” Lão ta dùng lực rất lớn, dường như muốn nhấc cả người Vũ Chính lên.

Trong ánh mắt Vũ Chính hiện lên một cảm xúc không rõ ràng, chậm chậm tiến gần tới, nhẹ giọng nói: “Thật ra thì hung thủ là ông.” Giọng điệu khẳng định như vậy, không có chút nghi ngờ gì.

Lâm Đạt Quảng run rẩy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, rồi lại đột nhiên cảm thấy anh không có bất kì chứng cứ gì, càng thêm hung ác nói: “Mày còn ở đây mà chông chênh? Nếu năm đó mày không...”

Vũ Chính chỉ cúi đầu nhẹ nhàng rót vào tai ông ta vài câu, sắc mặt Lâm Đạt Quảng đột nhiên trở nên khản trương, sợ hãi, phẫn nộ, còn có sát ý điên cuồng. Không có khả năng, không thể nào, Giang Vũ Chính làm sao biết được những chuyện kia...

Lão ta dùng lực đẩy Vũ Chính một cái, hoàn toàn không ngờ tới bọn họ đang đứng rất gần những bậc thang. Bị người khác dùng sức đẩy ra nên Vũ Chính không có cách nào cân bằng thân thể mình, cả người đã ngược về phía những bậc thang đá phía sau, mà Lâm Đạt Quảng đột nhiên bừng tỉnh từ những lời nói của Vũ Chính. Lão ta vốn đang đứng trước mặt Vũ Chính, hoàn toàn có thể níu anh lại, nhưng mà lão ta làm sao có thể chứ?

Hình Ý cảm thấy giống như lúc ở Chamonix, cô đứng đợi trước cửa phòng phẫu thuật, cô một mực chờ đợi, chờ đợi thời gian dài như vậy, đợi rồi lại đợi, sao anh vẫn chưa ra? Vũ Chính của cô sao lại chưa ra? Đợi đến khi cô cảm thấy như trái tim sắp vỡ ra, loại cảm giác này đã không còn có thể dùng hai chữ đau đớn để nói rõ.

“Bà Giang, cô xử lý vết thương trên tay trước được không?” Y tá nhẹ nhàng lên tiếng, mà cô dường như không hề nghe thấy. Cúi đầu nhìn vết thương trên tay, đó là vết thương do móng tay, khi đó cô hung hăng đẩy thím ra, móng tay của thím rạch trên da cô nhưng cô lại tuyệt đối không cảm thấy đau.

Khi cô dở dành được mẹ quay đầu lại thì đã nhìn thấy cảnh Vũ Chính bị đẩy ngã xuống nhúm bậc thang, cô còn chưa kịp phản ứng gì thì anh đã ngã xuống, cô hét chói tai, không ai để ý đến cô, mẹ còn nói bên tai cô, “Cuống cùn cũng bị báo ứng...”

Cô dùng hết mọi khả năng của mình để bảo vệ người nhà nhưng lại dùng cách này để làm tổn thương người cô yêu nhất, móng tay của cô đâm sâu vào lòng bàn tay nhưng lại không có cách nào kìm chế nổi hận chính mình. Chú sao có thể làm như vậy? Cô không thể tưởng tượng được chú lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Cô nhớ tới ngày đó Vũ Chính đã nói với cô, “Nhân từ đối với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình, hiểu không?” Mà cô chỉ nhẹ nhàng phản bác: “Em tuyệt đối sẽ không để cho bản thân mình có kẻ thù.” Cô luôn cảm thấy Vũ Chính không có cảm giác an toàn, luôn cẩn thận đề phòng như vậy, cần thiết sao?

Hiện tại xem ra, người đơn thuần chính là mình. Sự ngu xuẩn của cô đã hại anh.

Lúc Vũ Chính té xuống, lúc Vũ Chính nằm trên mặt đất đầu đầy máu, lúc Vũ Chính được đưa lên xe cứu thương...

Cô không thể làm được gì, cô chỉ có thể bất lực đứng nhìn anh bị ngã xuống. Nếu như lúc đó cô có thể dũng cảm hơn một chút cùng anh đối mặt với mọi người, nếu như cô có thể kiên định tin tưởng anh hơn một chút, nếu như có thêm một lần cơ hội nữa...

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đèn phòng phẫu thuật, ngỡ ngàng nhìn, không biết mình đã đợi bao lâu, bác sĩ từ trong bước ra, tháo khẩu trang trên miệng xuống, khẽ mở miệng nói chuyện, cô giống như đang nghe, rồi lại như nghe không rõ lắm.

“Có khả năng bởi vì thân thể bên phải chạm đất trước cho nên phía bên phải của Giang tiên sinh bị thương nghiêm trọng hơn bên trái... nứt xương chậu, gãy xương chân trái... gãy xương cổ phải nghiêm trọng... gãy hai xương sườn... nghiêm trọng nhất là đùi phải, đùi phải gãy hai chỗ xương, xương mất cả chân phải gãy nát... còn có... khả năng sẽ tăng thêm tàn tật...” Giọng nói đứt quãng của bác sĩ lọt vào tai cô, mà cô chỉ mờ mịt nhìn vào phòng phẫu thuật.

Cô không nhớ rõ đến tận cùng bác sĩ đã nói những gì, cô chỉ như một khúc gỗ đứng ở đó. Bác sĩ tưởng cô bị hoảng sợ nên an ủi cô: “Thật ra thì...” những lời về sau của bác sĩ cô không thể nghe được, ánh mắt thẳng tắp hướng về phía Vũ Chính được y tá đẩy ra ngoài.

Dáng vẻ khi ngủ của anh vẫn yên lặng như trước, trán bị quần băng gạc, bởi vì cầm bị đập vào đá nên sưng lên một khối, chân tay đều quần băng vải, hai chân bó thạch cao được treo lên...

Ngón tay lướt qua làn môi sưng lên của anh, quên mất đau lòng đến tận cùng là cảm giác gì, bởi vì thật sự đã đau đến chết lặng. Nước mắt rơi trên chiếc giường đơn màu trắng của anh, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết, nếu như những đau đớn kia có thể biến mất giống những giọt nước mắt này thì thật tốt biết bao?

Nhưng mà cái cô sợ hãi không phải là vì anh bị thương mà là vì ánh mắt cuối cùng khi anh nhìn về phía cô, tuyệt vọng cùng thê lương như vậy, dùng hết tất cả khí lực để nhìn.

Bi thương đến chết tâm, có phải chính là ý này không?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Mưa đau thương

Vũ Chính nằm hôn mê trong bệnh viện hơn một tuần lễ, bởi vì xương gãy làm bị thương đến phổi nên thở rất khó khăn, cần phải dùng đến máy trợ hô hấp. Hơn nữa luôn bị sốt nhẹ, đôi chân bị bó thạch cao cũng thường bị co giật.

Cả ngày lẫn đêm Hình Ý đều ở trong phòng bệnh cùng anh, chỉ bảo trợ lý mang văn kiện vào công ty cho cô xem, cả một tuần không hề đến công ty.

Cô chỉ dùng cả ngày để nhìn anh ngủ say, bác sĩ nói vì thân thể quá suy nhược cho nên mới hôn mê lâu như vậy. Bởi vì căn bản không thể ăn uống nên chỉ dựa vào truyền dịch để duy trì chức năng cơ thể, cô chỉ có thể nhìn anh từng ngày từng giờ gầy đi. Lúc nâng tay trái của anh lên, chiếc nhẫn kết hôn đeo trên ngón vô danh bên trái rộng đến mức có thể tháo ra mà không hề tổn chút sức nào.

Cô nói không nên lời thực xin lỗi, cái gì cũng không dám nói, ngay cả ngủ cũng ghé vào giường của anh mà ngủ. Mấy ngày nay, cô thường mơ thấy ác mộng, mơ thấy ánh mắt cuối cùng anh nhìn cô, mơ thấy anh dùng sức nắm tay cô ra, lạnh nhạt nói cho cô biết rốt cuộc anh đã không còn yêu cô nữa. Cho nên cô không dám buông tay anh ra, sợ vừa đặt xuống thì sẽ cầm lên không được nữa.

Thật ra thì anh ngay cả cử động ngón tay cũng không còn sức, chỉ yên lặng nằm đó, ngay cả hô hấp cũng yếu ớt đến đau lòng người.

Vào lúc rạng sáng, ngoài cửa sổ có tiếng mưa rơi nhỏ nhỏ đập vào tấm kính thủy tinh, âm thanh xa xôi mà thưa thớt. Phòng bệnh cao cấp to như vậy chỉ có ba ngọn đèn tường nhỏ, hắt xuống đất ánh lên những hình dạng đồ vật trong phòng trông có vẻ quanh quẩn dị thường.

Vũ Chính nằm trên giường giật giật hàng mi rồi chậm rãi mở mi mắt nặng nề ra, hàng lông mi vừa dày vừa dài của anh khẽ nhướng lên, xinh đẹp giống như một chiếc quạt lông công vừa xò ra, nhưng mà giờ phút này ánh mắt kia vừa suy yếu lại không còn sức, thậm chí tản ra một vẻ vô hồn.

Trong mơ mơ màng màng, dưới ánh đèn yếu ớt nhìn thấy người đang nằm sấp bên giường mình, thân thể anh cứng lại, những nơi còn cảm giác trên cơ thể đều thấy mệt mỏi, cánh tay trái duy nhất có thể hoạt động cũng mềm nhũn không còn sức, cắn răng, dùng hết toàn lực giơ tay trái lên nhưng lại không

ngờ động đến bình truyền dịch. Tiếng động đánh thức Hình Ý, cô nhìn thấy anh mở nửa mắt đang cố thở, lại nhìn thấy tay trái bị kim đâm đang không ngừng chảy máu nên vội vàng nhấn nút đầu giường gọi bác sĩ đến.

Bác sĩ điều trị chính chạy đến phòng bệnh trước tiên, làm những kiểm tra đơn giản cho anh, còn hỏi mấy vấn đề, lúc này mới xác định anh đã tỉnh lại.

Hình Ý ngay cả thở mạnh cũng không dám nhìn Vũ Chính, anh yếu ớt như không có một chút biểu lộ nào, trong ánh mắt đều là vẻ trong trẻo thể lương lãnh đạm như nước. Không hề né tránh ánh mắt của cô, nhưng nhìn về phía cô lại phảng phất như đang nhìn một người khác, có bình tĩnh, cũng có lãnh đạm.

Lòng cô khẽ run rẩy, cắn môi, vành mắt ngấn lệ lại không dám tự nhiên chảy ra, nhưng vẫn nhìn không được, vài giọt nước mắt rơi trên mặt, vẫn đang nhìn anh.

Mà Vũ Chính chỉ nhẹ nhàng dời ánh mắt đi, không nhìn vào nước mắt của cô nữa, anh chỉ thấy mệt, mệt chết đi được. Chậm rãi nhắm mắt lại, không nghe thấy bác sĩ đang nói gì, anh không hề muốn thấy nước mắt của cô, cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Sau khi Hình Ý tiễn bác sĩ đi thì chậm rãi cầm tay trái của anh lên, đặt trên mặt mình nhẹ nhàng vuốt ve, mà Vũ Chính cũng cảm nhận được nước mắt trên mặt cô thấm ướt mu bàn tay, nhưng vẫn không mở mắt ra, một mực nhắm chặt.

“Thật xin lỗi... em không biết... thật sự không biết chú em có thể làm ra chuyện như vậy... em chỉ không muốn anh có xung đột với bọn họ, em chỉ không muốn làm cho mẹ đau lòng... thật xin lỗi...” Lời nói của Hình Ý đứt quãng, cô không biết anh có nghe thấy không, nhưng mà cô cũng không biết mình có thể làm gì nữa.

Cô tưởng anh đang ngủ lại không nghĩ rằng sau khi cô nói xong thì giọng nói khàn khàn yếu ớt của anh lại lảng lảng vang lên trong phòng bệnh, “Bắt đầu từ khi nào chúng ta ngoại trừ câu nói thật xin lỗi thì không thể nói gì khác vậy?”

Giọng nói cô đơn như vậy làm cho những giọt nước mắt cô cố kìm trong hốc mắt không tự giác chảy xuống. Cô không lên tiếng, giọng nói của anh lại tiếp tục nhẹ như lông vũ là phiêu đảng trong phòng bệnh, “Khi nào thì em mới có thể phát hiện ra Giang Vũ Chính cũng biết đau? Giang Vũ Chính cũng có một ngày mệt mỏi?” Lời nói của anh thể lương như vậy, Hình Ý mở to mắt, giống như một đứa bé đang chịu uất ức nhưng không có chỗ khóc lóc kể lể, chỉ nhìn anh, nắm lấy tay của anh nằm bên giường khóc không thành tiếng.

Cô không nghĩ tới anh sẽ nói lời như vậy, chỉ cúi đầu hôn vào chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út của anh, nước mắt tung giọt từng giọt từ trên mu bàn tay của anh chảy xuống giường, cô chỉ gật đầu lia lịa: “Em biết rồi... ô ô... biết rồi... ô ô...” Cô thật sự hiểu, nếu như anh có thể cho cô thêm một lần cơ hội nữa.

Anh nhất thời quên đi vết thương trên tay phải của mình, muốn nâng lên vuốt ve an ủi cô, vừa khẽ động đẩy thì toàn thân đau nhức, khóe miệng tạo thành một nụ cười, nhàn nhạt nói một câu: “Ngay cả chính mình cũng không hiểu, sao có thể yêu cầu xa vời bắt em hiểu?”

Từng con chữ, mỗi một câu nói của anh đều chạm vào trái tim cô, máu thịt mơ hồ đau đớn, lan tràn khắp toàn thân, suy yếu vô lực như vậy, bỗng dâng lên một loại cảm giác không thể buông tay. Nếu như có một ngày anh không cần cô nữa, cô phải làm gì bây giờ?

Cô buông tay anh xuống, tới gần mặt anh, khuôn mặt tràn đầy nước mắt đặt môi in lên bờ môi lạnh băng của anh một nụ hôn, miệng lầm bầm: “Không cho phép rời bỏ em... không được rời xa em... vĩnh viễn cũng không được...”

Nước mắt của cô đều rơi trên mặt anh, lạnh lạnh, xuyên thấu qua lòng anh, anh nhếch khóe miệng, “Vĩnh viễn không rời xa ư, không thể hứa hẹn chuyện anh không thể làm” Ném thử giọt nước mắt của cô, mượt như vậy sao, khó trách phụ nữ luôn thích khóc, thì ra là muốn thổ lộ hết những đau đớn trong lòng mình.

“Dù sao thì... ô ô... vẫn là không thể...” Cô khóc giống như một đứa trẻ, người khác nhìn thấy còn tưởng rằng anh đang bắt nạt cô.

“Đừng khóc, nếu không nữa thì mắt sưng lên hết đấy...” Anh không thể dùng tay trấn an cô, chỉ có thể dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào chóp mũi cô, nghe tiếng khóc nức nở của cô, lòng như dao cắt.

Cô còn chưa kịp phản ứng, đang muốn cãi lại anh, sung thì sung, có sao đâu? Anh lại đột nhiên dùng sức hôn cô, dùng sức cắn môi của cô, dùng sức mút vào tất cả của cô, làm sao có thể buông tay đây?

Sáng sớm mùa đông luôn trong trẻo mà lạnh lẽo lạ thường, lớp kính thủy tinh bị phủ kín bởi một tầng sương trắng, mưa bên ngoài đã dừng hẳn, chỉ để lại trên mặt đất từng vũng nước đọng.

Trong phòng bệnh, Hình Ý cầm khăn lông nhẹ nhàng lau mặt cho Vũ Chính, lại cầm kem cạo râu bôi xung quanh hai gò má của anh, cuối cùng cầm dao cạo râu cạo cho anh, bắt đầu từ gò má, sau đó là phần trên môi, tiếp theo là hai bên góc, cẩn thận thận nhưng lại vô cùng quen thuộc, tuyệt đối không có vẻ lạnh nhạt cứng nhắc.

Vũ Chính chỉ chăm chăm nhìn vào gương xem kỹ mặt mình, ánh mắt chạm vào băng gạc màu trắng thì có hơi ảo não nhìn gương lầm bầm: “Không biết có để lại sẹo không...”

Cô nhìn dáng vẻ tự kỷ của anh thì mỉm cười nói: “Không để lại sẹo đâu, và lại ông xã của em đẹp trai như vậy, để lại một vết sẹo lại càng man.” Tay nâng khuôn mặt vừa cạo hết râu bóng loáng của anh lên, cẩn thận rửa bằng nước. Nghiêm túc nhìn khuôn mặt của anh, cô thích nhất là ánh mắt của anh, thâm thúy giống như có thể hút người ta vào, cùng chiếc mũi cao thẳng cân xứng, lúc không cười sẽ rất nghiêm khắc, nhưng lại làm cho người ta nhìn đến mắt

hồn. Một khi cười tươi lên thì lại càng hấp dẫn mê hồn, làm cho người khác không có cách nào kìm chế mà sa vào.

Trải qua hai tuần dưỡng bệnh, thật ra thì tinh thần đã khá hơn nhiều, chỉ là ăn uống không được tốt lắm, miễn cưỡng ép anh ăn thì anh sẽ nôn ra, nhìn đáng vẻ khó chịu của anh, Hình Ý cảm thấy khó chịu nói không nên lời.

Bữa sáng uống vài hộp sữa, những thứ khác đều ăn không vô, tuy mấy ngày trước nói muốn xuất viện nhưng bộ dạng tỏ ra khỏe mạnh của anh ai mà chẳng thấy được, bác sĩ cẩn thận nên đề nghị ở lại bệnh viện theo dõi thêm vài ngày.

Sau khi tận mắt nhìn thấy anh uống thuốc, có người nhẹ nhàng gõ cửa, sau khi đi vào thì Kelvin nói với anh: “Giang tiên sinh, luật sư Tường cùng luật sư Trần đang đợi ở ngoài.”

“Nói bọn họ vào đi.”

Giọng nói của anh bình tĩnh, lại làm cho lòng Hình Ý chấn động, hai người bọn họ đến đây làm gì? Luật sư Tường và Trần là người của Giang Lâm, lúc này anh gọi hai người kia đến đây là có việc giao cho họ sao? Cô cẩn thận nhìn khuôn mặt không có bất kỳ biểu cảm gì của Vũ Chính, cố gắng tìm ra một chút dấu vết nào đó.

“Giang tiên sinh, ngài bảo chúng tôi soạn ra một văn kiện chuyển nhượng tất cả cổ phần của ngài đang nắm giữ trong Giang Lâm chúng tôi đã chuẩn bị xong, hơn nữa thư đề nghị ban giám đốc bầu lại cô Lâm Hình Ý làm chủ tịch hội đồng quản trị của Giang Lâm chúng tôi cũng đã chuẩn bị xong... chỉ cần hai vị xem qua những điều khoản có liên quan sau đó kí tên trước mặt luật sư làm chúng là có thủ hoàn tất thủ tục...”

“Stop. Tôi không biết đến tột cùng các người đang làm gì nữa, nếu như việc này có liên quan đến tôi, vậy có phải để cho người trong cuộc như tôi có quyền được biết không?” Hình Ý ngắt lời luật sư, không nhìn về phía luật sư nhưng đôi mắt hồng hồng lại nhìn thẳng vào Vũ Chính. Anh đang có ý gì? Cô bắt đầu có chút luống cuống, sợ hãi anh đột nhiên nói không cần cô nữa.

“Cứ để văn kiện ở đây, các người ra ngoài trước đi.” Anh chỉ nhàn nhạt mở miệng.

Sau khi Kelvin đưa bọn họ ra ngoài thì nhẹ nhàng đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn hai người đang giằng co nhau, thật lâu sau vẫn không lên tiếng, tĩnh lặng như chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của chính mình.

Hình Ý nhìn anh đang rũ hai mắt xuống, đáng vẻ như đang suy nghĩ, cô biết Vũ Chính không hào phóng như vậy, anh đang tức giận. Tất cả mọi người cho rằng anh ngập ngừng Lâm thị của ba nên mới lấy cô, tất cả mọi người đều cho rằng anh nuốt chửng Lâm thị sáp nhập vào Giang Lâm là vì lợi ích cá nhân... nhưng mà cô lại không giúp anh làm sáng tỏ, thậm chí ngay cả chính mình cũng hoài nghi anh, cho nên một đứa trẻ như anh mới hồn dôi đem cả Giang Lâm đặt lên danh nghĩa của cô.

Ở trước mặt cô, anh vĩnh viễn đều là một Giang Vũ Chính không có lý trí. Đáy lòng mơ hồ đau đớn vì người đàn ông toàn tâm toàn ý kia của mình.

“Lại đây đi.” Anh nhẹ giọng gọi cô, mà cô chỉ nhẹ nhàng bước từng bước nhỏ, không để cho anh với được mình. Vũ Chính bỗng dùng lực nhúc nhích nửa người trên nhưng không ngờ chạm vào vết thương, khẽ hít một hơi thật sâu, sắc mặt trắng bệch.

Cô lập tức đi tới, để lại bả vai đang lộ xôn không ngừng dùng sức của anh, khom lưng hôn lên chiếc cổ mẫn cảm của anh, nước mắt rơi trên cổ anh, nói: “Em không cần, cái gì cũng không cần, em chỉ cần một mình anh thôi... những thứ khác em đều không cần.” Cô thật sự biết sai rồi, cô tin tưởng anh, thật mà...

Mặt anh cọ cọ vào tóc cô, ghé vào tai cô nói: “Anh chỉ thấy mệt mỏi, không phải không cần em nữa mà là không cần Giang Lâm nữa... đừng khóc.” Giọng nói mang theo vẻ mệt mỏi cùng bất đắc dĩ, lại có một chút sùng nịnh như đang dụ dỗ một đứa bé.

Hình Ý càng khóc càng lớn, đây là lần thứ ba anh nói mệt mỏi trước mặt cô, mỗi một lần đều bị thương xuyên thấu qua trái tim cô, cô cũng biết anh đã mệt chết đi được.

Giang Lâm ở trong nước là cuộc đấu đá không ngừng của hai gia tộc, JL ở nước ngoài thì gần đây vài đại cổ đông gây sự đòi bỏ ba lĩnh vực trung tâm... Cô đứng phía sau lại không có khả năng giúp anh một nửa mà người nhà họ Lâm còn không ngừng gây phiền toái khắp nơi cho anh. Cô đột nhiên có cảm giác mình thật vô dụng, cho tới bây giờ cô luôn tự cao tự đại, nhưng mà bây giờ chỉ có thể để cho anh một mình nhủ mảy, thậm chí người nhà của cô còn làm anh bị thương...

Tay trái của anh dịu dàng vỗ vỗ bờ vai của cô, hôn lên vành tai cô, như là đang tiếp thêm sức mạnh cho cô.

Cô cắn răng, ngẩng đầu lên nhìn anh nói: “Tổng giám đốc và chủ tịch hội đồng quản trị em đều có thể làm, nhưng em sẽ không lấy cổ phần của anh, anh cũng không được vứt bỏ em, có muốn nghĩ cũng không được.”

Anh nhìn khuôn mặt trang điểm bị nước mắt cả một buổi sáng làm cho phai hết, nhàn nhạt cười cười, hôn lên giọt nước mắt trên chóp mũi cô.

“Lâm tổng tài, nghe đồn tổng tài trước kia của Giang Lâm chồng của cô Giang Vũ Chính tháng trước mắc bệnh nguy kịch phải nhập viện. Xin hỏi có phải Giang tiên sinh vì bệnh nặng nên mới từ chức chủ tịch hội đồng quản trị của Giang Lâm không?” Trong buổi họp báo Hình Ý tiếp nhận chức chủ tịch hội đồng quản trị của Giang Lâm, một phóng viên của báo thương mại đã hỏi.

Hình Ý mặc một bộ đồ tây màu đen gọn gàng, khoe miệng khẽ cong lên, trả lời cẩn thận: “Đầu tiên xin chân thành cảm ơn những người bạn trong giới truyền thông đã quan tâm đến sức khỏe của tiền sinh nhà tôi, nhưng tuyệt đối không phải vì tin vọt về tình trạng bệnh nguy kịch, anh ấy chỉ cần ở nhà nghỉ dưỡng thôi. Hon nữa anh ấy cũng không rời khỏi hội đồng quản trị của Giang Lâm, mà chức vụ của tôi trong Giang Lâm cũng là do hội đồng quản trị thông qua.” Ánh đèn camera loang loáng không ngừng chiếu lên mặt Hình Ý, mà cô cũng chỉ giữ một dáng vẻ bình thản.

Người đại diện bước ra nói đỡ: “Xin mời vị phóng viên kế tiếp.”

“Lâm tổng tài, bên ngoài truyền ra tin tức Giang tiên sinh là vì áp lực hai bên nhà họ Lâm và JL mới rời khỏi cương vị quản lí của Giang Lâm, xin hỏi có thật vậy không?”

“Không thể trả lời.” Hình Ý vô cùng kiên nhẫn với những câu hỏi không đúng chủ đề như vậy của phóng viên, nhẹ nhàng dùng ngón tay gõ gõ lên bàn, người đại diện lập tức phủ quyết: “Thời gian còn lại là do tổng giám đốc của Giang Lâm chúng tôi trả lời các câu hỏi của các vị phóng viên.”

Hình Ý mặt không biểu cảm đứng lên, ánh đèn loang loáng toàn hội trường tập trung trên người cô.

Sau khi mở xong buổi họp báo đưa tin, cô lập tức như ngựa không dừng vó mở tiếp hội nghị cấp cao của Giang Lâm, hội nghị chặn đứng tất cả các hạng mục do Lâm Đạt Quảng phụ trách, còn sắp xếp lại các chức vụ quản lý có liên quan đến nhà họ Lâm, nói tóm lại là chỉ có giáng chức chứ không thăng chức.

Tất cả các quản lý, kể cả Hà Thư Mẫn và Lưu Dư Chân đều có chút kinh ngạc về vị tổng tài mới nhậm chức này, lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một tổng tài không hề bao che khuyết điểm như vậy.

Mà Lâm Đạt Quảng cảm đầu nhóm người nhà họ Lâm vốn tưởng rằng sau khi Giang Vũ Chính xuống đài, có Hình Ý trong Giang Lâm thì bầu trời của nhà họ Lâm sẽ có ngày tốt đẹp, quả thật không nghĩ đến Hình Ý trái lại tự hạ bệ người một nhà. Mỗi người đều rất tức giận nhưng lại không dám làm gì trong hội nghị, chỉ có thể đợi đến khi chấm dứt hội nghị sẽ bàn lại sau.

Hội nghị vừa kết thúc, Lâm Đạt Quảng liền theo chân Hình Ý lên văn phòng tổng tài lầu 75, thư kí đóng cửa lại, Lâm Đạt Quảng liền không thể chờ đợi được mà chất vấn cô ngay: “Hình Ý, cháu làm vậy là muốn đẩy người nhà họ Lâm chúng ta về đâu?”

Hình Ý liếc nhìn ông ta, nặn ra một nụ cười trên mặt, nụ cười đúng tiêu chuẩn giao tiếp, “Chú, không phải các người từng nói muốn bảo vệ sự nghiệp của ba ba sao? Hiện tại cháu đã ngồi lên vị trí này, sự nghiệp của gia đình cháu sẽ bảo vệ, về phần các người...”

“Cháu thật là quá đáng.” Lão ta bày ra bộ mặt người lớn giáo dục con cháu, vốn cho rằng cô lên đài thì từ nay về sau sẽ trọng dụng người nhà họ Lâm, thật không ngờ lại bị chèn ép như vậy. Nhất định là do Giang Vũ Chính, tay của lão ta chăm chú đặt trên mặt bàn, nhất định là tên Giang Vũ Chính oan hôn bắt tan đã xui khiến cô đối phó với người nhà.

“Đây là quá đáng sao? Vậy chú tự tay đẩy Vũ Chính xuống thì gọi là gì? Chú rõ ràng có thể níu lấy anh ấy nhưng lại không làm thì gọi là gì? Đó là ân huệ mà chú ban cho anh ấy sao?” Cô càng nói càng kích động, hung hăng trừng mắt đứng đối diện Lâm Đạt Quảng, đây là ông chú ruột của cô, ông chú ruột không hề có nhân tính của cô.

Lâm Đạt Quảng nhất thời nghẹn lời, cả buổi mới nói được một câu: “Đó là do nó... nó gieo gió gặt bão. Nếu không phải là nó thì anh cả sẽ không chết. Đó là sự thật.” Lão ta lớn tiếng gào lên với cô.

Cô thở thật mạnh một hơi, bình tĩnh nói: “Chuyện trước kia đều đã trôi qua rồi, không cần phải tiếp tục vương vấn nữa.”

“Cháu là bị tên nghiệt chủng Giang Vũ Chính kia dụ dỗ cho nên mới nói nó đã là quá khứ, nhưng cháu có nghĩ đến mẹ của cháu chị dâu của chú phải sống thế nào không?” Ông ta lấy thứ vũ khí cực kì lợi hại kia ra trong lúc này, Hình Ý không thể nào không để ý đến mẹ của cô.

“Nếu chú mà dám ba câu bốn lời trước mặt mẹ tôi thì không chỉ đơn giản là quét chú ra khỏi Giang Lâm đâu.” Cô gằn từng chữ từng chữ một, sắc mặt sắc bén hung ác.

“Cháu đang có... thái độ gì vậy, sao dám nói chuyện với người lớn như vậy? Cháu... cháu...” Lâm Đạt Quảng nhìn cô con gái khí phách càng mạnh mẽ hơn ba ba của mình, khí thế lập tức bị đè xuống.

“Hừ, cháu có thái độ gì sao? Chú, sao chú không nghĩ xem chú có bao nhiêu thứ bị cháu nắm trong tay?” Cô chỉ cười khê, đẩy Vũ Chính lẫn xuống bậc thang, đây là cố ý mưu sát; thâm hụt công quỹ của Giang Lâm lại còn lấy cấp bí mật kinh doanh bán cho đối thủ cạnh tranh chính là phạm tội... chỉ một trong những cái đó cũng có thể tổng lão ta vào tù.

Lâm Đạt Quảng kinh ngạc nhìn Hình Ý không nói nên lời, cô lại dám lấy thứ này uy hiếp lão ta? Cẩn rắng, gợn dữ rời khỏi văn phòng.

Khi Hình Ý lái xe chạy về nhà thì đã là 6h tối, hôm nay anh tháo thạch cao, anh nói muốn chờ cô về. Nhưng khi cô cấp tốc chạy về nhà thì quản gia đã tiễn bác sĩ ra khỏi cửa.

Bác sĩ nhìn ánh mắt chờ mong và lo lắng của cô thì thở dài thấp giọng nói: “Xương cốt liền lại không được tốt lắm, đặc biệt là đùi phải, mắc cá chân có hơi bị biến dạng, xương bánh chè cứng lại...sau này có khả năng tình trạng co gập sẽ càng nguy hiểm. Cổ tay phải xem như đã ổn, sau này có thể khi trời mưa dầm sẽ hơi khó chịu một chút.”

Hình Ý không lên tiếng, hơi ngẩn người, bác sĩ nhìn thoáng qua vẻ nghiêm trọng của cô thì vỗ vỗ vai cô an ủi: “Cũng không cần quá lo lắng, chỉ cần từ nay

về sau giữ gìn cho tốt thì thân thể sẽ dần dần khá hơn.”

Cô đang ngẩn người rồi đột nhiên hỏi: “Gần đây tôi thấy anh ấy luôn có vẻ mệt mỏi, ngồi lâu một chút đầu sẽ choáng váng, hơn nữa lại kén ăn, ăn vào cũng hay nôn ra. . .có thể bị gì khác không?” Trong ánh mắt cô đều là vẻ lo lắng, bởi vì gần đây anh thật sự không khỏe lắm, từ sau khi trở về từ bệnh viện thì căn bản không thể xuống giường.

Bác sĩ trầm tư một lát, mở miệng nói: “Ngồi lâu choáng váng đầu óc có thể là do thân thể quá suy nhược, thuốc cũng có ba phần độc, có thể là do tác dụng phụ của thuốc gây nên chứng chán ăn. Nếu như tình huống này có chuyển biến xấu thì nhất định phải đến bệnh viện kiểm tra kĩ lưỡng toàn thân một lần.”

Hình Ý bảo quản gia tiễn bác sĩ ra ngoài, đi thẳng lên lầu, dừng lại trước cửa phòng khách, Vũ Chính đang ngồi trên xe lăn nhìn ra hồ nước bên ngoài cửa sổ thủy tinh sát đất, cũng chỉ là yên lặng ngắm nhìn mà thôi. Cô nhìn thấy bóng lưng cô độc của anh, muốn đến ôm lấy anh nhưng lại không có cách nào bước lên. Cô biết tâm trạng anh không tốt nhưng lại không thể nghĩ ra cách nào để dỗ dành anh.

Giày cao gót yên lặng không một tiếng động dẫm trên mặt thảm dày cộm, Vũ Chính nhìn ra hình ảnh của Hình Ý phản chiếu trên tấm kính thủy tinh sát đất nhưng không có động tĩnh gì, chỉ nhìn ra ngoài.

Cô bước đến trước mặt anh, ngồi xổm xuống, nâng tấm chăn dày đang đắp trên chân anh lên, khô ráo mà hơi lạnh, nhẹ nhàng cọ cọ lên mặt mình, dịu dàng nói: “Không phải đã nói chờ em về tháo thạch cao cùng anh sao? Sao lại không nghe lời hả?”

Anh kéo lại dòng suy nghĩ, không muốn để cô lo lắng nên nhếch nhếch khóe miệng, miễn cưỡng cong khóe môi lên nói: “Hiện tại bà xã của anh đã là nhật lí vạn ky (chỉ việc để vương ngày xưa bạn muốn vãn việc chính sự, hàm ý nói Hình Ý bạn trăm công ngàn việc), anh làm sao dám phiền đến cô ấy?”

Hốc mắt cô nóng lên, Giang Vũ Chính trong tình huống này còn có thể nói đùa với cô, Giang Vũ Chính dù cho chính mình có đau nhức cả thể xác lẫn tinh thần vẫn không quên an ủi cô. . .

“Anh cũng biết bà xã của anh mệt mỏi sao? Vậy thật, bây giờ em thật sự mệt, phạt anh lập tức đi ăn cơm cùng em, đêm nay còn phải uống thuốc bổ cùng em. . .anh biết không, gần đây da của em rất xấu. . .” Cô chu miệng lên nhìn anh.

Mà anh chỉ nghiêm túc nhìn nét mặt cô, miệng còn nói: “Nào có, rõ ràng da rất đẹp mà! Bà xã của anh là xinh nhất!”

“Có mà, anh nhìn xem. . .” Cô ngẩng đầu đến gần sát mặt anh, khoảng cách ngày càng gần làm cô khó có thể kiềm chế được, hai tay ôm lấy đầu anh, hôn thật sâu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Nỗi khổ ly biệt

Trong phòng khách, Hình Ý đang mát xa chân cho Vũ Chính.

Anh nằm trên giường, nhìn cô đang cố gắng để làm cho mình thấy thoải mái, mà hai chân của anh lại không hề cảm thấy gì, tâm trạng cũng giống như bầu trời bao la ngoài cửa sổ, u ám và nặng nề.

Mà Hình Ý chỉ chuyên tâm làm những động tác vận động cho chân của anh, mắt cá chân phải của anh bị sưng lên, mỗi ngày lúc giúp anh mang tất đều đặc biệt chú ý, tay đều run rẩy mà dùng sức căng tất chân nhẹ nhàng mang vào chân anh. Đầu gối phải cũng vẫn căng cứng, mỗi lần giúp anh điều chỉnh tư thế cơ thể xong đều có thể nghe được tiếng xương cốt chuyển động, khiến cho trái tim cô rất khó chịu nhưng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Bởi vì uống thuốc chống co giật sẽ làm cho anh vô cùng mệt mỏi hay ngủ gật cho nên sau khi tháo thạch cao thì anh không chịu uống nữa, hơn nữa bác sĩ nói tốt nhất là phải vận động thật nhiều để phòng ngừa co rút, dù sao những thứ thuốc kia cũng có tác dụng phụ.

Nhưng một mình anh căn bản là không thể tự mình lên giường, mà mỗi ngày Hình Ý đều phải đến công ty, cho nên chỉ có thể để cho y tá ở bên anh, cách một tiếng lại mát xa cho anh. Cô biết rõ anh không thích người khác đụng vào người anh cho nên mỗi ngày đều cố gắng hết sức tranh thủ thời gian về với anh sớm một chút. Dù cho không cần phải làm gì, chỉ nhìn anh lẳng lặng ngủ cũng cảm thấy thỏa mãn lắm rồi.

Anh vận người sang, nhìn xám xịt bầu trời bao la mông lung ngoài kia, đột nhiên mở miệng hỏi cô: “Nếu như khi đó anh chết ở Pháp hoặc là không thể tỉnh lại. . .em sẽ thế nào?” Giọng nói trầm thấp mà xa xôi, dường như đang tự nói với mình, ánh mắt mê ly nhìn ra bên ngoài.

Động tác tay của cô dừng lại một chút nhưng không dừng hẳn lại, không dám tưởng tượng đến lời nếu như anh nói nhưng vẫn nói đùa: “Nếu như vậy thì em sẽ lấy di sản của anh, tìm một người đàn ông thật tốt. . .không phải anh nghĩ em sẽ thủ thân như ngọc đấy chứ?” Giọng nói của cô trào phúng, nhưng không ngừng đầu lên, nước mắt đã rơi vào đáy lòng, làm cho nước hồ mùa thu êm ả nổi lên từng đợt rung động. Cho dù là như thế thì cũng vẫn vô cùng

đau đớn.

Anh vẫn nhìn ra bên ngoài, khẽ cười dùng giọng nói nỉ non nói: “Vậy là tốt rồi...” phảng phất như có vẻ đang tự an ủi chính mình.

Cô chỉ lo hoạt động các khớp xương cho anh, không nghe rõ rốt cuộc anh đã nói gì, “Vừa rồi anh nói gì vậy?” Lập tức cảm thấy sợ hãi.

“Anh nói, ít nhất em cũng phải nói câu gì đó như là em sẽ vẫn chờ anh, làm cho anh cảm động chứ.” Anh nhìn đôi mắt nghi hoặc của cô, khẽ cười nói.

“Chắc chắn em sẽ không, cho nên anh có nghĩ cũng không được nghĩ đến những thứ nếu như kia.” Lời nói của cô kiên định mà buồn bã, những thứ kia đều đã là quá khứ, cô và anh vẫn còn một tương lai rất xa phải đi, mà tương lai kia sẽ không hề có nếu như.

“Keo kiệt, một câu an ủi cũng không chịu nói...”

“Ai keo kiệt hả?”

“Anh...Giang Vũ Chính...”

“Cũng không tệ lắm.”

“...Giang phu nhân, Lâm Hình Ý.”

“...”

“Sức khỏe vừa mới khá hơn một chút, sao lại phải về Mi ngay? Rốt cuộc thì anh có quan tâm chút nào đến sức khỏe của mình không?” Kể từ khi Hình Ý biết tuần sau anh sẽ về Mi thì vẫn luôn lải nhải như vậy. Cô không phải không biết tình hình của JL lúc này thật sự rất cần anh trấn thủ, nhưng mà có thể nào thì cô cũng không thể yên tâm về sức khỏe của anh. Quan trọng nhất là, cô đã ngồi lên vị trí tổng tài của Giang Lâm, nhất định không thể bỏ lại công việc đi Mi cùng anh.

Nhưng trên thực tế, cô không rời khỏi anh, cô muốn anh vẫn sẽ luôn ở bên cạnh mình, mỗi ngày thức dậy đều nhìn thấy anh, mỗi ngày về nhà đều thấy anh, hận không thể dính với anh cả ngày. Trước kia cô không cảm thấy không có cảm giác an toàn như vậy, nhưng mà không biết vì sao gần đây luôn mang theo một loại cảm giác anh sẽ đột nhiên không tìm thấy tăm hơi. Cho dù là lúc ngủ cũng phải ôm anh thật chặt.

“Đừng hoảng, anh chỉ qua đó một tháng, một tháng sẽ trôi qua rất nhanh. Hơn nữa gần đây JL thật sự xảy ra quá nhiều chuyện, anh không thể bỏ lại một mình Lão Lý.” Anh ôm cô, muốn cho cô cảm giác an toàn nhưng rồi lại đột nhiên phát hiện cái mình thiếu thốn nhất chính là thứ này.

“Vậy anh có thể bỏ em sao?” Cô bực mình cãi lại anh, cô thừa nhận, Lâm Hình Ý là một cô gái nhỏ mọn, là một người phụ nữ ăn dấm chua với cả một người đàn ông. Nếu như không phải rất hiểu Giang Vũ Chính thì có đôi khi cô thật sự cho rằng anh có quan hệ gì đó với Lý Tử Ngôn, hai người cùng học đại học, về cá nhân mà nói lại là anh em không hề giấu nhau chuyện gì, trong công việc mà nói thì lại là chiến hữu khăng khít, quan hệ còn thân mật hơn cả một người vợ như cô.

Anh chỉ ôm lấy cô bởi vì tức giận mà đang phụng phịu trong ngực, nhẹ nhàng đóng cửa, không hề nói gì, anh chỉ muốn ôm cô như vậy.

“Cuộc họp ban giám đốc ngày mai anh sẽ trở lại tham gia.” Anh khẽ nói, giọng điệu chắc chắn như vậy, căn bản không để cho cô có cơ hội phản bác.

Mà Hình Ý còn đang tức giận nên dứt khoát nói: “Không được.”

“Ồ, lại trở thành một bà vợ quân chồng nghiêm khắc rồi?” Anh nheo mắt lại cười nhìn về mặt tức giận của cô.

“Thì sao? Dù sao không cho cũng là không cho.” Giọng nói của cô buồn bã.

“Không được, hôm nay anh phải lấy lại uy nghiêm của một người chồng mới được...”

“Anh lấy lại uy nghiêm của một người chồng như vậy đó hả? Tay không được sờ mó lung tung...”

Văn phòng tổng tài Giang Lâm lầu 75, Hình Ý cẩn thận giúp Vũ Chính ngồi lên ghế salon, mà Vũ Chính chỉ khẽ cau mày tựa lưng vào ghế sofa.

“Nếu không thì hoãn cuộc họp ban giám đốc lại đi, anh nghỉ ngơi một chút được không?” Hình Ý nâng chân anh lên nhẹ nhàng xoa bóp đầu gối cho anh, nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của anh thì trong lòng âm thầm lo lắng. Vừa rồi trên xe sắc mặt của anh đã không được tốt, vừa đến nơi đã vào toilet nôn ra.

“Anh vẫn ổn, không cần phải xem ông xã của em yếu ớt như vậy đâu. Suốt ngày cứ bảo anh nghỉ ngơi, anh không có bệnh cũng tưởng mình có bệnh đấy.” Anh cố gắng bình thường cười cười với cô.

Cô chỉ nhìn anh nói không nên lời, nhẹ cau mày, lần nào cũng nói mình rất ổn, nhưng lại chẳng thấy anh ổn tí nào. Nhìn anh thật lâu mới nói: “Nếu như không thể chống đỡ được hay là không thoải mái thì cứ nói nha.” Từ nhà đến Giang Lâm cùng lắm chỉ mất vài chục phút đi xe đã nôn như vậy, sang Mi đi mười mấy tiếng máy bay làm sao mà chịu nổi đây? Với tính tình của Giang Vũ Chính, chuyện anh đã quyết định thì có mười cái đầu trâu cũng không kéo lại được. Nhưng gần đây trong JL thật sự rất lộn xộn, dù cho Giang Lâm không trực tiếp tham gia vào chuyện kinh doanh quốc tế của JL nhưng dù ít dù nhiều cũng có ảnh hưởng.

Trong phòng họp lầu 73 đang tiến hành cuộc họp ban giám đốc của Giang Lâm, mỗi một tầng lầu vào giờ nghỉ, các nhân viên nhỏ đều khí thế ngút trời mà đưa tin bàn tán.

“Hôm nay lúc mang văn kiện lên cho thư kí tổng tài ở lầu 75, rốt cuộc đã nhìn thấy Giang tổng.” Một nữ nhân viên trẻ ra vẻ háo sắc nói với một đám phụ nữ.

“A a... tôi cũng đã lâu rồi chưa được nhìn thấy Giang tổng, rất muốn ngài ấy xuất hiện.” Một nữ nhân viên khác cũng gia nhập đội ngũ háo sắc, nghĩ đến trước kia mỗi ngày đều có thể gặp Giang tổng, thật đúng mà thiên đường mà.

“Nhưng mọi người không biết đâu, lúc nhìn thấy Giang tổng tôi thật sự rất rung động, có khả năng thật sự giống như lời đồn nói bệnh tình rất nặng, gây đến nỗi cả người đều chỉ còn xương, sắc mặt xanh xao ngồi trên xe lăn được Lâm tổng của chúng ta đẩy vào văn phòng.”

“Tôi vẫn còn rất nhớ Giang tổng trước kia của Giang thị, là một bạch mã hoàng tử phong độ nhẹ nhàng nha, lòng của tất cả phụ nữ già trẻ lớn bé trong Giang thị đều bị bắt làm tù binh...”

“Và lại, từ sau khi Giang tổng và Lâm tổng kết hôn rồi đi hưởng tuần trăng mật gặp tai nạn thì thân thể không lúc nào lành lặn cả. Các người nói xem... có thể nào vận số của hai người ấy không hợp nhau không nhỉ, có thể Lâm tổng chính là khắc tinh của Giang tổng cho nên thân thể ngài ấy mới kém như vậy...”

“Hic hic...Giang tổng đáng thương của chúng ta, nếu mà năm đó lấy tôi thì sẽ không thảm như vậy...”

“...”

“Hội nghị tạm dừng mười phút.” Hình Ý nhìn thấy sắc mặt Vũ Chính thì tạm ngừng hội nghị lại, đến khi mọi người ra khỏi phòng họp gần hết mới gọi Kelvin đến đưa anh lên lầu 75 nghỉ ngơi.

Vũ Chính cũng chỉ hơi nhú nhú mày, cũng không tỏ vẻ phản đối, bởi vì dạ dày như có cái gì đó dâng lên, cố gắng ngậm chặt miệng, đôi mắt bình tĩnh nhìn về phía Hình Ý.

Nhưng khi Kelvin đưa anh lên lầu 75 thì gặp phải Dur Chân trong thang máy, trong tay anh ta cầm văn kiện, chắn hẳn là có việc cần thương lượng với Hình Ý.

“Giang tiên sinh, đã lâu không gặp.” Anh khách sáo chào hỏi, lúc đảo mắt qua sắc mặt của Vũ Chính thì không khỏi cảm thấy kinh ngạc, không ngờ lại thảm như vậy, nhìn bộ dạng ngồi cũng không vững của anh, trong lòng thầm đoán được sự thay đổi gần đây của Giang Lâm. Hôm nay vừa khéo lại là đại hộ cổ đông của Giang Lâm, Giang Vũ Chính hẳn là trở về vì việc này.

“Phó tổng Lưu.” Vũ Chính chỉ nhàn nhạt mở miệng chào hỏi, sau đó không nói gì nữa. Mà Dur Chân cũng không nói gì, mọi người cứ im lặng như vậy, sau khi lên lầu 75, Dur Chân buông văn kiện trong tay xuống rồi xoay người rời khỏi ngay, Vũ Chính chỉ nhàn nhạt nói: “Có thể dừng bước nói vài lời không?”

Dur Chân có chút kinh ngạc nhìn anh, nhưng cũng chỉ hơi sững sốt một chút rồi sau đó cười khẽ ngồi xuống ghế salon, tuy không biết anh muốn nói gì nhưng mà anh ta cũng không cần phải sợ.

“Tôi biết rõ anh thật lòng yêu mến Hình Ý, cô ấy tuy thoát nhìn rất mạnh mẽ nhưng mà khi làm việc lại có lúc thiếu sót, từ nay về sau công ty này hy vọng các anh sẽ hỗ trợ thật nhiều.” Anh ôn hòa nói, dường như đang nói chuyện với một người bạn bình thường.

Dur Chân rất kinh ngạc, làm gì có người lại mở miệng nói người khác yêu mến vợ của mình? Có một cảm giác khó hiểu, lại không có cách nào nói nên lời.

“Tuần sau tôi đi Mỹ, có khả năng trong một thời gian ngắn không thể trở về Giang Lâm” Anh cười cười, thản nhiên nói.

Dur Chân nghe thấy anh nói sắp đi Mỹ thì lập tức tỉnh lại, “Anh... và JL rốt cuộc có quan hệ gì?” Mặc dù có hỏi cũng không có kết quả nhưng vẫn nhìn không được mà mở miệng hỏi. Anh ta biết rõ Giang Vũ Chính và Lý Tử Ngôn có quan hệ rất thân thiết, điều tra tất cả thì có thể tìm được một số tư liệu nhưng lại không có cách nào chứng thực Giang Vũ Chính rốt cuộc có quan hệ gì với JL.

“Việc đó không liên quan gì đến anh, có một số việc biết càng nhiều không phải nhất định sẽ có lợi cho mình. Tôi biết thực lực của anh cho nên trước khi đi mới nói những lời này với anh...” Anh nhìn thẳng ra bầu trời không ngoài cửa sổ, không nhìn về phía anh ta.

“Anh không nói thì tôi cũng sẽ...” Lời nói của Dur Chân còn chưa dứt thì anh ta phát hiện ra Vũ Chính có chút không ổn.

Vũ Chính cúi đầu, chân nhẹ nhàng run rẩy, đôi mắt thất thần nhìn thẳng xuống đất, cơ thể căng cứng, giống như trong nháy mắt sẽ mất đi ý thức. Dur Chân chưa từng nhìn thấy tình huống này, thờ nhẹ gọi vài tiếng nhưng không thấy anh trả lời. Bước chân lập tức luống cuống, muốn gọi Kelvin đến nhưng Vũ Chính lại run run nói: “Phiền anh...trong túi áo có thuốc...tất cả...” Đồng thời tay của anh cũng run rẩy không ngừng, căn bản không thể nào giờ lên.

Dur Chân kinh hãi, nhưng vẫn cố trấn định lấy hộp thuốc từ trong túi áo của anh ra, nhìn thấy thuốc trong đó thì vô cùng kinh ngạc, tất cả số thuốc có chừng mười loại, nhưng vẫn trấn định đưa thuốc cho anh uống.

Đợi thật lâu sau hô hấp của Vũ Chính mới trở lại bình thường, anh không nhìn về phía anh ta mà chỉ nhẹ nói một câu: “Cảm ơn.”

Giờ phút này Dư Chân đã có chút hoảng sợ, “Thân thể của anh...có tốt không?”

Vũ Chính chờ con co giật từ từ tan biến rồi mới miễn cưỡng nhếch khóe miệng lên: “Cảm ơn, rất tốt.” Từng chữ từng chữ đều phải cố sức nói ra.

Hình Ý vừa vào cửa nhìn thấy vậy cũng không nói gì, nhưng đều thầm đoán hai người đàn ông kia nói gì, nhẹ nhàng gõ cửa: “Quấy rầy đến hai người sao?”

Cô cho rằng Vũ Chính tìm Dư Chân là có chuyện quan trọng muốn nói với anh ta, đang định đi ra ngoài. Nhưng không ngờ Dư Chân lại cướp lời trước, “Tôi ra ngoài trước đây.” Anh căn bản vẫn chưa làm rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Giang Vũ Chính, suy nghĩ trong đầu rất hỗn loạn, càng không muốn chứng kiến đáng về quan tâm lo lắng của Hình Ý với anh ta nên đi thẳng ra khỏi văn phòng.

Hình Ý đi thẳng đến trước mặt Vũ Chính còn đang mơ màng, ngồi xổm xuống nâng tay anh lên nói: “Không phải nói anh phải nghỉ ngơi một chút sao?” rồi lại đứng lên giúp anh đi vào phòng nghỉ.

“Mệt lắm không?” Sau khi cô dìu anh lên giường nằm thì chậm rãi mở miệng hỏi, vừa rồi lúc đi vào nhìn thấy đáng về thất thần của anh, lo lắng anh quá mệt mỏi, cúi đầu nhẹ nhàng giúp anh đắp lại chăn.

Mà anh lại đột nhiên ôm lấy cô, lâu lắm mới bị như vậy, trong ánh mắt có vẻ kinh hoảng nói không nên lời, đây là lần đầu tiên anh có cảm giác như vậy, cảm giác khủng bố như thế, như là đột nhiên mất đi ý thức, cái gì cũng không thể suy nghĩ.

Cô cúi xuống nhìn vào ánh mắt của anh, tưởng là anh đang làm nũng nên vỗ nhẹ lên cánh tay anh đang ôm cô, dịu dàng nói: “Chỉ một lát thôi, em ở trong này cùng anh...”

Mà anh chỉ nhắm mắt lại dúi đầu vào cổ của cô, dùng sức hít lấy hương thơm của cô, không thể chờ đợi được như vậy, cảm giác trống rỗng trong lòng sắp bao phủ lấy anh. Anh cảm nhận được hơi ấm truyền đến từ cơ thể cô, ấm áp như vậy, dịu dàng như vậy, anh làm sao có thể cam lòng buông tay đây?

Buổi tối trước ngày Vũ Chính đi Mi, hai người ở bên nhau thật lâu, làm sao cũng không thể nào chìm vào giấc ngủ. Phòng ngủ rất ấm áp, hai người nằm trong chăn đều có chút phiền loạn nhưng cái gì cũng không thể nói nên lời.

Cuối cùng vẫn là Vũ Chính mở miệng trước, “Cũng không phải lần đầu tiên đi xa, làm gì mà cả đêm lẫn qua lộn lại vậy?” Tay của cô luôn động đậy, chốc lát sờ sờ cái này, lát sau lại sờ cái kia.

“Không biết, chỉ cảm thấy không ổn...chỉ muốn ôm lấy anh...” Giọng nói của cô rất nhỏ nhưng anh lại nghe thấy rất rõ.

“Đưa ngực.”

Trong bóng tối, cô có cảm giác được anh dùng ngón tay vuốt lên mái tóc mình, nhẹ nhàng mà quan tâm, lại dịu dàng như vậy, như là khi còn bé ba đã ở bên cạnh vuốt tóc mình, dỗ dành mình ngủ.

Giọng nói khê khàng của anh vang lên bên tai cô, “Hãy để tóc dài...chờ anh trở về...” Anh vẫn thích mái tóc dài của cô, từng sợi tóc mềm mại, so với mái tóc ngắn hoạt bát thì càng xinh đẹp hấp dẫn hơn, nhưng thật ra thì anh vẫn không thể quên được lần đầu tiên gặp cô trong mái tóc dài cùng biểu lộ lạnh nhạt của cô, như một đóa phù dung trong nước làm cho người ta rung động.

“Một tháng có thể dưỡng tóc dài sao?” Cô cười khê, nhớ tới một câu “Trường phát tam thiên vi quân lưu” (tóc dài ba ngàn thước vì quân vương mà giữ lại), cô chỉ vì anh mà giữ lại nó.

“Ừ, lần này có thể phải đi hơn một tháng một chút...” Giọng của anh càng nói càng thấp, tỏ vẻ chột dạ.

“Không sao, em rảnh sẽ bay qua thăm anh.” Cô không muốn anh vì muốn sớm về với cô mà quá vất vả làm việc nên nhẹ giọng an ủi anh.

Vũ Chính cũng không lên tiếng, chỉ ôm chặt cô hơn chút nữa, hôn lên tóc cô, cảm nhẹ nhàng vuốt ve đỉnh đầu cô, trong lòng dâng lên cảm giác không thể buông tay.

Đầu của cô chậm rãi nhích tới trước ngực anh, dính sát vào, nghe tiếp tim đập có quy luật của anh, cảm thấy an tâm, “Ồ Mi anh phải ăn cơm đúng giờ, không cho từ chối y tá mát xa, mỗi buổi tối phải uống hết thuốc bổ, phải nghe theo lời dặn của bác sĩ, không được làm việc cả ngày, phải chú ý nghỉ ngơi...” Cô không ngừng dặn dò từng việc một cho anh, lời nhai mãi không hết. Cuối cùng, rầu rĩ nói: “Không cho cả ngày ở bên cạnh Lý Tử Ngôn.”

Mà anh chỉ nhẹ nhàng mà cười, tiếng cười như được truyền từ trái tim, chấn động màng nhĩ của cô, chấn động đến lòng cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Không có chỗ cho lời nói nhớ thương

Lầu 75 Giang Lâm, lúc thời tiết tốt lên có thể nhìn thấy đường bờ biển xa xa, hôm nay mặc dù trời không quang đãng, tầm nhìn cũng không quá xa, chỉ nhìn thấy một hình dáng mờ mờ lung lung. Dưới bầu trời xanh thẫm, sau giữa trưa ánh mặt trời chiếu vào những cửa kính thủy tinh của những tòa nhà cao chọc trời, chường mắt cùng chói mắt dị thường.

Vũ Chính đã đi được ba tuần, hai mươi một ngày, cô đã tính toán rất rõ như vậy, đến bây giờ đã xa nhau 510 tiếng đồng hồ, trong 510 tiếng này, cô và anh tổng cộng chỉ gọi ba cuộc điện thoại.

Lần đầu tiên là trọn vẹn nhất, sau khi anh đến New York đã gọi về, cô thao thao nói một tràng dẫn anh phải nghỉ ngơi cho tốt, kết quả cuối cùng chỉ còn là tiếng hít thở mệt mỏi của anh chìm vào giấc ngủ quanh quẩn bên tai cô. Mà cô vẫn còn cầm microphone, dù cho chỉ là lẳng lẳng lắng nghe.

Lần thứ hai được 8 phút, cô gọi điện sang, rõ ràng bên kia rất yên tĩnh anh lại nói là đang họp, cô tùy hứng mà lảm nhảm vài phút, cuối cùng anh dùng lý do đang họp mà thẳng thừng cúp máy.

Lần thứ ba chỉ khoảng chừng nửa phút, vẫn là cô gọi sang, anh chỉ nhẹ nhàng mà trả lời cô, sau khi trả lời vài câu thì không yên lòng mà cúp máy, chỉ để lại Hình Ý cảm điện thoại ngán ngời. Thật ra thì đại đa số thời gian đều là cô nói, anh lắng nghe. Từ trong điện thoại nghe thấy giọng nói mệt mỏi không chút sức lực của anh, cách một đại dương cô chỉ có thể đau lòng. Chỉ cần có thể nghe thấy anh “Ừ” một tiếng, tỏ vẻ anh vẫn đang nghe thì cô cũng cảm thấy thỏa mãn như vậy.

Chuyện của JL tuy âm ỉ gây xôn xao dư luận nhưng càng ngày Hình Ý càng phát hiện đó chỉ là một tiếng sấm nhỏ trong cơn mưa to, chuyện ba vịnh vực trung tâm sắp bị xóa bỏ dường như chỉ là dự đoán của giới truyền thông, JL cũng xem như đang không được ổn định nhưng lợi nhuận cùng biểu hiện trong các lĩnh vực không hề tầm thường, ít nhất tình hình lợi nhuận hai quý vừa qua được công khai ra toàn cầu cũng coi như rất khả quan.

Có lẽ là sau khi anh trở về thì sự kiện kia mới được dẹp loạn nhĩ. Nhưng mà, sau đó anh lại tổn không ít tâm huyết, cùng Lý Tử Ngôn thảo luận đối sách cả một buổi tối, anh đang phải đối mặt với áp lực từ các cổ đông sao? Khi cô hỏi anh có phải đã mệt chết rồi không, câu nói “Khá tốt” kia có ẩn chứa bao nhiêu phần tốt đây?

Tách cà phê trên mặt bàn mờ mờ khói, mùi hương tinh khiết của cà phê phiêu đảng trong văn phòng, cô thích uống cà phê đen cũng là vì anh.

Trước kia khi anh làm việc bận rộn đến trời đất mù mịt, trên mặt bàn nhất định phải có cà phê đen thật đậm, pha được một tách cà phê đen đậm đã đã trở thành một nhiệm vụ cần phải học một khóa của thư kí. Thật ra trước kia cô không thích uống cà phê đen đắng đến nỗi phải nhủu mảy, nhưng mà thỉnh thoảng ở bên cạnh anh cũng cầm lên uống vài ngụm, dĩ nhiên cũng đã yêu thích vị đắng thuần khiết kia. Về sau vì tai nạn kia mà anh phải làm nhiều cuộc phẫu thuật, chức năng của dạ dày càng kém, cô bắt anh phải bỏ.

Lúc ấy cô mới phát hiện, hai người đã sớm thâm thấu sáp nhập vào thân thể của đối phương, không thể tách biệt như vậy, chỉ một vài thói quen sinh hoạt nhỏ như vậy cũng rất giống nhau. Lúc trước lời thề son sắt phải quên hết đi chỉ là tự lừa mình dối người thôi, đã tan biến vào trong máu thịt của nhau, còn có thể quên được sao?

Cô khẽ cười nhìn tấm hình duy nhất trên bàn làm việc, đó là tấm hình lúc còn làm trong Lâm thị cô vẫn để trên bàn, đây không phải là ảnh kết hôn, cũng không phải bất kì tấm ảnh chụp trang trọng nào của anh, chỉ là một tấm ảnh rất bình thường của anh.

Lúc bọn họ còn học ở Mỹ, cuối tuần hẹn nhau trước quán kem, anh cầm cây kem mua cho cô nhìn cô cười, trong nháy mắt đó đã bị cô chụp lại. Anh mặc quần tím áo T-shirt trắng, thon dài mà đẹp trai, đôi mắt dịu dàng càng làm nổi bật đôi mắt thâm thúy hấp dẫn, mày kiếm khẽ nhướng lên, tất cả đều đẹp đến mê muội. Lúc ấy cô đã nghĩ, khó trách thường ngày anh lại ăn mặc chỉnh tề như vậy, nếu mỗi ngày mà mặc như thế kia đi làm thì người ta sẽ tưởng lầm anh là người mẫu mất.

Nụ cười của cô dần dần tan biến, chỉ còn một vẻ cay đắng, những quá khứ kia, đều đã trôi xa như vậy. Hiện tại rất ít khi có thể nhìn thấy anh cười thoải mái như lúc ấy, dù cho ở cùng cô thỉnh thoảng chỉ vì ứng phó mà mỉm cười, thân thể đau đớn, công ty rắc rối, áp lực gia đình, trong lúc từng bàn tay vô hình đẩy anh về phía vực sâu, cô cũng không thể kịp thời ở bên cạnh anh. Mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều.

Điện thoại tiếng vang cắt đứt suy nghĩ của cô, cô nhấn nút điện thoại trên bàn làm việc, “Lâm tổng, người giúp việc của nhà họ Lâm gọi đến.”

“Tiểu thư, tôi là chị Tôn đây, mấy ngày hôm trước có một người giúp việc đến quét dọn thư phòng mở cửa sổ cho thông thoáng nhưng lại quên đóng. Con mèo của nhà hàng xóm Hoàng tiên sinh và Hoàng phu nhân chạy vào, làm vỡ một bình hoa của ông chủ. Hoàng tiên sinh tỏ ra rất áy náy, nói muốn hẹn cô về nói lời xin lỗi cùng lượng về tiền bồi thường...”

Hình ý cầm microphone, nhủu mảy, những bình hoa ở trong thư phòng của ba dường như đều là những cực phẩm vô giá, khi còn sống ông luôn xem những bình hoa này như bảo bối, ngay cả lau chùi cũng tự mình làm, rất ít khi để cho người giúp việc nhúng tay vào những bình hoa này. Cô không quan tâm những bình hoa kia có giá trị bao nhiêu, nhưng nó là di vật cuối cùng của ba, nghe thấy tin tức như vậy nên trong lòng cũng cảm thấy không thoải mái.

“Cuối tuần này tôi sẽ trở về, chị cứ hẹn thời gian với Hoàng tiên sinh đi.” Giọng nói lãnh đạm, nói xong thì cúp điện thoại. Sắc mặt trầm trọng nhìn lên văn kiện trước mặt, cảm giác bị đè nén, sau khi anh đi, không biết sự tập trung đã để đâu mất, mỗi ngày đều làm việc, về nhà... biết rõ anh bận rộn, cho dù trong đầu luôn muốn gọi điện thoại nhưng cũng rất nhanh từ bỏ, lại càng không cần phải nói đến chuyện được trò chuyện qua webcam.

Cô thở dài, cầm điện thoại lên bấm một dãy số, nói với thư kí: “Đêm nay hẹn với S.E cho tôi.”

S.E là spa nổi tiếng trong thành phố, phong cách thiết kế hết sức đặc biệt theo kiểu cổ điển, nội thất bên trong đa số dùng đá cẩm thạch, thủy tinh, gỗ sáng màu cùng inox. Ánh sáng tự phát, đều là ánh sáng mặt trời, cùng cửa sổ rộng hướng ra biển, không gian yên lặng. Nơi này chỉ cho hội viên vào cho nên không gian càng có vẻ u tĩnh.

Thật ra Hình Ý cũng không đến thường xuyên, trong nhà có bồn tắm massage rất lớn, cô cũng có chuyên gia thẩm mỹ riêng, nhưng hôm nay lại không muốn về nhà, cô sợ phải một mình đối mặt với căn phòng trống rỗng, ngay cả chính cô cũng không có cách nào giải thích cảm giác không an toàn kia đến từ đâu.

Dưới ánh đèn chập chờn cùng không gian thom lừng, liên tục chăm sóc da mặt, dùng các liệu pháp dưới nước, tắm hơi, chăm sóc da toàn thân,... ngược lại càng làm cho cô cảm thấy sức cùng lực kiệt, lúc này mới phát hiện không phải là vấn đề hoàn cảnh mà là không có anh thì ở đâu cũng không phải là thiên đường.

Làm đầy đủ các trị liệu xong, cô trực tiếp gọi điện thoại bảo lái xe đưa về nhà, làm gì còn sức mà tự lái xe về. Khi cô đứng trước hành lang lầu mộ chờ xe đến thì ngoài ý muốn gặp Hà Thư Mẫn.

Hà Thư Mẫn nhìn thấy cô cũng có hơi kinh ngạc, nhưng lại cười cười đi đến chào hỏi: “Lâm tổng, thật trùng hợp nhỉ?” Không biết xuất phát từ nguyên nhân gì mà cô không gọi Hình Ý là bà Giang. Cô và Vũ Chính cũng xem như quen thân, ra ngoài thường gọi thẳng tên tiếng anh của anh, nhưng mà vẫn có chút dè dặt với Hình Ý.

Hình Ý tỏ ra mạnh mẽ nên cũng cười cười nhẹ gạt đầu, hai người phụ nữ này dường như vĩnh viễn cũng không có cách nào buông lỏng cảnh giác với đối phương.

Lúc Hà Thư Mẫn lễ phép tiếp tục đi về phía thang máy thì Hình Ý đột nhiên hỏi một câu: “JL gần đây có ổn không?” Trên mặt có chút ảm đạm, vô cùng cô đơn, công ty của chính chồng mình mà người ngoài lại biết rõ hơn cả mình.

Hà Thư Mẫn quay lưng về phía cô, khoe miệng khẽ nhếch lên có vẻ cười nhạo, “Cô mà cũng quan tâm sao?”

Cô không biết câu hỏi của Hà Thư Mẫn có ý gì, trong câu nói kia hình như mang một ẩn ý nào đó.

Nhưng Hà Thư Mẫn chưa cho cô thời gian hiểu rõ thì thở dài, nói một câu: “Người phụ nữ như cô không biết đã tu bao nhiêu kiếp mới có thể gặp được anh ấy nhỉ?” sau khi nói xong thì lập tức bước đi, chỉ còn lại ly trà lải nhải nhàn nhác bốc khói trên mặt bàn thủy tinh.

Buổi tối trở về đã là hơn 10h, lúc lái xe vào sân, cô theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn lên thư phòng của anh, anh không có ở đó, dĩ nhiên đèn sẽ không sáng. Nhưng cô vẫn cố chấp mà nhìn lên căn phòng ấy, giống như nếu cô vẫn nhìn thì đèn phòng sẽ sáng lên, có thể anh sẽ trở về. Chỉ có ba tuần ngắn ngủi mà mỗi ngày cô đã cảm thấy khổ sở không thể chịu nổi như vậy. Lúc này cô mới phát hiện ra lúc trước mình thật ích kỉ, lúc ra đi sao mà dứt khoát, cô có thể bỏ xuống tất cả để đeo ba lô trên lưng đi du lịch, nhưng còn anh thì sao? Ở đây hơn 1000 ngày, đau khổ chờ mong trong căn phòng kia, vì cái gì mà phải làm thế chứ?

Nhẹ nhàng cởi bỏ quần áo sau khi uống xong một ly rượu đỏ, cô nằm trên giường, mặt áp sát vào gối của anh, nơi đây vẫn còn lưu lại mùi hương của anh, thậm chí còn có thể cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể anh. Vốn chán đẽm trong nhà đều được người giúp việc định kì giặt giũ, nhưng sau khi anh đi thì cô không cho ai động vào, quá lâu không thể gặp anh, lúc nhớ tràn lan sắp bao phủ lấy cô, cô chỉ có thể dùng cách này mà an ủi chính mình.

Cô cũng biết mình rất ngốc, theo như lời anh nói thì một tháng sẽ trôi qua rất nhanh, cần phải làm đến vậy sao?

Cô nghĩ, phải thật yêu, rất yêu một người mới có thể như vậy nhỉ.

Ba giờ sáng, thức giấc, trong tay còn cầm chặt lấy điện thoại, như vậy cũng vẫn không có cách nào chìm vào giấc ngủ, loại nỗi nhớ thấm sâu vào nội tâm này bắt đầu đau đớn đến tê liệt, cuối cùng cô nhận không được, nhấn nút gọi sang. Một lần rồi lại một lần đều không có ai nhắc máy, cuối cùng lại chuyển vào hộp thư của anh. Mà cô vẫn cứ gọi, chưa từng cảm thấy mình lại tùy hứng như vậy, có lẽ cô chỉ tùy hứng như vậy trước mặt một mình anh.

Điện thoại cuối cùng vẫn không ai nhận nhưng lại nghe tiếng Kelvin, đầy dây bên kia rõ ràng anh ta ngạc nhiên một chút rồi mới chậm rãi nói: “Bà Giang...” Giọng nói có chút căng thẳng nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại.

Hình Ý chỉ hỏi một câu, “Anh ấy đang bận sao?” Trong lòng bắt đầu nghi hoặc.

Bên kia không nghe thấy gì, thật lâu sau mới nghe được tiếng nói, “Sao muộn vậy còn chưa ngủ?” Giọng nói yếu ớt khàn khàn, trầm thấp đến mức làm cho cô đau lòng.

Cô vừa nghe thấy tiếng anh thì nước mắt lăn trên gò má, biết rõ nhất định anh đã không chăm sóc tốt cho mình, cần môi nói, “Ngày mai em sang Mĩ.” Cô thật sự không chịu được nữa, chịu không nổi loại tra tấn này nữa.

Bên kia rõ ràng rất kinh ngạc, sau đó mới cười khẽ nói, “Sao lại giống trẻ con vậy? Nhanh đi ngủ đi, bằng không ngày mai lại có thêm một con gấu mèo đến Giang Lâm làm đấy.”

Nước mắt của cô càng chảy xuống nhiều hơn, cho tới bây giờ chỉ có anh và ba ba nói cô giống trẻ con, nhưng mà lúc này anh cũng không ở bên cạnh cô.

Hai người ngừng lại thật lâu, sau đó cô mới nhỏ giọng nói: “Em sợ...”

Mỗi người, đều có lúc như vậy, nửa đêm tỉnh lại chỉ có một mình một bóng, một mình mẩn trái mùi vị cô độc, nghĩ đến người đang ở xa ngàn dặm kia, lặng lẽ rơi nước mắt.

“Anh phải vào họp...” rồi thẳng thừng cúp điện thoại, cô nghe thấy âm thanh “đô đô...” bất tận trong điện thoại, cả đêm không chợp mắt.

Cuối tuần lái xe về nhà họ Lâm, thật ra cô cũng không phải đặc biệt mong nhớ mà trở về, nơi ấy từng làm cô đau lòng nhất, cho dù là hiện tại cũng là nguồn gốc của tất cả mâu thuẫn, cô cố gắng trốn tránh, chỉ hy vọng nếu có thể lần tránh thật xa, tất cả miệng vết thương đều sẽ lành lại, cần cần thận thận như thế nhưng vẫn chạm vào làm vết thương đau đớn, vạch ra xem lại, thì ra vết thương đã sớm thối rữa.

Cô từng bước một đi về thư phòng của ba ba, ngay cả hô hấp cũng phải đè nén, từng cảnh từng cảnh của ba năm trước đây hiện lên trước mắt, làm cho tất cả nỗi hận cùng đau đớn nơi đáy lòng cô quay cuồng, ăn mòn từng tác da thịt của cô, máu thịt mơ hồ đau đớn.

Tay cứng ngắt mở cửa thư phòng ra, quanh quẩn mà tịch liêu, mỗi một góc đều giống như trước, ngay cả chiếc bàn đều sạch sẽ không một hạt bụi, nhưng mà ba ba thì đã mất, người ba hiểu rõ cô nhất đã vĩnh viễn không trở về.

Ngón tay của cô mon trón lên từng vật dụng năm đó ba ba đã dùng, lòng dâng lên nỗi bi thương.

Bên cạnh giá sách đặt từng chiếc bình hoa đời Thanh, ba ba nói ông đã mua nó lúc gây dựng nên công ty thành công, luôn được ông đặt trên bàn làm việc bên cạnh quyền tranh chữ. Chữ viết của ông rất đẹp, vẽ tranh cũng rất đẹp, người trên thương trường mỗi lần nhắc tới ba đều nói ông không giống với người làm ăn, ngược lại nho nhã giống như một ẩn sĩ. (học sĩ ở ẩn)

Cô nhớ rõ lúc còn bé khi thay răng, chị Hằng và bảo mẫu đều giấu kẻo đi không cho cô tìm thấy, mỗi lần cô vụng trộm giấu kẻo đều bị bọn họ tìm được, không thể làm được gì nhưng cuối cùng lại tìm được nơi cất giấu tốt nhất cho nên mấy bình hoa này chính là báu vật của cô. Bởi vì những thứ trong thư phòng của ba không ai dám động tới, cho dù là mẹ cũng phải hỏi ý ông trước mới được vào, nhưng duy chỉ có cô mới có thể làm bậy.

Có một lần cô lên đi vào lại bị ba bắt gặp, ông cũng không mắng cô mà chỉ ôm lấy cô nói bây giờ không được động vào chỗ đó, đợi đến khi con thay răng xong thì trong đó sẽ tràn đầy kẹo. Cô nửa tin nửa ngờ hỏi: “Thật sao?”, “Ba ba có bao giờ gạt con chưa?” Cuối cùng cô cười với ba, lộ ra mấy cái răng lẻ loi.

Về sau mỗi lần ba ba đi công tác ở nơi khác mang quà về cho cô thì đều bỏ vào bình hoa này để cô tự mình đến lấy. Đến nay cô vẫn còn nhớ rõ mỗi lần đến lấy quà từ trong bình hoa ra đều vui sướng mong chờ.

Cô nhẹ nhàng vuốt tay vào bình hoa, dù cho biết rõ trong đó không còn quà ba ba tặng cho mình nhưng vẫn nhìn không được rút tay vào.

Tay lục lọi bên trong, trống trơn, lại đột nhiên bắt được một thứ thô sếp, trong lòng nghi hoặc, bên trong có thứ gì vậy? Cẩn thận rút tay ra, trong tay chính là một cây bút ghi âm, kiểu dáng cũ kĩ, hẳn là sản phẩm của vài năm trước.

Ngón tay nhẹ nhàng nhấn nút khởi động nhưng lại không có tín hiệu gì, ngoài cửa truyền đến tiếng gọi của người giúp việc, “Hoàng tiên sinh đang đợi dưới lầu.”

Cô tiện tay bỏ bút ghi âm vào túi xách, ra khỏi thư phòng.

Nhìn trời đã sắp tối, Hình Ý thờ dài, cả một buổi chiều hôm nay dường như đã lãng phí vì vị Hoàng tiên sinh kia, nói tất cả chỉ làm vỡ một bình hoa nát hơn nữa cũng không có ý, ông ta còn dứt khoát phải mời một bữa cơm tạ tội, xin lỗi cô xong lại kéo đến chuyện công việc, nói công ty của bọn họ ít nhiều cũng có quan hệ làm ăn với Giang Lâm, từ nay về sau liên lạc nhiều hơn...

Lúc lên xe quyết định về thăm mẹ một chuyến, dù sao cũng đã lâu không về nhà, tuy mẹ đối với việc cô trở về bên cạnh Vũ Chính chỉ tặc rên sất không thành thép mà thờ dài nhưng mẹ vẫn là mẹ, làm sao bỏ được?

Lúc đi vào hoa viên, xa xa nhìn thấy chú ngòi hút thuốc một mình bên cạnh bể bơi, thím đứng bên cạnh lão ấy vẫn đang lải nhải, cô cũng mặc kệ, từ sau lần Vũ Chính bị ngã xuống bậc thang, cô đã ngửa bài với chú mình, hơn nữa gần đây lão ta chị chèn ép trong Giang Lâm, cô và lão ta càng không thể nói chuyện.

“...”

“Một người tàn phế như nó thì có thể điều tra ra cái gì chứ? Năm đó tất cả chứng cứ rõ ràng đã bị chúng ta hủy hết rồi mà.” Lâm Đạt Quảng hung hăng hút một ngụm thuốc.

“Nhưng mà... ngày đó trong nghĩa trang, ông lại kích động như vậy, nó có thể đã biết nhận điều gì không?”

“Ngày nó tội bị nó hãm hại, chiều khổ nhục kế này của nó thật là ác, vả lại, nếu nó có chứng cứ thì thiếu chút nữa phải dùng đến tính mạng của mình để Hình Ý đề phòng tôi hay sao?”

“...”

“Còn nữa, ông đã từng gặp lại người hầu trước kia của nhà họ Lâm chưa?”

“Tôi làm sao có thể gặp được cô ta nữa, lúc ấy sợ đến mất hết hồn vía nên cho một khoản tiền rồi đuổi cô ta đi rồi.”

Lâm Đạt Quang thấy Hình Ý đi vào thì lập tức cảm thấy, chỉ hung hăng nhìn cô chằm chằm, mà thím lại nhìn xuống đất, ánh mắt né tránh Hình Ý.

Căn bản Hình Ý không nghe rõ cuộc đối thoại của bọn họ, chỉ đến gần nhẹ nhàng nói một câu: “Gần đây chú thật rảnh rồi nhỉ, có phải không? Còn có thời gian nói chuyện yêu đương với thím lúc mặt trời lặn.” Giọng nói lộ ra vẻ đùa cợt.

Mẹ đối với cô không nóng không lạnh, rõ ràng không giống với phản ứng của bà, cô cũng không biết có thật là mẹ sẽ buông tha cho oán hận trong lòng mình dễ dàng vậy không? Cho nên cũng chỉ dặn dò chị Hằng giúp cô chăm sóc cho mẹ rồi rời đi.

"Có thể là do bị ẩm ướt hoặc là có nguyên nhân khác, bút ghi âm hẳn là đã không còn dùng được, nhưng mà tư liệu trong đó có thể phục hồi được, cài vào máy vi tính là có thể nghe được." Dư Chân ngồi trước mặt Hình Ý đang không yên lòng nói.

Hình Ý nhẹ nhàng mà lên tiếng nói lời cảm ơn. Vừa rồi cô cầm bút ghi âm đang định đến bộ phận kỹ thuật nhờ người sửa lại thì gặp Dư Chân ở cửa thang máy. Thật là không ngờ anh ta lại siêu cấp yêu thích nhãn hiệu bút ghi âm này, hơn nữa đây là bản số lượng có hạn của mấy năm trước, anh ta vừa vặn cũng không thể mua được một cái, cho nên tự nhận còn chuyện nghiệp hơn cả nhân viên kỹ thuật mà cướp về nghiên cứu.

Anh nhìn Hình Ý như người mất hồn sau khi Giang Vũ Chính đi, thật lâu sau mới nói một câu: “Cái này không phải năm đó ghi âm lại cho bạn trai nghe chứ?”

Hình Ý ngẩng đầu nhìn anh ta, cười khẽ nhí non nói một câu, "Cho tới bây giờ cũng chỉ có anh ấy, ở đâu ra những người khác."

Anh ta sững sờ rồi cười cười đi ra.

Chính anh cũng không ngờ bút ghi âm này sẽ có nội dung như vậy, sau khi anh nhập tư liệu vào máy tính thì gửi đến hộp thư của cô, ngay cả tay cũng run lên, lại có một bí mật như vậy sao?

Hình Ý chỉ cảm thấy tất cả mọi thứ trước mặt đều đang xoay tròn, mơ hồ không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì. Trong đầu chỉ không ngừng hiện lên tiếng nói trong bút ghi âm vừa rồi, như là đang nằm mơ, xa xôi, không chân thực.

“Anh cả, anh điên rồi có phải không, làm sao anh có thể đem tất cả quyền cổ phần của Lâm thị giao cho Giang Vũ Chính, đó là giang sơn mà bao nhiêu năm qua anh em chúng ta đã mất không ít mồ hôi và máu gây dựng nên mà?” Giọng nói tràn đầy khó tin cùng phẫn nộ của Lâm Đạt Quang vang lên.

“Nếu đặt vào tay chú thì cũng sẽ dần dần bại hoại... và lại Vũ Chính cũng là con rể tôi, Hình Ý...”

Lâm Đạt Quang ngắt lời Lâm Đạt Bình, “Anh luôn nhắc đến Hình Ý, Hình Ý... tôi cũng là em ruột của anh mà anh không nhớ tới sao? Anh lại có thể đi tin tưởng tên tàn phế kia?” Tiếng vỡ của thủy tinh cùng bình sứ không ngừng vang lên.

“Chú nghĩ rằng tôi không biết chú đã làm những gì trong Lâm thị hay sao? Lâm thị mà giao vào tay chú thì sớm muộn gì cũng sụp đổ mất thôi.” Giọng nói của Lâm ba có chút run rẩy, hơn nữa hơi thở ngày càng nặng nề.

“Tôi làm cái gì? Những việc tôi làm cũng là vì muốn tốt cho Lâm thị thôi, cũng là vì...” Âm thanh của một cái tát vang lên rõ ràng lạ thường. Sau đó là tiếng tập văn kiện ném trên bàn.

“Chú muốn nhìn những thứ chú đã làm không? Chú...chú...” Sau đó là tiếng vật nặng ngã trên mặt đất.

Về sau còn có một đoạn đối thoại rất dài nhưng cô đều không nghe thấy, làm sao có thể chứ? Tại sao lại có thể là chú? Cả người cô đều ngưng ngẩn như vậy, như là bị người khác từng chút một lãng trí.

Đó là đứa em mà ba ba thương nhất, cô còn nhớ rõ ba đã nhiều lần dạy bảo cô ở trong công ty phải quan tâm đến chú, mặc dù ông ấy có chút lỗ mãng nhưng mà trong lòng vẫn luôn muốn tốt cho nhà họ Lâm.

Cô lao đảo đi tới bãi đỗ xe, Dư Chân nhìn thấy cô thì đã biết cô không ổn, vẫn luôn đi theo cô. Cô cầm chìa khóa xe nhưng có thể nào cũng không thể cắm vào ổ khóa, tay vẫn run rẩy, toàn thân cũng run rẩy. Tay không thể bắt lại chuỗi chìa khóa nhỏ kia, âm thanh chìa khóa rơi trên mặt đất giòn tan, vọng lại trong bãi đỗ xe vắng vẻ.

Cô vịn vào cửa xe tròn bóng, nhưng vẫn xụi lơ ngồi trên mặt đất, Dư Chân nhanh chóng đỡ lấy tay cô, cô ngẩng đầu lên nhìn anh, không có rơi nước mắt, chỉ mờ mịt mà nhìn anh.

Anh ta ôm cô vào lòng, trái tim yêu thương không dứt, lại không thể nói thành lời, thật lâu sau mới nói: “Khóc lên đi, khóc lên sẽ đỡ hơn...” Đôi mắt của Hình Ý trong nháy mắt tìm về tiêu cực, dùng sức đẩy anh ta ra, nhặt chìa khóa trên mặt đất ra, mở cửa, phóng xe đi, hết thấy đều nhanh đến mức làm cho Dư Chân không có cách nào đẩy ra.

Cô cắn răng, Lâm Hình Ý làm sao có thể rơi nước mắt trước mặt người khác, cô đã biết rõ tất cả mọi chuyện, cô sao có thể yếu đuối như vậy được? Cô còn không dám nghĩ đến Vũ Chính, sợ nghĩ tới mình sẽ đến tất cả những gì mình đã làm với anh, thế giới sẽ cứ như vậy mà hồng mất.

Thậm chí cô còn chưa thắt dây an toàn, Dư Chân sợ trong lái xe trong trạng thái như vậy sẽ xảy ra chuyện gì nên nhanh chóng lên xe của mình đuổi theo. Nhưng xe của cô phóng thật sự quá nhanh, hơn nữa trên đường đều vượt đèn đỏ chạy như bay, anh đứng bên công ty nhìn theo đuôi xe của cô chạy trên đường mà chỉ có thể thở dài.

Sau khi vừa đến biệt thự nhà họ Lâm liền bay thẳng đến phòng của Lâm Đạt Quảng, chị Hằng nhìn thấy bộ dạng thê lương như vậy nên đi báo cho Lâm mẹ trước tiên.

“Nói, đến tốt cùng ông đã làm gì với ba ba tôi?” Cô hung hăng xông vào thư phòng của Lâm Đạt Quảng, hai mắt sưng lên, như là đã mất đi lý trí.

Lâm Đạt Quảng tuy không biết cô đột nhiên muốn hỏi gì nhưng vẫn rất trấn định nói: “Không biết cháu đang nói gì nữa.” Nó không có khả năng biết gì đó, không có khả năng.

Cô lấy điện thoại di động ra, bật lại đoạn ghi âm một lần nữa, lúc giọng nói của Lâm Đạt Quảng vang lên, đôi đồng tử của Lâm Đạt Quảng cấp tốc co rút lại, thân thể chấn động nhưng vẫn run rẩy nói, “Có phải cháu bị Giang Vũ Chính mê hoặc đến điên rồi hay không, tùy tiện giả tạo một đoạn ghi âm như vậy rồi nói là chú...”

Cô tỉnh táo cắt đứt lời của lão ta, “Có cần chuyên gia phân biệt giọng nói đến không?”

Lão ta khẽ giật mình, bị cô dọa cho sợ ngây người nhưng vẫn cứng họng nói: “Dù sao thì cũng không phải là chú... đây nhất định là do Giang Vũ Chính đưa cho cháu phải không? Lần trước khổ nhục kế của nó không thành công, lần này lại vu khống cho chú... nó... nó thật sự là khinh người quá đáng.”

Mẹ Hình Ý đứng ngoài cửa nhìn thấy thì lặng người, khó có thể tin được, mà thím đứng bên cạnh bà xấu hổ cúi mặt xuống, không dám lên tiếng.

“Tôi đây sẽ giao nó cho cảnh sát điều tra.” Cô thấp giọng nói một câu, những lời này giống như một tiếng sét đánh lên mọi người, người lên tiếng đầu tiên chính là Lâm mẹ: “Hình Ý, con đã điều tra rõ chưa? Đây xác định không phải là do Giang Vũ Chính ngụy tạo ra sao? Việc này có ảnh hưởng đến tất cả mọi người nhà họ Lâm...”

Thím của Hình Ý cũng không để cho Lâm mẹ nói xong, chạy tới quỳ gối trước mặt Hình Ý nói: “Thím van con, đừng giao nó cho cảnh sát, thật sự thì...” Bà ta vừa khóc vừa ôm lấy chân Hình Ý. Lại quay đầu lại nói: “Đạt Quảng, hình như... cô à người giúp việc kia... nói... cô ta nói trợ lý của Giang Vũ Chính tìm được cô ta...” Bà ta khóc đến mức nói năng lộn xộn, một mực quỳ gối.

Lâm mẹ quơ quơ tay, chị Hằng lập tức vịn lấy bà, Hình Ý chỉ lãnh đạm cười: “Nửa giờ sau, đoạn ghi âm này sẽ được giao cho cảnh sát, là thật hay giả đến lúc đó sẽ có người báo cho cách người.” Rồi cúi đầu ra khỏi phòng.

Mà Lâm Đạt Quảng không thể nói được gì, ngã ngồi trên mặt ghế, ánh mắt tràn ngập sợ hãi. Xong rồi, tất cả đều xong rồi, đoạn ghi âm giao cho cảnh sát, tất cả đều bị bói ra, lão ta lấy lại bình tĩnh, đứng lên đuổi theo.

“Hình Ý, cháu nghe chú nói... chú thật sự không có ý, lúc đó... ở Lâm thị chú là giả một đồng sở sách, nếu Giang thị cùng Lâm thị sáp nhập lại, tất cả đều không thể che giấu được nữa, vậy nên... chú mới có thể chống đối lại anh cả, nhưng mà anh cả phát bệnh tim là vì Giang Vũ Chính... lúc anh cả nhận được văn kiện của Vũ Chính thì đã không được khỏe, chú vốn định đi gọi bác sĩ, nhưng mà...” Lão ta khàn khàn kéo tay Hình Ý, bối rối giải thích.

Mặt Hình Ý tràn ngập nước mắt xoay người lại, nhìn vào mắt của lão ta, đến bây giờ mà chú còn muốn vu khống cho Vũ Chính, thật sự không biết cái gì gọi là hổ thẹn. Khẽ cắn môi, vung lên một cái tát, “Một cái tát này là đánh thay cho ba ba, có một đứa em trai như vậy là nuôi tiếc lớn nhất đời ông ấy...”

Con mắt của Lâm Đạt Quảng cũng đỏ bừng, nhưng vẫn không chịu buông tay, nếu lúc này lão ta buông tay thì thật sự không còn chút hy vọng nào nữa.

Lại một cái tát nữa rơi trên mặt lão ta, “Cái tát này là tôi đánh ông thay cho Vũ Chính, tôi thay anh ấy nói cho ông biết, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định.” Cô cắn răng, nước mắt rơi trên sàn, anh ấy đã biết rõ tất cả nhưng rồi lại không hề nói gì, là có ý gì? Chỉ là muốn cô tự đi chứng minh chính mình đã sai lầm sao?

Tay Lâm Đạt Quảng bỗng dưng rơi xuống, ngã ngồi trên mặt đất, Hình Ý chỉ từng bước một chạy xuống cầu thang, không hề quay đầu lại.

Gọi điện thoại nhưng luôn không có người nhận, cuối cùng trực tiếp tắt luôn điện thoại, đến tốt cùng anh đang làm gì vậy? Ngay cả cơ hội nhắn lại cũng không cho cô. Cô tăng ga, khiến cho xe dùng tốc độ nhanh nhất lướt đi trên đường, bóng dáng chiếc xe được đèn neon chiếu rọi lướt cực nhanh qua hai bên xe.

Cô một lần rồi lại một lần không biết một mối gọi điện thoại sang nhưng đều tắt máy, cô để xe đứng ở ven đường, gục trên tay lái khóc thật lớn, “Giang Vũ Chính... đến tốt cùng thì anh đang ở đâu?”

Thật ra thì cho dù điện thoại có gọi được thì cô cũng không phải phải nói với anh thế nào, rốt cuộc em đã biết, thật xin lỗi sao? Anh đã từng nói không cần cầu thật xin lỗi của cô, anh chỉ cần cô luôn tin tưởng anh, luôn đứng bên cạnh anh mà thôi.

Trong đầu cô rất hỗn loạn, càng không ngừng hiện lên những hình ảnh kia, anh hỏi cô vì sao lại không chịu tin tưởng anh, anh cứng ngắc chịu được một cái tát của cô trong thê lương, anh ôm chặt lấy cô nói anh mệt mỏi chết đi được... lúc này cô mới hiểu được vì sao anh lại không chịu nói cho cô biết chân tướng chuyện này, là vì cô chưa bao giờ thật sự tin tưởng anh.

Cô không biết mình đã trở về nhà thế nào, cô chỉ biết gọi điện thoại, số điện thoại cá nhân của anh, điện thoại nhà ở căn biệt thự ven biển, Kelvin, Lý Tử Ngôn... tất cả những số có thể cô đều đã gọi, không có người nghe nữa thì ngày mai cô sẽ bay sang, cô chịu không được nữa, nhớ quá cảm giác khóc lớn trong lồng ngực anh.

Cuối cùng biệt thự ven biển cũng gọi được, lòng của cô như bị điện giật, run rẩy hỏi quản gia, “Tiên sinh có ở đây không?”

Quản gia sững sờ một chút, “Tiên sinh vẫn chưa hề trở về.”

Bên tai cô chỉ nghe tiếng vang on gong, lập tức gọi điện thoại cho phi công máy bay riêng, anh ta nói ngày đó có đến New York nhưng về sau Giang tiên sinh không hề dùng máy bay riêng đi đâu cả, máy bay vẫn luôn đứng ở New York.

Lòng cô nặng nề nhảy lên, âm thầm cảm thấy nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Điện thoại trong tay không còn tín hiệu, cô lập tức gọi điện đến văn phòng của Lý Tử Ngôn, thư kí nghe điện thoại, nói anh ta đang họp, không có thời gian nghe điện thoại.

Lúc này cô đã loạn cả lên, ở đâu cũng không tìm được anh, ánh mắt tràn ngập sợ hãi cùng bất an. Bấm số điện thoại của thư kí, bảo cô ấy vận dụng quan hệ tra hết các bản ghi chép của tất cả các bệnh viện lớn nhỏ ở New York nhưng vẫn không tìm thấy gì cả.

Ngày hôm sau trở lại công ty, trước tiên cô phải đi tìm Hà Thụ Mẫn, bởi vì cô biết rõ Hà Thụ Mẫn nhất định có phương pháp liên lạc với Lý Tử Ngôn.

Hà Thụ Mẫn nhìn thấy Hình Ý không trang điểm, sắc mặt tiêu tụy giống quỷ, kinh ngạc vô cùng, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

Hình Ý chỉ là nhẹ nhàng mà hỏi, “Cô có cách nào liên lạc với Lý Tử Ngôn nhanh nhất không?” Giọng điệu hoàn toàn khép nép, hoàn toàn không giống với cô kiêu ngạo tự tin ngày thường.

Hà Thụ Mẫn cúi đầu suy nghĩ vài giây, sau đó bình tĩnh nói, “Không có.”

Ánh mắt của cô không chút ánh sáng, như là một mực đều không chờ đợi cô ta trả lời có, “Cảm ơn” một câu rồi xoay người ra khỏi phòng làm việc của Hà Thụ Mẫn, bất kể câu trả lời của cô ta là gì, hôm nay nhất định cô phải sang Mỹ, cô chán ghét việc cái gì mình cũng không biết, giống như một đóa ngọc, mờ mịt không biết phải làm sao. Nếu như thật sự không có anh, vậy phải làm thế nào đây?

Ở ngoài cửa Dư Chân nhìn thấy cô, đáy mắt thâm quầng thật sâu, còn mặt thì đầy nước mắt, khiến cho cô giống như một con búp bê bị rách làm cho người ta đau lòng.

Cô không liếc nhìn anh một cái, trực tiếp lướt qua bên cạnh anh, anh nhìn theo bóng lưng của cô, cuối cùng vẫn mở miệng nói, “Anh có cái này cho em”

Cô lấy lại bình tĩnh, nhận được thứ gì đó anh đưa, nhìn vào ánh mắt của anh nhưng lại không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Dư Chân chưa từng nghĩ sẽ đưa thứ này cho cô, nhưng đã nhìn thấy cái dạng này của cô, cảm giác đau đớn trong lòng đã vượt qua tất cả.

“Đây là giấy giám định thành phần của thuốc. Lần cuối cùng Giang Vũ Chính trở lại Giang Lâm, trong phòng làm việc của em anh đã giúp anh ta uống thuốc, anh cũng đã cảm một ít đi xét nghiệm...”

Nón tay Hình Ý run rẩy theo từng trang giấy kia, đều là những từ ngữ hóa học, cô nhẹ cau mày, nói: “Tôi không hiểu gì cả.” Động tác trong tay càng lúc càng nhanh, lật từng trang giấy gấp đến độ tạo ra tiếng vang.

Nhìn thấy dáng vẻ bối rối của cô, khẽ cắn môi: “Đây là đơn thuốc khống chế bệnh động kinh...” Giọng nói của anh trầm thấp, giọng điệu rất nhẹ nhưng lại làm cho lòng cô vỡ vụn, ánh mắt của cô trống rỗng nhìn anh, sắc mặt trắng nhợt, còn chưa kịp phản ứng thì những trang giấy trong tay đã bay tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tìm kiếm

Trên con đường lớn thẳng tắp, vô số xe rít lên từng đợt, thế giới vẫn bận rộn như trước.

Hình Ý một tay cầm tay lái, cau mày, một tay cầm điện thoại gọi, nhìn con đường phía trước, ánh mắt có chút mơ màng. Cô không tìm thấy anh, ở đâu cũng không có anh. Lòng của cô như đang rơi xuống vực sâu tối đen vô tận, mờ mịt mà bất lực.

“Xin chào bà Giang, bác sĩ Dương còn đang phẫu thuật, nếu như bà có việc thì có thể để lại lời nhắn, tôi sẽ...” Thư kí của bác sĩ riêng của Vũ Chính không nhanh không chậm nói.

“30 phút sau tôi sẽ đến, đến lúc đó tôi nhất định phải nhìn thấy ông ta trong phòng làm việc.” Hình Ý ngắt lời thư kí rồi cúp điện thoại.

Cô cắn răng, chân không kim chế được giảm ga chạy nhanh hơn. Cây cối hai bên đường rút cực kì nhanh về phía sau, cô chỉ chăm chú nhìn về phía trước.

Trong văn phòng chủ nhiệm khoa ngoại của bệnh viện, Hình Ý xuất thần nhìn tách cà phê bốc khói mờ mịt trước mặt.

“Bà Giang, đề bà đợi lâu rồi. Hôm nay bởi vì có một ca phẫu thuật cho nên...” tiếng bước chân của bác sĩ dồn dập truyền đến từ phía sau, giọng nói mang thang về xin lỗi cùng nghi hoặc.

“Tôi chỉ muốn biết rõ rốt cuộc tiền sinh đã xảy ra chuyện gì.” Cô cứng rắn ngắt lời ông ta. Lần trước lúc Vũ Chính bị té phải nằm viện, cô đã cảm thấy anh có chuyện muốn giấu nhưng không kiên trì hỏi cho rõ, cho rằng đó chỉ là một việc nhỏ.

Bác sĩ Dương sững sốt một chút, ánh mắt u ám, sắc mặt hơi ngưng trọng. “Giang tiền sinh đã từng nói không cho phép bất kì ai biết tình hình của ngài ấy, mà bệnh viện chúng tôi cũng không có quyền tiết lộ tư liệu của bệnh nhân.”

“Tôi là vợ anh ấy, anh ấy là chồng của tôi. Anh ấy có chuyện gì mà tôi không thể biết chứ?” Cô không giận ngược lại cười nói.

“Thật xin lỗi, làm một bác sĩ phải tôn trọng tư liệu của bệnh nhân, mà tôi cũng không có quyền...”

“Tôi biết ông đang tỉ mỉ chuẩn bị cho đợt tranh cử viện trưởng sắp đến.” Cô lại một lần nữa cắt đứt lời ông ta. Giang Lâm cũng nắm 25% cổ phần trong bệnh viện, vô cùng có tiếng nói trong cuộc tranh cử viện trưởng.

Bác sĩ Dương khẽ run lên, nhìn biểu lộ không đạt được mục đích thì không bỏ qua của Hình Ý, lắc đầu nói: “Bà hãy trở về đi.” Giọng điệu tràn đầy bất đắc dĩ.

“Chúng động kinh của anh ấy là vì nguyên do gì?” Ánh mắt của cô không chút gọn sóng nhìn bác sĩ.

Bác sĩ Dương lại đột nhiên ngừng đầu nhìn cô, cô cũng biết rồi sao? Kinh ngạc vạn phần, thờ dãi nói: “Bởi vì Giang tiền sinh không làm kiểm tra kỹ càng ở đây cho nên tôi không có cách nào trả lời câu hỏi đó của bà, chỉ là...” Ông ta dừng lại một chút, do dự có nên nói tiếp hay không, nhưng rồi vẫn nói: “Trong đầu Giang tiền sinh vẫn còn một khối máu tụ, nhưng mà lúc ở Mi tình hình của ngài ấy không thích hợp để lấy nó ra, khiến cho trong đầu ngài ấy... về phần nguyên nhân của chúng động kinh thì chúng tôi thật sự không biết...” Ông ta dứt quãng nói. Thật ra những gì ông ta biết cũng rất có hạn, bởi vì Giang Vũ Chính kiên quyết sang Mi tiến hành trị liệu nên ông ta cũng không thể can thiệp.

Cô nhú chặt mày, nắm chặt tay để cho móng tay đâm vào lòng bàn tay, cô không biết mình đã xuống bãi đỗ xe thế nào, đứng bên cạnh xe chân mềm nhũn quỳ rạp xuống mặt đất, đầu gối đập xuống đất. Cô nhìn máu trên mặt đất, không biết mình bị đau ở đâu.

Cho tới bây giờ anh vẫn chưa nói với cô trong đầu anh vẫn còn một khối máu tụ, mỗi khi anh đau đến chết đi sống lại, anh vẫn yếu ớt nhìn cô cười nói không sao.

Những điều này cô phải nên biết, lúc anh đau đớn, cô phải nên biết thân thể anh nhất định có vấn đề. Nhưng mà cô không biết, cô vẫn luôn canh cánh trong lòng cái chết của ba mình, cô ba lần bốn lượt vì lợi ích của gia đình mà cãi nhau với anh, cho tới bây giờ cô vẫn chưa từng chính thức quan tâm đến anh, cho nên cái gì cô cũng không biết.

Cô chậm rãi vịn vào cánh cửa xe tron bóng đứng lên, bây giờ cô không thể khóc, mở cửa xe ngồi vào, vừa nổ máy xe vừa gọi điện thoại.

“Giúp tôi đặt vé máy bay đến New York sớm nhất.” Giọng điệu của cô bình thản, ánh mắt nhìn về phía trước kiên định lạ thường.

Lúc xe tiến vào hoa viên của bọn họ, cũng vẫn bình tĩnh như vậy, âm thanh trầm thấp của động cơ xe vang lên trong hoa viên, cô rất tự nhiên ngừng đầu lên nhìn về thư phòng của anh, vẫn chỉ một mảnh đen kịt như trước.

Lòng cô lúc này cũng thế, cô vẫn gọi đến điện thoại di động của anh nhưng vẫn tắt máy; mà cả điện thoại của Lý Tử Ngôn cũng chuyển đến hộp thư thoại; biệt thự ven biển nói anh không về đó... cô cảm thấy rất sợ hãi, rất bàng hoàng, cô không dám nghĩ đến những cái nếu như kia, sợ chính mình tưởng tượng đến sẽ phát điên mất. Bác sĩ nói anh phải trở về làm phẫu thuật nhưng lại không có cách nào xác định độ nguy hiểm của ca phẫu thuật. Cô chỉ có thể tự an ủi mình, anh nói mình phải chờ anh trở về, vậy anh nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ như thế.

Hai giờ sau máy bay mới cất cánh, phòng ngủ lóe lên ánh đèn tường, mờ mịt mênh mông, cô tựa vào giường của bọn họ dùng hết sức mình hít lấy hương thơm của anh nhưng lại xa xôi như vậy. Anh mắt chạm vào chiếc gối mềm đặc chế đặt ở cuối giường, trong lòng như bị kim đâm run lên từng đợt.

Lúc anh ngủ, vì để giúp cho máu tuần hoàn, hai chân đều đặt lên chiếc gối mềm để tư thế nửa người dưới được nâng lên. Nhưng lúc anh ở một mình thì đều không có kiên nhẫn làm những việc này. Mỗi lần đều là cô giúp anh làm, cô vĩnh viễn không quên được cảm giác lúc bàn tay nắm lấy chân anh, mềm nhũn, không có một chút lực, rất gầy và thật lạnh...

Cô chậm rãi vươn tay tới, ôm lấy chiếc gối mềm kia, ôm thật chặt vào lòng.

Chân trần bước đi trên mặt thảm, như một linh hồn đi tới thư phòng của anh. Bên trong gọn gàng và yên tĩnh, nguyên một kệ sách xếp đầy sách cùng văn kiện. Thật ra cô rất ít đi vào thư phòng của anh, nhìn gian phòng to như vậy ngoại trừ sách có liên quan đến kinh doanh, tài chính của anh cũng vẫn còn rất nhiều văn học quốc tế, triết học, nghệ thuật, kiến trúc, thậm chí cả tôn giáo đều có.

Giá sách bởi vì sắp xếp thuận tiện cho anh cho nên cũng không cao. Cô khom người rút ra một quyển, là sách của Benser, cô đọc không hiểu nhưng hẳn là liên quan đến triết học. Anh và ba đều giống nhau đều thích trong sách có dòng bút ký, tiện tay có thể viết xuống lời phê bình hoặc chú giải của mình, trước kia cô đã từng cười anh, sao lại đọc sách như một ông lão vậy? Anh cũng chỉ nhẹ nhàng cười với cô.

Tay không tự giác được mở sách ra, những trang sách lướt cực kì nhanh qua tay, cô lại thấy một tờ giấy tràn ngập chữ, rút ra xem. Ngón tay run rẩy, đôi mắt chưa xốt rất muốn rơi lệ nhưng cũng không có cách nào thổ lộ nỗi đau trong trái tim. Lúc này mới phát hiện ra, thì ra đau đớn không thể dùng nước mắt để diễn tả.

Nhìn trang sách bình thường, mặt trong viết đầy tên của cô. Hình Ý, Hình Ý, Hình Ý...lớn, nhỏ, xiên vẹo, nghiêng ngả...chữ viết cũng không đẹp, cong vẹo, tuyệt đối không phải là phong cách của anh, một người luôn theo đuổi sự hoàn mĩ như anh làm sao có thể viết nên những chữ như thế.

Cô nghi hoặc lật sang trang khác, nhìn thấy những con chữ mà giật mình, từng trang sách như một mũi tên sắc bén dùng tốc độ nhanh nhất cùng lực lớn nhất mà bắn vào trái tim cô.

“Rất đau, làm sao bây giờ?” Cũng chỉ có vài chữ đơn giản như vậy.

Chữ đau kia, nét chữ xiên vẹo, một số chữ dường như phải cực kì vất vả mới ghi được. Cô ôm chặt cuốn sách trong lòng, đã là đầu xuân, hơn nửa nhiệt độ trong nhà cũng rất ổn định, nhưng mà cô lại cảm thấy lạnh giống như không thể nào thổ nôi.

Lúc anh đau đớn, cô đang ở đâu? Cô rất nhanh gấp cuốn sách lại, đặt vào chỗ cũ. Cô không dám nhìn nữa, thật sự, không dám nhìn nữa.

Anh là một người như vậy, một Giang Vũ Chính lúc đau đớn đều cắn răng chịu đựng mỉm cười với cô, rốt cuộc là loại đau đớn như thế nào mới có thể khiến cho anh viết xuống những chữ này? Cô vô lực ngồi trên chiếc ghế trước bàn sách, nhìn về phía cửa sổ, hoa viên im ắng tràn ngập hoa, dù có có thật nhiều loại hoa, không có anh ở đây, tất cả đều không còn màu sắc, chỉ còn là một mảnh tái nhợt mà trống rỗng.

“Tiên sinh, xin hỏi có cần tạp chí không?” Tiếp viên khoang hạng nhất dịu dàng ân cần hỏi hành khách trong tiếng động cơ máy bay vang vọng.

Hình Ý có hơi xuất thần nhìn ra ngoài những đám mây trắng ngoài cửa sổ, tuy cô vẫn chưa biết anh đang ở đâu nhưng có thể đến gần bên anh một chút cũng tốt, ít nhất có thể khiến cô không cảm thấy bất lực.

Mắt lơ đãng nhìn sang tờ tạp chí của người nước ngoài ngồi bên cạnh, lập tức bị tiêu đề hấp dẫn “JL phủ nhận lời đồn về việc tan rã.”

Cô lập tức cầm tờ nhật báo Wall Streel lên, cẩn thận đọc nội dung bên trong, “JL thu nạp cổ phiếu của M&B, các cổ đông lớn nhỏ dường như đã chấp nhận việc thu mua M&B. Nhưng phía người phát ngôn chính thức của JL lại chần chừ không chịu tiết lộ nửa chữ về nội dung cuộc thu mua lần này...”

“Tình hình kinh tế hiện nay tôi rất rõ, JL vẫn còn đủ khả năng tài chính cho hoạt động thu mua quy mô này, xin người đầu tư hãy cứ tin tưởng vững chắc...”

Cô nhớ tới một đồng văn kiện cùng báo cáo tài chính về M&B trên bàn của anh, lần này anh trở về nhất định không chỉ tìm kế sách cứu vãn nguy cơ tan rã mà còn có hành động lớn hơn. Cô thở phào một cái, nếu như anh còn có tinh lực đi thuyết phục tất cả các cổ đông duy trì phương án thu mua M&B vận không phải nói lên sức khỏe của anh vẫn rất tốt sao?

Có lẽ anh thật sự bởi vì công việc bận rộn nên không thể nhận điện thoại, có lẽ chính cô đã quá lo lắng, có lẽ Lý Tử Ngôn không phải có ý tránh cô...có thể buông lỏng tảng đá nặng trĩu trong lòng sao? Nhưng cô lại không có cách nào ổn định lại tâm trạng, cô chỉ muốn thật nhanh biết được hiện nay anh ra sao rồi.

New York vẫn phồn hoa như trước, vô số xe cộ chạy trên con đường lớn, lúc đến nơi cô không mang theo hành lý gì, ra khỏi sân bay liền đón taxi chạy về tòa nhà tổng bộ JL, cô vẫn luôn gọi điện cho Lý Tử Ngôn nhưng đều chuyển tới hộp thư thoại, thư kí thì luôn nói anh ta đang họp hoặc không có ở đây...nhìn những dòng xe dài dằng dặc bên ngoài, cô càng ngày càng không thể kìm nén nỗi kinh hoàng trong lòng mình, còn nghĩ đến cả những nỗi cay đắng của anh.

Vừa đến cửa chính to lớn mà không mất đi vẻ nghệ thuật của JL, cô liền công khai chạy về phía thang máy chuyên dụng màu tím, trong hành lang, vô số những nhân viên mang giày tây nhìn cô gái châu Á lạ lẫm mà kinh ngạc, tại sao cô có thể có đặc quyền như vậy?

Thang máy từ lầu 1 chạy lên, cô đã chờ mong, rồi trong lòng lại tràn đầy sợ hãi, mờ mịt nhìn vào những con số đang dần tăng lên màn hình LCD, tay nắm chặt đến đầm mồ hôi, cô thậm chí còn có thể cảm nhận được những sợi tơ áo sơ mi ướt mồ hôi.

Thang máy "Đỉnh" một tiếng, cửa mở ra. Cô bước đi thật nhanh, thư kí cao gầy tóc vàng hiển nhiên vô cùng kinh ngạc rồi lại lập tức trấn định, Hình Ý có thể đi ra từ trong thang máy, chắc hẳn cũng không phải là một nhân vật đơn giản.

“Lý Tử Ngôn đâu?” Cô dùng tiếng anh hỏi đơn giản, lại không để ý đến ánh mắt của thư kí, đi thẳng vào căn phòng của Lý Tử Ngôn.

“Lý tiên sinh ngài ấy...” Thư kí còn chưa nói hết thì giờ phút này cánh cửa chính của phòng Lý Tử Ngôn nặng nề mở ra, anh ta đi từ trong ra nhìn thấy Hình Ý thì cũng ngạc nhiên, trong ánh mắt hiện lên một vẻ khác thường, nhúm mày, nhìn vào ánh mắt thư kí, gật đầu nhẹ, sau đó thở dài nói: “Vào đi đã.”

Hình Ý đi theo anh vào văn phòng, sau khi thư kí đóng cửa lại thì liền hỏi anh ta: “Giang Vũ Chính đang ở đâu?” Giọng nói không chút gọn sóng, nhưng lại kiên định như vậy.

Lý Tử Ngôn đưa lưng về phía Hình Ý dừng lại một chút rồi lại tiếp tục đi về phía bàn làm việc, cố gắng nén giọng nói: “Tôi làm sao mà biết được?”

Cô biết rõ anh ta đang cố gắng lừa gạt cô, bước lên trước mặt anh chất vấn: “Anh làm sao có thể không biết?” Ánh mắt ngoan độc sắc bén như muốn đâm thủng Lý Tử Ngôn.

Anh ta nhìn bộ dạng của cô, giọng cười nhạo nói một câu, “Chồng của mình ở đâu cũng không biết, người làm vợ như cô thật sự là không tỏi.” Cầm lấy ly rượu đỏ trước quầy bar nhấp một ngụm.

Hình Ý cắn răng, nhìn chằm chằm vào anh ta nói: “Rốt cuộc anh ấy ở đâu?” Giọng điệu vẫn ngang ngạnh như trước, ánh mắt lại mờ đi vì hơi nước, quạt cường mở to hai mắt để không cho nước mắt chảy xuống trước mặt người khác.

Lý Tử Ngôn lãnh đạm cười nhạo: “Rốt cuộc cậu ta ở đâu, hiện tại đang thế nào? Cô có quan tâm sao?”

Cô nghe thấy giọng điệu giễu cợt của anh ta thì lớn tiếng phản bác: “Có! Đôi mắt tràn ngập nước mắt nhưng lại không chảy ra, giọng nói toàn bằng giọng mũi, làm lộ ra cảm xúc sâu trong lòng, thật ra thì cô vẫn chưa đủ quan tâm. Dù cho có nói lớn tiếng thì từ kia cũng thiếu một chút lo lắng làm cho người ta thất vọng.

Lý Tử Ngôn thu hồi giọng điệu trêu tức lại, nhếch khóe miệng, nói: “Đúng vậy! Cô có quan tâm.”

“Cô có quan tâm, cho nên có thể hoàn toàn không tin cậu ta, chỉ vào cậu ta mà nói cậu ta hại chết ba cô; cô có quan tâm, cho nên trong tang lễ nói cậu ta là một kẻ tàn phế ngay cả đường cũng không đi được; cô có quan tâm, cho nên có thể không quay đầu đi rồi xa cậu ta ba năm, cũng bởi vì cô quan tâm cho nên mới thờ ơ mà nhìn cậu ta lẩn từ những bậc thang đá xuống...” Anh ta càng nói càng kích động, cuối cùng dừng hẳn lại.

Cô cắn môi, nước mắt một giọt một giọt rơi trên mặt, lặng yên không một tiếng động, khuôn mặt cứng đờ vì cô hết sức nhẫn nhịn mà khẽ run rẩy. Cô cho là mình có thể nhịn được, nhưng khi Lý Tử Ngôn đảo bói lên những vết thương rất lớn nơi đáng lòng thì cô mới phát hiện thì ra mình đã đánh giá cao chính mình, không có hề kiên cường như mình tưởng tượng.

Lý Tử Ngôn không nhìn vào mặt cô, cười cười, nói tiếp: “Mà cậu ta? Thăng ngọc Giang Vũ Chính kia lại vì một người phụ nữ như vậy làm có thể làm đến mức nào nữa đây?”

“Cậu ta quan tâm nên có thể vì cô mà mỗi khúc xương trên cơ thể đều vỡ vụn; cậu ta quan tâm nên lúc tê liệt nhất còn có thể cười mà nói với cô không sao cả; cậu ta quan tâm nên tình nguyện một mình đối mặt với tất cả ốm đau hào phóng mà buông ta cho cô ra đi...”

Tay cô dùng sức che miệng lại nhưng vẫn không nén được tiếng nức nở, cúi đầu càng khóc càng lớn, cô không dám nghe tiếp nữa, bởi vì những lời nói kia đã cứng rắn mà xé rách tâm trí cô, toàn bộ những hình ảnh kia đều hiện lên trước mắt cô, tàn nhẫn đến nỗi chính cô cũng không thể đối mặt.

Anh ta cười lạnh một tiếng, nói: “À há, nhất định cô còn chưa biết nhỉ. Đêm Giáng sinh năm trước cậu ta đã ở trong quán cà phê ngoài trời mà chờ cô đến hai giờ sáng, trong cơn mưa tuyết vẫn quạt cường nói phải chờ cô tới. Khi cậu ta sốt cao hôn mê, khó thở, lúc toàn thân co giật, trong miệng còn lẩm bẩm nói không được cho cô biết... Khi rốt cuộc cậu ta có thể chứng minh mình không phải hung thủ giết ba cô, cậu ta nói nếu như phẫu thuật thành công vậy thì cũng không cần phải nói ra... cậu ta làm vậy cũng chỉ vì cô...”

“Lâm Hình Ý, nếu như đó là cách cô quan tâm một người vậy thì cậu ta là cái gì?” Anh nặn ra một nụ cười mỉa nhìn cô.

“Đừng mà... đừng nói nữa...” Cô lắc đầu, chưa từng ở trước mặt người nào lớn tiếng khóc mất hình tượng như vậy, đó là vì chưa từng có ai nói với cô những việc anh đã làm cho cô. Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói cho cô biết anh đã vất vả thế nào, cho nên cô vẫn không hề biết. “Tôi chỉ... muốn biết anh ấy... hiện tại anh ấy thế nào... ở đâu...” Cô không thể nói thành lời, đứt quãng mở miệng nói ra vài từ.

Cô kéo lấy áo anh, nhìn vào ánh mắt của anh, đó là ánh mắt hèn mọn chưa bao giờ có, mặt đầy nước mắt, “Van xin anh... nói cho tôi biết...”

Lý Tử Ngôn xoay người sang, anh đã từng nhìn thấy phụ nữ khóc, khóc đến lê hoa đại vũ (hoa lê dính hạt mưa, mô tả kiểu khóc của Dương quý phi), làm cho người ta đau lòng. Mà kiểu khóc lớn không hề có hình tượng này của Lâm Hình Ý, ít nhất với những hiểu biết của anh về người này thì anh chưa từng nhìn thấy. “Cô không thể thấy ánh mắt chờ đợi của cậu ấy trong quán cà phê ngày đó đâu... có lẽ cô cũng yêu, nhưng mà... cậu ấy đã dùng hết một chút sức lực của mình đối xử với cô, toàn tâm toàn ý như vậy, liều lĩnh như vậy, giao cho cô tất cả, chỉ có cô là không hề biết trân trọng...” Giọng nói của anh ta nhẹ tênh, không còn vẻ hung ác vừa rồi, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở dài.

Cô níu lấy áo vest của anh ta chân nhũn ra quỳ trên mặt đất, “Trước kia tôi không hiểu, nhưng mà bây giờ thật sự... đã hiểu... van xin anh... nói cho tôi biết...” Giọng nói khàn khàn vỡ òa ra. Cô không có cách nào, cô biết rõ nhất định Lý Tử Ngôn biết anh đang ở đâu, cho dù phải vứt bỏ tự tôn, cô cũng không thể không có anh.

Anh không đành lòng nhìn bộ dạng của cô như vậy, nhắm hai mắt lại, chậm rãi nói: “Không biết đại hội cổ đông lần 62 đã xong chưa...” Anh không còn cách nào nhìn hai người kia tra tấn nhau nữa, càng không có cách nào nhìn Vũ Chính đi về phía vực sâu không đáy.

Hiện tại có lẽ chỉ có cô ấy mới có thể thuyết phục cậu ta, dù cho chỉ có cơ hội xa vời như vậy, nhưng mà không bỏ cuộc sẽ tốt hơn.

Chương 60: Khúc hát bi thương

Hình Ý ngẩng đầu lên nhìn Lý Tử Ngôn, một lúc lâu sau mới hoàng hôn lại, anh vẫn còn ở đây, cô biết chắc chắn anh sẽ không bỏ cô lại một mình.

“Cô đi rửa mặt trước đi, trang điểm lại nữa. Cái khuôn mặt kia...” Lý Tử Ngôn nhìn khuôn mặt ngập nước mắt tiều tụy của cô, người khác nhìn thấy thì không sao cả nhưng nếu để cho Giang Vũ Chính nhìn thấy thì không nhai xương anh mới là lạ. Nhưng lời còn chưa dứt thì Lâm Hình Ý đã lao ra khỏi văn phòng, chỉ để lại lão Lý nhìn theo bóng lưng cô, ngẩn người. Thật ra thì cô cũng rất quan tâm, chỉ mong tất cả còn kịp.

Văn phòng trong tòa nhà lát đá cẩm thạch đen vừa nghiêm túc lại trang nhã, bức tường hành lang bằng thủy tinh chiếu rọi hình ảnh rồi ren chạy đi của Hình Ý. Tiếng va chạm của giày ca gót và gạch tạo nên một âm thanh thanh thúy. Lầu 62 của JL rất lớn, có vô số gian phòng, năm trước lúc đến JL dự họp cô đã đến đây một lần, cho nên cách bài bố cũng chưa quen thuộc. Chỉ có thể tìm từng gian phòng một, những nhân viên qua lại đều nhìn cô gãi châu Á mặt đầy nước mắt bằng ánh mắt kì lạ, tầng lầu này chủ yếu chỉ có các quản lí cấp cao và ban giám đốc mới được vào, nhưng cũng không có ai ngừng công việc trong tay lại để hỏi thăm.

Cuối cùng, cô thở hồn hển nghỉ chân ở trước cửa căn phòng cuối hành lang, chiếc cửa gỗ màu đen khắc hoa kia dường như tượng trưng cho sự trang nghiêm cùng uy quyền, lại làm cho người nhìn nó cảm thấy áp lực vô hình.

Cô cố gắng bình ổn tiếng tim đập hỗn loạn của mình, người kia có phải đang ở sau cánh cửa này hay không? Cô cần cần môi, dường như đang tiếp nhận vận mệnh mà đẩy cánh cửa nặng ngàn cân kia ra.

“Trên thế giới này không có loại kinh doanh an toàn không mạo hiểm, hành động thu mua M&B lần này đã trải qua quá trình đánh giá, tính toán của đội phân tích chuyên nghiệp mới quyết định, yếu tố mạo hiểm tuyệt đối phải có, nhưng mà lần thu mua M&B này tuyệt đối có thể nâng JL lên một bước nữa. Mọi người còn có ý kiến gì thì cứ trực tiếp đến tìm Lý Tử Ngôn.” Giọng nói hơi trầm thấp và không còn chút sức lực vang lên, nhưng lại hàm chứa sự mạnh mẽ và kiên định làm cho người nghe không thể phản bác lại.

Vũ Chính đeo mắt kính một mối gấp bản kế hoạch dày cộm lại, nếp nhăn giữa chân mày càng thêm sâu. Cắn chặt răng hai tay chống xe lăn dùng sức toàn thân điều chỉnh lại tư thế ngồi, đã suốt ba tiếng, loại cảm giác tê liệt dường như đang lan tràn ra toàn thân.

Các đại cổ đông đều như đang suy nghĩ cúi đầu tính toán được mắt của mình trong lần thu mua này, lại đột nhiên bị bùng tỉnh bởi cánh cửa vừa được dùng sức đẩy ra, tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía cánh cửa, kinh ngạc vạn phần nhìn Hình Ý. Có mấy cổ đông trong cuộc họp hàng năm đã gặp cô, cũng biết cô là vợ của Giang Vũ Chính cho nên về mặt ý tứ sau xa nhìn về phía Giang Vũ Chính đang ngồi trên vị trí chủ tọa.

Vũ Chính nhìn thấy cô đứng trước cửa thì cũng sững sờ, ánh mắt hơi sáng lên, trong đôi mắt sòng võ dập dùi, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục lại trạng thái vừa rồi, trong trẻo nhưng lạnh lùng mà vô cảm. Thấp giọng nói câu gì đó, mọi người trong cuộc họp lục đục đứng lên rồi đi.

Mà hình ý chỉ sững sờ đứng ở nơi đó, nhìn người mình đã ngày nhớ đêm mong kia. Giang Vũ Chính vẫn là Giang Vũ Chính, ở trước mặt người ngoài vĩnh viễn đều cẩn thận tỉ mỉ, ngoại trừ gong kính chường mắt, từ đầu đến chân đều đồ vest gầy da, không có chút nào là không ổn. Nhưng mà cô biết rất rõ, anh chịu đựng đau đớn rốt cuộc đã làm cho anh vất vả và thể nào. Mặt trắng như tờ giấy, bên góc mặt lấm tấm mồ hôi, môi hơi tím lại, nắm chặt hai tay, còn có hai chân gầy yếu khẽ run lên...

Cái cô có thể nhìn thấy cũng chỉ có anh, những thứ khác đều trở nên mơ hồ, cô đã nghĩ thầm rất nhiều lần câu nói đầu tiên mình sẽ nói khi gặp anh, giờ phút này trong đầu lại trống rỗng, ngay cả hô hấp đều cố gắng nén lại.

Anh nhìn vệt nước mắt trên mặt cô, cau mày, chậm rãi tháo kính xương, thật lâu sau mới nói: “Sao lại tới đây?” Anh cũng biết rốt cuộc đã không thể giả vờ được nữa.

Giọng nói trầm thấp dễ nghe vang lên bên tai cô, hơi nước trong mắt đột nhiên dâng lên, nhưng vẫn cứng rắn nặn ra một nụ cười, “Tôi thăm anh.” Từng bước một đi đến bên cạnh anh, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng chỉnh lại đôi chân đã lệch sang một bên cho anh, lúc bàn tay chạm vào chân của anh thì lại run lên, hung hăng cắn môi để ngăn không cho nước mắt rơi xuống.

Đôi chân trong ống quần tây khẽ run lên, lạnh buốt mà cứng ngắc, dạo này bận rộn ở Mỹ, biết ngay là anh sẽ không chăm sóc tốt cho mình. Cúi đầu, nước mắt rơi trên đôi giày da mới tinh như sản phẩm được trưng trong quầy triển lãm, không một dấu vết.

Anh nhìn bóng người mơ hồ trước mắt, cơ mặt bỗng nhiên nhúc nhích, cuối cùng nói: “Em về đi.” Lời nói lạnh nhạt rồi hóa thành tiếng thở dài.

“Khó máu tụ trong đầu anh đến tột cùng là làm sao vậy? Chúng ta có thể cùng nghĩ cách, chúng ta...”

Anh cắn chặt răng, lớn tiếng quát cắt đứt lời cô: “Anh nói em đi, em có nghe không?” Gân xanh trên trán hiện lên, tay trái nắm lấy xe lăn, tay phải cũng đè chặt trước bụng, thân thể cố gắng đè nén con run rẩy.

Hình Ý nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt chuyển sang tím xanh của anh, chợt cảm thấy không ổn, ôm anh hỏi: “Anh làm sao vậy? Có phải muốn uống...”

Chữ thuốc kia chưa kịp nói ra khỏi miệng thì anh đã dùng hết sức toàn thân đẩy cô ra, Hình Ý bị đẩy ra nên lao đảo, ngay sau đó chính anh và cả xe lăn đều ngã xuống té trên mặt đất.

Toàn thân anh cứng ngắc co quắp nằm trên mặt đất, đầu nghiêng về một bên, khuôn mặt như đang cố nén nỗi đau đớn nào đó mà vận vẹo, nhưng vẫn cắn răng gian nan nói từng chữ một: “Đi... đi đi...” Anh không muốn cô nhìn thấy bộ dạng này của mình, không muốn...

Hình Ý còn chưa kịp phản ứng thì y tá ngoài cửa nghe thấy tiếng động đã chạy vào, lập tức quỳ trên mặt đất cõm bỏ cả vạt để giảm bớt khó khăn hô hấp cho anh, một y tá khác quen thuộc lấy ống tiêm từ trong hòm thuốc ra...

Cô mở to hai mắt nhìn, chỉ là không thể tin được, dùng sức bịt miệng khóc thành tiếng. Cô biết rõ cái gì gọi là chứng động kinh, nhưng mà chưa bao giờ nhìn thấy tình huống như vậy. Cho nên một bước cũng không dám tới gần anh, cái gì cũng không làm được, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay cũng không có cách nào ngăn được cơn chấn động.

Toàn thân anh càng thêm co giật, chân tay hoàn toàn vùng vẫy không khống chế được. Ánh mắt dời đến nửa người dưới của anh, đứng quần dần dần thấm ướt một mảng rộng, mà ánh mắt của anh chỉ thẳng tập trung lớn nhìn về phía trước, không có tiêu cự, không nhìn ra bất kì biểu cảm gì, ngay cả nỗi đau thương cũng không thể biểu đạt. Thê lương như vậy, đã xuyên thấu trái tim cùng linh hồn cô.

Phòng VIP tầng cao nhất của bệnh viện, không khí tràn ngập hương vị bạc hà, ngọn đèn hành lang dịu dịu, gạch sáng loáng không dính một hạt bụi làm cho người ta cảm thấy đang bước vào một khách sạn chứ không phải bệnh viện.

Nhưng mà, những người tới đây cũng không phải đến nghỉ dưỡng, trong này có sống có chết, còn có đau đớn khắc sâu vào lòng người ta.

Hình Ý vô lực ngồi trên ghế salon, giọng nói của bác sĩ vang lên bên tai cô, không biết có đang nghe hay không, chỉ ngẩn người.

“Lần này chứng động kinh của Giang tiên sinh phát tác, các trận co giật dần dần tăng thêm kèm theo tình huống đánh mất ý thức... thật ra thì đây cũng không phải lần đầu tiên...”

“Ba năm trước đây Giang tiên sinh gặp tai nạn ở Pháp nên não vẫn còn một khối máu tụ, chỉ là tình hình lúc đó của cậu ấy không thể nào lấy nó ra, đây cũng là nguyên nhân chính gây nên cơn đau đầu mấy năm qua... lẽ Giang sinh năm ngoái lúc cậu ấy nhập viện thì chúng tôi đã phát hiện ra khối máu tụ đã gây ảnh hưởng đến các dây thần kinh xung quanh, cân nhắc mãi sau đó đã đề nghị cậu ấy làm phẫu thuật. Nhưng mà cuối cùng Giang tiên sinh vẫn kiên quyết đòi xuất viện... về sau chúng tôi lại phát hiện ra trong đầu cậu ấy xuất hiện thêm một khối máu tụ khác, đã thảo luận qua với bác sĩ của cậu ấy ở trong nước, khối máu tụ này hẳn là hình thành trong lần ngã trước...”

“Vị trí của hai khối máu này vô cùng đặc biệt, xung quanh đều là những dây thần kinh quan trọng, hơn nữa khoảng cách cũng rất gần, cả hai càng ngày càng tăng thêm lực chèn, bất kì động tác nào cũng có khả năng làm cho vị trí khối máu thay đổi... độ khó của ca phẫu thuật rất cao...”

Bác sĩ người nước ngoài còn giải thích thêm một đồng danh từ y học, thật ra thì cô cũng không hiểu nhiều, chỉ lẳng lặng nghe, cuối cùng chậm rãi hỏi: “Tỷ lệ phẫu thuật thành công là bao nhiêu?” Giọng nói dù trầm thấp nhưng cũng nghe ra sự sốt hãi và run rẩy.

Trên mặt cô không có bất kì biểu lộ gì, không biết là quá mức bình tĩnh hay là đau đến chết lặng. Bác sĩ nhìn khuôn mặt đờ đẫn của cô, suy tư một lát rồi mới nói: “Xác suất thành công hoàn toàn hồi phục được là 40%, 30% người bệnh sẽ chết trên bàn mổ, 20% bởi vì phẫu thuật thất bại mà vĩnh viễn sống đời sống thực vật, còn lại 10% người bệnh sau khi phẫu thuật bởi vì biến chứng hoặc nhiễm trùng mà tử vong.” Giọng nói trầm thấp mà không chút tự tin vang lên.

“Nếu không phẫu thuật thì sẽ thế nào?”

“Chỉ có thể duy trì trong một thời gian ngắn, hiện tại tất cả tình trạng bệnh đã chuyển biến xấu, kể cả chứng động kinh cũng giảm thị lực... năng lực không chế từ chỉ ngày càng kém, đến khi...” Ông ta dừng lại một chút, không nói thêm nữa.

“Nếu như không làm phẫu thuật thì còn bao nhiêu thời gian?”

“Bình thường tình huống thế này thì còn khoảng 4 hay 5 tháng gì đó...”

Giọng nói của bác sĩ trầm thấp nhưng cô lại nghe thấy rõ ràng như vậy, dường như tất cả máu đang tập trung sôi trào trong tim, nóng đến nỗi làm cho người ta khó có thể chịu được, áo sơ mi sớm đã ẩm mồ hôi.

“Vậy kết quả hội chẩn của các người thế nào rồi?” Cô bắt buộc chính mình tiếp tục hỏi, có nhiều chuyện trên thế giới này sẽ không phải bởi vì bạn trốn tránh mà biến mất.

“Hiện tại mổ ngay là tốt nhất, cứ duy trì như vậy sẽ chỉ là tra tấn đối với bệnh nhân, chỉ cần cậu ấy chịu kiên trì phối hợp điều trị, điều chỉnh tốt nhất các trạng thái cùng công năng của các cơ quan trong cơ thể, chúng tôi phi thường có lòng tin có thể...”

Cửa thang máy “đình” một tiếng mở ra. Lý Tử Ngôn từ bên trong bước tới, gật gù đầu với bác sĩ, rồi lại nhìn sang Hình Ý, cô vẫn cúi đầu, không ngẩng lên.

Bác sĩ rời đi, toàn bộ thế giới yên tĩnh như không có thứ gì tồn tại nữa, hai người đều không nói lời nói, đều đang có suy nghĩ riêng.

Cuối cùng vẫn là lão Lý nhin không được mở miệng, “Hôm nay trong phòng làm việc tôi nói hơi nặng lời, sorry.”

Hình Ý không để ý tới anh ta, tiếp tục cúi đầu.

“Cậu ấy tuyệt tình đuổi cô đi như vậy, tránh mặt cô, chỉ là không muốn cô nhìn thấy cậu ấy như thế, tình huống hôm nay của cậu ấy cô cũng thấy rồi đấy...cậu ấy là người kiêu ngạo như vậy, không có cách nào tiếp nhận chuyện bất kì kẻ nào nhìn thấy bộ dạng kia của cậu ấy...”

Cô vẫn không có ngừng đầu nhìn anh ta, thậm chí một động tác cũng không có. Trong lòng vạn phần thê lương, anh luôn nói cô không tin anh, thật ra anh có tin tưởng cô không? Anh che mưa chắn gió cho cô, cái gì cũng tự mình gánh vác, cho tới bây giờ cũng không tin tưởng cô có thể gánh vác cùng anh.

Trong phòng bệnh rất ấm áp, thảm rất dày, mất cả chân cũng có thể vui hết vào trong, mềm mại đến nỗi làm cho người ta có cảm giác không chân thật giống như đang bay trên không trung. Đèn tường rất mờ, gian phòng chỉ bị ánh sáng nhân nhật bao quanh, bởi vì ngọn đèn quá sáng anh sẽ không ngủ được.

Từ căn phòng này nhìn xuống chính là một công viên, những tòa nhà xung quanh đèn sáng lóng lánh, chiếu rọi nhân gian lộng lẫy phồn hoa, nhưng mà cô chỉ muốn cảm thật chặt tay của anh.

Cô nhớ đến lúc kết hôn, ba đã tự ghi dòng chữ “Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” (Nguyên nắm tay nhau, cùng đi bên nhau đến đầu bạc răng long), tay của anh, cô cầm lên, rồi lại buông xuống...nhưng bắt đầu từ giờ khắc này, cô thật sự sẽ không buông tay nữa, thật sự vĩnh viễn sẽ không buông tay.

Người nằm trên giường hàng mi khẽ nhúc nhích, mở hé hai mắt ra, nhìn lướt qua một mảnh mộng lung, nhưng mà anh biết cô đang ở bên cạnh nắm tay anh thật chặt, người nhẹ nhàng vuốt ve gò má anh của là cô. Bởi vì là cô cho nên mới có thể an tâm như vậy.

Cô nhìn thấy anh mở mắt ra, bật đèn sáng hơn một chút, khẽ mỉm cười nói: “Đói bụng rồi phải không? Anh ngủ thật...”

Anh chống tay muốn ngồi dậy, nhưng không ngờ một con choáng văng đánh úp lại, lão đảo gần ngã xuống, cô kịp thời đỡ lấy anh, giúp anh nằm lại xong thì nói: “Ngủ lâu như vậy đột nhiên ngồi dậy sẽ bị choáng, huyết áp quá thấp, nằm xuống trước đi...” Cô giúp anh đắp lại chăn.

Anh nhắm mắt lại đợi cho con chóng mặt qua đi, thật lâu sau mới nói: “Bây giờ anh muốn xuất viện.”

Không gian yên tĩnh dường như chỉ nghe thấy tiếng thở của hai người, còn có tiếng từng giọt thuốc nhỏ xuống.

“Anh có thể xuất viện, nhưng mà nhất định phải làm phẫu thuật.” Giọng nói của cô ngang ngạnh.

“Anh sẽ không làm phẫu thuật...”

“Sau đó thì sao?” Cô cắn răng hỏi tiếp, không làm phẫu thuật rồi sau đó thì thế nào?

“Tôi thiếu còn có thể làm chuyện mình muốn làm.” Tôi thiếu, anh vẫn còn có thể thở, anh không phải sống đời sống thực vật, không phải chỉ là một phế vật chỉ có thể suy nghĩ mà không thể tự làm gì.

“Giang Vũ Chính, sao em lại chưa bao giờ biết anh là người ích kỉ như vậy? Anh vĩnh viễn chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình, vĩnh viễn chỉ làm theo cách của mình. Anh có từng nghĩ cho cảm nhận của người khác không hả?” Cô kích động lớn tiếng quát anh.

“Em có biết tư vị của người sống đời sống thực vật là thế nào không?” Giọng của anh yếu ớt giống như đang bay bổng trên không trung, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng nặng nề, vô cùng tàn nhẫn.

Từng giọt nước mắt rơi trên mặt cô, miệng há ra nhưng lại không có cách nào nói thành lời.

“Anh có thể nghe được tiếng em nói, anh có thể suy nghĩ, nhưng mà anh lại không thể nói chuyện, không thể cử động, ngay cả mở mắt ra cũng không thể, cái gì cũng không thể làm được. Quảng thời gian sống không bằng chết kia...anh không muốn ném trái lần nữa.” Ánh mắt của anh mờ mịt mà hoảng loạn, giống như đang cầu xin cô.

Cô bỏ nhào vào người anh, chôn đầu trong hõm cổ anh, nước mắt chảy dọc xuống xương quai xanh, nức nở nói: “Sẽ không đâu...phẫu thuật sẽ thành công...Giang Vũ Chính...anh nói chuyện sao có thể không lựa lời vậy...anh và ba ba...nói cả đời đều nghe theo em...cả đời đều như vậy...mà đã đời xa em...”

“Hon nữa...” Cô ngừng đầu lên nhìn vào mắt anh nói: “Em có thai rồi.” Tay cô cầm lấy cánh tay mềm nhũn không còn sức của anh đặt lên bụng mình.

Đôi mắt anh trong nháy mắt co rút lại, những giọt nước tràn đầy trong hốc mắt, không thể làm gì được nên cuối cùng lại chậm rãi chảy xuống, khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười cay đắng, tay kia nhẹ nhàng vờn nghịch qua vệt nước mắt trên gò má cô, nói: “Vậy thì một mình em cũng sẽ không còn cô đơn nữa...”

Cô lắc đầu, hai tay nâng mặt anh lên: “Nó cần ba ba, anh cũng phải biết...anh cũng phải biết cảm giác đó mà...phải không?” Không ai có thể hiểu rõ hơn Giang Vũ Chính cảm giác đau đớn khi mất cha, cho nên anh nhất định không nỡ để cho con anh phải chịu loại đau khổ ấy.

“...nếu như ba của nó là một người sống đời sống thực vật...loại cảm giác đó sẽ dễ chịu sao?” Anh không nhìn về phía cô, ánh mắt mờ mịt làm đau lòng người.

“Ai nói...anh sẽ sống đời sống thực vật...chúng ta cùng nhau đối mặt...không sao đâu...” Cô vừa nức nở vừa nói, lời nói không thành câu.

“Chúng ta còn có năm tháng, năm tháng có thể làm rất nhiều chuyện...” Anh cười an ủi cô, cho dù anh biết lời nói của mình vô cùng không đáng tin, năm tháng, cái gì cũng không kịp, cái gì cũng đã quá muộn.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Lựa chọn

Ánh nắng sớm phá tan màn sương mù dày đặc, lộ ra ánh sáng chói chang. Ánh nắng vương trên mái tóc rối tung màu nâu ngắn đến vai của Hình Ý, cả người cô tan ra một vàng sáng dịu dịu.

Động tác kéo rèm của cô rất nhẹ, lại quay đầu nhìn thoáng qua Vũ Chính đang ngủ say trong giường bệnh, thở nhẹ ra từng hơi một, sợ động tác của mình làm anh thức giấc.

Tối hôm qua, anh đau đớn nên tỉnh lại bốn lần. Mỗi một lần đều đang ngủ say đột nhiên bị đau tỉnh lại, đôi mắt mờ mịt không tiêu cự nhìn về phía trước, sắc mặt trắng bệch.

Hình Ý luôn tay vào trong chăn, muốn nắm lấy tay của anh nhưng lại đụng phải bộ đồ ngủ ướt đẫm, mặc dù biết anh không nhìn thấy rõ nét mặt của mình nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười nói với anh: “Thay quần áo trước đi, được không?”

Nhưng anh chỉ cắn răng cố gắng đè nén tiếng hít thở của chính mình, anh cười khổ, rõ ràng vừa rồi đã uống thuốc giảm đau, thuốc này trước kia có thể làm giảm cơn đau giờ đây tác dụng đã ngày càng yếu đi. Làm thế nào cũng không thể nào ngăn lại cảm giác đau đầu như muốn nổ tung. Ngón tay nắm chặt lấy ga giường, các ngón tay đều đã không còn chút màu sắc.

Cô chỉ có thể nằm bên cạnh anh, để cho đầu anh tựa vào vai cô, hôn lên mái tóc bị mồ hôi làm cho ướt đẫm cùng vàng trán lạnh buốt. Cô không có cách nào tự mình cảm nhận được sự đau đớn của anh, nhưng vẫn cảm thấy tan nát cõi lòng đến không thể thở được.

Biết bao nhiêu đêm anh đã đau đớn như vậy mà bình tĩnh, ngón tay run rẩy lục lại thuốc giảm đau, toàn thân ướt đẫm đau nhức không còn chút sức lực nào lại nằm ngủ một lần nữa. Cô không còn sức mà tưởng tượng ra đến tột cùng là anh đã một mình vượt qua như thế nào, nhưng mà, bây giờ không phải lúc để hối hận, cô sao có thể nhìn anh chịu khổ như vậy, cô không cần thời gian năm tháng, cái cô muốn chính là cả đời.

Hàng lông mi thật dài của Vũ Chính nhẹ nhàng rung động, chậm rãi mở hai mắt ra, tất cả đều giống như đang bị che lấp bởi một tầng sương mù. Anh quay đầu lại, nhìn về phía cửa sổ. Bóng dáng kia cho dù có mờ hồ nhưng anh cũng có thể nhận ra trong nháy mắt, hình bóng kia đã ngàn vạn lần khắc sâu trong lòng anh, làm sao có thể quên được?

Anh bỗng cử động cánh tay trái bần rần nhưng lại truyền đến một cơn đau nhói, thì ra tay trái vẫn còn đang truyền dịch, vừa cử động đã đụng phải bình truyền dịch.

Hình Ý nghe thấy tiếng động, thân thể cứng đờ, theo phản xạ có điều kiện chạy vọt đến bên giường của anh, vẻ mặt lo lắng nhìn tình hình của anh.

Vũ Chính nhìn rõ khuôn mặt của cô ở khoảng cách rất gần, đau lòng giờ tay phải lên, sờ qua quàng thâm dưới mắt cô, khẽ mỉm cười trêu chọc cô: “Dạo này dùng loại mỹ phẩm gì vậy?” Giọng nói mềm mại, từng chữ được nói thật chậm, dùng sức che giấu sự lo lắng.

Hai tay cô nắm lấy tay của anh, đặt lên mặt mình vuốt ve, chỉ lẳng lặng nhìn anh, một câu cũng nói không nên lời.

Anh vẫn không đồng ý làm phẫu thuật, bất kể cô có nói gì anh cũng không chịu, tên Giang Vũ Chính này, một khi đã quyết định chuyện gì thì dù có là ai cũng không có khả năng thuyết phục được anh.

Cả đêm qua cô đều không ngủ, nương theo ngọn đèn yếu ớt nhìn anh cau mày ngủ, vô kế khả thi. (không có mưu kế nào thích hợp để thực hiện.)

Cúi đầu, nhắm mắt lại khẽ cắn lên môi của anh, đầu lưỡi của cô như một con cá nhỏ trơn trượt đảo quanh trong miệng anh, cuối cùng chậm rãi rời khỏi, nhìn đôi mắt ngập tràn sương mù của anh, lòng có vô vàn yêu thương.

Anh chỉ cười khẽ, thật lâu sau mới nói một câu: “Chưa đánh răng nha.”

Cô không nhịn được cười lên, tên quỷ hẹp hòi này vẫn còn nhớ chuyện này.

Lúc anh vừa tỉnh ngủ luôn quần lấy mà hôn cô, dường như mỗi buổi sáng đều làm cho cô đến công ty trễ hơn một tiếng. Cuối cùng có một lần cô vội đi

hợp, bắt đắc dĩ phải kí thỏa thuận với anh, từ nay về sau mỗi buổi sáng chưa đánh răng thì không được hôn cô, khiến cho mỗi buổi sáng anh chỉ có thể đáng thương nhìn cô xuống giường.

“Anh muốn xuất viện.” Xe lăn ngừng lại bên cửa sổ sát đất, anh chỉ nhìn xuống đường phố đang trong giờ cao điểm, giọng nói nhàn nhạt xuyên qua những cỗ xe không ngừng di chuyển vang lên, khuôn mặt bình tĩnh không chút rung động.

“Được” Hình Ý ôm lấy anh từ phía sau, đầu tựa vào bờ vai anh, mặt đối diện với cằm của anh, hít lấy hương thơm nhàn nhạt sau khi rửa mặt của anh, như là một loại không khí tươi mát từ rừng sâu làm cho cô say lòng.

Anh không ngờ cô lại thoải mái đồng ý như vậy, sau khi sững sờ lại tỏ ra bình tĩnh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhẹ mang theo một chút tình cảm phức tạp.

“Nhưng mà trước khi xuất viện em muốn anh cùng đi đến một nơi.” Mái tóc bồng bềnh như nhung của cô nhẹ nhàng cọ vào cổ anh, như muốn làm cho nơi đáy lòng mềm mại nhất của anh xúc động.

Cô tháo kính của anh xuống, ghé vào tai anh dịu dàng nói: “Nhắm mắt lại trước, sẽ đến ngay thôi.”

Anh để cho cô tùy ý làm gì thì làm, nhìn đôi mắt đang gần sát mặt anh, tuy lòng tràn đầy nghi vấn nhưng vẫn mỉm cười để cho cô đẩy anh đi.

Hình Ý chỉ khẽ mỉm cười, vừa giúp Vũ Chính ra khỏi phòng bệnh, miệng còn nhắc đi nhắc lại: “Nhắm mắt lại, không cho phép nhìn lên nha.”

Đôi mắt bình tĩnh như nước của anh lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ, dù anh có mở mắt, với thị lực lúc này cũng không thể nhìn thấy rõ lắm.

Vào thang máy rồi lại đi ra, cuối cùng khoảng 5 phút đồng hồ mới dừng bước.

“Giờ thì có thể mở mắt ra chưa?” Anh vẫn nhắm mắt như trước, khóe miệng hơi mỉm cười, cẩn thận hỏi.

Cô ngồi xổm xuống bên cạnh anh cẩn thận đeo mắt kính lại cho anh, “Được rồi, giờ thì có thể mở mắt ra.”

Anh chậm rãi mở to hai mắt, lúc nhìn thấy hình ảnh trước mắt, khuôn mặt luôn bình tĩnh không có cảm xúc gì trong nháy mắt như bị một hòn đá nhỏ đánh vỡ. Môi của anh hơi mở ra nhưng lại không nói nên lời, khuôn mặt tràn đầy mong đợi cùng bất ngờ vui sướng, trong ánh mắt cũng đều là vẻ dịu dàng sùng kính.

Đây là cánh cửa thủy tinh sát đất cực lớn trước phòng trẻ sơ sinh của bệnh viện, bên trong là những đứa trẻ oe oe khóc, có những đôi mắt to ngập nước đang thăm dò hoàn cảnh lạ lẫm xung quanh, thậm chí còn có cả bé đang mở to miệng cười với bọn họ... tất cả những sinh linh bên trong đều tượng trưng cho một sinh mạng mới bắt đầu, đều là mọi ngọn nguồn của hy vọng.

Cô đứng bên cạnh nhìn bộ dạng ngây người của anh, nắm lấy tay anh đặt lên trên bụng của mình, nhìn về phía những đứa trẻ sơ sinh đáng yêu tinh khiết kia, mỉm cười nhẹ nói: “Tám tháng nữa, bào thai trong bụng em cũng sẽ như chúng nó, mở to hai mắt thăm dò thế giới hoàn toàn mới lạ này...”

Không biết anh có nghe thấy lời cô nói hay không, chỉ hết sức chăm chú nhìn những đứa trẻ trong phòng kia, những đứa trẻ mắt xanh tóc vàng kia đã khơi gợi lên khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng anh, chỉ đơn thuần mà giản dị như vậy thôi.

“Tám tháng sau anh có thể nhìn nó đến với thế giới này, tự tay cắt cuống rốn cho nó... có thể dạy nó nói chuyện, nghe nó lần đầu tiên gọi ba ba, có thể nhìn thấy nó tập tễnh bước đi đến tự do chạy trốn... anh có thể nhìn thấy sinh mạng của nó bắt đầu rồi sinh trưởng, sao bây giờ có thể dễ dàng từ bỏ cơ hội này chứ? Làm sao anh có thể cướp đoạt quyền được hưởng thụ sự yêu thương của một người cha của nó chứ?” Lời nói của cô rất nhẹ nhưng lại nặng nề nện vào lòng anh.

Cô dựa đầu vào đùi anh, nước mắt rơi trên tóc chần lóng đay trước mặt, nhanh chóng biến mất dạng, hít hít mũi, ngẩng đầu lên nhìn vào ánh mắt của anh nói: “Đừng tàn nhẫn như vậy...” rồi duỗi tay ra nắm chặt lấy đôi tay run rẩy của anh, dùng hết sức, dường như đang truyền cho anh tất cả sức mạnh của mình.

Anh chậm rãi cúi đầu xuống, môi mím lại thật chặt, nhìn chăm chú vào ánh mắt cầu khẩn của cô, nặng nề bị thống mà nhắm mắt lại, ngay cả hàng mi cũng run rẩy, cuối cùng chậm rãi mở mắt ra, nhìn cô cổ gượng cười một cái.

Cô cũng không nhịn được nữa, ghé vào đùi anh khóc lớn, dường như muốn thổ lộ ra tất cả những uất ức của những ngày qua.

“Quá trình phẫu thuật sẽ như thế nào?” Vũ Chính bình tĩnh ngồi trong phòng làm việc của bác sĩ hỏi những vấn đề liên quan đến cuộc phẫu thuật lần này, ngồi bên cạnh anh là Hình Ý đang nắm chặt lấy bàn tay khô lạnh của anh.

Vị bác sĩ chừng bốn mươi tuổi đeo mắt kính đầu trượt lấy từ trên giá sách mô hình đại não cùng đầu lâu nhựa xuống. Anh ta một tay chuyển động mô hình, dùng bút máy khoa chân múa tay giải thích bằng tiếng Anh đặc sệt giọng Tây Ban Nha vị trí của hai khối máu tụ cùng vị trí chèn lên não của anh. Anh ta còn chỉ vào đầu lâu vị trí cắt bỏ khối máu tụ ra cho bọn họ xem, “Chúng ta chỉ cần rạch ra từ nơi này của đại não, lấy khối máu ra là được.”

Hình Ý nghe nói như vậy thì hít một hơi thật mạnh, tuy trong lòng cực kì căng thẳng nhưng vẫn trấn định nhìn về phía Vũ Chính. Lại không nghĩ tới Vũ Chính vẫn lạnh lùng như cũ, dường như người làm phẫu thuật không phải là anh, người sắp bị mở hộp sọ ra cũng không phải là anh.

“Cuộc phẫu thuật sẽ kéo dài bao lâu?” Vấn đề của anh khách quan mà nói thì rất nan giải, nhưng anh vẫn bình tĩnh như đang bàn luận về thời tiết.

“Có thể là khoảng tám đến mười tiếng.”

“Không có ai, không có cách nào có thể xác định được thời gian cụ thể sao?” Lần này là Hình Ý mở miệng, dù cho đã cực kì đè nén nhưng vẫn nghe thấy sự sở hãi run rẩy.

“Phần lớn thời gian phẫu thuật...” bác sĩ giải thích: “Chỉ dùng để mở hộp sọ ra, nhưng mà căn cứ theo kinh nghiệm mà nói thì ngay ở khu vực kia, bình thường lượng máu chảy ra rất lớn. Đương nhiên nếu như là bởi vì trong lúc phẫu thuật phát sinh những biến cố không thể lường trước được làm cho máu chảy nhiều thì có thể tiến độ phẫu thuật sẽ chậm hơn rất nhiều.”

Vũ Chính chỉ lẳng lặng nghe bác sĩ giải thích, không nhìn ra bất kì cảm xúc gì.

“...sẽ đau lắm phải không?” Cô tiếp tục hỏi, dù cho biết rõ câu hỏi này rất ngu xuẩn. Mở cả hộp sọ ra, làm sao có thể không đau chứ?

“Trên thực tế là không thấy đau.” Bác sĩ tiếp tục giải thích, “Bởi vì tác dụng của thuốc tê, còn có những phản ứng phụ của nó nên sau khi phẫu thuật người bệnh chỉ cảm thấy khó chịu, liên tục sốt, thân thể vô cùng suy yếu.”

“Nếu như phẫu thuật thành công, thời gian phục hồi chắc hẳn sẽ khá dài?” Vũ Chính giống như đang bàn luận với các cổ đông về một hạng mục kinh doanh, sắc mặt hờ hững mà lãnh đạm.

“Nếu như phẫu thuật thành công, căn cứ vào tình trạng sức khỏe của anh thì trong vòng một tuần hẳn là có thể tỉnh lại. Về phần khôi phục lại chức năng của tay chân thì phải căn cứ vào tình hình thực tế mới xác định được.”

Hình Ý nghe thấy chữ nếu như kia thì lòng như dao cắt.

“...nếu như thất bại?” Anh tiếp tục không buông tha hỏi tiếp.

“Tất cả các tình huống thật ra lần trước đã nói sơ qua với hai vị. Thật ra thì kết quả xấu nhất sau khi phẫu thuật chính là sau này sẽ để lại di tật nghiêm trọng cho hệ thần kinh...” Bác sĩ nhìn khuôn mặt đều như đang suy tư của hai người, biết rõ bọn họ cũng đã tin tưởng các khả năng của cuộc phẫu thuật.

Khỏe miệng Vũ Chính nhếch lên một nụ cười đùa cợt, mặc kệ là phương thức nào đều là thống khổ. Những hậu quả đáng sợ sau khi phẫu thuật thất bại, cũng chỉ có thể tuyệt vọng mà đón nhận nó. Thật sự có rút lại nước cờ đã thua, bất kể có đi lại thế nào cũng chỉ là những bước đi gian nan.

“Hai vị nghĩ kĩ xem có nên mổ hay không?” Bác sĩ nhẹ giọng nhắc nhở hai người đang ngần ngại, thật ra thì nếu là một ông cụ 80 tuổi bị bệnh như vậy thì anh ta sẽ không đề nghị ông ấy làm phẫu thuật, dù sao thì quá trình ấy cũng rất khổ sở. Nhưng mà Giang Vũ Chính chỉ mới chưa tới 30 tuổi, nói về cuộc sống hay sự nghiệp của anh cũng đều đang là thời điểm sung mãn nhất, con đường phải đi còn dài như vậy, sao có thể nhẫn tâm nhìn anh dừng chân lại?

“Chúng tôi đã quyết định...sẽ làm cuộc phẫu thuật này.” Lần này người nói là Hình Ý, cô nắm chặt lấy tay anh, ánh mắt kiên quyết nhìn bác sĩ.

Vũ Chính ngồi bên cạnh lộ ra một nụ cười khó hiểu, đôi mắt sau cặp mắt kính thâm thúy động lòng người. Anh yêu mến vẻ mặt của cô vì anh mà kiên định, một loại tư thế rất nữ vương làm cho anh cảm thấy vui sướng.

“Căn cứ vào tình trạng sức khỏe của Giang tiên sinh thì chúng tôi định thời gian phẫu thuật là ngày 7 tháng sau. Trong khoảng thời gian này, Giang tiên sinh có thể về nhà nghỉ dưỡng trước, nhưng mà bên cạnh phải có ý tá chuyên nghiệp đi theo, để phòng ngừa chứng động kinh lại phát tác...” Bác sĩ tổng kết đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tài nấu nướng

Sau giờ ngọ, trong quán cà phê trong khách sạn New York, Hình Ý nhìn bên ngoài hàng rào gỗ mọc lên một cây cọ già, từng phiến lá cây hơi rung rinh dưới ánh mặt trời, như những tia sáng trời nổi trên không trung.

Ánh mặt trời tà hắt trên cửa sổ thủy tinh sát đất, cho dù thời tiết vào mùa nào thì bầu trời thành phố này cũng không có mây xanh quang đãng.

Bàn thủy tinh trước mặt cô đặt một tách cà phê khói trắng lượn lờ, tiếng đàn violin du dương lắng lắng chảy xuôi, mang đến cho căn phòng một vẻ yên tĩnh.

“Nếu đã quyết định rồi, vậy em còn do dự cái gì?” Phương Hiểu Văn ngồi đối diện cô chậm rãi lên tiếng. Thật ra đầu tuần nay cô đã tới Mỹ, định cư ở cùng với mẹ chồng làm cho cô không thể đi quen biết bạn bè thân hữu bên này, nhưng không ngờ lại nhận được email của Hình Ý. Vận mệnh có đôi khi lại trêu đùa người ta như vậy, tự chúng ta rõ ràng đã nắm chắc tương lai của mình nhưng lại từng chút một bị nó đưa đẩy, nào có cho phép mình làm chủ?

“Tuy anh ấy đồng ý làm phẫu thuật, nhưng mà... cảm thấy rất kì lạ, anh ấy vẫn giữ dáng vẻ lạnh nhạt im lặng, như là tuyệt đối không hề quan tâm. Bác sĩ nói thật ra phần lớn người bệnh đều có vấn đề về tâm lý, em sợ anh ấy...” Cô cầm chiếc muỗng nhỏ khuấy cà phê trong tách, giọng nói càng ngày càng nhỏ. Thật ra cô vô cùng sợ hãi, cô không biết mình buộc anh ra quyết định như vậy đến tột cùng là đúng hay sai, loại cảm giác mờ mịt này cũng thật quen thuộc. Đường như nhớ lại ba năm về trước, ở Pháp cô kiên quyết không cho anh chết. Nhưng mà, lúc này đây, cô có thể lọt vào mắt xanh của vận mệnh một lần nữa hay sao?

“Sao em có thể cam lòng bỏ lại cậu ta một mình ở nhà lúc này vậy?” Hiểu Văn cầm tách cà phê nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt cũng nhìn về phía xa.

“Mỗi người đều cần có thời gian của riêng mình để suy nghĩ, hơn nữa em cũng không muốn anh ấy cảm thấy em quá căng thẳng.” Hình Ý nhẹ nói.

“Đó không phải là lí do. Cậu ta chỉ cần một chút không gian, mà em càng không cần phải quán quýt lấy quá khứ, quá khứ thì cứ để cho nó là quá khứ đi. Quan trọng nhất là hiện tại và tương lai.” Phương Hiểu Văn tổng kết đơn giản việc này, tuy cô là người ngoài cuộc nhưng có rất nhiều chuyện còn tình tường hơn so với hai người bọn họ. Giang Vũ Chính đang lo sợ cho tương lai không nắm chắc được của Hình Ý cho nên lựa chọn trốn tránh, mà Hình Ý trải qua chuyện của Lâm ba rõ ràng vẫn luông đau lòng. Hai người, đúng là chỉ xích thiên nhai. (gần nhau trong gang tấc biển trời cách mặt)

Từ khách sạn đi ra, sau khi Hình Ý đi về phía người giữ cửa giúp cô mở cửa xe, Phương Hiểu Văn đứng sau lưng “A” một tiếng. Hình Ý theo ánh mắt của cô ấy nhìn về phía chiếc xe đang ngừng phía đối diện khách sạn, mi tâm nhíu lại.

Chiếc Cadillac đen nhánh lẳng lẳng đậu phía đối diện, trong các danh xe đậu đầy đường Mahattan, cái này thật sự không tính là nổi bật nhưng chỉ cần ánh mắt đầu tiên cô đã nhận ra. Cửa sổ xe bên ghế lái hạ xuống, người lái xe chính là Kelvin.

Một bóng hình thon dài đi vào phạm vi thị lực của Hình Ý, lão Lý mặc bộ đồ vest tối màu đi về phía chiếc xe, mở cửa xe, nhanh chóng lên xe sau đó chạy đi thật nhanh.

Hình Ý nghiêng đầu nhìn vào trong nháy mắt khi anh ta mở cửa xe ra, lại chỉ thấy chỗ ngồi phía sau một chiếc chăn lông đắp kín đôi chân.

Cô có hơi ngẩn người, từ khi xuất viện đến nay anh rất ít khi ra ngoài. Dù cho thỉnh thoảng có chuyện của công ty cần phải xử lý anh cũng để cho lão Lý cầm trực tiếp về nhà bàn bạc. Sáng nay lúc cô ra ngoài anh cũng không nói với cô sẽ ra ngoài. Vậy thì bây giờ anh đang đi đâu?

Đợi lúc cô lấy lại tinh thần thì chiếc xe đã biến mất cuối con đường.

Thở dài, thôi, càng tỏ ra khấn trương với anh thì anh lại càng cảm thấy mất tự nhiên, làm gì có người đàn ông nào ra ngoài còn phải báo cáo với vợ chứ, Giang Vũ Chính lại càng không cần phải nói đến.

Trong phòng bếp nhỏ lịch sự mà tao nhã của căn biệt thự ven biển, Hình Ý mặc tạp dề, vừa nghe điện thoại vừa đảo bột mì.

“Trước tiên em phải tăng nhiệt độ trong lò lên 375 độ F/ 190 độ C, sau đó bỏ bột vo viên vào nướng.” Stenven người bạn làm đầu bếp người Pháp của Hình Ý đã lặp lại đến lần thứ ba, cầm điện thoại mà anh ta lại cảm thấy như mình chưa hề nói gì.

Hình Ý đeo tai nghe điện thoại, vừa chăm chú nhìn sách dạy nấu ăn vừa đảo mấy thứ trong nồi, trên mặt và trên tóc đều dính bột mì.

“Nhưng mà, bột mì quá cứng, cây gỗ không có cách nào bắt nó thành hình vuông cả!” Cô nhìn bột mới lấy từ trong tủ lạnh ra, đóng thành từng tảng lớn.

“Không phải tôi vừa nói rồi sao? Trước tiên phải rã đông mười phút đã.” đầu bếp người Pháp bên kia đã gần như hoàn toàn mất kiên nhẫn. Trời ạ, người phụ nữ mạnh mẽ trong truyền thuyết thật sự là ngu ngốc không thể dạy được trong khoản bếp núc vậy sao?

“Được rồi, được rồi... vừa rồi tôi đang bận cắt táo... được rồi được rồi, tôi tự mình làm đây.” Sau khi nghe điện thoại xong, nhìn lại sàn bếp rối loạn trước mặt mình, nhẹ nhàng thở ra một hơi, chỉ có thể làm lại một lần nữa.

“Gọt vỏ bỏ hạt cắt mỏng táo rồi bỏ vào chén cùng đường cát, khuấy nhẹ lên...”

“Em đang làm gì thế?”

Hình Ý đang hoàn toàn tập trung chiến đấu nên không để ý ngoài cửa phòng bếp có người, vừa nghe thấy giọng anh thì đã giật mình, chậm rãi xoay người sang chỗ khác nhìn anh ngượng ngùng cười.

Vũ Chính nhìn mặt mũi Hình Ý đầy bột mì, ánh mắt vốn tràn đầy vẻ mệt mỏi trở nên dịu dàng, điều khiển xe lăn tiến vào trong bếp, ở sau lưng cô ôm lấy eo cô, để cho cô ngồi lên đùi mình.

Hình Ý cảm giác được bàn tay của anh dịu dàng đặt lên bụng mình, toàn thân cứng đờ, nét vui vẻ trên mặt đông lại nhưng trong nháy mắt đã khôi phục trở lại. Không tiếp tục ngồi trên đùi anh nữa, xoay người khom người nhìn anh nói: “Chờ một chút nữa là xong rồi, anh phải tin tưởng vào năng lực của bà

xã anh.”

Ánh mắt của anh hướng tới sàn bếp rồi tung phía sau cô, vẻ sùng nịnh trong ánh mắt càng mềm mại, khóe miệng hơi cong lên, “Đứng lâu như vậy chắc là rất mệt nhĩ. Để đầu bếp làm tiếp đi, như vậy sẽ làm cho baby rất mệt đấy.”

Nói xong thì ôm lấy cô, nghiêng mặt dán lên bụng cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve. Mà Hình Ý chỉ biết cứng người đứng đó, hốc mắt hơi ươn ướt nhưng lại không thể nói ra được đó là cảm giác gì.

“Nhanh như vậy đã chỉ biết đến con mà quên mất mẹ nó rồi hử?” Cô không vui nói.

Vũ Chính chỉ nhắm mắt lại, nụ cười thần nhiên đọng bên khóe miệng, nhưng lông mày lại nhíu chặt vào nhau, phải làm như thế nào mới có thể giữ lại hạnh phúc này đây?

Hai người, bốn con mắt nhìn chăm chăm vào món Tarte Aux Pommes (món bánh táo đặc trưng của Pháp) trên chiếc bàn thủy tinh trong phòng khách. Đĩa sứ tinh xảo, Hình Ý phải mắt đến ba tiếng mới làm được món Tarte Aux Pommes này, tuy lúc làm rất vụng về nhưng may mắn là bánh làm ra cũng không khó nhìn lắm.

Chiếc bánh táo nướng vàng óng, bên trên trang trí thêm vài quả hạnh đào, táo cắt miếng trong suốt sáng bóng, có vẻ đẹp mê người.

“Em đã nói mà, em nhất định sẽ thành công.” Hình Ý đặc ý nhìn anh khoe thành quả lao động vất vả của mình, thật ra thì trong lòng vẫn lo lắng không biết có ăn được hay không.

Cầm lấy chiếc đĩa bên cạnh, cẩn thận xiên vào một miếng đưa lên miệng anh, không nháy mắt mà theo dõi anh, sợ bỏ qua một chút biểu hiện nào.

Mặt Vũ Chính nghiêm như khúc gỗ, hai má chuyển động thật chậm, nghiêng đón ánh mắt tìm tòi của Hình Ý, cuối cùng chậm rãi nuốt xuống.

Cô mở to mắt nhìn anh, cẩn thận hỏi: “Ăn được không?” Thật ra không hề tin tưởng chút nào, bởi vì anh không có chút cảm xúc gì, động tác nhai chậm chạp vừa rồi đã chứng minh hết thảy, cô cúi thấp thấp đầu, nhìn cái nĩa trong tay mình.

Tay phải của anh chậm rãi đưa tới nắm lấy bàn tay đang cầm chiếc đĩa của cô nói: “Thật sự...” cô ý kéo dài câu nói, “ăn rất ngon.” Tay trái nhanh nhẹn cướp lấy đĩa bánh trong tay cô, tấn công món bánh cực phẩm trong đĩa.

Hình Ý vẫn chưa kịp phản ứng, lúc nhìn anh đưa bánh vào miệng mới nói: “Anh xấu lắm” trong lòng cực kì vui sướng. Gần đây anh ăn ngon miệng hơn, ngay cả quần gia cũng nói với cô dạo này cũng cảm thấy tiên sinh không kén ăn như trước nữa. Tuy vẫn rất gầy, sắc mặt vẫn tái nhợt nhưng mà tình trạng đã tốt lên rồi không phải sao?

Đầu của anh sắp đến gần mặt cô, miệng đối miệng truyền nửa miếng bánh kia vào miệng cô, Hình Ý lại ngậm lấy đầu lưỡi của anh, vội vã mà khát vọng mút vào tất cả của anh. Vũ Chính ngửi thấy trên người cô có mùi phấn thơm nhàn nhạt, tay trái đang cầm đĩa cũng vút xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt cô, như muốn dùng hết tất cả không khí trong phổi, không thể chờ đợi được mà tự do dạo bước trong miệng cô.

Hình Ý cảm giác được thân thể anh khẽ run lên, nhẹ nhàng nắm hai cánh tay anh muốn đẩy anh ra nhưng anh dường như vẫn chưa tỉnh, vẫn một mực cắn chặt lấy môi cô, không ngừng quần lấy đầu lưỡi cô, cuối cùng đến khi cô cảm thấy sắp thở không được nữa, thân thể của anh cũng ngày càng run rẩy mới dùng sức đẩy anh ra.

Hai người thở hắt hắt từng ngum từng ngum một, nhìn dáng vẻ chật vật của đối phương, đều không thể kìm chế mà cười vang. Hình Ý nhìn anh ngày càng vui vẻ, nhưng đôi mắt sáng như sao Bắc Cực trong đêm đông tại sao phải mang một nỗi đau thương nhàn nhạt?

Cô đỡ lấy anh nằm trên ghế sofa đôi thật to, lấy chân lông tỉ mỉ đắp lên chân anh rồi mới nằm xuống bên cạnh anh, nhìn khuôn mặt thon gầy của anh, khuôn mặt góc cạnh khắc sâu, ngón tay run rẩy nhẹ nhàng nghịch mấy vết sẹo nhàn nhạt bên cạnh, đó là vết sẹo lần trước anh lăn xuống cầu thang đâm vào thềm đá để lại. Ánh mắt tràn ngập vẻ áy náy cùng yêu thương, có còn đau không đây? Vết thương trên trán đã sớm đóng vảy, nhưng còn vết thương trong lòng? Vết thương đau đớn vô hình khắc cốt ghi tâm, có phải cũng đã khép lại rồi không?

Anh cảm giác được thân thể của cô cứng ngắc, ôm lấy cô càng chặt hơn, cầm nhẹ nhàng cọ cọ trên đỉnh đầu cô, nói: “Thật sự... ăn rất ngon...” Anh chưa bao giờ biết rõ thì ra món Tarte aux Pommes lại có hương vị ngọt ngào như vậy.

Cô nghe thấy giọng nói của anh truyền đến từ trên đỉnh đầu, cằm của anh khẽ đập vào đỉnh đầu cô đau nhói, hốc mắt nóng nóng, “Tốt quá, sau này mỗi ngày em đều sẽ làm cho anh ăn.”

“Còn nữa nha, em quyết định nhận Steven làm sư phụ, trở thành một người vợ hiền có thể ra ngoài làm việc đồng thời cũng có thể bước chân vào phòng bếp, nuôi cho anh ăn không ngồi rồi thật mập mạp.” Cô vừa nói vừa vuốt cái bụng nhỏ của anh, có thể chỗ đó là nơi duy nhất trên người anh còn có thể cảm nhận được chút da thịt.

“Lần trước Steven mới nói với anh là rất sợ em...” Anh cố nén cười, Steven là quản lý của nhà hàng Lâm Tâm Tinh, có một lần sau khi anh vô tình dẫn Hình Ý đến nhà hàng của Steven thì cô đã mê một người ta, nói ngày nào đó sẽ nhận ông ấy làm sư phụ. Nhưng mà sau khi Steven thương thức qua món ăn Pháp do cô nấu xong thì lại nhìn Vũ Chính nháy mắt cầu xin tha thứ.

“Lần trước ông ấy còn khen em có tiến bộ mà...”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Đưa trẻ

“Dạo này có khỏe không?” Giọng nói của Dur Chân truyền đến từ máy tính, cuộc họp của Giang Lâm kết thúc anh liền giữ cô lại, không thể nào liên lạc với cô, không biết cô thế nào, rất lo lắng.

“Khá tốt.” Hình Ý nhìn vào khuôn mặt của Dur Chân trên màn hình tinh thể lỏng, nhàn nhạt mở miệng, nhưng thật ra cũng rất mệt mỏi, bên Giang Lâm tích lại một đống công việc cần cô xử lý, mỗi lúc trời tối bọn họ lại hẹn thời gian ở trong thư phòng làm việc. Tuy Hà Thụ Mẫn cùng Dur Chân thật sự là trợ thủ đắc lực nhưng có một số việc phải do chính tay mình xử lý mới được.

“Không cần quá lo lắng cho chuyện bên này, anh cùng Thụ Mẫn sẽ xử lý tốt.” Anh nhìn đôi mắt hơi quầng thâm của cô, chỉ cảm thấy đau lòng.

“Tôi đương nhiên là tin tưởng vào năng lực của hai người.” Cô nhàn nhạt cười, khóe mắt liếc nhìn vào hộp quà nho nhỏ đặt ở một góc bàn sách, đôi mắt đượm dường như hàm chứa một chút nước ươn ướt.

Chiếc hộp màu đen chỉ bằng bàn tay nhưng lại được bao gói cực kỳ tinh xảo, chiếc hộp lụa màu đen kia tản ra một vẻ mị hoặc sáng bóng. Lúc cô đi dạo cùng Hiểu Văn trên đường số 15 đã thấy được chiếc cài áo bạch kim hiệu Cartier số lượng có hạn của quý này, chỉ cần nhìn qua lần đầu đã yêu mến đến chết nên cô không nghĩ ngợi gì mà mua ngay.

Thật ra kiểu dáng của chiếc cài tay áo này rất đơn giản, bạch kim 18k, trên mặt có một hình tròn lồi lên, chính giữa gắn một viên mã não màu đen, chung quanh đính những viên kim cương nhỏ, dưới ánh đèn sáng chói sẽ chói mắt lạ thường, lại khiến cho người khác vô tình cảm thấy xa hoa.

Dur Chân còn muốn nói gì đó nhưng Hình Ý lại ngắt lời anh ta, “Tôi còn có chút việc phải xử lý, khi nào rảnh lại trò chuyện.” Tắt webcam đi, trong lòng cũng đã bị người kia chiếm hết, làm gì còn có tâm tư mà nói chuyện phiếm với người khác nữa. Cầm hộp quà nhỏ trên bàn lên, mỉm cười đi về phía phòng ngủ.

Đêm nay cuộc họp chấm dứt nhanh hơn bình thường, bước chân của cô tiến về phòng ngủ dường như cũng nhẹ nhàng lạ thường, thời gian còn sớm, cô còn có thể cùng anh đọc sách hoặc đánh cờ. Tuy lúc đánh cờ cô luôn thua, thỉnh thoảng cũng may mắn thắng anh hoặc là anh nhường cho cô nhưng mà cô lại rất yêu thích vẻ nhàn nhạt trên khuôn mặt anh, loại biểu lộ tự tin như hết thảy đều nằm trong mưu kế của anh làm cho cô đắm chìm mà say mê.

Nhưng lúc cô vào trong phòng ngủ thì liền cảm thấy không bình thường, ngón tay chậm rãi nắm chặt lấy chiếc hộp nhỏ, dùng sức nên trở nên trắng bệch. Phòng ngủ mờ mờ truyền đến một vị chua, gay mũi làm cho người ta khó chịu, trong phòng tắm truyền đến tiếng động, cô từng bước một tiến gần đến phòng tắm, cẩn thận như đang nhảy múa trước mũi đao.

Cửa phòng tắm mở hé, bên trong truyền đến tiếng nôn mửa, từng tiếng một đâm vào lòng cô, cắn môi, không để cho mình phát ra tiếng động. Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, dù cho đã sớm biết tình cảnh bên trong sẽ như thế nào nhưng trái tim vẫn nhin không được mà nhói đau.

Vũ Chính mặc quần áo ở nhà áp mặt vào bồn rửa tay, một tay ấn lên dạ dày, một tay cố chống lấy bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch, cả người đều run rẩy, cố gắng đè nén rồi lại bất lực, dường như muốn nôn ra sạch sẽ những thứ trong dạ dày.

Cô nhìn thấy tấm lưng khẽ run rẩy của anh, hai tay nắm chặt lấy chiếc hộp. Đều là giả, đều là gạt người! Mỗi ngày những thứ anh ăn được đều một lần rồi lại một lần nôn ra. Khó trách mỗi tối sau khi cô xử lý công việc xong trở về đều thấy anh đã sớm lên giường ngủ, không phải bởi vì anh đã đồng ý với cô sẽ nghỉ ngơi sớm một chút mà là vì cả người đều không còn chút sức nào.

Rốt cuộc tất cả đều nôn ra hết, chỉ còn nôn khan, anh nhin xuống cảm giác ghê tởm khó chịu này, cố sức vặn vỏi nước, rửa sạch tất cả nhưng lại không thể rửa được về một mối cùng suy yếu trên mặt anh. Ngẩng đầu lên nhìn chính mình trong gương, bởi vì không đeo mắt kính nên cái gì cũng đều mờ mờ, ngay cả chính mình cũng không nhìn rõ được. Khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tự giễu, ánh mắt mờ mờ nhìn không ra cảm xúc gì.

Cô nhìn hình dạng của anh trong kính, cắn răng, cố gắng để không làm cho mình phát ra tiếng động. Bởi vì cô nhìn thấy được ánh mắt đã được bao phủ bởi một tầng sương mù của anh, một loại đau thương thẳng tắp chạm đến cõi lòng cô, làm sao có thể nhẫn tâm vạch trần một chút tự tôn cuối cùng anh đã khổ sở kiên trì giữ lấy chứ?

Anh chậm rãi chống đỡ thân thể, chậm rãi điều khiển xe lăn, Hình Ý cũng lập tức xoay người bước ra khỏi phòng ngủ, anh không muốn cô biết thì cô sẽ xem như không biết. Dù cho trong lòng như bị một thanh đao hung hăng chém xuống, cô cũng không muốn anh không vui.

Vũ Chính điều khiển xe lăn đi đến bên giường, đã mệt mỏi không còn sức mà cử động nữa, tay run rẩy, chân run rẩy, cả người đều run rẩy, dạ dày không ngừng co rút. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu đọng trên khuôn mặt tái nhợt của anh, nhắm mắt lại, cắn chặt răng, làm cho con khó chịu xuyên

qua toàn thân từ từ lùi đi.

Hình Ý ở ngoài cửa cố làm cho mặt mình nặn ra được một nụ cười, gương ép khẽ động cơ mặt, cố gắng thoải mái mở cửa phòng, bước chân đạp trên thảm dày bằng lông dê mềm mại phảng phất như đang bay, không hề chân thật.

“Hôm nay sao lại sớm vậy?” Nghe thấy tiếng động Vũ Chính ngẩng đầu lên, nhìn người đang đi về phía mình, khuôn mặt quay về vẻ bình thản. Tay đang ôm lấy dạ dày chậm rãi không một tiếng động mà đặt lên đùi.

“Tình hình bên kia rất tốt.” Cô lẳng lặng ngồi trên giường, chỉ nhìn vào khuôn mặt anh, thứ cảm trên tay đặt ra sau lưng, đáy lòng dâng lên một nỗi đau đón bèn nhón không tên, lạnh buốt đến tận sâu trong lòng.

“Vẫn còn sớm, hôm trước đánh thua anh không phải không cam lòng sao? Đêm nay chúng ta tiếp tục.” Anh giữ vững tinh thần nắm lấy tay của cô, cảm giác lạnh buốt truyền đến từ lòng bàn tay làm cho Hình Ý run lên.

“Nhưng mà bây giờ em rất buồn ngủ, hay là để sáng mai chúng ta đánh đi.” Hốc mắt cô nóng nóng nhìn vào ánh mắt của anh, biết rõ anh không nhìn thấy rõ lắm cho nên mới không kiêng nể gì mà lộ ra cỗi lòng đau thương của mình, luôn để ý cẩn thận như vậy, ngay cả đau lòng cũng không muốn để cho anh biết, nước mắt đã gần tràn ra khỏi hốc mắt, nhưng vẫn cắn răng nhịn xuống.

“Không cần đâu, bây giờ đánh một chút đi.” Mỗi lần đều nói như vậy để dụ dỗ anh ngủ. Thật ra thì anh chỉ muốn có thêm nhiều thời gian ở cùng cô, dù chỉ là một chút.

“Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ mang thai rất thích ngủ sao? Mặc kệ, anh nhất định phải ngủ cùng em.” Nói xong liền vươn tay ôm lấy anh.

Trong ánh mắt anh hiện lên một vẻ khác thường, rồi lại nhanh chóng sa sút tinh thần, nhẹ nhàng đẩy hai tay đang duỗi tới của cô ra, cắn chặt răng chống đỡ thân thể xoay qua bên kia, tay phải run nhè nhẹ, trong không khí chỉ nghe thấy tiếng hít thở dồn dập.

Cô đau lòng giúp anh chỉnh lại tư thế, cẩn thận đỡ anh nằm xuống giường, cầm lấy chiếc gối ngả cuối giường, nhẹ nhàng đặt xuống hai chân của anh. Nắm lấy bàn chân mềm mại lạnh buốt của anh, nhẹ nhàng mát xa, từ từ tiến lên trên, chạm vào những chỗ trên cơ thể đã không còn cảm giác gì, vẫn không nhận được mà ngừng thở.

Chân của anh gầy đến nỗi chỉ còn xương, dù cho được che phủ dưới lớp quần nhưng vẫn ốm yếu khiến cho lòng cô chua xót, với kiểu nôn như hôm nay của anh thì mỗi ngày thức ăn vào bụng cũng chẳng có mấy phần được hấp thụ, còn có tác dụng phụ của những loại thuốc kia, anh làm sao mà không gầy chứ?

Nhấc tám chân mềm nhẹ nhàng đắp lên cho anh mới chậm rãi nằm xuống bên cạnh anh, tay của anh vẫn đề chặt lấy dạ dày, nhẹ nhàng mà run rẩy nhưng lại không hề lộ ra chút gì.

Trong bóng tối, cô để chồng lên bàn tay kia của anh, một vòng rồi lại một vòng mà xoa xoa dạ dày cho anh, thân thể căng cứng của anh bắt đầu thả lỏng, từ từ trở nên thư thái hơn, tay không còn chút sức đề lại bàn tay còn đang lượn vòng của cô, nhẹ nói: “Ngủ đi.”

Mà cô chỉ ôm chặt lấy eo của anh, dán vào trước ngực anh, cảm nhận nhịp thở phập phồng thuộc về anh, để cho tiếng tim đập của anh cùng với tiếng sóng biển ngoài kia nhẹ nhàng truyền đến, chiếm cứ lấy toàn bộ thế giới của cô.

Cô khẽ mỉm cười, có thể nghe thấy tiếng tim đập của anh như vậy, hít lấy hơi thở của anh, đối với cô mà nói cũng đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho cô rồi. Thật sự, cô không cần thứ gì cả, hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy, nhưng vì sao đến giờ cô mới phát hiện ra?

Dưới mảnh trăng mờ, cô ngửi thấy mùi hương Lavender nhàn nhạt lan tỏa trong không khí, nhưng không phải mùi hương của nước hoa mà là mùi hoa lavender nở tràn đầy cảm giác mới lạ, giống như muốn thấm sâu vào từng lỗ chân lông của cô.

Hình Ý 18 tuổi, trước mặt là gió thổi mây bay cùng cánh đồng hoa lavender, cỏ lavender nho nhỏ, lẳng lặng e ấp hé mở, từng bụi từng bụi vươn ra xa, màu tím lãng mạn phập phồng trong gió như cuộn sóng, kéo dài mãi, dường như muốn kết hợp thành một đường với chân trời xanh biếc phương xa.

Chàng trai ưu nhã trắng nõn kia đang lẳng lặng đứng trên gò núi cánh đồng hoa lavender, vẻ mặt ôn tồn, bên miệng còn ản chứa nụ cười như có như không, không có thứ gì có thể ảnh hưởng đến vẻ dịu dàng trong ánh mắt anh. Ánh nắng vàng chói rọi trên khuôn mặt anh, phác thảo nên một góc cạnh đẹp nhất.

Cô từ xa đã nhìn thấy anh, không vẫn không vẫy tay với mình nhưng lại dùng ánh mắt ấm áp gọi cô đến, cô mỉm cười từng bước một đi về phía anh, như đang đi trên con đường vận mệnh của mình không chút do dự mà chạy về phía anh.

Trong lúc đó chiếc xe lửa trên cánh đồng như một mũi tên rời dây cung dùng hết tốc độ như muốn xé rách không gian tiến về phía trước, đường ray truyền đến những tiếng rắc rắc đơn điệu cùng tiếng va chạm chấn động nho nhỏ vang vọng cả vùng quê.

Xe lửa từ phía xa lao tới mang đến một làn gió làm cho cả cánh đồng hoa tím cuộn sóng, những cánh hoa lavender bay lả tả trong không trung, dường như cả không gian được bao phủ bởi một làn sương tím.

Con gió thổi tung góc áo trắng nõn của anh, anh lớn tiếng gọi cô, Hình Ý chỉ có thể trở mắt nhìn đoàn xe lửa kia cắt ngang con đường của anh lúc ấy, không nghe thấy tiếng anh gọi nữa, cũng không nhìn thấy hình bóng anh đâu.

Đến khi đoàn xe lửa đi xa cô mới phát hiện ra đã không còn anh, bầu trời cùng mặt đất lúc này chỉ còn lại một mảng màu tím, mà vẻ thuần khiết sớm đã theo gió cuốn đi mất dạng.

Cô đang tìm kiếm, vẫn mãi tìm kiếm, nhưng mà vẫn không nhìn thấy anh, ở đâu cũng không thấy anh.

Ở đâu cũng không có...

Đột nhiên Hình Ý cảm thấy như đang tỉnh lại từ trong mộng, thì ra chỉ là một giấc mơ, cô từng ngum từng ngum hít thở, trong phòng ngủ yên tĩnh và tối tăm chỉ nghe thấy tiếng sóng biển, cô nhẹ thở hồn hên, lúc đang định từ từ bình tĩnh lại, tay sờ sang kế bên, chỉ còn một mảnh ga giường trống trơn.

Cô ngồi vụt dậy, quay người sang nhìn lướt qua chiếc đèn tường mờ mờ trong phòng ngủ, cũng không có Vũ Chính. Đôi mắt nhìn về phía ban công bình thường anh hay ngồi, cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Khoác thêm một lớp áo, cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ màu đen bằng sợi tơ, sau đó liền ra khỏi phòng.

Mang một chiếc dép lên mềm mại đi trên sàn nhà bằng gỗ cung, ngọn đèn mờ nhạt rơi trên mặt đất, dường như được phủ bởi một tầng sương. Cô lần lượt tìm các gian phòng, một phòng rồi một phòng, lúc đẩy cửa phòng ra, ngay cả chính cô cũng không thể nói lên đó là cảm giác gì, nói chính xác thì đó hẳn là run rẩy.

Thư phòng tròn trịa, phòng chứa quần áo cũng trông tròn, đi đến căn phòng cuối cùng trong hành lang, cửa căn phòng mở hé, cửa phòng lộ ra một chùm sáng, đó là phòng lab.

Cô đập trên mặt thắm mềm mại, nhẹ đẩy cửa phòng ra, không gian nho nhỏ, chỉ khoảng 20 mét vuông, ngọn đèn màu xanh nhạt làm cho căn phòng tràn đầy cảm giác âm áp. Không khí tràn ngập mùi thuốc lá, cô không quen nhiều mây, ánh mắt đảo qua bàn trà nhỏ, trên mặt là một điều thuốc còn cháy nằm trên gạt tàn, khói trắng bay lượn lơ. Bên cạnh gạt tàn còn có một bình rượu đỏ chỉ còn gần một nửa, chiếc ly chân dài cô đơn nằm ngay bên cạnh.

Ngay cả cô cũng không biết đã bao lâu anh không hút thuốc, lúc anh còn làm việc ở Wall Street, có thói quen thức đêm, thực sự bởi vì áp lực quá lớn mà nghiện thuốc, tuy nhiên anh lại không nói cho cô biết, nhưng mà mũi của phụ nữ trời sinh lại rất mẫn cảm với mất thứ này. Có một lần đến nhà anh phát hiện mùi khói thuốc là nồng nặc trong nhà, cô xoay người cầm lấy túi da bước đi.

Anh chỉ nắm chặt tay cô lại, thật lâu sau mới nói, “Cho anh chút thời gian được không?” Giọng nói lộ ra vẻ mệt mỏi.

Cô xoay đầu lại nhìn đôi mắt đỏ ngầu vì thức đêm của anh, thật sự đau lòng nhưng vẫn thấy chán ghét. Anh kéo cô vào trong lồng ngực, nhẹ nhàng đong đưa, hôn lên môi cô, làm cho cô nguôi giận.

Bình thường căn bản anh không cần dùng nước hoa, nhưng mà hôm nay cô ngửi thấy trên người anh mùi nước hoa nồng đến cỡ nào cũng không át được mùi thuốc lá, đẩy anh ra, nói một câu, “Không bỏ thuốc thì anh sẽ phải bỏ sắc.” Đôi mắt gắt gao theo dõi anh.

Anh lập tức nghiêm mặt nhìn cô, nghiêm trang nói: “Báo cáo bà xã đại nhân, bây giờ lập tức bỏ.” Sau đó lại ôm cô một lần nữa.

Cô vừa tức lại vừa cảm thấy buồn cười, cuối cùng lại rầu rĩ nói một câu: “Ai là bà xã của anh?” Rồi lại âm thầm mỉm cười.

Khoảnh khắc kia dường như đã trôi đi rất xa, rồi lại dường như chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua, từng hình ảnh một hiện lên trước mắt cô.

Trước chiếc ghế mát xa có dấu vết rượu đỏ đỏ trên mặt thắm, vệt nước nhàn nhạt, dường như cô có thể ngửi thấy mùi rượu đỏ nhàn nhạt mang theo hương vị cay đắng trong không khí.

Trên tường là một TV LCD treo tường, lúc cô bước vào thì đang mở, chỉ là cô không chú ý xem nó đang chiếu cái gì, lúc này loa TV đột nhiên có tiếng động, tuy không lớn nhưng vẫn làm cho cô sững sờ.

“Aizz, bắt đầu từ ngày mai Giang tổng của chúng ta sẽ cáo biệt với danh hiệu Người đàn ông độc thân hoàng kim rồi, đến đây, chụp một tấm nào, nhìn xem biểu lộ u oán của Giang tổng của chúng ta kìa...” Trên màn hình TV là hình ảnh CFO của Giang thị trước kia rồi chuyển sang Vũ Chính.

Cô vẫn còn nhớ rõ chuyện kia, trước khi kết hôn một đêm, một đám quản lý cấp cao của Giang thị cùng với bạn bè của anh cảm thấy không thể để cho anh cứ như vậy mà bị mất đi một thời quý tộc độc thân được, làm như vậy là để giữ lại thời khắc tốt đẹp nhất, cho nên đã bao hết phòng tổng thống mở một vũ hội tên là “The last single party”, trong đó còn chiếu rất nhiều ảnh chụp “gợi cảm” được truyền đến tay Hình Ý.

Trong màn hình anh chỉ biết lười biếng dựa vào chiếc ghế sofa màu trắng, đôi chân thon dài mạnh mẽ duỗi ra, một nụ cười nhàn nhạt điển đảo chúng sinh quét qua màn ảnh.

Mỉm cười như vậy, làm cho trái tim Hình Ý không kiềm được mà run lên, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười cay đắng.

Đám người trên màn hình tiếp tục ồn ào, ôm ờ mà đưa một cô gái vào trong lồng ngực anh, cô gái kia ngồi trong lồng ngực anh nhẹ nhàng vuốt ve, mà anh vẫn lạnh nhạt quét qua tất cả mọi người, vừa lúc đó tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn màn hình điện thoại, trên mặt lại hiện lên một vẻ dịu dàng vui vẻ.

Trong đám người tiếp tục có người ồn ào, “A...a...Giang tổng của chúng ta vẫn chưa phải là gái đã có chồng mà? Vậy mà đã bị vợ quản lý nghiêm ngặt vậy rồi, cuộc sống sau này làm sao mà tốt đẹp được đây...”

Anh chỉ nhẹ giọng nói với mọi người một câu: “Excuse me.” Rồi đứng dậy đi ra sân thượng nghe.

Vành mắt của cô đỏ lên nhưng vẫn còn đang cười, cú điện thoại kia là do cô gọi tới, cô nhớ rõ, nhớ rất rõ.

Màn hình trên tường đột nhiên trống rỗng, sau đó hiện lên một hình ảnh khác, lễ đường tràn ngập hoa bách hợp màu trắng hiện ra trên màn hình, nước mắt của cô chảy xuống, khóe miệng mỉm cười dần dần ngày càng tươi hơn, vẻ mặt lo lắng của cô hiện lên trên màn hình.

“Tôi Giang Vũ Chính, xin dùng danh nghĩa của chúa để thề, bất kể trong hoàn cảnh nào, bất kể giàu có hay nghèo khổ, bất kể khỏe mạnh hay bệnh tật, vĩnh viễn chỉ yêu một mình Lâm Hinh Ý, dùng tất cả sức mạnh của mình để bảo vệ cô ấy, yêu quý cô ấy, đến chết cũng không đổi.”

Cô không nghe thấy anh đã nói gì lúc đó, chỉ nhìn ánh mắt chăm chú của anh trên màn hình, kiên định như vậy, vẫn là âm lượng bình thường nhưng lại mạnh mẽ lạ thường, từng chữ từng chữ từ trong miệng anh nói ra.

Cô lúng túng không biết phải phản ứng thế nào, từng giọt nước mắt tinh tế rơi xuống nhưng lại không có cách nào che giấu được nụ cười trên miệng. Cho tới hôm nay, có lẽ qua 50 năm nữa, cô cũng không có cách nào nhớ lại năm đó rốt cuộc cô đã mặc chiếc áo cưới hoa lệ như thế nào, đeo trang sức xa hoa ra sao đã không còn trong trí nhớ nữa, nhưng vẫn không có cách nào quên được biểu lộ chân thật của anh khi đọc lời tuyên thệ, còn có ánh mắt thâm tình anh nhìn cô.

Hai bên đường vào giáo đường trang trí đầy những bông hoa hồng đang nở rộ, thơm ngát mà rực rỡ, rậm rạp vây kín hai bên lối vào, hoa rơi đầy đất.

Khi suy nghĩ của cô đang chậm rãi bay xa thì dưới lầu có tiếng động đánh thức cô.

Bước chân vội vàng xao động mà mắt trật tự giẫm lên cầu thang bằng gỗ, nhịp tim của cô không ngừng đập nhanh hơn, trong cơ thể có một dòng nhiệt không ngừng quay cuồng.

Ánh đèn đặt dưới đất tản ra ánh sáng mờ nhạt làm cho một góc phòng khác xa hoa tịch mịch tăng thêm một chút ấm áp nhưng lại không có cách nào làm cho trái tim của con người đang chìm đắm trong tình mịch kia ấm áp.

Xe lăn ngã lăn bên cạnh đàn dương cầm, Vũ Chính chống đỡ thân thể của chính mình, tay trái cố chống lên mặt thảm, tay phải không có lực buông lỏng trên chiếc xe lăn đang đè nặng đùi phải của mình, tuy vậy vẫn không có cách nào thoát khỏi sự trôi buộc của chiếc xe lăn đang lật ngã.

Mồ hôi hai bên thái dương lấp lánh dưới ánh đèn, khóe miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, cuối cùng, xụi lơ dưới chân cây đàn dương cầm, run nhẹ nhẹ. Ngón tay lướt qua mặt đàn dương cầm màu đen bóng loáng, anh nhắm mắt lại, đắm chìm trong đó.

Đàn dương cầm đang mang anh về với quá khứ. Khi còn bé, anh dùng kỹ thuật đàn điêu luyện của mình để giành được sự tán thưởng của mẹ, cũng là lúc anh phải chịu đựng những ánh mắt lạnh lùng nhất của những con người mang bộ mặt tư sản trong nhà họ Giang; sau khi lớn lên, anh dùng tiếng đàn hoa lệ của mình hấp dẫn người con gái mình thích; khi anh mới đến Mỹ du học, anh dùng những ngón tay linh hoạt của mình lướt trên phím đàn để kiếm tiền sinh hoạt phí; mỗi lần cô giận dữ, anh luôn có thể sử dụng tiếng đàn ưu nhã của mình để làm nguôi cơn giận của cô, thậm chí lúc cầu hôn anh vẫn ý lại tài năng đó của mình.

Nhiều đêm không thể ngủ được, đó chính là lớp áo giáp để anh che giấu sự yếu đuối của mình, cho dù chỉ là những âm thanh không thành tiếng cũng có thể khiến cho anh cảm thấy như được hít thở, có thể tự giẫm nhấm vết thương.

Giang Vũ Chính kiêu ngạo không chê vào đâu được rốt cuộc có bao nhiêu khoảnh khắc liên quan đến 88 phím đàn đen trắng này, ngày cả chính anh cũng không nhớ rõ. Nhưng mà, hôm nay thì sao? Anh chỉ có thể cười, cười đến nổi bờ môi run rẩy, khuôn mặt lộ ra vẻ thông khổ làm rung động lòng người.

Anh của hiện tại, ngay cả bàn đạp cũng không đi tới nổi, bàn tay phải run rẩy đè xuống phím đàn cũng không còn sức, lại càng không cần phải nói đến việc có thể lưu loát diễn tấu lên một bản nhạc.

Đùi bắt đầu run rẩy, kịch liệt run rẩy, ngay sau đó là cơn đau đớn không ngừng quay cuồng, từng chút một xé rách lý trí của anh...

Có gì? Chứng động kinh? Nụ cười trên mặt anh bởi vì đau đớn kịch liệt mà méo đi, lộ ra vẻ tuyệt vọng, theo cơn đau đớn ngày càng mãnh liệt, anh đột nhiên dùng đầu đập vào chân khung đàn dương cầm, cười như một kẻ điên, làm cho lòng người chấn động. Muốn cho cơn đau kia chân át triệt để cơn đau hiện giờ của anh.

Y tá trên lầu dường như cũng nghe thấy tiếng động nên cấp tốc vội vã chạy từ trên xuống.

Hinh Ý nghe thấy một góc phòng khách truyền đến một tiếng đập, chạy thật nhanh đến chỗ đó thiếu chút nữa đã trượt chân trên tấm thảm, cả người đều run rẩy, lòng không có lý do gì lại thấy chua xót, thấm thấu vào da thịt của cô.

Một gian thương khôn khéo mạnh mẽ có khả năng thét ra lửa trên thương trường, một lãnh đạo có uy biết cương biết nhu, hôm nay lại tháo chiếc mặt nạ xuống, sau khi đã tháo xuống về hoa lệ, ở trước mặt cô là một người đàn ông làm cho cô đau lòng.

Cô chỉ lẳng lặng đứng chéch ở một góc sảnh, nhìn anh, ngón tay chà sát môi, từng chỗ trên mặt bị ngón tay chạm vào đều là nước mắt, cô còn chưa kịp tự hỏi thì nước mắt đã rơi đầy mặt rồi sao?

Ngon đàn dưới mặt đất chiếu rọi lên gương mặt anh, nơi đó đầm mồ hôi, biểu lộ trên khuôn mặt bởi vì con cơ giết thống khổ mà gần như trở nên dữ tợn. Đôi dép lê bằng bông vải mang trên chân cũng đã rớt xuống, chân lại không mang tất, mắt cá chân có hơi biến dạng, ống quần bên chân phải đã kéo xuống tận bàn chân, trên đùi quần đã ẩm ướt, tất cả tất cả đều hung hăng làm cho lòng cô đau đớn.

Y tá bước đến gần anh, mà đột nhiên anh lại chụp lấy bình hoa bên cạnh ném đi, âm thanh vỡ vụn của đồ sứ vang lên trong căn phòng yên tĩnh, mà anh chỉ cắn răng, trán nổi gân xanh nói một câu: “Cút đi.”

Hình Ý giữ lấy tay y tá, từng bước một đi về phía anh, ngồi xổm xuống giúp anh nhấc chiếc xe lăn đang đè nặng trên chân xuống, anh chỉ cố né tránh, dường như không muốn cho cô nhìn thấy hai mắt của anh, xem tất cả những thứ đó như một sự sỉ nhục.

Cô ôm lấy anh muốn đỡ anh lên xe lăn, nhưng anh lại đột nhiên giãy giụa đẩy cô ra, “Anh nói em cút đi mà...” giọng nói như dộc càn tất cả nỗi tuyệt vọng trong đáy lòng không hề giữ lại mà để lộ ra ngoài.

Cô bị anh đẩy ra mắt trọng tâm lùi về phía sau, một tay chống lấy mặt đất, bị mảnh sứ làm cho bị thương, nhưng cô không hề cảm thấy đau, làm gì có nỗi đau nào có thể hơn được nỗi đau của anh?

Cô cố nén nước mắt, mở to hai mắt nhìn anh, bắt chập máu trên cánh tay mình, hai tay bưng lấy mặt của anh, bắt anh phải nhìn mình, nhưng không nói một câu nào.

Anh cảm nhận được bàn tay cô nâng mặt mình lên ướt ướt, lòng đau đến nỗi làm cho anh khó có thể thở được. Mà cô chỉ dùng hết sức đỡ anh lên xe lăn, giúp anh trở về phòng.

Ngon đèn trong hành lang vẫn u ám, nhìn không rõ cảm xúc của mỗi người, lúc bước vào trong phòng ngủ, anh dùng lực để bánh xe lăn lại, cúi đầu không thể nhìn rõ biểu lộ.

Cô đi đến trước mặt anh, đang muốn nắm lấy anh của anh nhưng không ngờ anh lại đột nhiên dùng hết sức đẩy ngã cô, giống như người điên dùng tốc độ nhanh nhất khóa cửa lại.

Cô vẫn còn chìm đắm trong nỗi chấn động khi anh thô lỗ đẩy ngã cô như vậy, chưa kịp phản ứng gì, chỉ tròn tròn hai mắt nhìn cửa phòng đóng kín lại, anh làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ? Còn có ánh mắt vừa rồi khi anh nhìn cô, rõ ràng mang theo một vẻ chán ghét cùng hối hận sâu sắc.

“Giang Vũ Chính, anh mở cửa ra cho em” Cô khóc đập cửa, tay còn dùng sức lắc lắc nắm khóa. Máu đọng trên cửa phòng màu trắng, xinh đẹp quý dị mà rêu rắt thảm thiết.

Quản gia vội vã chạy tới, cô chỉ đập cửa, khóc gọi: “Mở cửa ra...”

“Chìa khóa, tôi muốn chìa khóa...đi lấy chìa khóa đến đây cho tôi mau lên...” Cô khóc quát lớn với quản gia. Quản gia lập tức tỉnh lại, chạy đi mang chìa khóa tới.

Cô chỉ đứng nhìn cánh cửa phòng ngăn cách bọn họ, loại sợ hãi không tên như một cơn bão tuyết đột kích lại, ở trong lòng cô rạch nên từng vết thương.

Quản gia mặt đầy sầu lo chạy lại mang chìa khóa đến, cô run rẩy nhận lấy, nhưng đút vào nhiều lần vẫn không có cách nào mở khóa ra, khi cô đã gấp đến độ sắp phát khóc thì chìa khóa rốt cuộc đã vào được.

Đẩy cửa phòng ra, quản gia cũng không dám theo vào, chỉ lảng lạng ở bên ngoài trông coi.

Cô lướt cực kỳ nhanh qua phòng khách nhỏ, đi vào phòng ngủ, chỉ nghe thấy âm thanh vỡ vụn của thủy tinh. Xe lăn lật ngã trước cửa phòng tắm, cửa phòng tắm mở rộng ra.

Cô chậm rãi đến gần, nhìn vào bên trong nhưng vẫn đau mắt mức không có cách nào đối mặt. Từ chỗ xe lăn đến tận phòng tắm là một vệt nước, kéo dài đến vòi sen trong phòng.

Mà Vũ Chính lại đang ngồi chết cứng dưới vòi sen phòng tắm, tư thế nghiêng ngả, hai đùi đều có vết máu tự nhiên, nhưng mà anh vẫn vô tư chưa phát hiện ra, chỉ nhắm mắt lại để mặc cho làn nước trút từ trên xuống, đầu vô lực mà dựa vào cửa thủy tinh, quần áo toàn thân ướt đầm dính sát vào cơ thể càng hiện ra vẻ gầy yếu của thân thể.

Cô bước lên phía trước nhưng không ngờ lại là nước lạnh, lạnh buốt sôi trên người, cô vốn chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, giờ phút này ướt đầm gần như trong suốt, mồ hôi lộ ra đường cong lung linh. Rùng mình một cái, “Giang Vũ Chính, anh bị điên rồi có phải không?” Run rẩy đóng vòi sen lại, muốn cởi quần áo ướt đầm trên người anh xuống. Cứ như vậy nhất định sẽ bị bệnh, nước mắt lại càng không ngừng chảy, cho tới bây giờ cô vẫn không biết thì ra mình lại thích khóc như vậy, dường như khóc đến cạn cả nước mắt.

Đến thật gần nhìn hàng mi ướt đầm của anh, nước thấm ướt khuôn mặt tái nhợt, trong suốt vô cùng đẹp mắt. Lòng của cô như quặn lại, hít thở cũng cảm thấy đau đớn.

“Bản...” giọng nói của anh rất nhẹ, nhẹ đến nỗi phảng phất như đang bay lượn trong không trung, hoàn toàn không có chút lực nào.

Cô vẫn không ngừng động tác tay mình lại, mặc kệ anh lầm nhảm cái gì, nhất định phải cởi quần áo ra trước

“Anh nói anh rất bẩn...” anh dùng sức đẩy cô ra, thật ra đã không còn chút sức nào, chỉ nhẹ nhàng đẩy cô dịch ra một chút, tay quờ quạng đặt trên vò nước, nước lại một lần nữa chảy xuống, lần này là nước nóng. Anh chỉ hơi ngửa đầu lên, một lần nữa tựa đầu vào tấm kính thủy tinh trên tường.

Cô kéo anh vào trong ngực, ôm anh thật chặt, “Đừng như vậy, van xin anh...” cho dù đang bị nước nóng bao quanh nhưng thân thể của anh vẫn rất lạnh, một nỗi thê thương xuyên thấu vào nội tâm.

Anh không còn chút sức để mặc cô ôm lấy, “Em hãy chỉ nhớ kỹ những ký ức ngọt ngào trước kia thôi...” Anh như đang nói mê thấp giọng lên tiếng.

Nhất thời cô không kịp phản ứng, anh lại cười cười, “Đúng vậy... ai mà thích một tên tàn phế không thể làm được gì chứ?” Anh tự trả lời.

Cô chỉ ôm chặt lấy anh, nhe răng nói: “Sợ đi em nhớ mãi không quên những ký ức kia cũng là bởi vì trong hồi ức ấy có anh...” Cô tắt vòi hoa sen đi, tiếp tục cời quần áo anh ra, chạm đến xương bả vai gầy yếu của anh, chính mình cũng không ngừng run lên.

Anh xụi lơ trong lồng ngực cô, “Rất đau... không thể làm được gì cả... anh không muốn...” đột nhiên bắt lấy tay của cô, mở to hai mắt, con ngươi màu đen thật sâu, nhưng ánh mắt lại bị bao phủ bởi một tầng sương mù, thê lương đến nỗi làm cho người ta tuyệt vọng. “Anh không muốn như vậy... không muốn mắc chứng động kinh... không muốn bị co giật...” Anh nhìn thật sâu vào cô, ánh mắt dường như muốn xuyên thấu qua cô, sợ hãi giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Cô để cho anh dán lên lồng ngực mềm mại của mình, một tay đỡ lấy đầu anh, một tay ôm lấy bả vai anh, cầm tựa vào đỉnh đầu anh, dùng sức cọ cọ, “Không đâu, làm phẫu thuật xong sẽ khỏi thôi, không còn chứng động kinh...” Giọng nói của cô dịu dàng dịu dàng anh, giống như đang ôm lấy một đứa trẻ.

Mà anh chỉ khẽ run rẩy trong lồng ngực anh, cô có thể cảm giác được sự ảm áp này chảy vào đáy lòng mình, hợp thành một dòng suối ảm áp làm tan chảy băng tuyết.

Bao nhiêu năm qua, dù cho đã trải qua biết bao chuyện, cô vẫn không có cách nào quên được đã từng có một người đàn ông như vậy, trong đêm khuya vụng trộm khóc trong ngực cô, anh không biết, thật ra những giọt nước mắt kia đã rơi vào tận đáy lòng cô, cả đời khắc sâu trong tâm trí cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Như xa như gần

“Đã sốt 30 độ, phải gọi bác sĩ đến thôi.” Y tá nhìn nhiệt kế trong tay, lắc đầu.

Hình Ý nhìn Vũ Chính cau mày nằm trên giường, khuôn mặt vì sốt cao mà ửng hồng, mái tóc dể mồ hôi, đôi môi tái nhợt khô ráo không còn chút sức sống, cô đã không ngừng dùng bông thấm nước dặm vào môi anh nhưng hiệu quả cũng rất nhỏ.

Tay cô run rẩy nhấn điện thoại, miêu tả đơn giản tình trạng của anh, bác sĩ liền tức tốc chạy đến. Nhưng mà hai giờ sau, đồng thời cùng chạy đến với bác sĩ còn có một người khác.

Cô nhìn thấy Lý Tử Ngôn thì nói không nên lời, ánh mắt căn bản không dám chạm vào ánh mắt của anh ta. Mấy ngày hôm trước đã còn luôn miệng nói với anh ta sẽ chăm sóc cho Vũ Chính thật tốt, vậy mà...

Bác sĩ riêng kiểm tra cho Vũ Chính một lần, cảm ống nghe nghe nhịp tim của anh, tỏ vẻ nghiêm túc xoay đầu lại, “Hay là đưa đến bệnh viện đi. Phổi có tạp âm, không biết có phải bị viêm hay không. Ở đây không có đầy đủ phương tiện chữa bệnh như ở bệnh viện, chỉ sợ đến nửa đêm tình trạng khó thở sẽ tăng thêm...”

Mặt Lý Tử Ngôn tối lại nhưng lại không lên tiếng, lẳng lặng nhìn vào chiếc đèn bàn trên tủ đầu giường, dường như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Hình Ý không hề nghĩ ngợi, nhìn Vũ Chính sốt cao đến mê man nói: “Đưa đến bệnh viện đi.” Vừa nói vừa đến trước giường nhẹ giọng nói với anh: “Vũ Chính, bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện, nhưng trước tiên phải thay quần áo đã...”

Bác sĩ cùng y tá đều thức thoir ra khỏi phòng, Lý Tử Ngôn nhìn Vũ Chính nằm trên giường không còn chút ý thức nào, cau mày, nhưng vẫn đi theo ra ngoài.

Tay nhẹ nhàng nâng thân thể không còn chút sức của anh dậy, bộ đồ ngủ màu xanh bằng tơ tằm dể mồ hôi, dính sát vào người, càng lộ ra vẻ gầy yếu của anh, anh giống như một bức tượng gỗ bị cô di chuyển, không còn chút sức sống.

Lúc cô tựa lưng vào đầu giường giúp anh cài từng cái nút lại, anh lại đột nhiên mê man nói: “...không đến bệnh viện...” Vẻ mặt thống khổ mà căng cứng, hàng lông mi thật dài rung động, dường như muốn dùng hết sức lực mở mắt ra, cuối cùng vẫn không thể làm được.

Môi của cô dính sát vào gò má nóng hổi của anh, nghe thấy tiếng anh thở hổn hển, hốc mắt cô đỏ lên tiếp tục dụ dỗ anh: “Thật buồn bình, cực cung bị bệnh, phải đến bệnh viện ngay mới khỏi được...”

Anh chỉ xụi lơ trong lồng ngực cô, tĩnh lặng dường như không tồn tại, nhắm mắt lại chân mày nhíu chặt, mồ hôi ướt đầm trên trán lấp lánh dưới ánh đèn, môi tím xanh, đã không còn vẻ tái nhợt như lúc mới đầu nữa.

Sau khi mặc áo, cô chậm rãi đặt anh nằm xuống, kéo tấm chăn mềm lên, lúc cởi quần của anh ra, lúc tay chạm vào chân của anh, dần dần cảm giác được nhiệt độ cơ thể đang thay đổi. Nhiệt độ trên người anh và chân của anh rõ ràng khác nhau, rõ ràng là một bộ phận của thân thể mà lại có sự cách biệt như vậy, khi tay cô sờ lên cổ chân anh, mắt cá chân có hơi biến dạng, gầy gò tái nhợt mà lạnh buốt.

Bàn tay giúp anh mang tất của cô nhện không được mà run lên, không biết rốt cuộc trong lòng đang dâng lên cảm giác gì, chỉ thấy bất lực cùng thể lương như vậy.

Ba giờ sáng, phòng bệnh VIP nằm trên tầng cao nhất của bệnh viện, y tá cùng bác sĩ đều bận rộn, vội vàng làm từng bước một, vội vàng kiểm tra... chỉ có Hình Ý đứng xa xa ngẩng nhìn lại, cô không dám tới gần vì cảm thấy mình thật vô dụng, không biết dùng cách nào để làm dịu cơn đau đớn của anh.

Lúc này, cửa nhẹ nhàng mở ra, lão Lý vừa nhận điện thoại nặng nề bước vào, Hình Ý không nhìn vào mặt anh ta, ánh mắt rơi trên vết bản lớn trên áo sơ mi của anh ta, cảm xúc trên mặt ngưng trọng, chân mày không hề giãn ra.

Vừa rồi lúc Vũ Chính được anh ta bế lên xe, bởi vì không chịu được xóc nảy mà trực tiếp nôn lên người anh. Mà lão Lý ngay cả chân mày cũng không nhăn lại, chỉ hỏi một câu, “Cậu ta còn uống rượu sao?” Giọng nói không có ý trách cứ nhưng lại lạnh lùng không mang theo một chút cảm xúc nào.

Hình Ý không còn tâm trạng để ý đến nét mặt của anh ta nữa, ngồi trên xe ôm chặt lấy Vũ Chính, giúp anh mát xa dạ dày lạnh buốt lại đang co rút. Cô nhìn thấy mồ hôi trên chóp mũi anh, bởi vì đau đớn mà đôi môi hơi hé ra run rẩy, lòng đau như cắt.

“Sao còn để cho cậu ta uống rượu?” Bác sĩ đứng trên hành lang yên tĩnh nghiêm túc nói, không hề khoan nhượng đến Hình Ý đang đứng trước mặt, Hình Ý chỉ giống như một đứa trẻ làm sai, cúi đầu nhìn gạch men sáng loáng không dính chút bụi trên mặt đất.

Cách đó không xa Lý Tử Ngôn đứng bên góc cửa sổ, chậm rãi đốt thuốc lá, làn khói màu xanh nhạt không một tiếng động quanh quẩn lan tỏa bốn phía xung quanh anh, trong gió truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, không gian có vẻ xa xôi mà mong manh.

Y tá đến gần anh, không biết nói câu gì đó mà anh lập tức tắt thuốc, cũng nói lời xin lỗi, tâm tư dường như hoàn toàn không có ở đây.

Hình Ý tiếp tục nghe bác sĩ nói: “May mà lần này chỉ sốt mà thôi, không bị lây nhiễm gì... hai tuần nữa sẽ tiến hành cuộc phẫu thuật, trong khoảng thời gian này phải để cho người bệnh tĩnh dưỡng thật tốt để duy trì được thể độ điều trị lạc quan nhất.” Trước khi đi còn sâu xa nói một câu, “Đừng để cho cậu ta tùy hứng một lần nữa.”

Cô chậm rãi đi vào phòng bệnh, đứng xa xa nhìn Vũ Chính dưới ngọn đèn tường mỏng lung. Trước đêm nay, cô chưa bao giờ biết được thì ra hai chữ “tùy hứng” này có thể dùng để hình dung Giang Vũ Chính. Anh là một người mạnh mẽ, là một tướng quân luôn chiến thắng trong thương trường, nhưng vẫn giống như một đứa con của cô, một đứa trẻ có thể ở trong ngực cô vụng trộm rơi nước mắt, đơn thuần làm đau lòng người.

Trước kia anh cũng hay làm nũng, cũng hay giận dỗi, nhưng mà chưa từng giống như đêm nay. Tuy cô đau lòng nhưng trong lòng lại thầm thả lỏng, anh nguyện ý tháo dỡ tất cả vũ khí, mặt nạ ra trước mặt cô, có phải như vậy là đã tha thứ cho cô rồi không? Cô sợ nhất chính là thái độ lạnh nhạt của anh, dường như cô không giống với người khác, cô không cần anh ở trước mặt cô giả vờ bình tĩnh mỉm cười, cái cô muốn sao mà đơn giản, cùng lắm cũng chỉ là anh hoàn chỉnh chân thật mà thôi.

Mu bàn tay khẽ vuốt gò má thon gầy của anh, những sợi râu thô ráp nơi đây dường như có một sức an ủi mạnh mẽ lạ thường, làm cho cô an tâm. Vẻ ửng hồng trên mặt đã bớt đi, lại càng nổi bật lên vẻ tái nhợt trong suốt, dường như tinh khiết không hề nhiễm một hạt bụi. Cô yêu đáng vẻ khi ngủ của anh, có lúc không tự giác cắn cắn môi, hơi thở nhẹ nhàng, yên tĩnh mà đầm ấm.

Cửa phòng bị đẩy ra nhẹ nhàng, Lý Tử Ngôn đứng trong một góc tối, không thể thấy rõ cảm xúc, toàn thân tản ra một vẻ nặng nề không tên. Hình Ý giúp Vũ Chính đắp lại chăn, nhẹ nhàng hôn lên trán anh một cái.

Hành lang vẫn yên lặng như vậy, nhìn ra từ cửa sổ sát đất, bóng đêm mênh mông, cái thành phố này, dù cho không có lúc nào không sáng đèn, cũng có lúc yên tĩnh thế này.

“Có phải anh muốn nói gì không?” Từ khi Hình Ý nhìn thấy anh ta đứng hút thuốc bên cửa sổ đã biết anh ta có chuyện giấu cô, hoặc có thể nói là Vũ Chính có chuyện muốn giấu cô.

Bóng đêm dày đặc, cô đưa lưng về phía anh ta, chỉ là nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Di chúc của cậu ta, luật sư đã chuẩn bị xong rồi.” Lý Tử Ngôn mặt không chút cảm xúc, bình tĩnh lạ thường.

Lòng Hình Ý đột nhiên run lên, mặt cứng đờ, nhưng vẫn cười nói: “Tôi không cần.” Cuộc phẫu thuật sẽ thành công, anh sẽ khỏe lại, ngoại trừ anh ra cô không muốn thứ gì cả.

“Cậu ấy cần.” Lời của anh ta tỉnh táo mà bén nhọn, thẳng tắp mà đâm vào trái tim cô. Khóe miệng nặn ra một nụ cười, “Cậu ấy chỉ muốn một sự đảm bảo, cậu ấy chỉ... muốn cô được hạnh phúc.”

“Đôi với tôi mà nói, anh ấy chính là hạnh phúc.” Giọng nói của cô nhẹ nhàng mà kiên định, mang theo một vẻ quật cường mà ngang ngược nhưng lại không có cách che giấu được nước mắt. Một người như vậy, một người làm việc nghĩa không hề chùn bước muốn đem tất cả của mình trao cho cô, nhưng mà anh không hề biết cô chỉ muốn có anh mà thôi.

“Cô còn không hiểu sao? Cuộc phẫu thuật này có tỷ lệ nguy hiểm rất cao, cô biết, cậu ấy biết, những kẻ lớn nhỏ từ trên xuống dưới trong Giang Lâm cũng đã nghe thấy. Người nhà họ Giang, nhà họ Lâm có bao nhiêu người muốn gia sản của cậu ấy sau khi cậu ấy chết, các đại cổ đông của JL cũng sẵn sàng muốn nuốt chửng JL. Cô cho rằng cậu ta muốn lập di chúc làm sao? Cậu ấy chỉ đang muốn dọn cho cô một đường lui, cô có hiểu hay không?” Anh ta càng nói càng kích động, cuối cùng chỉ hung hăng nhìn cô, làm sao lại có một người phụ nữ ngu xuẩn như vậy chứ?

“Không có anh ấy, tôi cũng không còn đường lui.” Mắt cô thẳng tắp nhìn về phía cửa phòng bệnh, ánh mắt như muốn xuyên thủng qua cửa phòng, nhìn người kia, đau lòng không thể nói nên lời.

“Bất kể thế nào, ngày mai luật sư sẽ đem văn kiện đến để cậu ấy kí, cô... cũng không cần phải ngăn cản cậu ấy.” Lão Lý nhắm đôi mắt chưa xót một mảy may, anh ta cũng không muốn anh kí, nhưng mà một số việc không phải không đồng ý thì có thể chiến thắng tất cả.

“Tôi sẽ không để cho anh ấy kí...” Môi cô run rẩy, nắm chặt lấy ống tay áo Lý Tử Ngôn nói: “Tôi chính là muốn anh ấy lo lắng... trên thế giới này còn có rất nhiều thứ mà anh không thể bỏ lại được...” Nước mắt của cô không tiếng động rơi xuống trên mặt.

“Cậu ấy biết chuyện cô mang thai là giả.” Lời nói của Lý Tử Ngôn làm cho đầu óc cô nổ tung, làm cho cô trong nháy mắt không còn chút sức lực nhìn rõ mọi vật trước mắt nữa, “Vậy anh ấy... vì sao lại đồng ý làm phẫu thuật?” Thật lâu sau, cô mới thấp giọng nói, không biết là hỏi mình hay đang hỏi anh ta.

“Trong lòng cậu ấy, cái gì mới là quan trọng nhất? Cô phải biết rõ hơn bất kì ai khác.” Sau khi nói xong thì đi về phía thang máy, trước khi đi còn để lại một câu, “Đừng để cho cậu ấy lo lắng, đây là việc duy nhất chúng ta có thể làm lúc này.”

Vào lúc sáng sớm lại có một cơn mưa nhỏ, từ cửa sổ sát đất thật lớn nhìn ra, cơn mưa bụi liên tục không ngớt phiêu tán gần gần xa xa trong những tòa nhà cao vút. Vạn vật đều bị phủ kín bởi một tầng hơi nước, cả thành phố bị bao phủ bởi một màn mưa xám xịt, mờ hồ mà hư ảo.

Người ngủ trên giường bỗng nhích nhích hàng mi, mở đôi mắt nhấp nhem buồn ngủ ra, đang nhìn về bóng người đi đến bên giường của mình, nở một nụ cười thật tươi, trong ánh mắt đục ngầu có chút mệt mỏi, rồi lại trong veo.

Cô yên lặng nhìn anh cười, trong nháy mắt ấy, khuôn mặt của anh tươi tắn như một đứa trẻ, đôi mày kiếm tản ra một chút tà khí, rồi lại khiến cho người ta yêu thích như vậy. Đôi mắt trong suốt giống như một hồ nước, lại thâm thúy giống như muốn hút hết linh hồn của cô.

Cô cũng cười, cúi đầu tới gần anh, nhắm mắt lại để cho đôi môi chạm vào trán anh, thử nhiệt độ cơ thể anh, “Không sao rồi.” Vừa khẽ nói vừa dùng ngón tay vuốt mái tóc rối bời trên trán anh.

Trong nháy mắt anh hướng về cô, cô nhìn thấy hàng mi thật dài của anh rung động nhướng lên, giống như một trận gió thổi lên mặt hồ trong lòng cô, làm cho nó cũng rung động. “Anh... rất đói bụng.” Anh đáng thương nhìn cô.

Hình Ý nhìn Vũ Chính nói những lời này, tức vô cùng nhưng vẫn buồn cười, “Bác sĩ nói chức năng dạ dày của anh quá yếu, mấy ngày nay chỉ có thể ăn thức ăn lỏng.” Tay đang muốn đi hâm lại sữa thì lại bị anh cầm lấy, “Vậy thì anh từ bỏ.” Mỗi lần bị bệnh đều ăn những thứ này, anh thật sự sợ hãi loại thức ăn trơn trượt lướt qua cổ họng mình.

Cô xoay đầu lại nghiêm túc nhìn anh nói, “Ai bảo hôm qua anh vụng uống rượu chứ?”

Anh chậm rãi nheo nheo mắt, lại nghe cô nói: “Lần sau có uống cũng phải gọi em cùng uống, làm gì có người chồng nào keo như vậy chứ?” Còn phá hết cả hội chai rượu ngon, nhìn thấy vết bẩn trong phòng nghe nhìn, chắc hẳn một phần ba đều đổ xuống đó. Cô dùng hai tay bụng lấy mặt anh, chớp mũi nhẹ nhàng vuốt ve chớp mũi anh.

Anh ngửi mùi thơm trên những sợi tóc của cô, nụ hôn nhỏ vun rơi trên mặt anh, trên cổ, cô gầy ra khỏi chiếc giày cao gót, chậm rãi bò lên giường ngủ nằm bên cạnh anh, hai người ôm nhau kịch liệt quấn lấy nhau, tay của cô đã tìm không được với vào trong chăn cởi quần anh ra, mà anh chỉ vui mặt trước ngực cô, tay thì miết cởi từng nút áo, vòng tay vây quanh cô, thuần thục cởi nút thắt áo ngực ra. Những sợi râu thô ráp chưa kịp cạo trên mặt anh cọ vào bộ ngực mềm mại của cô, giống như từng đợt điện giật xuyên thấu toàn thân cô, làm cho cô khẽ run rẩy.

Lúc này, cửa bị mở ra, sáng sớm bác sĩ, y tá và y sĩ trưởng đi kiểm tra, ba người nhìn thấy quần áo mất trật tự nằm trên mặt đất thì tự giác dời tầm mắt lên trên giường, trăm miệng một lời nói: “Sorry.” Rồi đồng loạt rời khỏi phòng khóa cửa kĩ lại.

Hình Ý còn chưa kịp phản ứng, vốn khuôn mặt còn ửng hồng trong nháy mắt bởi vì xấu hổ mà đỏ bừng lên, yên lặng nhìn về mặt lạnh nhạt không giống với Vũ Chính trong vài giây, nhắm mắt lại dùng chăn kéo lên che kín đầu.

Trời ạ, bọn họ bị nhìn thấy rồi? Nơi đây là bệnh viện, anh đang là bệnh nhân, vừa rồi nghe thấy rõ y tá và bác sĩ cùng nói, “Oh my god.” Cô khẽ rên rỉ một tiếng.

Vũ Chính chỉ ôm lấy cô, nhẹ nhàng lay động vai, tiếng cười bị đè nén, cuối cùng cười đến lồng ngực rung động, cô vén chăn lên hung hăng nhìn anh,

“Anh còn cười hả?” Anh chỉ dùng ánh mắt vô tội đáng thương nhìn cô, kéo cô vào trong lồng ngực.

Cô tránh ra, anh lại ôm cô, cô vịn vào trong lồng ngực anh nghe tiếng cười của anh dường như truyền đến từ trái tim, cô cũng cười, cười đến nỗi khóe mắt rơi cả nước mắt, xinh đẹp mê mị động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nguyên vọng ngày sinh nhật

Bên ngoài mưa đã tạnh, nhưng mà bầu trời vẫn còn giữ vẻ âm u như muốn mưa tiếp, sau khi qua giữa trưa, Vũ Chính liền bảo Hình Ý giúp anh thay quần áo chỉnh tề ngồi trong phòng khách nhỏ của phòng bệnh, cô biết rõ anh đang đợi cái gì nhưng vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh anh, không làm gì cả. Anh nhìn ra bầu trời xám xịt mông lung ngoài cửa sổ, mà cô lại nhìn rõ từng góc cạnh trên khuôn mặt anh.

“Thế nào, trên mặt anh có hoa sao?” Anh đột nhiên xoay đầu lại cười nhìn Hình Ý đang ngây người nhìn mình.

Cô giúp anh đắp lại tấm chăn lông có vẻ hơi lệch đi, nhìn trực tiếp vào ánh mắt anh về mặt chân thành nói: “Thật ra cái em nhìn thấy chính là kim cương...” xuyên thấu qua mắt kính, ánh mắt của anh hơi cong lên, trông rất đẹp.

“Em không hỏi rõ cuộc anh đang chờ đợi cái gì sao?” Thật lâu sau, anh mới chậm rãi mở miệng.

Cô tựa đầu vào vai của anh, hôn lên cổ anh, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng thổi khí, “Em tin tưởng anh, bất kể anh có làm gì.” Trước kia cô cũng từng nói qua những lời này, nhưng mà cho tới hôm nay mới có thể chân chính làm được, hy vọng bây giờ không quá muộn.

Khóe miệng của anh cong lên thành một nụ cười ấm áp, nâng tay trái của cô lên, vuốt ve chiếc nhẫn ngón áp út, trong ánh mắt hiện lên một tình cảm sâu nặng, nhưng rồi đẩy mắt thâm thúy lại nhanh chóng trầm xuống làm cho người ta không kịp phản ứng.

“Đây là bản di chúc đầu tuần nay Giang tiên sinh đã đến văn phòng luật KM yêu cầu lập nên, phần quan trọng nhất trong đó chính là cách chia tài sản của ông Giang Vũ Chính sau khi chết...” Luật sư người Do Thái tóc nâu khoảng hơn 40 tuổi lấy một tập văn kiện ra đưa tới trước mặt Vũ Chính.

Hình Ý nhìn Vũ Chính, cầm lấy bàn tay phải hơi lạnh mà vô lực của anh, không lên tiếng. Bên cạnh luật sư chính là Lý Tử Ngôn nhìn không ra bất kỳ cảm xúc gì, hôm nay anh ta hình như trầm mặc lạ thường, không có biểu lộ gì.

Vũ Chính không cầm văn kiện lên, lại dùng ánh mắt ý bảo luật sư cứ nói tiếp, anh có thể cảm giác được bàn tay đang nắm tay anh của Hình Ý toát mồ hôi lạnh, mang theo sự ấm áp ẩm ướt. Biết rõ cô đang căng thẳng nhưng vẫn không nói gì.

“Đầu tiên là bất động sản của Giang tiên sinh ở châu Âu (ngoại trừ căn nhà ở Chamonix) sẽ chuyển đến danh nghĩa mẹ ngài ấy...”

Hình Ý nghe thấy Chamonix thì trong lòng run lên, máu dường như trong nháy mắt dâng lên đầu, không nghe rõ luật sư tiếp tục nói rõ cuộc anh có bao nhiêu bất động sản ở châu Âu. Chamonix trong lòng cô vĩnh viễn là một nỗi đau, cho dù lúc hận anh nhất, cũng không hề muốn nghĩ đến chuyện ở nơi đó. Bởi vì không có cách nào hình dung ra nỗi đau đớn của anh cho nên luôn trốn tránh. Ngẩng đầu, đôi mắt mông lung nhìn vào chiếc cằm của anh, mà anh chỉ nhẹ nhàng dùng tay ôm lấy lưng cô, làm cho cô trầm tĩnh trở lại.

“50% tài sản cá nhân của ngài Giang Vũ Chính sẽ thành lập quỹ tài chính “J&L Foundation”, hơn nữa sau khi thành lập sẽ quyên tặng 5% lợi nhuận hằng năm. Cho nên quỹ chủ yếu hoạt động dưới ba phương diện cung cấp viện trợ, kể cả sức khỏe nhi đồng toàn cầu, giáo dục cùng xây dựng trường học. Sau khi quỹ được thành lập, bà Lâm Hình Ý sẽ làm chủ tịch danh dự vĩnh viễn của quỹ cùng giám sát các hoạt động của quỹ...”

Cô mím môi thật chặt, nhưng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười, lúc anh cúi đầu xuống, cuối cùng cô cũng có thể dùng hết mọi khí lực tạo nên một nụ cười tươi sáng nhất, sáng lạn như vậy, có đủ để xuyên thủng đáy lòng anh không?

Anh chính là dùng cách này để làm cho mình được thanh thản sao? Quỹ ư? Giao trách nhiệm cho cô, giao cho cô cách để lãng quên. Sau đó thì sao, anh có thể vô khiên vô quái (không vướng bận) sao? Anh dùng sự tuyệt vọng bùng bình của mình để mang lại hạnh phúc cho cô mà không hề nghĩ tới người phải tiếp nhận kia thật ra còn đau đớn hơn.

“Nếu như sau khi Giang tiên sinh đã xem kỹ nội dung của di chúc, cảm thấy không có vấn đề gì thì có thể ký tên vào.” Luật sư mặt không chút cảm xúc nói, Vũ Chính cầm lấy văn kiện, tỉ mỉ đọc, tỏ vẻ lạnh nhạt, hô hấp của mỗi người trong gian phòng đều bị đè nén.

“It is OK.” Tay trái của anh cầm lấy cây bút trên bàn, giống như ký tên lên những hợp đồng buôn bán của anh, dùng chữ viết rồng bay phượng múa viết tên của mình lên.

Cô nhìn vào phần văn kiện, nhìn vào chữ kí của anh, hết thấy đều là bất lực, trái tim run rẩy nhưng lại không có cách nào ngăn anh lại, cô không thể làm được gì cả.

Lý Tử Ngôn cùng với luật sư ra khỏi phòng bệnh, cô ôm lấy anh, hít thật sâu hương vị chỉ thuộc về anh, loại hương vĩ đã quen thuộc, làm cho mắt cô đột nhiên ươn ướt.

“Làm sao vậy?” Anh nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng mà không chân thật.

“Em thích được ôm anh như vậy.” Cô đặt cằm lên vai anh, cũng không dám dựa quá nhiều lên người anh, hai tay vòng qua eo anh, gầy mà yếu ớt, rõ ràng có thể sờ đến xương, hơi nước trong mắt nhanh chóng ngưng kết thành nước mắt.

Tay anh vuốt ve mái tóc cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Tuần sau chúng ta trở về Chamonix đi.” Đôi mắt nhìn ra phía xa, dường như đang nghĩ tới chuyện gì đó rất vui vẻ, khuôn mặt bình tĩnh vừa rồi hiện lên một nụ cười.

“Không cần đâu, em muốn ở lại New York...” Anh luôn muốn đền bù một tuần trắng mặt đầy tiếc nuối trước kia, anh muốn cùng cô trở về nơi đó, cô cũng biết, nhưng mà cô làm sao có thể để cho anh tự cho là đúng mà hoàn thành một đám nguyện vọng cuối cùng, sau đó không còn tiếc nuối gì mà rời đi chứ?

“Nhưng mà...”

“Em biết mà, ngày đó em đã sắp xếp xong cả rồi, anh cứ ngoan ngoãn nghe lời bà xã là được rồi.” Môi của cô che lấp làn môi anh, không cho anh cơ hội nói tiếp.

Anh chỉ có thể hôn lên bờ môi cô, để mặc cô tự do đã mạn cán lên đầu lưỡi anh. Cuối cùng chậm rãi đẩy cô ra, nhìn vào ánh mắt cô nghiêm túc nói: “Cùng anh trở về Chamonix đi, anh muốn chúng ta cùng đón sinh nhật của anh ở Chamonix.”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Không may gặp mối tình đầu

Trong phòng ngủ căn biệt thự ven biển, gió biển nhẹ nhàng thổi tung bức màn màu xanh nhạt, ngoài cửa sổ là đường bờ biển mênh mông mà xa xôi, sóng biển拍phồng không rõ nhịp, chỉ có tiếng sóng văng vẳng truyền vào, đổ dành lấy trái tim người ta.

Hình Ý bụng một chén súp tinh sảo ngồi bên cạnh người lười biếng kia, Vũ Chính mặc một bộ quần áo ngủ trắng như tuyết nằm trên ghế quý phi, nửa người dưới đắp một tấm chăn lông dày, để cô đút cho anh từng miếng từng miếng một.

“Anh muốn trở lại Chamonix...” ánh mắt của anh hướng ra bờ biển rộng ngoài cửa sổ, giọng nói còn mang theo một chút khát vọng, còn có một chút khẩn cầu.

“Không được.” Cô đặt chén canh gà trong tay xuống, hai tay bưng lấy mặt anh, đôi mắt nhìn vào anh thật sâu, nghiêm mặt nói: “Đừng nhõng nhẽo như một đứa trẻ nữa, hai tuần nữa sẽ làm phẫu thuật, anh cảm thấy sức khỏe của mình có thể đến Pháp một chuyến đón nhận thêm một cuộc phẫu thuật sao?”

Anh thấy cô nhìn mình chăm chú vẻ mặt nghiêm túc như vậy thì rầu rĩ nói: “Em nói ai là đứa trẻ hả?” Khóe miệng động đậy khe khẽ, bị cách gọi kia của cô khiến cho hoàn toàn hồ đồ.

Cô ngồi sát vào, ôm lấy đầu anh, vẻ nghiêm túc vừa rồi dần dần tan đi, khóe miệng mím một nụ cười hạnh phúc, “Giang Vũ Chính chính là một đứa trẻ, thích làm nũng, thích đùa giỡn...” Cô vừa nói vừa đến ngón tay chỉ ra tội trạng của anh.

Đầu của anh dựa vào lồng ngực cô, cười hỏi: “Em chắc chắn người này là Giang Vũ Chính sao? Sao anh lại không biết anh ta nhỉ?”

“Em vô cùng chắc chắn, người kia chính là ông xã của em, Giang Vũ Chính không thể giả được...” Cô vừa nói vừa cười ngây ngô, anh nghe thấy tiếng cười của cô, ngửi thấy mùi hương cô thể mê người tỏa ra từ da thịt trên khuôn ngực trắng nõn, than nhẹ một tiếng: “Cô bé ngốc...”

“Đúng rồi, lần này thì anh đúng có mơ trốn thoát, phải ăn cho xong chén canh gà này.” Nói xong liền vươn tay cầm chén canh gà lên một lần nữa, mấy ngày nay anh ngoại trừ ăn thức ăn lỏng thì trên cơ bản ăn gì cũng không vào được. Cho dù anh có chán ghét mấy loại thức ăn dinh dính này bao nhiêu thì cô cũng phải thay đổi thức ăn đa dạng dụ dỗ anh ăn. Mỗi lần ôm anh đều cảm thấy đau lòng, sờ đến đầu cũng chỉ có xương cốt, những bộ phận vì cô mà phải cắt bỏ, những đoạn xương bị gãy kia như đang cắm thẳng vào trái tim làm cho người ta khó chịu.

Anh nghiêng đầu sang, ánh mắt tỏ vẻ chán ghét nhưng không thể làm được gì những thứ kia, giọng nói buồn bực hờn dỗi nói: “No rồi.”

“Ăn đi mà, một miếng thôi...” Mỗi một lần cô đỡ anh ăn đều phát hiện ra thật sự thì anh còn khó nuôi hơn cả trẻ con.

Ánh mắt của anh hiện lên một vẻ giảo hoạt, chân mày khẽ nhướng lên, “Muốn ăn cũng được, phải đồng ý một điều kiện của anh trước.”

Cô nghi hoặc nhìn ánh mắt tràn đầy đắc ý của anh đang nhìn cô, người này lại đang có âm mưu quỷ quái gì đây? “Cứ nói thử xem đã...”

“Chúng ta có thể không đến Chamonix, nhưng mà... chuyện trong ngày sinh nhật đều do anh làm chủ.” Anh như không có việc gì mà nói, nắm chắc phần thắng.

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Cô một lần nữa nhìn về đôi mắt đen như mực của anh, lấp lánh như những ánh sao, mê người, thâm thúy, làm cho người ta không tự chủ được mà bị đầu độc.

Anh dùng sức gật gật đầu, không đếm xỉa đến vẻ nghi ngờ của cô mà nhìn cô, dường như đã biết cô sẽ đồng ý hơn nữa còn khắc sâu phản ứng hoài nghi kia.

“Được, đồng ý, há miệng ra.” Hoàn toàn không còn cách nào với anh, cô cảm muốn đưa tới trước miệng anh.

“Em dứt cho anh...” Giang mỗ lại tiếp tục làm nũng.

Cô cảm tức nhìn con người một tắc lại tiến thêm một thước kia, nhưng trong lòng lại bị bao bởi một lớp mặt đường, ngọt ngào vô cùng. Cuối cùng vẫn phải nhận lệnh bỏ miệng vào trong miệng, cô vẫn còn chưa kịp đến sát anh thì môi của anh đã không chờ được mà bao trùm lên môi cô, lúc bắt đầu chỉ chậm rãi mút vào từng giọt từng giọt, hai tay của anh bùng lấy mặt cô, đầu lưỡi không ngừng treu đùa cô. Mặt cô nóng bừng, chỉ cảm thấy máu toàn thân đã xông lên đến đầu, chút lí trí cuối cùng biến thành những tiếng ni non.

“Ai nói anh có thể tập đi trở lại vậy?” Hình Ý cau mày đứng trong phòng phục hồi, nhìn Vũ Chính ở bên trong được bác sĩ vật lý trị liệu và y tá đỡ Vũ Chính lưng la lung lay chống xà kép đi tới, từng bước một như đánh vào trái tim cô.

Anh đầu đầy mồ hôi nghe thấy tiếng cô thì quay đầu lại, lên tiếng chào hỏi: “Hi.” Cười sáng lạn, cả căn phòng được ánh mặt trời tràn ngập sáng ngời.

Cô chỉ đi thẳng về phía anh, bảo bác sĩ trị liệu cùng y tá đỡ anh ngồi vào chiếc ghế bên cạnh nghỉ ngơi rồi bảo bọn họ ra ngoài.

Cô nhẹ nhàng giúp anh cởi giá đỡ ra, nhìn đôi chân gầy yếu bởi vì cố gắng quá sức dùng giá đỡ chèo chống mà run rẩy, trong lòng có cảm giác như bị nên từng cú một, cảm giác khó chịu không nói nên lời, lại đau lòng như vậy. Ngón tay dùng lực vừa phải giúp anh mát xa đôi chân đang run rẩy, lòng mày nhíu chặt lại, không nhìn anh.

Anh cố sức khom người xuống, nâng mặt cô lên, ném ánh mắt trên tức về phía cô nói: “Giờ đã có thêm hai nếp nhăn rồi kìa.”

Cô nhìn thấy mặt anh đầy mồ hôi, đôi môi tái nhợt cố gắng nhẹ nhàng nhếch lên nhìn cô mỉm cười, giọng điệu ngang ngạnh, lại mang theo một chút run rẩy khó mà nghe ra nói: “Ai cho anh mặc giá đỡ, không phải bác sĩ đã nói rồi sao? Trong khoảng thời gian này phải tạm dùng trị liệu, mệt mỏi quá độ sẽ khiến cho chứng động kinh...”

“Không sao đâu, anh uống thuốc là được mà.” Anh nhẹ nhàng vỗ vỗ tay của cô để cô bớt căng thẳng, “Hon nữa, lâu rồi không có ‘đi’, anh không thể xác định tuần sau có thể cùng em đi ra ngoài được hay không?” trong giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ, bất lực.

Cô nhẹ giọng khuyên nhủ, “Lúc đi ra ngoài có thể ngồi xe lăn, như vậy anh sẽ mệt chết, chờ anh làm phẫu thuật xong...”

“Chúng ta đã bao lâu không hẹn hò rồi nhỉ?” Anh ngắt lời cô, lời nói làm cho lòng người cảm thấy bình thản cùng mạnh mẽ hơn, “Dù cho không thể nắm tay em, anh vẫn hy vọng có thể đứng bên cạnh em, cùng em vai kề vai đi trên con đường, không phải ngồi xe lăn, không phải nhờ đến em phụ giúp, anh càng không muốn để em phải cúi người cúi đầu xuống mới có thể hôn được chồng của mình...” Anh không muốn mình phải ngồi xe lăn để cho cô phục vụ anh, như vậy sẽ làm cho anh có cảm giác mình như một người tàn phế, mà không phải một người đàn ông có thể chắn gió che mưa cho cô.

Cô nhìn thấy ánh mắt anh tràn đầy vẻ bất đắc dĩ nên cũng không cam lòng, tay trái nắm chặt lấy bàn tay phải bởi vì dùng sức quá độ mà run rẩy. Thật lâu sau mới nở một nụ cười, “Hôm nay tới đây thôi, ngày mai em đi cùng anh, được không?” Ghé sát vào mặt anh, hôn lên từng giọt mồ hôi chảy trên trán anh, vị mặn mặn cay đắng, thấm thẳng vào đáy lòng cô.

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra, nhẹ nói một câu, “Bản...” Nhưng cô lại như không nghe thấy, càng không ngừng kịch liệt dùng đầu lưỡi liếm láp gương mặt bóng loáng của anh, dùng sức mút những giọt mồ hôi kia vào, những giọt mồ hôi anh đã chảy vì nghĩ cho cô.

Ánh nắng rơi vào từ khe cửa sổ, tất cả đều sáng trưng, ngay cả tay vịn bằng gỗ tẻch trầm ồm ra về cổ xưa cũng như tản ra một luồng sức sống vô tận. Những tia sáng vụn nhỏ làm bức tranh mang màu sắc ấm áp treo trên hành lang, tản ra ánh sáng dịu dịu ấm áp.

Hình Ý có chút lo lắng đứng giữa cửa ra vào của phòng thay quần áo, anh đã vào đó gần một tiếng, giờ tay lên gõ cửa, rồi lại buông xuống. Đi tới đi lui một lúc rồi lại gõ cửa, đứng trước cửa không yên hỏi: “Anh có cần giúp đỡ gì không?”

Bên trong không có động tĩnh gì, làm cho lòng cô càng thêm căng thẳng, lúc tay nắm lấy tay cầm cửa muốn mở cửa ra, cửa lại được mở ra, đột nhiên cảm thấy bên trong lóe ra một tia sáng, cả người anh sáng ngời lóa mắt.

Vũ Chính mặc một bộ đồ đơn giản không thể nào đơn giản hơn, bên dưới mặc một chiếc quần jean, chân có vẻ đặc biệt thon dài, nửa người trên mặc một chiếc áo vest màu xám, vẻ bề ngoài không nghiêm túc nhưng cũng không mất đi khí chất, trên đầu dùng sáp chải tóc, cả người có vẻ rất thoải mái. Có lẽ do đeo kính sát trùng, đôi đồng tử vốn màu đen tĩnh mịch giờ phút này lại tản ra vẻ nhẹ nhàng bụi bặm, từng biểu lộ đều lộ ra vẻ âm áp cùng dịu dàng.

Ngoại trừ mang theo một đôi nạng, anh rõ ràng tựa như một người mẫu nam đang chuẩn bị đến trường quay chụp ảnh. Anh bình tĩnh nhìn Hình Ý đang ngây người, nghi hoặc nhíu mày hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Cô cúi đầu nhìn thoáng qua váy và giày cao gót của mình, hít một hơi, ngẩng đầu chậm rãi phun ra vài chữ: “Vấn đề rất lớn. Anh có biết không, sau này người đàn ông ở bất kì đâu cũng không được cướp mất sự tỏa sáng của người phụ nữ.” Trên người anh tỏa ra một khí chất hoa lệ làm cho người ta xấu hổ, khó trách Hiểu Văn nói anh có một loại năng lực thông qua việc ăn mặc khoác lên trên người một khí chất quý tộc, xác thực là không sai.

Anh chỉ nhìn cô mỉm cười, nhìn ánh mắt kinh ngạc cùng tán thưởng của cô, đương nhiên là như vậy rồi. Cô kiễng mũi chân in lên môi anh một nụ hôn, thấp giọng nói: “Nhưng mà em lại rất thích khi có được một người đàn ông xuất sắc như vậy đứng cạnh em.” Trong đáy mắt cô nhìn qua đều có hình ảnh của anh. Hàng mi đen sẫm của anh, ánh mắt thâm thúy của anh, chiếc mũi thẳng của anh, bờ môi hơi mỏng của anh, thật là khó hiểu, hôm nay sao người này lại gọi cảm như vậy.

“Không được, em muốn đi thay đồ, đợi thêm 20 phút nữa được không?” Cô ôm lấy eo của anh, hôn lên cằm của anh.

“Như vậy cũng được rồi mà...” Anh thở dài, nếu Lâm Hình Ý đã có ý tưởng ăn mặc trong đầu thì cũng không phải 20 phút mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Không được, người ta cũng muốn mặc đồ tình nhân với anh... em phải đi tìm chiếc quần jean mua ở Italy năm ngoái, còn muốn trang điểm thêm một chút. Ông xã à, anh ngồi chờ em một lát đi...”

Vũ Chính bất đắc dĩ nhìn bóng lưng cô vội vã chạy vào phòng chứa quần áo, nụ cười nơi khóe miệng tràn đầy sủng nịnh cùng hạnh phúc.

Nửa tiếng sau, trước cửa biệt thự, cô cẩn thận vịn anh ngồi vào ghế, mặc giả đồ nên có vẻ hơi cứng nhắc, nhất định phải có người trợ giúp mới vào được trong xe, cô nhìn thấy anh ngồi vào chỗ giả đồ siết chặt dây phần eo, khuôn mặt vừa rồi rất thoải mái giờ lại trở nên căng thẳng, chỉ biết anh đang cật lực. Mặc giả đồ mà đi so với người bình thường phải khó khăn gấp bội mới có thể giữ được thăng bằng, xem như vài ngày nay thân thể có tốt lên nhiều nhưng cũng hiếm khi có thể mặc giả đồ ra ngoài, huống chi gần đây tình hình sức khỏe của anh không được tốt lắm.

Nhưng mà, giờ cô không có cách nào bỏ giả đồ mặc trên người anh ra, ánh mắt thỏa mãn, điều anh muốn chỉ đơn giản như vậy, chỉ muốn đứng bên cạnh người anh yêu, cùng sống vai đi bên cô mà thôi. Cô cũng không có cách nào quên, ngày đó trong phòng tập trị liệu ánh mắt anh cầu xin cô hãy để cho anh tiếp tục “đi” làm đau đớn lòng cô.

Khóe miệng cô nặn ra một nụ cười, cúi đầu giúp anh cài dây an toàn lại, che giấu đi sự lo lắng trong ánh mắt, thầm muốn anh thật vui vẻ trong ngày sinh nhật này.

“So (tiếng anh ^_^), trạm thứ nhất của chúng ta ở đâu đây?” Cô nắm lấy tay lái, lúc khởi động xe ánh mắt tràn đầy mong chờ nhìn anh.

“Anh đã định vị sẵn trên đường số 5 rồi, cứ đi vào đây trước, chúng ta sẽ đến Marlborr Gallery.”

“Anh muốn đến đó làm gì?” Nơi đó có phòng triển lãm tranh lúc trước cô có đến một lần, hình như đi cùng mẹ chọn quà mừng 20 năm ngày kết hôn của di, tuy chỉ là một chuyến đi vội vàng nhưng phong cách ở đây xác thực rất hấp dẫn người khác. Bình thường cũng không thấy anh có hứng thú với nghệ thuật cho lắm, trước kia dù cho những bữa tiệc rượu có liên quan đến chuyện làm ăn có được cử hành ở đây cũng không thấy anh nhiệt tình như vậy, sao hôm nay đột nhiên lại muốn đi tới đây chứ?

“Thế nào? Không tin ông xã của anh cũng có tâm hồn nghệ thuật sao?” Anh quay đầu lại nhìn một bên mặt cô, từ chiếc hoa tai kinh điển hiệu Chanel nhìn xuống chiếc cằm với một vòng cung hoàn mỹ trông rất đẹp mắt.

Cô chỉ chuyên tâm lái xe theo con đường uốn lượn bên bờ biển, nụ cười trên mặt làm cho anh cảm giác được một sự... nguy hiểm.

“Ok, nhận thua.” Anh bất đắc dĩ đưa hai tay đầu hàng, lại liếc nhìn ánh mắt thắng lợi của cô, bình tĩnh nói: “Không phải nhà của mẹ ở Vienna mới được thiết kế lại sao? Hôm trước anh online nhìn thấy một bức tranh rất match (thích hợp) với nội thất cùng chiếc đàn của mẹ.” Nhưng thật ra lần trước trong lúc vô tình cô nói rất yêu thích phong cách hành lang có treo tranh, hơn nữa Bugey đã giới thiệu với anh một họa sĩ rất được yêu thích đã “đá động” đến anh thật sâu.

Lòng của cô trầm xuống, căn nhà mới được thiết kế lại không phải tháng sau mới hoàn thành hay sao? Anh vội vã như vậy để làm gì chứ? Nhưng cô vẫn không đổi sắc nói: “Để cho phòng tranh trực tiếp chuyển đến nhà mới không được sao.”

“Có thời gian thì cứ thuận đường ghé qua xem, hơn nữa bức tranh kia cũng không tệ, anh tin em sẽ thích.”

“Hôm nay là weekend (cuối tuần), người đến đó rất đông...” Trong lúc chờ đèn đỏ, cô nhìn chiếc xe đứng trước, xoay đầu nhìn anh, sự lo lắng hiện rõ trên mặt.

“Nơi đó có đường VIP.” Anh nắm lấy tay cô, “Hon nữa, không cần phải vì anh mà làm cho bất cứ thứ gì trở nên phức tạp, được không?” Mặt của anh hiện lên một vẻ lo lắng nhưng lập tức trôi đi. Có thể Hình Ý đã biết anh có hơi không được vui, lúc anh không vui thì sắc mặt rất bình tĩnh, ánh mắt mang theo một chút lạnh nhạt cùng xa cách. Loại cảm xúc này chỉ biểu lộ ra với người rất quen thuộc, nếu là những người khác thì căn bản ánh mắt kia sẽ không lộ ra một chút cảm xúc nào.

“Thật xin lỗi.” Cô nhìn thấy một chút mờ mịt của anh thông qua cặp kính sát trùng, một chút nặng nề đau đớn dâng lên từ trong lòng rồi lan ra khắp toàn thân. Nhưng mà đảo mắt một cái rồi nói tiếp: “Anh có biết là hôm nay cách ăn mặc của chúng ta rất không thích hợp sao? Em nghĩ hay là...” Cô vừa nói ánh mắt vừa quét qua chiếc quần jean trên đùi anh, dù sao cô cũng không hề muốn anh phải cực khổ như vậy, hon nữa phòng triển lãm tranh kia ở tầng hai, muốn “đi” hết con đường lên đây thật sự rất mệt mỏi.

“Hãy nghe anh nói” Tay của anh vuốt ve mặt cô, ánh mắt ấm áp trong nháy mắt chuyển hóa thành một vẻ hấp dẫn, khéo miệng hơi nhếch lên một đường cong khiêu gợi, “Quan trọng không phải là mặc cái gì, mà là em là ai...” giọng nói trầm thấp truyền đến bên tai cô, trong phạm vi thị giác của cô chỉ có anh, cảm thấy không khí trong xe rất mỏng manh, mặt cảm thấy hơi nóng lên, suy nghĩ duy nhất trong lòng chỉ là phải hôn thật nồng nhiệt lên môi của anh. Cho tới bây giờ cô chưa từng cảm thấy mình không thể tự giữ mình như vậy, nhưng mà Giang Vũ Chính hôm nay sao lại trở thành một cao thủ tán tỉnh thế nhỉ?

Đèn đỏ sớm đã chuyển sang màu xanh, những chiếc xe phía sau không còn kiên nhẫn nhấn kèn, cô hít một hơi thật sâu, tranh thủ thời gian bình tĩnh lại, mặt cũng nghiêm túc lại, đập chân ga, làm cho tốc độ giảm xuống rung động trong lòng cô, nhưng mà hiệu quả lại quá mức nhỏ bé.

Vũ Chính nhìn khuôn mặt hơi hồng lên của cô, đắc ý nhướng mày lên.

Xe đậu trước bãi đỗ xe VIP trước cửa MG, đứng trước cửa lớn là một cô gái xinh đẹp người Ấn Độ linh hoạt khéo léo, nhìn thấy anh dừng trước cửa cũng đứng đấy chờ, sau khi Hình Ý đỗ xe xong thì làm chuyện quan trọng nhất là vịn Vũ Chính “đứng” lên. Từ biệt thự ven biển vào nội thành mất khoảng hai tiếng, hai tiếng ngồi xe đối với người thường mà nói thì không có vấn đề gì, mặc mà anh mặc giá đỡ, mỗi một giây một phút đều là dày vò. Trên đường đi cô nhìn thấy anh mặt không đổi sắc mà lấy tay day lên lưng, chỉ biết anh chống đỡ rất vất vả.

Dù cho anh có chống nặng cũng phải nhờ sức của người khác mới có thể đứng lên, trước tiên Hình Ý chuyển chân của anh ra, bên kia nhân viên ở đây cũng tới dìu anh, nhìn tóc anh đầy mồ hôi, cô cầm đôi nạng do dự một chút rồi vẫn đặt dưới nách anh, cô gái kia tiến lên nói: “Mr.Giang, xin chào. Tôi là Flora tổng giám nghệ thuật của MG. phòng triển lãm tranh của chúng tôi có một con đường chuyên dụng, có thể...”

Cách đó không xa có một người đẩy một chiếc xe lăn tới nói, khỏe môi anh hiện lên một vẻ chán ghét, ngắt lời cô gái kia lạnh nhạt nói: “No, thanks.”

Marlbor Gallery nằm liền kề Mahattan Brooklyn, ở đây mặc dù là một trung tâm mỹ thuật xa rời những ánh đèn nhiều màu sắc phồn hoa cùng sự huyền ảo âm ỉ nhưng lại có lịch sử rất lâu đời trong giới hội họa New York, những người yêu thích các tác phẩm nghệ thuật thể hiện chủ nghĩa mỹ thuật trừu tượng cùng các tác phẩm nghệ thuật Pop đến đông như trảy hội, vừa có những tác phẩm kinh điển đồng thời cũng triển lãm tác phẩm của những nhà nghệ thuật trẻ tuổi tài hoa, vài nhà nghệ thuật nổi tiếng như David Salle, Walter De Maria, Philip Taaffe cùng với Francesco Clemente đều gia nhập vào Marlbor Gallery.

Từ bên ngoài nhìn vào, phong cách kiến trúc của MG thật ra rất bình thường, không phải là một bảo tàng mỹ thuật có kiến trúc độc đáo vừa nhìn vào đã hấp dẫn ánh mắt người xem. Nhưng mà bên trong lại ẩn giấu một chút bí ẩn, ở giữa có một vườn hoa rất xinh đẹp, lợi dụng hiệu ứng sự giao nhau của ánh sáng và đồ vật làm cho người ta cảm thấy trong bóng tối có một mảnh xanh biếc từ chỗ sâu nhất lập lòe ánh sáng chiếu rọi bức tượng màu trắng mà những bông hoa màu đỏ, vô cùng phù hợp với phong cách của những bức tranh treo trên hành lang.

Anh đi rất chậm, nhưng cũng xem như ổn, cô tập trung đi theo sau anh, không dám vươn tay ra đỡ, cứ như vậy, đoàn người bước đi thật chậm nhưng cũng không ai dám lên tiếng. Mặc dù là cuối tuần nhưng nơi bọn họ đang đi dường như không nhiều người lắm, thỉnh thoảng có vài người đàn ông mang giày tây lui tới. Đôi nạng nện xuống mặt đất bằng đá cẩm thạch màu đen, tiếng động vọng lại rõ ràng lạ thường trong hành lang.

Hành lang treo những bức tranh có lối đi rất thông thoáng, tường lại không sơn hay dán giấy trang trí như bình thường mà dùng những hòn đá lộn xộn đắp thành, nhìn có vẻ ghồ ghề nhưng thực chất rất sạch sẽ, hon nữa ánh sáng trong hành lang vừa đủ, không khiến cho người xem cảm thấy ánh sáng quá chói mắt, lại cũng không quá tối tăm tới làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo, mục đích chỉ có một, đó chính là tạo nên một không gian tốt nhất để thu hút người tới mua tranh.

Cuối cùng đoàn người nghỉ chân tại một bức tranh rất bình thường, ánh mắt Vũ Chính lại yên lặng khóa trên nó, Flora đứng bên cạnh giải thích: “Đây là tác phẩm nghệ thuật cuối cùng John Wesen vẽ trước khi qua đời, tên là ‘Dục vọng’.”

Hình Ý nhìn vào bức tranh chỉ có một hình ảnh đơn giản, giống như đặt bút vẽ một khe hở của cánh cửa, hon nữa đường nét lại không rõ ràng, cách dùng màu cũng tối đen không chút ánh sáng, cô nhìn thấy Vũ Chính đã lâm vào trạng thái trầm tư, hỏi: “Tại sao phải gọi là dục vọng?”

Miệng anh nhếch lên cười mang theo một chút ý vị sâu xa, “Người nhìn từ trong khe cửa ra, có thể nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn người khác, nhưng mà cái lớn hơn cả thế giới chính là dục vọng của con người...” Lời nói mang theo một hơi thở nhàn nhạt, lại nghe giống như một nhà nghệ thuật, trước khi chết cái ta vẫn vương chính là danh là lợi sao? Cuối cùng lại chính là một thứ mà trong sâu kín tâm hồn con người ta không thể vứt bỏ – dục vọng?

Tổng giám nghệ thuật đứng bên cạnh lộ ra một nụ cười tán thưởng, Hình Ý chỉ yên lặng nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của anh, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai của anh nói: “Dục vọng của anh là gì?”

“Dục vọng của anh, chính là em...” Anh cúi đầu, giọng nói mê hồn, dùng âm lượng chỉ có cô mới nghe được để trả lời, in lên trán của cô một nụ hôn. Đôi

mắt đen lộ ra một chút sáng ngời khác thường, chiếu sáng khuôn mặt cô. (trời ta chết ngất vì cái câu này của VC)

Cô khẽ nhẹ mũi chân đáp lại anh, ngón tay ôm lấy eo anh nhẹ nhàng vuốt ve, không dùng một chút sức nào. Người bên cạnh đều thức thời tránh đi, cuối cùng Hình Ý mặt đỏ hồng nhẹ nhàng đẩy anh ra, ảo não nói: “Làm sao bây giờ? Cung cấp cho người ta một đoạn phim tình cảm nồng nhiệt miễn phí rồi.”

Anh nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, cười nói: “Nếu không thì chúng ta diễn là thêm một đoạn phim tình cảm nồng nhiệt nữa đi?” Trêu đùa với chớp mũi cô. cô nhìn thấy bóng hình của mình trong đôi mắt thanh tịnh của anh, cảm thấy một chút chua xót dâng lên trên đôi mắt mình, tay của anh chống lấy đôi nạng, không thể ôm lấy cô, thậm chí chỉ nhẹ nhàng đùa nghịch với gò má của cô cũng không được, cho nên chỉ có thể dùng cách như vậy để biểu thị động tác thân mật, động tác thân mật làm đau lòng người như vậy.

“Bức tranh anh muốn tặng cho mẹ rốt cuộc ở đâu?” Cô không muốn lộ ra tâm tình của mình, nhẹ nhàng linh hoạt chuyển chủ đề, nhìn tay anh dùng sức chống lấy nạng gân xanh nổi lên, cô thầm nghĩ phải mau mau tìm chỗ cho anh ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.

Về mặt anh thần bí, khoe miệng cong lên thành một nụ cười hoàn mỹ: “Bí mật.”

“Chẳng lẽ bức tranh kia tên là ‘Bí mật’?” Cô cười hỏi, đôi mắt cười đến cong cong, hàng lông mi dày và rậm, trong nháy mắt như một con sâu nhỏ đang bò nhào đến. Con sâu nhỏ kia đã động đến lòng của anh, trái tim rung động giống như lần gặp mặt đầu tiên năm 17 tuổi. Cô cũng như thế này, trong lúc lơ đãng tỏ ra trẻ con một chút, khiến cho không ai có thể làm gì nữa, làm cho người ta đầu hàng, làm cho người ta muốn nâng niu cô trong lòng bàn tay.

“Ken.” Xa xa có một người khẽ quát lên, hai người bọn họ đều chưa kịp phản ứng, ở đây mà cũng gặp người quen sao? Người kia đã xông tới ôm chặt lấy Vũ Chính, hôn chụt anh một cái rồi mới ngẩng đầu lên nói: “Không nghĩ tới lại có thể gặp anh ở đây.”

Người trước mặt mặc một chiếc váy màu xanh lục lộ vai dài đến gối, bộ ngực sữa lộ ra một nửa dán chặt vào lồng ngực Vũ Chính, hai tay ôm chặt lấy eo của anh, giống như một đôi tình nhân một khắc cũng không muốn chia lìa.

Khóe miệng cứng nhắc của Vũ Chính bỗng nhiên nhúc nhích, khóe mắt liếc về phía Hình Ý, có chút bất đắc dĩ nói: “Rachel, em thả anh ra đi.” Thân thể dựa vào đôi nạng để cân bằng hơi nghiêng sang một bên, Hình Ý đứng bên cạnh vội vàng đỡ lấy eo của anh, tuy trong lòng không vui nhưng vẫn lễ phép gọi một tiếng: “Chị Rachel, đã lâu không gặp.” Tư thế cùng phong thái đều mang một loại đoan trang cùng bình tĩnh hiếm thấy, đây chính là thái độ của Lâm Hình Ý nơi công cộng, mang trên mặt nụ cười cẩn thận tỉ mỉ, trong mắt có chút xa cách nhàn nhạt.

Nghe thấy chữ “chị” trong miệng Hình Ý, thân thể Rachel cứng đờ, thông thả và không tình nguyện buông tay đang ôm Vũ Chính ra, “A, Hình Ý cũng ở đây sao?” Lúc này ánh mắt của Rachel mới nhìn thẳng vào sự tồn tại của Hình Ý, dường như vừa rồi một chút cũng không để ý đến bên cạnh Vũ Chính còn có một người nữa.

“Lúc chúng em kết hôn chị Rachel đã không đến, không nghĩ tới lại gặp chị trong tình huống này, hình như chúng ta cũng năm năm không gặp rồi nhỉ?” Hình Ý rất tự nhiên ôm lấy Vũ Chính, khéo mắt lơ đãng toát ra một vẻ hạnh phúc, làm cho người phụ nữ trước mặt phải nghiêng răng nghiêng lợi.

Rachel vừa nghe thấy hai chữ kết hôn thì sắc mặt lập tức trở nên ảm đạm, ánh mắt lạnh xuống nhưng vẫn cười nói, “Lần đó tôi có một hội nghị ở Nam Phi cho nên không đến được.” Nụ cười mang theo một chút cứng nhắc cùng mắt tự nhiên. Sau đó lại nhìn về phía Vũ Chính hỏi: “Tình trạng của Ken cũng không tệ lắm, xem ra hai năm qua khôi phục cũng rất tốt. Có thể nhìn thấy anh đi lại vui vẻ, anh biết không nghe thấy anh gặp chuyện không may thật sự dọa em gần chết.” Khuôn mặt trang điểm thật đậm tỏ ra ân cần tình tứ, tình cảm nóng bỏng nhìn vào ánh mắt của anh.

Ánh mắt Hình Ý đảo qua người đàn ông châu Á khoảng chừng hơn 20 tuổi tương tá ngũ đoản (5 phần: thân ngắn, cổ ngắn, chân ngắn, mặt ngắn, đầu ngắn) đứng bên cạnh Rachel, sắc mặt rất trắng, đứng bên cạnh Vũ Chính có lẽ chỉ cao tới cằm anh, hơn nữa cũng không đẹp trai như anh, cảm hơi nhếch lên hỏi cô ta: “Sao lại không giới thiệu vị này?”

“Vị này chính là phó tổng tài của MPP, ngài Trì Đào Vũ.” Khuôn mặt có hơi tối lại nhìn Hình Ý, rồi lại không dám phát tác.

Hình Ý chớp chớp chân mày, Vũ Chính đứng giữa hai người phụ nữ mạnh mẽ này, khóe môi giấu đi một nụ cười.

Toilet nữ thường là nơi thường thấy nhất để giải quyết mối hận cũ, vào hôm nay trong cuộc chiến giữa hai người phụ nữ này cũng là chiến trường phân định thắng thua.

Rachel đứng trước bồn rửa tay bằng đá cẩm thạch màu đen, nhìn Hình Ý mặc một bộ quần áo đạo phố đứng trước gương, “Làm sao vậy? Đạo này con bảo tài chính ảnh hưởng lớn đến Giang Lâm như vậy sao? Nhìn xem, Lâm Hình Ý từng rất kiêu ngạo của chúng ta, không phải sản phẩm cao cấp thì không mặc lại cũng học được cách ăn mặc giản dị sao.” Trong ánh mắt mang theo một vẻ khinh bỉ đặc ý dạt dào. Thật ra xuất thân của cô ta cũng không kém Hình Ý, chỉ là đám cưới giữa nhà họ Giang và họ Lâm vĩnh viễn là một nhát dao đâm vào tim cô ta, trời mới biết cực phẩm Giang Vũ Chính này ban đầu là do cô ta khai quật nhưng cuối cùng lại bị Lâm Hình Ý cướp về nhà.

“Tôi cũng không phải người nào đó, không cần phải ăn mặc như một cây thông Noel.” Hình Ý nhìn thấy nét mặt của cô ta biến đổi thì lại nói thêm một câu, “Hon nữa, quan trọng không phải là tôi mặc cái gì, mà là, tôi là Giang Lâm Hình Ý.” Thản nhiên nói ra từng câu từng chữ, khiến cho sắc mặt Rachel biến đổi. (ở TQ khi có chồng thì người phụ nữ thường được gọi thêm họ của chồng phía trước họ tên đầy đủ của mình)

Rachel chớp mắt, từ trong gương nhìn pho tượng Apollo phía sau, khẽ thở dài một hơi, liếc mắt qua nhìn Hình Ý: “Đã từng là một Apollo nhỉ! Đáng tiếc, thiếu đi hai chân mạnh mẽ, rốt cuộc cũng không còn hoàn mỹ. May mắn, tôi đã từng ném trước tiên, cô nhất định là chưa thấy qua đầu nhĩ, anh ấy tuyệt đối là người đàn ông giỏi nhất tôi từng thấy, dù cho là khi đỉnh điểm ngưng ngưng nhất...” trong ánh mắt rõ ràng đang khiêu khích cô đến cực điểm.

Kẻ thù đã khiêu chiến, cô cũng không cần phải trốn tránh, không phải sao? Cầm Hình Ý khẽ nhếch lên, “Đúng vậy thì làm sao? Thời trẻ anh ấy chỉ còn là hồi ức của chị, hoặc có thể nói, anh ấy cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ là Apollo của chị, trước kia, hiện tại, từ nay về sau, đều chỉ là của tôi...” Toàn thân phảng phất khí thế của một nữ vương, từ trên cao nhìn xuống người đang âm thầm cắn răng trước mặt.

Tay cầm hộp phấn của Rachel có hơi run rẩy, nhưng vẫn cố nặn ra một nụ cười nói: “Ai nói tôi để ý đến anh ấy, tôi vẫn còn chưa đói khát đến mức đi hoài niệm một người tình cũ tàn phế.” Bất kể thế nào đều đã hòa nhau một.

“Có biết trên mặt của chị đang viết rất rõ hàng chữ “Ghen ghét dữ dội” không? Nhưng mà cũng phải chúc mừng chị Rachel một chút, MPP cũng không phải là công ty nhỏ, tuy Trì Đào tiên sinh là một chàng lùn!” Hình Ý nhìn sắc mặt trắng bệch của cô ta, khéo mắt khẽ nhướng lên: “Chẳng qua là phải nói lại, công thức trâu già gặm cỏ non đối với chị mà nói cũng không tệ lắm.” Trước khi đi còn quay đầu lại nhìn hộp phấn trong tay người phụ nữ kia nói: “Thừa dịp botox còn chưa hết tác dụng, chị Rachel hãy cố gắng nắm chắc đi.”

Người phụ nữ giành thắng lợi vinh quang xoay người đi, dưới chân dù cho đang mang một đôi giày cao gót bảy phân cô cũng cảm thấy giờ phút này bước chân cực kì nhẹ nhàng, hưng hăng thở ra một hơi thở hung ác, cảm thấy thành tựu hơn so với việc hoàn thành bất kì hạng mục lớn nào.

Botox là tên thương hiệu của sản phẩm Botulinum Toxin type A do công ty Allergan (Mỹ) sản xuất. Loại thuốc chống nếp nhăn này có nguồn gốc từ ngoại độc tố do vi khuẩn yếm khí clostridium botulinum sản sinh ra

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Niềm vui bất ngờ

Lúc Hình Ý đi ra ngoài đã trông thấy Vũ Chính đang đứng trước tấm kính thủy tinh lớn chờ cô, hình như Flora nói bên tai anh câu gì đó, khuôn mặt sáng tối không rõ của anh hiện lên một nụ cười nhàn nhạt. Phía trên gian phòng không có bất kì chướng ngại vật gì, ánh nắng có thể thẳng tắp chiếu vào. Cô nhìn thấy từng tia sáng nhỏ vụn rơi trên mặt anh, làm nổi bật từng đường cong sắc bén trên khuôn mặt gầy gò, dáng người thon dài cùng vẻ bề ngoài hơn người khiến cho những người phụ nữ đi qua phải ném sang ánh mắt nóng bỏng.

Anh ngẩng đầu lên, trông thấy cô thỏa mãn nở một nụ cười thắng lợi, ánh mắt tràn ngập ánh sáng rạng rỡ mê người, cô là nữ vương trời sinh, có lẽ trước kia còn quá non nớt, nhưng mà kén phải lột xác mới có thể trở thành bướm, không phải sao? Sẽ có một ngày như vậy, lúc cô đã có thể sử dụng sức mạnh của mình để bảo vệ mình thì đó chính là lúc không còn cần anh nữa rồi! Khéo miệng của anh nhếch lên thành một nụ cười tự giễu, hiện tại anh thành ra cái dạng này, có thể dùng cái gì để bảo vệ cô chứ?

“Flora nói với anh cái gì đó? Sao lại cười thần bí như vậy?” Cô vừa nói tay vừa giúp anh sửa lại cổ áo hơi bị lệch đi.

“Làm sao vậy? Chiến tranh lần này chấm dứt nhanh vậy sao?” Anh không trả lời, nhìn cô không hề che giấu sự vui vẻ, trêu đùa mà hỏi.

Bởi vì năm đó Rachel nhận học bổng toàn phần đến Yale, hơn nữa trước khi đi còn đứng trước mặt cô khoe khoang, “Tôi sẽ nhanh chóng sang đại dương bên kia, ở đây mà đoạt lại anh ấy.” Tuy vậy cuối cùng năm đó Vũ Chính đến Massachusetts, nhưng mà Hình Ý năm đó còn trẻ nên hiếu thắng không kìm được. Vừa vặn năm đó thi lên đại học có rất nhiều bạn học lấy Harvard làm mục đích, cạnh tranh rất khốc liệt. Người trong nhà thậm chí cả Vũ Chính đều khuyên cô, thật ra nước Mỹ có rất nhiều trường đại học, không cần phải như vậy. Nhưng mà Hình Ý bướng bỉnh đến mức không nghe lời ai cả, nhìn bộ dạng khăn trương trong thời gian đợi kết quả của cô, mọi người đều toát mồ hôi.

“Đó là đương nhiên, bà xã của anh là người thế nào chứ?” Sóng mắt cô đảo một vòng, mang theo giọng điệu uy hiếp nói: “Sáng nay bất kể thế nào anh cũng đòi đến đây, không phải vì muốn gặp tình nhân cũ là hoa hậu giảng đường chứ hả?”

Anh cũng đùa theo cô, đáng thương nói: “Nguy rồi, bị em phát hiện rồi.”

“Thật sự không thể nào tưởng tượng được năm đó nết anh tốt cỡ nào mà lại đi trêu chọc đến cô ta?” Cô ôm eo của anh, ngón tay nhẹ nhàng đâm vào trước ngực anh, giọng nói mang theo vị chua. Tên Giang Vũ Chính này, sao lại dây dưa với cây thông Noel kia chứ. Từ thời trung học Rachel đã là một hoa hồng điệp nổi tiếng trong trường, tuy nhan sắc và gia thế đều thuộc loại ưu nhưng lại lớn hơn anh đến ba tuổi. Sự chênh lệch tuổi tác này dưới bàn tay của Rachel làm cho Hình Ý hoài nghi thứ anh yêu mến chính là loại tình thương của mẹ chứ không phải tình yêu nam nữ.

“Đó là vì thời trẻ không hiểu biết mà, bà xã đại nhân...” cảm của anh nhẹ nhàng cọ cọ trên đỉnh đầu cô, giọng điệu ôn hòa, giống như đang làm nũng, “Hơn nữa, đây không phải thể hiệu taste (khẩu vị) của anh ngày càng tốt sao?” Anh biết rõ Hình Ý bởi vì quá khứ của anh và Rachel mà chịu rất nhiều uất ức, cho nên đơn giản không muốn khơi mào chuyện cũ, nhưng mà biểu hiện hôm nay của cô làm cho anh cảm thấy kinh ngạc, hoặc là cô thật sự đã lớn rồi. Không muốn làm cho cô nhìn thấy vẻ cô đơn trong đáy mắt mình, anh hưng dữ hỏi: “Rốt cuộc vừa rồi hai người nói gì trong đó vậy?”

“Giang Vũ Chính cũng nhiều chuyện như vậy từ khi nào vậy hả?”

“Nói nghe một chút đi...”

“Đi thôi, Apollo...” Mặt cô cười như một đóa hoa đang nở rộ rực rỡ, nhẹ kéo tay anh. Đúng vậy, đây là Apollo của cô, người chỉ thuộc về một mình cô.

Cả lâu hai đều là phòng VIP, nhưng Flora lại không dẫn bọn họ đi đến căn phòng nào mà Hình Ý đã từng quen thuộc, lúc đến nơi thì đó lại là một phòng hội trường nhỏ. Trong căn phòng gần hai mươi mét vuông này, trên tường là vải nhung màu đỏ sẫm, trên mặt có những bụi cây thực vật xanh mướt, vách tường cùng sàn nhà cũng đều được bao phủ bởi một loại gỗ màu đỏ, khiến cho cả gian phòng đều rực rỡ mà hoa lệ, mang theo sự nghiêm túc của thời trung cổ nhưng lại không có cảm giác nặng nề, bên phải cửa phòng có hai ô cửa sổ thủy tinh sát đất, ngoài cửa sổ nhìn thẳng ra vườn cây xanh mướt. Rất hiển nhiên đây là căn phòng dành cho khách VIP, trước kia đi cùng mẹ cô đã không đến nơi này.

Cả gian phòng chỉ treo một bức tranh trên tường, nhưng lại dùng một tấm vải che lại bức tranh sơn dầu kia, vô cùng thần bí, làm nổi bật màu sắc của căn phòng, làm cho người ta vừa bước vào đây đã không kìm được mà cảm thấy hưng phấn. Cô nghi hoặc nhìn anh, mà anh chỉ ghé vào tai cô nhẹ nhàng nói: “Bảo bối, đây chính là món quà anh tặng cho em...”

Cô không tự chủ được từng bước một tiến đến gần bức tranh kia, dù cho đã mơ hồ biết rõ đây là thứ gì nhưng mà vẫn kìm không được kích động run rẩy.

Tấm vải che bức tranh sơn dầu bị cô nhẹ nhàng giật xuống, bức tranh phảng phất như có một loại ma lực hút hồn người, trong nháy mắt làm cho cô phải trợn mắt há hốc miệng, không thể tin được đây là sự thật, thật sự là bút tích của Hugo.

Bức tranh kia tựa như một khe núi, hai bên là cây cối rợp trời, ở giữa có một tòa nhà giống như một tòa lâu đài theo kiến trúc trung cổ. Năm đó, nó như một ngọn núi cao ngất dọc đứng, uy nghiêm đáng sợ, giống như một mũi trên đám mây lên chín tầng mây. Ngày nay, nó vẫn duy trì tư thế oai hùng, vài thế kỉ kéo dài buồn chán đã khắc sâu về già nua suy yếu dị thường của nó. Bầu trời là một mảnh mờ mịt, cây cối chấp chôn khiến người xem như nghe thấy tiếng gió vi vu... bức tranh kia là một bức tranh phong cảnh đẹp mắt, dáng dấp của tòa lâu đài kia ngày nay có cũ kĩ một chút, hiển nhiên đã ẩn chứa vô số những chuyện động trời bao thế kỉ nay, chuyện xưa gây kích động lòng người, cả bức tranh được bao phủ bởi một vẻ tĩnh mịch, hào khí mà thần bí, mà tất cả những hình tượng kia lại ẩn chứa một loại tình cảm phức tạp của họa sĩ, làm rung động lòng người mãnh liệt.

Cô nhớ lúc đi hưởng tuần trăng mật ở Pháp bọn họ đã nhìn thấy bức tranh này tại nhà riêng của Hugo đều cảm thấy kinh động, bởi vì ba của cô hiểu rất rõ về “Viện thánh mẫu Paris” và “Thế giới bí ẩn” mà cô cũng quen thuộc với vị tác gia Hugo danh tiếng truyền xa thiên cổ này, tuy thỉnh thoảng có thể thấy được những bức tranh ông ấy đã vẽ trong sách của ông ấy nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy bút tích thật sự thì không thể nào không bội phục vị thiên tài này.

Cô còn nhớ rõ ngày đó trước khi đi cô còn nói với Vũ Chính: “Nếu có thể có được nó, em tình nguyện bán mình ở trong này...” cuối cùng còn lưu luyến không rời nhìn ngắm bức họa kia, thật lâu sau vẫn không chịu rời đi.

Khi đó Vũ Chính chỉ có thể bất đắc dĩ khuyên cô: “Em quên em đã bán mình cho anh rồi sao? Hơn nữa, thật sự rất xin lỗi, ông xã của em vẫn chưa có khả năng mang nó về nhà...” Nhà riêng của Hugo thuộc về bộ văn hóa của Pháp, tất cả những thứ bên trong đều thuộc về hiện vật khảo cổ, cho dù anh có năng lực lớn đến đâu cũng không có cách nào mang về nhà một di vật quốc gia cả. Nhưng mà, ánh mắt thất vọng cùng sự khát vọng thật sâu trong đáy mắt Hình Ý đã động đến lòng anh, sớm đã khắc vào đồ vật trở thành một ấn kí.

Cô kéo suy nghĩ của mình lại, đè nén lại cõi lòng chấn động cùng nước mắt nơi khóe mắt, xoay người đi về phía anh, đứng trước mặt anh, tuy biết rõ đây là sự thật nhưng vẫn không thể tin được, vẫn nhìn không được mà hỏi: “Đây là đồ dỏm phải không?”

Anh cười không đáp, Flora đứng bên cạnh giải thích: “Thật ra bức tranh này từ thế chiến thứ hai, lúc nước Đức xâm chiếm Paris đã bị người Nazi đánh cắp, bức tranh trong nhà riêng của Hugo kia mới là đồ giả, bút tích thực sự đã đi gần một nửa quả địa cầu, đổi qua ba chủ... ba năm trước đây Giang tiên sinh đã ủy thác cho phòng tranh chúng tôi hỗ trợ tìm kiếm bức tranh này, nhưng mà một người Hà Lan sưu tập được bức tranh này lại nhất định không chịu bán. Đến đầu năm nay, ông ấy chủ động liên lạc với phòng tranh chúng tôi, nói là vì tài chính có nguy cơ bị tổn thất nghiêm trọng, cần tìm người thích hợp mua lại một số bức tranh lấy tiền mặt xoay vòng. Nhưng vị kia chắc hẳn cũng vô cùng yêu mến bức tranh này, đến đầu tháng trước vẫn còn do dự. Vì thế Giang tiên sinh đã tự mình bay sang Hà Lan bàn bạc đồng thời thể hiện thành ý với ông ấy...”

Hình Ý cũng không nghe cô ấy nói gì tiếp theo, kiễng mũi chân hung hăng chặn miệng anh lại, xoay tròn khoảng vài vòng, đầu lưỡi nóng bỏng cố gắng lũng lạc trong miệng anh, nước mắt theo gương mặt chảy xuống, không một tiếng động. Flora đứng bên cạnh mỉm cười lui ra khỏi phòng, cũng đóng cửa lại, không muốn quấy rầy nụ hôn dài đứng tiêu chuẩn lại cảm động này.

Cuối cùng hai người run rẩy tách nhau ra, thở hổn hển, trong phòng yên lặng, chỉ tồn tại hơi thở của nhau. Cô ôm chặt lấy anh, dán mặt vào lồng ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống áo anh. Cho tới bây giờ anh cũng chưa từng nói chuyện này với cô, chưa bao giờ nói cho cô biết anh luôn ở sau lưng bỏ ra nhiều tâm huyết như vậy. Một tháng trước là lúc anh vừa trở về Mỹ, cũng là thời điểm sức khỏe của anh tệ hại nhất, trong tình huống như vậy mà anh còn đích thân bay một chuyến đến Hà Lan.

Cho tới bây giờ anh luôn dùng cách của mình để làm cho cô vui vẻ, làm cho cô cảm thấy hạnh phúc. Trước kia cô ngu xuẩn như vậy, chưa bao giờ biết rõ sau lưng cô anh đã làm nhiều việc như vậy, còn hết lần này đến lần khác ích kỉ mà tôn thờ anh, không tin tưởng anh... Có lẽ trước đây cô thật sự không hiểu, khi thật sự yêu một người, không cần phải nói cho cô biết đã làm những gì cho cô ấy, chỉ cần làm cho cô ấy vui vẻ là đủ rồi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt đang mỉm cười của anh, không muốn để cho anh chê cười, giọng nói có hơi khàn khàn, đặc sệt giọng mũi nói: “Có phải anh đã làm chuyện gì có lỗi với em nên mới bù đắp lớn như vậy không?”

Anh hôn lên đôi mắt vừa rơi lệ của cô, nhẹ nói: “Đứa ngốc.” Ánh mắt tràn ngập sung sướng như muốn chôn vùi cô, ánh lên một tia hào quang khi đã dùng hết tất cả sức lực, cố gắng hết sức như vậy, toàn tâm toàn ý như vậy.

Trong một nhà hàng bình thường bên bờ biển trên đường số 15th, tuy không phải là nhà hàng cao cấp như Lâm Tam Tinh của anh nhưng mà bởi vì “Có thể nhìn thấy cảnh mặt trời lặn đẹp nhất Đại Tây Dương” nên nổi tiếng, hơn nữa quản lý kiêm ông chủ ở đây đã từng làm quản lý cho khách sạn Hilton, chất lượng của thức ăn tuyệt đối đảm bảo, muốn dùng bữa tối ở chỗ này, cho dù là người quen cũng phải đặt trước một tuần.

“Em đi lấy xe lăn tới được không?” thật ra cô cũng không có ý định nói ra lời khiến cho anh không vui nhưng mà sau khi vịn anh đứng vững lại, cả người anh đều cứng ngắc mà run nhè nhẹ, dường như đang dùng chút sức cuối cùng để chống đỡ thân thể mình. Vừa rồi ở phòng triển lãm tranh vừa đi lại vừa đứng lâu như vậy, cô biết rõ anh đã kiệt sức, nhưng mà biết tính cách quật cường của anh nên chỉ có thể yên lặng đứng nhìn. Nhìn thấy những giọt mồ hôi trên trán anh từng giọt từng giọt nặng nề chảy xuống, trái tim như bị khoan sâu vào đau đớn không có cách nào xem như không nhìn thấy.

“Không được, anh sao phải dùng đến xe lăn chứ?” Lần này anh không tức giận, chỉ giống như một đứa bé tranh luận với cô, ngang ngược lại không chịu nói lý. Anh cũng sẽ không lộ ra bộ mặt như vậy với người ngoài, dù cho ở trước mặt cô cũng rất ít, nhưng khiến cho cô cảm thấy khó hiểu chính là, anh hôm nay lại tùy hứng như vậy, lơ đãng mà đem tất cả của anh lộ ra trước mặt cô, không hề giữ lại.

Cô chán nản, “Ngồi xe lăn thì sẽ không cần phải mệt như vậy...” tiếp tục cố gắng khuyên bảo.

“Anh tuyệt đối không thấy mệt.” Anh cẩn thận ngăn lại.

“Em biết rõ anh không kêu ca, nhưng mà hãy chờ chút sức làm chuyện chúng ta muốn làm đêm nay đi, đúng không?” Cuối cùng cô xuất ra một đòn sát thủ, nhưng không ngờ anh lại ghé sát vào tai cô nói: “Tình lực của anh rất dào dạt, đêm nay có làm cũng không sao.” Những lời này vừa nói ra thì đã làm cho cô không còn có thể nói gì được nữa.

Nhưng mà, người đàn ông vừa nói với cô “tuyệt đối không thấy mệt” kia lúc cô cùng bồi bàn đỡ anh ngồi xuống, anh đau đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi vốn đã tái nhợt lại khẽ run rẩy, không muốn làm cho cô lo lắng nên khi nấp nhãn giữa hai chân mày còn chưa tan đi đã nặn ra một nụ cười: “Không sao.”

“Mới là ả ấy!” Cô “cười” khom người xuống chỉnh lại tư thế hai chân cho anh, lại phát hiện ra đầu gối của anh đã cứng ngắc không có cách nào gấp lại, sưng sò, ngán người, thân thể của anh không còn chút sức mà lại cứng ngắc làm cho lòng người ê ẩm, hôm nay thời gian đứng quá dài, thân thể của anh căn bản không chịu được thời gian đi bộ cùng đứng thẳng dài như vậy. Tay của cô nhẹ nhàng giúp anh mát xa thư giãn gân cốt, lúc này mới thoáng gấp lại được một chút.

Anh cúi đầu, có chút áy náy nói: “Sorry.” Ánh mắt cảm giác như bị thất bại, làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Nhưng cô lại không để ý đến anh, cuối cùng sau khi giúp anh chỉnh lại tư thế của hai chân xong, nhìn dư âm của ánh mặt trời đã lặn rơi vào trên tóc anh, cười nói: “Hôm nay em cũng muốn làm cho anh surprise (ngạc nhiên)...” Sau khi nói xong thì chạy lên sân khấu nhỏ trong nhà hàng, trao đổi với nhạc công ở đó một chút, lại đi tới vị trí hát chính.

Tuy anh rất ngạc nhiên nhưng vẫn cười rồi nhép miệng nói: “Surprise?”

Cô cầm microphone, cười nói với anh, “Yes, surprise.” Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn cô, thật ra cô đã làm rất nhiều bài diễn thuyết, lúc còn học đại học, sau khi ra ngoài đi làm... nhưng chưa bao giờ căng thẳng như vậy, cô hít một hơi thật sâu, cầm microphone nói: “Thật xin lỗi vì đã làm mất thời gian của mọi người, hôm nay là sinh nhật của chồng tôi, tôi hy vọng có thể trở lại hát tặng anh ấy một bài hát.” Mọi người ở dưới vỗ tay từng đợt, cô căng thẳng cắn cắn môi, nở một nụ cười vui vẻ nói: “Lâu quá rồi không hát, có hơi căng thẳng một chút, nhưng mà tôi đã từng giành được giải trong cuộc thi ca hát ở trường học.” Người ở dưới đài lại bắt đầu vỗ tay, cô lại bổ sung thêm một câu: “Tuy chỉ là giải khuyến khích...” mọi người lại cười vang.

Tiếng đàn ghita nhu hòa chậm rãi vang lên, ánh tà dương rơi nghiêng trên người cô, cô cầm microphone, nét vui vẻ nồng đậm trên mặt bớt đi, mà chuyển thành đôi mắt dịu dàng, nhìn về phía người đàn ông trong lòng cô kia.

"As long as stars shine down from heaven.

And the rivers run into the sea.

Till the end of time forever.

You are the only love I'll need.

In my life you're all that matters.

In my eyes the only truth I see.

When my hopes and dreams have shatte Red.

You're the one that's there for me.

When I found you I was blessed.

And I will never leave you, I need you"

Giọng hát dịu dàng của cô chạm đến tâm hồn mỗi người mà cũng đủ sức để gõ cửa trái tim anh, anh chưa bao giờ biết thì ra cô còn có bộ mặt như vậy.

Cô là một người phụ nữ mạnh mẽ, mỗi người đều có một tấm màn bảo hộ của mình, ít nhất là ở trước mặt mọi người, cô chưa từng làm chuyện này, có lẽ tình yêu của cô với anh được giấu quá sâu, anh không phải không cảm giác được, nhưng mà hôm nay lại trực tiếp biểu đạt như vậy, làm cho anh không thể nói lên lời sự kinh ngạc của mình. Cô tốt đẹp như vậy, làm sao có thể làm cho người ta không muốn có chứ?

"Imagine me without you.

I'd be lost and so confused.

I wouldn't last a day, I d be afraid.

Without you there to see me through.

Imagine me without you.

Lord, you know it 's just impossible.

Because of you, it's all brand new.

My life is now worthwhile.

I can't imagine me without you.

When you caught me I was falling.

You 're love lifted me back on my feet.

It was like you heard me calling.

And you rush to set me free.

When I found you I was blessed.

And I will never leave you, I need you.

Imagine me without you.

I 'd be lost and so confused..."

Ánh mắt của cô phảng phất như có nước mắt, tích lại trong lòng anh, tay cầm microphone có hơi run run, cổ nén nước mắt nói: "Chồng của tôi anh ấy vô cùng yêu quý tôi, tình nguyện vì tôi mà làm tất cả những việc khiến cho tôi vui vẻ. Nhưng mà, tôi từng làm những chuyện làm cho anh ấy rất đau lòng..." Cô dừng lại một chút, để nén tiếng nức nở, tiếng vỗ tay vang lên từ những người bên dưới đài. Ánh mắt anh nhìn cô đều là sự cô vũ dịu dàng, khẽ mỉm cười cô vũ cô tiếp tục nói tiếp. Hình Ý cắn môi một lúc lâu, nở một nụ cười mới nói: "Nhưng mà, chuyện trước kia đã không còn quan trọng nữa rồi, quan trọng nhất là hiện tại, tương lai. Anh có nguyện ý cùng em "Cùng nhau nắm tay đi đến đầu bạc răng long" không?" Đôi mắt rung rung của cô nhìn thẳng tắp vào anh, không để cho anh có một chút cơ hội trốn thoát nào, từng bước một đến gần anh, "Bởi vì em thật sự không thể nào tưởng tượng được không có anh em sẽ thế nào, em biết trước kia em rất tùy hứng, rất bướng bỉnh...cô giành lấy tất cả mình muốn có mà xem nhẹ cảm thụ của anh... nhưng mà, em phát hiện ra, thì ra tất cả nếu không có anh thì không là gì cả, không còn ý nghĩa gì cả..."

Cô ngồi xổm bên cạnh anh, nắm lấy tay anh nói: "Đồng ý với em, phải ở bên cạnh em đến sinh nhật 30 tuổi, 40 tuổi của em...em muốn chúng ta cùng nhau trải qua tất cả sinh nhật...đến khi chúng ta đều già đi, đầu bạc trắng, lưng còng xuống...lúc ấy, anh vẫn sẽ nói với em, anh rất yêu em, được không?"

Anh nhìn vào đôi mắt khát vọng của cô, như đang có một ngọn lửa thiêu đốt trong lòng, trong ánh mắt có thương yêu cùng khát vọng, nhưng vẫn bình tĩnh nói với cô: "Thật xin lỗi, anh không thể hứa hẹn chuyện không thể làm được..."

Nước mắt của cô không có cách nào không chế được mà rơi xuống, căng thẳng bắt lấy bàn tay hơi lạnh của anh, thống khổ nhắm hai mắt lại, dùng hết tất cả sức lực để cho mình không cảm thấy tuyệt vọng vì lời nói bất đắc dĩ của anh, rồi lại nghe thấy tiếng nói truyền đến từ trên đỉnh đầu: "Nhưng mà, anh nguyện ý dùng hết tất cả sức mạnh của mình để thực hiện nguyện vọng này của em." Anh dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên mặt cô, cô ngẩng đầu lên nở một nụ cười xinh đẹp nhất trên gương mặt, cười rồi lại cắn lên ngón tay anh, không để cho mình khóc ra thành tiếng.

Từ nhà hàng nhìn sang, ánh tà dương trên mặt biển ngày càng nhỏ, mặt trời lặn dường như biểu thị cho màn đêm bàng hoàng đang buông xuống, nhưng mà, mặt trời lặn lúc này chẳng phải vì chờ đợi một mặt trời khác mọc lên sao?

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Ánh chiều tà

Cô nằm bên cạnh anh, không mở đèn, chỉ có ánh nến bên bệ cửa sổ lung linh trong đêm tối, bờ biển ngoài kia truyền vào tiếng sóng phá tan sự yên tĩnh. Ngón tay cô nhẹ nhàng đưa nghịch hàng lông mi cong dài của anh, rồi một đường sờ đến sóng mũi cao thẳng đến chóp mũi của anh, tình tế dùng ngón tay vuốt ve làn môi hơi mỏng của anh, chậm rãi lướt qua chiếc cằm nhọn cương nghị...nhắm mắt lại, trong lòng thầm phác họa trăm ngàn lần hình dáng của anh. Hình bóng anh đã in sâu trong lòng cô, khi anh cười hàng mi xinh đẹp khẽ nhướn lên, lúc tức giận lại tỏ ra bình tĩnh, lúc làm nũng lại như một đứa trẻ hư...đây là người đàn ông của cô, người đàn ông dùng cả thể xác lẫn tinh thần để yêu cô.

Tay của cô chậm rãi dôi xuống, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, cuộn mình vào trong lồng ngực anh, hít lấy mùi hương tinh dầu sau khi tắm xong cô đã bôi lên giúp anh mát xa, loại hương vị sâu kín như một cái cây vừa được mưa to cọ rửa qua, hòa lẫn với nhiệt độ trên cơ thể anh, tỏa vào mặt cô, tươi mát lại mang theo một chút mỉa mai, trong lúc không hề hay biết đã thấm sâu vào linh hồn người ta.

Anh nhẹ nhàng giật giật ôm chặt cô hơn một chút, không biết làm bầm nói câu gì, cô chỉ cho là anh đang nói mớ, anh cũng đã tỉnh, giọng nói khàn khàn truyền đến từ trên đỉnh đầu cô, mơ mơ màng màng hỏi một câu, “Không phải đang ngắm sao sao?”

Cô nằm trong lồng ngực anh rầu rĩ cười, “Em mệt quá cho nên trực tiếp lại xe về nhà.” Lúc ra khỏi đường 15th, dường như anh đã bất động. Lúc đỡ anh lên xe, bộ dạng đã mệt mỏi gần muốn ngất đi vẫn nói với cô muốn lên tầng cao nhất của JL ngắm sao, rồi cuộc từ khi nào Giang Vũ Chính lại có những ý nghĩa lãng mạn kì quặc này đây, cô cũng không biết.

Nhưng nhìn thấy anh từ lúc ăn cơm trên đường 15th đã cố gắng chống đỡ thì cô biết hôm nay như vậy đã là cực hạn đối với sức khỏe của anh rồi.

“Vừa rồi anh mơ thấy một giấc mơ...” Đầu của anh cọ cọ vào cổ cô, mái tóc mang theo mùi hương dầu gội nhàn nhạt quét qua mũi cô, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy.

Cô dịu dàng dùng ngón tay vuốt tóc anh, vì giọng điệu trẻ con của anh mà thấy buồn cười, khẽ cười hỏi anh: “Mơ thấy cái gì?” Ánh sáng của ngọn đèn tường dịu dịu rải đầy khuôn mặt xinh đẹp của cô, một loại yên tĩnh hoàn mĩ phủ đầy cả căn phòng, trong không gian chỉ còn đọng lại hương vị hạnh phúc.

“Ừm...chỉ nhớ những thứ vụn vặt...” anh suy nghĩ một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói: “Có người coi hết quần áo của anh...sau đó nghe thấy tiếng nước chảy...” mặt của anh dưới ngọn đèn mờ tối mà mông lung, Hình Ý ôm lấy anh nhìn không được khẽ cười đến run rẩy, rất hiếm khi Giang Vũ Chính cũng có lúc mơ mơ màng màng như vậy, “Đứa ngốc, đó không phải là mơ. Em bảo hộ lý đưa anh vào phòng tắm, em đã tắm cho anh...” Lúc lái xe thừa dịp anh đang ngủ đã quay đầu xe về nhà, thầm nghĩ sau khi về nhà dù cho anh có không chịu cũng sẽ có cách dỗ anh. Nhưng mà không nghĩ tới anh lại mệt mỏi như vậy, từ khi hộ lý bế anh từ trong xe ra đến khi cô đưa anh vào phòng tắm cho anh, anh đều mơ mơ màng màng ngủ như vậy, may mắn sau khi y tá tới kiểm tra nói anh chỉ mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, hại cô căng thẳng muốn chết, thiếu chút nữa đã gọi điện cho bác sĩ đến đây. Cuối cùng cô còn mạnh mẽ nói: “Yên tâm, em bọc anh lại rất cẩn thận, không cho ai thấy...” lại nhìn không được, nhẹ nhàng run rẩy cười cười, “Vả lại, em cũng không nữ...”

Anh trầm mặc một lát, oang oang nói: “Em bắt nạt anh...” giọng điệu nồng đậm tính ý lại, mặt ghé sát vào một bên mặt của cô, dùng sức cọ cọ.

Tay của cô ở trong chăn bắt lấy anh của anh, giống như một người mù đang sờ soạng vậy, tình tế mà sờ đến mỗi khớp xương của anh, mỗi tác da thịt đều dùng trái tim mà vuốt ve. Lúc cô sờ vào ngón tay của anh, nụ cười bên miệng ngưng lại một chút, ngón tay của anh cực kỳ thon dài, gầy đến sờ được cả khớp xương. Cô nhớ rõ thật lâu trước đây, lần đầu tiên cô vuốt ve tay của anh như vậy, lúc sờ đến đốt ngón tay có một vết chai độ dày vừa phải, không biết có phải là vì từ nhỏ luyện đàn mà nên hay không, chỉ cảm thấy đôi tay này trời sinh là để đánh đàn, thon dài mà mạnh mẽ. Khi còn bé luyện đàn nhất định là đã tốn rất nhiều công sức, nhưng mà giờ thì...ngón tay lạnh như băng lại có vẻ hơi cứng nhắc, bởi vì cô mà mất đi linh hồn, dù cho vẫn thon dài nhưng cũng không còn có thể đàn ra một khúc nhạc như mây trôi nước chảy được nữa.

“Đúng rồi, mới vừa rồi anh vẫn chưa cầu nguyện? Giờ vẫn còn kịp, mười một giờ bốn mươi chín phút...” không muốn để cho mình ướt nước mắt, cô tóm lấy một chủ đề để dời đi sự chú ý.

“Anh không có thói quen này...” Anh chưa bao giờ cầu nguyện, trước kia anh cho rằng, chỉ cần cố gắng giành lấy thì không có gì không chiếm được, cầu nguyện chẳng qua cũng chỉ là tự an ủi mình mà thôi. Nhưng mà hôm nay, dù cho ước nguyện kia có nhỏ bé thế nào, đối với anh mà nói cũng đã rất xa xỉ.

Ngón tay của cô vuốt ve lòng bàn tay bởi vì điều khiển xe lặn mà chai sạn, trong lòng cảm thấy chua xót: “Không được, nhất định phải làm.” Giọng nói rất nhỏ, cho dù giọng điệu có mạnh mẽ như vậy nhưng vẫn nhìn không được mà run rẩy.

Tay anh ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, cũng không nói gì, chỉ ôm cô như vậy, thật lâu sau mới nói: “Nếu như nguyện vọng của anh chỉ là được ôm em như thế này thì có xa xỉ quá không?” Giọng nói của anh còn dịu dàng hơn cả ánh sáng của ngọn đèn tường kia, lại giống như từ phía xa xôi truyền đến, mông lung không rõ ràng. Nhưng mà, từng câu chữ rơi vào trong lòng cô, làm cho nước mắt của cô lo lắng rơi xuống hai gò má.

Cô cắn môi, môi run rẩy, cũng không dám khóc thành tiếng, hít thở một hồi lâu mới nói: “Chúng ta cùng móc tay đi, đến khi em già đi, anh vẫn phải ôm em như vậy...” Ngón tay phải của cô đan chặt vào ngón tay trái của anh, dùng sức run rẩy nói, “Không cho phép gạt em...” giọng nói tràn ngập giọng mũi.

“Đứa ngốc...” giọng nói của anh cũng tràn đầy dung túng cùng bất đắc dĩ, “Già đi rất tốt sao? Vậy không phải mặt em sẽ đầy nếp nhăn sao?” Biết rõ cô để ý đến cái này nhất, anh cố ý chọc giận cô.

“Mặt đầy nếp nhăn thì có làm sao?” Cô hít hít mũi, chậm rãi mở miệng nói: “Em chỉ muốn người đàn ông em yêu mỗi đêm đều nằm cạnh em, đến hừng đông.” Giọng nói không thể nào giấu được khát vọng, hạnh phúc cũng chỉ đơn giản như vậy, chỉ cần ở bên cạnh anh, làm chuyện gì đều thấy hạnh phúc.

Sắc trời dần u ám hơn, ánh tà dương còn giữ lại một chút tia sáng le lói lan tràn khắp các ngõ ngách của thành phố này, tiếng động ồn ào khắp những con đường phồn hoa, giáo đường chìm trong sự yên lặng, còn có những ngọn đèn rực rỡ trên những tòa nhà cao chọc trời.

Hình Ý nhìn dòng xe thật dài trước mặt, nhíu chặt mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay lái, cái thành phố này, con đường này, thời khắc này, luôn chen chúc làm cho người ta thở không nổi. Trước ba ngày trước kia tiến hành phẫu thuật mở hộp sọ phải cạo tóc đi, cô rất muốn ở bên cạnh anh, nắm lấy tay anh mà đôi mặt trò chuyện, dù cho chỉ là một chuyện rất nhỏ, chỉ cần anh biết anh luôn có cô bên cạnh là được.

Nhưng mà rạng sáng hôm nay Giang Lâm có một hội nghị cổ đông quan trọng, bởi vì liên quan đến việc xác định phương hướng phát triển và đối phó với nguy cơ tài chính trong tương lai nên vài đại cổ đông một mực không chịu thỏa hiệp, vẫn cứ lê mê làm gián đoạn đến tận hôm nay. Mà Hình Ý bởi vì vẫn ở bên Mĩ, việc của Giang Lâm chờ cô xử lý cũng chồng chất như núi, cô đã bỏ qua rất nhiều cuộc họp gần đây rồi.

Dòng xe cuối cùng cũng chạy qua đèn xanh, màn đêm đã nặng nề buông xuống hai bên đường ngoài cửa sổ xe, biển báo giao thông nằm trên mặt đường phẳng phất như một mũi tên không ngừng phóng về phía xe, toàn bộ lại trong nháy mắt bị nuốt hết vào đáy xe. Trong xe ngọn đèn mờ nhạt rơi vào khuôn mặt sáng tối không rõ của cô, không một chút biểu cảm gì.

Tiếng giày cao gót lạnh lạnh đập trên nền nhà bằng gạch men cao cấp, thanh âm cực kì thanh thúy trong phòng bệnh VIP, từng tiếng một động đến lòng người. Ngay tại góc cửa cô đã nhìn thấy lão Lý đứng tựa vào tường ngay cửa phòng bệnh, dường như đang suy nghĩ gì đó, trên tay cầm một túi văn kiện, mặt không một chút biểu cảm. Thấy Hình Ý đi tới, ánh mắt vẫn đang nhìn xuống mặt đất rơi trên người cô.

“Hình như tâm trạng của cậu ấy không tốt lắm, vừa rồi còn đá tôi ra ngoài...” khóe miệng hiện lên một nụ cười, nụ cười miêng cưỡng cay đắng.

Nghe thấy anh ta nói như vậy, cô biết là đã muộn. Thật ra Giang Vũ Chính rất ít khi tức giận, lúc đối mặt với công việc, dù cho có tức giận đến đâu thì vẻ mặt vẫn lạnh nhạt. Nhưng mà, cô biết rõ chỉ có người anh tin cậy mới có thể làm cho anh lộ ra bộ mặt thật của mình, một Giang Vũ Chính chân thật, một khi tức giận cũng rất xấu tính, anh cũng giống như người bình thường, cũng cảm thấy bàng hoàng sợ hãi, cho nên cô càng cảm thấy anh giống như một đứa trẻ làm cho người ta đau lòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, chỉ có ngọn đèn tường leo lên trong phòng khách, cô đưa ánh mắt về phía người nằm trên giường bệnh, chỉ cảm thấy mắt cay cay, khóe miệng không kìm được mỉm cười.

Người trên giường bệnh quấn chặt mình trong chăn, không để một tấc da thịt lộ ra ngoài, giống như một đứa trẻ to xác đang giận dỗi, làm cho người ta vừa tức vừa yêu.

“Ồc sên, ồc sên. Nhanh lộ đầu ra ngoài nào, bằng không ta sẽ đem bán người cho Steven làm một bữa tiệc món ăn Pháp thật lớn...” Cô cúi đầu xuống trước giường anh, cách một lớp chăn mềm nói.

Người bên trong, khẽ động dậy người, vẫn không vạch chăn lên, giọng nói rầu rĩ truyền từ bên trong tới, “Ai là ồc sên?”

“Ừm...” Cô cố ý kéo dài giọng, tiếp tục chọc anh: “Nhất định là Steven mua không nổi con ồc sên nhà em rồi, cho nên phải tự mình nấu nó lên nha...” vừa nói xong thì xoay người bò lên giường luồn tay vào trong chăn ôm lấy anh. Cách một lớp chăn ấm áp cô hôn khẽ lên đỉnh đầu anh, rồi lại không nói nên lời, hốc mắt càng ngày càng cảm thấy nóng bừng chua xót. Tay nhẹ nhàng định cời mũ ra nhưng lại bị anh nắm lấy, ngón tay của anh mát như vậy, làm cho cô tay cô dường như không cảm nhận được chút nhiệt độ nào.

“Rất xấu...” Anh nhẹ nhàng mà nỉ non, giọng nói nhỏ đến nỗi không nghe ra chút tình cảm gì, nhưng lại làm cho nước mắt của cô chảy xuống, nhỏ lên chiếc gối mềm, nhanh chóng biến mất không còn dấu vết.

Tay cô bung lấy khuôn mặt anh, giọng nói vang lên trong bóng tối kiên định lạ thường. “Anh có biết lúc anh bị tai nạn ở Chamonix đã trở nên như thế nào không? Xấu xí gấp trăm ngàn lần so với lúc này...nhưng mà, trong mắt em, trong lòng em...” cô dừng lại một chút, hôn hôn lên đôi môi hơi khô nứt của anh, “Anh vĩnh viễn là một Giang Vũ Chính đánh đàn dương cầm và ngẩng đầu lên cười với em, đều là một vương tử trong lòng em...” Cô tháo mũ của anh xuống, ngón tay mon tron đỉnh đầu trơn bóng không một sợi tóc, mon tron những vết sẹo lớn nhỏ kia, mon tron vết thương cùng nỗi đau trong lòng anh.

Anh không lên tiếng, để cô tùy ý kéo đầu anh dựa vào ngực cô, mặt của anh dán lên lồng ngực cô, trước ngực cô có một mùi hương Đông phương nồng đậm thân bí nóng ấm, hương vị của cây cỏ, mùi hương của đàn hương pha lẫn với hương quất tạo nên một hương vị mê người. Trong những người phụ nữ anh quen biết cũng có không ít người dùng nhãn hiệu này, nhưng mà hương vị của cô lại không giống với người thường, làm cho anh không có cách nào kìm chế được mà sa vào đó.

“Ngày đó, em đừng tới được không?” Tùy ý để cho mùi hương của cô vây quanh anh, nhưng vẫn không có cách nào không nói ra câu kia.

“Được...” nước mắt của cô rơi trên đỉnh đầu trơn bóng của anh, một đường nhỏ xuống từ cằm anh rồi xuống đến xương quai xanh của anh, “Em đã hẹn với Hiểu Văn đi đến spa Địa Trung Hải, để cho anh bước ra từ phòng phẫu thuật có thể nhìn thấy bà xã của mình xinh đẹp rạng ngời...” Cô nghẹn ngào, nói không nên lời, cuối cùng dừng lại một chút mới nói: “Anh không được quên anh đã hứa với em...”

“Ừ không quên đâu...” Anh hôn lên nước mắt của cô, miệng còn lẩm bẩm, “Hứa rồi...”

“Phản văn kiện đó tôi đã gửi đến cho cô ấy.” Giọng nói của lão Lý từ phía sau anh nhàn nhạt truyền tới.

Vũ Chính chỉ nhìn tòa nhà cao chọc trời thông qua cửa sổ thủy tinh thật to trước mặt, không đeo mắt kính, thật ra thì nhìn thứ gì cũng mờ hồ. Có thể anh cũng không phải đang nhìn thứ gì đó, dường như đang nghĩ đến một chuyện khác, khoe miệng hiện lên một nụ cười dịu dàng mà nhợt nhạt. Nghe thấy tiếng của lão Lý, chỉ nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

“Cậu có nghĩ tới nếu như cô ấy biết thì sẽ như thế nào không?” Anh đồng ý giúp Vũ Chính làm chuyện này không có nghĩa là cũng đồng tình với cách làm của cậu ấy, ngoại trừ tên gốc Vũ Chính này, trên thế giới này làm gì còn người đàn ông nào sẽ làm chuyện như vậy chứ?

“Những thứ đó đều không quan trọng.” Lời nói của anh tràn ngập vẻ quyết liệt, làm cho người ta phải chịu thua bởi sự quật cường đó. Nhưng mà, con đường mà anh đã cố ý trải ra cho cô cũng không phải thứ mà cô muốn, chỉ là anh chưa bao giờ biết, cho tới bây giờ cũng không hề nghĩ tới, trước kia không có, bây giờ cũng không.

Lão Lý nhìn một bên má trái của anh, tuy vẫn tái nhợt, gầy đến nỗi khuôn mặt nhọn như dao khắc nhưng đây là sắc mặt tốt nhất của anh mà anh ta nhìn thấy gần đây. Giống như ánh chiều tà đã gần cạn kiệt, không còn sức lực của giữ lại một tia sáng cuối cùng dành cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Tội gì

Hình Ý ngồi trong ban công ngoài phòng ngủ, làn gió biển nhẹ nhàng xen lẫn hương vị mới lạ của nước biển đánh vào mặt, gió thổi bay áo khoác ngoài màu trắng của cô, một làn sương nhẹ nhàng trong gió bao quanh cô.

Hiệu Văn không một tiếng động đưa cho cô một ly rượu táo: “Đang nghĩ gì vậy?” Hình Ý tìm đến cô nhưng mà lâu như vậy Lâm Hình Ý cũng chỉ gạt cô sang một bên, lẳng lặng suy nghĩ chuyện của mình. Thật ra càng bình tĩnh như vậy lại càng làm cho cô cảm thấy sợ, Hình Ý mà trước cô kia biết thật ra không biết cách che giấu tâm sự của mình.

Cô nâng ly lên nhẹ nhấp một ngụm, hơi nước trong ly bốc lên, giống như một mảnh thủy tinh trong suốt mê người, “Anh ấy sẽ không sao, phải không?” Cô không nhìn về phía Hiệu Văn, chỉ nhìn ra mặt biển mênh mông, giọng nói mê mang nhanh chóng bị sóng biển chôn vùi, không để lại chút dấu vết.

“Nhất định sẽ không sao. Và lại, lúc còn nhỏ không phải chúng ta đã cùng đi xem tướng sao? Chị còn nhớ rõ mẹ em đã nói em có số vượng phu ích tử (mang lại thịnh vượng may mắn cho chồng con)...” Cô kéo đầu Hình Ý lại, nhìn trái nhìn phải, sau một lần quan sát tỉ mỉ, kết luận: “Có nhìn thế nào thì em cũng không giống như người phụ nữ có tướng khắc phu!” Nét vui vẻ hiện rõ trên mặt.

“Chị nói ai khắc phu?” Ánh mắt nguy hiểm của Hình Ý nhìn về phía cô, khuôn mặt vốn lo lắng hiện ra một nụ cười.

Nụ cười trên mặt Hiệu Văn ngưng lại, “Hình Ý, thật ra có đôi khi chị phi thường đồ kị với em. Thật ra...” giọng nói như ảm như hiện trong tiếng sóng, ánh mắt dõi về phương xa, “Em không biết mình hạnh phúc thế nào đâu... vì có thể tìm được một người như vậy.” Ánh mắt của cô hơi ươn ướt, mím môi, “Chị làm sao có thể may mắn như em chứ?” Những vui buồn yêu giận cả đời chỉ có thể gắn với một người chồng mình không hề yêu, gãy ra không được chạy cũng không thoát, cả đời gầy giữa trong một chiếc lồng.

Một ngụm uống cạn ly rượu, nước mắt cùng với rượu bị nuốt vào trong bụng, cô không để cho Hình Ý nói gì mà tiếp tục nói, “Hai người còn cả một con đường dài như vậy vẫn chưa đi hết, một chút gian khổ phía trước cùng lắm chỉ là đề tô điểm thêm mà thôi.” Trong mắt cô, hai người chính thức yêu nhau sẽ có được tất cả sức mạnh để đi đến cuối cùng.

Hình Ý nhìn cô ấy, khuôn mặt vì tác dụng của rượu mà đỏ bừng, rất động lòng người, “Đúng vậy, còn cả một con đường rất dài.” Cô giờ mới biết được mình may mắn bao nhiêu, có thể gặp được anh, có thể yêu anh... cô nhớ Hà Thư Mẫn đã từng nói một câu: “Gặp gỡ anh, là điểm phúc mà cô đã tu mấy kiếp...” đúng vậy, điểm phúc đã tu mấy kiếp.

Trong phòng truyền đến một tiếng chuông, Hiệu Văn nhướng mày nhìn Hình Ý. Nhưng cô chỉ cười cười nói: “Chuông điện thoại đấy mà, chắc là việc của công ty thôi, đừng để ý đến nó...” thấy nhẹ tênh như đang say rượu, mới uống có một chút như vậy, không lẽ nào lại say nhanh vậy chứ!

“Ngày mai thật sự không quay về với cậu ấy sao?” Hiệu Văn đảo đảo rượu trong ly cho cô, nghi hoặc hỏi. Tuy nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh này của cô nhưng thật ra trong lòng lại đang lo lắng muốn chết.

“Có đến đó em cũng không giúp được gì cả...” Cô nâng ly lên, chiếc ly chân dài bằng thủy tinh cao cấp trong suốt, đá trong rượu táo cùng không khí

quanh mình chạm vào nhau làm cho chiếc ly bao phủ bởi một tầng sương mù, xuyên qua làn sương mù nhìn thấy bọt khí đang bốc lên, đẹp lạ kì. Nhưng mà lại biến mất nhanh như vậy, “Chỉ cần anh ấy biết rõ em vẫn luôn ở bên cạnh anh ấy là được, em biết anh ấy nhất định sẽ cố gắng, cố gắng...” mặt tỏ ra thoải mái thản nhiên, cô tin tưởng anh nhất định sẽ làm được. Đáy mắt thâm trầm lo lắng nhanh chóng sụp xuống, che giấu đi một chút mờ mịt trong ánh mắt.

Trong văn phòng phó tổng lầu 73, một tập văn kiện đang mở ra trên mặt bàn, ánh mắt lơ đãng quét nhẹ qua, đôi mắt đẹp nhúu lại, ngón tay khẽ gõ lên bàn. Lý Tử Ngôn giúp Giang Vũ Chính gửi tập văn kiện này đến là có ý gì? Anh hoàn toàn bị thứ này làm cho lẫn lộn, gọi điện thoại đến cho Hình Ý nhưng cũng bị đưa đến hộp thư thoại. Nếu như giờ phút này bệnh của Giang Vũ Chính thật sự nguy kịch, vậy thì phương tiện truyền thông cũng không thể không đưa lên một chút tin tức nào chứ! Càng nghĩ lại càng lo lắng cho Hình Ý, lúc này chuông điện thoại vang lên, anh lòng đầy rối bời nhắc điện thoại lên.

“Lưu phó tổng, hai giờ chiều nay có một hội nghị với tập đoàn Sở Thiên, nội dung hội nghị đã được...” Giọng nói của thư kí truyền đến từ trong loa, nhật trình ngập tràn, khoảng thời gian này bởi vì Hình Ý không có đẩy nên công việc của anh và Hà Thư Mẫn càng nhiều thêm, dường như bận rộn từ sáng đến tối mịt.

“Sally, giúp tôi đặt vé máy bay sớm nhất đến New York.”

“Nhưng mà hội nghị với tập đoàn Sở Thiên chiều nay tôi đã dời đi dời lại, Sở Thiên đang hoài nghi thành ý hợp tác của chúng ta...”

“Hội nghị kia sẽ để cho Hà phó tổng tham gia.” Giọng điệu lạnh lùng rồi cúp máy, xoay ghế quay người lại, nhìn ra những cửa sổ thủy tinh ngoài kia phản chiếu ánh nắng. Tâm trạng nặng nề, bất kể Giang Vũ Chính có ý gì, anh đều phải buông tay đánh cược một lần, ít nhất cũng đã tranh thủ, không phải sao?

“Alo, Lâm Hình Ý, em có ở đây không hả? Lúc làm việc chưa bao giờ thấy em nhùng nhằng như vậy, sao chỉ xuống phố một chuyến mà lại phiền toái như vậy...” Hiểu Văn đứng trước phòng thay quần áo bức bối thúc giục cô, đây đã là lần thứ ba trong hai tiếng qua.

“Vẫn chưa kẻ chân mày... đúng rồi, có nhìn thấy điện thoại di động của em không?” Cô trên tay cầm bút kẻ mày cẩn thận đứng trước gương làm xong bước cuối cùng.

“Chỉ làm sao mà biết điện thoại của em để đâu chứ...” mắt Hiểu Văn quả thật đã trắng dã ra rồi, tối hôm qua uống đến say khướt, rõ ràng là cô đã bảo quản gia cất hết những thứ có thể xem được thời gian, ngay cả điện thoại di động của mình cô cũng không biết cô giấu ở đâu.

Cô nhắm mắt lại cố suy nghĩ, tối hôm qua sau khi uống say với Hiểu Văn xong, cảm thấy mơ màng, sau đó... sau đó dặn dò quản gia cùng mọi người cất tất cả đồ đạc đi. Cô nhớ rõ lúc ấy có cầm điện thoại mà! Lạ thật, sao lại nhớ không nổi đã để đâu mất rồi.

Trong tay Hiểu Văn cầm backberry, nhìn vào nhật trình miệng lầm bầm: “Buổi trình diễn thời trang kia 11h sẽ bắt đầu, nếu chậm nữa chúng ta sẽ đến muộn mất...”

Cô vừa nghe 11h thì toàn thân run lên, cô cố gắng hết sức để mình không nhớ tới, không để cho mình chạm vào, nhưng trong đầu vẫn quay cuồng, 11h giờ sao? Cuộc phẫu thuật kia mới vừa bắt đầu sao? Lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, làm sao cho suy nghĩ của mình chỉ tập trung vào một chỗ đấy, gãy dựa trong một vũng bùn không còn sức thoát khỏi.

Hiểu Văn nhìn cô, nghiêm mặt hỏi: “Em làm sao vậy?” tuy cả ngày cô cùng Hình Ý không hề trong thấy cô ấy có bất kì khác thường nào nhưng mà cô biết rõ, tối hôm qua Hình Ý có lần qua lộn lại thế nào cũng không thể ngủ say, mấy lần muốn cầm lên chiếc điện thoại trên đầu giường, rồi lại không một tiếng động buông ra. Từ nhỏ cô ấy chính là như vậy, lúc càng căng thẳng thì càng tỏ ra bình tĩnh lạ thường.

Hình Ý không để ý đến cô, cau mày, dường như đang kiệt lực suy nghĩ thứ gì đó, đi về vào trong phòng thay quần áo, từng chiếc áo vest, áo sơ mi treo chính tề của anh, các túi quần đều bị cô lục lọi, các giá áo va chạm vào nhau tạo nên âm thanh to độp độp trong phòng thay quần áo yên tĩnh. Hiểu Văn dùng sức cầm lấy tay cô, nhìn ánh mắt có chút điên cuồng của cô, nghiêm mặt nói: “Em đang làm gì vậy? Chúng ta cùng nhau tìm...” Giọng nói trấn định mà bằng phẳng, cố gắng trấn an Hình Ý đang khản trương.

Mà Hình Ý chỉ mờ mịt nhìn vào hàng trăm bộ đồ vest trước mặt, màu trắng, màu đen, màu xanh đậm,... trong đầu là một mảnh hỗn loạn, tối hôm qua, cô lao đảo ném di động vào túi áo nào đó. Cô hít một hơi thật sâu, xoay đầu lại nói với Hiểu Văn: “Bây giờ em muốn đến bệnh viện, chị nói với quản gia gọi người đến tìm hết trong đồng đồ vest này rồi mang điện thoại di động đến bệnh viện cho em...” Sau khi nói xong cũng không quay đầu lại bước ra khỏi phòng.

Hai con đường bên ngoài bệnh viện, cây cối tươi tốt rậm rạp, ánh nắng xuyên qua khe hở của những chiếc lá cây rọi vào con đường lớn, nhỏ vụn mà loang lổ.

“Hình như anh không hề ngạc nhiên khi thấy tôi đến?” Dư Chân mặt một bộ đồ thoải mái, nhìn thấy Lý Tử Ngôn tuy có nghi hoặc nhưng cũng không kinh ngạc.

“Cậu ấy có thể đưa thứ đó cho anh xem chứng tỏ cậu ấy cũng tin tưởng anh sẽ đến.” Lão Lý đi thẳng vào vấn đề, cũng không có ý định phỉ lời.

“Tôi tới đây không phải là vì ý nghĩa sâu xa phía sau tập văn kiện đó, thứ duy nhất tôi quan tâm chính là Hình Ý.” Dư Chân nghiêm mặt nói.

“Không phải cậu ấy nhìn trúng anh vì điểm này sao? Nhưng mà...” Chân mày của lão Lý khẽ nhướng lên, thẳng tắp nhìn vào ánh mắt Dư Chân, “Tôi đồng ý thay cậu ấy gửi thứ này đến tay cậu không có nghĩa là tán thành với cách làm của cậu ấy. Hoặc có thể nói ý của cậu ấy vốn chỉ là nhờ anh dùng

thân phận một người bạn mà đứng bên cạnh cô ấy. Về phần những chuyện khác, anh vẫn phải suy nghĩ cho thỏa đáng...”

“Nếu như bệnh tình của anh ta không nguy kịch, làm sao có thể để cho tôi biết chuyện này?” Giang Vũ Chính không có khả năng không biết Lưu Dư Chân anh là một người theo chủ nghĩa cơ hội, sợ dĩ có thể đi đến bước này chẳng qua cũng chỉ là để cho mình được an tâm thôi.

“Câu ấy không sao cả.” Lý Tử Ngôn mặc bộ đồ vest màu đen toàn thân tằn ra một khí chất trầm lắng nghiêm túc, ánh mắt tràn ngập sự kiên định làm cho Lưu Dư Chân cũng cảm thấy kinh ngạc. Nếu chỉ là bạn bè hơi hợt, làm sao có thể có loại kiên định liều chết này, anh ta càng ngày càng khẳng định Giang Vũ Chính và JL có quan hệ mật thiết, nhưng anh ta lại đảo mắt cười cười, cũng chẳng có liên quan gì đến anh, “Bất kể anh ta có chết hay không chết, tuyệt đối tôi sẽ không từ bỏ Hình Ý.” Giang Vũ Chính đã nguyện ý cho anh cơ hội này, anh tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

“Vậy tôi đây cũng anh cậu ấy nói với cậu một câu, cậu ấy không chết, Lâm Hình Ý cũng sẽ không đi cùng anh; cho dù cậu ấy chết, cô ấy cũng sẽ không thuộc về anh. Nếu như lòng tin của anh quá tràn đầy, tôi nghĩ anh đã đánh giá thấp tình cảm của cô ấy dành cho cậu ấy rồi.” Dù cho Hình Ý có gây ra thương tổn cho Vũ Chính hay vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện gì, nhưng dù là ai cũng có thể nhận ra cô đối với anh là loại tình cảm gì. Anh nguyện ý thay Vũ Chính đánh cuộc, nhưng chẳng qua làm vậy chỉ là để cho cậu ấy yên tâm làm phẫu thuật mà thôi.

Chiếc xe toàn một màu trắng lái vào bãi đỗ xe của bệnh viện, cô nhìn vào chiếc đồng hồ lớn bên ngoài, 10h đúng, chỉ tốn hơn một tiếng để lái xe từ biệt thự ven biển vào nội thành, ngay cả chính cô cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng mà điều khiến cho cô không thể tưởng tượng nhất chính là sau khi bước vào cửa bệnh viện là nhìn thấy hai người kia, xa xa nhìn thấy Lý Tử Ngôn đang nói chuyện với Lưu Dư Chân, bọn họ không biết đang thấp giọng nói gì đó, sắc mặt nặng nề muốn chảy nước. Sợ dĩ cô liếc mắt đã nhận ra bọn họ không chỉ là vì nhìn thấy hai người châu Á trong đám người mà còn là vì hai người đàn ông xuất sắc như vậy đứng cạnh nhau đang thâm chứa mũi nhọn đánh giá nhau, làm cho cô cũng cảm thấy kì lạ. Bất kể có thể nào thì giờ phút này Lưu Dư Chân hẳn là phải trấn thủ ở Giang Lâm. Vũ Chính và cô ở Mỹ, trong Giang Lâm cũng chỉ còn có Lưu Dư Chân và Hà Thư Mẫn trấn ạt đám người kia, nếu như anh ta đến vì việc chung, không có lý do gì cô không biết. Hơn nữa giờ phút này hai người kia cương nhau rõ ràng như thế, tuyệt đối không phải là việc công.

Cô mơ hồ cảm thấy không ổn, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng, bị đè nén đến không thở được. Đằng sau mỗi người dường như đang cất giấu bí mật nào đó, làm cho người ta khó có thể đoán được hay chạm đến được.

Tuy Lý Tử Ngôn ngạc nhiên vì trước đó cô nói sẽ không đến nhưng đã nhìn thấy thấy cô thì trong nháy mắt cũng không lộ ra một chút kinh ngạc nào, khóe miệng khẽ nhếch lên, cô làm sao có thể không đến chứ? Chỉ là hiện tại Lưu Dư Chân cũng đồng thời xuất hiện ở đây, mọi chuyện đều trở nên phức tạp.

Lưu Dư Chân nhìn thấy cô thì trong nháy mắt mỉm cười thật tươi, cô gái này, anh có trí thì nên thôi.

Hình Ý lại không đề ý đến Lưu Dư Chân, nghiêng nghiêng đầu nhìn về phía Lý Tử Ngôn, bước chân cũng không ngừng lại, “Sao lại ở đây, không phải cuộc phẫu thuật 11h mới bắt đầu sao?” Cô nhìn nhìn xung quanh, dường như không có ý định ngừng lại.

Lý Tử Ngôn giữ tay cô lại, sắc mặt bình tĩnh nói: “Không cần lên nữa, đã bắt đầu rồi.”

“Vì sao không nói trước? Sao tôi lại không biết?” Cô khe cau mày, nhưng vẫn xem như còn bình tĩnh.

Tập văn kiện Lý Tử Ngôn cầm trên tay bởi vì dùng sức quá nhiều mà hơi méo mó, anh đang do dự, không biết có nên đưa văn kiện đó cho cô không. Đó là kết cục cuối cùng mà cậu ấy hy vọng sao?

Hình Ý nhìn ra tay phải đang cầm thứ gì đó của anh ta căng thẳng, nhìn sang Lưu Dư Chân cũng đã khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh nói: “Đây là cái gì?”

Lão Lý hít một hơi thật sâu, “Đây là thứ mà Giang Vũ Chính nhờ tôi giao cho cô...” giọng nói rất nhỏ, tuyệt đối không giống với phong cách bình thường của anh ta, không khí nặng nề đến quỷ dị, đáng xa truyền đến tiếng xe cứu thương như xa như gần, tuyệt đối không chân thật.

Cô nhận lấy tập văn kiện, tay chậm rãi mở ra, trán định như đang mở ra túi văn kiện bình thường trong công ty. Cho dù không biết cuối cùng sẽ thế nào nhưng cô vẫn bình tĩnh lật ra. Thứ đầu tiên nhìn thấy chính là chữ kí của mình, vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm như vậy. Cô không nhớ rõ mình đã từng kí lên tờ giấy này khi nào...sau đó là chữ kí của anh, cô nhận ra chữ kí của anh, lại cảm thấy chữ kí bình thường như vậy là không phải, trước giờ chữ kí của anh luôn rồng bay phượng múa, phóng khoáng mà hiên ngang bay lên. Bởi vì trên thương trường, mỗi lần đặt bút xuống đều không hề do dự, run sợ như vậy...nhưng mà, chữ kí trên tờ giấy này lại không giống vậy, một chữ một nét, ba chữ Giang Vũ Chính tinh tế lạ thường, nét chữ cứng cáp, dường như phải rất gian nan để viết nên, suy tư trăm ngàn lần mới đặt bút xuống được.

Cô lấy lại bình tĩnh, vẫn cười nói: “Tôi chưa từng kí qua văn kiện này, có biết giả mạo giấy ly hôn là phạm pháp không...” Trong nụ cười mang theo một vẻ run rẩy khó có thể nhận ra, nhưng lại nhanh chóng chôn nó trong vẻ trấn định, giấu đi dấu vết.

“Ba năm trước...” Lý Tử Ngôn ngắt lời cô, “Cô đã nhờ người đưa đến cho cậu ấy...”

Trong lòng giống như bị khoét một cái hố, cảm giác có thứ gì đó đang đào xói dần dần, nụ cười trên miệng vẫn còn, vẫn là không thể tin tưởng, “Anh ấy không có kí, anh ấy đã nói với tôi là không có kí.” Khuôn mặt cứng nhắc có hơi méo mó, khuôn mặt được trang điểm cực kì tỉ mỉ cũng không thể che giấu được nỗi sợ hãi.

“Nếu như không phải thật thì anh nghĩ anh ta sẽ không để cho anh nhìn thấy, dù sao đó cũng sẽ làm chấn động Giang Lâm...” Lưu Dư Chân đứng bên cạnh vẫn không hề lên tiếng lại đang thận trọng phát biểu ý kiến của mình. Nhưng Hình Ý lại quay ngoắt lại hỏi, “Chuyện chúng tôi ly hôn thì mắc mớ gì đến anh? Anh dựa vào cái gì mà nhúng tay vào chuyện của chúng tôi?” Tất cả biểu cảm trong ánh mắt đều hóa thành băng.

“Là anh ta gửi tập văn kiện này đến cho anh...”

Cô thốt khổ nhắm lại hai mắt, nhếch môi, anh thật sự gửi phần văn kiện này đến cho Dư Chân thật sao? “Tôi không tin, tôi muốn đích thân hỏi anh ấy...” vừa nói vừa đẩy hai người đàn ông kia ra đi về phía thang máy.

Lão Lý lại giữ chặt lấy tay cô không cho cô đi, “Cuộc phẫu thuật đã bắt đầu, cô có đi lên cũng vô dụng...” Anh biết khi cô nhìn thấy tập văn kiện này sẽ điên lên, chỉ là không muốn cô nổi điên ở chỗ này. Cô cho tới bây giờ đều là người phụ nữ biết tự kìm chế bản thân, nhưng những từ ngữ không thể dùng để hình dung cô khi đối mặt với chuyện của Giang Vũ Chính.

“Anh gạt tôi... anh ấy không thể nào gạt tôi, buông tay ra, tôi muốn lên đó hỏi cho rõ...” Cô hung hăng nhìn chăm chăm vào Lý Tử Ngôn, đôi mắt đỏ bừng, hàm răng cắn chặt. Anh làm sao có thể làm ra chuyện này, rõ ràng anh đã hứa với cô. Anh đã hứa sẽ cho cô cơ hội, anh đã hứa sẽ luôn ôm cô như vậy... làm sao có thể nói mà không giữ lời chứ?

“Cô còn không hiểu sao? Cậu ấy không muốn cô vì Giang Vũ Chính mà làm một người phụ nữ góa bụa cả đời...”

“Ai nói anh ấy sẽ chết?” Cô ngắt lời lão Lý, ngẩng đầu lên, không cho nước mắt rơi xuống, không được rơi lệ trước mặt người khác.

“30% cơ hội hồi phục là do bác sĩ phòng đoán thôi, sức khỏe của cậu ấy sau lần xảy ra sự cố kia thật ra đã rất yếu, đây cũng là do cứ kéo dài cuộc phẫu thuật đáng lẽ ba năm trước đây đã phải làm” Anh dừng lại một chút, dường như hết sức cố gắng nói ra những lời này, “Thật ra xác suất thành công của cuộc phẫu thuật này ngay cả 1% cơ hội cũng không có...” Ngoại trừ quá trình làm phẫu thuật rất nguy hiểm, sau khi phẫu thuật còn có thể gặp biến chứng, giống với Vũ Chính ngày thường mây trời nước chảy nói với cô: “Cô sẽ đầu tư vào một hạng mục 90% là lỗ sao?” Anh có thể nói ra nhẹ nhàng như vậy cuối cùng cũng là để đánh cược 10% phần thắng với cô. Nhưng mà hiện tại, cái anh gọi là “Giảm rủi ro đến mức thấp nhất” xem ra đã gây nên bão lớn.

“Tôi sẽ không tin tưởng lời anh nói...” cô thì thào tự nói rồi tránh ra khỏi tay của lão Lý, Dư Chân đi song song ôm lấy vai cô, “Em không thể trấn định lại một chút sao? Lâm Hinh Ý ngày thường đi đâu mất rồi?” Anh thấy đau lòng, vì một người đàn ông mà như vậy, đáng giá sao?

Cô nghe thấy ba chữ Lâm Hinh Ý, đứng rồi, lúc anh lập di chúc, luật sư có nhắc đến tên của cô thì cô đã thấy khó hiểu, Lâm Hinh Ý sao lại nghe không được tự nhiên như vậy, thì ra anh không cần cô nữa. Cô chỉ cảm thấy cái lạnh ào ạt kéo đến đáy lòng, không cho cô một chút cơ hội để thở nào, trong tay nắm lấy văn kiện bóp méo đến biến hình, mà cảm giác của cô đã không còn thuộc về mình.

“Anh buông ra, tôi muốn lên hỏi anh ấy cho rõ, cuộc phẫu thuật vẫn chưa bắt đầu, các anh gạt tôi...” Cô dùng sức đẩy Dư Chân ra nhưng lại thấy một bàn tay giữ tay mình lại, cô ngẩng đầu lên, là Hiểu Văn.

Hiểu Văn nhẹ nhàng lắc đầu với hai người đàn ông kia, Lý Tử Ngôn thức thời tránh đi, Dư Chân do dự một chút rồi cũng chậm rãi buông hai tay ra, dường như còn muốn nói gì đó nhưng vẫn không thể nói nên lời, cũng tránh đi.

Hinh Ý chỉ biết cô bị cô ấy kéo về phía vườn hoa bệnh viện, ngay cả chân cũng cảm thấy không phải của mình, trong đầu ong ong. Cô nhìn Hiểu Văn hai mắt đỏ bừng uất ức nói: “Bọn họ gạt em...” nước mắt từng giọt một rơi xuống, cô chỉ rơi nước mắt trước người thân thiết nhất của mình, trong ánh mắt cô tràn ngập nỗi sợ hãi sâu sắc khó hiểu.

Cô lau khô nước mắt cho Hinh Ý, chậm rãi lấy điện thoại từ trong túi ra đưa cho Hinh Ý. Nước mắt của Hinh Ý càng không ngừng chảy, ánh mắt của cô mờ mịt, chỉ nhìn thấy trên màn hình có hơn 10 cuộc gọi đến của Dư Chân, còn có “Một phần bưu kiện chưa đọc từ Vũ Chính” thật chướng mắt.

Ngón tay mảnh khảnh của cô chạm vào phím “xác định”, móng tay tẩn ra ánh sáng nhu hòa dưới ánh mặt trời, nhưng vẫn chậm chạp không chịu nhả xuống, cuối cùng “bụp” một tiếng, cô đóng nắp điện thoại lại, cắn răng nói: “Em muốn anh ấy tự mình nói với em.” Hai tay nắm lấy tập văn kiện, ngang dọc xé nát nó, tất cả những thứ bên trong đều hóa thành mảnh vụn.

Giang Vũ Chính, tôi cho anh biết, đừng có mà dùng cách đó để bỏ tôi, tôi sẽ khiến cho anh phải hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Trả thù

Con gió miễn cưỡng thổi tới từ đầu phố bên kia, quét qua những lá ngô đồng rụng trên mặt đất lát đá đỏ, những phiến lá vàng óng ánh tà tà bay đến từ nền trời trong xanh. Từ lầu 60 nhìn xuống bầu trời thu trên công viên trung tâm, từng mảng lá phong lớn, lốm đốm sắc đỏ, thiêu đốt cả một góc đường, hợp cùng lá ngô đồng vàng óng ả và từng bụi cây xanh biếc không biết tên, từng sắc thái mảnh liệt đối lập nhau khiến cho người mê muội nhưng lại có cảm giác không chân thật.

Anh ngủ mê suốt ngày đã hơn phân nửa mùa hè, cảm giác như thời gian đã ngừng lại nơi đây, dù cho đã hơn hai tháng, loại cảm giác không chân thật này

vẫn mãnh liệt như vậy, bởi vì lúc hôn mê phải thông ống thở vào yết hầu nên từ mở to mắt ra hay là mở miệng nói chuyện anh đều phải tập suốt hơn một tháng, chưa từng bao giờ cảm thấy nói chuyện liên tục đối với anh lại là một điều xa xỉ. Lúc vừa tỉnh lại, anh không tỏ ra nhận ra ai, dù cho là lão Lý hay Kelvin tới anh cũng giữ một vẻ mặt hồ hững, một bộ phận trí nhớ bị đông lại trong đầu, nhưng vẫn biết rất rõ cô không có ở bên cạnh mình. Nhưng mà khi anh đang đang buồn chán chìm trong mộng, rõ ràng đã thấy hình bóng cô, mỗi ngày đều bận rộn vì anh, mỗi ngày đều cầu nguyện cho anh... nhưng mà, khi anh một mở mắt ra thì mỗi ngày chỉ còn lại một mình mình, ngoại trừ lão Lý, y tá, bác sĩ... không hề có cô.

Anh ngồi tựa vào đầu giường, thật ra tư thế như vậy cũng không gọi là ngồi, chỉ có thể là nằm ngửa, chiếc bàn gắn trên giường có đặt một bình thủy tinh không, cách đó không xa đặt một cái đĩa, trong đĩa là những hạt châu thủy tinh năm màu. Bỏ chính xác từng hạt châu này vào trong bình là bài huấn luyện phục hồi hàng ngày của anh, bởi vì thời gian hôn mê quá dài, dù cho liên tục mát xa, vuốt tay chân khôi phục lại chức năng như trước ngoài trừ trị liệu phục hồi rườm rà như vậy thì không còn cách nào khác.

Bên ngoài có người gõ cửa, lão Lý đẩy cửa ra giẫm trên mặt thảm dày cẩn thận đi tới, nhìn về phía Vũ Chính trên giường bệnh, sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng mà lại không giống như tro tàn thiếu sức sống như trước nữa, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cười nói: “Woa, xem ra mấy ngày nay phục hồi không tệ lắm nhỉ?” Vẫn là đáng về không tìm không phôi.

“Cậu còn không biết xấu hổ mà nói ra...” Vũ Chính cũng chẳng thèm liếc nhìn anh ta, tiếp tục dùng tay phải không quá linh hoạt cầm lấy những hạt châu kia, ngón tay thon dài hơi có vẻ cứng nhắc, thật ra phải vất vả lắm mới lấy được một hạt, chậm rãi vươn tay về phía bình thủy tinh. Nhưng không ngờ nửa đường lại rơi xuống, rớt vào trên mặt thảm, trong ánh mắt của anh hiện lên một vẻ bất đắc dĩ cùng thất bại, nhưng trong nháy mắt ánh mắt lại khôi phục lại bình thường.

“Cái này cũng không thể trách tôi được, cậu hôn mê hơn hai tháng, cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh, bình thường vô cùng, bất kể Dư Chân có ở bên cạnh thêm mắm thêm muối thế nào cũng không thể thay đổi được cô ấy, ai mà biết được trước khi cậu vừa mở mắt ra thì cô ấy đã bay về Giang Lâm chứ?” Thật ra nghĩ cũng biết, Lâm Hình Ý sao có thể dễ dàng tha thứ việc Vũ Chính kí tên vào đơn ly hôn chứ? Đôi khi chôn giấu càng sâu thì lúc bộc phát lại càng khùng bố, phụ nữ mà...

Lúc lão Lý ngồi xổm xuống nhặt hạt châu trên mặt thảm lên, Vũ Chính nhìn thấy tờ báo anh ta cầm phía sau lưng, nhướn mày hỏi: “Đó là cái gì?”

Động tác của lão Lý trở nên cứng nhắc, thật ra cái này vốn chính muốn cầm đến cho cậu ta xem, nhưng mà lúc vừa bước vào đã hối hận, nhìn thấy cậu ta nói cũng phải thở gấp, “tín tức” như vậy làm sao cậu ta chịu nổi?

Vũ Chính nhìn thấy anh ta né tránh lời anh nói, dùng bàn tay trái đã sử dụng tốt cầm lấy điều khiển từ xa trên bàn, chỉ về phía chiếc TV LCD cực lớn nhân một cái, “Cậu muốn nói cái này sao...” giọng nói không mang theo một chút tình cảm.

Trên màn hình, Hình Ý cầm đầy, cổ thon dài, bờ vai mũm mĩm tròn trịa, khuôn ngực vừa phải, eo thon nhỏ nhắn, cặp mông hơi cong lên... nghiêng người, sườn xám xẻ cao, trở thành một người phụ nữ Trung Quốc ưu nhã, vẻ tinh tế, vũ mị cùng gọi cảm đều được phô bày hết sức tinh tế, dường như đang dùng một loại phương thức hàm súc nhất, chiếc sườn xám chuyển động giữa dòng người dịu dàng ung dung. Đáng về phục tùng cười yếu ớt, một loại xinh đẹp thanh tao không thể nắm lấy hút hồn người. Lão Lý thừa nhận, bỏ qua Lưu Dư Chân đứng bên cạnh mà cô đang khoác tay thì hình ảnh này quả thật phi thường xinh đẹp.

“Cậu... cậu không tức giận sao?” Lão Lý cẩn thận để không chạm đến con lồi đỉnh của anh, thật ra còn có thể trách ai đây, cũng chính bản thân anh dẫn sói vào nhà ngầm đồng ý cho người ta đi quyền rũ bà xã mình thôi. Từ chuyện này nhìn lại, có thể rút ra một kết luận, Giang Vũ Chính dù có thông minh thế nào, dù cho không ai có thể bì nổi cũng sẽ có lúc hồ đồ ngớ ngẩn.

Vũ Chính vẫn bình tĩnh như vậy, “Trong công nghiệp cạnh tranh càng cao thì không phải càng có lợi cho sự phát triển sản xuất sao?”

“Giọng điệu của cậu cứng rắn nhỉ, xem ra lại sắp có trò hay để xem rồi!” Lý Tử Ngôn nhìn Vũ Chính cúi đầu không nói, âm thầm cười trộm, nếu như cái thế giới này thật sự có người có thể trị được Giang Vũ Chính, người này không phải Lâm Hình Ý thì còn ai vào đây? Tuy từ khi anh cậu ta tỉnh lại đến giờ cô ấy vẫn chưa thèm liếc nhìn lấy một cái nhưng ngầm lại cô ấy là loại phụ nữ gì nhà, mỗi ngày Giang Vũ Chính nháy mắt bao nhiêu lần đều sẽ có số liệu lập tức truyền đến Giang Lâm cho cô ấy, hơn nữa hình như còn lệnh cho bệnh viện trong lúc phục hồi không được cho cậu ta rời đi nửa bước. Giang Vũ Chính có muốn không để ý đến sống chết hay về tìm cô ấy cũng không có cửa, chỉ có thể cách cả một đại dương nhìn ảnh chụp của cô ấy cùng Lưu Dư Chân mỗi ngày anh em em em được đăng báo thôi. Thật ra từ đáy lòng anh rất bội phục cô, anh không phải không nghĩ tới cô sẽ tức giận, chỉ là dùng cách này để trả thù Vũ Chính thôi...

Mà cũng chỉ có tên nhóc Lưu Dư Chân quá ngốc mới cho là mình có cơ hội, xem ra chiến tranh giữa ba người này sẽ nhanh chóng nổi lên. Cái khoảng trời thu Giang Lâm kia có muốn nghĩ cũng đừng nghĩ sẽ được bình an.

“Thật sự nhẫn tâm để một mình cậu ta ở Mĩ sao?” Giọng nói của Hiểu Văn truyền đến từ trong điện thoại, mang theo một chút ý cười, hai người này thật đúng là oan gia kiếp trước mà, sóng gió dồn dập.

“Ai bảo anh ta làm ra chuyện như vậy chứ? Đòi lại là chị, chị có tức giận không?” Hình Ý đứng từ lầu 75 Giang Lâm nhìn thành phố phồn hoa, cắn răng hung dữ nói.

“Đúng, Giang Vũ Chính ơi, Giang Vũ Chính, thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời nha, không để cho Hình Ý của chúng ta thành quả phụ ngược lại thành bị chồng ruồng bỏ...” giọng điệu trên tức rõ ràng như vậy.

“Chị trên tức em thì cảm thấy vui về vậy sao...” Hình Ý chỉ thấy tức, mỗi người đều đem cô ra chê cười, tuy người biết chuyện này cũng không nhiều lắm.

“Còn nữa, rốt cuộc em và Lưu Dư Chân đã xảy ra chuyện gì? Không phải em thật sự dùng anh ta để trừ tức Giang Vũ Chính đấy chứ?”

“Chuyện này tự em sẽ biết chừng mực, hơn nữa em và Dư Chân cũng chỉ là bạn bè mà thôi, bạn bè thân thiết.” Cô nhìn vào một đồng email từ bệnh viện bên Mi trên màn hình.

“Này, đến lúc đó ông xã của em không trở lại thì đừng có mà tới tìm chị khóc lóc đấy! Chị cũng không muốn bị chìm trong cơn đại hồng thủy này của người hai đâu!” Rõ ràng chính mình đau lòng cho Giang Vũ Chính muốn chết lại còn làm ra vẻ không thèm quan tâm, đến lúc cậu ta đau ở đâu đón ở đâu còn không phải chỉ có em đau lòng thôi sao, Lâm Hình Ý, em còn chưa thấy qua sự lợi hại của cậu ta sao?

“Trước hết chị cứ lo mà chú ý đến chuyện của ông xã chị đi!” Cô thẳng thừng cúp máy, đầu dây bên kia Hiểu Văn cười điên cuồng.

Đèn tường chiếu vào hành lang thật dài, lá cây bên đường đã bay mất, một chiếc đèn chụp rót bên cạnh một cái cây trơ trụi, tiêu điều thừa thớt đến đáng thương, cô đảo đầu xe dừng ở trước gara, theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn thư phòng, đèn không sáng. Sau khi quản gia gọi điện thoại nói anh đã trở về, cô lùi lại tất cả cuộc họp đầu tiên. Cô liều mạng tự nói với mình cô vẫn còn đang chiến tranh lạnh với anh tuy không có cách nào để ngừng nghĩ về anh dù chỉ một giây. Mỗi khi trời tối y tá bên kia đều gửi đến một bản báo cáo đầy đủ về quá trình hồi phục, nhưng mà không đủ chính là không đủ, có trời mới biết cô rất muốn nhìn thấy anh... nhưng mà cô lại không cam lòng, dựa vào cái gì lại bị anh xỏ mũi dẫn đi, anh dựa vào cái gì chứ?

Đứng trước cửa lớn hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi mở cửa ra, quản gia ra chào, cô ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn ông ấy quay đầu đứng ngay về phía ông ta hỏi: “Anh ấy ở đâu?”

“Vừa về đến nhà đã về phòng nghỉ ngơi...” không đợi quản gia nói cho hết lời, cô đã trầm giọng nói: “Ai cho anh ta vào phòng tôi ngủ.” Quả gia nhìn thấy cô ồ dột như sắp khóc, không dám nói một câu. Từ khi phu nhân từ Mi trở về thì không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là...

Dẫm trên bậc thang bằng gỗ, cô không biết mình đang mang tâm tình gì, tức giận, hay là vui vẻ? Từ thời khắc anh tỉnh lại cô đã không hề liếc nhìn anh, cho dù là tức giận cũng không thể đánh đuổi đi sự lo lắng cũng mong nhớ trong đáy lòng. Có thể cô như thế nào cũng không thể thừa nhận mình giống như một đứa trẻ vậy, lúc trước anh nói một câu không lý hôn thì có thể kéo cô về bên cạnh anh, nhưng một tờ giấy ly hôn của anh lại đuổi cô ra khỏi cuộc đời anh. Cô giận chính mình không có sức đấu tranh như vậy, để mặc cho anh cần thì anh cứ lấy.

Ngon đèn trong phòng vẫn nhu hòa như vậy, thói quen của anh, cho dù chỉ có một mình cô ở đây cũng chưa từng thay đổi nó, nhưng mà sao anh lại tàn nhẫn như vậy, nói bỏ cô sang một bên là bỏ.

“Giang Vũ Chính, anh đi ra ngoài cho tôi...” Giọng nói của cô không lớn nhưng ánh mắt lại đỏ bừng, làm thế nào cũng không thể khiến cho mình bình tĩnh lại.

Người ngủ trên giường không chút động tĩnh nào, dường như thật sự không hề nghe thấy.

Đi đến bên giường nằm cô tay anh kéo đi, lúc sờ đến cổ tay anh, đau lòng đã vượt qua hết thảy, một người đàn ông lớn như vậy mà cổ tay lại gầy đến nỗi không có một chút thịt nào, nằm trong tay mà nhẹ bồng. Cho dù trong lòng cô đang cất một bụng tức giận nhưng giờ phút này cũng đã biết mất không còn tăm hơi.

Người ngủ trên giường không biết khẽ lắm bấm câu gì đó, giật giật nửa người trên chết lặng, lại mê man ngủ. Cô nhìn thấy tư thế ngủ không được tự nhiên của anh, cẩn thận tỉ mỉ nâng eo của anh lên, nhẹ nhàng giúp anh xoay người, lại cảm qua một cái gối mềm chặn lên lưng anh. Ngồi trên mép giường nhìn người hai tháng qua không gặp, cảm giác giống như có rất nhiều thứ tích tụ trong lòng muốn đào bới ra tất cả, không còn chỗ nào để che giấu, lẫn trốn.

Đầu ngón tay nghịch lướt qua vết thương chỗ yết hầu bị thông ống thở, vết thương đã đóng vảy, nương theo ngọn đèn mờ nhạt nhìn lại đã mờ đi rất nhiều nhưng làm sao có thể xóa đi những đau đớn kia?

Ngoài cửa truyền đến tiếng động, cô lập tức đứng lên, ánh mắt giấu đi tất cả tình cảm, lấy lại vẻ ngoài bình tĩnh. Y tá riêng đứng ngoài cửa, Jane. Jane là hộ lý chăm sóc cho anh từ khi ở Mi, lần này hẳn là cùng hộ công Daniel trở về.

Cô nhìn thấy trên tay Jane cầm tinh dầu mát xa, kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?” Trong tình huống bình thường, không phải đặc biệt không thoải mái thì anh sẽ không để cho người khác giúp anh mát xa.

“Từ sau khi Giang tiên sinh hôn mê tỉnh lại, bởi vì lượng hoạt động mỗi ngày có hạn, thần kinh phần eo không vận động nên vô cùng yếu, thường thì nửa đêm đau đến mức không thể nào ngủ được, nhưng mà thuốc giảm đau sẽ ảnh hưởng đến nhận thức, mỗi ngày sau khi ngài ấy tỉnh lại bác sĩ đều kiểm tra nhận thức cho ngài ấy... cái này cũng là một trong những tiêu chuẩn quan trọng để cân nhắc xem ngài ấy có được xuất viện không, ngài ấy vì dễ được nhanh chóng xuất viện nên chỉ có thể nhịn không uống thuốc giảm đau... bình thường trong tình huống này chúng tôi đành phải chọn phương pháp trị liệu phù hợp để giảm bớt đau đớn cho ngài ấy. Trên đường trở về từ Mi bởi vì gặp thời tiết xấu, máy bay xóc nảy gay gắt, thiếu chút nữa đã làm cho ngài ấy bị co giật. Cho nên phải cho ngài ấy uống thuốc chống co giật, sau khi trở về đã nói qua với bác sĩ riêng, vì để tránh khả năng nửa đêm bị co giật nên phải giúp ngài ấy mát xa toàn thân...” Jane là người Mi gốc Hoa, tiếng Trung cũng khá lưu loát, nhưng mà khẩu âm vẫn rất nặng. Lúc Giang Vũ Chính hôn mê vẫn luôn là cô và hộ công Daniel chăm sóc anh, tuy không biết hai vợ chồng Giang Vũ Chính xảy ra chuyện gì nhưng dù cho là ai cũng đều phát hiện ra có điểm không ổn. Sau khi nói xong chỉ lẳng lặng nhìn Hình Ý, không lên tiếng nữa.

Mắt Hình Ý nhìn tinh dầu trong tay cô, nhẹ nhàng thở dài, nhận lấy chai dầu nói: “Đề đó cho tôi đi.”

Trong gian phòng trống rỗng, ngọn đèn bàn lập lòe chiếu vào khuôn mặt tái nhợt không chút máu của anh, khuôn mặt bởi vì gầy mà càng thêm anh tuấn cùng mạnh mẽ. Tay cô tràn đầy tinh dầu, tản ra một hương thơm thấm vào ruột gan, nhẹ nhàng mát xa tẩm lưng cùng cơ thể cứng ngắc của anh, thật ra

cũng chẳng gọi là cở thể, bởi vì gầy nên tay nhẵn xuống cảm giác như chỉ còn lại một bộ xương, xúc cảm tuyệt đối không tốt chút nào, nhưng mà cô lại rất yêu thích. Xương sống có một vết sẹo thật dài, chính vết sẹo chỗ này đã làm cho phần eo của anh hoàn toàn mất đi tri giác.

Cô cảm thấy nước mắt đã rung rung, cắn chặt môi, lực trên bàn tay vẫn cực kì nhẹ, nghiêng người nằm xuống bên cạnh anh, ôm lấy eo của anh, ôm lấy bụng nhỏ của anh, trong chốc lát, chân của cô nhẹ nhàng quán lấy hai chân lạnh buốt lại còn thon gầy của anh, vuốt ve, muốn đem nhiệt độ của mình truyền đến trên người anh.

Cô không biết đã bao lâu không ôm anh như vậy, cô đã từng cho rằng không còn cơ hội nữa. Mặc kệ trong lòng có tức giận đến đâu, giờ khắc này, cô thậm chí muốn ôm chặt anh như vậy, dán sát vào lưng anh, cảm thụ nhiệt độ cùng mùi hương cơ thể anh, mùi hương chỉ thuộc về cô. Cô chỉ cần được ôm anh là tốt rồi, thật sự, để cho cô có được sự ấm áp trong chốc lát của anh, làm cho cô giảm bớt nỗi nhớ nhung đè nén hai tháng nay, làm cho cô khỏi phục lại khí lực để ngày mai đối mặt với anh, làm cho cô có thể tiếp tục xem nhẹ sự yếu ớt của anh mà đối kháng anh. . .

Nhưng mà, Lâm Hinh Ý đã quán lấy Giang Vũ Chính thì thật sự chỉ là một lát thôi sao? Hãy cứ để cho chúng ta tin tưởng, Tomorrow is another day. (Ngày mai lại là một ngày mới)

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Hoa bách hợp vs hoa hồng 1

Trời thu mang theo âm thanh lá rụng, những giọt sương sớm tinh khiết, bầu trời phát ra ánh sáng nhu hòa, tỏa sáng cả khoảng không gian mờ mịt, xa xa là rừng lá phong xinh đẹp đến động lòng người, phản chiếu trên mặt hồ thanh tịnh, như một vùng biển trong xanh mênh mông yên tĩnh, ánh mặt trời sáng sớm dịu dàng chiếu rọi vào cửa sổ thủy tinh hình cung sát đất trong phòng ngủ, xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu rọi lên tấm thảm trên sàn nhà bằng gỗ, làm cho lòng người cảm thấy ấm áp, sáng lạn.

Hinh Ý nằm trên giường chỉ cảm thấy đã rất lâu rồi không có một giấc ngủ thư thái như vậy, một đêm không mộng mị, ngay cả lúc ngủ say miệng vẫn mang theo nụ cười, nhưng mà... nhưng mà, lúc cô mở mắt ra thì phát hiện không ổn, tối qua rõ ràng chỉ muốn ôm anh một lát thôi mà, sao lại có thể ngủ cả đêm không tỉnh lại. Cô cau mày nhẹ vén chăn lên, bộ váy hôm qua mình mặc ở công ty vẫn chưa thay, áo sơ mi bị làm cho nhăn nhoe như dưa muối. . .thế thậm chí không dám nhìn nhất chính là tay chân của cô đều quấn chặt lấy thân thể anh, đầu còn gối lên cánh tay trái gầy yếu của anh, mà tay phải của anh cũng rất tự nhiên khoác lên hông cô. . .

Cô không một tiếng động, cô vô cùng cẩn thận, thần kinh cô căng thẳng nhẹ nhàng gỡ đôi tay trên eo của cô ra, tay giống như bạch tuộc đẩy anh ra, động tác chân cũng rất chậm. . .khi cuối cùng cô giống như một tên trộm sắc rồi khỏi anh thì anh kéo cô lại, miệng còn mơ mơ màng màng lầm bầm, “Bà xã, một chút nữa thôi. . .”

Hai chữ “bà xã” kia của anh khiến cho cô trong nháy mắt nổi trận lôi đình, lần đầu tiên thức dậy vào buổi sáng lại cảm thấy cơn tức dâng lên cao như vậy, rồi lại không có chỗ giải tỏa, biết rõ anh nhất định đã dậy từ sớm như vẫn giả vờ. Những ngón tay nhỏ bé dùng sức vặn cánh tay trái gầy đến nỗi chỉ còn thịt của anh ra. “A. . .” người còn đang mê ngủ kia lập tức mở mắt ra, trong lòng còn nói thầm, người phụ nữ này cũng thật quá ác độc!

Cô nhanh chóng ngồi dậy, anh vẫn nhìn đau kéo lấy tay cô, ăn nói khép nép: “Thật xin lỗi, anh biết là anh không đúng, anh không nên. . .” giọng nói mềm nhũn, chân tình mang theo một chút yếu ớt, cho dù vẫn đang vui trong chăn ấm áp nhưng khuôn mặt vẫn không còn chút máu, ánh mắt bình thường luôn tỏ ra lạnh lùng nay đều là thành khẩn cùng hối hận, đáng về làm cho người ta thương tiếc, làm cho người ta nhìn không được mà đau lòng.

Nhưng lúc này Hinh Ý cũng không thèm liếc nhìn anh một cái, khước mặt nhướn lên ngắt lời anh: “Ai là bà xã của anh, Giang tiên sinh, chúng ta đã ly hôn rồi. Muốn nhìn thấy tấm giấy ly hôn anh đã kí tên lên không?” Giọng điệu bình thản, mảy mướt lên mang theo một vẻ kiêu ngạo, Giang Vũ Chính, anh cũng có ngày hôm nay sao.

“Nhưng mà tối qua em còn ôm anh ngủ mà, bà xã. . .” giọng nói nhỏ nhẹ đáng yêu đầm ấm, lại mang theo bộ dạng giả trụ ăn thịt cạp.

“Việc đó. . .giường của tôi, tôi thích ngủ thì ngủ. . .còn nữa, chúng ta đã ly hôn, mời anh lập tức chuyển ra ngoài ngay.” Từng từ từng chữ nói ra cực kì mạnh mẽ, không hề để lại một chút tình cảm nào.

“Anh cứ muốn ở đây cơ, cho dù ly hôn, một nửa ở đây vẫn là của anh. . .” làm nũng không thành thì trở nên lưu manh, không có gì không xử lý được.

“Anh có rất nhiều nhà mà, lại còn nhỏ mọn níu kéo căn nhà này sao?” Cô chán nản nói.

“Anh thích thế. . .” Mức độ đùa cợt của người này cũng không phải lưu manh bình thường.

“Được, anh thích thế sao! Vậy thì từ hôm nay trở đi đến phòng khách mà ngủ đi, căn phòng này không phải chỗ ngủ của anh.” Tiếp tục đàm phán.

“Anh ngủ trong phòng khách không quen, đau thắt lưng. . .” tiếp tục xấu xa nói.

“Tôi không quan tâm anh đau đầu thất lưng hay là đau răng, bất kể thế nào anh cũng phải chuyển phòng cho tôi...” Chưa từng ai nói sao? Phụ nữ một khi nổi giận mới là khó đối phó nhất. Cô nhìn thẳng vào anh, dù cho lòng bị sắc mặt tái nhợt của anh đâm xuyên qua đau đớn.

Cuối cùng anh nghiêm mặt lại, bình tĩnh nói: “Tự mình anh không thể dậy được mà...” là loại cảm giác bất lực cùng thất bại, làm cho trái tim cô run rẩy. Tay phải của anh vẫn không có chút lực nào, tay trái tối hôm qua bị cô gối đầu lên cả đêm giờ đã chết lặng có muốn cử động một chút cũng khó khăn... anh cũng biết cô sẽ đau lòng cho nên mới nói như vậy, anh vĩnh viễn đều biết điểm yếu của Lâm Hinh Ý ở đâu, luôn nhắm trúng, không một chút do dự.

Cô dùng sức cắn môi, đứng lên đưa lưng về phía anh nói: “Vậy anh cứ rung chuông gọi hộ công.” Sau khi nói xong thì không ngừng lại một giây nào đi về phía nhà tắm, chỉ để lại bóng lưng cho Vũ Chính ngồi trên giường ngạc nhiên. Anh nhìn cửa phòng tắm mở ra rồi đóng chặt lại, hai mắt chỉ nháy nháy nhìn lên trần nhà, thật lâu sau mới nhẹ than lên một tiếng. Đản ông, lúc phụ nữ đã chính thức quyết đấu cùng anh thì hãy tự mình cầu phúc đi!

Một vườn hoa tinh xảo trước nhà ăn lầu một, tuy giờ đang là mùa thu, không có nhiều loại hoa nở như gấm như màu hè, nhưng cây khô vàng cùng lá phong đỏ rực xa xa tạo nên một cảnh sắc đặc biệt.

Hinh Ý một tay cầm báo, một tay cầm ly sữa trên bàn ăn tao nhã xem báo, nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng nói trầm thấp bởi vì bức mình mà khẽ thở hắt hắt, “Có thể giải thích xem quần áo của anh đã đi đâu hết rồi không?” Vũ Chính được Daniel đẩy đến trước bàn ăn, Daniel vừa nói cho anh biết tất cả quần áo của anh đều biến mất trong phòng chứa quần áo, mà Giang Vũ Chính không ai bì nói chỉ có thể nhắm hai mắt lại, thờ dài.

“Sau khi ly hôn nơi này là chỗ tôi ở, phòng chứa quần áo đương nhiên là của tôi.” Cô nói rất tự nhiên, nhàn nhã uống một ngụm sữa, “Còn nữa, tôi nghĩ anh rất thích ở New York cho nên đã chuyển qua đó cho anh rồi.” Nói đến ngày đó thu dọn quần áo đồ đạc của anh trong phòng chứa quần áo, thật sự có thể dùng từ khiếp sợ để hình dung. Trước kia không biết về phương diện ăn mặc anh lại quan tâm nhiều như vậy, từng đồng quần áo trong xếp chồng, áo vest, áo khoác ngoài dài ngắn, lễ phục, quần áo ở nhà... kèm theo một đồng hồ hỗn loạn, nơ cravat, khăn tay, từng ô tù phân loại áo tay dài tay ngắn, kèm theo kẹp áo... lúc nhìn thấy người giúp việc cất chúng vào trong rương, trong lòng cô có một loại khoái cảm không hề tầm thường, nhưng mà từng thứ từng thứ một lại khiến cho cô nhớ lại, lúc thu dọn đến tủ giày của anh, đã nói sẽ không để nước mắt rơi vậy mà nước mắt vẫn tranh nhau từng giọt từng giọt rơi xuống trên mặt đôi giày trơn bóng của anh. Trong tủ giày đều là thiết kế chuyên biệt mới nhất, giày đôi với anh mà nói thật sự chỉ là vật trang trí mà thôi. Nhìn thấy giày của anh, cô không tìm được nhớ tới chân của anh gây bao nhiêu, thời gian có thể chống nạng tự đi đối với anh mà nói trân quý bao nhiêu. Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ vì sao cô ra đi ba năm mà anh vẫn không cho người thu dọn đồ đạc của cô, đó là bởi vì hồi ức sẽ làm cho người ta càng đau đớn, sẽ làm cho người ta không thể thở được. Giống như tờ giấy ly hôn kia, vẫn cứ day dứt đau đớn đến tận sâu trong đáy lòng cô.

Quản gia trong biệt thự ven biển cũng nói với anh cô đã chuyển những rương đồ của anh sang, nhưng mà anh lại không biết cô lại làm triệt để như vậy, không để lại một thứ nào.

Cô từ từ kéo dòng suy nghĩ của mình lại, nhìn khuôn mặt không có bất kỳ biểu lộ nào của anh, không lên tiếng. Vốn nhìn thấy bộ dạng khó khăn của anh hẳn là phải rất vui vẻ mới đúng, nhưng vì sao lòng cô lại đau đớn như vậy?

Quản gia mang cháo nấu chung với vài vị thuốc đến trước mặt anh, ánh mắt anh hiện lên một vẻ chán ghét, chức năng dạ dày của anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng tiêu hóa được những thứ này. Cái gì gọi là cháo dinh dưỡng, đôi tôi đôi lui cùng lắm cũng chỉ là cháo tổ yến, cháo nhân sâm, cháo mật gấu... những thứ đồ tẩm bổ kia cô nhìn thấy cũng đã muốn nôn, đừng nói gì người kén ăn như anh, luôn bắt bẻ với những món ăn hàng ngày, từ sau khi gặp tai nạn ở Chamonix, sau một đoạn thời gian trị liệu hồi phục thật dài anh cũng chỉ ăn mấy thứ này, mỗi lần dứt cho anh ăn đều phải sử dụng hết mọi khả năng đầu đầy mồ hôi dự đoán anh mới bằng lòng khẽ húp một ngụm nhỏ.

Tuy không thích ăn nhưng anh nhìn vẻ mặt tỉnh lặng quý dị của cô, sợ cô không vui nên tay trái run rẩy cầm thìa cau mày dứt vào trong miệng. Thật là rất khó ăn, nhìn vẻ mặt khô sơ của anh, nuốt xuống từng ngụm từng ngụm nhỏ, luôn khó ăn như thế nhưng vì muốn mau chóng hồi phục trở về gặp cô, hai tháng nay, anh một ngày bốn bữa đều ăn thứ này. Nỗi chua xót của cô đã sắp dâng lên khóe mắt, lơ đãng dời tầm mắt đi, móng tay hung hăng đâm xuống bàn tay của mình, sợ mình liếc nhìn đến thì sẽ mềm lòng. Trong lòng vẫn rất kiên quyết nói với chính mình, tuyệt đối không thể thương hại anh.

Cầm lấy chìa khóa trên bàn, lạnh lùng vút lại một câu khiến cho người khác sửng sốt: “Anh từ từ mà dùng.” Rồi ra ngoài ngay lập tức. Anh nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của cô, dù cho tay trái đã cử động được đang mỗi như đau nhức nhưng cũng không quên nắm lấy chiếc muỗng đang ở giữa không trung. Ánh mắt chăm chú làm cho Daniel đứng phía sau cảm thấy đau lòng.

“Woa, vừa rồi cô có nhìn thấy hoa của Lâm tổng không? Không biết là vị công tử nào tặng...” Phòng thư kí của Giang Lâm, một đám người đang thảo luận chuyện “Tặng hoa trong Giang Lâm” đang bắt đầu sôi nổi.

“Ngừng, tôi đã nói rồi cô ta là người lãng lơ mà, không nhìn thấy tin tức trên báo gần đây sao? Cùng sống đôi bên phó tổng Lưu trong một buổi tiệc, không biết xấu hổ sao? Giang tổng đẹp trai điển đào của chúng ta còn đang dưỡng bệnh ở Mỹ, vậy mà cô ta cứ phong lưu thoải mái ở đây được...” Một cô gái toàn thân đều là hiệu Dior vẻ mặt khinh thường nói, vừa nghe thấy giọng điệu thì biết ngay là nhân viên của Giang thị.

“Oa, oa, tin tức đặc biệt, tin tức mới nhất được truyền đến từ đại sảnh công ty, vừa rồi nghe nói cửa hàng hoa đưa tới một bó hoa hồng đỏ thật to tới cho Lâm tổng nha!” lại thêm một người vội vàng xông vào văn phòng gia nhập vào đám phụ nữ đang tám chuyện.

“Thật lãng mạn nha, sao tôi lại không có ai tặng hoa hồng đỏ chứ? Biết không, bó hồng đỏ ấy ít nhất cũng cả trăm bông đấy.” Những cô gái hào sắc đang chìm đắm trong ảo tưởng của mình.

“Hừ, tôi thà nhận hoa bách hợp còn hơn, cao quý hơn nhiều nha...” Cô gái Dior kia vuốt vuốt tóc mình.

“Đợi một chút, tôi khẳng định hai bó hoa này nhất định không phải cùng một người tặng. Oa oa oa.” “Cuộc chiến đỏ trắng sao?” “Thật thú vị, mọi người hãy đoán xem Lâm tổng sẽ rơi vào nhà nào đây?”

Hình Ý đứng trước cửa văn phòng thật to, nhìn hai bó hoa đang chiếm hết cả bàn làm việc, hàng mi thon dài nhẹ nhàng nhướng lên, khóe miệng hiện lên một nụ cười vui vẻ. Tay trái nâng tấm thiệp bình thường lại đơn giản trên bó hoa bách hợp, cô nhận ra ngay chữ của anh, nhưng mà có khả năng bởi vì tay còn chưa được linh hoạt nên chữ không quá cứng cáp. “I love you. Give me just one more chance. Only two.” Rất chân thành kí tên mình, rất ít khi anh cẩn thận kí tên như vậy, chữ kí trên tờ giấy ly hôn kia suốt đời cô cũng không thể quên.

Trên mặt cô hiện lên một nụ cười tự giễu, lại cầm tấm thiệp vô cùng rực rỡ trên bó hoa hồng lên, bên ngoài tấm thiệp màu vàng kim, mảnh giống màu đỏ bên trong cũng mang theo một mùi trầm hương, có thể thấy được tính cách mãnh liệt của người tặng bó hoa này. Nội dung bên trong lại đơn giản cực kì “Would you?” Ánh mắt cô tràn đầy vẻ nghi hoặc, nhìn chữ kí tên John, tâm trí không kịp được nhìn lướt qua bó hoa hồng rồi ánh mắt lại rơi trên bó hoa bách hợp.

Tiếng chuông điện thoại kéo suy nghĩ của cô trở lại, cô nhận điện thoại, giọng nói của đối phương rất cởi mở tự tin: “Nhận được chưa?”

Cô khẽ mỉm cười, “Nhận được rồi, nhưng mà...”

“Là như vậy, đêm nay bạn của anh có tổ chức một party...” Dư Chân dừng lại một chút, giọng nói tràn ngập vui vẻ, “Vừa khéo anh cũng thiếu một bạn gái xinh đẹp động lòng người... cho nên, Would you?” Giọng điệu của anh ta chân thành tha thiết, rất mê người. Nhưng ánh mắt của Hình Ý chỉ dừng lại trên tấm thiệp bên tay trái, nhìn ba chữ kí không đủ lực, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười, dựa vào cái gì mà lại bị ba chữ kia khiến cho khóe miệng phải nở nụ cười?

“Hình Ý?” Bên kia một lúc lâu không nghe thấy trả lời nên nghi hoặc gọi một tiếng.

Cô thở phào một cái, không nóng không lạnh nói, “Yes, nhưng mà tôi phải về nhà thay quần áo.”

“Vậy thì anh đây sẽ sang nhà đón em, OK?”

“Ok, see you.” Cô cũng không có cảm xúc gì nói lời tạm biệt.

“See you.” Mà rõ ràng giọng nói của anh lại hưng phấn tung tăng như chim sẻ.

Cuối mùa thu hoàng hôn xuống rất nhanh, không đợi ánh nắng làm tiêu tan hết hơi nước trên sườn núi, mặt trời đã trốn sau phía tây dãy núi. Vũ Chính nhìn căn phòng bằng thủy tinh được cắm ngập đầy những đóa hoa bách hợp, yên lặng mà nở rộ. Góc tường đều là những bình hoa bằng thủy tinh, những bông hoa bách hợp trắng thuần, cao quý trang nhã mà không chân thật.

Trong gara truyền đến tiếng động cơ trầm thấp của chiếc xe thể thao, vẻ căng thẳng nín thở chờ đợi vừa rồi tất cả đều đã hóa thành ánh mắt dịu dàng vui vẻ, bình thường cô không hề có một chút độ ảm nào.

Hai tay của anh chống lấy xe lăn chỉnh lại tư thế ngồi vừa rồi bởi vì chờ đợi mà có hơi cứng ngắc nghiêng ngả, lúc ngẩng đầu lên thì đã trông thấy cô bước vào cửa. Nhưng mà trong nháy mắt đã nhìn thấy cô ôm bó hoa hồng đỏ trong ngực, vẻ dịu dàng trong ánh mắt đều đã biến thành cay đắng.

Anh nhìn cô đi về hướng cầu thang, ánh mắt không may may nhìn về phía anh, âm thanh giày cao gót đập trên sàn nhà bằng gỗ, từng tiếng một chạm vào lòng của anh, không hề có một chút độ ảm nào.

Một chiếc váy Valentino màu đỏ xinh đẹp, cổ chữ V cực kì ưu nhã làm nổi bật đường cong hoàn mỹ của cô, từng sợi tơ tổng hợp mềm mại bó sát thân, chiếc khăn khoác ngoài bằng gấm gọn gàng xinh đẹp, bộ váy được cắt may khéo léo màu sắc phối hợp rất cao quý, làm nổi bật khí chất ưu nhã thướt tha của một thực nữ. Cô trang điểm tỉ mỉ, đeo trang sức xinh đẹp mà quý giá, cách ăn diện cao quý lại mang theo một chút khí chất vũ mị, làm cho người ta hoàn toàn bị mê hoặc.

Mái tóc đen búi hờ lên, cây trâm lưu ly màu đỏ sậm cài trên mái tóc, vài sợi tóc khẽ rũ xuống, càng tăng thêm vẻ mềm mại đáng yêu. Cô nhìn chính mình trong gương, cô rất ít khi trang điểm đậm như vậy. Xác thực như một đóa hoa hồng lạnh thấu xương, nhưng không biết người bị sát thương sẽ là ai.

Lúc cô xuống lầu, vẫn nhìn thấy anh yên tĩnh ngồi trong phòng khách, đưa lưng về phía cô, không mở đèn, ánh hoàng hôn chiếu rọi chiếc bóng thật dài của anh, dường như đã ngồi đây rất lâu rồi. Từng chỗ ánh mắt của cô rơi vào đều là hoa bách hợp, những chiếc bình thủy tinh trong suốt làm cho vết hầu cô hình như bị vật gì đó chắn ngang ở giữa, nói không nên lời.

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên đột ngột trong căn phòng vắng vẻ yên tĩnh dị thường, cô vội vàng nhón nút nghe, rồi lại nhìn về phía anh vẫn đang lẳng lặng ngồi đó, nhìn về phía mặt hồ yên tĩnh phía xa xa.

“Dư Chân?”

“Ừ, tôi đã xong rồi.”

“Cứ chờ ở trước cửa đi.”

“Ok, bye.”

Cô đóng điện thoại lại, ánh mắt vẫn không rời khỏi người vẫn không hề nhúc nhích kia, cuối cùng đi về phía cửa chính bên cạnh anh. Lúc đi ngang qua anh, giọng nói rất nhỏ rất yếu ớt vang lên, dường như không thể nghe thấy được, “Đừng đi mà.” Rốt cuộc bên trong ẩn chứa bao nhiêu tình cảm mới có thể nói lên ba chữ cảm động như vậy?

Thân thể của cô cứng lại, dừng bước, giày cao gót dẫm trên tấm thảm dày, mềm nhũn, đáy lòng dường như cũng mềm như bông vải, không còn chút sức nào.

Anh gian nan chuyển hướng xe lăn, đi đến trước mặt cô, ôm lấy cô, mặt dán vào bụng cô, vấy lụa đỏ mềm mại trơn trượt, anh dường như không thể ôm được nữa, vẫn lặp lại câu nói kia: “Thật xin lỗi, đừng đi mà...”

Cô có thể cảm giác được tay anh đang run rẩy, thậm chí thân thể của anh cũng run, khóe mắt dần dần thấy ướt ướt, làm cho đầu óc của cô trở nên trống rỗng.

Không gian tĩnh lặng dường như chỉ nghe thấy tiếng hít thở của hai người. “I love you.” Con người thường biện hộ cho mình, đều nói anh rất yêu em, yêu sâu sắc chân thành, mà câu nói này của anh lại ẩn chứa một nỗi thống khổ không rõ tên, nhu hòa lượn lờ quanh trái tim, làm cho người ta có đau đớn cũng không biết đó là cảm giác gì.

Tay của cô nhẹ nhàng chậm rãi đặt sau lưng, lúc bao trùm lấy hai cánh tay lạnh buốt thon gầy của anh, nhẹ nhàng kéo ra, mở cửa cấp tốc đi về phía trước, trong nháy mắt khi cửa chính đóng lại, ánh mắt đến tận cùng là khoan khoái hay yêu thương, ngay cả chính cô cũng mơ hồ không thể nhận thức rõ ràng được.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Hoa bách hợp vs hoa hồng 2

Khắp nơi đều là phong hoa tuyết nguyệt quần áo lộng lẫy trò chuyện cùng nhau, cùng bày ra phong thái đẹp nhất, vắng vẻ mà cao quý chính là đại sảnh trong yến hội, khắp nơi đều là những giai nhân nhẹ nhàng nhảy múa. Không gian mờ ảo huyền bí, nhưng khuôn mặt được trang điểm tinh xảo của cô lại không thể giấu được vẻ cô đơn mà đau thương nhàn nhạt.

Dư Chân đưa cho cô một ly rượu táo, cẩn thận nói: “Không thoải mái sao? Nhìn đáng vẻ của em rất thất thần.” Vốn muốn mời cô nhảy nhưng khi nhìn thấy đáng vẻ thất thần của cô thì lòng lại xẹt qua một chút tâm sự rồi nhanh chóng chùn xuống. Cô thỉnh thoảng lại nhìn về phía nhạc công đang đánh đàn dương cầm phía bên kia mà thất thần, hoàn toàn không nghe thấy anh ta đang nói gì.

“Hình Ý?”

Anh khẽ gọi cô một tiếng cô mới hoàn hồn trở lại, có hơi ngơ ngác nhìn anh, trong nháy mắt dường như đang nhìn thấy một người khác. Tiếng đàn dương cầm du dương, rõ ràng trong lòng cô đều là người kia, lòng bàn tay cũng nắm một tảng mồ hôi, qua một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói với anh một câu, “Excuse me” Mặc kệ ánh mắt của anh thế nào, đi thẳng vào trong toilet.

Cô cảm thấy đầu mình mơ màng, bọn họ đang làm gì? Hiện tại cô đang làm gì? Trong đầu lúc ẩn lúc hiện đều là câu nói cuối cùng của anh - “I love you.” Cô lẳng lặng tựa người vào vách tường, nhìn chùm đèn thủy tinh trong đại sảnh, những lời nói vui đùa cùng nụ cười của những người đàn ông và phụ nữ ăn mặc sang trọng, những đôi tác đang thảo luận việc buôn bán đầu tư... cô nhớ tới ngày sinh nhật của anh, trong phòng triển lãm tranh anh đã từng nói, “Người nhìn từ trong khe cửa ra, có thể nhìn thấy một thế giới rộng lớn hơn người khác, nhưng mà cái lớn hơn cả thế giới chính là dục vọng của con người...” thế giới này có nhiều thứ hấp dẫn như vậy, nhưng tất cả từng thứ một lại cách cô xa như vậy, cô rõ ràng không cần những thứ ấy, trong lòng cô cũng không nghĩ đến những thứ ấy, chỉ có người kia mới là thứ duy nhất trong lòng cô. Anh đã từng nói, em chính là dục vọng duy nhất của anh, anh đối với cô mà nói cũng như thế.

“Mưa rồi, làm sao bây giờ? Không phải đã nói đêm nay sẽ ra biển sao? Người ta vẫn chưa từng lên du thuyền chơi bao giờ.” Chỗ góc của thuyền đến giọng nói nũng nịu của một cô gái.

“Dự báo thời tiết nói đêm nay thời tiết bắt đầu chuyển biến xấu, mấy ngày tới đều mưa...để ngày khác sẽ ra biển chơi.” Một giọng nói của thô cát của một người đàn ông trung niên vang lên.

Cô cau mày nhìn về phía cửa sổ, mưa bụi phiêu lãng rơi trong bóng đêm, từ tầng cao nhất của nhà hàng này nhìn ra, cả thành phố đều bị bao phủ bởi làn mưa bụi. Cô nhớ trên tấm thiệp đính kèm bó hoa bách hợp anh đã ghi “Only two.” Anh nhất định đã để cho người giúp việc cùng quản gia đi về hết, chỉ còn một mình anh ở trong nhà, nếu có chuyện gì...càng nghĩ càng lo lắng, nhìn thấy trời mưa ngày càng lớn, vừa đi về phía cửa thang máy vừa lấy di động ra, nhưng không ngờ tiếng di động đã vang lên, làm cho giật mình.

“Hình Ý, anh là Dư Chân, giờ em đang ở đâu? Em không sao chứ?” Đợi một lúc lâu không thấy bóng dáng cô đâu nên mới gọi điện thoại cho cô.

“Sorry, đêm nay tôi có chút việc phải đi trước, anh ở lại chơi vui vẻ.”

“Anh đưa em...”

“Không cần, có việc gì ngày mai đến công ty nói sau.” Cô đơn giản ngắt lời anh, tắt điện thoại.

Cô ngồi trong xe taxi nhìn làn mưa bên ngoài cửa sổ xe bị ngọn đèn đường nhuộm thành một mảng dài hẹp giống như những sợi tơ vàng từ trên trời giáng xuống, từng sợi không ngừng rơi trên mặt đất, hồi thúc lái xe chạy nhanh hơn một chút. Dù cho mặc bộ váy thấp ngực cũng cảm thấy nóng, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Vừa rồi gọi điện về nhà mà không có ai nghe, điện thoại trong phòng khách không ai nghe, điện thoại di động của anh cũng tắt máy. Càng nghĩ càng lo, vì trời mưa to nên lái xe không chịu chạy nhanh hơn, thật sự làm cho lòng cô như lửa đốt.

Xuống xe trước cửa lớn của biệt thự, từng bước lớn đạp trên những vũng nước, chiếc giày cao gót hiệu ManoloBlahnik vừa mua có phải gắm vào nước cô cũng đành chịu, chiếc váy cũng ướt đầm một mảng, toàn tâm toàn ý muốn nhìn thấy người trong nhà.

Vừa mở cửa ra, trong phòng lại không bật hệ thống sưởi ấm, đại sảnh trống trải lại không có ánh sáng có vẻ quanh quẩn lạ thường, cũng làm cho lòng cô bỗng nhiên lạnh buốt. Một góc sảnh truyền đến tiếng động, tiếng nhạc du dương, đó là bản Schubert, giọng nói trầm thấp ngậm nga của một người phụ nữ truyền đến, phối hợp cùng tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ có vẻ thể lương lạnh lẽo lạ thường.

“Tiếng hát của em xuyên qua màn đêm, nhẹ nhàng mà bay về phía anh

Trong rừng cây nhỏ âm u lạnh lẽo này, tình yêu của em trao cho anh

Vàng trắng sáng chiếu rọi mặt đất, ngọn cây thì thào cùng nhau

Ngọn cây thì thào cùng nhau...”

Cô từng học tiếng Đức hai năm, từng câu từng chữ đều nghe thấy rất rõ ràng, cô còn nhớ lúc trước chỉ học chơi, anh đến trường đại học tìm cô, còn nghiêm nghị học giáo sư của bọn họ nói, tiếng Đức là một ngôn ngữ nghiêm cẩn, giống như người Đức... đáng vẻ cần thận lại nghiêm nghị thật sự cực kì giống giáo sư người Đức cứng nhắc kia. Chuyện cũ như giọt nước nhỏ róc rách trong lòng cô, từng bước từng bước một đi về phía góc đại sảnh, chỗ đó lại không có một bóng người.

Nhưng khi muốn bước lên lầu thì lại trông thấy màn hình tinh thể lỏng bên cạnh thang máy thỉnh thoảng hiện lên tầng hầm, tầng hầm này là hầm rượu nho nhỏ, tuy diện tích không lớn, chỉ khoảng gần 60 mét vuông nhưng lại chứa hơn năm ngàn bình rượu, trong đó phần lớn là các loại rượu vang đỏ anh sưu tập từ khắp các nước trên thế giới. Nham mà từ khi sức khỏe không được tốt, anh cũng rất ít đến đó, dù cho biết rõ anh rất yêu quý chúng nhưng cô cũng nói rõ là cấm anh đụng đến một giọt. Cô từng bước một đi trên những bậc thang, đèn tường mờ tối, chung quanh im ắng, dường như hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Trên trần nhà trong hầm rượu, ánh sáng của ngọn đèn hạt đậu phát ra làm cho không gian không lớn này tản ra một loại hấp dẫn nguyên thủy, tại cửa sổ thủy tinh của tầng cách nhiệt, cô liếc mắt nhìn thấy bóng dáng kia đang đứng trước giá rượu gỗ. Anh cũng nghe thấy tiếng động, tay trái cầm chai rượu đỏ tinh tế quan sát, nghiêng đầu nhưng cũng không quay lại nhìn cô, chỉ lẳng lặng nói: “Về rồi sao?” Giọng nói bình tĩnh không mang theo một chút rung động nào. Ba chữ nhàn nhạt, từng giọt nước mắt lớn trong hốc mắt cô không một tiếng động mà rơi xuống trên mặt.

“Ai cho phép anh xuống hầm rượu? Ai nói cho anh biết em nhất định sẽ trở về? Anh chắc chắn em nhất định sẽ trở về như vậy sao? Giang Vũ Chính, anh có biết mình xấu xa bao nhiêu không? Em rất chán ghét cái đáng vẻ tự cho mình là đúng này của anh, anh cho rằng anh là ai? Dựa vào cái gì mà ở trên cao bề ngoài nhìn xuống mọi người? Làm sao anh có thể xấu xa luôn muốn thao túng cuộc sống của người khác như vậy?” Nước mắt của cô từng giọt một rơi trên mặt, nói một mạch ngay cả thở cũng không, có thể vì nói liên tục như vậy nên đứng rất vất vả, dứt khoát đá giày ra.

Anh im lặng đi đến bên cạnh cô, kéo lấy tay cô, nước mắt của cô vẫn đang chảy, trong miệng còn thì thào: “Cút ngay...” Anh chỉ ôm lấy cô, để cho cô ngồi trên đùi anh, lúc thân thể cô tiếp xúc với cơ thể lạnh buốt gầy yếu của anh, xoay người lại ôm lấy anh khốc lớn, vừa khóc vừa nói: “Không phải anh tính ngủ cả đời bên Mi sao...giấy ly hôn cũng kí rồi, ô ô...anh còn trở về làm gì nữa?”

Anh vuốt lưng cô ý muốn làm dịu cơn tức giận của cô, rồi chỉ nhẹ nhàng nói: “Anh đã nghe thấy câu nói kia...” Cô nghe thấy anh nói vậy, níu lấy áo anh, hung hăng cắn xuống bờ vai gầy mảnh của anh, chỗ đó không có nhiều thịt nên máu nhanh chóng chảy ra. Thân thể của anh trong nháy mắt trở nên cứng đờ, vẫn để cho cô tùy ý cắn. Lúc ấy trong đầu cô hỗn loạn thế nào, tất cả chỉ đều là một màu đen.

48h sau khi anh làm phẫu thuật xong, anh đã trải qua ba lần cấp cứu, mỗi một lần y sĩ trưởng đều nhìn cô lắc đầu, y tá đứng bên cạnh nói cô hãy chuẩn bị tâm lý.

Cô vĩnh viễn cũng không quên rạng sáng ngày hôm đó, bên trong ICU là âm thanh điên cuồng của dụng cụ cấp cứu, cô ở bên cạnh, âm thanh ong ong lọt vào tai, âm thanh kì ảo đáng sợ dường như được truyền đến từ một nơi tăm tối xa xôi.

“Huyết áp 80/40, nhịp tim 60...”

“Khu vực phụ trách lưu thông dịch đều đục ngầu một màu đỏ, hoài nghi người bệnh đang xuất huyết não...”

“Huyết áp 80/20, nhịp tim 50, vẫn đang tiếp tục giảm...”

Dụng cụ cấp cứu đột ngột mà dồn dập phát ra âm thanh vang vọng: “Tít...” cô có cảm giác như toàn bộ thế giới của mình đang sập xuống, mỗi một tế bào trên cơ thể đều đang nứt ra.

“Tìm đột ngột ngừng đập!”

“Chuẩn bị sốc điện.”

“300J...”

“Không có phản ứng!”

“Sốc điện thêm một lần nữa!”

Đang lúc tất cả các bác sĩ chuyên khoa của Mi đều đã lắc đầu xác nhận tử vong thì cô ôm lấy anh đang nằm trên giường, giọng nói rất nhẹ nhàng, cô biết anh đang nghe thấy, “Giang Vũ Chính, nếu anh dám chết thì em sẽ nhảy xuống từ đây ngay lập tức.” Ngón tay của cô chỉ về phía cửa sổ từ lầu 57, ánh mắt tràn ngập vẻ tuyệt vọng và trống rỗng. Trước kia cô xem những bộ phim có nhân vật chết đi sống lại luôn cảm thấy vô vẩn, trên thế giới này làm gì có đạo lý ai thiếu ai thì sống không nổi, nhưng mà thì ra trong nháy mắt thật sự sẽ có chuyện như vậy, lúc toàn bộ ý nghĩ đều chỉ là muốn kết thúc đi tìm mạng của mình thì thật sự thứ gì cũng không còn quan trọng nữa.

Cô vận vẹo trong lồng ngực anh khẽ nức nở, “Anh nghe thấy không, nếu như anh nghe thấy thì không được đối với em như vậy...” ngay cả chính mình cũng không nghe rõ lời nói của mình, tất cả son môi cùng màu kẻ mắt đều quệt hết lên quần áo màu trắng của anh. Lúc ấy cô thật sự cho rằng anh sẽ chết, tuy đã vượt qua thời kì nguy hiểm nhưng trong lúc hôn mê từng cơ quan trên cơ thể đều yếu dần đi, mỗi ngày khi cô mát xa cho anh đã nghĩ, đây là một con người sao? Đầu bị cố định, yếu hầu gần máy hô hấp, cánh tay gãy nhom như một cành trúc, lúc cô ôm anh cũng cảm thấy không chân thực, làm sao có thể khiến cho anh chịu khổ như vậy chứ? Đoạn thời gian kia, ngay cả gương cô cũng không dám soi, sợ phải nhìn thấy bộ dạng của mình. Thật ra không nhìn cũng biết, cô cũng như anh, gầy yếu tiêu tụy không còn hình người, dù cho ai ở bên cạnh cô nói như thế nào cũng không có cách nào dỗ cho cô ăn một ngụm canh.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Tay của anh loạn xạ xóa đi nước mắt trên mặt cô, “Anh chỉ là không có cách nào, anh không làm được gì cả, không thể cho em được gì, chỉ có một thân thể tàn phế như vậy. Anh không muốn em vì anh mà bị giam cầm trong chiếc lồng này cả đời, xác xuất phẫu thuật thành công thật sự quá thấp, dù cho anh không chết trên bàn mổ, ai dám cam đoan sau đó sẽ thế nào. Anh chỉ muốn trả lại tự do cho em... nhưng mà anh đã sai rồi, khi anh mở mắt ra, toàn bộ thế giới đều trống rỗng, không có em, tất cả đều trống rỗng... Lúc ấy anh mới phát hiện ra mình thật ích kỉ, thật xin lỗi, thật sự rất xin lỗi.” Tay của anh vuốt ve mái tóc cô, giọng nói đều đặn nghẹn ngào đau đớn, đau đớn như vậy, một người luôn bình tĩnh trong mọi tình huống cũng phải run rẩy từng đợt.

Cô gian nan nhắm hai mắt lại, giống như thở dài nhẹ nhàng nói một câu, “Anh có hiểu không?” Chậm rãi tránh ra khỏi ngực anh, lao đảo đứng lên, anh làm sao có thể hiểu được tâm trạng của cô thế nào, cảm giác người mình yêu vứt bỏ hết những hẹn ước từng chút một đi về phía cái chết, ai có thể hiểu? Loại đau đớn tựa như mỗi thời khắc đều bị lăng trì, ai có thể hiểu?

Cô lao đảo đi về phía cửa ra vào, cả thân thể anh chồm tới ôm lấy cô, bởi vì xe lăn đã gài chốt cố định nên phần eo theo quán tính không thể chịu được lực của cả cơ thể, cả người anh dường như đang quỳ trên mặt đất, thân dưới mềm nhũn vô lực co quắp trên mặt đất, chỉ ôm chặt lấy cô, “Anh hiểu.”

“Không phải em hận anh ký vào đơn ly hôn, một tờ đơn ly hôn không phải là gì cả. Nhưng làm sao anh có thể xấu xa như vậy, rõ ràng anh đã hứa với em, anh nói sẽ dùng hết mọi sức mạnh của mình để thực hiện nguyện vọng của em, nhưng mà anh lại có ý định buông tay chịu chết. Anh là người như vậy, chuyện gì cũng máy móc tính toán tường tận, chuyện gì cũng muốn không chế người khác... có biết như vậy sẽ làm cho người khác thật sự rất đau khổ không?” Có một thời gian như vậy, cô đứng trước văn phòng anh đã từng ngồi mà cảm thấy chán ghét, cô thật sự hận anh thấu xương, bởi vì anh tự cho là đúng, bởi vì anh cái gì gọi là “Khô sở tạo dựng”, cô không muốn gì cả, chỉ muốn được ôm lấy anh, chỉ muốn có anh mà thôi. Ngã ngời dưới đất, chỉ cảm thấy sức lực trong cơ thể bị rút hết, khóc đến không còn sức nữa, hương thơm của rượu cùng giá gỗ lan tỏa trong không khí làm cho ý thức của cô trở nên mơ hồ.

Anh vẫn không chịu buông tay, dúi đầu vào cổ của cô, rất bình tĩnh, chìm thật sâu đồng thời cũng lộ ra cảm giác đau đớn mình chưa từng phát hiện ra, “Em chưa thấy phong thư kiện kia...” Sau khi trở về anh đã nhìn thấy máy tính mới của cô thì biết cô chưa từng xem qua phong thư kiện kia. Anh khẽ cười cười, “May mà em chưa xem, Giang Vũ Chính vẫn là Giang Vũ Chính trong lòng em...” Thân thể cô được anh ôm trở nên cứng ngắc, ổn định lại cơn giận, “Bởi vì trong đó chỉ có bốn chữ ‘Anh rất hối hận’.”

Đầu vai của cô run rẩy, cô không nhìn thấy, một ngày trước khi anh làm phẫu thuật cô đã không gặp anh. Giọng nói của anh vẫn bình tĩnh, giấu đi vẻ kích động vừa rồi, lại như một dòng nước thấm vào lòng cô, “Anh thật sự rất hối hận, lúc ấy anh chỉ muốn em chạy đến bệnh viện cho anh một cái tát...” Khi anh bốn tuổi lần đầu tiên ba dạy anh đánh cờ thì đã nói cho anh biết đạo lý “Hành động quyết đoán”, đây là nguyên tắc anh chưa từng phá vỡ trước đó, nhưng đó là lần đầu tiên trong ba mươi năm cuộc sống anh cảm thấy hối hận như vậy, nhưng mà cô vẫn chưa tới...

Cô xoay người nằm trên vai anh mà khóc, tuy vẫn đang chèo chống sức nặng nửa người dưới của anh nhưng vẫn không thể nói nên lời, chỉ khóc. Anh lại nâng khuôn mặt cô lên, cẩn thận hôn lên những giọt nước mắt của cô, ngón tay đặt lên búi tóc của cô, rút chiếc trâm cài tóc màu đỏ xinh đẹp kia ra, mái tóc đen thật dài thướt ta buông xuống lưng cô, mềm mượt như chiếc váy lụa cô đang mặc. Cô chỉ cảm thấy loại đau đớn đã từng thấm sâu vào xương tủy này đang được anh xoa dịu đi. Đôi môi đỏ mọng bao trùm lấy bờ môi tái nhợt của anh, đầu lưỡi mềm dẻo dạo bước trong miệng anh, chỉ cảm thấy một luồng khí nóng đang chạy trong cơ thể, kích thích thần kinh của cô.

Nụ hôn mềm mại của cô thiêu đốt ngọn lửa nóng trong người anh, nụ hôn ngày càng mãnh liệt đòi hỏi, lòng bàn tay chạm vào tấm lưng trơn nóng bóng của cô, lục lọi, nhưng vẫn không tìm thấy kháo kéo bộ váy của cô, một cơn trướng đau ngày càng rõ ràng trong cơ thể, cuối cùng anh hung hăng xé

rách bộ váy màu đỏ của cô, cổ chữ V phía sau lưng bị kéo đến tận hông, đẩy ngã cô xuống (nhưng thật ra là vì chính mình đã không còn ngồi yên được nữa – lời tác giả) trên mặt thảm dày mềm mại. Cô bị động tác rất nhả nhận rồi lại thô lỗ của anh chọc giận, cũng hung hăng xé cúc áo trên bộ quần áo màu trắng của anh, lực quá mạnh nên toàn bộ những chiếc cúc áo nghiêm chỉnh đều bị rơi xuống, mỗi cô vẫn không rời khỏi anh, một đường hôn xuống cổ anh, lúc đầu lưỡi lướt qua vết sẹo trên cổ anh, thân thể cô run lên, cũng cảm giác được anh không kiềm được mà nuốt nuốt nước miếng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Nhiệt độ trong hầm rượu không cao, hướng hồ bên ngoài còn đang mưa to, cuối mùa thu xem như đã bắt đầu lạnh, nhưng mà hai người bên trong kia lại như đang nằm trên lò lửa, toàn thân đầm mồ hôi. Cho tới bây giờ vẫn chưa từng thử như vậy, dường như muốn xé rách đôi phương, vứt bỏ hết mặt nạ, vứt bỏ hết cái gì gọi là kiêu ngạo tự tôn, bây giờ thân thể cùng tâm hồn đều đang trần trụi hiện ra trước mặt đối phương, đơn giản là, bọn họ yêu nhau, gần kề như vậy, không chứa một chút tạp chất hay ô vị nào. Đêm nay, hai linh hồn đã từng như gần như xa mới chính thức hòa hợp, mới hiểu được, cái gì gọi là yêu.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 73: Trăm năm hạnh phúc

Ngoài cửa sổ bầu trời âm u, mây bay lượn lờ. Mưa vẫn còn tí tách rơi trên mặt đất, tuy không lớn nhưng cũng không nhỏ, đủ làm cho rừng lá điệp trở nên mờ mịt, cách một lớp cửa sổ thủy tinh dày, trong phòng không nghe được tiếng động nào, phòng ngủ yên tĩnh làm cho người ta cảm thấy lười biếng cùng thư thả lạ thường. Cô cầm điện thoại gọi cho thư kí nói hủy bỏ hết các cuộc họp hôm nay, cô không đến công ty. Xoay người lại, lấy tay ôm lấy đầu nhìn người bên cạnh đang ngủ say khẽ cau mày lại, thời tiết như vậy nhất định anh ngủ không được ngon, ngay cả lúc ngủ lông mày cũng co lại, nhưng mà rất yên tĩnh, khí chất thuần túy mà thanh thuần, mái tóc ngắn ngủi làm nổi bật khuôn mặt gầy yếu, trong sáng như một đứa bé.

Tay cô vuốt ve mái tóc đen ngắn ngủn của anh, mềm như một chiếc bàn chải, vuốt ve lấy lòng bàn tay cô. Nhìn hàng lông mi của anh, quá dài, còn đẹp hơn cả cô, vừa dài vừa cong lại rất rậm, vì muốn nhìn càng rõ hơn nên cô chậm rãi sắp lại gần anh, nhưng không ngờ anh lại đột nhiên mở to mắt ra, cô bị giật mình.

“Em đang làm gì vậy?” Rõ ràng còn đang mơ hồ chưa tỉnh ngủ, đáng vẻ mơ mơ màng màng này càng trông giống trẻ con.

“Có phải anh trộm dùng thuốc dưỡng mi của em không? Làm sao lông mi có thể đẹp hơn cả em vậy?” Cô tức giận nói, nụ cười trên mặt vẫn không rút đi.

“Đó chính là vẻ đẹp trời cho không ai mua được.” Người đàn ông không biết xấu hổ này, anh nhìn nhìn chung quanh, nghi ngờ một chút rồi hỏi, “Không phải đêm qua ở hầm rượu sao?” Chẳng lẽ chỉ là mơ.

“Mỹ nhân có vẻ đẹp trời cho không thể mua được ới, tối hôm qua đại gia ta đây đã bế nàng về...nàng quên rồi ư?” Cô mỉm môi cười trộm, nói tiếp, “Còn vụng trộm tắm uyên ương cùng nàng nữa.” Giang đại nỷ nhân tham hoan này sau khi xong việc thì mệt mỏi ngủ thiếp đi (thân thể người ta còn rất yếu mà – lời tác giả), đáng thương cho cô còn phải đưa anh về phòng ngủ, còn phải tắm rửa thay quần áo cho anh, sợ anh quá mệt mỏi nên còn giúp anh mát xa toàn thân để thư giãn cơ thể đang căng thẳng. Tuy mệt đến ngất đi nhưng mà lại rất vui vẻ.

Anh cúi đầu, có chút ảo não, sao lại không nhớ chút nào vậy nhỉ?

Cô nâng mặt anh lên, liếc qua chiếc váy nằm trên cái chăn dày bên giường bị anh xé rách, đau lòng muốn chết đi được, đây chính là thiết kế mới nhất của Valentino, đợi cả một tuần mới đưa tới, từng mất liếc anh nói: “Váy, giày,...của em...tối qua đều hỏng cả rồi.”

“Em mặc màu đỏ không đẹp, chúng ta đặt một cái khác, màu trắng thuần...” Giọng nói của anh cực kì hấp dẫn, hơi khàn khàn lại mang theo một chút yêu mị làm cho người ta bị thuyết phục, “Gả cho anh đi.” Ánh mắt của anh rất chăm chú, đôi mắt đen như mực vô cùng kiên định. Cô xoay người lại đưa lưng về phía anh, lạnh lùng hờn dỗi nói: “Nào có ai gả đi hai lần đều cùng một người?” Khóe miệng lại không thể che giấu nụ cười.

“Tại sao lại không?” Anh gian nan thay đổi tư thế, ôm lấy eo cô, giọng nói trầm thấp mà dễ nghe, “Bà xã, chúng ta kết hôn đi mà!”

“Anh đề em suy nghĩ đã...”

“Còn phải suy nghĩ gì nữa!”

“Sao lại không cần? Bây giờ bắt đầu thử việc, thời gian thử việc anh phải nghe lời em, mỗi ngày thời gian làm việc không được quá một tiếng, đúng giờ phải nghỉ ngơi, đến ngày trị liệu không được lười biếng...” Cô quay lại, bưng lấy gương mặt thon gầy của anh, cười gian nói: “Còn nữa, béo lên mười cân (5kg) cho em xem, em không thích ông xã gầy như con khỉ.”

“Thời gian thử việc là bao lâu vậy?” Giọng nói của anh đáng thương lại không nhẫn nại, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu nha.

“Không nói chính xác được, khi nào anh phù hợp với tiêu chuẩn của em thì nói sau. Từ hôm nay trở đi, em sẽ định ra một số tiêu chuẩn cùng lịch biểu hoàn thiện, sau này biểu hiện của anh đều sẽ lọt vào bảng ghi chép này của em.”

“Anh không được phép kháng nghị sao?”

“Bản tòa đã tuyên án, kháng nghị không có hiệu quả.”

Khi anh đang tiếp tục muốn làm nũng thì bất chợt tiếng gõ cửa vang lên, “Phu nhân, một vị tiên sinh họ Lưu đang chờ cô dưới lầu, anh ta nói anh ta là người của công ty.”

“Di bảo anh ta chờ một lúc.”

Về thoải mái của anh ngưng lại, cô hôn lên mặt anh một cái, nói: “Chỉ một lát thôi, chắc là công ty có việc. Xong việc em trở lại mát xa cho anh...” Thời tiết như vậy rất dễ làm cho anh co rút, cho nên trước khi xuống giường nhất định phải thư giãn các dây thần kinh căng cứng của cô thể sau một đêm.

“Ừ” Anh mỉm cười lên tiếng.

Ánh đèn đại sảnh sáng tỏ mà ôn hòa, tuy sắp đến mùa đông nên hệ thống sưởi ấm đã được bật lên nhưng Dư Chân ngồi trên ghế sofa lại có một loại cảm giác vội vàng xúc động không thể giải thích được, có thể là do không khí trong phòng quá ấm áp làm cho anh chảy mồ hôi.

Những bông hoa bách hợp thuần khiết trong chiếc bình thủy tinh thanh tú nằm ở góc đại sảnh yên lặng nở rộ, không gian tràn ngập hương thơm thanh khiết của hoa, làm cho người ta có cảm giác lười biếng mà thoải mái. Hình Ý mặc một bộ đồ ngủ trắng nõn đi từ trên lầu xuống, loại khí chất tĩnh lặng kia dường như hòa làm một thể với những bông hoa bách hợp chung quanh, cẩn thận mà tản ra mùi thơm ưu nhã, không quá ngào ngạt nhưng lại từng chút một thấm vào lòng người.

Cô bình tĩnh đi đến trước người đang ngồi trên ghế sofa trong đại sảnh, khẽ mỉm cười hỏi, “Sớm như vậy, có chuyện gì sao?”

Hôm nay anh ta ăn mặc rất đơn giản, cũng không giống như vừa ở công ty đến, chậm rãi buông tách cà phê trên tay xuống, nhìn cô cười cười nói: “Tôi hôm qua em đi quá gấp, hôm nay thư kí của em nói em không đến công ty, gọi vào điện thoại di động thì em tắt máy, anh sợ em xảy ra chuyện gì nên mới tới.”

“Tôi hôm qua Vũ Chính ở nhà một mình, tôi lo lắng cho anh ấy cho nên về sớm.” Cô thẳng thắn nói, cũng không có ý giấu diếm.

Anh ta đang muốn nói gì đó thì ánh mắt dừng lại chỗ thang máy cách cô không xa, cô cũng quay đầu nhìn sang. Vũ Chính đang ngồi thẳng trên xe lăn, hai tay trượt bánh xe đi về phía họ, lúc nhìn về phía Hình Ý thì chân mày hơi nhíu lại, trên khuôn mặt tái nhợt vẫn mang một nụ cười thần nhiên. Cô nhìn thấy rất rõ ràng vẻ mặt anh, trong lòng lại âm thầm lo lắng, cánh tay một chút lực cũng không dùng được vậy mà còn cựa mạnh.

“Xem ra tinh thần Giang tiên sinh không tệ. Đúng không, Hình Ý?” Khóe miệng Dư Chân hơi mỉm cười, nhìn Vũ Chính bên cạnh cô, giọng điệu không rõ ý tứ.

“Cảm ơn đã quan tâm” Anh nhàn nhạt đáp lại, ánh mắt nhìn về phía Hình Ý. Cô chỉ nhíu chặt mày nhìn tấm chăn lông đắp trên chân anh, tuy chăn lông dường như đã che lại nửa người dưới của anh nhưng cô vẫn tỉ mỉ nhìn ra ngoại trừ bên ngoài mang một đôi dép lê bằng lông mềm thì bên trong không mang tất, lập tức nổi trận lôi đình nhìn về phía Daniel.

Daniel chỉ có thể bất đắc dĩ về mặt tỏ ra oan uổng cảm tất của anh trên tay nhún nhún vai, anh ta đến phòng chứa quần áo lấy tất cho anh khi đi ra đã thấy Vũ Chính trượt xe lăn tới cửa, lúc anh ta gọi anh lại thì Giang thiếu gia chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn anh ta làm cho anh ta không dám lên tiếng nữa.

Cô không lên tiếng, nhận lấy tất trong tay Daniel, biểu lộ trên mặt có thể so sánh với bầu trời âm trầm ngoài kia, nâng chân của anh lên đặt trên đùi mình, hoàn toàn không đếm xỉa đến người đàn ông đang âm thầm đấu tranh từng mất tích giờ phút này.

Vũ Chính có chút xấu hổ muốn đề lại bàn tay đang dịu dàng cởi dép lê của cô nhưng lại bị ánh mắt sắc bén của cô làm cho hoảng sợ, “Điểm trừ.” Cô trừng mắt nhìn anh nói ra hai chữ nhưng lại làm cho khóe môi anh khẽ cong lên.

Tuy giọng điệu vô cùng hung ác nhưng động tác của cô lại rất dịu dàng, nhẹ nhàng mà tháo dép của anh ra, cởi bỏ đệm đỡ, cổ chân lạnh buốt, không có một chút nhiệt độ nào, vừa rời khỏi đệm đỡ thì bàn chân lập tức rũ xuống, giống như không có xương nằm trên chiếc chăn ấm áp cô đang cầm trên tay. Nhẹ nhàng mát xa huyết trên lòng bàn chân sau đó mang tất vào, động tác trọn vẹn thành thạo giống như không cần phải suy nghĩ cũng làm được, mắt cá chân phải biến hình, hơn nữa bởi vì thời tiết không tốt nên hơi sưng lên, cô chỉ có thể thật cẩn thận giúp anh hoạt động mắt cá chân, cuối cùng mới nhẹ nhàng mang tất vào chân.

Dư Chân không nhìn về phía bọn họ, ánh mắt chỉ nhìn về phía vườn hoa bên ngoài cửa sổ sát đất, làn mưa đã làm mờ đi tất cả màu sắc trong vườn hoa. Cảnh tượng quen thuộc này, hình như rất lâu trước kia anh ta cũng đã từng nhìn thấy, đến nay anh ta vẫn không hề tin, đôi chân xấu xí như vậy của Giang Vũ Chính, không hề có một chút cảm giác nào lại được bàn tay thon dài mềm mại của Hình Ý giữ lấy, thậm chí hai người còn ăn ý lạ thường, lòng cô luôn hướng về anh là chuyện đương nhiên, dường như bẩm sinh đã là như vậy.

Rốt cuộc cô cũng hoàn thành xong công việc của mình, sau khi tỉ mỉ đắp chăn lại cho anh, ánh mắt không hề có bất kỳ sự chán ghét hay không kiên nhẫn nào, chỉ có quan tâm cùng yêu thương vô tận, dường như đang rất thỏa mãn vì đã hoàn thành một công việc vô cùng quan trọng. Đúng, chính loại thỏa mãn này làm cho ánh mắt của anh ta đau đớn, không có cách nào nhìn thêm nữa.

Lúc này tiếng chuông điện thoại của Hình Ý vang lên, cô nhìn thấy dãy số trên điện thoại, thờ dãi cười cười với hai người, “Là Hiểu Văn, chuyện của phụ nữ ấy mà... hai người nói chuyện trước đi.” Nói xong thì cầm điện thoại đi về phía góc sảnh, vừa tức giận vừa nói: “Bà cụ non chị lại làm sao nữa vậy...”

Thiếu Hình Ý không khí đột nhiên trở nên kì quái, nhưng hai người đàn ông lại giống như đang thoải mái lạ thường, Vũ Chính khẽ mỉm cười nhìn những giọt mưa rơi bên ngoài cửa sổ thủy tinh, Dư Chân mở miệng trước: “Nhìn thấy anh ở đây, thật sự rất bất ngờ.”

“Vậy sao? Cảm thấy bất ngờ chỗ nào? Tôi không chết? Hay là tôi đã trở về?”

Dư Chân cũng cười, hai người đàn ông giống như những người phụ nữ đang thảo luận chuyện nhà, “Đều có cả. Thứ nhất, anh hẳn là nên chết, thứ hai, anh không nên trở về.” Lời nói của anh ta không có chút ác liệt vô tình, chỉ giống như đang chuyên nghiệp phân tích số liệu trong công ty.

“Vậy làm cho anh thất vọng rồi.” Vũ Chính khẽ gật đầu, lạnh lùng nhìn nét mặt của anh ta, giấu đi một chút sắc bén.

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy mình thật sự rất ích kỉ sao? Một thân thể như vậy, đối với cô ấy mà nói chỉ là một gánh nặng.” Lời nói tàn nhẫn mà lạnh băng.

“Nếu như ích kỉ mà có thể làm cho cô ấy hạnh phúc vậy tôi đây không cần phải suy nghĩ nhiều, không phải sao?” Vũ Chính vẫn bình thản như vậy, mắt khẽ lướt qua khuôn mặt có chút căng thẳng của Dư Chân, hơi lộ ra một chút vui vẻ.

“Cô ấy là Queen trời sinh, chỉ có thể xứng đôi với King.” Mà trong mắt anh ta, anh ta chính là một vị King thích hợp nhất, bất kể là công hay tư cũng có thể mang lại những thứ tốt nhất cho cô.

“Vậy sao anh biết tôi không phải King?” Vũ Chính vươn tay nâng tách trà vừa rồi Hình Ý đã uống, chén sứ tinh tế vẫn còn bốc khói, khẽ ngửi, mùi hương cam thuần khiết xông vào mũi, trà Ô Long thượng hạng.

“Đến tốt cùng thì anh là ai?” Có quan hệ bất thường với Lý Tử Ngôn, Hình Ý có thể bước lên vị trí cao nhất một cách tốc hành... tất cả đều bí ẩn.

“Tôi chính là Ken.” Câu trả lời của anh rất đơn giản nhưng lại làm cho Dư Chân thật sự chấn động. Ken – King – K... trước kia ở trong JL luôn nghe thấy CEO, COO và CFO luôn miệng gọi K, một câu của K thì đã không chấp nhận phương án đầu tư anh ta đã chuẩn bị tỉ mỉ trong ba tháng, K thao túng cả JL, K biến JL từ một công ty tài chính nhỏ trở thành một đế quốc...

Vũ Chính nhìn bộ dạng ngây người của anh ta, ánh mắt lại bị hấp dẫn bởi Hình Ý đang đi tới, lời nói trong miệng tuyệt đối không phải nói vắn vớ, “Giang Lâm không phải một mình anh có thể nuốt được, cẩn thận một chút, dù sao trên cái thế giới này không có ngọn gió nào không lọt tường được.” Anh khẽ ho khan, rồi lại nói tiếp: “Huống chi, Hình Ý không phải là Elizabeth đệ nhị, anh tuyệt đối cũng không thể làm Philip...”

Dư Chân nhìn anh như đang nhìn một quái vật, ánh mắt như không thể tin được nhưng không hề kinh hoàng, có thể còn mang theo một vẻ bội phục. Một người nằm trên giường bệnh bốn tháng ở Mi đường như còn xem chết mà lại có thể mò ra rõ ràng những chuyện ở đây.

“Đang nói gì thế? Từ xa nghe thấy Elizabeth...” Cô nhìn tay Vũ Chính cầm chén trà, có ý muốn trách mắng nhưng lại nhịn xuống, vẫn trừng mắt nhìn anh.

Anh vô tội nhún nhún vai, “Đang nói đến chế độ chính trị của Anh, có hứng thú gia nhập không?” Về mặt chân thành nhìn cô.

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi còn có việc phải đi trước.” Dư Chân đột nhiên đứng lên, lễ phép nói lời tạm biệt.

“Tôi tiễn anh.” Hình Ý đứng lên tiễn anh ta ra cửa, bên ngoài mưa vẫn rơi, tí tách không dứt. Cô đứng trước hành lang mưa rơi, “Hoa hồng rất đẹp, nhưng hoa bách hợp đã chiếm lấy lòng tôi, thậm chí sâu vào máu thịt, không thể nhổ ra được.” Ánh mắt cô nhìn về phía cửa sổ thủy tinh sát đất trong đại sảnh, lẳng lặng rơi trên người đang ngồi kia, đã không còn cách nào rời khỏi nữa. “Rất xin lỗi.” Cô bình tĩnh nói, mang theo chút áy náy, “Đã lợi dụng anh.”

Anh nhìn thấy cô cúi đầu, “Không cần xin lỗi.” Vừa đi về phía xe của mình vừa nói, “Nếu thật sự áy náy thì hãy tăng lương cho anh là được rồi.” Bóng lưng phóng khoáng mờ hồ trong làn mưa.

Cô quay trở lại đại sảnh, nhìn người kia vẫn còn cầm lấy tách trà, khẽ cắn môi: “Thắng rồi?”

“Thắng cái gì?” Thoáng chốc lại bày ra vẻ mặt vô tội, dùng ánh mắt làm rung động lòng người, nếu không phải là cô thì người khác thật sự sẽ bị gạt.

“Anh không phải giả vờ với em. Còn nữa, bữa sáng chưa ăn, anh còn dám bụng rỗng uống trà?”

“Oan cho anh quá, anh chỉ nghỉ một chút thôi, có uống đâu?” Về mặt giả vờ oan uổng hơn cả Đậu Nga.

“Trừ điểm.”

“Anh đã nói anh không có uống mà.”

Quản gia bùng chao lên cho anh, nét mặt của anh trong thoáng chốc chùn xuống, “Bây giờ anh vẫn chưa đói bụng, cũng không muốn...” giọng càng nói càng nhỏ.

“Em phải đến thư phòng thảo luận với Hiểu Văn về kế hoạch thử thách...”

“Anh ăn...”

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mặt Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Phiên ngoại – Nhật ký bất đắc dĩ của phụ nữ mang thai.

“Em...giày của em đâu?...Giang Vũ Chính...” Hình Ý nhìn tủ giày chiếm cả một góc tường của phòng chứa quần áo, toàn bộ đều là giày đáy bằng, giày cao gót của cô đâu? Trước kia giày cao gót được đặt trong này tất cả đều là kiểu dáng kinh điển được thiết kế bởi những nhà thiết kế nổi tiếng, trong đó còn có những đôi giày số lượng có hạn trên toàn cầu dù có tiền cũng không mua được. Cô trừng mắt nhìn những nhãn hiệu giày đáy bằng mới nhất của quý này, khuôn mặt méo mó.

“Làm sao vậy?” Giang Vũ Chính thân nhiên điều khiển xe lăn đi vào liếc nhìn cô đang ngồi trước tủ giày, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

“Giày cao gót của em đâu?”

“Anh nói quần gia dọn hết rồi.” Lại nhìn biểu lộ căm tức của cô, mỉm cười dỗ dành cô, “Nào có phụ nữ có thai nào lại mang giày cao gót chứ?” Cô vẫn không nói lời nào, thẳng tắp nhìn vào anh.

Anh cầm một đôi giày trong tủ giày lên, vừa cúi người thay giày cho cô vừa nói: “Đôi này không phải rất đẹp sao? Đây là đôi giày số lượng có hạn quý này của Gucci...” Anh nhẹ nhàng nâng chân cô lên, mà Hình Ý lại giãy ra, đứng lên tức giận nói: “Bây giờ cũng chỉ mới vài tuần thôi mà! Làm gì có phụ nữ mang thai nào vừa mới biết mình mang thai đã mang giày đế bằng?” Cô còn phải mang thai hơn tám tháng nữa, lúc này mà không thừa dịp bụng còn nhỏ mà mang, từ nay về sau càng không thể mang được nữa.

“Nhưng mà bây giờ bắt đầu làm quen là vừa rồi, đừng nóng giận mà...” Anh kéo tay cô, kiên nhẫn dỗ dành cô. Nghe nói phụ nữ mang thai thì tính tình rất cổ quái, dạo này anh đã tự mình trải nghiệm. Tuần trước sau khi đến bệnh viện kiểm tra xác định đã mang thai, bộ dạng chốc lát khóc chốc lát lại cười của cô khiến cho người khác luống cuống chân tay. Hơn nữa càng hay làm nũng hơn trước kia, ôm anh như một đứa bé, đáng về một giây cũng không muốn rời xa làm cho anh chính thức dở khóc dở cười.

“Em muốn giày 7 phân của em...” Cô đóng đũa tay anh, Hình Ý tuy cao 1m68 cũng không tính là thấp nhưng mà phụ nữ không mang giày cao gót sẽ không gọi là phụ nữ nữa! Cô không yêu cầu giày 9 phân đã là quá nhượng bộ rồi. Trong phim “Sex and the city” đã từng nói, tôi đứng trên giày cao gót dùng thái độ ngạo mạn nhìn toàn bộ thế giới. Phụ nữ yêu thích giày cao gót cũng giống như đàn ông yêu thích xe hơi.

“No” Kể từ sau khi biết cô mang thai, vừa nghe thấy tiếng giày cao gót của cô trên sàn nhà là tinh thần anh đã không yên, nhìn thấy cô mang trên chân đôi giày cao gót đi về phía mình mà anh thót tim.

“5 phân...” tiếp tục đàm phán, cô biết anh có thể dọn hết giày của cô thì nhất định sẽ nhẫn tâm không cho cô mang những đôi giày cao gót bảo bối ấy nữa, chỉ có thể cọ cọ vào anh, âm thanh rột roac, ngay cả chính cô đều thấy buồn nôn, nhưng mà vì giấc mộng của cô...

“No”

“2 phân...” vậy còn gọi là giày cao gót sao? Cô thất bại gục đầu xuống, đáng thương nhìn anh.

Anh không nói gì, kéo cô ngồi lên đùi anh, cảm nhẹ nhàng cọ cọ vào cổ của cô, “Sinh con xong chúng ta sẽ sắp xếp lại phòng chứa quần áo một lần nữa...” Giọng nói mê ly của anh dụ hoặc cô.

Thân thể cô bỗng nhiên nhúc nhích, vẫn cau mày không để ý tới anh.

“Em muốn bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, hai mặt tường ở trong này đều là tủ giày...” Một tay anh dịu dàng vuốt ve vùng bụng bằng phẳng của cô, một tay chỉ vào tủ giày trong vách tường.

Trên mặt cô hơi lộ ra vẻ tươi cười nhưng miệng vẫn còn phụng phịu nói tiếp: “Có tủ giày thì làm được gì chứ? Chẳng còn đôi giày nào.”

“Vậy thì mua lại.” Anh nhắm mắt lại, dịu dàng hôn lên gương mặt cô, hai tay cách một lớp áo mỏng của cô vuốt ve bụng của cô, nghĩ đến việc đang có một sinh mệnh thần kì bắt đầu phát triển, ngón tay như đang cảm giác được nhịp tim của đứa bé trong bụng kia. Không thể che giấu được nét vui sướng hiện lên trên gương mặt anh, từng đường nét anh tuấn trên mặt đều thấm về hạnh phúc tràn đầy trong lòng mà trở nên nhu hòa.

Cô mỉm cười khẽ, nhưng vẫn không động đậy buồn bực hỏi: “Ai mua cho em?”

Môi của anh rời khỏi mặt cô, chậm rãi chuyển đến bên tai cô, in một nụ hôn lên vành tai cô, dán sát vào tai cô nhẹ nói: “Anh...”

Trên mặt cô tràn ngập nụ cười, nắm lấy bàn tay đang vỗ về bụng của mình. Nụ cười thỏa mãn của một người làm mẹ làm cho ánh sáng hạnh phúc trên người cô chói lọi.

Hai

“Em đã nói rồi mà, đợi sau khi siêu âm xác định được giới tính hãy chuẩn bị phòng trẻ em, giờ lại phải làm lại một lần nữa.” Từ khi ở bệnh viện ra đến giờ Hình Ý đều buồn bực nằm trên đầu vai anh buồn rầu nói.

Kể từ sau khi biết cô mang thai, anh đã bắt đầu thiết kế phòng baby, còn tự mình ra tay sắp xếp cả gian phòng, hơn nữa anh còn kiên quyết nói mình cảm giác đây nhất định là một bé gái, cho nên thiết kế của cả gian phòng anh đều dùng những vật trang trí dành cho bé gái. Hình Ý nhìn anh mỗi ngày đều bận rộn sắp xếp những thứ ấy chỉ có thể dở khóc dở cười. Hơn nữa anh còn rất khoa trương nói giác quan thứ sáu của anh cho anh biết cái thai này nhất định là con gái. Cô chỉ có thể kinh ngạc nghĩ, một Giang Vũ Chính trên thương trường luôn dùng lí trí tinh táo phân tích, luôn bách chiến bách thắng lại cũng có lúc tin tưởng vào giác quan thứ sáu như vậy.

Vừa rời ở bệnh viện siêu âm xác định giới tính đứa bé là con trai, trên mặt anh cũng không có biểu hiện gì, vẫn vui mừng đến rồi tỉnh rồi ngủ, nắm thật chặt tay bác sĩ, khiến cho phu nhân viện trưởng cùng có mặt ở đó cũng phải cười đến nở hoa.

Một tay anh ôm lấy bờ vai cô, một tay vuốt ve baby đã được mười ba tuần của bọn họ, hàng mi khẽ nhướng lên nhẹ nhàng an ủi: “Không sao, chúng ta sẽ thiết kế một căn phòng khác.”

“Nhưng mà rất phiền nha?” Cô nhin không được phàn nàn, rồi lại đột nhiên ngộ ra ý tứ trong lời nói của anh, thiết kế thêm một căn phòng khác...

“Vậy còn căn phòng này thì sao?”

“Cứ giữ lại sau này dành cho con gái nha!” Anh nói rất tự nhiên, bộ dạng như không hề có chút vấn đề gì.

“Ai nói sẽ sinh cho anh?” Cô chán nản.

“Con của hai chúng ta sao có thể nói sinh cho anh chứ? Hơn nữa hai đứa cũng sẽ không quá vắng vẻ nha, sau này anh trai có thể chăm sóc em gái mình, trong nhà cũng sẽ rất náo nhiệt...” Giang mỗ tiếp tục chìm đắm trong ảo tưởng về một gia đình hoàn mỹ của mình.

“...nhiều con rất tốt nha...” Cô khẽ thở dài một hơi, nhìn ra cảnh vật ngoài cửa, suy nghĩ bay xa.

Thật ra người mệt nhất không phải là cô, đang là mùa hè, phụ nữ có thai rất dễ mồ hôi đầm đìa, rất sợ nóng. Mà Vũ Chính lại không thể mở máy lạnh quá lạnh, hơn nữa lúc ngủ nhất định phải đắp chăn bông. Mới vào đầu hạ, anh dọn ra khỏi phòng đến phòng khách bên cạnh, phân phòng ngủ với cô.

Nhưng mà sau khi mang thai cô lại rất quái, không có anh bên cạnh thì không ngủ được, lăn qua lộn lại cả đêm cũng không thể ngủ.

Mỗi tối anh đành phải đến phòng ngủ nằm bên cạnh cùng ngủ với cô, đợi cô ngủ rồi lại trở về phòng khách. Thỉnh thoảng cô mở mắt nhìn thấy anh khẽ cau mày, tay trái nắm lấy cổ tay phải ấn nhẹ lên, cô biết rõ nhiệt độ như vậy là quá thấp với anh nên xương cốt sẽ đau.

Anh nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của cô, biết rõ cô muốn mở miệng đuổi mình đi vì vậy đã nói đùa đi dỗi sự chú ý của cô: “Không phải muốn anh kể chuyện nữa chứ?” Trên mặt tỏ ra kinh ngạc rồi lại khẽ cười.

Cô bị nét mặt của anh làm cho nở nụ cười, nháy mắt nhìn anh.

Ngón tay thon dài hơi lạnh lẽo của anh phủ lên mắt cô, nói: “Ừ...được rồi, vậy thì cứ luyện tập trước, sau này còn phải dỗ con anh ngủ...” Giọng nói dịu dàng của anh quanh quẩn bên tai cô, cô chỉ mỉm cười không nói gì.

“Nhưng mà em phải vừa nghe vừa ngủ...” Anh nghiêm túc bắt đầu, “Thật lâu, thật lâu trước đây...” ý thức của cô dần dần mơ hồ, cuối cùng không thể nghe rõ đến tột cùng anh đang nói gì, hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Giọng nói của anh kéo suy nghĩ của cô lại, “Anh biết bà xã đại nhân rất cực khổ...sau này anh sẽ chỉ nghe lời bà xã đại nhân nói, làm một ông xã đầy đủ hai mươi bốn hiếu đạo...”

Cô bị dáng vẻ son sắt của anh làm cho cười vang, nhìn anh cười đến cong đôi mắt lên, Vũ Chính của cô đẹp nhất là lúc cười, tất cả đều kém hàng mi của anh một khi giãn ra, đầu cô nhẹ nhàng cọ vào bờ vai anh, cảm thấy an toàn và thỏa mãn.

Phiên ngoại – Đoàn ông cùng bé trai

Một ngày bầu trời đầy sao.

Bạn nhỏ Giang Lăng Hiên hấp tấp chạy vào phòng ngủ của ba mẹ, cậu bé nghiêm túc gõ cửa.

“Vào đi.” Giọng nói của ba ba.

Bạn nhỏ Giang Lăng Hiên vừa vào cửa thì đã kêu lên: “Ba ba, hôm nay thầy giáo khen con, thầy nói con đàn violin có tiến bộ.”

Cậu bé nhảy lên trên giường, ngồi bên cạnh Vũ Chính.

Vũ Chính cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục xem tạp chí, chỉ nói: “Ừ, phải tiếp tục cố gắng.”

Tính kiên nhẫn của cậu bé tiếp tục phát huy, đôi mắt tròn tròn thật to đảo quanh, nói: “Ba ba, ba xem sách lâu như vậy không thấy mệt sao? Con mát xa cho ba.”

Nói xong liền đặt bàn tay nhỏ nhắn đầy thịt lên vai Vũ Chính, chỉ đặt xuống, không bóp ngay.

Khóc mắt Vũ Chính hơi liếc sang, không tiếp tục để ý đến bé nữa.

Cuối cùng bạn nhỏ nhịn không được nói, “Ba ba, hôm nay con cũng không được ngủ với mẹ sao?” Đôi mắt trong như thủy tinh nhìn Vũ Chính.

Vũ Chính biết đây chính là điều người này muốn nói, không thèm quay đầu lại nói: “Không được.”

“Vì sao?” Bé tuyệt đối không hiểu, giọng nói lớn hơn rất nhiều so với vừa rồi. Đã rất lâu mình không được ngủ cùng với mẹ, chỉ khi nào ba ba đi Mĩ mới được sang ngủ cùng với mẹ, nhưng mà, mỗi lần sau hai ngày mẹ đều lo lắng cho ba mà bay sang đấy, bỏ lại bé đến nhà bà nội hoặc bà ngoại, cái này thật là không công bằng.

“Bởi vì con là con trai, Tiểu Hiên à. Con trai không thể ngủ cùng phụ nữ được.” Vũ Chính ném tạp chí xuống nhìn con.

“Nhưng mà ba ba cũng là con trai, vì sao ba lại có thể?”

“Ba đương nhiên có thể, ba là đàn ông.” Anh nói một cách đương nhiên.

“Thế lớn lên con đây cũng trở thành đàn ông vậy có thể ngủ cùng mẹ chưa?”

“Không được!”

“Vì sao? Lớn lên cũng không được sao?” Cậu bé cảm thấy thật là kì lạ khó hiểu.

“Mẹ con là người phụ nữ của ba, cho nên chỉ có thể ngủ cùng ba.”

“Nếu con lớn lên trở thành đàn ông vậy có phải cũng có thể ngủ cùng với người phụ nữ của con không?”

“...” Vũ Chính không nói gì, “Ừ, chờ sau khi con lớn lên đã, bây giờ đã là 9h, nhanh lên giường ngủ đi.”

Nhưng mà Lăng Hiên vẫn ở lì trên giường không chịu đi, kéo tay anh bắt anh phải đồng ý.

Vũ Chính hít một hơi thật sâu, “Con mà không quay về ngủ là ba kêu lên đó nha.” Sau đó há miệng ra.

Tiểu Lăng Hiên lập tức lấy hai tay che miệng anh lại. Mỗi lần bé ở bên cạnh ba, ba ba có chuyện gì là mẹ đều mắng bé, cho rằng nhất định là bé đã làm cho ba đau. Nhưng mà thật sự rất oan cho bé nha!

Con mắt tròn tròn căm thù đến tận xương tủy nhìn ba của mình, để lại một câu: “Ba ba, ba thật là một người nham hiểm”

Vũ Chính tức giận nói, “Con mới là đứa nham hiểm ấy.” Luôn chạy đến làm lơ “chuyện tốt” của anh.

Lúc này Hình Ý bước ra từ trong phòng tắm, nhìn hai ba con đang trừng mắt nhìn nhau, mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc.

“Hai người đang làm gì thế?”

Tiểu Lăng Hiên bĩu môi, vốn định nói mình muốn ngủ cùng mẹ nhưng lại nhìn sang vẻ mặt “Con mà dám nói thì nhất định phải chết” của ba.

Cuối cùng chỉ nói, “Ba ba, mẹ ngủ ngon. Con về phòng ngủ đây.”

Bị đánh bại nên có vẻ ủ rũ ra khỏi phòng của ba mẹ.

Hình Ý ngồi xuống giường hỏi, “Vừa rồi anh nói gì với con vậy?”

Về mặt Vũ Chính rất đứng đắn nói: “Vấn đề giữa đàn ông và bé trai.”

Chương 75: Viên mãn

Từng đóa từng đóa bông tuyết trắng tinh phủ khắp các ngõ ngách của dãy Alpes, Chamonix đã cởi bỏ màu sắc của mùa hạ, biến thành một thế giới trắng thuần như thủy tinh, rồi xa thị trần tiền vào vùng ngoại ô nhỏ, những căn phòng như những vì sao xinh đẹp lẩn trong làn tuyết trắng, làn khói lượn lờ bay lên, ở đây không có ánh sáng muôn màu, không có tiếng động âm ỉ náo nhiệt, chỉ có yên tĩnh cùng thanh bình.

Tuyết thật dày phủ kín tòa biệt thự nhỏ hai tầng lầu, giống như một tầng bơ dày trên chiếc bánh ngọt, thuần trắng mà ngọt ngào. Trong căn phòng theo phong cách tây phương, lò sưởi trong góc tường đang cháy bập bùng, phát ra âm thanh bùm bùm lách cách mang đến sức sống cho căn phòng nhỏ yên lặng lạ thường. Cây thông Noel bên cạnh lò sưởi âm tường cao chừng một thước, đôi vợ chồng tốt bụng người Na Uy sống kế bên đã chặt từ trong rừng đem về cho bọn họ, tuy không quá cao nhưng trên cây treo cũng không ít thứ, những quả cầu đỏ rực, cành cây tràn đầy những món quà, còn có những sợi đèn màu lấp lánh, rực rỡ đến chói mắt nhưng lại làm cho lòng người cảm thấy ấm áp thỏa mãn.

Cửa phòng khẽ mở ra, một con gió lạnh thổi vào trong phòng, nhưng không có cách nào làm giảm một chút nhiệt độ nào trong căn phòng ấm áp, cửa ra vào có một người đội mũ lông xù màu đỏ bắt mắt, áo lông cùng khăn quàng cổ thật dày phủ kín, “Em đã về.” Vừa nói vừa đóng cửa thật kĩ lại, đèn bên ghế chuẩn bị thay giày.

Vũ Chính còn mặc tạp dề từ trong phòng nhìn ra, lúc nhìn thấy cô gấp người đang tính cởi giày cùng bao tay ra thì sắc mặt ngưng trọng, “Đừng nhúc nhích.” Nhẹ nhàng mà hô lên, giọng nói cực kì dịu dàng. Hình Ý nghe anh nói thì ngừng động tác lại, cười cười nhìn anh đi về phía cô. Anh điều khiển xe lăn đến trước mặt cô, tay trái nắm thật chặt vào tay vịn xe lăn, động tác cúi người thông thả mà cũng hơi có phần gian nan, tay phải nâng chân cô lên, nhẹ nhàng mà quen thuộc cởi đôi giày dày tuyết của cô ra rồi mang dép lê vào, động tác tay vẫn không ngừng lại, miệng còn nói: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, lúc trở về hãy để cho anh ra đón em, không được cúi quá thấp, không được...”

Cô nâng mặt anh lên, vẻ mặt giống như vừa bị đánh, ánh mắt lại tràn đầy vui vẻ, “Anh mà còn lải nhải nữa thì sẽ biến thành chị Hằng đấy, thật vất vả người ta mới thoát khỏi bàn tay của chị ấy mà.” Cô dùng sức chà xát khuôn mặt đẹp trai hơn căng thẳng của anh, “Xin anh hãy thương xót mà bỏ qua cho em đi mà!”

Anh sùng nịnh nhìn cô cười, không nói gì, mang dép lê xong thì lại vươn tay giúp cô cởi áo lông nặng trĩu ra, lúc cô đụng phải tay của anh, hơi cau mày, “Sao lại lạnh vậy? Từ nay về sau không cho vào bếp nữa.” Lời nói vô cùng ngang ngược, hai bàn tay mạnh mẽ bao lấy những ngón tay thon dài của anh nhẹ nhàng xoa nắn, làm ấm ngón tay có hơi lạnh lẽo của anh. Rõ ràng chính mình khom người còn khó khăn hơn cả cô vậy mà vẫn kiên trì muốn thay giày cho cô, rõ ràng tay của mình đã lạnh cóng lại mà còn nói cô mặc không đủ ấm...

Sau khi cởi có khoác ra, lộ ra áo lông dê bên trong hơi mỏng, bụng hơi nhô ra, nhỏ nhắn tròn trịa, thoát nhìn sẽ không cảm thấy quá mập, chỉ cảm thấy có một chút dịu dàng của người làm mẹ hơn so với trước khi mang thai. Sắc mặt hồng hào, kể từ khi biết cô mang thai, chị Hằng đã dọn đến nhà họ, một ngày vài chén thuốc bổ, còn mời về chuyên gia tư vấn dinh dưỡng phối hợp các món ăn với nhau khiến cho mỗi ngày khi cô soi gương đều nhìn lướt qua những bộ quần áo trước kia mà khẽ than.

“Làm sao bây giờ? Em không học được cách làm món bánh ngọt kia...” vẻ mặt cô đau khổ. Ngày hôm qua sau khi ăn món bánh ngọt Italy kia bên nhà đôi vợ chồng hàng xóm Vanden thì vô cùng yêu thích, hẹn hôm nay sang đây học nhưng khi nhìn người ta làm vài lần vẫn không học được, khả năng trời cho của cô không thể nào lại kém như vậy chứ!

“Không sao, sau khi anh học được sẽ làm cho em ăn.” Anh cười dụ dỗ cô, “Còn nữa, báo cáo bà xã đại nhân, ông xã trải qua ba tiếng phấn đấu, cuối cùng thì bữa tiệc Noel của chúng ta đã thuận lợi hoàn thành.” Anh cười giống như một đứa trẻ đang tranh công, ôm lấy eo cô nhẹ nhàng mà hôn lên bụng cô, bàn tay bao trùm phía trên nhẹ nhàng vuốt ve như một bảo vật quý giá quan trọng nhất thế gian.

Mà cô một tay ôm lấy khuôn mặt của anh đang dính sát trên bụng mình, một tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng cách một lần áo lông mỏng, cùng anh cảm nhận sinh mệnh nhỏ bé trong bụng.

“A...a...” người này đột nhiên khẽ kêu lên, âm thanh rất dịu dàng, lại tràn đầy ngạc nhiên.

“Làm sao vậy?” Cô cúi đầu căng thẳng hỏi.

“Anh nghe thấy, nghe thấy rồi.” Tung tăng như chim sẻ, thật giống như một đứa trẻ vừa được cho kẹo, trên mặt tràn ngập nụ cười thỏa mãn, đôi mắt cũng cười đến cong cong lên.

“Nghe thấy gì?” Cô tiếp tục khó hiểu hỏi.

“Con gái gọi anh là ba của con...” Anh ngẩng đầu cười giống như một đứa trẻ nhìn cô. Mà cô chỉ tức giận nhìn bộ dạng này của anh, lúc ấy khi biết cô mang thai, anh cũng có bộ dạng ngốc nghếch như thế này, sau đó về mặt anh đứng đắn nói với cô: “Vừa rồi cực kì cố gắng động rất mạnh, con bé trách cứ rằng: “Sao mãi đến giờ mới chịu nói cho ba ba biết?” Bởi vì lúc ấy hoài nghi có thai cô cũng không dám nói, sợ sẽ làm cho anh thất vọng nên cuối cùng sau khi đến bệnh viện chẩn đoán chính xác mới dám nói cho anh biết. Cô vẫn còn nhớ rõ dáng vẻ ngốc nghếch của anh khi biết tin, cả đời cũng không quên được, há hốc miệng ra nhìn cô, ánh mắt có vẻ vui mừng, có vẻ thỏa mãn, còn rung rung nước mắt. Đó là ánh mắt cô chưa từng nhìn thấy, ánh mắt

sâu như vậy.

Buổi tối, hai người đắp cùng một tấm chăn dày ngồi dựa vào ghế sofa trong phòng khách đọc sách, sàn nhà bằng gỗ trải một lớp thảm dày ấm áp cho nên tuyệt đối không hề lạnh, lò sưởi âm tường đang cháy bùng thỉnh thoảng lại bùng lên một đốm lửa, giống như những vì sao đang khiêu vũ. Vạn vật ngoài kia đều bị bao phủ bởi một màn tuyết trắng, từ trong cửa sổ nhìn ra, bóng tối mênh mông điểm thêm vài ngọn đèn, chắc hẳn mọi người đều đã đổ vào trong trần đón Noel.

“Tối nay là đêm Giáng sinh...” Cô tựa vào trước ngực anh, mắt vẫn xem sách nhưng tâm tư lại hoàn toàn không hề đặt lên đây, nhẹ nhàng nói.

“Ừ” Anh buông cuốn sách trong tay ra kéo chăn lên cho cô, giúp cô điều chỉnh chiếc gối phía sau lưng lại rồi mới vuốt ve tiểu bảo bối của bọn họ.

“Hôm nay lúc ra ngoài em đột nhiên nhìn thấy một đợt gió lạnh, em liền nhớ tới...” Nước mắt của cô rơi trên áo lông màu xám của anh, thấm vào lòng anh.

“Suyt...” Ngón tay của anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, “Tất cả đã là quá khứ rồi...” Giọng nói rất dịu dàng, nhẹ nhàng như muốn xóa đi tất cả những điều không vui trong lòng cô, “Cục cưng đang cười em đây, con nói lúc mẹ khóc trông rất xấu...”

Cô nín khóc mỉm cười, nhìn ánh sáng lấp lánh của cây thông Noel, “Quà sáng sinh của em đâu?” Không muốn để cho anh chê cười, giọng buồn bực hỏi.

Tay của anh từ phía sau vươn ra, lấy ra một thứ gì đó, dưới ánh sáng rực rỡ từ chiếc lò sưởi âm tường, nhìn vào ánh mắt của cô nói, “Gả cho anh!” Ánh mắt thâm thúy còn sáng hơn cả chiếc nhẫn kết hôn trong tay.

“Là cái này sao?” Khóe miệng của cô nở ra một nụ cười, giọng nói tràn ngập vui vẻ. Sau khi anh từ Mi trở về cô vốn giận dữ nên không thèm đeo nó, rõ ràng đã giấu rất kĩ, anh hẳn là không thể tìm được mới đúng chứ.

“Tình này không thay đổi.” Giọng nói của anh rất nhỏ, lọt vào tai cô nghe như một lời kể, tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Pháp... lúc anh nói hơi thờ tỉnh té quanh quẩn bên tai cô, giống như một sợi lông vũ chọc vào làm nhiễu loạn lòng cô.

Mắt cô không kìm được mà rung rung, sau khi mang thai hình như rất thích khóc, một chút chuyện nhỏ cũng chảy nước mắt nhưng cô vẫn cười quay đầu lại, “Cái này ở đâu ra? Đúng rồi, cuộc khảo nghiệm của anh thất bại!” Cô vừa quay lại đã mang dáng vẻ tội đây chẳng sợ ai cả.

“Sao có thể thế được, anh thật sự rất biết điều nha, ngay cả đại hội cổ đông của JI anh cũng không quay về tham dự.” Cô bắt nạt anh tuyệt đối không dám ngồi, trước kia cháo dinh dưỡng khó ăn đến mức suýt chút nữa đã lấy mạng của anh mà anh cũng ăn hết không chừa lại một giọt, vậy mà còn chưa qua được sao?

“Nhìn dáng vẻ của anh như vậy đã mập lên được mười cân (5kg) chưa?” Nhưng mà tuy gầy nhưng sắc mặt đã tốt hơn trước nhiều, chứng co giật cũng không tái phát nhiều nữa. Hi hi, đây chính là thành quả mấy tháng nay cô đã bắt khuất kiên trì đạt được. Nhưng thật sự cũng rất kì lạ, mỗi lần cô uống thuốc bổ đều bắt anh phải uống cùng mình, không có lý do gì anh không mập lên mà chỉ có cô mập thôi nha.

“Em không cảm thấy gần đây ông xã của em rất sẵn chắc hay sao?” Anh nắm lấy tay của cô mà vuốt ve, sờ sờ chỗ này chỗ kia, tỏ ra rất muốn cười nhưng không dám cười.

“Ừ, đúng là rất sẵn chắc. Nhưng mà vẫn còn gầy!” Phụ nữ đều chẳng chịu nói lí, đặc biệt là phụ nữ mang thai.

“Cho nên em hãy đồng ý kết hôn với anh rồi nhanh chóng nuôi cho anh mập bên đi!” Anh bắt lấy tay cô đeo nhẫn cưới vào, trước kia sao không biết người phụ nữ này khó chơi đến vậy chứ?

Cô lại nhẹ nhàng linh hoạt mà tránh ra, híp mắt hỏi, “Vội vã kết hôn như vậy, rốt cuộc anh đang có ý đồ gì đây?” ánh mắt nguy hiểm của cô tiến lại gần anh.

“Nếu không kết hôn, con gái của chúng ta sinh ra sẽ thành con riêng đấy!”

“Ai nói nhất định là con gái chứ? Nếu là con trai thì không được sao?”

“Con trai cũng tốt, sinh con trai xong rồi lại sinh con gái.” Tên Giang mỗi khi cười đến run hết cả người.

“Anh coi em là heo hả?”

“Em có là heo anh cũng yêu em” Ánh mắt thâm thúy của anh nhìn cô, di dời sự chú ý của cô.

Cô chỉ cười cười, thỏa mãn thói hư vinh mà cười, cười xong thì lại thấy không được ổn, “Vậy nói đi nói lại em vẫn là heo sao?” Anh lại nhân cơ hội đó đeo nhẫn cưới vào ngón áp út bên trái của cô, nắm chặt lấy tay cô, mặt tháo xuống vẻ trêu đùa vừa rồi, chăm chú mà yên lặng nhìn cô, “Không lãng mạn, không thể quý gối, nhưng mà anh hy vọng lần này em sẽ vĩnh viễn không tháo nó xuống.” Anh nói vô cùng chậm, rất chậm, ánh mắt kiên định chăm chú tập trung nhìn xuyên qua linh hồn cô.

Cô yên lặng nhìn anh, thật lâu sau, nước mắt rơi xuống khi anh nâng bàn tay cô lên, nhẹ nhàng gột đầu, nhưng vẫn không cam lòng lắm: “Làm gì có ai bụng to rồi mới đồng ý lý cầu hôn của người ta? Hơn nữa cả tuần trắng mặt cũng không đi được.” Buồn bực, không cam lòng.

“Ai nói không thể đi hưởng tuần trăng mật được? Bây giờ không phải đang đi hưởng tuần trăng mật sao?” Anh cười nhìn cô, vẻ mặt cô lại nghi hoặc nhìn anh, đôi mắt đen như mực của anh tràn ngập tình ý, nói: “Đây chính là tuần trăng mật vĩnh hằng của chúng ta!” Cô cười hân hoan lên mặt của anh, nước mắt mặn đắng rơi xuống lại mang theo vị ngọt.

Tuần trăng mật bắt đầu nơi đây, quanh đi quẩn lại vẫn trở lại nơi này, cuộc sống đúng là một vòng tròn, quanh đi quẩn lại vẫn sẽ trở về điểm xuất phát. Trên con đường đời của bọn họ, có khóc có cười, tuần trăng mật cũng không chỉ có ngọt ngào, cũng có những cay đắng thấm sâu vào lòng, nhưng chính vì đã trải qua ngọt ngào đau khổ mới có thể mang lại cho bọn họ một tuần trăng mật vĩnh hằng này. Mỗi một ngõ ngách ở Chamonix, những bông tuyết trắng lấp đầy cả một chiếc hộp kỉ ức, ở đây, những đau đớn cùng nước mắt cuối cùng đều đã lắng đọng theo năm tháng, tất cả đều đã nở thành những bông hoa đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tuần Trăng Mật Vĩnh Hằng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.